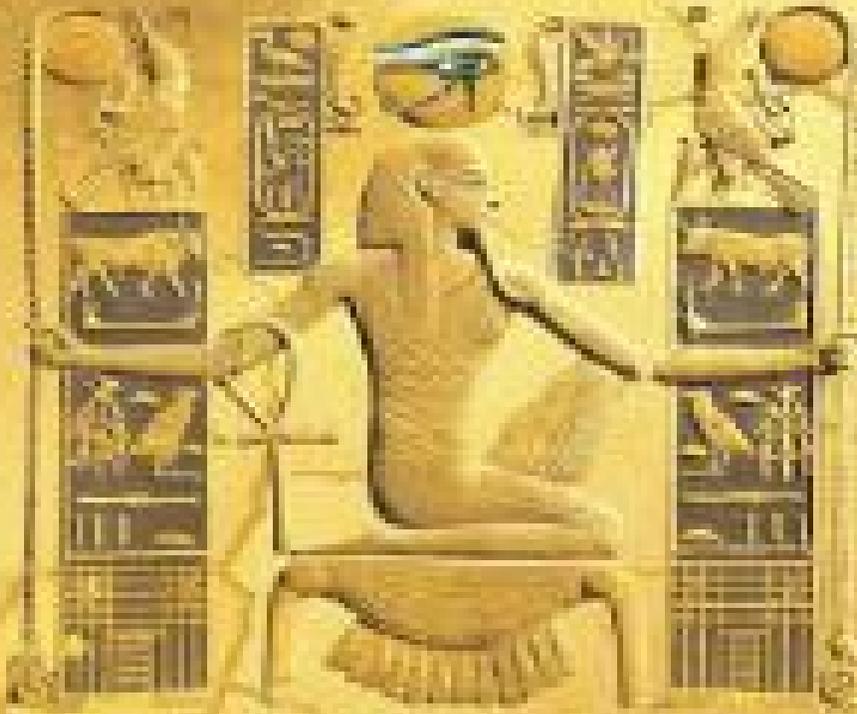

WILBUR SMITH

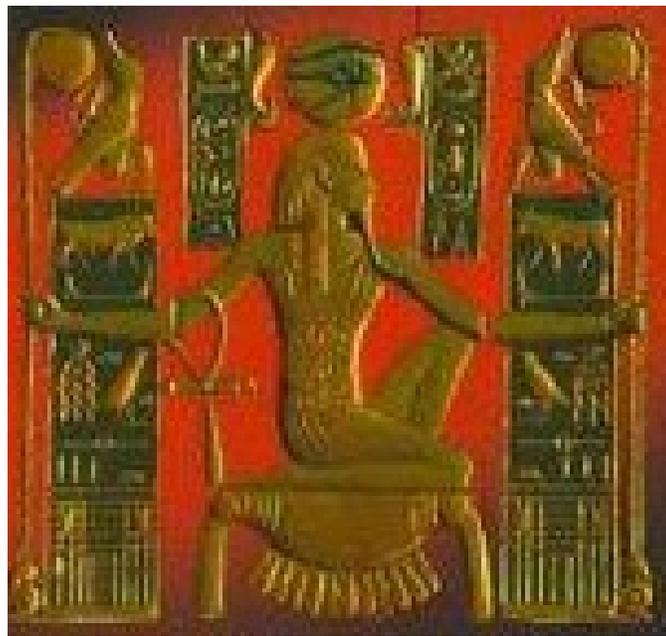

II. YAZIT

11. YAZIT

TÜRKÇESİ:

Pınar ÖCAL

Wilbur Smith
(Mısır Dizisi) Cilt 4
Onbirinci Yazıt (The Quest)

Korkunç bir veba salgını Mısır halkını kırıp geçirmiş krallık perişan olmuştur. Ülkenin üzerine bir kara bulut gibi çöken lanet Nil'in kurumasıyla son darbesini de indirmiştir. Mısır'da tüm nehirler çekilmiş topraklar kuruyup kuraklaşmıştır. Afrika'nın el değmemiş topraklarında ise felaket dolu olaylar meydana gelmektedir. Umutsuzluk içinde kıvranan Firavun Nefer Seti yaşadıkları tüm bu felaketselere ancak Taita'nın çözüm bulacağına inanır. Bu yüzden onu Nil'in kaynağına gönderir. Fakat bu gizemli topraklarda Büyücüler Kralı'nı nasıl bir düşmanın beklediğini hiç kimse bilmemektedir. Bütün umutları sırtında taşıyan Taita bu ağır yükün altından kalkmak için kendisini bekleyen kötülükler karşısında neler yapacaktır ..

KİTABIN ORJİNAL ADI
The QUEST
YAYIN HAKLARI
WILBUR SMITH © ONKTELİF HAKLARI
AJANSI ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş. ©

BASKI
1. BASIM / NİSAN 2007
4.BASIM / SUBAT 2008
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar – İstanbul

BU KİTABIN HER TURLU YAYIN HAKLARI FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI
GEREĞİNCE ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.’YE AİTTİR.

ISBN 975-210-849 – 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk.
Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu – İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 /526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18
Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

YÜKSEK DAĞLARDAN İKİ YALNIZ adam iniyordu. Soğuktan korunmak için, yolda eskittikleri kürkler ve çenelerinin altından bağlı, kulaklıklılı deri şapkalar giymişlerdi. Sakalları karmakarışıktı, hava koşulları yüzlerinde izler bırakmıştı. Üç beş parça eşyalarını sırtlarına vurmuşlardı. Bu noktaya gelene dek çetin ve yıldırıcı bir yolculuk olmuştu. Önden gitmesine rağmen, nerede oldukları hakkında Meren'in hiçbir fikri yoktu, niye bu kadar uzaklara geldiklerinden bile emin değildi. Bunu sadece hemen arkasından yürümekte olan yaşlı adam biliyordu ve o da henüz bir açıklama yapmamıştı.

Mısır'dan ayrıldıklarından beri pek çok denizi, gölü ve güçlü nehri aşmışlar; muazzam ovalardan ve ormanlardan geçmişlerdi. Garip, tehlikeli hayvanlarla ve onlardan bile garip, tehlikeli adamlarla karşılaşmışlardı. Sonra dağlara vurmuşlar; havasını solumakta güçlük çektikleri karlı zirveler ve dik yamaçlı vadilerden oluşan kaosu yaşamışlardı. Soğuktan atları ölmüş ve Meren de bir parmağının ucunu yitirmişti, kararan parmak ucu donmuş, kavrulup kalmıştı. Neyse ki kılıç kullandığı elinin parmaklarından biri veya koca yayından oku bırakırken kullandığı parmağı değildi.

Meren son dik yamacın kıyısında durdu. Yaşlı adam da yanına geliştii. Kürk paltosu, tam Meren'in üzerine atılırken tek bir okla hakladığı 31 kaplanının postundan yapılmıştı. Omuz omuza durup aşağıdaki yabani nehirler ve sık ağaçlarla kaplı orman dünyasını seyrettiler.

"Beş yıl," dedi Meren. "Beş yıldır yoldayız. Seyahatin sonuna geldik mi Büyücü?"

Taita, "Sahiden o kadar oldu mu itaatkâr Meren?" diye sordu ve buz tutmuş kaşlarının altındaki gözleri şakacı bir ifadeyle parladi.

Meren cevap olarak sırtındaki kınından kılıcını çekti ve deriye yapılmış çentikleri gösterdi. "Her günü kaydettim, istersen sayabilirsin," dedi. Hayatının yarısından uzun bir süredir Taita'nın peşinden gidiyor ve onu koruyordu ama hâlâ, onun ciddi olup olmadığını, kendisiyle şakalaşıp şakalaşmadığını asla anlayamıyordu. "Ama soruma cevap vermedin saygıdeğer Büyücü. Seyahatin sonuna geldik mi?"

"Yok, gelmedik." Taita başını salladı. "Ama rahat ol, en azından iyi bir başlangıç yaptık." Sonra kendisi öne geçti ve yamaçtan kıvrılarak inen dar bir geçitte ilerlemeye başladı.

Meren birkaç saniye onun ardından baktı; birden keskin, yakışıklı hatlarında pişmanlık dolu bir tebessüm belirdi. Dağlara doğru, "Bu ihtiyar şeytan hiç durmayacak mı?" diye sorup kılıcım kınına soktu ve Taita'nın peşinden gitti.

Yamacın dibinde beyaz kuvars taşından bir kayanın etrafını dolanırken, gökyüzünden bir ses duyuldu. "Hoş geldiniz yolcular! Uzun süredir gelmenizi bekliyordum."

Şaşkınlıkla durup yukarıdaki çıkıntıya baktılar. Çıkıntıda on bir yaşından büyük görünmeyen, çocuksu biri oturuyordu. Daha önce onu fark etmemiş olmaları garipti: parlak güneş ışığı üzerinde oturduğu taştan yansıyor ve onu, insanın gözlerini acıtan bir ışın bulutuyla kuşatıyordu.

Çocuk, "Size Saraswati Tapınağı'na, yani bilgelik ve yenilenme tanrıçasının tapınağına kadar rehberlik etmek için gönderildim," dedi, çok tatlı ve akıcı bir sesle. Meren şaşkınlık içerisinde, "Mısır dilini konuşuyorsun!" dedi.

Çocuk bu safça tepkiye bir tebessümle karşılık verdi. Yaramaz bir maymuna benzeyen esmer bir yüzü vardı ama tebessümü öylesine sevimliydi ki, Meren de elinde olmadan aynı şekilde karşılık verdi.

"Benim adım Ganga. Ben bir haberciyim. Gelin! Hâlâ biraz daha yolumuz var." Ayağa kalktı ve kalın, siyah saç örgüsü çıplak omuzlarından birine düştü. Soğuğa rağmen sadece bir peştamala sanmıştı. Pürüzsüz çıplak göğsü koyu kestane rengiydi ve sırtında insanı şok eden bir kambur vardı. Onların tepkilerini fark edince yeniden gülümsedi. "Benim gibi siz de alışırırsınız," dedi. Üstünde bulunduğu çıkıntıdan atlayıp Taita'nın elini tuttu. "Bu taraftan."

Sonraki iki gün boyunca Ganga onlara sık bambu ormanında yol gösterdi. Gittikleri yol çok

dolambaçlıydı ve o olmasa yüz kere kaybolurlardı. Aşağılara doğru indikçe hava ısınıyordu. En azından kürklerini ve başlıklarını atabilmişlerdi. Taita'nın saç lüleleri cılız, düz ve gümüşiydi. Meren'inkiler ise gür, kara ve dalgalıydı. İkinci gün bambu ormanının sonuna ulaştılar ve güneş girmeyen, sık ağaçlarla kaplı yabani bir ormana daldılar. Hava sıcaktı ve nemli toprağın, çürüyen bitkilerin kokusuyla ağırlaşmıştı. Parlak tüylü kuşlar başlarının üstünde uçuşuyor, yüksek dallarda küçük maymunlar gevezelik ediyorlardı, rengârenk kelebekler çiçekli dallara konup kalkıyordu.

Yabanıl orman aniden bitti ve çok büyük bir düzlüğe çıktılar, bir fersah kadar uzakta orman yeniden başlıyordu. Düzlüğün ortasında görkemli bir yapı vardı. Krem rengi taş bloklardan inşa edilmiş binanın küçüklü büyüklü kuleleri, teraslan vardı ve tüm yapı, yine aynı taştan yapılmış yüksek bir duvarla çevriliydi. Dış cepheyi kaplayan dekoratif heykellerde ve panolarda kızışmış çıplak erkekler ve şehvetli kadınlar tasvir edilmekteydi.

Meren eleştirel bir ses tonuyla, "Bu heykellerin yaptıkları atları ürkütür," dedi ama bir yandan da gözleri parlamıştı.

Taita, "Bence heykellere pekâlâ sen modellik etmiş olabilirdin," dedi. Krem rengi taşlara akla gelebilecek her tür insan birleşmesi oyulmuştu. "Herhalde bu duvarlarda senin için yeni bir şey yoktur?"

"Aksine, pek çok şey öğrenebilirim," diye itiraf etti Meren. "Gördüklerimin yarısını hayal dahi etmiş değilim."

"Bilgi ve Yenilenme Tapınağı," diye hatırlattı Ganga. "Burada, dölleme ile ilgili hareketler hem kutsal hem de güzel kabul edilir."

Taita kuru bir sesle, "Meren de uzun süre aynı bakış açısına sahipti," diye belirtti. Artık ayaklarının altında taş kaplı bir yol vardı ve tapınağın dış duvarındaki kapıya doğru ilerlediler. Masif tik kapının kanatları açık duruyordu.

Ganga, "Hadi girin!" diye teşvik etti. "Apsara'lar sizi bekliyor." Meren, "Apsara'lar mı?" diye sordu. "Tapınak bakireleri," diye açıkladı Ganga.

Kapıdan geçtiler ve daha o anda Taita şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kendilerini muhteşem bir bahçede bulmuşlardı. Düzgün yeşil çimenlikler çiçek açmış bitki öbekleri ve meyve ağaçlarıyla kaplıydı; ağaçların pek çoğunda meyve vardı ve olgun meyveler insanın ağzını sulandırıyor. Bitkiler konusunda uzman ve bahçıvan olan Taita bile bu egzotik türlerin bazılarını tanımıyordu. Çiçek tarhları enfes birer renk cümbüşü oluşturuyordu. Üç genç kadın kapının yakınında çimenlere oturmuşlardı. Yolcuları görünce ayağa fırladılar ve sevinç içerisinde karşılamak için koştular. Heyecan içinde gülüp dans ederek hem Taita'yı hem Meren'i sarılıp öptüler. İlk apsara zayıf, altın saçlı ve çok tatlıydı. O da çocuksu görünüyordu, krem rengi teni lekesizdi ve çıplak göğüsleri bir kız çocuğununkiler gibiydi. "Selamlar ve hoş geldiniz! Ben Astrata'yım," dedi.

İkinci apsara'nın koyu renk saçları ve alaycı gözleri vardı. Teni, sanki usta bir sanatkâr tarafından fildişinden oyulmuş gibi şeffaf ve parlak görünüyordu. Gelişmiş kadınlık organlarıyla büyüleyici bir havası vardı. "Ben de Wu Lu'yum." Meren'in kaslı kolunu hayranlıkla sıkıp "Ve sen güzelsin," diye ekledi.

Üçüncü apsara uzun boylu ve heykel gibiydi. "Ben Tansid," dedi o da. Gözleri insanı irkilten bir turkuvaz yeşiliydi, saçları kızıl kestane, dişleri bembeyaz ve kusursuzdu. Taita'yı öperken, soluğu bahçedeki çiçekler kadar güzel kokuyordu. "Hoş geldiniz," dedi Tansid. "Sizi bekliyorduk. Kashyap ve Samana geleceğinizi söylediler. Sizi karşılamak üzere gönderdiler bizi. Bize neşe getirdiniz."

Tek koluyla Wu Lu'ya sarılmış olan Meren dönüp kapıya baktı. "Ganga nereye gitti?" diye sordu. "Ganga hiç yoktu ki," dedi Taita. "O bir orman ruhu ve artık görevi tamamladığı için tekrar öbür dünyaya döndü." Meren bunu kabullendi. Büyücü'yle o kadar uzun süredir birlikteydi ki, artık en

garip ve sihirli olaylara bile şaşılmıyordu.

Apsara'lar onları tapınağa götürdü. Bahçedeki parlak ve sıcak güneşten sonra, yüksek koridorlar serin ve loştu. Tanrıça Saraswati'nin altın heykellerinin önünde yakılan tütsülerin kokusu havayı sarmıştı. Uçuşan, portakal rengi giysilere bürünmüş rahip ve rahibeler heykellerin önünde tapmıyor, etrafta kelebek gibi başka apsara'ların gölgeleri dolanıyordu. Bazıları gelip yabancılara sarılıp öptü. Meren'in kollarını ve göğsünü okşadılar, Taita'nın gümüş rengi sakalını sevdiler.

Sonunda Wu Lu, Tansid ve Astrata iki adamı ellerinden tutup uzun bir galeriden geçirerek tapınağın yaşam bölümüne götürdüler. Yemekhanedeki kadınlar, kâseler içinde buharda pişirilmiş sebzeler ve kupalarla tatlı kırmızı şarap getirdi. O kadar uzun süredir kıt yiyeceklerle idare ediyorlardı ki, Taita bile sunulanları iştahla yedi. Doydukları zaman Tansid, Taita'yı alıp ona ayrılan odaya götürdü. Soyunmasına yardım etti ve ılık su dolu bakır bir küvete sokup yorgun bedenini süngerle ovaladı. Tıpkı çocuğu ile ilgilenen bir anne gibiydi, o kadar doğal ve yumuşak hareket ediyordu ki, süngeri Taita'nın hadım edildiği yerdeki çirkin yarada gezdirirken bile Taita utanmadı. Sonra Taita'yi kuruladı, uyku minderine götürdü ve o derin, rüyasız bir uykuya dalana dek yumuşak bir sesle şarkı söyledi.

Wu Lu ile Astrata da Meren'i başka bir odaya götürmüşlerdi. Tansid'in Taita'ya yaptığı gibi onlar da onu yıkadılar ve minderinde uyuttular. Meren onları da yanında alıkoymaya çalıştı, ama yorgundu ve çabalan yetersiz kaldı. Onlar da kıkırdayarak gittiler. Birkaç saniye içinde Meren de uyuyakalmıştı.

Günün ışıkları odaya süzülene kadar uyudu, dinlenmiş ve yenilenmiş olarak uyandı. Yırtılmış, kirlenmiş giysileri gitmiş, onların yerine yeni, bol bir tunik gelmişti. Giyinmeyi bitirmişti ki, galeriden odasına doğru yaklaşan kadınsı gülüşler ve sesler duydu. Kızlar ellerinde porselen tabaklar ve meyve suyu sürahileriyle içeri daldılar. Apsara'lar oturup onunla birlikte yiyip içerken Meren'le Mısır dilinde konuştular ama kendi aralarında çeşitli dillerden oluşan bir potpuri kullanıyorlardı ve bütün o dilleri gayet doğalmış gibi konuşuyorlardı. Ancak belli ki her biri kendi anadilini seviyordu. Astrata'nın dili Truva diliydi ve bu da altın sarısı saçlarını açıklıyordu. Wu Lu ise Çincenin o çingıraklı melodik diliyle konuşmaktaydı.

Yemek faslı bitince Meren'i alıp dışarıya, gün ışığına çıkardılar, buldukları yerde bir fiskiyeden derin bir havuza sular fişkırmaktaydı. Kızların ikisi de üstlerindeki hafif giysileri çıkarıp çıplak olarak havuza daldılar. Meren'in orada kaldığını gören Astrata, onu almak üzere havuzdan çıktı, saçlarından ve bedeninden buhar çıkıyordu. Gülerek Meren'i yakaladı, tuniğini çıkardı ve havuza sürükledi. Wu Lu da ona yardım etmek için geldi ve Meren'i havuza sokmayı başarınca suda zıplayıp oynamaya, etrafa su sıçratmaya başladılar. Meren de kısa sürede utangaçlığını attı ve onlar kadar rahat hareket etmeye başladı. Astrata, Meren'in saçlarını yıkadı ve kaslarının arasındaki savaş yaralarını şaşkınlıkla inceledi.

Meren iki apsara'nın kendininkine sürtünen bedenlerinin kusursuzluğu karşısında şaşırmıştı. Elleri hep suyun altında meşguldü. Sonunda aralarına alıp onu uyandırınca zevkten çılgınlıklar attılar ve Meren'i havuzdan çıkarıp ağaçların altındaki küçük bir pavyona sürüklediler. Taş zeminde kat kat halı ile ipek minderler vardı ve hâlâ ıslak olarak Meren'i minderlerin üzerine yatırdılar. "Şimdi tanrıçaya tapınacağız," dedi Wu Lu, Meren'e. "Bunu nasıl yapacağız?"

Astrata, "Korkma. Biz sana göstereceğiz," diye teminat verdi. İpeksi bedenini Meren'in arkasına yapıştırıp arkadan kulaklarını, ensesini öpmeye başlamıştı. Ilık göbeği Meren'in kalçasına değiyordu. Ellerini uzatıp aynı anda Meren'i dudaklarından öpmekte olan ve kollarıyla bacaklarını ona dolayan Wu Lu'yu okşamaya başladı. İki kız aşk sanatında kusursuz bir beceriye sahiptiler. Bir süre sonra üçü birbirine karıştı ve altı kollu, altı bacaklı ve üç ağızlı tek bir yaratık gibi ortak bir orgazma ulaştılar.

MEREN GIBI TAITA DA erken kalkmıştı. Her ne kadar o uzun yolculukta sarsılmış olsa da, birkaç saatlik uyku, bedenini ve ruhunu toparlamasına yetmişti. Uyku minderinde doğrulup oturdu ve şafağın ilk ışıkları odaya dolduğunda yalnız olmadığını fark etti.

Tansid yanma diz çöküp ona gülümsedi. "Güzel sabahlar Büyücü. Sana yiyecek ve içecek getirdim. Gücünü toplayınca Kashyap ve Samana seninle tanışmak istiyor." "Onlar kim?"

"Kashyap saygıdeğer başrahibimiz, Samana da saygıdeğer anamız, tıpkı senin gibi onlar da seçkin büyücülerdir."

Samana tapmak bahçelerindeki bir çardakta Taita'yı bekliyordu. Yaşı belli olmayan, hoş bir kadındı ve portakal rengi bir cüppe giymişti. Gür saçlarının kulak arkasına gelen kısımlarında gümüşü kanatlar vardı ve gözlerinde sonsuz bir bilgelik okunuyordu. Taita'ya sarıldıktan sonra onu mermer bankta yanına oturmaya davet etti. Yolculuklarının nasıl geçtiğini sordu ve bir süre sohbet ettikten sonra, "Başrahip Kashyap'la tanışmak için geldiğinize çok sevindik," dedi. "Bizimle fazla kalmayacak artık. Sizi buraya çağıran oydu."

"Buraya davet edildiğimi biliyordum ama kimin ettiğini bilmiyordum." Taita başını salladı. "Beni niye buraya getirtti?"

Samana, "Size kendisi anlatacak," dedi. "Artık onun yanma gidelim." Ayağa kalkıp Taita'nın elini tuttu. Tansid'i orada bıraktılar. Samana, Taita'yı birçok geçitten ve dehlizden geçirdikten sonra hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir döner merdivenden çıkmaya başladılar. Sonunda en yüksek kulenin tepesindeki küçük, yuvarlak odaya ulaştılar. Odadan çepeçevre kuzeydeki karlı dağların yamacına kadar uzanan ormanlar görünüyordu. Tam ortada yastıklarla desteklenmiş yumuşak bir şilte vardı ve üzerinde bir adam oturmaktaydı.

"Onun önüne geçin," diye fısıldadı Samana. "Neredeyse tamamen sağırdır ve konuşurken dudaklarınızı görmesi gerekir." Taita, onun dediğini yaptı ve bir süre Kashyap'la sessizce birbirlerine baktılar.

Kashyap çok yaşlıydı. Gözleri donmuş, ferleri kaçmıştı ve ağzında diş kalmamıştı. Derisi eski bir parşömen gibi kuru ve kırış kırıştı. Saçı, sakalı ve kaşları da donuk, cam gibi saydamdı. Elleri ve başı kontrol edemediği sarsıntılarla sallanıyordu. Taita, "Neden beni görmek istediniz Büyücü?" diye sordu.

"Çünkü sen akıllısın." Kashyap'ın sesi fısıltıdan farksızdı.

"Beni nereden tanıyordunuz?"

"Özel gücün ve varlığınla havada uzaktan bile algılanan bir hareket yaratıyorsun," diye açıkladı Kashyap.

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey ve her şey, hatta belki de hayatını."

"Açıklayın."

"Heyhat! Çok geç kaldım. Ölümün kara kaplanı yaklaşıyor bana. Güneş batmadan gitmiş olacağım."

"Benim için düşündüğünüz görev önemli mi?"

"Hem de çok önemli."

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Taita.

"Seni karşına çıkacak mücadele konusunda donatmak niyetindeydim, ama apsara'lardan hadım olduğunu öğrendim. Bunu, buraya gelmeden önce bilmiyordum. Bilgilerimi sana düşündüğüm şekilde aktaramam."

"Yani hangi şekilde?" diye sordu Taita.

"Cinsel yolla."

"Yine anlamadım."

"Aramızda cinsel bir iletişimi de içeriyordu. Ama hadım olduğun için bu mümkün değil." Taita bir şey demedi. Kashyap pençeye benzer kurumuş elini uzattı. Konuştuğunda sesi nazikti. "Aurana bakarak yaralarından söz etmemi hakaret kabul ettiğini görüyorum. Bunun için özür dilerim ama çok az vaktim kaldı ve açık konuşmak zorundayım."

Taita yine ses çıkarmayınca Kashyap devam etti. "Değiş tokuşu Samana ile yapmaya karar verdim. O da akıllıdır. Ben gittikten sonra benden aldıklarını sana aktaracak. Seni kızdırdığım için üzgünüm."

"Gerçek acı verebilir ama siz vermediniz. Benden istediğiniz neyse yapacağım."

"O zaman sahip olduğum her şeyi, uzun hayatım boyunca tüm öğrendiklerimi Samana'ya aktarıırken bizimle kal. Daha sonra o bunları seninle paylaşacak ve kaderinde olan kutsal çabalar için gerekli donanıma kavuşmuş olacaksın." Taita kabullendiğini gösterir şekilde başını eğdi.

Samana ellerini güçlü bir şekilde çırdı ve merdiven başında iki tane genç, güzel apsara belirdi, biri esmer, diğeri bal rengi sarışındı. Samana'nın ardından odanın öbür ucundaki mangalın yanına gittiler ve keskin kokulu bitkilerle dolu bir kâseyi korların üstüne yerleştirmesine yardım ettiler. İksir hazır olunca alıp Kashyap'a getirdiler. Birisi onun titreyen ellerini tutarken öbürü de kâseyi dudaklarına götürdü. Kashyap iksiri şapırdatarak içti, bir kısmı da çenesinden göğsüne aktı, sonra bitkin bir halde şiltesine uzandı.

İki apsara, onu müşfik hareketlerle ve saygılı bir biçimde soyduktan sonra, su mermerinden yapılmış bir şişeden aldıkları kokulu merhemi kasığına sürdüler. Büzülmüş cinsel organına hafifçe ama hiç ara vermeden masaj yapmaya başladılar. Kashyap inledi, kafasını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandı ama apsara'ların hünerli ellerinin ve iksirlerin etkisiyle cinsel organı şişip irileşiyordu.

Kashyap'ın organı tam olarak sertleşince Samana şiltesine yaklaştı. Portakal rengi cüppesinin eteklerini beline kadar kaldırıp güzel bacaklarını ve yuvarlak, güçlü kalçalarını ortaya çıkardı. Bacaklarını ayırıp Kashyap'ın üstüne oturdu ve erkeklik organını eliyle tutup içine aldı. İkisi yekvücut olunca cüppesinin eteklerini bırakıp erkeğin üzerinde sallanmaya başladı, bir yandan da yumuşak bir sesle, "Efendim, bana vereceklerinizi almaya hazırım," diye fısıldıyordu.

"Onları büyük bir istekle sana emanet ediyorum." Kashyap'ın sesi ince ve tizdi. "Akıllıca ve iyi kullan." Yine başını iki yana savurdu, yaşlı hatları korkunç bir kuşa benzeyecek şekilde kırışmıştı. Sonra kasıldı ve inledi, bedeni bükülmüş olarak kalakaldı. Bir saat kadar ikisi de kıpırdamadılar. Sonra Kashyap'ın gırtlığından hırıltılı bir ses çıktı ve adam şilteye yığıldı.

Samana boğuk bir çığlık attı. "Öldü." Sesinde büyük bir acı ve şefkat vardı. Yavaşça Kashyap'ın bedeninden ayrıldı. Adamın yanına diz çöküp gözkapaklarını indirerek matlaşan bakışlarını örttü. Sonra dönüp Taita'ya baktı.

"Bu akşam güneş batarken bedenini yakacağız. Kashyap bütün hayatım boyunca benim yol göstericim ve koruyucum olmuştu. Benim için herhangi bir babadan ileriydi. Artık özü benim içimde yaşıyor. Ruhum onunkiyle birleşti. Beni affedin Büyücü, ama onun hırpalayıcı deneyimlerini tam olarak hazmedip sizin kullanımınıza sunmam biraz zaman alabilir. İyileşince yanınıza geleceğim."

O AKŞAM TAITA. YANINDA Tansid ile odasının önündeki küçük karanlık balkonda durup aşağıdaki bahçede hazırlanan yığın üzerinde Başrahip Kashyap'ın yakılışını izledi. Adamı daha önce tanımamış olduğu için büyük bir kayıp duygusu hissediyordu. O kısa tanışma sürecinde bile aralarındaki etkileşimi algılamıştı.

Karanlığın içinden gelen yumuşak bir ses, Taita'nın daldığı düşüncelerden silkinerek çıkmasına yol açtı. Arkasına döndü ve Samana'nın sessizce onlara katılmış olduğunu gördü.

"Kashyap da aranızdaki bağın farkındaydı." Taita'nın diğer tarafına geçti. "Siz de Doğru'nun hizmetkârisiniz. O yüzden sizi böyle alelacele çağırmıştı. Bedeni onu uzaklara taşıyabilse o size gelecekti. Tanık olduğunuz cinsel aktarım sırasında, Doğru için yaptığı son fedakârlıkta, Kashyap, bana size iletmem için bir mesaj verdi. Bunu yapmadan önce inancınızı sınamamı istedi. Söyleyin bana Gallala'lı Taita, inancınız nedir?"

Taita bir süre düşündükten sonra cevap verdi: "Ben evrenin, iki güçlü ev sahibi arasındaki savaş yeri olduğuna inanırım. Bunlardan birincisi Doğru'nun tanrılarıdır. İkincisi ise Yalan'ın şeytanlarıdır."

Samana, "Bu afet ortamında biz güçsüz ölümlülerin rolü ne olabilir," diye sordu. "Kendimizi Doğru'ya adayabilir veya Yalan tarafından yutulabiliriz."

"Eğer Doğru'nun sağındaki yolu seçersek, Yalan'ın karanlık gücüne karşı nasıl direnebiliriz?"

"Doğru'nun yüzünü net bir şekilde görene kadar Ebedi Dağ'a tırmanarak. Bunu başarınca İyilikçi Ölümlülerin, yani Doğru için savaşanların saflarına katılmış oluruz." "Bütün insanların kaderi bu mudur?"

"Hayır! Sadece pek azı, en değerli olanlar o saflara katılır."

"Zamanın sonunda Doğru, Yalan'a karşı zafer kazanacak mıdır?"

"Hayır! Yalan direnecektir ama aynı şekilde Doğru da direnecek. Savaşın galibi bir o bir öbürü olacak ama savaş ebediyen sürecek."

"Doğru Tanrı değil midir?"

"Ona ister Ra ya da Ahura Maasda deyin, ister Vishnu veya Zeus ya da Woden deyin veya kulağınıza en kutsal gelen adı verin, Tanrı Tanrı'dır ve tektir." Taita inanç sınavını vermişti.

Samana alçak sesle, "Auranızda söylediklerinizin arasında Yalan'ın izi olmadığını görüyorum," dedi ve Taita'nın önünde diz çöktü. "Benimle birlikte olan Kashyap'ın ruhu da, gerçekten Doğru'nun adamı olduğunuza ikna oldu. Bize katılmanız için başka bir kontrol veya engel bulunmu3 yor. Artık başlayabiliriz." "Bana 'Biz' derken neyi kastettiğinizi açıklayın Samana."

"Bu meşum zamanlarda, Yalan yine üstünlük kazanmış durumda. Bütün insanlığı, ama özellikle de sizin Mısır'ınızı tehdit eden yeni ve kötü bir güç doğuyor. Buraya çağırılmış olmanızın nedeni, bu korkunç şeyle mücadele edebilmek için silahlanmanızı sağlamak. Takip etmeniz gereken yolu net bir şekilde görebilesiniz diye İç Göz'ünüzü açacağım." Samana aylağa kalkıp Taita'ya sarıldı. Sonra sözlerine devam etti. "Çok az zamanımız var. Sabahleyin başlayacağız. Fakat ondan önce bir yardımcı seçmem lazım." Taita, "Kimlerin arasından seçeceksiniz?" diye sordu. "Apsara'nız Tansid daha önce de bana yardımcı olmuştu. Ne gerektiğini biliyor."

"Öyleyse onu seçin," dedi Taita. Samana başını salladı ve Tansid'e elini uzattı. İki kadın birbirlerine sarıldılar ve sonra dönüp Taita'ya baktılar.

"Siz de kendi yardımcınızı seçmelisiniz," dedi Samana. "Ne yapması gerektiğini söyleyin."

"Güçlü ve dayanıklı bir adam olmalı, size karşı şefkat duymalı. Ona güvenmeniz gerekir." Taita hiç duraksamadı. "Meren!" Samana, "Elbette" diye ona katıldı, "

ŞAFAKTA, DÖRDÜ BİRLİKTE YABANIL ormandan geçen yolu takip ederek dağların yamaçlarına tırmandılar ve bambu ormanına kadar ilerlediler. Samana sallanan bir sürü sarı renkli dalı inceledikten sonra olgun bir tanesini seçti ve Meren daldan esnek bir parça kesti. Kestiği dalı tapmağa kadar taşıdı.

Samana ve Tansid getirdikleri bambu dalından özenle uzun kıymıklar topladılar. Onları insan saçından ince ama en iyi bronzdan bile keskin ve sağlam bir hale getirene kadar cilaladılar.

Tapınağın huzurlu havasına bir gerilim ve beklenti hâkim olmuştu. Kahkahalar ve apsara'ların şen ruhlan yatışmıştı. Tansid ne zaman Taita'ya baksa, gözlerinde huşu ile karışık acımaya benzer bir ifade oluyordu. Samana ise bekleme günlerinin çoğunu onunla birlikte, onu önlerindeki çetin sınava hazırlayarak geçirmekteydi. Pek çok konuyu tartıştılar ve Samana hep Kashyap'ın sesime bilgeliği ile konuştu.

Bir ara Taita, kendisini uzun süre meşgul eden bir konuyu açtı: "Senin de bir Uzun Yaşayan olduğunun farkındayım Samana." "Tıpkı senin gibi Taita."

"Peki, nasıl oluyor da birkaçımız insanlığın geri kalanına göre çok daha uzun yaşıyoruz. Bu tabiata aykırı. "Beni ve Başrahip Kashyap gibileri düşünürsen, belki yaşam şeklimize, yediklerimize, içtiklerimize, düşüncelerimize ve inançlarımıza bağlıdır bu. Ya da belki bir amacımız, devam etmek için bizleri yöneten bir hedefimiz, bir nedenimiz olduğu içindir." "Ya ben? Seninle ve başrahiple kıyaslandığımda delikanlı sayılsam bile, çoğu insandan uzun yaşamış durumdayım," dedi Taita. Samana gülümsedi. "Sen de iyicil bir akla sahipsin. Bu zamana kadar aklın bedeninin güçsüzlüğüne galip gelmiş, ama sonunda hepimiz ölmek zorundayız, tıpkı Kashyap gibi."

"İlk soruma cevap verdin, ama bir tane daha var. Beni kim seçmiş?" diye sordu Taita, ama sorusunun cevapsız kalmaya mahkûm olduğunu biliyordu.

Samana tatlı, esrarengiz bir tebessümle ona baktı ve uzanıp bir parmağını Taita'nın dudaklarına değdirdi. "Seçildin," diye fısıldadı. "Bu kadarıyla yetin." Taita, onun bilgisinin sınırlarına geldiğini biliyordu: Samana ancak buraya kadar gidebilirdi.

Günün geri kalanında ve gecenin yansı boyunca, o zamana kadar aralarında yaşananlar üzerine birlikte düşünmeye başladılar. Sonra Samana, Taita'yi kendi yatak odasına götürdü ve şafak sökene dek, bir annenin çocuğuna sarılıp uyuması gibi birbirlerine sarılarak uyudular. Kalkıp birlikte yıkandılar ve sonra Samana, Taita'yı bahçelerin bir köşesinde gizlenmiş antik bir taş binaya götürdü, Taita bu kısmı daha önce görmemişti. Tansid onlardan önce gelmişti. Yapının merkezindeki büyük odada, tam ortada duran mermer masanın başında bir şeylerle uğraşıyordu. Taita ile Samana içeri girince başını kaldırıp onlara baktı. "Son iğneleri hazırlıyordum," diye açıklama yaptı, "Ama baş başa kalmak isterseniz çıkabilirim."

Samana, "Kal sevgili Tansid," dedi. "Senin varlığın bizi rahatsız etmez." Sonra Taita'nın elinden tutup odada gezdirdi. "Bu bina başlangıç dönemlerindeki ilk başrahipler tarafından tasarlanmıştı. İşlerini yapabilmek için bol ışığa ihtiyaçları vardı." Duvarların üst kısımlarındaki büyük, açık pencereleri gösterdi. "Bu mermer masada en az elli kuşak boyunca başrahipler İç Göz'ü açma eylemini gerçekleştirdi. Hepsi birer âlimdi, yani bizim tanımımıza göre başka insanların ve hayvanların auralarını görebilme yetisine sahipti." Duvarlara oyulmuş yazılan işaret etti. "Yüzyıllar ve bin yıl öncesine kadar uzananların kayıtları. Aramızda hiçbir şey gizli kalmamalı. Sana hiçbir asılsız güvence vermeyeceğim... Seni aldatmaya kalksam daha ilk kelimeyi edemedim bunu anlarsın. O yüzden şunu da söylemeliyim, Kashyap'ın vesayeti altında, başarılı olana kadar dört kez İç Göz açma girişimim olmuştu."

En son kayıtları gösterdi. "Burada kaydı tutulmuş girişimlerimi görebilirsin. Belki başlangıçta beceri ve ustalığım yoktu. Belki hastalarım kendi yollarında yeterince ilerlememişlerdi. Bir tanesinde

sonuç hiç iyi olmadı. Seni uyarıyorum Taita, riskler çok büyük." Samana bir süre derin düşüncelere dalıp sessiz kaldı. Sonra devam etti. "Benden önce de başarısız olanlar olmuştu. Bak burada!" Taita'yı duvarın sonunda, aşınmış, yosun kaplı yazıların bulunduğu yere götürdü. "Bunlar o kadar eski ki, çözmek neredeyse imkânsız, ama sana ne yazdığını söyleyebilirim. Yaklaşık iki bin yıl önce bu tapınağa bir kadın gelmişti. Bir zamanlar Ege Denizi kıyılarında Truva denen büyük bir kentte yaşayan halktan geride kalanlardan biriydi. Orada, Apollo'nun Yüksek Rahibeleri'ndendi. O da senin gibi Uzun Yaşayanlardandı. Yağmalarla, yıkımlarla geçen yüzyıllar boyunca yeryüzünü gezmiş, bilgelik kazanmış, pek çok şey öğrenmişti. O sırada tapınağımızın başrahibi, Kurma adında biriydi. Yabancı kadın, onu kendisinin de Doğru'nun örneklerinden olduğuna ikna etmişti. Böylece İç Göz'ünü açması için kandırmıştı. Bu, Kurma'yı şaşkırtan ve gururlandıran bir başarıydı. Ancak kadın tapınaktan ayrıldıktan çok sonra, Kurma şüphelere ve korkulara kapıldı. Onun bir sahtekâr, bir hırsız, soldaki yolu seçmiş bir üstat, Yalan'ın gözdelerinden biri olduğunu anlamasını sağlayan Korkunç şeyler olmuştu. Kadın büyüsunü gerçekten seçilmiş birini öldürmek için kullanmıştı. Öldürülen kadının kimliğine bürünmüş ve onu kandırmak için kendi asıl doğasını bu şekilde maskeleymişti."

"Sonra bu yaratığa ne oldu?"

"Tanrıça Saraswati'nin başrahipleri kuşaklar boyunca onun izini sürmeye çalıştılar. Fakat kadın kendini gizledi ve ortadan kayboldu. Belki artık ölmüştür. Umabileceğimiz en iyi sonuç bu." "Adı neydi?" diye sordu Taita.

"Burada! Kayıtlı." Samana parmak uçlarıyla yazılara dokundu. "O kendine Eos diyordu, güneş tanrısının kız kardeşine atfen. Artık bunun gerçek adı olmadığını biliyorum. Ama ruhani işareti kedi pençesi şeklindeydi. İşte burada."

"Başka kaç kişi başarısız oldu?" Taita karanlık önsezilerinden "kurtulmaya çalışıyordu. "Epeyce."

"Bana kendi deneyimlerinden söz etsene."

Samana bir an düşündükten sonra, "Halen çıraklık ettiğim dönemden hatırladığım biri var," dedi. "Adı Wotad'di. Teni kutsal mavi dövmelerle kaplıydı. Buraya, Soğuk Deniz'in karşısındaki kuzey ülkelerinden getirilmişti. Fiziki bakımdan güçlü bir adamdı, ama bambu iğnelerin altında öldü. O büyük gücü bile, açılış sırasında oluşan baskıya dayanamadı. Beyni patlayıp parçalara ayrıldı ve burnundan, kulaklarından kan fişkırdı." Samana içini çekti. "Korkunç ama hızlı bir ölümdü. Belki de Wotad ondan öncekilerden şanslıydı. İç Göz, kuyruğundan yakalanmış zehirli bir yılan gibi kendi sahibine de saldırabilir. Yarattığı bazı korkunç şeyler fazlasıyla güçlü ve dayanılmaz olur."

Günün geri kalanını onlar sessiz geçirirken, Tansid taş masanın başında son bambu iğneleri cilalamakla ve ameliyat aletlerini hazırlamakla meşgul oldu.

Nihayet Samana, Taita'ya bakıp yumuşak bir ifadeyle konuştu: "Artık karşılaşacağın riskleri biliyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin. Seçim sadece sana ait."

Taita başım salladı. "Seçme şansım yok. Doğduğum gün bu seçimin benim adıma yapılmış olduğunu biliyorum."

O GECE TANSİD VE MEREN, Taita'nın odasında uyudular. Tansid lambayı söndürmeden önce Taita'ya ılık bitki özleriyle dolu bir kâse uzattı. Taita kâsedeki sıvıyı içer içmez minderine yığılıp derin bir uykuya daldı. Meren gece iki kez kalkıp onun soluklarını dinledi ve şafağın serin havası odaya sızdığında üstünü örttü.

Taita uyandığında, üçünün, yani Samana, Tansid ve Meren'in uyku döşeginin etrafına diz çökmüş olduklarını gördü. Samana esrarlı bir tavırla, "Büyücü, hazır mısınız?" diye sordu.

Taita başını salladı ama Meren dayanamadı. "Bunu yapma Büyücü. Sana bunu yapmalarına izin verme. Bu uğursuzluk."

Taita, onun kaslı kolunu tutup sert bir şekilde sarstı. "Seni bu görev için seçtim. Sana ihtiyacım var. Beni yarı yolda bırakma Meren. Eğer bunu tek başıma yapmak zorunda kalırsam sonuçlarının ne olacağını kim bilebilir? İkimiz birlikte, daha önce de pek çok kez yaptığımız gibi bunun üstesinden gelebiliriz." Meren öfkeyle derin soluklar aldı; "Hazır mısınız Meren? Her zaman olduğun gibi yine yanımda mısınız?"

Meren, "Bağışla beni, zaaf gösterdim, ama artık hazır olduğumu biliyorum Büyücü," diye fısıldadı.

Samana önde, önce güneşli bahçeye çıktılar, oradan da antik binaya geçtiler. Mermer masanın bir ucunda cerrah aletleri diziliydi, öteki ucunda ise bir kömür mangalı duruyordu, mangalın üzerindeki hava ısındığı için titreşmekteydi. Masanın altına bir koyun postu seriliydi. Taita'ya bir şey söylenmesi gerekmedi: postun üstüne, yüzü masaya dönük olarak diz çöktü. Samana, Meren'e başını salladı; belli ki, görevlerini yerine getirmesini istiyordu. Meren de Taita'nın yanına diz çöktü ve kıpırdamasın diye kollarını sımsıkı tuttu.

"Gözlerini kapat Meren," dedi Samana. "Seyretme." Başlarında durup dışının arasında sıksın diye Taita'ya bir deri parçası uzattı. Taita bir baş hareketiyle reddetti. Samana sağ elinde gümüş bir kaşıkla Taita'nın önüne diz çöktü; öteki eliyle Taita'nın sağ gözünü iyice açtı. "Her zaman sağ gözden," diye fısıldadı. "Doğru'nun tarafından." Gözkapaklarını daha da ayırdı. "Sıkı tut Meren!"

Meren tamam dercesine homurdandı ve efendisini bronz bir çembere alır gibi kollarını kenetledi. Samana kaşığının ucunu Taita'nın sağ üst gözkapağına yaklaştırdı ve tek bir kararlı hareketle gözyuvarlarının arkasına uzattı. Sonra gözü yavaşça kaşığa alıp yuvasından çıkardı. Optik sinirlerin ucundaki gözyuvarı Taita'nın çenesinde bir yumurta gibi sallandı. Boş göz çukuru ise derin pembe bir boşluk yaratmıştı, gözyaşlarından dolayı ise parlıyordu. Samana kaşığı Tansid'e uzattı, o da alıp bir kenara koydu ve bambu iğnelere birini seçti. Ucunu mangalın üstüne tutup iyice kavrulup sertleşene kadar bekledi. Samana'ya uzattığında iğneden hâlâ duman çıkıyordu. Samana iğneyi sağ elinde tutarak başını Taita'nın boş göz çukuruna doğru eğdi. Kafatasına giren optik yolun konumunu ve açısını tarttı.

Samana'nın parmaklarının arasında Taita'nın gözkapakları istem dışı olarak titriyordu. Samana buna aldırmadı. Yavaşça iğneyi göz çukuruna yaklaştırdı ve ucunu optik yolun başına değdirdi. Sonra aniden bastırarak iğnenin zan delip, bir zarar vermeden sinir içinde ilerlemesini sağladı. Hemen hemen hiçbir direniş olmamıştı. İğne gittikçe daha derine batıyordu. Bambu iğne beynin ön lobunda neredeyse bir parmak boyu ilerleyince, Ucunun, iki gözün optik kiyazmada kesiştiği noktada bulunan sinir demetine ulaştığını hissetti. Bambu uç tam giriş yerindeydi. Bundan sonraki hareketin tam bir kesinlikle uygulanması gerekti. Her ne kadar dıştan sakın görünse de, Samana'nın lekesiz teninde hafif bir ter tabakası oluşmuş ve gözleri kısılmıştı. Gerildi ve son atılımı gerçekleştirdi. Taita'dan bir tepki gelmedi. Samana hedefi kıl payı ile kaçırdığını biliyordu. İğneyi bir parça geri çekti, duruşunu düzeltti sonra aynı derinliğe kadar tekrar itti, ama bu sefer birazcık daha yukarıya nişan almıştı.

Taita ürperdi ve hafifçe içini çekti. Sonra sanki kayıtsız kalmış gibi gevşedi. Meren bunu beklemesi için uyarılmıştı ve o sevdiği gümüş başın ileri doğru fırlamaması için bir eliyle Taita'nın çenesini sıkıca tuttu. Samana iğneyi yine aynı itina ile geri çekti. Gözün arkasındaki astda oluşan deliği

incelemek için öne eğildi. Hiç kan görünmüyordu. Minik yara, gözünün önünde anında kapamı vermişti.

Samana onaylarcasına mırıldandı. Sonra kaşığı kullanarak sallanan gözyuvarını yerine bıraktı. Taita'nın gözkapakları hızla kırpışarak gözyuvarının iyice yerleşmesini sağladı. Samana, Tansid'in iyileştirici karışıma batırıp masaya serdiği keten bandajı alıp Taita'nın her iki gözünü kapatacak şekilde sardı ve sıkıca düğümledi. "Meren, duyulan yerine gelmeden, bütün hızınla onu odasına götür."

Meren, Taita'yı uyuyan bir çocukmuş gibi kucakladı ve başını güçlü göğsüne yasladı. Koşarak tapınağa döndü ve onu odasına taşıdı. Samana ve Tansid de arkalarından geliyorlardı. İki kadın tapınağa varınca, Tansid ısınsın, diye bir çaydanlık bıraktığı ocağa gitti. Bitki özlerini bir tase doldurup Samana'ya getirdi.

"Bunu başına dik!" diye emreden Samana, kâseyi Taita'nın dudaklarına götürüp sıvıyı ağzından dökmeye başladı, yutmasına yardım etmek için de boynuna masaj yapıyordu. Bütün kâseyi bitirmesini sağladı.

Fazla beklemeleri gerekmedi. Taita kasıldı ve elini gözündeki bağa uzattı. Eli felçliymiş gibi titriyordu. Çenesi takırdadı ve dişlerini kenetledi. Çenesindeki kas kabarıncaya, Meren, onun dilini ısırılmış olabileceğini düşünerek dehşete düştü. Başparmaklarıyla Büyücünün ağzını ayırmaya çalışırken, aniden Taita'nın ağzı kendiliğinden ardına kadar açıldı ve bir feryat koptu, bedenindeki tüm kaslar tahta gibi sertleşmişti. Arka arkaya gelen spazmlarla sarsılıyordu. Dehşetle haykırıyor, çaresizce inliyor, sonra manik kahkahalara boğuluyordu. Yine aniden, sanki kalbi kırılmış gibi ağlamaya başlıyordu. Sonra yine bağılıyor ve sırtı, kafası topuklarına degecekmişçesine bükülüyordu. Şeytani bir güçle kıvranan bu yaşlı bedeni Meren bile zapt edemez olmuştu.

"Onu kim ele geçirdi?" diye yalvardı Samana'ya. "Kendini öldürmeden buna bir son verin."
"İç Göz'ü sonuna kadar açıldı. Henüz onu kontrol etmeyi bilmiyor. O kadar kötü görüntülere tanık oluyor ki, normal bir insan çıldırıp aklını yitirebilir. Şu an bütün insanlığın acılarına dayanıyor." Taita'ya biraz daha acı iksir içirmeye çalışan Samana da nefes nefese kalmıştı. Taita ağzındaki sıvıyı tavana doğru püskürttü.

"Kuzeyli Wotad'i öldüren bu cinnettir," dedi Samana, Tansid'e. "Görüntüler beynini şişirdi ve sonunda beyni dayanamayıp parçalandı." Gözlerindeki bandajı paralamasın diye Taita'nın ellerini tutuyordu. "Büyücü, her bir dulun ve ilk doğan çocuğunun ölümüne tanıklık eden her cesur annenin duyduğu acıyı tadıyor. Sakatlanan, işkence gören veya hastalıktan kıvranan her kadın ve erkeğin acılarını paylaşıyor. Her tiranın zalimliği ile Yalan'ın her kötülüğü ile ruhu azap çekiyor. Yağma alevlerinde yanıyor ve mağluplarla birlikte binlerce savaş alanında ölüyor. Gelip geçmiş tüm kayıp ruhların çaresizliğini hissediyor. Cehennem derinliklerine bakıyor."

"Bu onu öldürecek!" Meren de neredeyse Taita kadar yoğun acılar içindeydi.
"İç Göz'ünü kontrol etmeyi öğrenemezse evet, bu yüzden ölebilir. Tut onu, kendine zarar vermesine izin verme." Taita'nın başı iki yana öyle şiddetli savruluyordu ki, kafasını başucundaki taş duvara çarpıyordu.

Samana yüksek, tiz bir sesle ilahi söylemeye başladı, bu kendi sesi değildi ve söylediği dili Meren daha önce hiç duymamıştı. Ama ilahi söylemenin de fazla bir etkisi olmadı.

Meren, Taita'nın başını kollarına aldı. Samana ve Tansid de iki yanına geçip bedenleriyle destek yaparak onun vahşi çırpınışlarla kendine zarar vermesini önlemeye çalıştılar. Tansid parfüm kokulu soluğunu ağzına doğru üfledi. "Taita!" diye seslendi. "Geri gel! Bize dön!"

Samana ona, "Seni duyamaz," dedi. Sonra Taita'ya iyice sokulup avuçlarıyla Taita'nın sağ kulağını, Doğru'nun kulağını kapadı. Farklı bir dilden mırıl mırıl bir şeyler söylemeye başladı. Meren anlamını

çıkaramasa da o sesleri tanımıştı; Taita başka büyücülerle görüşürken kullanırdı bu dili. Bu onların gizli diliydi ve Tenmase derlerdi. Taita biraz yatışmış ve Samana'yı dinliyormuş gibi başını yana eğmişti. Samana'nın sesi biraz daha kısıldı ama daha telaşlı da bir hal aldı. Taita bir cevap mırıldandı. Meren, Samana'nın ona talimatlar verdiğini, İç Göz'ünü kapamasına, yıkıcı ses ve görüntüleri süzüp yaşadıklarını anlamasına ve onu hırpalayan duygulardan uzaklaşmasına yardım ettiğini fark etti.

Bütün gün ve uzun süren gece boyunca hiçbiri Taita'nın yanından ayrılmadı. Şafakta Meren bitap düştü ve uyuyakaldı. İki kadın, onu uyandırmaya çalışmadılar ve uyusun diye bıraktılar. Bedeni, mücadeleden ve zorlu fiziksel deneyim yüzünden harap olmuştu; onların ruhsal direncine sahip değildi. Onların yanında henüz çocuk sayılırdı.

Samana ve Tansid, Taita'nın yanından ayrılmadılar. Taita da ara sıra uykuya dalar gibi oluyordu. O anların dışında huzursuzdu, cinnetin sınırında gidip geliyordu. Gözbağının ardında gerçekle fanteziyi ayırt edemiyor gibiydi. Bir keresinde doğruldu ve korkunç bir güçle Tansid'e sarıldı. "Lostris!" diye haykırdı. "Söz verdiğin gibi döndün. Ah, Isis ve Horus, sizi bekliyordum. Bu uzun yıllar boyunca hasretinizi çektim. Beni bir daha bırakmayın."

Tansid, onun bu hezeyanından korkmadı. Uzun gümüş rengi saçlarını okşadı. "Taita, kendini üzmemelisin. Bana ihtiyacın olduğu sürece seni bırakmayacağım." Taita bir kez daha yatışana dek onu, göğsüne bastırıldığı bir çocuk gibi şefkatle tuttu. Sonra merakla Samana'ya baktı. "Lostris?"

"Bir zamanlar Mısır kraliçesiydi," diye açıkladı Samana. Kendi İç Göz'ünü ve Kashyap'ın bilgilerini kullanarak Taita'nın zihnindeki anıların derinliklerine ulaşabiliyordu. Onun Lostris'e duyduğu ebedi aşk, Samana'ya kendi aşkıymış gibi net bir şekilde görünüyordu.

"Onu çocukken Taita yetiştirmişti. Çok güzeldi. Ruhları bir bütündü ama asla bir araya gelemediler. Sakat bırakılan bedeni yüzünden erkeklik gücü yoktu, bir dost ve koruyucu olmaktan öteye geçemedi. Yine de onu hayatı boyunca sevdi, öldükten sonra da sevmeye devam etti. Lostris de onu seviyordu. Kollarında ölürken son sözü, 'Bu dünyada sadece iki erkeği sevdim,' oldu. 'Ve sen onlardan biriydin. Belki sonraki hayatta tanrılar aşkımıza daha iyi davranırlar.'"

Samana'nın sesi giderek kısıldı ve iki kadının gözlerinde yaşlar belirdi.

Bunun ardından gelen sessizliği Tansid bozdu. "Bana hepsini anlatsana Samana. Bu dünyada gerçek aşktan daha güzel bir şey yok."

"Lostris öldükten sonra," dedi Samana, Büyücü'nün başını okşayarak, 'Taita, onu mumyalattı. Sonra lahdine yatırdı ve saçından bir bukle kesip altın bir madalyona kapattı.' Eğilip Taita'nın boynundaki altın zincirin ucuna asılı muskaya dokundu. "Gördün mü? Bunu bugüne dek hiç çıkarmadı. Hâlâ onun kendisine dönmesini bekliyor."

Tansid ağlamaya başladı. Samana da onun kederini paylaşıyordu ama bunu gözyaşlarıyla yıkayıp atmak onun elinde değildi. Ustalık Yolları'nda o kadar uzun süredir geziniyordu ki, bazı insani zayıflıklarla rahatlama yeteneğini yitirmişti. Keder de neşenin diğer yüzüydü. Acı çekmek insan olmak demektir. Tansid hâlâ ağlayabiliyordu.

BÜYÜK MUSON YAĞMURLARI GEÇTIKTEN sonra Taita da büyük sınavını atlatmış ve İç Göz'ünü kontrol etmeyi öğrenmişti. Hepsi onun içindeki yeni gücün farkındaydı: Taita'dan ruhsal bir huzur yayılıyordu. Meren ve Tansid, onun yanında hiç konuşmadan durup sadece varlığını hissederek mutlu oluyorlardı.

Bununla birlikte, Taita uyanık olduğu saatlerin çoğunu Samana ile geçiriyordu. Tapınak kapılarında günler boyu oturdular. İç Göz'leriyle gelip geçenleri izlediler. Her insan bedenini kendi aurasına gömülmüş olarak görüyorlardı, bu, sahibinin karakterine, düşüncelerine, duygularına göre değişen bir ışık bulutuydu. Samana, Taita'ya bu işaretleri yorumlamayı öğretiyordu.

Gece olup da herkes odasına çekilince, Samana ile Taita tapınağın karanlıklarında, tanrıça Saraswati'nin heykelleriyle kuşatılmış olarak oturmaya devam ediyorlardı. Gece boyunca ne Meren'in, ne apsara'ların, hatta ne de bilgili Tansid'in anlayamadığı, yüksek ustalara has Tenmase diliyle konuşuyorlardı. Yakında ayrılma zamanını geleceğini biliyor, onlara kalan tüm vakti sonuna kadar kullanmak zorunda olduklarını kavriyorlardı. Son konuşmalarını yaparken, Taita, "Senin bir auran yok," dedi.

"Senin de," diye cevap verdi Samana. "Âlimlerin olmaz. Birbirimizi tanıyabilmenin en kesin yolu da budur." "Sen, benden çok daha bilgesin."

"Sende de beni fazlasıyla geçecek kadar merak ve kapasite var. Artık iç görüşün de açık olduğu için ustalığın sondan bir önceki aşamasına giriyorsun. Şu an durduğun yerin üstünde sadece bir basamak daha var, o da İyilikçi Ölümsüzler basamağı."

"Her gün biraz daha güçlendiğimi hissediyorum. Her gün çağrıyı biraz daha net duyuyorum. Bu inkâr edilemez. Seni bırakıp yoluma devam etmek zorundayım."

"Evet, burada bizimle geçireceğin vaktin sonuna geldik," diye hak verdi Samana. "Bir daha hiç karşılaşmayacağız Taita. Cesaret yoldaşın olsun. İç Göz'ün sana yolunu gösterecek."

MEREN, HAVUZUN YANINDAKI PAVYONDA Astrata ve Wu Lu ile birlikteydi. Taita yanında Tansid'le kararlı bir şekilde onlara doğru gelirken giysilerini alıp çabucak giyindiler. Taita'daki değişikliği ancak şimdi fark ediyorlardı. Artık yaşı getirdiği yükün altında iki büklüm durmuyordu, daha dik, daha uzun boylu görünmekteydi. Saçı ve sakalı hâlâ gümüş rengiydi, ama onlarda daha gür, daha parlaktı. Artık gözleri de hastalıklı ve miyop değildi, berrak ve parlaktı. Algılama gücü daha zayıf olan Meren bile bu değişiklikleri görebiliyordu. Taita'nın yanına koştu ve hiç konuşmadan dizlerine kapandı. Taita, onu kaldırıp kucakladı. Sonra bir kol boyu uzağında tutup dikkatle inceledi. Meren'in aurası çöl şafağı gibi sağlıklı bir turuncu ışıkla parlıyordu. Bu dürüst bir savaşçının yürekli ve gerçek ışığıydı. "Silahlarımı al da gel iyi Meren, artık gitmemiz gerek." Meren bir an yıkılmış gibi yerinden kıpırdamadı, ama sonra Astrata'ya bir göz attı.

Taita, Astrata'nın aurasına baktı. Tıpkı bir gaz lambasının sürekli alevi gibi net ve sadeydi. Ama aniden alevin dalgalandığını gördü, sanki güçlü bir rüzgâr esmişti. O zaman ayrılış acısını fark etti. Meren, kızın yanından ayrıлып tapmakta odaların bulunduğu bölüme gitti. Birkaç dakika sonra kılıç kemerini beline dolamış, yayını ve sadağını omzuna asmış olarak geri geldi. Taita'nın kaplan postundan pelerinini de dürüp sırtına vurmuştu.

Taita, kadınların üçünü de öptü. Apsara'ların dans eden auraları hoşuna gitmişti. Wu Lu gümüşü bir bulutla kuşatılmıştı, arada bir altın rengi yansımalar da oluyordu ve Astrata'nın aurasından çok daha karmaşık ve derindi. Uсталık yolunda o daha ilerideydi.

Tansid'in aurası ise sedef gibiydi, bir şarap kâsesinin yüzeyindeki değerli bir yağ tabakası gibi yanardöner renklere sahipti ve etrafına ışıklar saçıyordu. Asil bir ruha ve İyi Akıl'a sahipti. Taita bir gün onun da Samana'nın bambu iğnelere maruz kalıp kalmayacağını merak etti. Kızı öptü ve Tansid'in aurası heyecan yüzünden biraz daha parladı. Birbirlerini tanıdıkları o kısacık süre içinde pek çok ruhani deneyi paylaşmışlardı. Tansid onu seviyordu. Dudakları ayrılınca, Taita, "Bahtın açık olsun," diye fısıldadı.

"Yüreğim seninkinin de açık olacağını söylüyor Büyücü," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Tansid. "Ama bazı şeyler mümkün değildir."

Taita, Meren'e döndü. "Hazır mısın?"

"Hazırım Büyücü," dedi Meren. "Yolu göster arkandan geleyim."

YENİDEN ADIMLARINI AÇIP YOLA koyuldular. Zirvelerinde ebedi rüzgârlar oynaşan dağlara tırmandılar, sonra dağlık anayola ulaştılar ve batıya doğru o yolu izlediler. Meren her bir kıvrımı, her yüksek geçidi, her tehlikeli sığ geçidi hatırladığı için, yol aramakla vakit kaybetmediler ve hızla ilerlediler. Vahşi atların büyük sürüler halinde dolandığı, esintili Ecbatana Düzlükleri'ne vardılar.

İşgalci Hiksos'larla birlikte Mısır'a ilk gelişlerinden beri Taita bu soylu hayvanlara karşı bir yakınlık hissediyordu. Onları düşmanın elinden alıp Firavun Mamose'nin ordusu için tasarladığı iki tekerlekli savaş aralarına koşmuştu. Bu hizmetinden ötürü, Firavun, ona, "On Bin Arabanın Efendisi," unvanını bahsetmişti. Taita'nın at aşkı çok uzun zaman öncesine dayanıyordu.

Yüksek dağlarda geçirdikleri yolculuğun zorluklarından sonra, yeşil düzlükte atların arasında biraz dinlenmek için mola verdiler. Sürüyü takip ederek ıssız bir yere vardılar, göz alabildiğine uzanan vadide su kaynakları ve tatlı su göletleri bulunuyordu. Hiç durmadan esen sert rüzgârlar bu sığınağa ulaşmıyordu ve Taita güzel bir pınarın başında kamp kurdu. Meren bitki saplarından bir kulübe yaptı ve kurumuş hayvan gübrelere yakıt olarak kullandılar. Göletlerde balıklar ve birçok su faresi vardı. Taita nemli topraktan yenebilecek mantar ve kökler bulurken, Meren de suya tuzaklar kurdu. Taita, kulübelerinin çevresinde, atların sokulmaya cesaret edemeyeceği kadar yakın yerlere Saraswati Tapınağı'ndan getirmiş olduğu tohumları ekti ve gayet iyi mahsul aldı. Güzelce yiyip içtiler, dinlendiler ve yolculuklarının geri kalan zorlu kısmı için güç topladılar.

Atlar onların su kaynaklarındaki varlığına alıştı ve kısa bir süre sonra yelelerini savurup hızla uzaklaşmadan, Taita'nın birkaç adım ötelere kadar gelmesine izin verdiler. Taita her hayvanın aurasını yeni edindiği İç Göz ile inceliyordu.

Her ne kadar hayvanları çevreleyen auralar insanlarınki kadar yoğun olmasa da, güçlü ve sağlıklı olanları, cesur ve enerjik olanları ayırt edebiliyordu. Ayrıca, mizaçlarını ve tavırlarını da belirleyebilmekteydi. Dik başlı ve ele avuca sığmaz olanlarla, iyi huylu ve söz dinler olanları seçebiliyordu. Bahçesindeki ekinlerin olgunlaştığı haftalarda beş hayvanla geçici bir ilişki kurdu, hepsi de zeki, güçlü ve söz dinlemeye eğilimliydi. Üç tanesi ayaklarının dibinde tayıyla dolaşan kısıraklardı, diğer ikisi ise aygırlarla flört eden, ama tekmeleriyle, dişleriyle onların daha ileri gitmelerini engelleyen genç dişilerdi.

Bu küçük sürü de Taita'ya düşküdü. Geceleri, Meren'in bahçeyi onlardan korumak için yaptığı çitin yakınında uyuyorlardı ve bu durum Meren'i endişelendiriyordu: "Kadınları tanırım ve bu fesat dişilere hiç güvenmiyorum. Cesaret topluyorlar. Bir sabah uyandıığımızda bir de bakacağız ki bahçe filan kalmamış." Zamanının çoğunu çiti sağlamlaştırmakla ve önünde nöbet tutmakla geçiriyordu.

Taita ilk mahsulü olan bir çuval tatlı fasulyeyi topladığında dehşete düştü: fasulyeleri tencereye koyacağına alıp çitin diğer tarafına, sürünün merakla onu seyrettiği bir noktaya götürmüştü. Kendisine seçtiği genç dişi, duman grisi benekleri olan krem rengi bir hayvandı. At, onun eskisine göre biraz daha fazla yaklaşmasına izin verdi, kulaklarını dikmiş söylediği tatlı sözleri dinliyordu. Sonunda dayanma sınırına geldi: hayvan kafasını kaldırıp dörtnala uzaklaştı. Taita durup arkasından seslendi: "Sana hediye getirdim sevgilim. Tatlı bir kıza tatlı yiyecekler." Hayvan bunları duyunca durdu. Taita, ona bir avuç fasulye uzattı. At başını çevirip omzunun üstünden ona baktı. Gözleri, gözkapaklarının pembe kenarları meydana çıkacak kadar yana çevrilmişti, sonra fasulyelerin kokusunu aldı ve burun delikleri açıldı.

"Evet, güzel yaratık, kokla onları. Beni nasıl reddedebilirsin?" Hayvan burun deliklerinden hava verdi ve kararsız bir şekilde başını salladı.

"Pekâlâ. Sen istemiyorsan Meren onları tenceresine atabilir." Taita çite doğru döndü ama elini hâlâ uzatıyordu. Birbirlerini dikkatle süzdüler. Genç kısrağ, ona doğru bir adım attı ve tekrar durdu. Taita elini kaldırıp ağzına bir fasulye koydu ve ağzını kapatmadan çiğnedi. "Ne kadar tatlı olduğunu sana

anlatamam," dedi ve hayvan sonunda inadından vazgeçti. Taita'nın yanına geldi ve avucundaki fasulyeleri zarif bir hareketle aldı. Burnu kadife gibiydi ve nefesi taze çimen kokuyordu. Taita, "Sana ne ad vereceğiz?" diye sordu. "Güzelliğine uygun bir isim olmalı. Ah! Gayet uygun bir şey geldi aklıma. Duman Yeli."

Sonraki haftalarda Taita ve Meren ekinleri biçtiler. Sonra olgunlaşmış fasulyeleri ayırdılar ve su sıçanı derisinden yaptıkları torbalara doldurdular. Bitki kısımlarını güneş ve rüzgârla kurutup demetler halinde bağladılar. Atlar da başlarını çitten uzatıp Taita'nın verdiği fasulye saplarını yiyorlardı. O akşam Taita, Duman Yeli'ne bir avuç dolusu fasulye verdi ve bir eliyle boynunu okşayıp, parmaklarıyla yelesini tararken, kulağına da yatıştırıcı sözler fısıldadı. Sonra, hiç acele etmeden tuniğinin eteklerini kaldırıp sıska bacağını atın sırtına attı ve hayvanın üstüne oturdu. At hayretle donup kalmıştı, başını çevirmiş kocaman, parlak gözleriyle ona bakıyordu. Taita böğrünü topuklayınca kısrağın yürümeye başladı, Meren de hem eliyle gelgel yapıyor, hem de keyifle alkış tutuyordu.

Tatlı su kaynaklarının arasındaki kampı terk ederken Taita, Duman Yeli'ne binmiş, Meren de daha yaşlı kısraklardan birini almıştı. Eşyalarını da yedekledikleri atlara yüklemişlerdi.

Bu şekilde yurtlarına çok daha çabuk vardılar. Ama Gallala'ya geldiklerinde, ilk yola çıkışlarından bu yana tam yedi yıl geçmişti. Geri döndükleri anlaşılır anlaşılmaz kentte büyük bir sevinç yaşandı. Kentliler onların uzun zaman önce öldüğünü sanıyordu. Kentteki bütün erkekler, ailelerini alıp eski yıkık tapınaktaki evlerine ziyarete geldi, saygılarını sunmak üzere küçük armağanlar getirdi. Onlar uzaktayken çocukların çoğu büyümüşü ve kimisinin kendi bebekleri olmuştu. Taita bütün minikleri sevdi ve hepsini kutsadı.

DÖNÜŞLERİYLE İLGİLİ HAVADISLER, KERVANCILAR sayesinde bütün Mısır'a yayıldı. Kısa bir süre sonra Firavun Nefer Seti ve Kraliçe Mintaka, Teb'deki saraydan ulaklar yolladılar. Gönderilen haberde fazla iç açıcı bir şey yoktu; Taita krallığı kuşatan tehlikeleri ilk kez duyuyordu. Firavun, "Bilge kişi, mümkün olan en kısa zamanda buraya gel, sana ihtiyacımız var," diye buyurmuştu.

Taita'nın yanıtı. "İsis'in yeni ayı çıkınca geleceğim," oldu. Keyfi bir itaatsizlik yapmıyordu: sadece, firavununa danışmanlık yapacak ruhi olgunluğa henüz ulaşmadığını biliyordu. Krallığın başındaki kötülüklerin, saygıdeğer Samana'nın onu uyardığı daha büyük kötülüklerin habercisi olduğunu hissediyordu. İç Göz'ün gücüne sahip olmasına karşın, henüz Yalan'ın güçleriyle karşılaşacak durumda değildi. Çalışıp, alametleri düşünmesi ve ruhani kaynaklarını elde etmesi gerekiyordu. Ayrıca, Gallala'da geleceğini içgüdüsel olarak bildiği rehberliğin gelmesini de beklemek zorundaydı.

Ama pek çok kargaşa ve sapma oluyordu. Çok kısa bir süre sonra kapısına yabancılar gelmeye başladı, iyilik dileyen hacılar, ricacılar, sağlık peşinde koşan hastalar ve sakatlar yakasını bırakmaz oldu. Kralların temsilcileri zengin armağanlar getirip kehanet ve ilahi kılavuzluk istedi. Taita hepsinin aurasını hevesle inceliyor, içlerinden birinin beklediği haberci olmasını umuyordu. Tekrar tekrar hayal kırıklıkları yaşadı ve adamları hediyeleri ile birlikte geri çevirdi.

Meren, "Küçük bir ondalığı ah koysak ya, Büyücü," diye yalvardı. "Her ne kadar kutsal bir kişi haline gelmiş olsan da yemek yemen lazım, üstelik tuniğin de paçavraya döndü. Benim de yeni bir yaya ihtiyacım var."

Mısır'ı geçip Sagafa'nın yalçın kayalıklarını aşarak Kızıldeniz'e ulaşan kervanlar, onlara Mısır Ana'dan düzenli olarak haber ulaştırıyordu.

Arada sırada, bir ziyaretçinin aurasındaki bütünlüğü görünce heyecanlanıyordu. Bunlar, büyücüler arasındaki ününü duyarak gelen, bilgelik ve bilgi peşinde olan kimselerdi. Fakat ondan almaya geliyorlardı; hiçbiri onun sahip olduğu güçlere sahip değildi ve karşılık olarak verecekleri bir şeyleri yoktu. Yine de, Taita onların söylediklerini dikkatle dinledi, sözlerini tarttı ve değerlendirdi. Hiçbirinin bir önemi yoktu, ama bazen tesadüfen söylenen bir şey veya hatalı bir görüş, zihninde yeni bir yol açıyordu. Onların hataları sayesinde, doğru ve geçerli bir sonuca ulaşıyordu. Samana ile Kashyap'ın uyanlarını aklından hiç çıkarmıyordu: karşılaşacağı bir çatışmadan kurtulabilmek için bütün gücünü, aklını ve hünerini kullanmak zorunda kalacaktı.

Yine bir kervan geldiğinde, Taita, Meren'i kervanbaşıyla konuşmaya yolladı; onun saygıdeğer Büyücü Taita'nın güvenilir adamı olduğunu bilen bütün kervancılar Meren'e hürmet ediyordu. Meren o akşam kentten döndü ve "Tüccar Obed Tindali, yüce Tanrı Horus'a ettiğiniz dualarda kendisini de hatırlamanı diliyor," dedi. "Etiyopya'nın uzak köşelerinden gelen en değerli kahve çekirdeklerini gönderdi armağan olarak, ama maalesef iyi haberleri yoktu Büyücü."

Yaşlı adam gözlerinde beliren korkuyu gizlemek için yere baktı. Şimdiye kadar aldıklarından daha kötü haber ne olabilirdi? Başını kaldırdı ve kesin bir ifadeyle, "Beni korumaya çalışma sakın Meren," dedi. "Hiçbir şeyi gözleme. Nil taşkını mı başlamış?"

"Henüz değil," diye cevap verdi Meren, yumuşak ve üzüntülü bir sesle. "Yedi yıldır tufan yaşanmamış."

Taita'nın sert tavrı yumuşadı. Sular yükselmez ve güneyden getirdikleri zengin, verimli alüvyon topraklar olmazsa, Mısır kıtlık, salgın ve ölüme mahkûm olurdu.

Meren, "Büyücü, bu bana derin bir acı veriyor ama yine de daha kötüsü var," diye mırıldandı. "Nil'de kalan bir avuç su da kana dönüşmüş."

Taita bakışlarını ona dikti. "Kana mı?" dedi. "Anlamıyorum."

"Büyücü, nehrin en küçük göletleri bile koyu kırmızı olmuş ve kadvraların pıhtılaşmış kanları gibi

kokuşmuş," dedi Meren. "Ne insanlar ne de hayvanlar içemiyormuş o sulardan. Atlar, koyun ve keçi sürüleri bile susuzluktan kınılıyormuş. Nehir kıyılan onların sıska cesetleriyle dolmuş."

Taita, "Veba ve acı! Dünya var olduğundan beri böyle bir şey hiç görülmedi," diye fısıldadı.

"Sadece veba da değil Büyücü," diye devam etti Meren kararlı bir şekilde. "Nil'in kanlı birikintilerinden kocaman, köpek kadar hızlı koşan, dikenli kurbağalar türemiş. İğrenç bedenlerini kaplayan siğillerden zehir sızıyormuş. Ölü hayvanların leşlerini yiyorlarmış. Ama bu kadar da değil Yüce Horus affetsin, insanlar diyor ki, bu canavarlar çocuklara veya kendini savunamayacak durumda olan herkese saldıracakmış. Onları daha kıvranıp haykırırken, canlı canlı yutacaklarmış." Meren duraksadı ve defin bir nefes aldı. "Dünyamıza ne oluyor? Üstümüze çöken bu ölümcül lanet nedir Büyücü?"

Birlikte geçirdikleri onlarca yılda, gaspçılara, sahte firavunlara karşı yapılan büyük savaşlarda, Nefer Seti'nin hem Yukarı hem Aşağı Mısır'ın tacını elde etmesi sırasında Meren hep Taita'nın yanında olmuştu. O, Taita'nın doğamayacak evlat edinilmiş oğluydu. Hayır, Meren bir oğuldan da öteydi: yaşlı adama duyduğu sevgi kan bağından üstündü. Şimdi Taita, kendi üzüntüsünden çok onun üzüntüsünü hissediyordu.

"Sevdiğimiz ülkenin, sevdiğimiz insanların, sevdiğimiz kralın başına neden geliyor bunlar?" diye Meren üzüntüyle sordu.

Taita başını salladı ve uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra uzanıp Meren'in koluna dokundu. "Tanrılar kızgın," dedi.

"Niçin?" diye ısrar etti Meren. Bu güçlü savaşçı ve sadık dost, adeta çocukça batıl korkulara kapılmıştı. "Suçumuz ne?"

"Mısır'a döndüğümüzden beri bu sorunun cevabını bulmaya çalışıyorum. Kurbanlar kestim ve bir işaret görebilmek için gökyüzünü enine boyuna iskandil ettim. Sanki şeytani bir varlık her şeyi örtüyor."

"Büyücü, Firavun ve Mısır için bizim hepimiz için cevabı bulman gerek," dedi Meren. "Ama başka nereye bakabilirsin ki?"

"Yakında bunu bulacağım Meren. Kâhinler böyle kehanet etti. Beklenmedik bir ulak... Belki bir insan, belki bir cin, bir hayvan veya bir tanrı getirecek bu cevabı. Ama cevap mutlaka burada, Gallala'da gelecek."

"Ne zaman Büyücü? Zaten çok geç olmadı mı?"

"Belki de tam da bu gece."

TAITA TEK BİR KIVRAK HAREKETLE ayağa kalktı. Çok ileri yaşına rağmen genç bir erkek gibi hareket ediyordu. Onun yanında geçirdiği onca yıldan sonra bile, Taita'nın bu çevikliği ve esnekliği Meren'i hayrete düşürmekteydi. Taita terasın köşesindeki esasını aldı ve yüksek kuleye çıkan merdivenin dibinde ona dayanarak yukarı baktı. Kuleyi onun için köylüler inşa etmişti. Gallala'daki her aile inşaatta çalışmıştı. Kenti besleyen tatlı su kaynağını açan, onları büyülerinin gözle görünmez sihriyle koruyan yaşlı büyücüye duydukları sevgi ve saygının elle tutulur bir işaretiydi bu.

Taita kulenin dışından spiral şeklindeki merdiveni tırmanmaya başladı; basamaklar dardı ve trabzan olmadığı için her an düşülebilirdi. Taita ise ayaklarına bile bakmadan dağ keçisi gibi tırmanıyordu, esasının ucu taş basamaklarda hafifçe fıkırdıyordu o çıkarken. Tepedeki sahanlığa ulaşıncı, yüzünü doğuya dönüp ipekli seccadesine çöktü. Meren onun yanına gümüş bir şişe bıraktı ve kendisi de Taita'nın ona ihtiyacı olduğu takdirde, çabucak gerekeni yapabileceği kadar yakın, ama büyücünün konsantrasyonunu bozmayacak kadar uzak bir noktaya yerleşti.

Taita şişenin boynuzdan yapılmış kapağını açıp zehir gibi acı sıvıdan koca bir yudum aldı. Karnından bedeninin tüm kaslarına ve sinirlerine yayılan sıcaklığı ve zihninin kristal gibi berraklaştığını hissederek sıvıyı yuttu. Yavaşça iç geçirdi ve ruhundaki İç Göz'ün açılmasına izin verdi.

İki gece önce eski ay gece canavarı tarafından yutulmuştu ve şimdi gökyüzü sadece yıldızlara aitti. Taita onların kendi sıralarına göre ortaya çıkışlarını izledi, en parlak ve en güçlü olan başı çekiyordu. Kısa bir süre sonra, gökyüzünü cennetlerin bereketiyle doldurup çölü gümüşü bir ışığa boğdular. Taita bütün hayatı boyunca yıldızları incelemişti. Onlar hakkında bilinecek ne varsa bildiğini sanıyordu, ama şimdi, İç Göz'ü sayesinde, her birinin sonsuz düzen içindeki niteliği ve pozisyonu ile insanlarla tanrıların ilişkileri üzerindeki rolü hakkında yeni bir anlayış geliştiriyordu. Hevesle aradığı parlak, belirli bir yıldız vardı. Oturduğu yere en yakın olanın o olduğunu biliyordu. Onu gördüğü anda tüm duyulan güçleniyor, yükseliyordu: O yıldız bu gece tam kulenin üstüne asılmış gibiydi.

Yıldız, ilk olarak Kraliçe Lostris'in mumyılanmasından tam doksan gün sonra, Taita'nın onun mezarını mühürlediği gece ortaya çıkmıştı. Ortaya çıkışı bir mucizeydi. Kraliçe Lostris ölmeden önce ona geri döneceğine söz vermişti ve Taita bu yıldızın onun yeminine bağlı olarak ortaya çıktığına inanıyordu. Lostris, onu hiç terk etmemişti. Bunca yıldır yıldız Taita'nın miknatis taşı olmuştu. Başını kaldırıp o yıldızın bakınca, Lostris'in ölümüyle ruhunu saran boşluğun dolduğunu hissediyordu.

Şimdi o yıldız İç Göz'ü ile bakınca, Lostris'in aurasıyla kuşatılmış olduğunu görüyordu. Dev yıldızlarla kıyaslandığında küçük kalsa bile, cennette onun muhteşemliğine erişebilecek başka bir beden olamazdı. Taita, Lostris'e duyduğu aşkın, hiç azalmadan, ruhunu ısıtarak yanmaya devam ettiğini hissetti. Aniden tüm bedeni bir tehlike duygusuyla kasıldı ve kalbine giden damarlara bir soğukluk yayıldı.

"Büyücü!" Meren ondaki değişimi algılamıştı. "Seni rahatsız eden ne?" Taita'nın omzunu kavradı, öteki elini de kılıcına atmıştı. Hissettiği sıkıntı yüzünden konuşamayan Taita omuz silkip onu uzaklaştırdı ve yukarı bakmaya devam etti.

Gözlemediği süre içinde Lostris'in yıldızı normal büyüklüğünün birkaç katına çıkmıştı. Bir zamanlar parlak ve sürekli olan aurası şimdi aralıklı olarak görünüyordu, yaydığı ışıklar, mağlup bir ordunun yırtık sancağı gibi kederle titreşiyordu. Şekli de bozulmuştu, uçları uzamış, merkezi küçülmüştü.

Değişimi Meren bile fark etti. "Yıldızın! Bir şey oldu ona. Bu ne anlama geliyor?" Bunun Taita için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Henüz bir şey söyleyemem," diye fısıldadı Taita. "Beni burada bırak Meren. Sen uyku minderine"

git. Dikkatimin dağılmaması gerek. Şafakta gel yanıma."

Taita yıldız güneşin yaklaşmasıyla solana kadar izlemeye devam etti, ama Meren, onu kuleden indirmek için döndüğünde Lostris'in yıldızının can çekişmekte olduğunu biliyordu.

Uzun gece nöbetinin yorgunluğuna rağmen uyuyamadı. Ölen yıldızın hayali gözünün önünden gitmiyordu ve karanlık, şekilsiz önseziler rahat vermiyordu. Bu, kötülüğün son ve en korkunç görüntüsüydü. Önce insanları ve hayvanları öldüren veba ortaya çıkmıştı ve şimdi de yıldızları mahveden bu korkunç melanetle karşı karşıyaydı. Ertesi gece Taita kuleye dönmedi ama bir avuntu arayarak tek başına çöle gitti. Meren'e efendisinin peşinden gitmemesi talimatı verilmiş olsa da, o uzaktan takip etti. Elbette Taita, onun varlığını hissetmiş ve kendisini gözlerden gizleyen bir büyü yaparak Meren'in kafasını karıştırmıştı. Meren kızgın ve onun için endişelenmiş bir halde bütün gece Taita'yı aradı. Güneş doğup da, bir arama ekibi kurmak üzere telaşla Gallala'ya döndüğünde, Taita'yı eski tapınağın terasında tek başına otururken buldu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Meren. Sen böyle uzaklara gidip görevlerini ihmal etmezdin," diye eğlendi onunla Taita. "Şimdi de beni açlıktan öldürmeye mi niyet ettin? İşe aldığın şu yeni hizmetçiyi çağır bakalım, umalım ki, yemekleri de yüzü kadar güzel olsun."

Taita o gün de uyumayıp terasın uzak köşesindeki gölgeliğin altında tek başına oturdu. Akşam yemeklerini yer yemez bir kez daha kuleye tırmandı. Güneş ufku ancak bir parmak altına inmişti, ama Taita yıldızın ortaya çıkışından sonraki karanlık gecenin bir saniyesini bile boşa geçirmemeye kararlıydı. Gece, bir hırsız gibi hızla ve sinsice geldi. Taita gözlerini doğuya dikti. Yıldızlar gecenin içinde belirmeye ve giderek daha parlak bir hal almaya başladılar. Sonra, aniden, Lostris Yıldızı, Taita'nın başının üstünde belirdi. Onun diğer yıldızlar arasındaki yerini terk etmiş olması Taita'yı şaşırtmıştı. Lostris'in yıldızı artık Gallala kulesinin üstündeki fenerin ışığı gibi görünüyordu.

Artık bir yıldız değildi. Taita'nın onu göremediği birkaç saat içinde ateşten bir bulut şeklinde dağılmıştı ve yavaş yavaş yok oluyordu. Etrafını karanlık, meşum dumanlar sarmış, Taita'nın başının üstündeki cennetlerden gelen alevlere bürünmüştü.

Taita uzun gece boyunca bekledi ve izledi. Sakatlanmış yıldız başının üzerindeki pozisyonundan ayrılmadı. Güneş doğarken hâlâ oradaydı ve ertesi gece olduğunda yine aynı ilahi yerinde durmaktaydı. Geceler boyu, yol gösteren ışığı tanrısal göklerin sonlarına kadar uzanması gereken güçlü bir fener gibi orada asılı kaldı. Etrafını kuşatan tahrip bulutları dönüyor ve girdap oluşturuyordu. Merkezindeki alevler önce artmış, sonra da sönmüştü, sadece farklı bir yerde titrek bir alev vardı.

Şafakla birlikte kent halkı eski tapınağa gelip sütunlu salonda Büyücü'yü beklemeye başladı. Taita kulesinden inince etrafına toplandılar, kentlerinin üzerine asılı alevler için bir açıklama yapsın diye yalvardılar. "Oh yüce Büyücü, bu da başka bir felaketin habercisi mi? Mısır zaten yeterince acı çekmedi mi? Lütfen bu kötü kehanetleri açıkla bize." Ama Taita'nın onları rahatlatacak bir açıklaması yoktu. Yaptığı çalışmaların hiçbiri Lostris Yıldızı'nın durumu gibi doğa dışı bir şeye hazırlanmamıştı onu.

Yeni ay dolunay oldu ve ışığı, yanmakta olan yıldızın ürkütücü görüntüsünü yumuşattı. Ay solunca, Lostris Yıldızı bir kez daha göklere hâkim oldu, o kadar parlak bir şekilde yanıyordu ki, onun yanında tüm diğer yıldızlar sönük kalmıştı. Sanki bu ışık tarafından çağırılmış gibi, güneyden kara bir çekirge bulutu geldi ve Gallala'nın üstüne çöktü. İki gün orada kaldılar, tarlaları harap ettiler, geride ne bir buğday tanesi ne de bir zeytin yaprağı bırakmadılar. Sürülerin ağırlığıyla bel veren nar dalları sonunda kırıldı. Üçüncü günün sabahında böcekler muazzam, uğultulu bir küme halinde havalandı ve batı yönünde Nil'e doğru uçmaya başladı, Nil'in taşmaması yüzünden zaten açlıktan kınlan topraklarda biraz daha zarar ziyan yaratacaklardı. Mısır ülkesi sinmiş ve halk ümidini kaybetmişti.

SONRA GALLALA'YA BAŞKA BİR ziyaretçi geldi. Aslında adam gece gelmişti ama Lostris Yıldızı'nın alevleri o kadar parlaktı ki, kervan daha epeyce uzakken Meren onu Taita'ya gösterebilmişti.

"Bu yük hayvanları uzak ülkelerden," diye belirtti. Deve Mısır kökenli değildi ve hâlâ ilgisini çekmeyecek kadar nadir bulunuyordu. "Kervan yolunu izlemiyorlar ama çölden geliyorlar. Bütün bunlar çok garip. Onlara karşı temkinli olmalıyız." Yabancı seyyahlar, sanki yolu gösteren biri varmış gibi, sağa sola sapmadan doğruca tapınağa geldiler. Deve sürücüleri hayvanlarını çöktürdüler ve kamp kurmaya hazırlanan bir kervanda yaşanan normal telaş başladı. Taita, "Yanlarına git," diye emretti. "Haklarında ne öğrenebiliyorsan öğren."

Meren güneş ufuktan iyice kaybolana dek dönmedi. "Yirmi adam," dedi. "Hepsi hizmetli ve uşak. Bize ulaşmak için aylardır yollarda olduklarını söylüyorlar." "Liderleri kim? Onun hakkında ne öğrendin?"

"Onu gözümle görmedim. Dinlenmeye çekilmişti. Çadırı kampın tam ortasında. En güzel yünden yapılmış. Adamları ondan büyük bir korku ve saygıyla söz ediyor." "Adı neymiş?"

"Bilmiyorum. Ondan söz ederken sadece Hitama diyorlar, bu da onların dilinde 'Öğrenmekte yüce bir yere ulaşmış' anlamına geliyor."

"Burada ne arıyormuş?"

"Seni, Büyücü. Senin için gelmiş. Kervancı başı seni adınla sordu." Taita sadece biraz şaşırmıştı. "Ne yiyeceğimiz var? Bu Hitama'yı ağırlamamız gerekir."

"Çekirgeler ve kıtlık pek bir şey bırakmadı. Biraz tütsülenmiş balığım ve birkaç tane tuzlu çörek yapacak kadar mısıрім var."

"Dün topladığımız mantarlara ne oldu?"

"Çürümüş ve kokuşmuşlar. Belki köyde bir şeyler bulabilirim."

"Yok, dostlarımızı sıkıntıya sokma. Zaten hayatları yeterince güç. Elimizde ne varsa onunla idare ederiz." Sonunda ziyaretçilerinin cömertliği kurtardı onları. Hitama akşam yemeğini paylaşmak üzere gelmeyi kabul etti ama hediye olarak Meren'le güzel, yağlı bir deve yolladı. Belli ki insanların kıtlık yüzünden neler çektiğini biliyordu. Meren hayvanı kesti ve bir budunu kızarttı. Etin kalanı Hitama'nın hizmetkârlarına ve köyün büyük bir kısmına yeterdi.

Taita, konuğunu tapınağın çatısında bekledi. Onun kim olduğunu merak etmişti. Unvanına bakılacak olursa ya bir büyücü ya da belki bir başrahipti. Kendisine açıklayacaklarının büyük bir önem taşıyacağına inanıyordu.

Acaba kehanetlerde sözü edilen haberci o muydu? Taita bunca zaman beklemiş olduğum kişi o mu, diye merak etti ve Meren'in konuğu geniş taş merdivenden buyur ettiğini duyunca o tarafa döndü.

Meren taşıyıcılara, "Efendinize dikkat edin," dedi. "Merdiven basamakları ufalanıyor, tehlikeli olabilir." Sonunda çatıdaki terasa ulaşmışlardı. Perdeli tahtirevanın Taita'nın minderinin yanına yerleştirilmesine yardım etti ve aralarındaki alçak masaya gümüş çanakdaki nar kokulu şerbetle iki tane maşrapa bıraktı. Sonra soran gözlerle kendi efendisine baktı. "Başka ne arzu edersiniz Büyücü?"

"Bizi şimdilik baş başa bırakabilirsin Meren. Yemek için hazır olunca ben, seni çağırırım." Taita maşrapalardan birine şerbet koyup perde kanatlarının birleştiği yere yakın bir noktaya bıraktı, perde hâlâ sıkıca örtülüydü. Görünmez konuğuna, "Selamlar ve hoş geldiniz. Meskenime onur verdiniz," diye mırıldandı. Cevap gelmedi ve Taita İç Göz'ünün bütün gücüyle perdenin arkasına konsantre oldu. Canlı bir insana ait bir aura algılamayınca şaşırdı. Bir kez daha inceledi ve yine bir yaşam belirtisi göremedi. Tamamen boş ve temiz görünüyordu. "Orada kimse var mı?" Çabucak ayağa kalkıp tahtirevanın yanına gitti. "Konuş!" diye buyurdu. "Bu ne biçim bir şeytanlıktır?"

Perdeyi çekti ve hayretle geri sıçradı. İçeride yastıklara bağdaş kurup oturmuş bir adam vardı ve

ona bakıyordu. Adamın üzerinde sadece safran rengi bir peştamal vardı. Bedeni iskelet gibiydi, kel kafası adeta kurukafaya dönmüştü, derisi, deri değiştiren bir yılan gibi kuru ve kırış kırıştı. Yüzü, açıkta kalmış eski bir fosilinki gibiydi, ama ifadesi dingin, hatta güzeldi.

Taita kelimelerin dudaklarına ulaşmasını engelleyemeden, "Auran yok!" diye bağırdı.

Hitama başını hafifçe yana eğdi. "Senin de yok Taita. Saraswati, Tapınağı'ndan dönenlerin hiçbirinde fark edilebilir bir aura olmaz. İnsanlığımızın bir kısmını Kashyap'la bırakırız. Bu farklılık da birbirimizi tanımamızı sağlar."

Taita bu sözleri bir süre düşündü. Hitama daha şimdiden, kendisinden önce Gallala'ya gelen ziyaretçilerden fazlasını söylemiş oluyordu.

"Kashyap öldü ve tanrıçaların karşısındaki yerini bir kadın aldı. Adı Samana. Bana başkalarının da olduğunu söylemişti. Sen, ilk karşıma çıkansın."

"Pek azımıza İç Göz yeteneği bağışlanır. Ve daha da azımız geride kalır. Sayımız giderek azaldı. Bunun uğursuz bir nedeni var ve zamanı gelince sana açıklayacağım." Oturduğu minderde yer açtı. "Gel, yanıma otur Taita. Artık iyi duyamıyorum ve konuşacak çok şeyimiz, ama çok az zamanımız var." Ziyaretçi, günlük Mısır dilinden, kusursuz bir şekilde konuştuğu Tenmase diline dönmüştü. "Tebdiri elden bırakmamalıyız."

Hitama'nın yanına yerleşirken, Taita da aynı dili kullanarak, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Yıldız yol gösterdi." Yaşlı kâhin yüzünü doğu semalarına çevirdi. Onlar konuşurken gece olmuş ve ilahi yıldızlar parlamaya başlamıştı. Lostris Yıldızı hâlâ tam tepelerinde duruyordu, ama şekli biraz daha bozulmuştu. Artık belli bir merkezi yoktu. Parlak bir gaz bulutuna dönüşmüştü.

"O yıldızla aramda özel bir bağ olduğunu hep bilirdim," diye mırıldandı Taita.

"İyi bir nedenle," dedi ihtiyar adam gizemli bir tavırla. "Kaderin onunla bağlı." "Ama gözlerimizin önünde ölüyor."

İhtiyar adam, Taita'nın parmak uçlarının karıncalanmasına yol açacak şekilde ona baktı. "Hiçbir şey ölmüyor. Bizim ölüm dediğimiz şey aslında bir durum değişikliği. O daima seninle kalacak."

Taita, onun adını söylemek, yani, "Lostris," demek üzere ağzını açtı ama ihtiyar adam bir hareketle onu susturdu.

"Onun adını yüksek sesle söyleme. Söylersen, sana kötülük yapmak isteyenlere karşı ona ihanet etmiş olursun." "Yani bir isim bu kadar güçlü olabiliyor mu?"

"İsmi olmayan biri var olamaz. Tanrıların bile isme ihtiyacı vardır. Sadece Doğru isimlidir." "Ve bir de Yalan," dedi Taita, ama ihtiyar adam kafasını salladı. "Yalan'ın adı Ahriman'dır."

"Sen, benim adımı biliyorsun," dedi Taita. "Ama ben seninkini duymadım." "Benim adım Demeler."

"Demeter yarı tanrılardandır." Taita bu ismi hemen hatırlamıştı. "Sen o musun?"

"Gördüğün gibi, ben ölümlüyüm." Demeter ellerini uzatıp nasıl titrediklerini gösterdi. "Ben de senin gibi bir Uzun Yaşayan'ım Taita. Aşırı uzun bir hayat yaşadım. Ama yakında öleceğim. Ölmeye başladım bile. Zamanı gelince sen de öleceksin. İkimiz de yarı tanrı değiliz. Biz İyilikçi Ölümsüzler'den değiliz."

"Demeter, beni o kadar çabuk bırakamazsın. Daha yeni buluştuk," diye itiraz etti Taita. "Seni bulmak için çok uğraştım. Senden öğrenmem gereken çok fazla şey var. Mutlaka sen de bu nedenle geldin bana. Buraya kadar ölmek için gelmedin herhalde?"

Demeter kabullenircesine başını eğdi. "Elimden geldiğince çok kalacağım, ama yıllar beni yıprattı ve Yalan'ın güçleri hasta etti."

Taita alçakgönüllülükle konuştu: "Zamanımızın bir saatini bile boşa harcamamalıyız. Emret. Senin yanında ben küçük bir çocuk sayılırım."

"Zaten başladık bile," dedi Demeter.

"ZAMAN, ÜSTÜMÜZDEKİ ŞU NEHIR gibidir." Demeter başını kaldırdı ve çenesiyle Oceanus'u, yani gökyüzünü bir uçtan bir uca kaplayan sonsuz yıldız nehrini gösterdi. "Ne başı vardır ne sonu. Benden önce de biri vardı, tıpkı ondan önceki sayısız diğerleri gibi. Bu görevi bana devretti. Bu, bir koşucudan ötekine devredilen ilahi bir bayraktır. Bazıları diğerlerinden daha uzağa taşır. Benim yarışım artık bitmek üzere, gücümün çoğunu tükettim. Artık bayrağı sana devretmeliyim."

"Neden bana?"

"Öyle takdir edilmiş. Bu karan sorgulamak ya da değiştirmek bize düşmez. Sana vereceklerimi almak için zihnini bana açmalısın Taita. Bunun zehirli bir yetenek olduğu konusunda seni uyarmalıyım. Bunu aldıktan sonra bir daha huzur bulamayabilirsin, çünkü bütün dünyanın acılarını ve kederlerini omuzlayacaksın."

Taita bu ürkütücü teklifi düşünürken sessiz kaldılar. Sonunda Taita içini çekti. "Elimden gelse reddederdim. Devam et Demeter kaçınılmaz olana karşı gelemem ki."

Demeter başını salladı. "Benim büyük bir üzüntüyle başarısız olduğum yerde senin başarılı olacağına inanıyorum. Yalan'ın yandaşlarına karşı Doğru'nun kalesinin bekçisi olmak üzeresin."

Demeter'in fısıltıları boğuklaştı ve yeni bir telaşla konuşmaya başladı. "Tanrılardan, yarı tanrılardan, ustalardan ve İyilikçi Ölümsüzler'den söz ettik. Bu konularda derin bir anlayışa sahip olduğumu gördüm. Fakat sana daha fazlasını anlatabilirim. Büyük Kaos'un başlangıç zamanından beri, tanrılar sırayla yükselip alçaldılar. Hem birbirleriyle hem de Yalan'ın yandaşlarıyla mücadele ettiler. Daha önceki tanrılar olan Titan'lar, Olympus tanrıları tarafından tahtlarından indirildiler. Zamanı gelince onlar da zayıf düştü. Kimse onlara güvenmez, kimse onlara tapmaz oldu. Şimdi ya onların yerini daha genç ilahi varlıklar alacak ya da biz başarısız olursak, yerlerine Yalan'ın kötü güçleri geçecek." Demeter bir süre konuşmadı, ama tekrar konuşmaya başladığında sesi daha sertti. "İlahi hanedanların bu yükseliş ve düşüşleri, Büyük Kaos'u düzene sokmak için ortaya çıkan yasaların doğal ve değişmez yapısının bir parçasıdır. Bu yasalar kozmosu yönetir. Gelgitleri düzenler. Gece ve gündüze hükmeder. Rüzgârı ve fırtınayı düzenler, kontrol eder, volkanları, gelgit dalgalarını, imparatorlukların yükselişini ve düşüşünü, gece ile gündüzün ilerleyişini denetler. Tanrılar sadece Doğru'nun hizmetkârlarıdır. Sonunda geriye sadece Doğru ve Yalan kalır." Demeter aniden dönüp arkasına baktı, hüzünlü ama boyun eğen bir duruşu vardı. "Hissediyor musun Taita? İşitiyor musun?"

Taita bütün güçlerini bir araya topladı ve sonunda etraflarını kuşatan havada belli belirsiz bir hışırtı duyabildi, sanki bir leş için bayram yapan akbabalar kanat çırpıyor gibiydi. Başını salladı. Konuşamayacak kadar bitkindi. Büyük kötülüğü hissetmek onu neredeyse tüketmişti. Bunu bastırmak için bütün gücünü toparlaması gerekti.

"O burada bizimle." Demeter'in sesi alçaldı, sanki ciğerleri kötü bir varlığın ağırlığı ile eziliyormuş gibi iyice boğuklaştı. "Onun kokusunu duyabiliyor musun?" diye sordu.

Taita burun deliklerini açtı, hafif bir dağılma ve çürüme kokusu aldı, hastalıklı bir tenin kokusu, vebanın ve şişmiş bağırsaklardaki maddelerin pis kokularını duydu. "Hissediyorum ve kokusunu alıyorum," diye cevap verdi.

"Tehlikedeyiz!" dedi Demeter. Taita'ya doğru uzandı. "Ellerini uzat!" diye emretti. "Ona direnmek için güçlerimizi birleştirmeliyiz."

Parmakları birbirine değince güçlü mavi bir kıvılcım çaktı aralarında. Taita elini çekip bağlantıyı koparma arzusuna direndi. Aksine, Demeter'in ellerini sıkıca tuttu. Aralarında bir güç akımı gidip geldi. Nihayet, kötü varlık geri çekildi ve tekrar rahatça nefes alabilmeye başladılar.

Demeter kadere boyun eğerek, "Bu kaçınılmazdı," dedi. "Onun büyü ve cazibe ağından kaçtığımdan beri yüzyıllardır peşimdeydi. Fakat şimdi senle ben bir araya gelince öyle büyük bir fiziksel enerji açığa çıkardık ki, o da çok uzakta da olsa yerini tespit edebildi, tıpkı büyük bir köpekbalığının onları

görmeden çok önce sardalye sürülerini keşfedebilmesi gibi." Ellerini bırakmadan üzüntüyle Taita'ya baktı. "Artık seni de biliyor Taita, benim yüzümden, ama ben olmasam da bir şekilde bulacaktı seni zaten. Kozmosun rüzgârlarına saldıgın koku çok güçlü ve o da en büyük avcı." "Neden ondan dışıymış gibi söz ediyorsun?" "Çünkü kendine Eos diyor."

"Bu adı duymuştum. Elli kuşaktan bile önce, Eos adında bir kadın Saraswati Tapınağı'nı ziyaret etmiş." "Aynı kadın."

"Eos eski bir şafak tanrıçasıydı, Heljus'un, yani güneşin kardeşiydi," dedi Taita. "Doymak bilmez bir nemfomanyaktı, ama Titan'larla Olimpialılar arasındaki savaşta yok edilmişti." Başını salladı. "Bu aynı Eos olamaz."

"Haklısın Taita. Bu o değil. Bu Eos, Yalan'ın gözdelerinden biri. O, tam bir gaspçı, hilekâr, hırsız, çocuk katili. Eski tanrıçanın kimliğini de çalmış. Aynı zamanda, onun ahlak bozukluklarını da almış ama erdemlerini almamış."

"Sözlerinden, Eos'un elli kuşaktır yaşadığı anlamını mı çıkarmalıyım? Bu, onun en az iki bin yaşında olduğunu gösterir," diye bağırdı Taita şaşkınlıkla. "Ne o? Ölümlü mü ölümsüz mü, insan mı yoksa tanrıça mı?"

"Başlangıçta insandı. Çağlar öncesinde Truva'daki Apollo Tapınağı'nda rahibeydi. Kent Spartalılar tarafından yağmalanınca, o kurtulmayı başardı ve Eos adını aldı, hâlâ insandı, ama dönüştüğü şeyi ifade edecek bir kelime bulamıyorum."

"Samana, Truva'dan gelen kadının ziyareti ile ilgili olarak duvara kazınmış elyazması kayıtları gösterdi bana," dedi Taita.

"Aynı kadındı. Kurma, ona İç Göz'ü armağan etti. Kadının seçilmiş biri olduğuna inanmıştı. Kadının hile ve aldatma becerisi o kadar fazlaydı ki, Kurma'yı, o büyük bilgiyi ve âlimi bile kandırmayı başarmıştı."

"Eğer o kötülüğün cismani haliyse, mutlaka onu bulmamız ve yok etmemiz gerekir."

Demeter pişmanlıkla gülümsedi. "Ben uzun hayatımı bu amaca adamıştım, fakat o günah kadar kötü. Rüzgâr kadar ele geçmez. O da bir aura yaymıyor etrafına. Benim büyücülük bilgilerimin ötesindeki bazı büyülerle ve oyunlarla kendini saklayabiliyor. Onu arayanları saptamak için tuzaklar kuruyor. Rahatça bir kıtadan diğerine geçebiliyor. Kurma onun güçlerini iyice artırmış oldu. Yine de, bir keresinde onu bulmayı başardım." Sözlerini düzeltti. "Bu tam olarak doğru değil, ben, onu bulmadım. O beni arıyordu aslında."

Taita hevesle öne eğildi. "Bu yaratığı tanıyor musun? Onunla yüz yüze geldin mi hiç? Anlat bana, Demeter, neye benziyordu?"

"Gerekirse bukalemun gibi şekil değiştirebilir. Yine de kötü özellikleri arasında kibir de var. Ne kadar güzel görünebileceğini hayal dahi edemezsin. İnsanın duyulan uyuşur, yapacağı şeyi unuttur. Bu görünüme sahip olduğunda hiçbir erkek, ona karşı koyamaz. Onun görünümü, en asil ruhu bile hayvani bir seviyeye indirgeyebilir." Bir süre sustu, gözleri keder doluydu. "Bir usta olarak aldığım tüm eğitime rağmen, ben de temel içgüdülerime karşı koyamadım. Sonuçları tahmin etme becerimi ve isteğimi kaybettim. Benim için o anda, ondan başka hiçbir şey yoktu. Şehvetin esiri olmuştum. Benimle, sonbahar rüzgârlarının solmuş bir yaprakla oynadığı gibi oynadı. Oysa bana, sanki her şeyi, bu dünyada var olan her tür zevki veriyormuş gibi geliyordu. Bana bedenini vermişti." Yavaşça inledi. "Şimdi bile, o anılar beni delirtiyor. Her kabarıp şişme, insanın aklını başından alan o ağız ve büyüleyici o koku... Ona direnmeye bile çalışmadım, zaten hiçbir ölümlü erkek bunu yapamaz." Zayıf hatlarından hafif bir şehvet kızıllığı geçer gibi oldu.

"Taita, asıl Eos'un doyumsuz bir nemfomanyak olduğunu söylemiştin, gerçekten de öyleydi, ama bu diğer Eos iştahta onu geçiyor. Öptüğü zaman, tıpkı senin ya da benim soyulmuş bir portakalın suyunu

emişimiz gibi, âşığının tüm yaşam sıvılarını emiyor. Bir erkeği o zarif ama iğrenç uyluklarının arasına aldığı anda, o erkeği sonuna kadar tüketiyor. Ruhunu çekip alıyor. Erkeğin özü, onu besleyen yaşam iksiri oluyor. İnsan kanıyla beslenen vampirlere benziyor. Kurban olarak sadece Güzel Akıl'a sahip kadın ve erkekleri, üstün kişileri, Doğru'nun hizmetkârlarını, belirli bir ünü olan bir büyücüyü veya yetenekli bir kâhini seçiyor. Kurbanını belirledikten sonra, onu geyik kovalayan bir kurt gibi amansızca takip ediyor. O bir hepçil. Yaş, görünüm, fiziksel zayıflık veya kusurlu olmak ona bir şey ifade etmiyor. Çünkü onun iştahını kabartan insanları eti değil, ruhları. Gençleri de yaşlıları da, kadınları da erkekleri de mahvediyor. Onları bir kez ipeksi ağına düşürdüktan sonra, birikmiş tüm bilgilerini, bilgeliklerini ve deneyimlerini sağıyor. O lanetli öpücükleriyle ağızlarından çekip alıyor. O iğrenç sarılışıyla kasıklarından söküyor. Geriye sadece kuru bir kabuk bırakıyor."

"Bu cinsel bilgi alışverişine tanık olmuştum," dedi Taita. "Kashyap hayatının sonuna gelince, tüm bilgisini ve bilgeliğini, selefi olarak seçtiği Samana'ya bu şekilde aktardı."

"Senin tanık olduğun, isteğe bağlı bir aktarım. Eos'un gerçekleştirdiği iğrenç uygulamalarda ise, bu bir cinsel saldırı ve fethe dönüşüyor. O ruhları mahveden, yıkan bir yaratık."

Bir süre Taita sersemlemiş gibi kaldı. Sonra, "Yaşlı ve güçsüzler? Sağlam ve sakatlar? Kadınlar ve erkekler? Peki, bütün bunlarla birleşmeyi nasıl sağlayabiliyor?"

"Onun, birer usta olduğumuz halde ne senin ne de benim asla beceremeyeceğimiz, hayal dahi edemeyeceğimiz güçleri var. Kurbanlarının etini bir günlüğüne yeniden diriltme sanatında ustalaşmış, böylece onların akıllarını ve özlerini yok edebiliyor."

"Yine de, soruma cevap, vermedin Demeter. O aslında ne? Ölümlü mü, ölümsüz mü, insan mı, tanrıça mı? Sahip olduğu bu nadir güzelliği ifade edecek bir deyim yok mu? Geçen yıllar yüzünden senin gibi, benim gibi o da güçsüz kalmamış mı?"

"Taita soruna cevabım yok. O dünyanın en yaşlı kadını olabilir." Demeter çaresizlik içinde ellerini açtı. "Ama daha önce sadece tanrılar tarafından bilinen bazı güçleri keşfetmiş gibi görünüyor. Bu onu bir tanrıça yapar mı? Bilmiyorum. Ölümsüz olmayabilir, ama kesinlikle yaşlanmayan biri."

"Peki, ne öneriyorsun Demeter? Onun inini nasıl bulacağız?"

"O seni buldu zaten. Canavarca iştahını kabartmış durumdasın. Onu aramana gerek yok. O senin peşindedir artık. Seni kendine çekecektir."

"Demeter, ben bütün cazibe noktalarımı yitireli çok oldu, bu yaratık bile beni eski halime döndüremez."

"O seni istiyor, sana sahip olması şart. Yine de, ikimiz bir aradayken onun için tehlikeliyiz." Bir süre kendi cümlesini düşündü, sonra devam etti. "Benden neredeyse alabileceği her şeyi aldı. Kendini benden uzak tutmak ve seni yalnız yakalamak isteyecektir, fakat aynı zamanda sana bir zarar gelmesini de istemez. Tek basıyken, ona direnmenin hemen hemen imkânsız olduğunu görürsün. Ama güçlerimizi birleştirdince onu def edebiliriz, hatta belki ölümlü olup olmadığını sınına imkânı bile buluruz." Taita, "Benden yana olmana seviniyorum," dedi.

Demeter buna hemen cevap vermedi. Taita'ya garip yeni bir ifadeyle bakıyordu. Sonunda alçak sesle, "Hiçbir korku hissetmiyor musun, kötü bir önsezin yok mu?" diye sordu. "Hayır. İkimizin bu işi başarabileceğine inanıyorum," dedi Taita.

"Bütün ciddi uyarılarımı düşündün. Karşılaşacağımız güçleri kavradın. Yine de çekinmiyorsun. Hiç kuşku belirtisi göstermedin... Sen insanların en bilgesisin. Bu durumu nasıl açıklayabiliyorsun?"

"Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Onunla cesaretle ve açık yüreklilikle yüzleşmem gerek."

"Taita ruhunun en derin köşelerine de bak. İçinde bir sevinç duyuyor musun? En son ne zaman kendini bu kadar güçlü, bu kadar canlı hissetmiştin?"

Taita düşünceli bir tavırla baktı, ama cevap vermedi.

"Taita, kendine karşı tamamen dürüst olmalısın. Kendini, kurtulmayı başaramayabileceği bir savaşa giden bir asker gibi mi görüyorsun? Yoksa göğsünde başka bir yersiz duygu mu barınıyor? Bir randevu yerine koşarak giden genç köylü âşıklar gibi, sonuç ne olursa olsun diye, gözünü karartmış durumda mısın?"

Taita yine sessiz kaldı ama tavrı değişmişti, yanaklarındaki kızarıklık geçmiş ve gözlerinde ciddi bir ifade belirmişti. Sonunda, "Korkmuyorum," dedi.

"Bana doğruyu söyle. Zihninde cinsel görüntüler ve özlemler oynaşüyor, öyle değil mi?" Taita gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Demeter acımasızca devam etti. "Daha şimdiden kötülüğünü sana da bulaştırdı. Cazibesıyla, oyunlarıyla seni bağladı. Yargını bozdu. Yakında onun kötü olduğundan bile kuşku duymaya başlayacaksın. Sana güzel, soylu ve yaşamış bütün kadınlar kadar erdemli görünecek. Bir süre sonra kötü olanın ben olduğumu, seni ona karşı doldurduğumu sanacaksın. Bu olunca, bizi ayıracak ve beni mahvedecek. Sen de isteyerek ona teslim olacaksın. Her ikimize karşı da zafer kazanmış olacak."

Taita zehirli bir böcek sürüsünden kurtulmaya çalışmışçasına silkelendi. "Beni affet Demeter!" diye bağırdı. "Sen, onun yaptıkları hakkında beni uyarınca, içime çöken yıkıcı güçsüzlüğün farkına vardım. Neredeyse sağduyumu ve mantığımı yitiriyordum. Söylediklerin doğru. Kendimi garip arzuların eline düşmüş olarak buldum. Yüce Horus, koru beni." Taita inledi. "Tekrar böyle bir isteğe kapılacağımı hiç düşünmemiştim. Arzuların işkencesinden kurtulalı çok oldu sanıyordum."

"Sana hücum eden bu duygular aklından ve mantığından kaynaklanmıyor. Bunlar o ruhun bulaştırdığı, o büyük cadının yayından fırlayan zehirli okun yarattığı duygular. Bir zamanlar ben de onun tarafından aynı hiçimde tacize uğramıştım. Geldiğim durumu görüyorsun. Yine de nasıl kurtulabileceğimi öğrendim."

"Bana da öğret. Onunla başa çıkabilmem için bana yardım et Demeter."

"İstemedim Eos'un seni keşfetmesine sebep oldum. Onu atlattığıma inanıyordum, ama sana, yani bir sonraki kurbanına ulaşmak için beni kullanmış. Fakat şimdi tek bir kişi gibi el ele buna karşı dayanmamız gerek. Onun kötülükleriyle ancak bu şekilde başa çıkmayı umabiliriz. Fakat her şeyden önce Gallala'yı terk etmemiz gerekir. Aynı yerde uzun süre kalamayız. Tam yerimizi kestiremezse güçlerini üzerimize odaklaması zorlaşır. Hareketlerimizi gizlemek için aramızda sürekli bir gizlilik perdesi oluşturmalıyız."

Taita telaşla, "Meren!" diye bağırdı. Meren anında efendisinin yanına gelmişti. "Gallala'dan ayrılmak için ne kadar zamana ihtiyacımız var?"

"Atları hemen getiririm. Ama nereye gidiyoruz Efendi?" Taita, "Teb'e ve Karnak'a," diye cevap verip Demeter'e baktı.

O da kabul ettiğini gösterircesine başını salladı. "Ruhani olduğu kadar dünyevi anlamda da bütün kaynakları kullanmamız gerek."

"Firavun tanrılar tarafından seçilmiş kişidir ve insanların en güçlüsüdür," diye Taita da ona katıldı.

"Ve sen de onun sevdiği kişilerin başında geliyorsun," dedi Demeter. "Ona gitmek üzere hemen bu gece yola koyulmalıyız."

Taita, Duman Yeli'ne bindi ve Meren de Ecbatana Düzlüklerinden getirdikleri diğer atlardan birinin üstünde onu takip etti. Demeter devesinin üstünde iki yana sallanan tahtirevanına uzanmıştı, Taita da onun yanında gidiyordu. Tahtirevanın perdeleri açıktı ve kervandan gelen hafif seslere rağmen aralarında rahatça konuşabiliyorlardı. Rüzgârın yarattığı çıtırtılar ve çan sesleri, atlarla develerin sarı kumlarda çıkardığı ayak sesleri, hizmetkârlarla muhafızların kendi aralarında alçak sesle konuşmaları duyulmaktaydı. Gece boyunca, dinlenmek ve hayvanları sulamak için iki kez mola verdiler. Her duruşta Taita ile Demeter gizlenme büyülerini uyguladılar. Birleştirdikleri güçlerini

aşmak mümkün değildi ve yarattıkları perde onları görünmez kılıyordu. Her ne kadar hayvanlara binip tekrar yola çıkmadan önce gecenin sessizliğini taradılarsa da, ikisi de Eos'un uğursuz varlığını gösteren başka bir işaret sezemedi.

"Şu an için izimizi yitirdi, ama her zaman tehlikede olacağız, özellikle de uyurken. Asla ikimiz aynı anda uyumamalıyız," diye öneride bulundu Demeter.

"Bir daha hiçbir zaman gevşemeyeceğiz," dedi Taita. "Dikkatsizce hatalar yapmamak için tetikte bekleyeceğim. Düşmanımızı hafife aldım ve Eos'un beni gafil avlamasına izin verdim. Gösterdiğim zaaftan ve yaptığım aptallıktan utanıyorum."

"Ben senden yüz kere daha suçluyum," diye itiraf etti Demeter. "Güçlerimin hızla tükenmesinden korkuyorum Taita. Sana rehberlik etmem gerekirdi ama acemi bir çaylak gibi davrandım. Başka bir hatayı daha kaldıramayız. Düşmanımızın zayıflıklarını kollamalı ve ona oradan saldırmalıyız, tabii ki kendimizi açığa çıkarmadan."

"Bana anlattıklarına rağmen, Eos hakkındaki bilgim ve kavrayışım acınacak kadar yetersiz. Başına gelen felaket sırasında onun hakkında keşfettiğin her ayrıntıyı hatırlamak zorundasın, ne kadar saçma veya önemsiz olursa olsun," dedi Taita. "Aksi halde, onun elinde her türlü avantaj varken ben kör durumda kalırım."

"İçimizde güçlü olan sensin," dedi Demeter. "Fakat haklısın. İkimiz buluşunca ne kadar hızlı hareket ettiğini unutma, o arada birleşik gücümüzü de keşfetti. İlk buluşmamızdan birkaç saat sonra yerimizi bulmuştu. Şu andan itibaren bana karşı girişeceği saldırılar daha acımasız ve şiddetli olacaktır. Onun hakkında öğrendiğim her şeyi sana aktarana dek hiç dinlenmemeliyiz. Onun beni öldürmesine veya aramıza bir engel koymasına kadar ne kadar zamanımız olduğunu bilemiyoruz."

Taita başını salladı. "O zaman en önemli konularla başlayalım. Onun kim olduğunu ve nereden geldiğini biliyorum. Bundan sonra, onun nerelerde olduğunu öğrenmem lazım. Nerede o Demeter? Nerede bulabilirim onu?"

"Çok zaman önce, Agamemnon ile kardeşi Menelaus, Apollo Tapınağı'nı talan ettiklerinden beri saklandığı birçok ini var." "Peki, senin uğursuz karşılaşman nerede olmuştu?"

"Orta Deniz'deki bir adada, sonradan bu ada deniz insanların, korsan ulusların barınağı oldu. O zamanlarda, Eos, Etna adını verdiği bir dağın eteklerinde yaşıyordu. Bu dağ, içinden ateş ve sülfür püskürten ve kutsal semalara zehirli dumanlar gönderen bir volkandı."

"Bu çok mu eskidendi?"

"İkimiz de doğmadan yüzyıllar önceydi."

Taita kuru bir sesle kıkırdadı. "Evet, sahiden de çok eskidenmiş." Sonra ifadesi yeniden sertleşti.

"Bu Eos hâlâ Etna'da olabilir mi?"

"Artık orada değil," diye cevap verdi Demeter hiç duraksamadan. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ondan kurtulduğumda bedenim sağlık yönünden berbattı, zihnim darmadağınikti ve bana yaşattıkları yüzünden fiziksel güçlerin neredeyse yok olmuştu. On yıldan biraz uzun bir süre boyunca onun esiri olarak kaldım, ama her bir yılda bir ömürlük yaşlandım. Yine de, kaçışımı gizlemek için o yanardağın büyük patlamalarından birini kullanmayı başardım ve Tapınağı Etna'nın doğu eteklerinde bulunan önemsiz bir tanrının rahip ve rahibelerinden yardım aldım. Beni küçük bir kayıkla anakaraya giden dar boğazdan kaçırdılar ve dağlarda gizlenmiş başka bir tapınaklarında kardeşlerinin bakımına bıraktılar. Bu iyi rahipler kalan gücümü toparlamama yardım ettiler, böylece Eos'un arkamdan gönderdiği ölümcül büyüü durduracak hale gelebildim."

Taita, "Ona dönebildin mi?" diye sordu. "Onu kendi büyüüyle yaralayabildin mi?"

"Gevşemiş olabilirdi, çünkü benim kalan gücümü hafife almıştı ve kendini doğru dürüst

korunuyordu. İç Göz'ümle hâlâ görebildiğim özünü vurmaya hedefledim. Neredeyse ele geçiriyordum onu. Aramızda sadece o dar boğaz vardı. Misillemem yerine ulaştı ve onu vurdum. Gökyüzünde yansıyan ıstırap çığlığını duydum. Sonra ortadan kayboldu ve bir süre onu yok ettiğime inandım. Ev sahiplerim, Etna Dağı'nın eteklerindeki manastırda yaşayan kardeşlerinden temkinli bir şekilde bilgi almaya çalıştı. Onlardan duyduğumuza göre, Eos ortadan kaybolmuştu ve eski ini de bomboştu. Zaferimden yararlanmak için hiç vakit kaybetmedim. Yeterince kuvvet toplar toplamaz tapınaktan ayrıldım ve Eos'tan olabildiğince uzaklaşmak için yeryüzünün en uç noktalarına, buzlu kıtaya gittim. Sonunda sakın bir şekilde, bir taşın altındaki ürkmüş kurbağa kadar hareketsiz yatabileceğim bir yer buldum. Ve öyle de yaptım. Elli yıl gibi çok kısa bir süre sonra, düşmanım Eos'un yeniden dirildiğini hissettim. Bütün güçleri eskisinden de iyi duruma gelmiş gibiydi. Etrafımdaki hava, onun arkamdan rasgele fırlattığı tehlikeli okların vızıltısıyla doldu. Yerimi tam olarak saptayamamıştı ve kancaların pek çoğu yattığım yerin bayağı yakınlarına isabet ettiyse de, hiçbiri yerini bulmadı. Ondan sonraki her gün, benden sonra gelecek kişiyi bulmak için verdiğim bir kurtuluş mücadelesi oldu. Eos'un saldırılarına cevap vermek gibi bir hata yapmadım. Ne zaman yaklaştığını hissetsem, sessizce başka bir saklanma yerine geçtim. Sonunda, bu dünyada beni aramak için tekrar bakmayacağı tek bir yer olduğunu fark ettim. Gizlice Etna'ya döndüm ve bir zamanlar onun ini benim de zindanım olan mağaralara saklandım. Onun kötülük dolu varlığının yankılan o kadar güçlüydü ki, benim zayıf varlığımı da maskeliyordu. Dağda saklanmaya devam ettim ve zamanla bana duyduğu ilginin kaybolduğunu hissettim. Araştırmaları gelişigüzel bir durum aldı ve sonunda kesildi. Belki de öldüğüme veya güçlerimi yok ettiği için artık bir tehlike oluşturmayacağıma inanmıştı. Senin varlığını hissettiğim o mutlu güne kadar saklanarak bekledim. Saraswati rahibeleri senin İç Göz'ünü açtıkları zaman, onun havada yarattığı karmaşayı algıladım. Sonra senin Lostris dediğin o yıldız görüldü bana. Dağılmış gücümü topladım ve senin peşine düştüm."

Demeter sözlerini bitirdikten sonra Taita bir süre konuşmadı. Duman Yeli'nin üstünde kamburunu çıkararak oturdu, atı da kendi haline bırakmıştı. Başına sardığı pelerinden çizgi haline gelmiş gözleri görünüyordu sadece. "Peki, Etna'da değilse," dedi sonunda. "Nerede Demeter?" "Bilmediğimi söyledim ya."

"Bilmediğini düşünsen bile biliyor olman lazım," diye karşı çıktı Tap. "Ona kaç yıl dayanmıştın? On yıl mı demiştin?"

"On yıl," dedi Demeter. "Her biri sonsuzluk kadar uzun gelmişti."

"O zaman onu diğer bütün canlılardan daha iyi tanıyorsun demektir. Onun bir kısmını içine almışsın: senin üzerinde ve içinde kendisinden izler bırakmış."

"O benden aldı. Bana hiçbir şey vermedi," diye cevap verdi Demeter.

"Sen de ondan almışsındır, belki aynı ölçüde olmamıştır ama hiçbir kadın erkek birleşmesi tümüyle meyvesiz olmaz. Hâlâ onun hakkında bilgilerin vardır. Belki çok acı şeyler olduğu için kendinden bile saklıyorsundur. Onları açığa çıkarman için sana yardım etmeme izin ver."

Taita soruşturmacılık görevini üstlendi. İnsafsızdı, kurbanının ileri yaşına, ruhani ve maddi zaafalarına, zayıflıklarına hiç acıymıyordu. Demeter'in o büyük cadı hakkında hatırladığı ne varsa, ne kadar soluk veya derine gömülü olursa olsun çekip çıkarmaya çalışıyordu. Günbegün ihtiyar adamın zihninin altını üstüne getirdi ve bir yandan da yola devam ettiler. Kavurucu çöl güneşinden kaçınmak için geceleri yol alıyorlar ve şafak sökmeden önce kamp kuruyorlardı. Demeter'in çadırı kurulur kurulmaz, güneşten kaçıp oraya sığınıyorlardı ve Taita'nın sorgulaması devam ediyordu. Eos'un uyguladığı bin bir çeşit zulme dayanmak için gereken cesaret ve metaneti kavradıkça, ihtiyar adamın acılarını tüm yönleriyle anladıkça ona duyduğu sevgi ve hayranlık artıyordu. Ama yine de görevini aksatacak bir zaaf göstermiyordu.

Sonunda Taita'nın öğreneceği bir şey kalmamış gibi görünmeye başladı ama o henüz tatmin olmamıştı. Demeter'in açığa vurdukları yüzeysel ve sıradan geliyordu Taita'ya.

Nihayet, Demeter'e, "Babil'deki Ahura Maasda rahiplerinin uyguladığı bir büyü var," dedi. "İnsanı ölüme benzer derin bir transa sokabiliyorlar. Sonra da, zihninde doğduğu günden itibaren biriken her şeyi öğrenecek kadar geriye gidebiliyorlar. Hayatının bütün ayrıntılarını, söylediği ya da duyduğu her bir sözü, her sesi ve tanıdığı her yüzü bulabiliyorlar."

"Evet," diyerek ona hak verdi Demeter. "Bunlardan söz edildiğini duymuştum. Sen bu sanatta usta mısın Taita?" "Bana güveniyor musun? Kendini bana teslim edecek misin?"

Demeter bezgin bir kabullenişle gözlerini kapadı. "Benim içimde hiçbir şey kalmadı. Senin de tıpkı o cadı gibi oburca içini boşalttığın bir kabuktan ibaretim sadece." Pençeye benzer ellerinden birini yüzüne götürdü ve kapalı gözlerini ovuşturdu. Sonra gözlerini açtı. "Kendimi sana bırakıyorum. Eğer yapabiliyorsan o büyüyü uygula bana."

Taita altın tılsımı gözlerinin önüne tuttu ve zincirin ucunda yavaşça döndürdü. "Bu altın yıldız odaklan. Aklından tüm düşünceleri uzaklaştır. Yıldızdan başka hiçbir şey görme, benim sesimden başka hiçbir şey duyma. Ruhunun derinliklerinde yorgunsun Demeter. Uyuman gerek. Hadi seni uyutalım. Hadi uyku yumuşak bir kürk gibi kaplasın seni. Uyu Demeter, uyu..."

İhtiyar adam ağır ağır gevşedi. Gözkapakları titreşti ve hareketsiz kaldı. Sedyede yatan bir ceset gibi hareketsiz yatıyor, hafifçe horluyordu. Gözkapaklarından biri kayıp açılmıştı ve gözü arkaya doğru döndüğü için sadece kör ve mat bir şekilde akı görünüyordu. Derin bir transa gömülmüş gibiydi, ama Taita soru sorduğu zaman cevap veriyordu. Sesi titrek ve zayıftı, ses tonu hışırtılıydı. "Gerilere git Demeter, zaman nehrinde iyice geriye git."

"Evet," diye cevap verdi Demeter. "Yıllar içinde geri gidiyorum... Geri, geri, geri..." Sesi şimdi daha güçlü, daha canlı çıkıyordu.

"Şu an neredesin?"

"Etemenanki'de, Cennet ile Yeryüzü Kuruluşu'ndayım." Demeter'in sesi artık iyice gençleşmişti.

Taita da binayı gayet iyi bilirdi: Babil'in merkezinde muazzam bir yapıydı. Duvarları cilalı tuğlalardan yapılmıştı, yeryüzünün ve gökyüzünün tüm renklerini yansıtan devasa bir piramit şeklindeydi. "Ne görüyorsun Demeter?"

"Büyük boş bir alan görüyorum, dünyanın tam ortasında, yeryüzü ile gökyüzünün ekseninde." "Duvarları ve yüksek terasları görüyor musun?"

"Duvar yok, ama işçileri ve köleleri görüyorum. Yerdeki karıncalar kadar, gökteki çekirgeler kadar çoklar. Seslerini duyuyorum." Sonra Demeter insanlığın kullandığı tüm dillerde konuşmaya başladı. Taita içlerinden bazılarını tanıdı ama diğerleri anlamsız geldi. Demeter aniden Antik Sümer dilinde haykırdı: "Hadi, yüksekliği ilahi göklere uzanacak bir kule yapalım."

Taita hayretler içinde, onun Babil Kulesi'nin temellerinin atılışına tanık olduğunu anladı. Başlangıç zamanına kadar geriye gitmişti.

"Şimdi yüzyıllar içinde ilerliyorsun. Etemenanki'nin asıl yüksekliğine eriştiğini ve kralların kulenin tepesinde Tanrı Bel ve Marduk'a tapındıklarını görüyorsun. Zamanda ilerlemeye devam et!" Taita, onu yönetti ve Demeter'in gözünden büyük imparatorlukların yükselişine ve güçlü kralların çöküşüne tanıklık etti. Demeter tarihin içinde kaybolup unutulmuş olayları anlatıyordu. Yüzyıllar önce toprak olmuş kadın ve erkeklerin seslerini duyuyordu.

Sonunda Demeter hızını kaybetti ve sesi zayıfladı. Taita elini onun kaşlarından birine koydu, mezar taşı kadar soğuktu. "Rahatla Demeter," diye fısıldadı. "Uyu artık. Anılarını geçmişte bırak. Bugüne dön."

Demeter ürperdi ve gevşedi. Güneş batana dek uyudu ve sanki anormal bir şey olmamış gibi gayet

doğal ve sakin bir şekilde uyandı. Tazelenmiş ve kuvvetlenmiş görünüyordu. Taita'nın getirdiği meyveleri büyük bir iştahla yedi; ekşi keçi sütü içti, o arada hizmetkârlar kampı topluyor, çadırları ve eşyaları develere yüklüyordu. Kervan yola çıktığında Demeter de Taita'nın yanında kısa bir süre yürüyecek kadar güçlenmişti.

"Uyurken neler bulabildin hafızamda?" diye gülümseyerek sordu. "Ben hiçbir şey hatırlamadığıma göre, sen de bir şey bulamamış olmalısın."

"Etemenanki'nin temelleri atılırken oradaydın," diye anlattı Taita. Demeter durup hayretle ona baktı. "Sana bunları mı anlattım?"

Taita cevap olarak, Demeter'in trans halindeyken çıkardığı bazı seslerin, konuştuğu bazı dillerin taklidini yaptı. Demeter hepsini bir anda tanıyordu. Az sonra bacakları yoruldu, ama hevesi geçmedi. Tahtirevanı tırmanıp şiltesine uzandı. Taita da atına binip onun yanında gitmeye başladı, böylece bütün gece sohbet ettiler. Nihayet Demeter asıl aklını meşgul eden soruyu sordu. "Eos'la konuştum mu? Birtakım gizli anıları ortaya çıkarmayı başarabildin mi?"

Taita başını salladı. "Sana zarar gelmesin diye dikkatli davrandım. Konuyu doğrudan açmadım, anılarının serbestçe ortaya dökülmesini tercih ettim."

"Tıpkı iz süren bir avcı gibi." Sonra Demeter şaşkıncu bir kahkaha atıp, "Dikkat et Taita," dedi. "Bir erkek geyiği kovalarken, adam yiyen dişi aslanı ürkütme sakın."

"Anıların o kadar uzaklara gidiyor ki, Eos'un izini bulmaya çalışmak, koca bir sürünün içinde tek bir köpekbalığını aramak için koca bir okyanusta dolanmaya benziyor. Tesadüfen onunla ilgili anılarına rastlayana dek bir ömür geçirebiliriz." "Beni ona doğru yönlendirmelisin," dedi Demeter hiç duraksamadan.

"Senin güvenliğinden, hatta hayatını tehlikeye atmaktan korkuyorum," diye itiraz etti Taita.

"Yarın sabah yine salacak mıyız köpekleri? Bu sefer onlara dişi aslanın kokusunu vermelisin." Gecenin geri kalanında kendi düşüncelerine ve anılarına dalmış olarak sessiz kaldılar. Şafağın ilk ışıklarında küçük bir vahaya ulaştılar ve Ta' & hurma ağaçlarının altında durmaları için işaret etti. Hayvanlar yemlenip sularını içerken bir taraftan da çadırlar kuruldu. Ana çadırda baş başa kalır kalmaz Taita, "Yeniden denemeden önce biraz dinlenmek ister misin erneter?" diye sordu. "Yoksa bir an evvel başlamaya hazır mısınız?"

"Bütün gece dinlendim. Artık hazırım."

Taita karşısındaki yüzü inceledi. Sakin görünüyordu ve donuk gözleri durgundu. Taita, Lostris'in tılsımını kaldırdı. "Gözkapakların ağırlaşıyor. Bırak kapansınlar. Kendini sakın ve güvende hissediyorsun. Kolların bacakların ağırlaştı. Çok rahatsızsın. Sesimi dinle, uykunun geldiğini hissedeceksin... Kutsal uyku... derin, iyileştirici uyku..."

Demeter bu kez ilk seferinden daha hızlı uykuya daldı. Taita'nın sessiz uygulamasından giderek daha fazla etkileniyordu. "Duman ve alev püskürten bir dağ var. Onu görüyor musun?"

Bir an için Demeter ölü gibi sessiz kaldı. Dudakları soldu ve büküldü. Sonra inkâr edercesine başını salladı. "Dağ filan yok! Ben dağ görmüyorum!" Sesi yüksek ve çatlak çıkıyordu.

"Dağda bir kadın var," diye ısrar etti Taita. "Güzel bir kadın. Dünyanın en güzel kadını. Onu görüyor musun Demeter?" Demeter köpek gibi solumaya başladı, göğsü demirci körüğü gibi inip kalkıyordu. Taita, onu kaybetmekte olduğunu hissetti. Demeter transla mücadele ediyor, onu kırmaya çalışıyordu. Taita bunun son denemeleri olması gerektiğini anladı, çünkü ihtiyar adam daha fazlasına dayanabilecek gibi görünmüyordu.

"Onun sesini duyabiliyor musun Demeter? Kelimelerindeki o tatlı melodiyi dinle. Sana ne diyor?"

Şimdi Demeter görünmez biriyle boğuşuyor, şiltesinde yuvarlanıyordu. Dizleriyle dirseklerini göğsüne doğru topladı ve top gibi kıvrıldı. Sonra kol ve bacakları kazık kesildi, sırtı yay gibi

büküldü. Deli bir adam gibi sesler çıkarıyor, sayıklıyor ve kıkırdarak gülüyordu. Arkadan bir tanesi parçalanana dek dişlerini gıcırdattı; sonunda parçaları kan ve salyayla birlikte tükürdü.

"Sakin ol Demeter!" Taita'nın içinde, kaynamak üzere olan bir çaydanlık gibi bir panik duygusu yükseliyordu. "Kıpırdama! Tekrar güvendesin."

Demeter'in solukları rahatladı ve beklenmedik bir şekilde, büyücülerin kullandığı Tenmase diliyle konuşmaya başladı. Kelimeleri garip ses tonu ondan da garipti. Artık yaşlı bir adamın değil, genç bir kadının tatlı, melodik sesiyle konuşuyordu. Taita hiç bu kadar müzikal bir ses duymamıştı.

"Ateş, hava, su ve toprak, ama bunların efendisi ateştir." Sesin her nazlı iniş çıkışı Taita'nın beynine kazınıyordu. O sesi asla silemeyeceğini biliyordu.

Demeter arka üstü şilteye yığıldı. Bedenindeki kasılma geçmişti. Gözleri gözkapaklarının altında oynuyordu. Nefes alışverişi düzelmiş ve göğsü kabarmıştı. Taita, onun yüreğinin patlamış olduğundan korktu ama kulağını kaburgalarına dayayınca hafif, ama düzenli bir ritimle atmakta olduğunu hissetti. Demeter'in bunu da atlattığını anlayıp rahat bir nefes aldı.

Taita günün geri kalanında Demeter'i uyumaya bıraktı. Demeter uyandığında, yaşadığı krizden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Aslında, geçirdiklerinden hiç söz etmemişti ve hatırlamıyormuş gibiydi.

İkisi ağır ateşte pişmiş yavru keçiyi paylaşırken kervandaki günlük işlerden söz ettiler. Gallala'dan ne kadar uzaklaştıklarını ve Firavun Nefer Seti'nin muhteşem sarayına ne zaman varacaklarını tahmin etmeye çalıştılar. Taita, krala geleceklerini haber versin diye önden bir ulak yollamıştı ve kendilerini nasıl karşılayacağını merak ediyorlardı.

Demeter, "Ahura Maasda'ya, tek gerçek ışığa dua et ki zavallı ülkeye daha fazla bela göndermesin," dedikten sonra sessizliğe büründü.

Taita ise, sohbet edermiş gibi, "Ateş, hava, su ve toprak..." dedi.

Demeter, "...ama hepsinin efendisi ateştir," diye cevap verdi, ezberini okuyan bir okul çocuğuna benziyordu. Sonra elini ağzına kapadı ve ihtiyar gözlerinde şaşkın bir ifadeyle Taita'ya baktı. Sonunda titreyerek, "Ateş, hava, su ve toprak, yaratılışın dört temel elementi," dedi. "Neden onları andın şimdi Taita?"

"Önce sen söyle Demeter, neden ateşin hepsinin efendisi olduğunu söyledin?" Demeter, "Dua," diye fısıldadı. "Büyülü sözler." "Kimin duası? Hangi büyülü sözler?"

Hatırlamaya çalışırken Demeter'in rengi soldu. "Bilmiyorum." Acı veren anılarını yüzeye çıkarmaya çalışırken sesi titriyordu. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Duymuştun." Şimdi Taita sorgucu sesiyle konuşuyordu. "Düşün Demeter! Nerede duydun? Kimden duydun?" Sonra aniden ses tonunu tekrar değiştirdi. Başkalarının sesini kolayca taklit edebilirdi. Bu sefer de Demeter'in trans halindeyken kullandığı o yürek burkan, melodik kadın sesiyle konuşuyordu. "Ama hepsinin efendisi ateştir."

Demeter yutkundu ve elleriyle kulaklarını kapadı. "Hayır!" diye haykırdı. "Bu sesi kullanmak küfür demektir. Kutsal şeylere karşı iğrenç bir saygısızlıktır. Bu, Yalan'ın sesi, Eos'un, o cadının sesi!" Arkasına yaslanıp kalbi kırılmış bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı.

Taita sessizce onun kendine gelmesini bekledi.

Sonunda Demeter başını kaldırıp, "Ahura Maasda, beni affetsin, zayıflığımı bağışlasın," dedi. "Bu korkunç sesi nasıl unutabildim ki?"

"Demeter unutmuş değilsin. Hafızan sana ihanet ediyor," dedi Taita yavaşça. "Şimdi bunu hatırlamak zorundasın... hem de hemen, Eos bir daha araya girip engel olmadan önce."

"Ama hepsinin efendisi ateştir.' En iğrenç törenlerini hep bu büyülü sözle başlatırdı," diye fısıldadı Demeter. "Bu Etna'dayken miydi?" "Onu başka bir yerde görmedim."

"Ateş diyarında ateşi yüceltiyormuş." Taita düşünceliydi. "Güçlerini volkanın kalbinde topluyormuş. Ateş onun gücünün bir parçası, ama güç kaynağından uzaklaşmış. Yine de onun hayata döndüğünü biliyoruz. Sorumuza cevap verdin işte, görüyor musun? Onu nerede aramamız gerektiğini biliyoruz." Demeter'in şaşırıldığı belliydi.

"Onu ateşin içinde, volkanda aramalıyız," diye açıkladı Taita.

Demeter, kendi düşüncelerine dalmış gibiydi, "Evet görüyorum," dedi.

"Hadi şu atı biraz daha ileriye sürelim," diye bağırdı Taita. "Volkanda üç element bulunur: ateş, toprak ve hava. Sadece su eksiktir. Etna deniz kenarındaymış. Eğer kendine in olarak başka bir volkan bulduysa, onun da yakınında çok miktarda su olması gerekir." "Deniz mi?" diye sordu Demeter.

"Ya da büyük bir nehir," dedi Taita. "Deniz kıyısında bir volkan, belki bir adada ya da büyük bir gölün yakınında. Onu aramamız gereken böyle bir yer." Bir kolunu Demeter'in omzuna attı ve şefkatle gülümsedi. "Yani Demeter tüm inkârlarına rağmen onca zamandır onun nerede saklandığını biliyormuşsun."

"Kendime fazla pay biçmiyorum. Senin zekân sayesinde bunu zayıf hafızamdan söküp aldık," dedi Demeter. "Ama söylesene Taita araştırma alanımızı nasıl daraltacağız? Bu tanıma uyan kaç tane volkan vardır?" Duraksadı, sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Epeyce olmalı ve hepsi de kesinlikle de muazzam arazilerle karadan ve denizden ayrılmış olmalı. Hepsine gitmek yıllarca yolculuk yapmak anlamına gelir ve korkarım ki, bende böyle bir çabayı göze alacak güç kalmadı."

"Teb'teki Hathor Tapınağı'nın rahipleri, yüzyıllardır yeryüzü hakkında özel araştırmalar yapıyor. Elleri karaları, denizleri, dağları ve nehirleri gösteren ayrıntılı haritalar var. Yolculuklarımda hep onlara uğrayıp bilgi aldığım için birbirimize aşınayız. Bize suya yakın yerlerdeki tüm volkanların listesini verebilirler. Her birine yolculuk yapmamız gerekeceğini sanmıyorum. Seninle güçlerimizi birleştirir ve bütün dağlardaki kötülük izlerini uzaktan araştırabiliriz."

"O zaman, Hathor'a varana dek sabırlı olmalı ve kaynaklarımızı idareli kullanmalıyız. Eos'la yaşanan bu çatışma insanın gücünü ve dayanıklılığını son zerresine kadar tüketiyor. Sen de dinlenmelisin Taita," dedi Demeter. "İki gündür uyumuyorsun ve onu avlama yolculuğumuzun daha ancak ilk adımlarını attık."

Bu noktada Meren elinde bir demet kokulu çöl bitkisiyle çadıra girdi ve onları bir yatak şeklinde yerleştirdi. Üzerine de kaplan postunu serdi. Efendisinin sandaletlerini çıkarmak ve tuniğinin kemerini gevşetmek üzere çömeldi ama Taita, onu itti. "Ben kundaktaki bebek değilim Meren. Kendi başıma soyunabilirim."

Meren, onu yatağa doğru götürürken hoşgörüsüyle gülümsedi. "Öyle olmadığını biliyoruz Büyücü. Tabii ne kadar sık o şekilde davrandığımı düşünecek olursak biraz garip geliyor." Taita itiraz etmek üzere ağzını açtı ama onun yerine yumuşak bir homurtu çıkardı ve anında derin bir uykuya daldı.

"Ben uyurken o beni izledi. Şimdi de ona göz kulak olma sırası bende iyi Meren," dedi Demeter. "O benim görevim," diyen Meren, gözünü Taita'dan ayırmamıştı.

"Onu insan ve hayvanlardan koruyabilirsin... bunu kimse senden daha iyi yapamaz," dedi Demeter. "Ama eğer büyü gücüyle saldırırlarsa senin elinden bir şey gelmez. İyi Meren yayını al ve bize akşam yemeği için tumbul bir ceylan getir."

TAITA DALGALARIN YALADIĞI PARLAK bir kumsalda yürüyordu. Yasemin ve leylak kokulu meltem yüzünü okşuyor, sakalını dalgalandırıyordu. Tam Meren, Taita'nın yanında biraz daha oyalandıktan sonra içini çekti ve sonunda dışarı çıktı. Demeter, Taita'nın yatağının yanına yerleşti.

Kıyıda durdu ve minik dalgalar ayaklarını ıslattı. Taita denize baktı ve ötedeki karanlık boşluğu gördü. Yeryüzünün en sonunda olduğunu, ebediyetin kaosuna bakmakta olduğunu biliyordu. Güneş ışığında duruyordu, ama sözleri karanlığı ve karanlıkta ateşböcekleri gibi uçuşan yıldızları görüyordu.

Lostris Yıldızı'nı aradı ama bulamadı. Ondan küçük bir iz bile yoktu. Boşluktan gelmiş ve boşluğa dönmüştü. Üzerine müthiş bir keder çöktü ve kendi yalnızlığında boğulduğu hissine kapıldı. Tam dönmek üzereyken belli belirsiz bir şarkı söylendiğini duydu. Bu, son duyuşundan beri çok uzun bir zaman geçmiş olsa da, hemen tanıdığı genç bir sestti. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu, sanki özgür kalmaya çalışan çılgın bir yaratıktı ve o sırada ses yaklaştı.

"Kalbim yaralı bir bıldırcın gibi çırpınır Sevdiceğimim yüzünü gördüğüm zaman Ve yanaklarım şafakta açan gökyüzü gibi kızarır Onun güneşli tebessümüne... "

Bu ona öğrettiği ilk şarkıydı ve her zaman da onun en sevdiği şarkı olmuştu. Onu bulmak için sevinçle döndü, bu şarkıyı söyleyenin Lostris'ten başkası olamayacağını biliyordu. Lostris, onun gözetimine emanet edilmişti ve annesi kısa bir süre sonra nehir ateşi yüzünden ölünce, bakımı ve eğitimi de Taita'ya kalmıştı. Taita da onu, hiçbir erkeğin sevemeyeceği şekilde sevmişti.

Güneşten parlayan denize karşı eliyle gözüne siper yaptı ve deniz yüzeyindeki bir oluşumu fark etti. Şekil ona yaklaştı ve hatları netleşti. Taita bunun devasa bir altın yunus olduğunu gördü, yunus o kadar hızlı ve zarif bir biçimde yüzüyordu ki, sular burnunun ucunda krema gibi ayrılıp yol veriyordu. Yunusun sırtında bir kız oturmaktaydı. Kız usta bir araba sürücüsü gibi dengesini bulmuş, güzelim hayvanı yönettiği dizginleri tutarak geriye kaykılmıştı ve bir yandan şarkısını söylerken bir yandan da Taita'ya gülümsüyordu.

Taita dizüstü kuma çöktü. "Hanımım!" diye haykırdı. "Tatlı Lostris!"

Kız yine on iki yaşındaydı, yani Taita'nın onu ilk tanıdığı yaşta. Üzerinde sadece ağartılmış ketenden bir etek vardı, eteği bir akbalıkçılın kanatları kadar beyaz, gevrek ve parlaktı. Lostris'in ince bedeni de Biblos'un ötesindeki dağlarda bulunan yağlı erz ağacı kadar parlaktı. Göğüsleri, uçlarında pembe lâl taşlan olan taze yumurtalar gibiydi.

Taita, "Lostris, bana döndün. Ah, sevgili Horus! Ah, merhametli İsis! Onu bana geri verdiniz," diye hıçkırdı.

"Seni hiç terk etmedim ki, sevgili Taita." Lostris şarkısını kesmişti. Çocukça bir haylazlık ve keyifle ışıldıyordu. Güzelim dudakları bir kahkahayla kıvrılırken gözlerinde yumuşak, şefkatli bir ifade vardı. Üzerine kadınca bir bilgelik ve anlayış havası gelmişti. "Sana verdiğim sözü hiç unutmadım "

Altın yunus kıyıya süzüldü ve Lostris tek bir zarif hareketle hayvanın üstünden kuma indi. İki kolunu Taita'ya uzatarak durdu. Gür saç bukleleri bir omzundan iniyor ve çocuksu göğüslerinin arasında duruyordu. Onun o tatlı yüzünün her bir ipeksi çizgisi Taita'nın zihnine kazılıydı. Lostris, "Bana gel Taita, bana dön, benim gerçek aşkımdır," derken, dişleri sedef bir kolye gibi ışıldadı.

Taita, ona doğru ilerledi. İlk birkaç adımda sendeledi, bacakları yaşından dolayı katı ve hantaldı. Sonra bacaklarına yeni bir güç geldi. Taita parmak uçlarında yükseldi ve yumuşak beyaz kumun üzerinde hiç çaba harcamadan kayar gibi gitmeye başladı. Kas kirişlerinin yay gibi gerildiğini, adalelerinin kıvrak ve esnek olduğunu hissedebiliyordu.

"Ah, Taita, ne kadar güzelsin!" dedi Lostris. "Ne kadar çevik ve güçlüsün, ne kadar gençsin sevgilim." Taita'nın kalbi ve ruhu gururla doldu, çünkü onun sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. Yeniden genç olmuştu ve âşıktı.

İki elini kıza uzattı ve Lostris ellerini ölü bir kavrayışla tuttu. Kızın parmakları soğuk ve kemikliydi, romatizma yüzünden çarpılmıştı, teni de kuru ve sertti.

"Bana yardım et Taita," diye haykırdı ama artık ses onun sesi değildi. Bu ıstırap içindeki yaşlı bir adamın sesiydi. "Beni ele geçirdi!"

Lostris ölümcül bir dehşet içinde ellerini sallıyordu. Doğaüstü bir güce sahipti.. Taita'nın parmaklarını eziyordu ve Taita kemiklerinin çatırdadığını, kaslarının koptuğunu hissedebiliyordu. Ellerini kurtarmaya çalıştı. "Bırak beni!" diye bağırdı. "Sen Lostris değilsin." Artık genç değildi Taita bir an önce içini dolduran güç buhar olup uçmuştu. Rüyasında ortaya çıkan mucizevî resim, yaş ve yılgınlıkla başa çıkamamış, korkunç gerçeğin ürpertici fırtınasına dayanamamıştı.

Taita kendini, muazzam bir ağırlığın altında çadırın zeminine yapışmış buldu. Ağırlık göğüs boşluğunu çökertmişti. Nefes alamıyordu. Elleri hâlâ ezilmekteydi. Kulağının dibinde tiz çığlıklar duyuyordu, çığlıklar o kadar yakından geliyordu ki, kulak zarları patlayabilirdi.

Gözlerini açmaya çalıştı ve rüyasının son görüntüleri de kayboldu. Demeter'in yüzü, kendi yüzünden sadece birkaç santim ötedeydi. İhtiyar adamın ıstırapla çarpılmış, şişmiş ve morarmış yüzü, neredeyse tanınmayacak haldeydi. Dişsiz ağzı ardına dek açılmış ve sarı dili dışarı sarkmıştı. Çığlıkları hırıltılı soluklarla ve ümitsiz iniltilerle kesiliyordu.

Taita şok içinde tamamen uyanmıştı. Çadırda ağır bir sürüngen kokusu vardı ve kocaman, pullu kollar Demeter'e sarılmıştı. Sadece başı ve bir kolu açıktaydı. Boğulmakta olan biri gibi, açıktaki tek eliyle hâlâ Taita'ya tutunmaya çalışıyordu. Pullu kollar, tam simetrik halkalar halinde etrafına dolanmıştı ve muntazam kas spazmalarıyla onu boğuyordu. Kollar sıkıştıkça, pullar birbirine sürtünüyor ve Demeter'in kırılğan bedenini iyice kısıtırıyordu. Yılansı deride altın rengi, çikolata rengi ve kızıl kahverengi enfes desenler vardı, ama Taita bunu ancak kendilerine saldıran yaratığın ne olduğunu anladığı zaman fark etmişti.

"Piton," diye bağırdı. Yılanın kafası, Taita'nın iki yumruğundan daha büyüktü. Çenesi iyice açılmış ve zehirli dişleri Demeter'in kemikli omzuna gömülmüştü. Sırıtan ağzın kenarlarından kalın parlak salyalar akıyordu, avını bütün olarak yutmadan önce kapladığı yağdı bunlar. Taita'ya dikili küçük, yuvarlak gözleri kara ve acımasızdı. Demeter'e dolanmış halkalar yeniden kasıldı. Taita, yılanın ve adamın ağırlığı altında kendini çaresiz hissediyordu. Son çığlığı sessizce boğulan Demeter'in yüzüne baktı. Demeter artık nefes alamıyordu ve donuk gözleri yuvalarından fırlamıştı. Taita, o amansız baskıyla kaburgalarından birinin çatırdadığını duydu.

Sonunda Taita, "Meren!" diye bağırarak soluğu buldu. Demeter'in hemen hemen ölmüş olduğunun farkındaydı. Elini tutan kıskaç gevşemişti ve kendini kurtarabilirdi, ama hâlâ kapana kısılmış gibiydi. Demeter'i kurtarmak için bir silaha ihtiyacı vardı. Zihninde hâlâ Lostris'in görüntüleri duruyordu ve eli boynuna gitti. Zincirin ucundaki altın yıldızı, Lostris'in tılsımını tutuyordu.

"Yardım et bana sevgilim," diye mırıldandı. Ağır metal yıldız avucuna oturmuştu. Yıldızla pitonun kafasına vurdu. Onun boncuk gibi gözlerinden birine nişan almıştı ve yıldızın keskin metal ucu, gözü kaplayan saydam perdeye isabet etti. Yılan, feci bir şekilde tısladı. Halka halka olan bedeni sarsılıp büküldü, ama dişleri hâlâ Demeter'in omzundaki ete gömülüydü. Dişler, doğa tarafından, avını yutarken kolay kolay bırakmamasını sağlayacak bir açıyla yapılmıştı. Piton çenesini kurtarmak için bir dizi öğürme hareketi yaptı .

Taita bir daha vurdu. Metal yıldızın keskin ucunu yılanın gözünün kenarına sapladı ve döndürerek itti. Yılanın devasa kıvrımları gevşedi ve keskin dişlerini kurtarana dek kafasını iki yana salladı. Gözü parçalanmıştı ve geri çekilirken her iki adamın üzerine yağlı kanlar sıçramıştı. Göğsünden kalkan ağırlık sayesinde Taita bir parça nefes alabildi ve sonra, çileden çıkmış olan yılan yüzüne saldırırken Demeter'in gevşek bedenini kenara itti. Taita kolunu kaldırıncaya piton dişlerini bileğine

geçirdi ama yıldızı tutan eli hâlâ serbestti. Keskin dişlerin bilek kemiğine batışını hissetti ama bu acı ona yepyeni, çılgınca bir güç verdi. Yıldızıyla yaralı göze bir daha saldırdı ve daha da derine batırdı. Yılan ıstırapla kıvrılırken Taita gözü kafatasına kadar yarıldı. Yılan yeniden ısırarak üzere çenesini açtı, ağır burun darbeleri art arda gelen yumruklar gibiydi. Taita onlardan kaçınmak için kendini yerde oradan oraya atıyor, bir yandan da haykırarak Meren'i çağırıyordu. Yılanın, Taita'nın göğsünden daha kalın olan kıvrımları bütün çadırı kaplamış gibiydi.

Sonra Taita uyluğunun derinlerine batan bir şey hissetti ve acıyla yeniden bağırdı. Kendisine neyin battığını biliyordu. Pitonun jenital deliğinin iki tarafında, güdük kuyruğunun altında kalan, kanca gibi bir çift pençe vardı. Bu pençeleri çiftleşme sırasında dişisini tutup burğu şeklindeki penisinden onun jenital deliğine spermlerini aktarmak için kullanırdı. Yine bu kancalarla avını da tutardı. Onları oluşturduğu kıvrımlara dayanak olarak kullanır, gücünü artırırdı. Taita ümitsizce bacağını kurtarmaya çalıştı. Fakat pençeler etine gömülmüş ve ilk kaygan sarmal bedenine dolanmıştı.

Taita bir kez daha, "Meren!" diye haykırdı. Ama sesi zayıflamıştı ve ikinci sarmal da göğsünü sıkıştırarak etrafına dolandı. Yeniden seslenmeye çalıştı ama ağzından ancak hava çıktı ve kaburgaları büküldü.

O sırada çadırın girişinde Meren görüldü. Önce yılanın alacalı gövdesinin canavarca kabarışını tam anlamıyla kavramak üzere bir an durdu. Sonra, bir eliyle sırtında asılı kınından kılıcım çekerken ileri atıldı. Taita'ya zarar verme korkusuyla, doğrudan yılanın kafasını biçmeye cesaret edemedi ve onun dikkatini dağıtmak üzere iki ayaklarının üstünde sekti. Pitonun ok gibi kafası hâlâ kurbanlarının bedenlerini dövmekteydi, ama pençelerini Taita'ya iyice gömebilmek için güdük kuyruğunu havaya kaldırmıştı. Meren bir çelik ışıltısıyla, hayvanın kuyruğunu hemen pençelerinin üstünden biçti, bu neredeyse Taita'nın bacağı uzunluğunda ve uyluğu kadar kalın bir parçaydı. .

Pitonun bedeninin üst kısmı çadırın tepesine kadar yükseldi. Ağız iyice açıldı ve kurdunkine benzer dişleri Meren'in üzerinde parladı. Tek gözüyle Meren'e bakarken kafasını iki yana oynatıyordu. Fakat darbe omurgasını parçalamıştı. Meren kılıcını yukarı kaldırarak hayvanın atağını bekledi. Yılan ileri atılıp yüzüne saldırdığında buna hazırlıklıydı. Kılıcı havayı yardı ve parlak kenarı net bir şekilde pitonun boynuna indi. Kopan kafa yere düştü ve kafasız kalan baş kıvrınmaya devam ederken, baştaki çene spazmlarla açılıp kapandı. Meren önünde dalgalanan kıvrımları tekmeleyerek ilerledi ve Taita'nın kolunu tuttu, bileğinde dişlerin saplandığı yerlerden kan fişkırmaktaydı. Meren, Taita'yı başının üstüne kaldırarak çadırdan çıkardı.

Taita, "Demeter! Demeter'i de kurtarmalısın!" diye bağıırıyordu. Meren koşarak içeri döndü ve başsız hayvanı parçalayarak Demeter'in yattığı yeri bulmaya çalıştı. Öteki hizmetkârlar da gürültüyü duymuş, koşarak geliyordu. En cesur olanı Meren'in peşinden çadıra daldı ve ikisi birlikte yılanı kenara sürükleyip Demeter'i kurtardılar. Demeter baygındı ve omzundaki yaralardan çok kan kaybediyordu.

Taita kendi yaralarına aldırmadan hemen Demeter'le uğraşmaya başladı. İhtiyar adamın göğsü çürükler içindeydi ve morarmıştı. Taita elleriyle yoklayarak muayene edince en azından iki kaburgasının kırılmış olduğunu anladı, ama ilk düşüncesi omzundaki kanamayı durdurmak oldu. Demeter acı yüzünden kendine geldi ve Taita çadırın köşesindeki mangalın alevlerinde kızdırdıkları hançerin ucuyla yılan ısırıklarını dağlarken onun dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı.

"Yılanın ısırıkları zehirli değilmiş. En azından bu bir şans," dedi Demeter'e.
"Belki de tek şansımız." Demeter'in sesi acıdan sertleşmişti. "Bu doğal bir yaratık değildi Taita. Boşluklardan gönderilmişti."

Taita'nın aksini iddia edebilecek hali yoktu, ama ihtiyar adamın korkusunu azdırmak da istemiyordu. "Hadi ama dostum," dedi. "Arpacı kumrusu gibi düşünmenin daha da beter hale getirmeyeceği hiçbir

şey yoktur. İkimiz de hayattayız. Yılan da, Eos'un bir aleti değil, doğal bir canlı olmalı."

"Sen daha önce Mısır'da bu tür bir yaratıktan söz edildiğini duydun mu hiç?" diye sordu Demeter. Taita, "Güneyde görmüştüm onlardan," diyerek yan çizdi. "Ne kadar güneyde?"

Taita, "Evet," diye itiraf etti. "Asya'daki İndus Nehri'nin ötesinde ve Nil'in ikiye bölündüğü yerde."

"Daima sık ormanlarda tabii?" diye israf etti Demeter. "Asla böyle kurak çöllerde değil. Ve asla bu büyüklükte de değil." Taita, "Öyle olsun," diyerek teslim oldu.

"Beni öldürmek üzere gönderilmişti, seni değil. Senin ölmeni istemez... yani şimdilik," dedi Demeter konuyu kapatırken.

Taita sessizce muayene etmeye devam etti. Demeter'in vücudundaki önemli kemiklerden hiçbirinin kırılmadığını anlayınca rahatlamıştı. Dostunun omzunu bir tür sirkeyle yıkadı, ısırıklara iyileştirici bir merhem sürdü ve keten şeritlerle sardı. Ancak ondan sonra kendi yaralarıyla ilgilenmeye başladı.

Bileğini temizleyip sardıktan sonra, Demeter'in ayağa kalkıp Meren'in devasa pitonu götürdüğü yere kadar aksayarak yürümesine yardım etti. Hayvanın boyunu on beş açık adım olarak hesapladılar, buna kafa ve kuyruk kısımları dahil değildi; Meren'in kaslı kolları bile en geniş olduğu kısmı tam saramıyordu. Yılan uzun süre önce öldüğü halde, nefis desenleri olan derinin altında hâlâ seğirmeler ve titremeler oluyordu.

Taita esasının ucuyla kesik kafayı dürttü, sonra da ağzı açtı. "Çene menteşelerini yerinden oynatabiliyor, o sayede iri bir adamı rahatça olduğu gibi yutabilir."

Meren'in yakışıklı hatları tiksirtiyiyle buruştu. "İğrenç ve lanetli bir yaratık. Demeter doğru söylüyor. Bu, boşluklardan gelen bir canavar. Cesedini kül olana kadar yakacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Taita sert bir sesle. "Böyle doğüstü bir yaratığın yağında sihirli maddeler vardır. Eğer ki öyle görünüyor, cadı tarafından yaratılıp bize gönderildiyse, biz de ona geri gönderebiliriz."

"Onu nerede bulacağını bilmiyorsan, nasıl yollayacaksın," diye sordu Meren.

"Bu onun yarattığı bir şey, onun bir parçası. Evine dönen bir güvercin gibi gidip onu bulmasını sağlayabiliriz," diye açıkladı Demeter.

Meren huzursuzca kıpırdandı. Bunca yıldır büyücüye yandaşlık yapıyor olmasına rağmen, sihirler onu şaşırtıyor ve ürkütüyordu.

Taita, ona acıdı ve kolunu dostça tuttu. "Bir kez daha sana borçlandım. Sen olmasaydın Demeter ve ben şu anda bu yaratığın midesinde olacaktık."

Meren'in endişeli duruşu yerini hoşnutluğa bıraktı. "Söyle o zaman, bunu ne yapmamı istiyorsun?" Kendi kendine koca bir top gibi kıvrılmakta olan leşi tekmeledi.

"Şimdi yaralıyız. Sihri yapabilmek için güç kazanmamız birkaç gün sürebilir. Bu süprüntüyü akbabaların ve çakalların bulamayacakları bir yere kaldır," dedi Taita. "Daha sonra derisini yüzüp yağını çıkarmak için kaynatırız."

Uğraşmasına rağmen Meren pitonu develerin sırtına yükleyemedi. Hayvanlar leş kokusundan ürküyor, sıçrayıp bağıarak kaçıyor. Sonunda Meren ve beş güçlü adam leşi atların yanına sürüdüler ve sırtlanlarla öteki leşçil hayvanlardan korumak için üstünü taşlarla kapattılar.

Meren geri döndüğünde büyücüleri çadırda karşılıklı yere oturmuş olarak buldu. Güçlerini birleştirmek ve kampın etrafında koruyucu ve gizleyici bir perde oluşturmak için el ele tutuşmuşlardı. Garip törenlerini bitirince Taita, Demeter'e bir yudum kırmızı iksir içirdi ve ihtiyar adam kısa bir süre sonra uykuya daldı.

"Şimdi bizi bırak, iyi Meren. Sen de dinlen, ama sesimi duyacağın bir mesafede ol," dedi Taita ve Demeter'e bakmak için yanına oturdu. Fakat kendi bedeni de ona ihanet etti ve o da derin, deliksiz bir uykuya daldı. Meren'in yaralı kolunu ısrarla çekiştirmesi üzerine uyandı. Sersemlemiş bir şekilde

doğrulup oturdu ve homurdandı. "Ne oldu sana? Aklını ve mantığını mı yitirdin?" "Gel Büyücü! Çabuk ol!"

Telaşlı sesi ve eli ayağı tutmaz hali Taita'yı alarma geçirdi ve endişeyle dönüp Demeter'e baktı. İhtiyar adamın hâlâ uyuduğunu görünce rahatladı. Hemen ayağa fırladı. "Ne oldu?" diye sordu, ama Meren gitmişti bile. Taita, onun peşinden serin şafak havasına çıktı ve Meren'in atların yanına doğru koştuğunu gördü. Ona yetişince, Meren tek kelime etmeden yılanın üstüne yığılan taşları gösterdi. Bir an Taita şaşırды, ama sonra taşların kenara atılmış olduğunu fark etti.

"Yılan gitmiş," diye bağırdı Meren. "Geceleyin ortadan kaybolmuş." Pitonun ağır gövdesiyle kumda oluşan çökmeyi gösterdi. Birkaç damla kurumuş kan vardı, ama geride başka bir şey kalmamıştı. Taita sanki soğuk bir rüzgâr esmiş gibi ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "İyice baktın mı?"

Meren başını salladı. "Kampın etrafını bir fersah boyunca araştırdık. Hiçbir ize rastlamadık."

"Köpekler veya vahşi hayvanlar parçalamıştır," dedi Taita ama Meren yine kafasını salladı.

"Hiçbir hayvan onun yanına yaklaşmıyordu. Kokusunu alınca bağırarak kaçıyorlardı."

"Sırtlanlar, akbabalar da mı?"

"Bu taşları hiçbir kuş taşıyamaz ve bu büyüklükte bir leşi bitirmek için yüzlerce sırtlan olması lazım. Onlar da bağırıp uluyarak bir sürü ses çıkarırdı. Ne bir ses oldu ne de bir iz var, ayak izi yok, sürüklenme izi yok." Parmaklarını gür kıvırcık saçlarından geçirdi ve sesini alçaktı. "Demeter'in haklı olduğuna hiç kuşku yok. Kafasını da alıp gitmiş, yere dokunmamış bile. Kesinlikle boşluklardan gelen bir yaratıktı o."

"Bu görüşü hizmetkârlarla ve deve sürücüleriyle paylaşmamak lazım," diye uyardı Taita. "Eğer bundan kuşkulanırlarsa bizi bırakıp kaçarlarsa. Onlara Demeter'le benim cesedi bir büyüyle yok ettiğimizi söyle."

BIRKAÇ GÜN ÖNCE TAITA, Demeter'in yola devam edebileceğine karar vermişti, ama tahtirevanını taşıyan devenin sallantısı kırılan kaburgalarının ağrısını artırdığı için sürekli olarak kırmızı iksirden içirip uyutuyordu. Aynı zamanda, kervanı da yavaşlatmış ve yolda geçen süreyi azaltmıştı.

Taita'nın kendisi yılan saldırısından sonra hızla iyileşmişti. Kısa bir süre sonra Duman Yeli'ne rahatça biner duruma geldi. Geceleri yol alırken, bazen Demeter'in başında Meren'i bırakıp kervanın önüne geçiyordu. Göklere incelemek için yalnız olması gerekiyordu. Başlarına gelen önemli psişik olayların ilahi varlıklar arasında yeni kehanetlere ve işaretlere yol açacağından emindi. Çok geçmeden, her yerde bunun kanıtları olduğunu keşfetti. Gökyüzünde, önceki beş yıl boyunca gördüğünden çok fazla yıldız ve kuyruklu yıldız patlamasını bir gecede görmüştü. Bu kehanet bolluğu kafa karıştırıcı ve tutarsızdı; ayırt edebileceği net bir mesaj vermiyorlardı. Aksine, korkunç uyarılar, umut vaatleri, ölüm tehditleri ve güven işaretleri hep bir arada görülüyordu.

Yılanın kaybolmasından sonraki onuncu gecede, dolunay vardı. Öylesine parlaktı ki, yeni oluşan yıldızların cılız ışığını köreltiyor, hatta büyük gezegenleri bile önemsiz ışık çubuklarına çeviriyordu. Gece yansını geçtikten epey sonra, Taita atını önceden bildiği çıplak bir araziye sürdü. Mil Deltası'nın bereketli topraklarına ulaşan kayalık yamaçlardan elli fersah kadar uzaktaydılar. Az sonra geri dönmesi gerekecekti, o yüzden Duman Yeli'nin dizginlerini bıraktı. Hayvanın sırtından indi ve yolun kenarındaki düz taşın üzerine oturdu. Kısrak burnuyla onu yoklayınca kalçasından sarkan keseyi açıp bir yandan bütün dikkatiyle göklere incelerken bir yandan da hayvanı yemledi.

Lostris Yıldızı'ndan geriye kalan soluk bulutu zar zor seçebiliyordu ve yakında onun tamamen kaybolacağını anlayınca bir matem sızısı hissetti. Kederle tekrar dönüp aya baktı. Ekim mevsiminin başlangıcını, yeniden dirilme ve büyüme zamanını müjdeliyordu, ama nehir taşmazsa deltada hiçbir ekin yetişmeyecekti.

Taita aniden doğruldu. Müthiş bir kehanet öncesinde hep hissettiği o ürpertiye hissetmişti. Kollarındaki tüyler diken diken olmuş ve ensesindeki tüyler havalanmıştı. Ayın dış hatları gözünün önünde değişmekteydi. Önce bunun bir yanılsama bir ışık oyunu olduğunu zannetti, ama birkaç dakika içinde aydan kalın bir dilim adeta karanlık bir canavar tarafından yutuluverdi. Şaşırtıcı bir hızla koca gök cisminin geri kalanı da aynı akıbete uğradı ve geride sadece karanlık bir delik kaldı. Yıldızlar yeniden ortaya çıktılar, ama kaybolan ışıkla kıyaslanınca soluk ve cılız kalmışlardı.

Bütün tabiatın kafası karışmış gibiydi. Hiçbir gece kuşu ötmüyordu. Rüzgâr kesilmişti. Etrafı çevreleyen tepelerin kenarları karanlığa karışmıştı. Gri kısrak bile gergindi, yelesini savurup korkuyla kişnedi. Sonra dizginlerini Taita'nın elinden çekip geri geri gitti ve geldikleri yöne doğru koşmaya başladı. Taita'da onu uzaklaşmasına aldırmadı.

Her ne kadar Taita, başlamış kozmik olaylara hiçbir duanın veya yakarının bir şey yapamayacağını bilse de, yüksek sesle Ahura Maasda'ya ve Mısır'ın tüm tanrılarına seslenip ayı yok olmaktan kurtarmalarını diledi. Sonra Lostris Yıldızı'nın kalıntılarının daha net görüldüğünü fark etti. Aslında sadece donuk bir izdi, ama zincirinin ucundaki tılsımı kaldırdı ve yıldız doğru tuttu. Zihnini yoğunlaştırdı, duyularına hâkim oldu ve İç Göz'ünün gücünü topladı.

Çaresizlik içinde, "Lostris!" diye haykırdı. "Sen daima kalbimdeki ışık oldun! Dengin olan tanrılarla konuşmak için güçlerini kullan. Ayı yeniden yakın ve gökyüzünü aydınlatın."

Hemen hemen bir anda ayın kaybolduğu yerde ince bir ışık huzmesi ortaya çıktı. Giderek büyüdü, kıvrımlı bir hal aldı, kılıç gibi parladı, sonra da bir mızrak baltaya benzedi. Taita, Lostris'e seslenip tılsımını ona doğru tutarken, ay bütün ihtişamı ve parıltısıyla geri döndü. Taita'nın içini bir sevinç ve rahatlık kapladı. Yine de, ay yerine dönmüş olsa bile kayboluşunun taşıdığı uyarı yerinde duruyordu, bu kehanet bütün hayırlı kehanetleri yok etmişti.

Geride kalan karanlık saatlerin yarısını, solmakta olan ayın yürek parçalayıcı halini izleyerek geçirdi, ama sonunda ayağa kalktı ve esasını alıp kısırağı aramak üzere yola koyuldu. Bir fersah sonra onu buldu. Yolun kenarındaki bir çalının yapraklarını yiyordu. Taita'yı görünce selam anlamında kişnedi ve az önceki düşüncesiz hareketini bağışlatmak için ona doğru tırıs kalktı. Taita kısırağın sırtına bindi ve kervana katılmak üzere geri döndüler.

Adamlarda ayın yutulmasına şahit olmuştu. Meren bile onları kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Onun döndüğünü görünce hemen Taita'ya koştu. "Aya ne olduğunu gördün mü Büyücü? Korkunç bir kehanet! Senin için çok korktum," diye bağırdı. "Sana bir şey olmadığı için Horus'a şükürler olsun. Demeter de uyandı seni bekliyor, ama önce şu kervancı köpeklerle konuşur musun? Kulübelerine dönmek istiyorlar."

Taita, adamları ikna etmek için uğraştı. Ayın yenilenmesinin bir felaket habercisi olmadığını, aksine Nil taşkınlarının dönüşünü müjdelediğini söyledi. Büyük ünü sayesinde adamlar yatıştı ve en sonunda, oldukça neşeli bir halde yolculuğu sürdürmeye ikna oldular. Taita, onları kendi hallerine bırakıp Demeter'in çadırına gitti. Geçen on günde ihtiyar adam yılanın verdiği hasarları sevindirici ölçüde atlatmış ve çok daha güçlenmişti. Ancak, Taita'yı ciddi bir tavırla selamladı. Gecenin kalan kısmında sakin bir şekilde oturup ayın kararmasının önemini tartıştılar.

Demeter yumuşak bir sesle, "Buna benzer pek çok olaya tanık olacak kadar uzun yaşadım," dedi. "Ama böyle tam bir yok oluşu nadiren gördüm."

Taita başını salladı. "Aslında, ben bu tür bir kayboluşu daha önce sadece iki kez görmüştüm. Her ikisi de büyük bir felaketin habercisiydi... büyük kralların ölümü, güzelim gönençli kentlerin düşüşü, kıtlık ve salgınlar."

"Bu da Yalan'ın karanlık güçlerinin başka bir alameti," diye mırıldandı Demeter. "Ben, Eos'un yenilmezliği ile gösteriş yaptığına inanıyorum. Bizi sindirmeye, ümitsizliğe düşürmeye çalışıyor." "Yolda daha fazla oyalanmadan hızla Teb'e gitmeliyiz," dedi Taita.

"Hepsinin ötesinde, tedbiri asla elden bırakmamalıyız. Gece gündüz her an yeni bir felaket yollayabilir üstümüze." Demeter ciddi bir şekilde Taita'nın yüzünü inceledi. "Eğer aynı şeyleri tekrar ediyorsam beni bağışla, ama bu cadının hile ve kurnazlıklarını sen de benim gibi öğrenene kadar, onun ne hilekâr bir mahluk olduğunu anlamam güç. İlk bebeklik anılarını bile sana karşı kullanabilir, babanı ve anneni öyle canlı bir şekilde karşına çıkarır ki, hiç kuşku duymazsın."

"Benim durumumda işi biraz zor." Taita kederle gülümsedi. "Çünkü ben her ikisini de hiç tanımadım."

DEVE SÜRÜCÜLERİ ADIMLARINI AÇMIŞTI, ama Taita hâlâ sabırsızlıkla kendini yiyip bitiriyordu. Ertesi gece yine kervandan ayrıldı ve deltanın yamaçlarına ulaşip onca yıllık yokluğunun ardından sevgili Mısır'ını görmeyi umarak atını sürdü. Onun hevesi Duman Yeli'ne de geçmiş gibiydi, Taita yamaçların kıyısında dizginlerini çekene kadar adeta toynakları yere değmeden koştu. Aşağıda, ay ışığı ekili toprakları gümüş rengine boyuyor ve Nil'in sınırlarını belirleyen hurma ağaçlarını belirginleştiriyordu. Gümüş suların parıltısını da görmeye çalıştı, ama bu mesafeden nehir karanlık ve kasvetli görünüyordu.

Taita atından indi ve hayvanın yanında durup boynunu okşayarak, mest olmuş vaziyette gözlerini aşağıya, Karnak saraylarının ve tapınaklarının gümüş rengi duvarlarına dikti. Karşı kıyıda Memnon'un sarayının kule gibi yükselen duvarlarını da seçebiliyordu, ama aşağı inip alüvyon düzlüğünü geçerek Leb'in yüz kapısına doğru gitmemek için kendini tuttu.

Onun görevi Demeter'in yanında kalmaktı, önden fırlamak değil. Sırtını kırsrağa dayadı ve kendini yuvaya dönmenin ve sevdiklerine kavuşmanın hayallerine kaptırdı.

Firavun ve kraliçesi Mintaka, Taita'ya genelde sadece yakın aile üyelerine gösterilen derin bir bağlılık gösterirlerdi. Buna karşılık Taita da her ikisini de çocukluklarından beri hiç eksilmeyen, aziz bir sevgiyle severdi. Nefer'in babası olan Firavun Mamose, Nefer daha çocukken öldürülmüştü. Nefer Yukarı ve Aşağı Mısır tacını taşıyamayacak kadar küçük olduğundan, yerine bir kral naibi atanmıştı. Taita, Tamose'nin öğretmeni idi, o ölünce de oğlu erkeklığe erişene kadar Taita'nın gözetimine bırakılmıştı. Taita, ona geleneksel eğitimi vermiş, savaşmayı, at binmeyi öğretmiş ve sonra da savaşı yönetmeyi ve ordulara komuta etmeyi göstermişti. Ona kraliyet ailesinin görevlerini, devlet idaresini ve diplomasiyi anlatmıştı. Onu bir erkek yapmıştı. O yıllar boyunca aralarında bir bağ oluşmuş ve hiç bozulmadan kalmıştı.

Yamaçtan esen rüzgâr Taita'nın ürpermesine neden oldu. Bu sıcak aylarda böyle bir rüzgâr olmazdı. Taita anında savunmaya geçti. Ani sıcaklık düşmeleri genellikle kehanetlerin habercisi olurdu. Demeter'in uyarıları hâlâ Taita'nın kulaklarında çınlamaktaydı.

Kıpırdamadan oturdu ve havayı inceledi. Herhangi bir tehlike hissetmiyordu. Sonra dikkatini Duman Yeli'ne çevirdi, doğaüstü olaylara karşı o da neredeyse kendisi kadar hassastı, ama kırsrak da sakin ve sessiz görünüyordu. Tatmin olan Taita ayağa kalktı ve atına binip kervana dönmek üzere dizginleri aldı. Muhtemelen şu sıralarda gece yürüyüşünü durdurup kamp hazırlıklarını başlatmak üzereydi. Taita uykusu gelmeden önce Demeter'le biraz konuşmak istiyordu. İhtiyar adamın bilgi ve deneyim hazinesinden yeterince yararlanamamıştı henüz.

Tam o anda Duman Yeli hafifçe kişnedi ve kulaklarını dikti ama tam olarak telaşa kapılmış sayılmazdı. Taita, onun yamacın eteklerine baktığını gördü ve o da dönüp baktı. Önce hiçbir şey görmedi fakat kırsrağa güveniyordu ve gecenin sessizliğini dinledi. Sonunda, yamacın dibinde hareket eden bir gölge yakaladı. Gölge kayboldu ve Taita yanılmış olabileceğini düşündü, ama kırsrak hâlâ tetikteydi. Bekleyip gözledi. Sonra yine bir hareket fark etti, bu sefer daha yakın ve daha belirgindi.

Karanlığın içinde başka bir atla binicisinin gölgeleri belirdi, yamaçtaki yoldan Taita'nın bulunduğu yere doğru geliyorlardı. Öteki at da griydi, ama Duman Yeli'nden daha açıktı rengi. Taita'nın hafızası harekete geçti: iyi bir atı asla unutmazdı. Yıldızların ışığında bile bu atı tanır gibi olmuştu. Onu en son nerede ve ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı, ama o kadar uzak bir anıydı ki çok uzun zaman önce olması gerektiğine karar verdi, fakat gri at ancak dört yaşında olabilirdi. Taita dikkatini atın üzerindeki biniciye yoğunlaştırdı ince bir figürdü, belki bir adam değilde erkek çocuk olabilirdi. Ama her kimse, kırata gayet iyi biniyordu. Onda da tanıdık gelen bir şey vardı, ama tıpkı hayvanı gibi, çocuk da Taita'nın onunla ilgili solmuş anılarına göre çok genç görünmekteydi. Acaba iyi tanıdığı birinin çocuğu olabilir miydi?

Mesela Mısır prenslerinden biri? Kraliçe Mintaka, Firavun Nefer Seti'ye pek çok güzel oğlan doğurmuştu. Hepsi de annelerine ya da babalarına benziyordu. Bu çocukta sıradan bir hal yoktu ve Taita, onun kraliyet kanı taşıdığından emindi. At ve binicisi daha yakına geldiler. Taita başka ayrıntıları da gördü. Binici bacaklarını çıplak bırakan kısa bir tunik giymişti ve o ince bacaklar mutlaka bir dişiye ait olmalıydı. Bu bir kızdı. Baş kapalıydı, ama yaklaştıkça Taita şalının altından hatlarını görebiliyordu.

"Onu tanıyorum. Onu gayet iyi tanıyorum!" diye fısıldadı kendi kendine. Kulakları daha hızlı zonklamaya başladı. Kız, onu selamlamak için elini kaldırdı ve atını kalçalarıyla sıkıp hızlandırdı. Hayvan tınsa kalktı, ama toynakları taşlı yolda hiç ses çıkarmıyordu. Yamaçtan garip bir sessizlikle Taita'ya doğru koşmaktaydı.

Taita tanıdık bir görüntüyle kandırıldığını fark ettiğinde çok geçti. İç Göz'ünü açmak için telaşla gözlerini kırıştırdı.

"Onların aurası olmaz!" diye soludu ve dengesini kaybetmemek için atın boynuna tutunmak zorunda kaldı. Ne kırat ne de binicisi doğal yaratıklardı: başka bir boyuttan gelmişlerdi. Demeter'in uyarılarına rağmen, yine savunmasız yakalanmıştı. Hızla boynunda asılı tılsıma uzandı ve alıp yüzünün Önünde tuttu. Binici atından indi ve yüzünü kapatan şalın gölgeleri arasından Taita'ya baktı. Artık o kadar yakına gelmişti ki, Taita, onun gözlerindeki pırıltıyı, genç yanaklarının tatlı kıvrımlarını görebiliyordu. Anıları canlandı.

O kıratı bu kadar iyi hatırlaması küçük bir mucizeydi. Bunu ona kendisi armağan etmiş, özenle ve sevgiyle seçmişti. At için elli gümüş talent ödemiş ve iyi pazarlık ettiğini düşünmüştü. Lostris, ona Martı adını vermiş ve en sevdiği atı o olmuştu. Taita'nın onca yıl öncesinden hatırladığı bir zarafet ve tarzla ata binerdi. Taita'nın yaşadığı şok o kadar büyüktü ki doğru dürüst düşünemiyordu. Tılsım önünde bir kalkan şeklinde tutarak granit bir sütun gibi duruyordu.

Atlı kadın yavaşça biçimli beyaz elini kaldırdı ve şalının püsküllerini geri itti. Taita her ayrıntısı özenle yapılmış o güzelim yüze bakarken ruhunun parçalandığını hissetti.

Bu o değil: Kendisini sertleştirmeye çalıştı. Bu da boşluklardan gelen başka bir görüntü, tıpkı o yılan gibi ve muhtemelen onun kadar ölümcül.

Demeter'e rüyasında altın yunusa binmiş olan o kızdan söz ettiğinde, o hiç tereddüt etmemişti. "Rüyan da cadının oyunlarından biri," diye uyarıyordu. "Umutlarını ve özlemlerini besleyen hiçbir görüntüye güvenmemelisin. Aklından mutlu bir anıyı geçirdiğinde, mesela eski bir aşkını düşündüğünde Eos'a kapıyı açmış olursun. Bu şekilde sana ulaşmanın yolunu bulur."

Taita başını sallamıştı. "Hayır, Demeter, onca zaman öncesinden kalan bu kadar özel bir anıya Eos bile ulaşamaz. Lostris'in sesi, gözlerindeki ifade, gülümsediği zaman bükülüğü. Eos bunları nasıl kopya edebilir? Son yetmiş yıldır Lostris lahdinde yatıyor. Eos'un kullanabileceği bir iz kalmadı ki ondan geriye."

"Eos sendeki Lostris anılarım çalar ve onları en ikna edici, en ilginç haliyle sana geri satar." "Ama ben bile ayrıntıların çoğunu unuttum."

"Hiçbir şeyi unutmadığımızı söyleyen sendin. Her ayrıntı kalır. Sadece Eos'un sahip oldukları gibi özel yetenekler gerekir onları zihnindeki kovuklarından çıkarmak için. Sen de benim zihnimdeki Eos anılarını öyle ortaya çıkardın, ateş büyüsü yaparken kullandığı sesi yaptın."

"Onun, Lostris olmadığını kabul edemem," diye inledi Taita hafifçe.

"Çünkü kabul etmek istemiyorsun. Eos bu yüzden senin zihnine girmeye çalışıyor. Onun, yunusun üstündeki kız motifini nasıl ustalıklarla sana ulaştırdığını düşün bir kez. Seni kayıp aşkının sahte görüntüleriyle oyalayıp dikkatini dağıtırken, beni yok etmek için de o yılanı gönderdi. Rüyanı seni gafil avlamak için kullandı."

Şimdi, delta yamacının üstünde Taita aynı görüntüyle bir daha karşılaşıyordu: Lostris'in görüntüsü, bir zamanlar Mısır kraliçesi olan ve anısı hâlâ kalbini yöneten kadının hayali. Bu kez daha da mükemmeldi. Taita çözüldüğünü ve mantığının zayıfladığını hissedip ümitsizce kendini kontrol altına almaya çalıştı. Ama Lostris'in gözlerine bakmaktan alamıyordu kendini. Genç kadının gözleri binlerce ışıkla doluydu, hayatının tüm gözyaşları ve tebessümleri o gözlerde saklıydı.

Elinden geldiği kadar sert bir sesle, "Seni reddediyorum!" dedi. "Sen Lostris değilsin. Benim âşık olduğum kadın değilsin. Sen Büyük Yalan'sın. Ait olduğun karanlıklara dön."

O konuştuğuca Lostris'in güzelim gözlerindeki ifade muazzam bir kedere dönüştü. "Sevgili Taita," dedi yumuşak bir sesle. "Ayrı kaldığımız onca yalnız ve kısır yıl boyunca sensiz var oldum. Şimdi, sen böyle hayati ve ruhani bir tehlikedesin diye çok uzaklardan sana geldim. Birlikte üzerinde dolaşan kötülüğe karşı koyabiliriz."

Taita, "Sen lanetsin," dedi. "Sen Eos'sun, Yalan'sın ve seni reddediyorum. Ben Doğru tarafından korunuyorum. Bana ulaşamazsın. Bana zarar veremezsin."

"Ah Taita." Lostris'in sesi fısıltıya dönüşmüştü. "İkimizi de mahvedeceksin. Ben de tehlikeyim." Zamanın başından beri insanlığa eziyet eden tüm acıları yüklenmiş gibiydi. "Güven bana sevgilim. İkimizin de kurtuluşu için bana güvenmen gerek. Seni seven ve senin sevdiğin Lostris'ten başka biri değilim. Beni, sen çağırdın göklerden. Çağrına kulak verdim ve sana geldim."

Taita ayaklarının altındaki toprağın temelinden sarsıldığını hissetti fakat kendini bırakmadı. "Def ol lanetli cadı!" diye bağırdı. "Defol Yalan'ın yordakçısı. Seni ve yaptığın her şeyi reddediyorum. Artık başıma bela olma."

"Hayır Taita! Bunu yapamazsın," diye yalvardı. "Bize bu şans verildi, tek bir şans. Bunu geri çevirmemelisin."

"Sen kötüsün," dedi Taita hırsla. "Boşluklardan kopup gelen bir yaratıksın. O iğrenç inine geri dön." Lostris inledi ve görüntüsü geri çekildi. Gün ağarırken defalarca solan yıldızı gibi soluklaştı. Son fısıltısı gecenin içinden ulaştı Taita'nın kulağına: "Ölümü bir kez tattım ve şimdi en acı iksirleri içmeliyim. Elveda Taita aşkım. Keşke beni daha çok sevebilseydin."

Sonra tamamen ortadan kayboldu ve Taita dizlerinin üstüne çöküp kendini pişmanlık dalgalarına bıraktı. Tekrar başını kaldıracak gücü bulduğunda güneş doğmuş, ufuktan bir karış yükselmişti. Duman Yeli yanında sessizce bekliyordu. Kestiriyor gibiydi, ama Taita ayağa kalkar kalkmaz başını dikti ve gözlerini ona çevirdi. Taita o kadar bitkin düşmüştü ki, ata binebilmek için oturduğu taş çıkarmak zorunda kaldı. Hayvan kampa doğru yola koyulunca o da gevşek bir şekilde iki yana sallanarak kendini bıraktı.

Kafasına dolan duygu karmaşasını bir düzene sokmaya çalıştı. O karışıklıkta belirgin bir gerçek ortaya çıktı: Lostris'in hayaleti ile karşılaştığında Duman Yeli sakin bir şekilde durmuş, en ufak bir endişe belirtisi göstermemişti. Oysa başka her tür kötülük habercisi karşısında Taita'dan önce o gerilirdi. Ay kaybolduğunda fırlayıp kaçmış, ama Lostris'le atının hayaletine pek az ilgi göstermişti.

"Lostris!" diye bağırdı gökyüzüne doğru. "Affet beni! Yanılmışım! Artık doğru söylediğini biliyorum. Sen gerçekten de Lostris'sin. Bana dön aşkım! Geri gel!" Ama o gitmişti ve kendi sesinin yankılarını duyuyordu. "Geri gel... gel... gel..."

KUTSAL TEB KENTINE O kadar yakındılar ki, Taita, Meren'e kervanın güneş yükseldikten sonra da yola devam etmesini emretti. Güneşin ilk ışıklarıyla küçük kervan yamaçtan indi ve kentin duvarlarına doğru alüvyon ovasını geçmeye başladı. Ova ıssızdı. Yeşeren hiçbir bitki yoktu. Kara toprak tuğla gibi pişmiş ve güneşin ısıyla yüzeyinde büyük çatlaklar oluşmuştu. Tarımla uğraşan köylüler felakete uğramış topraklarını terk etmişler ve kulübelerini sahihsiz bırakmışlardı. Çatı kirişlerindeki hurma yaprakları aşağı çökmüş, boyasız duvarlar ufalanmaya başlamıştı. Kuraklık yüzünden ölen ineklerin kemikleri yer yer beyaz papatyalar gibi duruyordu. Dönerek esen bir rüzgâr boş tarlalarda garip bir dans yapıyor ve havalandırdığı toz ve kuru ekin saplarını döndürüyordu. Güneş, kavrulmuş toprakları pirinçten bir kalkana vuran topuz gibi dövüyordu.

Kervandaki insanlar ve hayvanlar, bu kasvetli arazide bir çocuğun oyuncakları gibi önemsiz görünüyordu. Nehre ulaştılar ve kıyıda istemeden durdular, dehşetli bir meraka kapılmışlardı. Demeter bile tahtirevanından inmiş, aksaya aksaya Taita ile Meren'in yanına gelmişti. Bu noktada nehir yatağı dört yüz yarda genişliğindeydi. Nil'in normal bir alçalma mevsimde güçlü akıntı gri ve kumlu suyuyla yatağı tamamen doldururdu ve o kadar derin ve güçlü olurdu ki, yüzeyinde parlak anaforlar oluşurdu. Suların yükseldiği mevsimde ise Nil yatağına sığmazdı. Kıyılardan taşar ve tarlalara erişirdi. Bıraktığı çamur ve çökelti o kadar zengin olurdu ki, tek bir hasat mevsiminde üç defa ürün alınırdı.

Fakat yedi yıldır taşınıyordu ve nehir eski güçlü halinin yanında gülünç bir karikatür gibi kalıyordu. Suları iyice azaldığı için sadece nehir yatağında kalan su birikintileri görülüyordu. Bunların yüzeyinde de ölmekte olan balıkların çırpınışı ve hayatta kalan birkaç timsahın isteksiz hareketleri dikkat çekiyordu. Suyun üstünü, pıhtılaşmış kan gibi kızıl bir köpük kaplamıştı.

"Nehrin kan ağlamasının sebebi ne?" diye sordu Meren. "Bu bir lanet mi?"

Taita, "Bunun nedeni zehirli yosunların oluşması gibi geldi bana," dedi, Demeter de ona hak verdi.

"Evet, bu aslında yosun, ama hiç kuşum yok ki, doğal bir yosun değil, suyun akmasını önleyen uğursuz etki sarmış bunu da Mısır'ın başına."

Kan rengi havuzlar birbirlerinden açığa çıkmış kara çamur şeritleriyle ayrılıyordu. Çamurda karaya vurmuş çöpler, lağım atıkları, kökler, suların sürüklediği odunlar, terk edilmiş nehir teknelerinin enkazları, şişmiş kuş ve hayvan leşleri vardı. Canlı olarak sadece ortalıkta hoplayıp zıplayarak dolaşan, gülünç perde ayaklarıyla çamurlara batıp çıkan garip güdük yaratıklar vardı. Leşleri kapmak için birbirleriyle boğuşuyor, yakaladıklarını kapıp bir kenara kaçıyor ve sonra çürümüş etleri oburca tıkmıyorlardı. Meren büyük bir tiksirtiliyle, "Bunlar tam kervancı başının tarif ettiği gibi, dev karakurbağaları!" diyene kadar, Taita onların ne olduğunu çıkaramamıştı. Öksürdü, boğazını yakan pis kokuyu ve tadı atmak için tükürdü. 'Mısır'ın başına çöken anormalliklerin sonu gelmeyecek mi hiç?"

Taita, kendisini şaşırmanın suda ve karada yaşayabilen bu hayvanların büyüklüğü olduğunu fark etti. Kocamandı. Sırt genişlikleri neredeyse yabandomuzlarınıninki kadardı ve bütün ağırlıklarıyla o uzun arka bacaklarının üstünde ayağa kalktıklarında boyları da onlar kadar oluyordu.

"Çamurda insan kadavraları da var," diye bağırdı Meren. Önlerinde >atan minik bir cesedi gösteriyordu. "Ölü bir bebek bu."

"Teb halkının artık ölülerini gömmeyecek kadar tembelleştiği anlaşılıyor, cesetleri getirip nehre atıyorlar." Demeter kederle başını sallıyordu.

Onlar bakarken karakurbağalarından biri çocuğun kolunu kaptı ve kafasını onlarca kez sallayarak kolu omuz ekleminden kopardı. Sonra minik kolu havaya attı. Düşerken ağzını açtı, kolu yakaladı ve yuttu.

Hepsi bu manzaradan tiksinimişti. Hayvanlarına bindiler ve kentin dış duvarlarına ulaşana dek kıyı

boyunca ilerlediler. Duvarların önündeki alan, evlerinden çıkarılan köylülerin, dul ve yetimlerin, hasta ve ölmek üzere olanların, felaketlerin bütün diğer kurbanlarının kurduğu geçici barınaklarla doluydu. Bir tarafı açık, tavanı kabaca örtülmüş derme çatma ağillara yan yana dolmuşlardı. Hepsi bir deri bir kemik kalmıştı ve bir kayıtsızlığa kapılmıştı. Taita, genç bir annenin bebeğini boş memelerine tuttuğunu gördü, ama çocuk ememeyecek kadar güçsüzdü ve gözlerinde, burun deliklerinde sinekler dolaşıyordu. Anne arkalarından ümitsizce baktı.

"Ona bebeği için yiyecek bir şeyler vereyim." Meren atından inmeye davrandı ama Demeter, onu durdurdu.

"Eğer bu zavallı insanlara yiyecek bir şey gösterirsen ayaklanma çıkar."

Yola devam ederken Meren kederli ve suçlu bir ifadeyle arkasına baktı.

"Demeter haklı," dedi Taita yumuşak bir sesle. "Bu kalabalıkta birkaç kişiyi kurtaramayız. Bizim Mısır krallığını kurtarmamız gerekiyor, bir avuç insanı değil."

Taita ve Meren kötü durumda olan o insanlardan yeterince uzakta bir kamp yeri seçtiler. Taita, Demeter'in baş adamını bir kenara çekip, "Efendini rahat ettir ve onu iyi koru," dedi. Sonra kurumuş çalılardan kampı koruyacak bir çit yap ve hırsızlarla leşçileri uzak tut. Hayvanlar için su ve yem bul. Ben daha iyi bir yer ayarlayana kadar da buradan bir yere ayrılma."

Sonra Meren'e döndü. "Ben kente Firavun'un sarayına gidiyorum. Demeter'in yanında kal." Kısrağı mahmuzladı ve ana kapılara yöneldi. O gelirken muhafızlar yukarıdan baktılar, ama durdurmaya çalışmadılar. Sokaklar neredeyse bomboştu. Gördüğü birkaç kişi de, duvarların dışındaki dilenciler gibi solgun ve açtı. O yaklaşırken kaçışıyorlardı. Kenti pis, hastalıklı bir koku sarmıştı; ölümün ve çekilen acıların kokusu.

Saray muhafızlarının komutanı Taita'yı tanıdı ve koşarak gelip kapıyı açtı, Taita içeri girerken de saygıyla selam durdu. "Adamlarımdan biri atını ahıra götürür Büyücü. Kraliyet seyisleri bakar ona." "Firavun sarayda mı?" diye sordu Taita atından inerken. "Burada."

"Beni ona götür," diye emretti Taita. Komutan telaşla emre uydu ve öne düşüp Taita'yı labirent gibi geçitlerden, koridorlardan geçirmeye başladı. Önce eskiden çimenlerle, çiçek tarhlarıyla ve sık fiskiyelerle süslü olan avluyu, sonra da yine eski zamanlarda neşeli kahkahalarla, soylu kadın ve erkeklerin şarkılarıyla çınlayan, cambazların, müzisyenlerin ve dans eden köle kızların doldurduğu salonları ve kapalı geçitleri geçtiler. Şimdi salonlar bomboştu, bahçeler kahverengi ve ölü, çeşmeler susuzdu. Derin sessizlik ancak taşlarda yankılanan kendi ayak sesleriyle bölünüyordu.

Sonunda kraliyet divanının antresine ulaştılar. Karşı duvarda kapalı bir kapı vardı. Komutan kapıya mızrağının arkasıyla vurdu ve kapı neredeyse aynı anda bir köle tarafından açıldı. Taita kölenin arkasından içeri baktı. Pembe mermer plakalardan oluşan zeminde kısa keten etek giymiş Şişman bir hadım oturuyordu, önündeki alçak masada papirüs ruloları ve yazı tabletleri vardı. Taita, onu hemen tanıdı. Firavun'un baş teşrifatçısıydı. Bu önemli pozisyona Taita'nın önerisiyle getirilmişti.

"Ramram, eski dostum," diye selamladı onu. Ramram iriliğinden beklenmeyecek bir çeviklikle ayağa fırladı ve Taita'ya sarılmak üzere koştu. Firavun'un hizmetindeki tüm hadımlar birbirlerine kardeş gibi bağlılardı.

"Taita, Teb'den fazla uzak kaldın." Taita'yı özel bürosuna götürdü. "Firavun generalleriyle kensey toplantısında, o yüzden şimdi rahatsız edemem, ama serbest kalır kalmaz seni yanına götüreceğim. O da böyle yapmamı ister. Bu durumda bize de konuşmak için fırsat doğmuş oldu. Sen gideli ne kadar olmuştu? Yıllar geçmiş olmalı."

"Yedi yıl oldu. Son karşılaştığımızda ben yabancı diyarlara gitmek üzereydim."

"O zaman sen yokken başımıza gelenlerle ilgili anlatacak çok şeyim var. Ne yazık ki bunların pek azı iyi haber."

Karşılıklı minderlere yerleştiler ve başteşrifatçının emriyle bir köle toprak sürahilerde soğutulmuş şerbet ikram etti.

Taita endişeyle, "Önce bana majestelerinin nasıl olduğunu söyle," dedi.

"Maalesef onu görünce üzüleceksin. Üstünde çok ağır yükler var. Günlerinin çoğunu bakanlarıyla, ordusunun komutanlarıyla ve bölge valileriyle toplantılar yaparak geçiriyor. Açlıktan kırılan halkı besleyecek tahıl ve yiyecek alsınlar diye bütün yabancı ülkelere elçilerini yolluyor. Nehirdeki kıvılcık atığın yerini alacak tatlı su bulunsun diye her tarafta yeni kuyular açtırıyor." Ramram iç geçirdi ve şerbet maşrapasından koca bir yudum içti.

"Medler ve Sümerler, deniz insanları Libyalılar ve bütün diğer düşmanlarımız düştüğümüz bu kötü durumun farkında," diye devam etti. "Talihimizin döndüğüne ve artık kendimizi savunacak halimiz kalmadığına inanıyorlar ve hepsi ordu topluyor. Bildiğin gibi, bize bağlı eyaletler Firavun tarafından zorla alman vergileri ödemeye gönüllü değildir. Pek çoğu bizim durumumuzu kurtulmak için bir fırsat olarak görüyor ve ihanet etmeye üzere ittifaklar kuruyor. Sınırlarımızda çok miktarda düşman toplanıyor. Kaynaklarımız korkunç bir şekilde tükendiği halde Firavun yine de adam bulmak, donatmak ve birliklerini desteklemek zorunda. Kendisini ve imparatorluğunu çökmekten kurtarmaya çalışıyor." "Daha güçsüz bir hükümdar bu musibetlere dayanamazdı," dedi Taita.

"Nefer Seti büyük bir hükümdar. Ama o da bizim gibi tanrıların artık Mısır'a gülümsemediğine yürekten inanıyor. Onların ilahi iyiliklerini yeniden elde edemezse hiçbir çabası başarıya ulaşmaz. Ülkedeki tüm tapınaklarda kesintisiz dua edilmesini emretti. Kendisi de günde üç kez tanrılara kurban sunuyor. Her ne kadar gücünün sonuna gelmiş olsa da, her gece, dinlenmesi gereken zamanda dua ediyor ve ona yakın tanrılara yalvarıyor."

Başteşrifatçının gözünde yaşlar birikmişti. Kare şeklinde bir bezle yaşları silmişti. "Son yedi yıldır hayatı böyle, yani nehir ana kurduğundan ve üstümüze felaketler yağmaya başladığından beri. Daha güçsüz bir hükümdar olsa bunların hiçbirine dayanamazdı. Nefer Seti bir tanrı ama onda bir insanın kalbi ve merhameti var. Bu durum onu değiştirdi ve ihtiyarlattı." "Gerçekten çok üzüldüm. Peki, söylesene, kraliçe ve çocukları nasıl?"

"Bu konudaki haberler de üzücü. Veba onlara amansızca saldırdı. Kraliçe Mintaka yatağa düştü ve haftalarca ölüm döşeginde yattı. Artık iyileşti ama hâlâ oldukça zayıf. Bütün kraliyet çocukları o kadar şanslı olmadı. Prens Khaba ve küçük kız kardeşi Unas, kraliyet mezarlığında yan yana yatıyorlar. Veba onları götürdü. Öteki çocuklar kurtuldu ama..."

İçeri giren bir köle saygıyla başını eğip başteşrifatçının kulağına bir şeyler fısıldamaya başlayınca Ramram lafını yarım bıraktı. Sonunda başını sallayıp köleyi gönderdi ve Taita'ya döndü. "Meclis toplantısı bitmiş. Firavun'un yanına gidip geldiğini haber vereceğim." Ayağa kalktı ve badi badi yürüyerek odanın arka tarafına gitti. Orada bir panele oyulmuş figüre dokundu ve panel kendi etrafında döndü. Sonra duvarın bir kısmı kayarak yana doğru açıldı ve Ramram açılan boşlukta gözden kayboldu. Çok geçmeden gizli kapının arkasından bir şaşkınlık ve sevinç nidası yükseldi.

Hemen arkasından da hızlı ayak sesleri ve "Taita neredesin?" diye bağırarak bir ses duyuldu. Bu Firavun'un Taita'ya taktığı addı. "Buradayım majeste."

"Beni çok uzun süre ihmal ettin," diye suçladı Firavun, o arada koridora gelmiş ve Taita'ya bakmak üzere durmuştu. "Evet, sahiden de sensin. Çağrılarımıza cevap vermemeye devam edeceğine sanmıştım."

Nefer Seti'nin üstünde dizlerini örten bir etekle açık sandaletlerden başka bir şey yoktu. Vücudunun üst kısmı çıplaktı. Göğsü geniş ve yapılı, karnı düz ve kaslıydı. Ok ve kılıç çalışmaları sayesinde kolları heykel gibiydi. Mükemmel şekilde eğitilmiş bir savaşçının vücuduna sahipti.

"Firavun. Sizi selamlıyorum. Her zamanki gibi aciz kölenizim."

Nefer Seti ilerledi ve Taita'yı sıkıca kucakladı. "Öğretmenle öğrenci arasında köleliğin lafı olmaz," dedi. "Seni tekrar gördüğüm için yüreğim sevinçten uçuyor." Onu bırakmayıp yüzünü inceledi. "Yüce Horus'un sayesinde bir gün bile yaşlanmamışsın." "Siz de öyle majeste." Sesi içtendi ve Nefer Seti güldü.

"Yalan olsa da, komplimanını eski bir dostun nezaketi olarak kabul ediyorum." Nefer Seti at kılından yapılma resmi peruğunu çıkardı ve Taka onun hatlarını inceleme fırsatı buldu. Nefer'in kısa kırpılmış saçları kırışmış ve tepesi açılmıştı. Yüzünde zamanın izleri okunuyordu; ağzının kenarlarında derin çizgiler oluşmuş, siyah gözlerinin etrafı örümcek ağı gibi kırışıklarla dolmuştu, gözleri yorgun görünüyordu. Yanakları içe çökmüştü ve teninde sağlıklı bir sarılık göze çarpıyordu. Taita bir kez göz kırptı ve İç Gözünü açtı; Firavun'un güçlü aurasını görünce rahatladı, bu cesur bir yüreği ve bozulmamış bir ruhu gösteren bir auraydı.

Firavun kaç yaşına gelmişti? Taita hatırlamaya çalıştı. Babası öldürüldüğünde on iki yaşındaydı, demek ki şimdi kırk dokuz yaşında olmalıydı. Bunu fark etmek Taita'yı sarstı. Normal bir insan kırk beş yaşında yaşlı kabul edilir ve genellikle elli olmadan ölürdü. Ramram, ona doğru söylemişti: Firavun çok değişmişti.

"Ramram, sana kalacak yer ayarladı mı?" diye soran Nefer Seti, Taita'nın omzunun üstünden teşrifatçısına baktı.

"Ona yabancı elçilere tahsis edilen dairelerden birini düşündüm," diye önerdi Ramram.

Nefer Seti, "Katiyen olmaz. Taita yabancı biri değil," diye öfkeyle itiraz etti ve Taita, onun eski öfkesinin daha çabuk patlar olduğunu fark etti. "Benim yatak odama açılan muhafız odasında kalmalı. Gecenin her saatinde danışmak ve tartışmak için ona ulaşabilmeliyim." Sonra asık bir suratla Taita'ya döndü. "Şimdi senden ayrılmak zorundayım. Babil elçisiyle görüşeceğim. Vatandaşları bize sattıkları tahılın fiyatını üç misline çıkardı. Ramram önemli devlet meselelerini anlatır sana. Gece yarısı serbest kalmayı umuyorum, o zaman sana haber yollarım. Yemeğimi de paylaşmalısın ama pek hoşuna gideceğini sanmıyorum. Emrim üzerine sarayda da halkın yedikleri yeniyor." Nefer gizli kapıya gitti.

"Majeste." Taita'nın sesi telaşlıydı. Nefer başını çevirip geniş omzunun üstünden baktı ve Taita çabucak devam etti. "Çok büyük ve bilgili bir büyücüyle birlikteyim." "Senin kadar güçlü değildir." Nefer Seti sevgiyle gülümsüyordu.

"Aslında ben, onun yanında çocuk sayılırım. Karnak'a size ve krallığınıza yardım sunmak üzere geldi." "Nerede şimdi bu mükemmel adam?"

"Kent kapılarının dışında kamp kurdu. Tüm bilgisine rağmen çok yaşlı ve bedenen zayıf. Onun yanında olmam lazım."

"Ramram, bu yabancı büyücüye sarayın bu kanadında rahat bir bölüm ayarla."

"Cambeseli Meren de hâlâ yanımda ve koruyuculuğumu yapıyor. O a elimin altında olabilirse minnettar kalırım."

'Tatlı Horus, anlaşılın seni dünyanın yarısıyla paylaşmam gerekecek Nefer Seti güldü. "Fakat Meren'in iyi olduğunu duyduğuma sevindim, onun varlığından da keyif alırım. Ramram ona da bir yer bulur. Şimdi gitmem lazım."

"Firavun yüce varlığınızın bir saniyesini daha alabilir miyim?" diye araya girdi.

"Buraya geleli bir saniye oldu ve şimdiden elli iyilik kopardın beriden. İkna gücün hiç azalmamış. Başka neye ihtiyacın var?" "Nehri geçip Kraliçe Mintaka'ya saygılarımı sunmak için iznimize."

"Eğer izin vermezsem haksız duruma düşmüş olurum. Kraliçem ateşini yitirmedi. Bana hiç acımaz bu durumda." Karısına duyduğu gerçek sevgiyle güldü. "İstedğin gibi gidebilirsin ama gece yansı olmadan buraya dön mutlaka."

DEMETER GÜVENLE SARAYA YERLEŞİR yerleşmez, Taita kraliyet doktorlarından ikisini onunla ilgilenmekle görevlendirdi ve Meren'i yanma çağırdı. "Gece yarısından önce dönmeyi umuyorum," dedi. "Onu iyi koru."

"Seninle gelmem gerekir Büyücü. Bu açlık ve kıtlık döneminde en dürüst adam bile ailesini doyurabilmek için haydut olmuştur." "Ramram, bana bir muhafız birliği tahsis ediyor."

Nil gibi bir nehri geçmek için tekne yerine ata binmek insana garip geliyordu. Taita, Duman Yeli'nin sırtından batı kıyısında bulunan Memnon'un sarayına baktı ve bulanık birikintilerin etrafında çok çiğnenmiş bir sürü yol olduğunu gördü. Onlar da bu yollardan birinde ilerlemeye başladılar. Taita'nın kısırağının önünden canavar gibi bir karakurbağası zıpladı.

Muhafız birliğinin komutanı, "Öldürün onu!" diye emretti. Bir asker mızrağını kaldırıp kurbağanın üstüne yürüdü. Kurbağa, vahşi bir yabandomuzu gibi şiddetle kendini savunmaya hazırlandı. Asker öne uzandı ve mızrağını kurbağanın nabız gibi atan sarı boynuna sapladı. Garip yaratık çırpınırken çenesini mızrağın sapına geçirdiği için asker, onu bir süre atının yanında sürüklemek zorunda kaldı, sonunda hayvanın çenesi gevşedi ve asker mızrağını kurtarabildi. Asker, Taita'nın yanına yaklaştı ve mızrağının sapını gösterdi: karakurbağasının sivri dişleri bayağı derin izler açmıştı.

"Kurt gibi yırtıcılar," dedi birliğin çavuşu Habari, yara izleri olan, yağız, eski bir savaşçıydı. "İlk ortaya çıktıklarında Firavun iki alayı nehir yatağını tarayıp onları temizlemekle görevlendirdi. Önce yüzlercesini, sonra da binlercesini öldürdük. Leşlerini üst üste koyup yaktık. Ama öldürdüğümüz her kurbağaya karşı çamurdan iki tane daha çıkıyordu sanki. Yüce Firavun bile bu umutsuz işten vazgeçti ve artık onları nehir yatağından çıkarmamamızı buyurdu. Ara sıra toplu halde oradan çıkmaya çalışıyorlar ve tekrar saldırmamız gerekiyor," diye devam etti Habari. "O iğrenç halleriyle bir işe de yarıyorlar aslında. Nehre atılan tüm pislikleri ve leşleri yiyorlar. İnsanlarda salgından ölenleri doğru dürüst mezarlara gömecek ne istek ne de güç kaldı, neyse ki karakurbağaları ölü kaldırımcıların işini üstlendi."

Atlar sığ birikintilerden birindeki kızıl köpükleri ve çamurları aşıp batı kıyısına çıktılar. Sarayın görüş alanına girer girmez kapılar ardına kadar açıldı ve kapı bekçisi karşılamaya geldi.

"Selam güçlü Büyücü!".diye Taita'yı selamladı. "Majesteleri Teb'e geldiğinizi duydu ve size sevgilerini gönderdi. Şimdi de sevinçle sizi bekliyor." Sarayın kapılarını gösterdi. Taita başını kaldırıp baktı ve duvarın tepesinde minik figürler gördü. Bunlar kadın ve çocuklardı; Taita, o kendisine el sallayana dek hangisinin kraliçe olduğundan emin olamadı. Kısırağını mahmuzladı ve hayvan ileri atılıp Taita'yı içeri soktu.

Taita avluda atından inerken, Mintaka da bir genç kız zarafetiyle basamaklardan iniyordu. Her zaman bir sporcu gibi çevikti, ayrıca savaş arabalarını da çok iyi kullanır ve büyük bir cesaretle avlanırdı. Taita, onu bu kadar kıvrak bulduğuna çok sevinmişti, ama yanına gelip de sarılınca ne kadar zayıflamış olduğunu anladı. Kolları sopa gibiydi, yüzü süzgülü ve soluktu. Gülümsemesine rağmen gözlerinde derin bir keder vardı.

"Ah Taita, sensiz ne yapardık bilmiyorum," dedi ve yüzünü onun sakalına gömdü. Taita da onun başını okşadı ve bu dokunuşla kraliçenin neşeli hali aniden yok oldu. Bütün bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Asla dönmeyeceksin sandım ve Khaba ile küçük Unas gibi seni de kaybettiğimizi düşündüm."

"Kayıplarımı duydum. Kederini paylaşıyorum," diye mırıldandı Taita.

"Cesur olmaya çalıştım. Benim gibi bir sürü anne acı çekti. Ama bebeklerimin benden böyle çabuk koparılması çok acı." Geri çekildi ve yeniden gülümsemeye çalıştı, ama gözyaşları durmadı ve dudakları yine büküldü. "Gel, öteki çocuklarla tanışmanı istiyorum. Seni bekliyorlar."

İki sıra halinde dizilmişlerdi. Oğlanlar önde, prensesler arkadaydı. Hepsi de saygılı bir şekilde

dimdik duruyordu. En küçük kız, kardeşlerinin bu büyük büyücü hakkında anlattığı hikâyelerden o kadar etkilenmişti ki, Taita, ona bakar bakmaz gözyaşlarına boğuldu. Taita, onu kucağına aldı ve göğsüne yaslayıp kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Küçük kız bir anda rahatlayıp gözyaşlarını silmiş ve iki kolunu Taita'nın boynuna dolamıştı.

"Çocukları ve hayvanları kazanmak için pek çok yöntemin olduğunu hatırlamasam buna asla inanmazdım." Mintaka, Taita'ya gülümsedi ve sonra birer birer ötekileri çağırmaya başladı.

"Ömrümde böyle güzel çocuklar görmedim," dedi Taita. "Ama buna şaşırmadım. Ne de olsa anneleri sensin."

Sonunda Mintaka, çocukları gönderdi ve Taita'nın elini tuttu. Mintaka'nın özel dairelerinden birinde açık pencerenin önüne oturdular, böylece hem biraz hava alabiliyor hem de batıdaki tepeleri seyreliyorlardı. Mintaka, ona şerbet koyarken, "Eskiden nehre bakmayı severdim ama artık sevmiyorum," dedi. "Manzara yüreğimi burkuyor. Ama yakında sular geri gelecekmiş. Öyle kehanette bulunuldu."

Taita sakin bir tavırla, "Kim tarafından?" diye sordu, ama kraliçe, Ona bilmiş ve esrarlı bir tebessümle bakınca dikkati arttı. Kraliçe konuyu değiştirip çok da eskilerde kalmayan mutlu günlerden, kendisinin genç güzel bir gelin, toprağın yeşil ve bereketli olduğu zamanlardan söz etti. Neşesi yerine gelmişti ve el kol hareketleri yaparak canlı bir şekilde konuşuyordu. Taita onun bitirmesini bekledi, fazla dayanamayıp bu gizemli kehanet konusuna döneceğini biliyordu.

Mintaka aniden anılardan söz etmeyi bıraktı. "Taita, bizim eski tanrılarımızın artık zayıf olduklarını biliyor musun? Yakında onların yerini çok güçlü bir tanrıça alacak. Nil'i yeniden canlandıracak ve bizi o eski, güçsüz tanrıların önleyemediği salgın hastalıklardan kurtaracak."

Taita saygıyla dinliyordu. "Hayır, majeste, bunu bilmiyordum."

"Ah evet, kesin bir bilgi bu." Solgun yüzü yeni bir renkle ışıldamış ve sanki birden gençleşmişti. Yeniden neşeli ve umutlu bir genç kız olmuştu. "Ama dahası da var Taita, çok daha fazlası var. Bu tanrıça kaybettiğimiz ya da zalimce elimizden alınan her şeyi bize geri verecek güce de sahip fakat kendimizi tamamen ona adamamız gerekiyor. Eğer ona kalplerimizi ve ruhlarımızı açarsak, bize gençliğimizi geri verebilecek. Acı çekip yas tutanlara yeniden mutluluk getirecek. Ama bunu bir düşünsene Taita ölümleri diriltme gücü bile var." Yine göz yaşları akmaya başladı ve heyecandan uzun zamandır koşuyormuş gibi soluk soluğa kaldı. "Bana, bebeklerimi geri verebilecek! Khaba ile Unas'ın o sıcak, canlı bedenlerini kollarıma alıp minik yüzlerini öpebileceğim." "Kâhin kim?" "Adı Soe."

"Nerede bulunur kendisi Mintaka?" diye sordu Taita.

Kraliçe heyecanla ellerini çırdı. "Ah Taita, işin en iyi kısmı bu," diye bağırdı. "O burada, benim sarayımda! Eski tanrılar Osiris, Horus ve İsis'in rahiplerinin mabedini verdim ona. Doğrulan söylediği için kendisinden nefret ediyorlar. Sürekli onu öldürmeye çalışıyorlar. Bu kâhin ise her gün bana ve bu yeni dine seçtiği diğer kişilere eğitim veriyor. Öyle güzel bir din ki Taita, sen bile dayanamazsın, ama gizlice öğrenilmesi lazım. Mısır hâlâ eski değersiz tanrılara çok bağlı. Yeni din yayılmadan önce onların kökünün kazınması gerekiyor. Halk henüz tanrıçayı kabullenmeye hazır değil."

Taita düşünceli bir halde başını salladı. Kraliçeye derin bir merhamet duyuyordu. Büyük acılar içinde olan insanların düşerken tutunacak bir şey aradıklarını bilirdi. "Bu harika yeni tanrıçanın adı ne?"

"İnanmayanların önünde söylenmeyecek kadar kutsal bir adı var. Ancak kalbini ve ruhunu ona açanlar adını tekrar edebilir. Ben bile daha Soe'den aldığım eğitimi tamamlamadım." "Soe, sana ders vermeye ne zaman gelir? Bu olağanüstü teorileri ondan duymak isterdim."

Kraliçe, "Hayır Taita," diye bağırdı. "Bunların teori olmadığını anlamam lazım. Bunlar bilindik

gerçekler. Soe her sabah ve akşam gelir. O tanıdığım en bilge ve en kutsal adam." Coşkulu haline rağmen yine gözünden yaşlar akmaya başlamıştı. Elini kaldırıp sildi. "Söz ver, sen de gelip dinleyeceksin onu." "Bana duyduğun güvene minnettarım sevgili kraliçem. Ne zaman?" "Bu gece, akşam yemeğinden sonra," dedi Mintaka. Taita bir an düşündü. "Sadece kendi seçtiklerine öğretiyor dedin. Ya beni reddederse? O zaman perişan olurum." "Senin gibi bilge ve ünlü birini asla geri çevirmez büyük büyücü."

"Bunu riske etmek istemem sevgili Mintaka. Acaba şimdilik kimliğimi belli etmeden dinlesem olmaz mı?" Mintaka kararsız bir şekilde Taita'ya baktı. "Onu kandırmak istemem," dedi sonunda. "Kandırmayı planlamıyorum Mintaka. Onunla nerede görüşüyorsun?"

"Bu dairede. Senin şimdi oturduğun yere oturuyor. Tam da o minderin üstüne." "Sadece ikiniz mi oluyorsunuz?" "Hayır, en sevdiğim üç yardımcım da bizimle oluyor. Onlar da tanrıçaya benim kadar bağlanmış durumdadır." Taita odayı dikkatle gözden geçiriyordu, ama onun dikkatini dağıtmak için soru sormaya da devam etti. "Bu tanrıça sonunda kendini tüm Mısır halkına duyuracak mı, yoksa bu din sadece onun seçtiği kişilerle mi sınırlı kalacak?"

"Nefer ve ben, onu kalbimizin derinliklerine alıp sahte tanrıları terk edince ve onların tapınaklarını yıkıp rahipliklerini dağıtınca, tanrıça gururla öne çıkacak. Hastalıklara bir son verecek ve hastaların hepsini iyileştirecek. Nil sularına akmalarını emredecek..." Bir an duraksadıktan sonra hızla devam etti. "...ve bebeklerimi bana geri verecek."

"Benim değerli kraliçem. Bunların olmasını ne kadar yürekten dilediğimi sana anlatamam. Fakat söyle bana, Nefer'in bu olup bitenden haberi var mı?"

Kraliçe içini çekti. "Nefer bir bilge ve mükemmel bir hükümdar. Güçlü bir savaşçı, iyi bir koca, iyi bir baba ama ruhani bir adam değil. Ona her şeyi uygun bir zamanda anlatmak konusunda Soe de benimle hemfikir ve o zaman henüz gelmedi."

Taita ciddi bir şekilde başını salladı. Firavun bizzat kendi sevgili eşinden, büyükbabasının ve büyükannesinin, babasıyla annesinin ve tabii ki Osiris, İsis ve Horus üçlüsünün topluca reddedileceğini duymak zorunda kalacaktı. Hatta kendisi bile bütün kutsallığını yitirecekti. Taita, onun hayattayken böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu Firavun'u.

Taita'nın aklına daha korkunç ihtimaller geldi. Eğer Nefer Seti ve en yakın danışmanları onu kontrol etmek üzere hayatta olmazsa, kraliçe, kâhin Soe'nin her dediğini itirazsız yapacaktı. Acaba kendi kralını, kocasını, çocuklarının babasını öldürmelerine rıza göster miydi? Bu sorunun yanıtı belliydi: evet, eğer yeni tanrıça tarafından ölü bebekleriyle birlikte hemen geri getirileceğine inanırsa yapardı. Çaresiz insanlar ancak böyle bir yolu seçerlerdi. Yüksek sesle, "Bu üstün tanrıçanın tek kâhini Soe mi?" diye sordu.

"Soe hepsinin başı, fakat diğerleri bu dini yaymak ve tanrıçanın gelişine hazırlamak için iki krallığın halkı arasında dolaşıyor."

"Sözlerin kalbimde bir ışık yaktı. Bu kişinin anlattıklarını ona fark ettirmeden dinlememe izin verirsen sana daima müteşekkir kalacağım. Yanımda bir de benden yaşlı ve bilge bir büyücü daha olacak." Kraliçenin itirazını durdurmak için parmağını kaldırdı. "Bu doğru Mintaka. Onun adı Demeter. Harem penceresinin arkasında yanımda oturacak o da." Eski zamanlarda, bir firavunun eşleriyle cariyelerinin yüzlerini göstermeden oturup ruhani liderleri dinlemesi yapılmış gizli pencereyi gösterdi.

Mintaka hâlâ kararsız "olduğu için Taita ısrar etti. "Böylece iki etkili büyücüye bu yeni dini kabul ettirmiş olacaksın. Hem Soe'yi hem de tanrıçayı memnun edeceksin. Tanrıça seni ödüllendirecek. Çocuklarının dönüşü de dahil, her şeyi isteyebileceksin ondan."

"Pekâlâ Tata. Dediğini yapacağım. Ancak, karşılığında sen de sana anlattıklarımı yeni tanrıçayı

kabul edip eski tanrılarını silecek zamana gelene kadar Nefer'e söylemeyeceksin..." "Emrettiğin, gibi olacaktır kraliçem."

"Sen ve dostun Demeter yarın sabah erkenden gelmelisiniz. Ana kapıdan değil arka kapıdan girin. Hizmetçilerimden biri sizi oradan alıp önceden gizlenmeniz için buraya getirecek."

"Güneş doğduktan bir saat sonra burada olacağız," diye garanti verdi Taita.

MEMNON SARAYININ KAPILARINDAN ÇIKARKEN Taita öğleden sonra güneşinin yüksekliğini kontrol etti. Birkaç saatlik gün ışığı kalmıştı. Ani bir dürtüyle muhafız birliğinin başındaki çavuşa, direk Teb'e giden yoldan değil, önce batıdaki tepelere oradan da büyük kraliyet mezarlığına ulaşan cenaze yolundan gitmelerini emretti. Bu mezarlık kayalık vadilerden birinde gizliydi. Taita'nın sevgili Lostris'inin dünyevi bedeninin mumyalanmasına tanıklık ettiği tapınağın önünden geçtiler. Bu olay yetmiş yıl önce olmuştu, ama zaman o yürek paralayıcı törenin izlerini silmemişti. Taita tılsımına dokundu, içinde onun o güzelim başından kestiği saç buklesi vardı. Bir bayırı tırmanıp taş teraslardan oluşan piramidin tepesindeki muazzam bir yapı olan Hathor Tapınağı'ndan geçtiler. Taita yanında iki rahibe adayıyla alt terasta gezinen bir rahibeyi tanıdı ve onunla konuşmak üzere o tarafa yöneldi.

"Kutsal Hathor korusun seni rahibe diyerek atından indi. Hathor bütün kadınların efendisi olduğu için başrahip de dışıydı.

"Seyahatlerinden döndüğünü duymuştum Büyücü." Kadın koşup Taita'ya sarıldı. "Hepimiz bizi ziyaret etmeni ve maceralarını anlatmanı umuyorduk."

"Sahiden de ilginizi çekeceğini umduğum şeyler var. Mezopotamya ve Camadan'ın ve Babil'in ötesindeki Horasan yolunu kesen dağlık bölgelerin papirüs haritalarını da getirdim."

"Bunların çoğu bizim için yeni." Başrahibe hevesle gülümsüyordu "Yanında mı haritalar?"

"Hayır! Şu an başka bir işle uğraşıyorum ve burada seninle karşılaşmayı beklemiyordum. Ruloları Teb'de bıraktım. Ancak, ilk fırsatta getireceğim."

"Ne zaman istersen," dedi başrahibe. "Burası sana daima açıktır. Şu ana kadar sağladığın bilgilere minnettarız. Eminim ki şimdi daha da ilginç şeyler biliyorsundur."

"O zaman nezaketinizi istismar edeceğim. Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elimden gelen her şeyi yaparım. Sen sadece adını koy."

"Volkanlara karşı dayanılmaz bir ilgi duyuyorum."

"Hangilerine? Pek çok var ve bir sürü değişik yerde bulunuyorlar."

"Denize yakın olanlar, belki bir adada veya büyük bir nehrin ya da gölün kıyısında da olabilir. Bir listeye ihtiyacım var rahibe."

"Bu zor bir istek değil," dedi kadın. "En kıdemli haritacımız Nubank Birader de hep volkanlara ve termal sular ve gayzerler gibi diğer yeraltı ısı kaynaklarına ilgi duymuştur. Sana istediğin listeyi zevkle hazırlar, ama liste fazla ayrıntılı ve yorucu olabilir. Nubank yanlış yapmama konusunda çok titizdir. Bir an evvel işe başlatırım."

"Ne kadar sürer?"

"On gün içinde bizi ziyarete gelir misin saygın Büyücü?" Taita, onunla vedalaştı ve mezarlık kapılarına kadar bir fersah daha yol gitti.

KRALİYET MOZOLELERİNE EV SAHIPLIĞI yapan mezarlığın girişi yaygın bir askeri kale ile korunmaktaydı. Tüm mozolelerin, kayaların içine oyulmuş yeraltı odalarından oluşan bölümleri vardı. Ortadaki oda defin odasıydı ve firavunun mumyalanmış bedeninin bulunduğu muhteşem lahit bu odada dururdu. Etrafındaki odalar ise dünyada bilinen en büyük hazinenin saklandığı depolardı. Bu hazine, her iki krallıkta ve sınır komşusu olan ülkelerdeki tüm hırsız ve mezar soyguncularının iştahını kabartırdı. O kutsal hazineye ulaşmanın bir yolunu bulmak için her şeyi yaparlardı. Bu insanları buradan uzak tutmak için sürekli tetikte bekleyen küçük bir ordu gerekiyordu.

Taita hayvanları sulasınlar ve biraz kendilerine gelsinler diye muhafızlarını orta avludaki kuyunun başında bıraktı ve kendisi yürüyerek defin yerine gitti. Kraliçe Lostris'in lahdine giden yolu gayet iyi biliyordu, çünkü planını kendisi yapmış ve kazının başında bulunmuştu. Lostris bütün Mısır kraliçeleri içinde buraya gömülen yegâne kraliçeydi, burası daha çok hüküm süren firavunlara ayrılırdı. Taita, Lostris'in en büyük oğlu Mamose'yi tahta geçmeyi başardığında annesini buraya gömdürmesi için ikna etmişti.

Nefer Seti'nin bu dünyadan ayrılıp sonraki dünyaya göçeceği ana hazır olsun diye kazılmakta olan mozolesini geçti. Bir sürü taş ustası kayaya ana giriş kapısını oymakla uğraşıyordu. Sıra sıra işçiler, başlarında dengeledikleri sepetlerle molozları taşımaktaydı. Üzerlerini kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Mimarlardan ve ustabaşılardan oluşan küçük bir grup ise tepelerde durmuş aşağıdaki koşturmacayı izliyordu. Vadide keski, keser ve mih sesleri yankılanıyordu.

Taita merasim yolundan göze çarpmadan yolun daralıp iki kanala ayrıldığı noktaya kadar ilerledi. Soldaki yola saptı. Elli adım sonra bir köşeyi döndü ve Lostris'in kaya yamacına oyulmuş mezarı tam karşısına çıktı. Giriş muazzam granit sütunlarla çevriliydi ve taş bloklardan oluşan bir duvarla mühürlenmişti. Duvarın üstü sıvanmış ve çok güzel renklendirilmiş bir duvar resmiyle süslenmişti. Kabartma resimde kraliçenin yaşamından görüntüler yer alıyordu: Lostris kocası ve çocuklarıyla yuvasında mutlu bir haldeyken, savaş arabasını sürerken, Nil'de balık avlarken. Ceylan ve su kuşu avlarken, Hiksos işgalcilerine karşı ordularını yönetirken, halkını bir gemi filosuyla Nil şelalelerinden geçirirken ve Hiksosları son kez yendikten sonra yurda dönerken. Taita'nın bu resimleri yapmasının ardından yetmiş yıl geçmişti ama renkler hâlâ canlıydı.

Mozolenin girişinde yas tutan biri daha vardı. Tepeden tırnağa tanrıça İsis rahibelerinin giydiği siyah giysiler içindeki bir kadındı bu. Duvar resminin önünde huşu içinde diz çöktü. Taita, ona engel olmamak için kenarda beklemeye karar verdi. Yana döndü ve beklemek üzere kayanın gölgesine yerleşti. Resimlerde Lostris'in yüzünü görebiliyor, mutlu anılan anımsıyordu. Bulduğu yerde vadi sessizdi: kaya duvarlar aşağıdaki işçilerin çıkardığı sesleri emiyordu. Bir süre mozoledeki rahibenin varlığını unuttu, ama sonra kadın ayağa kalktı ve Taita'nın dikkati tekrar ona yöneldi.

Kadın kolunun yeninden küçük bir metal alet, belki bir keski ya da bıçak çıkardığında hâlâ arkası Taita'ya dönüktü. Sonra parmaklarının ucunda yükseldi ve Taita'nın dehşetle bakan gözlerinin önünde aletiyle duvar resmine saldırdı. Taita, "Ne yapıyorsun kaçık kadın?" diye bağırdı. "Bu bir kral mezarı. Hemen dur!"

Sanki bir şey dememişti. Kadın, ona hiç aldırmadan hızlı darbelerle Lostris'in yüzünü parçalıyordu. Alttan beyaz badana çıkmaya başlamıştı.

Taita ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Bir yandan da bağırma devam ediyordu. "Dur! Duyuyor musun beni? Saygıdeğer başrahibine bunu bildireceğim. Kutsal şeylere yaptıkların yüzünden hak ettiğin cezayı görmeni sağlayacağım. Tanrıçanın gazabını üstüne çekiyorsun..."

Rahibe, ona bakmaya tenezzül etmeden girişten ayrıldı ve özellikle ağırdan alarak vadide uzaklaşmaya başladı. Taita öfkesi burnunda arkasından koşuyordu. Artık bağırma kesmiş ama sağ elinde tuttuğu ağır esasını havaya kaldırmıştı. Kadının yaptıklarının sonuçlarından kaçmasına göz

yummamaya kararlıydı ve sinirinden zihni bulanmıştı. O anda kadının kafasına asayı indirip kafatasını parçalayabilirdi.

Rahibe vadinin keskin bir dönemeç yaptığı yere vardı. Durup omzunun üstünden Taita'ya baktı. Kırmızı salıyla yüzünü ve saçını neredeyse tamamen örtmüştü, sadece gözleri açıktaydı.

Taita'nın öfkesi ve dehşeti geçti, yerini huşu ve hayranlık aldı. Kadının bakışları sakin ve durgundu, gözleri mezardaki portredeki gözlerdi. Taita bir an ne kıpırdayabilirdi ne de konuşabilirdi. Konuşmayı başardığında sesi boğuk bir cıyaklamaydı. "Bu sensin!"

Kadının bakışları Taita'nın yüreğini yakan bir ışıkla parladı ve ağzı örtülü olduğu halde Taita, onun gülümsediğini anladı. Kadın bu iddiaya cevap vermeyip başını sallamakla yetindi ve başını çevirip salına salına taş duvara doğru ilerledi ve köşeden dönüp kayboldu.

Taita, "Hayır!" diye çılgınca haykırdı. "Beni böyle bırakıp gidemezsin. Bekle! Beni bekle!" Kadının peşinden atılıp onun gözden kaybolmasından birkaç saniye sonra, eli ona doğru uzanmış olarak köşeyi döndü. Sonra durdu ve eli yanına düştü, karşısında vadinin üst ucu duruyordu. Bulunduğu yerden elli metre ötede, bir dağ geçişinin bile tırmanamayacağı diklikteki gri kayalarla vadi bitiyordu. Kadın yok olmuştu.

"Lostris, seni reddettiğim için beni bağışla. Bana dön sevgilim." Üstüne dağların sessizliği çöktü. Büyük bir çaba harcayarak kendini topladı ve yararsız yakarışlarla zaman harcamayı bırakıp onun saklanabileceği bir yarık veya vadiden gizli bir çıkış yolu var mı, diye araştırmaya başladı. Hiçbir şey bulamadı. Geldiği yola baktı ve vadi tabanının kayalardan dökülen beyaz bir tozla kaplı olduğunu fark etti. Kendi ayak izleri net bir şekilde görünüyordu, ama başka iz yoktu. O hiçbir işaret bırakmamıştı. Bezgin bir şekilde onun mezarına doğru yöneldi. Girişte durdu ve onun badananın üzerine hiyeroglifle yazdığı yazıyı gördü. "Altı parmak yolu gösteriyor," diye yüksek sesle okudu. Hiçbir anlam veremedi. "Yol" derken neyi kastetmişti? Bu sahiden bir yol muydu, yoksa bir tutum veya yöntem mi?

Altı parmak? Acaba farklı yönleri mi gösteriyorlardı yoksa tek bir yönü mü? Takip edilecek altı ayrı işaret mi vardı? Şaşırıp kalmıştı. Yazıyı bir daha yüksek sesle okudu. "Altı parmak yolu gösteriyor." O harfleri tekrarlarken badanaya kazınan harfler gözünün önünde yok oldu. Lostris'in portresi zarar görmemiş olarak duruyordu. Her ayrıntısı aynen yapılmıştı yeniden. Taita hayretler içinde uzanıp eliyle resmi okşadı. Resmin yüzeyi düzgün ve kusursuzdu.

Geri çekilip biraz daha inceledi. Tebessüm tam olarak kendi yaptığı gibi miydi yoksa kurnazca değiştirilmiş miydi? Yumuşak mıydı yoksa alaycı mı? Samimi miydi yoksa esrarengiz mi? İyicil miydi yoksa artık kötülüğün eli mi değmişti? Emin olamıyordu.

"Sen Lostris misin, yoksa bana işkence etmek üzere gönderilen ahlaksız bir hayalet mi?" diye sordu. "Lostris bu kadar zalim olabilir miydi? Bana yardım ve rehberlik mi öneriyorsun yoksa yoluma tuzaklar ve kapanlar mı döküyorsun?"

Sonunda arkasını dönüp muhafızların beklediği kaleye gitti. Hayvanlarına bindiler ve Teb'e dönmek üzere yola koyuldular.

FIRAVUN, NEFER SETTİNİN SARAYINA vardıklarında karanlık çökmüştü. Taita önce Ramram'a gitti.

"Firavun hâlâ mecliste. Bu gece planlandığı gibi seninle bulaşamayacak. Çağırarak diye beklemene gerek yok. Onunla yarın gece buluşmanı emretti. Sana bütün içtenliğimle minderine yatıp uyumamı öneriyorum. Yorgun görünüyorsun."

Taita, Ramram'ın yanından ayrılıp doğruca Demeter'in odasında gitti, Meren'le yaşlı adam bao tahtasının üstünden birbirlerine bakıyorlardı. Taita içeri girince Meren aşırı bir rahatlama hareketiyle ayağa fırladı. Bao oyununun çetrefilli hamleleri ona göre değildi. "Hoş geldin Büyücü. Tam zamanında gelip beni küçük düşmekten kurtardın."

Taita, Demeter'in yanına oturdu ve hemen sağlık durumunu ve başının halini sordu. "Seyahatin sıkıntılarını geride bırakmış görünüyorsun. Sana iyi baktılar mı?" "İlgine teşekkür ederim, gerçekten de iyiyim," dedi Demeter.

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü yarın sabah erken kalkmamız gerekiyor. Seni Memnon sarayına götüreceğim, orada yeni bir dinin öğretilerini dinleyeceğiz. Yeryüzündeki tüm uluslara hâkim olacak yeni bir tanrıçanın gelişini kehanet eden bir adam varmış."

Demeter gülümsedi. "Zaten haddinden fazla tanrımız yok mu? Bence bu kadarı bizi zamanın sonuna kadar idare eder."

"Ah dostum, bana da öyle geliyor. Ama bu kâhine göre, eski tanrılar yok edilecekmiş, tapınakları yıkılacak ve rahipleri yeryüzünün bittiği yerlere gönderilecekmiş."

"Acaba tek ve biricik Ahura Maasda'dan mı söz ediyor? Eğer öyleyse bu yeni bir din değil."

"Ahura Maasda değil, ondan daha korkunç ve güçlüymüş. İnsan şekline girip aramızda yaşayacakmış. Halk, onun merhametine doğrudan nail olacakmış. Ölülerini geri getirme gücü de varmış ve hak ettiğine inandığı kişilere ölümsüzlük ve sonsuz mutluluk verebiliyormuş."

"Böyle saçma bir duyuru ile biz niye uğraşmak zorundayız Taita?" Sesinde bir huzursuzluk vardı. "Bizim halletmemiz gereken çok daha önemli meseleler var."

"Bu kâhin de halkın arasında gizlice dolaşan pek çoklarından biri, belli ki çok sayıda insanı bu dine döndürüyor, bunların arasında Mısır kraliçesi ve Firavun Nefer Seti'nin eşi Mintaka da Var."

Demeter öne eğildi, ciddileşmişti. "Kraliçe Mintaka'da bu saçmalıkla inanmayacak kadar sağduyu vardır mutlaka?"

"Yeni tanrıça gelince ilk yapacağı şey Mısır'ı hastalıklardan kurtarmak ve hastaları iyileştirmek olacakmış. Mintaka vebadan ölen çocuklarını da mezardan çıkarıp dirilteceğine inanıyor."

"Anlıyorum," dedi Demeter düşünceli bir tavırla. "Bir anne için bu karşı konulmaz bir yem. Peki başka ne sebep var bizim gitmemiz için?"

"Kâhinin adı Soe." Demeter şaşırmış görünüyordu. Taita, "Harflerin sırasını değiştir. Tenmase alfabetini kullan," dedi ve Demeter'in şaşkınlığı geçiverdi.

"Eos," diye fısıldadı. "Av köpeklerin cadının kokusunu almış Taita."

"Ve onu inine kadar yakından takip etmeliyiz." Taita ayağa kalktı. "Uyusan iyi olur. Güneş doğmadan Meren'i yollayıp aldıracağım seni."

DAHA ŞAFAK DOĞUDA SOLUK gri bir hayalken, Habari atları ve Demeter'in devesini getirmiş avluda bekliyordu. Demeter tahtırevanına uzandı, Taita ve Meren de iki yanında atlarıyla geliyorlardı. Muhafızlar onları nehrin sığ yerinden geçirdiler, karşılarına tek bir karakurbağası çıktı. O da onları görünce kaçtı ve bir engelle karşılaşmadan diğer kıyıya geçtiler. Memnon sarayının etrafından dolaşıp arka kapıya ulaştılar, Taita ile Demeter hayvanlarını Meren'le Habari'ye emanet ettiler. Mintaka'nın söz verdiği gibi hizmetçilerinden biri kapıda onları karşılamak üzere bekliyordu. Büyücüleri birtakım geçitlerden ve tünellerden geçirip müsrifçe para harcanarak döşenmiş bir odaya soktu, içerisi tütsü ve parfüm kokuyordu. Yerde ipek halılar ve kabarık minderler vardı. Duvarlara bol işlemeli goblenler asılmıştı. Hizmetçi karşı duvara gitti ve harem penceresini gizleyen kapağın kolunu çekti. Taita da oraya koşup önceki gün Mintaka ile oturduğu odaya baktı. Oda boştu. Tatmin olan Taita, Demeter'i kolundan tutup pencerenin önüne götürdü. Minderlerin üzerine yerleştiler. Odaya giren garip adamı görmek için fazla beklemeleri gerekmedi.

Adam orta yaşlı, uzun ve inceydi. Omuzlarına dökülen gür bukleleri de tıpkı kısa ve sivri sakalı gibi yol yol ağarmıştı. Üzerinde rahiplerin giydiği türden uzun siyah bir cüppe vardı, cüppesinin etekleri kehanet sembolleriyim süslüydü ve boynunda da bir büyü kolyesi asılıydı. Adam odada turlamaya başladı, arada durup duvara asılı örtüleri kaldırıyor, altlarını kontrol ediyordu. Harem penceresinin önünde de durdu ve yüzünü pencereyi gizleyen kafese yaklaştırdı. Yakışıklı ve zeki ifadeli bir yüzü vardı, ama en çarpıcı yanı gözleriydi: bunlar delice bir ateşle parlayan fanatik gözlerdi.

Demek bu Soe, diye düşündü Taita. Hiç kuşkusu yoktu. Demeter'in elini alıp sıkıca tuttu ve güçlerini birleştirerek gizlenme ve korunma büyüü yaptılar, çünkü diğer adamın ne tür yeteneklere sahip olduğunu bilmiyorlardı. Kafesten tekrar adama baktılar, bütün güçlerini etraflarında onları gizleyen bir perde oluşması için ona doğru yönlendirdiler. Bir süre sonra Soe homurdandı, tatmin oldu ve diğer tarafa döndü. Gözlerini uzak tepelere dikip pencerenin önüne oturup beklemeye başladı, tepeler sabah güneşinin portakal rengi ışığında kömür gibi parlıyordu.

O böylesine dalmışken, Taita da İç Göz'ünü açtı. Soe bir bilgin değildi, çünkü etrafında onu saran bir aura vardı, ama bu Taita'nın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu: değişik, bir an güçlü bir şekilde parlıyor, sonra sönükleşiyordu. Rengi morla parlak kırmızı arasında gidip geliyor, ardından mat bir kurşuniye dönüyordu. Taita kabalık ve zalimlikle yozlaşmış keskin bir zekâ algılamıştı. Soe'nin düşünceleri karmaşık ve çelişkiliydi, ama hiç kuşkusuz, önemli psişik güçler geliştirmişti.

Bir grup kadın gülerek içeri girince, Soe çabucak pencereden uzaklaştı Kadınların başında, heyecanla Soe'ye koşup sevgiyle sarılan Mintaka vardı. Taita irkildi: bir kraliçe için bu sıra dışı bir davranıştı. Taita'ya ancak ikisi yalnızken sarılırdı, hizmetçilerinin önünde değil. Soe'nin bu kadar etkisi altına girdiğini daha önce fark etmemişti. Mintaka, Soe'nin bir kolu omzuna sarılı dururken hizmetçileri gelip adamın önünde diz çöktüler.

"Kutsa bizi yüce peder," diye yalvardılar. "Bizim için tek ve biricik tanrıçaya dua et."

Adam onlara doğru bir kutsama işareti yaptı ve kadınlar kendilerinden geçtiler.

Mintaka, adamı arkılığı kendisinininkinden daha yüksek bir yastık yığınına oturttu ve kendisi de genç kız gibi bacaklarını altına toplayarak oturdu. Sonra kasten harem penceresine doğru döndü ve Taita'nın oradan izlediğini bilerek gülümsedi. Sanki Soe uzak bir ülkeden getirilmiş egzotik bir kuş ya da yabancı bir hükümdar tarafından armağan edilen değerli bir mücevhermiş gibi, Taita'nın onayını almak için son marifetini sergiliyordu. Taita bu tedbirsizlik yüzünden korktu ama Soe küçümseyen bir edayla hizmetçilerle konuşuyordu ve kraliçenin bakışını görmedi. Sonra Mintaka'ya döndü.

"Yüce majeste, son karşılaşmamızda söyledikleriniz üzerinde çok düşündüm. Tanrıçaya içtenlikle

dua ettim ve o da bana merhametle yanıt verdi."

Taita yine şaşırmişti. Bu adam bir yabancı değil, diye düşündü. Mısırlıydı. Dili mükemmel konuşuyordu. Yukarı Krallık'taki Asuvan'dan gelenler gibi bir aksanı vardı.

Soe, "Bu meselelerin öyle bir ağırlığı ve önemi var ki, ancak sizin kulaklarınız duymalı. Hizmetçilerinizi gönderin," diye devam etti. Mintaka ellerini çırpı. Kızlar ayağa fısıldayarak ürkütülmüş fareler gibi dışarı kaçıştılar.

"Önce, kocanız Firavun Nefer Seti meselesi," dedi ikisi baş başa kalınca. "Bana cevabı şu şekilde iletmemi emretti." Durdu, sonra Mintaka'ya doğru eğildi ve kendisine ait olmayan, bal gibi tatlı bir kadın sesiyle konuşmaya başladı. "Ben geleceğim zaman Nefer Seti'yi sevgi dolu kollarımla kucaklayacağım ve o da bana neşeyle gelecek."

Taita irkildi ama yanında Demeter çırpınmaya başlamıştı. Taita, onu yatıştırmaya çalıştı, aslında kendisi de neredeyse onun kadar heyecanlanmıştı Demeter tir tir titriyordu. Taita'nın elini çekiştirdi. Taita dönüp bakınca onun dudaklarıyla, "Cadı! Bu Eos'un sesi!" dediğini gördü, dediklerini sanki bağırarak söylemiş gibi gayet net anlamıştı. Evet bu ses Taita'nın trans halindeyken Demeter'den çekip aldığı sestiydi.

"Ama hepsinin efendisi ateştir," dedi o da aynı biçimde ve ellerini yukarı kaldırdı.

Soe hâlâ konuşuyordu ve dönüp dinlemeye başladılar. "Onu tüm maddi krallıklarımın egemeni yapacağım. Yeryüzündeki tüm ulusların bütün kralları onun sadık bendeleri olacak. Benim adımla ebediyen şan ve şeref içinde yaşayacak. Sen de sevgili Mintaka, onun yanında oturacaksın."

Mintaka sevinç ve rahatlama duygularıyla ağlamaya başladı. Soe babacan bir hoşgörüyü onu izledi ve kendini toparlamasını bekledi. Sonunda Mintaka gözlerini silip adama gülümsedi. "Ya çocuklarım, ölen bebeklerim?" Soe, "Onları zaten konuşmuştuk," diye hatırlattı kibarca.

"Evet! Ama yeterince duyamadım. Lütfen kutsal kâhin, sana yalvarıyorum..."

"Tanrıça onların sana geri verilmesini buyurdu, doğal yaşamlarının tamamını yaşayacaklar." "Başka ne buyurdu? Lütfen tekrar söyle." "Onun sevgisine layık olduklarını kanıtlayınca, bütün çocuklarına ebedi gençlik verecek. Seni asla terk etmeyecekler." Mintaka, "Ben hazırım her şeye gücü yeten Tanrıça'nın güçlü kâhini," diye fısıldadı. "Bedenimi ve ruhumu tümüyle onun arzularına sunuyorum." Dizlerinin üstünde sürünerek Soe'ye yaklaştı. Gözyaşlarının ayaklarına akmasına izin verdi ve sonra da saçlarıyla kuruladı.

Bu Taita'nın hayatında gördüğü en tiksindirici manzaraydı. Kafesin ardından O Yalan in uşağı! Pisliğiyle seni kirletmesine izin verme, diye bağırılmak için bilinçli bir çaba harcamak zorunda kalmıştı.

Mintaka, hizmetçilerini çağırdı ve sabahın geri kalan kısmında Soe'nin önünde oturdular. Kızlardan hiçbiri onun öğrettiklerini kavrayacak zekâyâ sahip olmadığı için konuşmaları kısa zamanda bayağı bir hal aldı. Soe basitleştirilmiş bir dille tekrar tekrar aynı şeyleri anlatmak zorunda kalıyordu. Kızlar kısa sürede bundan da sıkıldılar ve saçma sorularıyla adamı bunalttılar. "Tanrıça bana iyi bir koca bulacak mı?" "Bana güzel şeyler verecek mi?" Soe onlara büyük bir hoşgörü ve sabırla davrandı.

Taita, Demeter'le ikisinin öğrenecekleri kadarını Öğrendikleri halde sessizce harem penceresinin ardında oturmaktan başka bir şey yapamayacaklarını fark etti. Gitmeye kalksalar, hareketleri kâhini uyarabilirdi. Öğleden az önce, Soe, tanrıçaya uzun bir dua ederek toplantıyı bitirdi. Sonra kadınları bir daha kutsadı ve tekrar Mintaka'ya döndü. "Daha sonra gelmemi ister misiniz majesteleri?"

"Tanrıçanın açıkladıklarını düşünmem gerek. Lütfen yarın sabah gelin, o zaman biraz daha konuşabiliriz bu konularda." Soe başını eğdi ve çekildi.

O gider gitmez Mintaka hizmetçilerini yolladı. "Taita, hâlâ orada mısın?" "Evet buradayım majeste." Mintaka kafesi açtı ve "Onun ne kadar akıllı ve bilgili olduğunu söylememiş miydin? Ne kadar

harika şeyler söylüyor değil mi?" dedi.

"Gerçekten olağanüstü şeyler," dedi Taita.

"Yakışıklı da, değil mi? Ona bütün kalbimle güveniyorum. Kehanetlerinin ilahi gerçekler olduğuna, tanrıçanın kendisini bize göstereceğine bütün dertlerimize deva olacağına inanıyorum. Ah Taita, sen de inanıyor musun söylediklerine? Mutlaka inanman lazım!"

Mintaka dini bir hezeyan içindeydi ve Taita şu an yapacağı herhangi bir uyarının ters tepeceğini biliyordu. Demeter'i alıp burada duyduklarını rahatça tartışabilecekleri ve bundan sonra nasıl hareket edeceklerine karar verecekleri bir yere götürmek istiyordu ama önce Mintaka'nın Soe'ye yaptığı övgüleri dinlemek zorundaydı. Nihayet kraliçe methiye düzmeyi bitirince, Taita kibarca, "Demeter de ben de bütün bu heyecandan oldukça yorgun düştük. Üstelik yoğun işleri biter bitmez Firavun'la buluşmaya da söz vermiştim, o yüzden hemen Teb'e dönmek zorundayız. Ama en kısa zamanda tekrar geleceğim ve oturup bunları daha derinlemesine konuşacağız kraliçem."

Kraliçe gönülsüzce gitmelerine izin verdi.

TEKRAR HAYVANLARINA BINIP NEHIR yoluna düşer düşmez Taita ve Meren tahtirevanın iki yanındaki yerlerini aldılar. Sonra da Taita ile Demeter, Mısır dilinden Tenmass diline döndüler, böylece muhafız birliğindekiler konuştuklarını anlamayacaktı. Taita, "Soe'den çok önemli epeyce bilgi edindik," diyerek konuyu açtı.

"En önemlisi, cadının varlığını biliyor oluşu," dedi Demeter. "Onun konuşmasını duymuş. Sesini mükemmel bir şekilde taklit edebiliyor."

"Sen cadının ses rengini benden iyi biliyorsun ve haklı olduğundan hiç kuşum yok," diye ona hak verdi Taita. "Önemli saydığım bir husus daha var. Soe Mısırlı. Yukarı Krallık aksanıyla konuşuyor."

"Ben bunu fark etmemiştim. Dilinizi nüansları anlayacak kadar iyi bilmiyorum."

Taita, "Cadının şimdiki gizlenme yerini gösteren bir ipucu olabilir bu. Eğer Soe'nin Teb'e ulaşmak için uzak bir yoldan gelmediğini varsayarsak, araştırmamıza İki Krallık'tan veya en azından hemen bunların sınırındaki yerlerden başlamamız gerekir."

"O bölgede hangi volkanlar bulunuyor?"

"Mısır'da ne volkan ne de büyük göller var. Nil Orta Deniz'e dökülüyor. Bu, kuzeye en yakın su. Etna on günlük yelken mesafesinde. Eos'un orada olmadığından emin misin hâlâ?"

"Eminim." Demeter başını salladı.

"Pekâlâ. O yönde başka hangi büyük volkan var?" dedi Taita. "Etna'nın karşısındaki anakarada bulunan Vezüv mü?"

Demeter kararsız bir tavırla alt dudağını kemirdi. "Bu köpek orada da avlanmayacak," dedi sonunda. "Onun elinden kaçtıktan sonra, Vezüv'ün otuz fersah kuzeyine kadar uzanan bir manastırda kalmıştım. Cadı o kadar yakınlarda olsaydı eminim ki, varlığını hissederdim ya da o benimkini hissedirdi. Hayır, Taita, başka yerlere bakmamız lazım."

"Şimdilik senin içgüdülerine göre hareket edelim," dedi Taita. "Doğu sınırimızda Kızıldeniz var. Arabistan'da veya Kızıldeniz kıyılarına yakın bir yerde bir volkan bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Hayır, oralara gitmişim ama ne bir volkan gördüm ne de olduğuna dair bir şey duydum."

"Zagreb Dağları'nın ötesindeki topraklarda iki tane volkan görmüştüm, ama onların etrafı muazzam ovalarla ve sıradağlarla çevriliydi. Aradığımız tarife uymuyorlar."

"Mısır'ın güneyinde ve batısında daha büyük topraklar var," dedi Demeter. "Ama başka bir olasılığı düşünelim. Afrika'nın içlerinde büyük nehirlerle göller ve onlardan birine yakın bir volkan olabilir mi?"

"Ben duymadım... ama dur, kimse Etiyopya'dan güneyi keşfetm'5 değil."

"Duyduğuma göre, Mısır'dan göç edilirken sen Kraliçe Lostris'e Kuzey Rüzgârı Ülkesi Qebui'ye kadar rehberlik etmişsin, yani Nil'in iki güçlü akıntıya ayrıldığı yere kadar."

"Doğru. Qebui'den sol kolu takip ederek Etiyopya Dağları'na doğru gitmiştik. Sağ kol, ileri gitmeyi imkânsız hale getiren sonsuz bir bataklıktan doğuyor. Hiç kimse onun güney ucuna kadar gidemedi. Bazıları bataklığın gerçekten sonsuz olduğunu, ta dünyanın sonuna dek gittiğini söylüyor."

"O zaman, Hathor Tapınağı'ndaki rahiplerin bulacağı diğer fikirleri duymayı beklememiz lazım. Ne zaman haber verecekler bize?"

"Başrahibe on gün içinde gitmemi söylemişti," diye hatırlattı Taita.

Demeter tahtirevanının perdesini kenara çekti ve dönüp tepelere doğru baktı. "Tapınağa yakınız şu anda. Oraya gidelim, rahibelerin konukseverliğine sığınalım ve gece uyuyacak birer döşek isteyelim. Sabaha haritacılarıyla ve coğrafyacılılarıyla oturup çalışabiliriz."

Taita, "Firavun huzuruna çağıracak olursa adamları bulamaz beni," diye mırıldandı. "Saraydan tekrar ayrılmadan önce onu bir görsem daha iyi olur."

Demeter, Habari'ye. "Birliği durdur," diye seslendi. "Hemen durun, sana söylüyorum." Sonra

Taita'ya döndü. "Seni korkutmak istemiyorum Taita, ama artık benim zamanımın yaklaştığını hissediyorum. Rüyalar görüyorum ve karanlık sezgilerim var. Senin ve Meren'in sağladığınız korumaya rağmen, cadı yakında beni yok etmeyi başaracak. Sayılı günüm kaldı."

Bir cevap gerekmiyordu. Onun yerine Taita dönüp Habari'yi çağırdı. "Birliği geri döndür. Hathor Tapınağı'na gidiyoruz." Arada bir fersah mesafe ya var ya yoktu.

Bir süre sessizce yol aldılar, sonunda Demeter yeniden konuşmaya başladı. "Benim yaşlı, takatsiz bedenim olmayınca daha hızlı yol alırsın."

"Kendine karşı çok acımasızsın," diye söylendi Taita. "Senin yardımın ve fikirlerin olmasa asla bu kadarını yapamazdım."

"Avın sonuna ve öldürme anına dek yanında olmak isterdim. Ama öyle olmayacak." Bir süre daha sustuktan sonra devam etti. "Soe ile nasıl başa çıkılacak? Önünde açık bir yol var. Eğer Firavun, Soe'nin Mintaka'yı büyülediğini ve onun kafasına eklediği fikirleri duyarsa, onu yakalatmak için askerlerini yollar ve sen de onu baskı altında sorgulama şansına sahip olursun. Duyduğuma göre Teb'deki zindancılar işlerinde hayli ustaymış. İşkence fikri sana kötü mü geliyor?"

"Eğer Soe'nin fiziksel acı çekmekle yetineceğini düşünsem, umurunda bile olmazdı. Ama onu sen de gördün. Adam cadıyı korumak için kendi isteğiyle ölür. Onunla o kadar yakın bağlan var ki, ıstırap çektiğini ve bunun sebebini hemen anlar. Firavun ile Mintaka'nın, etraflarına ölümlerine yol açacak bir ağ ördüğünü anladıklarını tahmin eder." "Öyle olur," dedi Demeter.

"Dahası, Mintaka, Soe'nin yardımına koşar ve Nefer de aslında onun kendisine karşı komplo kurmaktan suçlu olduğunu anlar. Bu onların aşkını ve birbirlerine duydukları güveni yok eder. Onlara böyle bir şey yapamam." "O zaman cevabı tapınakta bulmayı ümit etmek zorundayız."

Rahipler uzaktan geldiklerini görüp onları karşılasın ve ana girişe ulaşan yolu çıkarken yol gösterecek diye iki rahibe adayı yolladılar, başrahibe de merdivenin başında bekliyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim Büyücü. Ben de Teb'e bir ulak gönderip Nubank Birader'in istediğini şeyi büyük bir gayretle hazırladığını bildirecektim. Bulduklarını anlatmaya hazır. Fakat sen benden önce davrandın." Taita'yı bir anne gibi kucakladı. "Binlerce kez hoş geldin. Tapınak hizmetlileri erkekler bölümünde bir yer hazırlıyor sana. Bizimle dilediğin kadar kalmalısın. Bilgi dolu konuşmalarını dinlemeyi dörtgözle bekliyorum."

"Çok nazik ve zarıfsın başrahibe. Çok bilgili ve ünlü başka bir büyüciyle birlikteyiz."

"O da buyursun. Adamlarınıza da seyislerin bölümünde yer hazırlanıyor."

Hayvanlarından indiler ve tapınağa girdiler, Meren, Demeter'e yardım ediyordu.

Ana salonda, neşe, annelik ve sevgi tanrıçası Hathor'un heykeli önünde durdular. Tanrıça, benekli bir inek şeklinde tasvir edilmişti ve boynuzlan altın bir ayla süslüydü. Rahibeler dua ettiler ve sonra bir papaz adayı çağırıp Taita ile Demeter'i rahiplerin bölümüne götürmesini söylediler. Papaz adayı iki adamı taş duvarlı bir hücreye götürdü, karşı duvarın dibine iki tane döşek serilmiş, el yüz yıkamaları için birer leğen su bırakılmıştı.

"Akşam yemeği vaktinde gelip sizi yemekhaneye götüreceğim. Nubank Birader de orada olacak."

YEMEKHANEYE GIRDİKLERİNDE, ELLİ KADAR rahip oturmuş yemeklerini yiyorlardı. İçlerinden biri hemen yerinden fırladı ve onları karşılamaya koştı "Ben Nubank. Hoş geldiniz." Uzun boylu ince bir adamdı, kadidi çıkmış gibiydi. Bu zor zamanlarda Mısır'da ancak bir, iki tane şişman insan Kalmıştı zaten. Yemek de basitti: bir çanak çorba ve küçük bir maşrapada bira. Nubank dışında herkes sessiz sessiz yemeğini yiyordu, o ise hiç durmadan konuşmaktaydı. Cırtlak bir sesi, kendini beğenmiş bir tavrı vardı.

"Yarın nasıl kurtuluruz bilmiyorum," dedi Taita hücrelerine dönüp yatmaya hazırlanırken. "İyi kalpli Nubank Birader'i dinlerken uzun bir gün geçireceğiz."

"Ama coğrafya bilgisi olağanüstü," diye belirtti Demeter.

"Doğru söylüyorsun Büyücü," diyen Taita uyumak üzere yana döndü.

BİR PAPAZ ADAYI GELİP kahvaltıya çağırduğunda daha güneş doğmamıştı. Demeter o gün daha da güçsüz görüldüğü için Taita ile Meren yataktan kalkmasına yardım ettiler. "Bağışla beni Taita. Pek uyuyamadım." "Rüyalar mı?" diye Tenmass dilinde sordu Taita. "Evet. Cadı, bana yaklaşıyor. Artık ona direnecek gücü bulamıyorum."

Taita da sıkıntılı rüyalarla uğraşmıştı. Bu sefer, piton geri dönmüştü. Onun vahşi kokusunu burun deliklerinde ve genzinde hissediyordu hâlâ. Ama kendi kuruntularını gizledi ve Demeter'e karşı güven verici bir tutum takındı. "Daha seninle çok yollar aşacağız."

Kahvaltıda sert, küçük birer dilim karabuğday ekmeği ile yine birer maşrapa bira vardı. Nubank Birader, gece kaldığı yerden monologunu sürdürdü. Neyse ki, kahvaltı çabucak bitti ve bir parça rahatlayarak Nubank'ın arkasından dolambaçlı koridorlardan, geçitlerden geçerek tapınağın kütüphanesine gittiler. Burası büyük, soğuk bir odaydı, bütün duvarları yerden tavana kadar taştan kitap rafları ile doluydu ve başka herhangi bir dekorasyon ya da süsleme bulunmuyordu; raflarda binlerce papirüs rulosu diziliyordu.

Üç papaz adayı ve iki yeni papaz Nubank Birader'i beklemekteydi. Ellerini önde kavuşturup sıraya girmişler, itaatkâr bir tavırla duruyorlardı.

Bunlar Nubank'ın asistanlarıydı. Korkularının haklı bir nedeni vardı: Nubank onlara karşı ezici bir tutum sergiliyor, hoşnutsuzluğunu veya aşağılamalarını en sert biçimde dile getirmekten kaçınmıyordu.

Taita ile Demeter ortadaki alçak masanın başına oturunca, Nubank dersine başladı. Masanın üzeri de papirüs rulolarıyla doluydu. Yakınlarında büyük bir su kaynağı olmasına bakmaksızın, bütün volkanları ve termal olguları teker teker saymakla işe başladı. Her bölgenin adını söyledikten sonra, dehşet içindeki asistanlardan birini raflardan gerekli ruloları almaya yolluyordu. Çoğu zaman bunun için çürük çarık bir merdivene çıkılması gerekiyor, o arada da Nubank merdivendeki kişiyi bir hakaret silsilesiyle yönetiyordu. Taita bu can sıkıcı duruma kibarca müdahale edip adamı kendi asıl istediği cevaplara çekmeye çalışsa da, Nubank tatlı tatlı başını sallayıp kendi bildiğini okuyordu.

Talihsiz bir papaz adayı Nubank'ın tercih ettiği kurbandı. Zavallı şekilsiz bir yaratıktı: vücudunun kusurlu olmayan, bozulmamış yeri yok gibiydi. Tıraşlı kafası uzundu, pul pul olmuş kuru bir deriyle kaplıydı ve üstüne üstlük bir de döküntüsü vardı. Kaşları, küçük, birbirine yakın, donuk bakışlı şaşı gözlerinin üstünden fişkırıyordu. İri dişleri, ayrık üst dudağından dışarı taşıyor, nadiren konuştuğunda salyası akıyordu. Çenesi o kadar sert bir şekilde geriliyordu ki, yok gibiydi. Sol yanağında kocaman mor bir doğum lekesi vardı, göğsü içeri çöktü ve sırtında koca bir kambur bulunuyordu. Çırpı gibi bacakları aynı zamanda çarpıktı ve iki yana sallanarak yürümesine neden oluyordu.

Öğle vakti, yine bir papaz adayı gelip yemeğe çağırırdı. Hep yan aç olan Nubank ve asistanları bu çağrıya şevkle yanıt verdiler. Yemekte, Taita kambur papaz adayının onunla göz göze gelmek için çılgınca ataklar yapağını fark etti. Genç adam, Taita'nın dikkatini çektiğini anlar anlamaz ayağa kalkıp telaşla kapıya gitti. Orada dönüp arkasına baktı ve Taita'nın da kendisini takip etmesini istediğini belirten bir baş hareketi yaptı.

Taita minik dostunu terasta kendisini bekler buldu. Adam yine bir baş işareti yapıp dar bir geçidin girişinde kayboldu. Taita da peşinden gitti ve az sonra kendini tapınağın küçük avlularından birinde buldu. Duvarlarda Hathor'un rölyefleri ve ortada Firavun Mamose'nin bir heykeli vardı. Adam heykelin arkasına saklanmıştı.

"Yüce Büyücü! Sana anlatmam gereken bir şey var, ilgini çekebilir," diyerek kendini yere attı ve Taita, onun yanına gitti.

"Ayağa kalk," dedi yumuşak bir sesle. "Ben kral değilim. Senin adın nedir?" Nubank Birader, ona sadece, "Hey sen," diye hitap ediyordu.

"Bana Tiptip diyorlar yürüme şeklim yüzünden. Büyükbabam, Mısır'dan Etiyopya'ya göç edildiği sırada Kraliçe Lostris'in sarayında doktordu. Sizinle sık sık konuşmuş. Belki onu hatırlarsınız Büyücü. Adı Siton'du."

"Siton mu?" Taita bir an düşündü. "Evet! Çocuk denecek yaştaydı, kancalı ok uçlarını kaşıkla çıkarmakta çok başarılıydı. Pek çok askerin hayatını kurtarmıştı." Tiptip sevinçle sırıttı ve yarık dudağı iyice ayrıldı. "Ne oldu büyükbabana?"

"İhtiyarlayıp huzur içinde öldü, ama gitmeden önce o tuhaf güney diyarlarında yaşadığınız maceralarla ilgili pek çok ilginç öykü anlatmıştı. Oraların insanlarını, hayvanlarını tarif ederdi. Ormanları, dağları ve dünyanın ucuna kadar uzanan büyük bataklığı anlatırdı."

"Heyecanlı dönemlerdi Tiptip." Taita, onu yüreklendirmek için başını salladı. "Devam et."

"Halkımızın Nil'in sol kolunu takip ederek Etiyopya dağlarına ulaştığını, Kraliçe Lostris'in bir birliği de keşif yapmak üzere sağ kol boyunca gönderdiğini söylemişti. General Lord Aquer'in komutasında o büyük bataklığa dalan birliği bir daha gören olmamış, sadece bir tek kişi kurtulmuş. Bu doğru mu Büyücü?"

"Evet Tiptip. Kraliçenin birliği yollayışını hatırlıyorum." General Aquer'in o birliğin başına geçirilmesini kendisi önermişti. Bela çıkarıcı bir adamdı, halk ondan hoşnut değildi. Ama bundan söz etmedi. "Sadece bir kişinin oradan döndüğü de doğru. Ama o kadar hastalanmış ve yolculuğun zorlukları yüzünden o kadar güç kaybetmişti ki, aramıza döndükten birkaç gün sonra ateşler içinde yanarak öldü."

"Evet, evet!" Tiptip heyecandan Taita'nın koluna yapıştı. "O zavallıyı büyükbabam tedavi etmiş. Söylediğine göre adamcağız nöbet geçirirken, yüksek dağları ve ucu bucağı görünmeyen gölleri olan bir ülkeden söz edermiş."

Taita'nın ilgisi arttı. "Göller! Bunu daha önce hiç duymamıştım. Ben o kurtulan adamı hiç görmedim. O hayatını kaybettiği Qebuf ye geldiğinde ben iki yüz fersah uzakta, Etiyopya dağlarındaydım. Aldığım raporda da hastanın aklını kaçırmış olduğu ve makul ve mantıklı bir bilgi veremediği söyleniyordu." Taita gözünü Tiptip'e dikti ve İç Göz'ünü açtı. Onun aurasından içten davrandığını ve hatırladığı gerçekleri söylediğini anladı. "Bana anlatacak başka şeylerin de var galiba Tiptip?"

"Evet Büyücü. Orada bir de volkan varmış," dedi Tiptip. "O yüzden size geldim. Ölen asker daha önce hiç görülmemiş yanan bir dağdan söz etmiş. Büyük bataklığın ötesine geçince sadece uzaktan görebilmişler. Bacasından çıkan dumanın gökyüzünde sürekli asılı kalan bir bulut gibi olduğunu anlatmış. Askerlerden bazıları, bunu daha fazla ilerlemelerini istemeyen karanlık Afrika tanrılarının uyansız olarak almış, fakat Lord Aquer bunun bir karşılama feneri olduğunu söyleyip oraya ulaşmaya karar vermiş. Yola devam etmelerini emretmiş. Fakat işte tam o noktada, volkanın uzaktan görüldüğü yerde, asker o ateşli hastalığa yakalanmış. Birliği onu ölüme terk edip güneye doğru ilerlemeye devam etmiş. Fakat asker, dev gibi çıplak siyah adamların göl kıyısındaki köyüne ulaşmayı başarmış. Onu köye kabul etmişler. Samanlarından biri bir ilaç vermiş ve evine dönecek kadar iyileştirmiş." Tiptip heyecandan Taita'nın kolunu iyice sıkmaya başladı. "Size daha önce anlatmak istedim ama Nubank Birader izin vermedi. Yetmiş yıl önceki kulaktan dolma şeyleri size anlatmamı yasakladı. Nubank Birader'e itaatsizlik ettiğimi söylemezsiniz değil mi? İyi kalpli ve kutsal bir adamdır ama katı biri de olabilir."

Taita, "Sen doğru olanı yaptın," diye garanti verdi ve kolunu kavrayan parmakları kibarca gevşetti. Sonra, aniden, daha yakından bakmak için Tiptip'in elini kaldırdı. "Altı parmağın var!" diye bağırdı.

Belli ki, Tiptip utanmıştı: elini yumruk yapıp kusurunu gizlemeye çalıştı. "Tanrılar beni bütün bedeni yamuk biri olarak yaratmış. Kafam, gözlerim, sırtım, kollarım, bacaklarım.. neyim varsa çarpık ve kusurlu." Gözleri yaşardı.

"Ama güzel bir kalbin var," diye teselli etti Taita. Yumruk yaptığı avucunu yavaşça açtı ve parmakları ayırdı. Genç adamın normal küçük parmağının yanından güdük kalmış bir parmak daha çıkıyordu. "Altı parmak yolu gösterecek," diye mırıldandı.

"Ben size bir yol göstermek istemedim Büyücü. Size karşı asla böyle bir hakarete bulunamam," diye inledi Tiptip.

"Hayır Tiptip, bana büyük bir hizmette bulundun. Dostluğumdan ve minnettarlığımdan emin ol." "Nubank Birader'e söylemeyecek misiniz?" "Hayır. Sana yemin ediyorum."

"Hathor sizi korusun Büyücü. Şimdi gitmem lazım yoksa Nubank Birader, beni aramaya çıkar." Tiptip yengeç gibi yan yan uzaklaştı. Taita ona birkaç dakika verdikten sonra kütüphaneye döndü. Demeter ile Meren ondan önce gelmişlerdi, Nubank ise azarlamakla meşguldü. "Neredeydin?"

"Tuvaletteydim Birader. Bağışlayın beni. Mideme dokunacak bir şey yemişim."

"Sen de benim mideme dokunuyorsun, pislik parçası. Hazır gitmişken kendini tamamen kubura atsan daha iyi olurdu." Tiptip'in doğum lekesine vurdu. "Şimdi git bana doğu okyanusundaki adaların gösterildiği ruloları getir."

Taita, Demeter'in yanındaki yerini aldı ve Tenmass diliyle, "Şu küçük dostumuzun sağ eline bak," dedi.

Demeter heyecanla, "Altı parmağı var," diye fısıldadı. "Altı parmak yolu gösterecek! Ondan bir şey öğrendin, öyle değil mi?"

"Nil Ana'nın sağ kolunu takip etmemiz gerekiyor. Orada büyük bir göl kıyısında bir volkan bulacağız. Eos'un orada gizlendiğinden eminim."

ERTESİ SABAH GÜNEŞ DOĞMADAN epey önce Hathor Tapınağı'ndan ayrıldılar. Nubank onlara gönülsüzce esenlikler diledi... daha anlatacağı elli tane volkan vardı. Teb'in aşağısındaki sığılğa ulaştıklarında hava hâlâ yan karanlıktı. Nehir yatağına önden Habari ve Meren indiler, onları Taita ile Demeter takip ediyordu, fakat iki grubun arası oldukça açılmıştı. Öndekiler iğrenç kızıl birikintinin kenarından geçip karşı kıyıya giden yolu yarılacaklarında, Demeter'in devesi çamuru geçmeye başlamıştı. Tam o anda Taita üzerlerinde kötücül bir güç toplandığını hissetti. Sanki hava aniden soğumuştur, kulakları zonkluyor, soluğu daralıyordu. Çabucak dönüp kısrağının sağrısından arkaya baktı.

Az önce ayrıldıkları yakada tek başına biri duruyordu. Koyu renk giysileri karanlıklara karıştığı halde Taita, onu hemen tanımıştı. İç Göz'ünü açtı ve adamın etrafında Soe'nin o farklı aurasını gördü, kamp ateşinin alevleri gibiydi. Mor ve yeşil alacalan olan saldırgan bir kırmızı renkteydi. Taita bundan daha tehditkâr bir aura görmemişti.

Tahtirevanında uzanan Demeter'i uyarmak için, hemen, "Soe burada!" diye bağırdı ama artık çok geçti: Soe bir kolunu uzattı ve devenin geçmekte olduğu birikintiyi gösterdi. Sanki onun buyruğuna itaat edermiş gibi, hemen o anda sudan fırlayan canavar gibi bir karakurbağası devenin arka bacağına dizinin tam üstünden dişlerini geçirdi. Hayvan dehşet içinde böğürdü ve dizgininden kurtulup birikintinin dışına kaçtı. Karşı kıyıya yönelmek yerine, geri döndü ve nehir yatağı boyunca dörtnala deli gibi koşmaya başladı, Demeter'in tahtirevanı da üstünde iki yana savruluyordu.

Taita, "Meren! Habari!" diye bağırp atını mahmuzladı ve devenin peşine düştü. Meren ve Habari de hemen hayvanlarını döndürüp nehir yatağından dörtnala gelmeye başlamışlardı.

Taita, "Sıkı tutun Demeter!" diye haykırdı. "Geliyoruz!" Duman Yeli adeta altında uçuyordu ama o, Demeter'e yetişmeden, deve başka bir çamur birikintisine ulaştı ve etrafa çamurlar sıçratarak içine daldı. Sonra tam önünde çamurun yüzeyi açıldı ve başka bir kurbağa çıktı. Panikten çıldırmış durumdaki devenin başına kadar sıçradı ve dişlerini onun burnuna geçirdi. Bir sinire isabet etmiş olmalıydı, çünkü devenin ön bacakları anında çöküvermişti. Sonra sırtüstü yuvarlandı ve hayvanın uzun, sivri dişlerinden kurtulmak için kafasını deli gibi iki yana sallamaya başladı. Tahtirevan altında kalmış, ağırlığı yüzünden hafif bambu çerçevesi çamurun içinde parçalanmıştı.

Taita, "Demeter! Onu kurtarmamız lazım!" diye Meren'e bağırdı ve kısrağını hızlandırdı. Fakat o daha birikintinin kenarına ulaşmadan, Demeter'in kafası yüzeye çıktı. Bir şekilde tahtirevandan kurtulmuştu ama başına yapışan çamurdan yarı boğulmuş haldeydi, öksürüp kusuyordu, hareketleri güçsüz ve dengesizdi.

"Geliyorum!" diye bağırdı Taita. "Sakın umudunu kaybetme!" Sonra, aniden, çamurda kurbağa kaynamaya başladı. Sürüler halinde çamurdan çıkıp bir ceylana saldıran vahşi köpekler gibi Demeter'in başına üşüştüler. İhtiyar adam çığlık atmaya çalıştı ve ağzı sonuna dek açıldı ama içine çamur doldu. Kurbağalar onu yüzeyin altına çektiler ve bir an için tekrar yüzeye çıktığında çırpınmaları hemen hemen sona ermiş gibiydi Sadece aşağıdan kurbağalar etini didikledikçe kıpırdıyordu.

Taita, "Buradayım Demeter!" diye ümitsizce haykırdı. Kısrağı kudurmuş karakurbağalarının arasına sokamıyordu, çünkü onu da parçalayacaklarını biliyordu. Hayvanı dizginledi ve sırtından aşağı kayd, asası da elindeydi. Çamurda zorlukla ilerlemeye başladı ve bir kurbağa suyun altından bacağını ısırınca ıstırapla soludu. Asasıyla hayvana vurdu, vururken bütün fiziksel ve ruhani gücünü toplamıştı. Asanın ucundaki darbeyi hissetti ve yaratık bacağını bıraktı. Sonra da sırtüstü suyun üstüne çıkıp can çekişmeye başladı.

"Demeter!" Onu diri diri yemekte olan hayvanlardan ayırt edemiyordu. Adam ve kurbağalar parlak kara çamurdan bir top haline gelmişlerdi.

Aniden, o yığından iki tane zayıf kol uzandı ve Taita, Demeter'in sesini duydu. "Benim işim bitti. Yalnız devam etmek zorundasın Taita." Sesi zor duyulmuştu, çamur ve zehirli kızıl sular yutmuştu sesi. Sonra, diğerlerinden daha da iri bir karakurbağası çenesini Demeter'in başının yan tarafına geçirdi ve yaşlı adamı son kez suyun dibine çekti.

Taita yine de ilerlemeye devam ediyordu ama Meren arkadan yetişip güçlü koluyla belinden sarıldı ve onu çamurdan çekip terkisine alarak kıyıya götürdü.

Taita kendini kurtarmak için çırpınarak, "İndir beni!" diye haykırdı. "Onu bu iğrenç canavarlara bırakamayız." Ama Meren bırakmadı.

"Büyücü yaralısın. Bacağının haline bak." Meren, onu yatıştırmaya çalıştı. Taita'nın bacağında çamurla karışık kanlar akıyordu. "Demeter'in işi bitti. Seni de kaybedemem." Meren, Taita'yı sıkıca tutarken çamurların altında son kez yaşanan çırpıntıya baktılar.

Meren sakin bir sesle, "Demeter gitti," dedi ve Taita'yı ayaklarının üstüne yere bıraktı. Sonra gidip gri kısırağı yakaladı ve geri getirdi. Taita'nın ata binmesine yardım ederken yumuşak bir sesle, "Gitmek zorunuz Büyücü," dedi. "Burada yapacak bir şey kalmadı artık. Yarana bakan lazım. Hiç kuşkusuz bu karakurbağalarının dişleri zehirlidir ve çayırdaki da sana bulaşacak bir sürü pislik vardır."

Yine de Taita bir süre daha oyalandı, dostundan son bir işaret göre. bilmek için havadan son bir temas kurabilmek için bakındı ama böyle bir şey olmadı. Meren kendi atının üzerinden uzanıp Taita'nın kısırağının da dizginlerini tuttu ve yola koyuldular, Taita da bu sefer itiraz etmemişti Bacağı ağrıyordu ve kendini şokta, eksik hissetmekteydi. Yaşlı âlim gitmişti ve Taita, ona ne kadar güvendiğini anlıyordu. Artık cadıyla tek başına yüzleşecekti ve bu durum onu dehşete düşürüyordu.

SARAYDAKI DAIRELERINE ULAŞINCA, RAMRAM, Taita'nın yıkanıp çamurlardan temizlenmesi için köle kızlarla semaverler dolusu sıcak su ve kokulu merhemler yolladı. Taita tepeden tırnağa temizlenince iki kraliyet doktoru geldi, arkalarında da kucak dolusu ilaç ve sihirli tılsım taşıyan bir asistan ordusu vardı. Taita'nın talimatıyla Meren onları kapıda karşıladı ve geri gönderdi. "Mısır'ın en yetenekli ve bilgili cerrahı olan büyücü yarasıyla kendi ilgileniyor. Size de ilginizden ötürü teşekkürlerini sunuyor."

Taita yarasını damıtılmış şarapla yıkadı. Sonra da uyuşturucu bir merhem sürdü ve Meren kandilin alevinde kızdırdığı bronz bir kaşıkla derin kesiği dağladı. Bu, Taita'nın ona öğretebildiği birkaç tıbbi beceriden biriydi. Meren işini bitirince, Taita kendini ayılttı ve Duman Yeli'nin uzun kuyruk kıllarından birini iplik olarak kullanıp yaralan dikti. Kendi karışımı olan merhemlerden sürüp keten şeritlerle sardı. İş bittiğinde acıdan bitkin düşmüştü ve Demeter'i kaybetmenin üzüntüsüyle perişandı. Şiltesine gömülüp gözlerini kapadı.

Kapıda bir karmaşa olunca gözlerini açtı ve tanıdık, otoriter bir sesin "Taita, neredesin?" diye bağırdığını duydu. "Seni hiç gözümün önünden ayıramayacak mıyım ben? Her seferinde başına bir bela sarıyorsun. Ayıp sana! Çocuk değilsin ki artık." Bu sözlerin hemen ardından da yer yüzündeki İlahi Tanrı Firavun Nefer Seti, hastanın odasına daldı. Arkasından da soyluları ve refakatçileri içeriye doluştu.

Taita moralinin yükseldiğini ve gücünün yerine gelmeye başladığını hissetti. Tümüyle yalnız değildi. Nefer Seti'ye gülümsedi ve dirseğinin üstünde doğrulmaya çalıştı.

"Taita, kendinden utanmıyor musun? Ben, seni ölüm döşeğinde bulacağımı sanmıştım. Oysa sen burada sırtüstü devrilmiş, suratında aptalca bir sırıtmayla keyif çatıyorsun."

"Majeste, o tebessüm varlığınızdaki duyduğum içten sevincin yansımasıdır."

Nefer, onu kibarca yastıkların üstüne itti ve maiyetine döndü. "Lordlarım, beni burada eski dostum ve öğretmenim olan büyücü ile baş başa bırakabilirsiniz. İhtiyacım olunca sizleri çağıracağım." Adamlar dışarı çıktılar ve Firavun, Taita'ya sarılmak için eğildi. "İsis'in göğsünden gelen tatlı süt adına, seni sağ salim gördüğüme çok sevindim, ama arkadaşın olan büyücünün öldüğünü duydum. Her şeyi öğrenmek istiyorum, ama önce izin ver Cambeseli Meren'i selamlayayım." Kapıda nöbet tutan Meren'e döndü. Meren, Firavun'un önünde diz çöktü ama Nefer Seti, onu kaldırdı. "Kendini benim için alçaltına Kızıl Yol Yoldaşı." Sonra onu içtenlikle kucakladı. İkisi de genç birer erkekken, savaşçılığın en üst düzeyde sınındığı Kızıl Yol'a katılmışlardı. Bu, savaş arabası kullanma, ok atma ve kılıç kullanma becerilerinin sınındığı bir sınavdı. İkisi, kendini kanıtlamış eski askerlere karşı bir takım oluşturmuştu. Askerlerin öldürmek dahil her şeyi yapması serbestti ve yolun sonuna ulaşmalarını engellemeye çalışıyorlardı. Firavun ve Meren birlikte sınavı kazanmışlardı. Kızıl Yol Yoldaşları savaşçı kan kardeşleri olur ve bu yoldaşlık ömürlerinin sonuna kadar devam ederdi. Ölümüne kadar, Meren, Nefer Seti'nin kız kardeşi Prenses Merykara'yla nişanlıydı, o yüzden Firavun'la ikisi kayınbirader sayılırdı. bu da aralarındaki bağı güçlendirmişti. Meren, Nefer'in altındaki bu yüksek mevkiyi koruyabilirdi ama o kendini çirak olarak Taita'ya adamayı seçmişti.

"Taita seni de Gizemler Okulu'nda eğitmeyi başarabildi mi? Artık güçlü bir savaşçı olmanın yanı sıra büyücü de oldun mu?" diye sordu Firavun.

"Hayır majeste. Taita'nın üstün gayretlerine rağmen, bende yetenek yoktu. En basit büyüleri bile beceremedim. Hatta birkaç tanesi geri dönüp benim başıma bela oldu." Meren yalandan hüzünlü bir ifade takındı.

"İyi bir savaşçı beceriksiz bir büyücüden her zaman daha iyidir, eski dostum. Gel, sen de bizimle otur, tıpkı eski günlerde Mısır'ı tirandan kurtarmaya çalışırken yaptığımız gibi."

İkisi Taita'nın yatağının iki yanına yerleşince, Nefer ciddileşti. "Şimdi, karakurbağalarıyla

karşılaşmanızı anlatın bana."

Taita ve Meren, Demeter'i nasıl yitirdiklerini anlattılar. Sözlere bittiğinde Nefer sessizdi. Sonra, "Bu yaratıklar her gün biraz daha saldırgan ve açgözlü oluyor. Nehirdeki su birikintilerinde kalan suyu kirletip zehirleyen de onlar olduğuna eminim. Onlardan kurtulmak için aklıma gelen her yolu denedim ama öldürdüğümüz her kurbağaya karşı iki tane birden çıktı ortaya."

"Majeste." Taita devam etmeden önce bir an duraksadı. "Bu yaratıkların sahibi olan cadıyı bulup onu yok etmeniz lazım. Krallığınızın ve sizin başınıza sardığı karakurbağaları ve bütün diğer belalar da onunla birlikte yok olur, çünkü onların efendisi o cadı. O zaman Nil yeniden akmaya başlar ve Mısır yine refaha kavuşur."

Nefer Seti korkuyla ona baktı. "Yani bu afetlerin doğal olmadığı mı düşünmeliyim?" diye sordu. "Bütün bunların tek bir kadının büyült ve cadılığı ile olduğunu mu söylemek istiyorsun?" "Benim inancım bu," dedi Taita.

Nefer Seti ayağa fırlayıp düşünceli bir şekilde ileri geri dolaşmaya başladı. Sonunda durup gözlerini Taita'ya dikti. "Kim bu cadı? Nerede? Yok edilebilir mi yoksa ölümsüz mü?"

"Ben onun insan olduğuna inanıyorum Firavun, ama güçleri korkunç. Kendini de çok iyi koruyor." "Adı ne?" "Eos."

"Şafak tanrıçası mı?" Kendisi de bir tanrı olduğu için, rahipler ona tanrıları çok iyi öğretmişler. "Ama insan dememiş miydin?"

"Gerçek kimliğini gizlemek için tanrıçanın adını çalmış olan bir insan."

"Eğer öyleyse yeryüzünde bir ini olmalı. Nerede bu Taita?"

"Demeter ve ben, onu arıyorduk, ama niyetimizden haberdar oldu. Önce Demeter'e saldırmak üzere dev bir piton yolladı ama ölümün eşiğine geldiği halde Meren'le ben onu kurtardık. Bu sefer, yılanla yapamadığını karakurbağalarıyla başardı."

Nefer Seti, "Yani bu cadıyı nerede bulabileceğimi bilmiyorsun?" diye ısrar etti. "Emin değiliz, ama büyüler onun bir volkanda yaşadığını gösteriyor."

"Vulkan mı? Cadı bile olsa, böyle bir şey mümkün mü?" Sonra güldü. "Senden asla kuşkulanmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim Taita. Ama söyle bana, hangi volkan? Bir sürü volkan var."

"Onu bulmak için Nil'in sağ kolunu takip ederek Qebui'nin ötesindeki büyük bataklığı aşmamız gerektiğine inanıyorum. İni, büyük bir gölün kıyısındaki volkanda. Dünyanın ucuna yakın bir yerde."

"Çocukken bana büyükannem Kraliçe Lostris'in, nehrin kaynağını bulmak üzere Lord Aquer'i oraya yolladığını anlatmıştın. Qebui'nin ötesindeki o korkunç bataklıkta kaybolmuş ve asla geri dönmemişlerdi. O seferin de Eos'la bir ilgisi var mıydı?"

"Aslında varmış majeste," dedi Taita. "Askerlerden birinin Qebui'ye dönmeyi başardığını da anlatmış mıydım?" "Ben öykünün o kısmını hatırlamıyorum."

"O sıralar önemsiz görünüyordu, ama biri geri dönmüştü. Aklını yitirmişti ve hastaydı. Doktorlar onun çektiği sıkıntılar yüzünden delirdiğini düşündü. Ben onunla konuşma fırsatı bulamadan da öldü. Fakat yakınlarda, onun ölmeden önce o zaman dinleyen hiç kimsenin inanmadığı ve dolayısıyla bana bildirmediği birtakım şeyler anlatmış olduğunu öğrendim. Dünyanın ucundaki bazı muazzam büyüklükteki göllerden ve dağlardan söz etmiş... ve en büyük gölün kıyısında bulunan bir volkandan. Bu efsaneden, Demeter'le ikimiz cadının nerelerde olduğunu tahmin ettik." Tiptip'le yaptıkları konuşmayı da anlattı.

Nefer şaşkınlık içinde dinliyordu. Taita sözünü bitirince, bir süre düşündükten sonra, "Neden o volkan bu kadar önemli?" diye sordu.

Taita yanıt olarak Demeter'in cadının Etna Dağı'ndaki ininde nasıl esir kaldığını ve sonra nasıl kaçtığını anlattı.

"Büyülerini yapabilmek için yeraltından gelen ateşlere ihtiyacı var. Yoğun ısı güç veriyor ve sülfür gazları onun tanrısal yeteneklerini artırıyor," diye açıkladı Taita.

"Peki, yüzlerce volkan arasından niye özellikle bunu seçtiniz?" "Çünkü Mısır'a en yakın olan o ve Nil'in kaynağında yer alıyor."

"Sebeplerinin tutarlı olduğunu görüyorum. Her şey birbirine uyuyor," dedi Nefer. "Yedi yıl önce, Nil kurduğunda, aklıma büyükannemin düzenlediği seferle ilgili anlattıkların geldi ve ben de nehrin kaynağını bulup kurumasının sebeplerini araştırsın diye oraya bir birlik yolladım. Komutan olarak da Albay AhActon'u atadım." "Bunu bilmiyordum," dedi Taita.

"Çünkü burada yoktun ve benimle bu konuyu tartışmadım. Meren'le ikiniz yabancı diyarlarda dolaşıyordunuz." Nefer'in sesi sitemkârdı. "Benimle kalman gerekirdi."

Taita alttan alan bir tavır benimsedi. "Bana ihtiyacınız olduğunu bilmiyordum majeste." Firavun, "Sana hep ihtiyacım oldu," dedi.

"O ikinci seferden ne haberler geldi?" Taita hemen avantajını kullanmıştı. "Geri döndüler mi?" "Hayır, dönmediler. Giden sekiz yüz adamdan hiç biri geri gelmedi. Büyükannemin ordusundan da daha kötü tamamen yok oldular. Onları da mı cadı mahvetti?"

"Bu mümkün majeste." Taita, onun cadının varlığını çoktan kabullendiğini ve peşine düşmek için ikna edilmeye veya yüreklendirilmeye ihtiyacı olmadığını görebiliyordu.

"Taita sadece tanrıların bildiği bir yerlere yaptığın yolculuk dışında beni hiç yüzüstü bırakmadın." Nefer Seti, Taita'ya sırtıttı. "Şimdi düşmanımın kim olduğunu biliyorum ve ona karşı harekete geçebilirim. Daha önce halkımı bu korkunç felaketlerden kurtarmak konusunda çaresizdim. Kuyu kazmakla, düşmanlarımdan yiyecek dilenmekle ve kurbağalan öldürmekle yetinmek zorundaydım. Şimdi sen sorunlarımın çözümünü netleştirdin. O cadıyı yok etmek zorundayım!"

Ayağa fırladı ve kafese kapatılmış aslan gibi dolaşmaya devam etti. O bir hareket adamıydı, kılıcını çekmeye hazırdı. Savaşma fikri moralini yükseltmişti. Taita ile Meren aklından geçen düşünceleri anlamaya çalışarak yüzüne bakıyorlardı. İki de bir elini belindeki kılıca atıp, "Evet! Horus ve Osiris adına, işte bu!" diye bağıırıyordu. Sonunda, Taita'ya döndü. "Bu Eos'a karşı bir ordu daha göndereceğim," dedi.

Taita, "Firavun, zaten iki Mısır ordusunu yuttu şimdiye kadar," diye hatırlattı.

Nefer Seti biraz ayıldı. Bir süre daha dolaştıktan sonra durdu. "Pekâla. Demeter'in Etna'dayken yaptığı gibi ona karşı bir büyü yap, kadın dağından yuvarlansın ve yere çarpınca olgun bir meyve gibi dağılsın. Ne dersin Taita?"

"Majesteleri, Eos'u hafife almayın. Demeter benden daha güçlü bir büyücüydü. Cadıya karşı bütün güçlerini seferber etmişti, ama sonunda cadı onu yok etti, hem de tırnaklarının arasında kene ezer gibi zahmetsizce." Taita kederle başını salladı. "Benim büyülerim mızrak gibidir. Çok uzağa atarsanız, güçleri azalır ve onun bir kalkan darbesiyle işe yaramaz hale gelir. Ona yeterince yaklaşabilirsem ve yerini tam olarak bilirim o zaman daha güçlü büyüler yapabilirim. O gözümün önünde olursa attığım ok onun kalkanını aşabilir. Bu kadar uzaktan hiçbir şey yapamam."

"Eğer Demeter'i yok edecek kadar güçlüyse neden aynı şeyi sana da yapmadı?" Kendi sorusunu kendi yanıtladı. "Çünkü senin ondan daha güçlü çıkmandan korkuyor."

"Keşke bu kadar basit olsaydı. Hayır Firavun, çünkü henüz bana bütün gücüyle saldırmadı."

Nefer Seti şaşkın görünüyordu. "Ama Demeter'i öldürdü ve krallığına kötülük değirmeninin taşları arasında öğütüyor. Seni niye ayrı tutuyor ki?"

"Demeter'le işi bitmişti. Eline geçirdiği zaman, bir vampir gibi tüm bilgi ve yeteneklerini emip aldığını anlatmıştım. Sonunda Demeter kaçmayı başarınca, bütün vahşetiyle peşine düşmekte bir sakınca görmedi. Artık Demeter, onun için bir tehdit değildi ve verecek bir şeyi kalmamıştı. Yani

benimle birleşene kadar öyleydi. O zaman cadının yeniden ilgisini çekti. Bir araya gelince önemli bir güç oluşturduk ve o zaman beni keşfetti. Beni de Demeter gibi kupkuru bırakana dek ölmemi istemiyor, ama beni yalnız bırakmadıkça ele geçiremeyeceğini de bildiği için müttefikimi ortadan kaldırdı."

Nefer, "Eğer seni iğrenç emellerini gerçekleştirmek için saklıyorsa, ordumla birlikte seni de alırım. Benim Truva atım olursun. Onu haklayacak kadar yaklaşınca da sen dikkatini dağıtırken ikimiz birden saldırırız," diye öneride bulundu.

"Ümitsiz önlemler Firavun. Sizi de Demeter gibi uzaktan öldürebilecekken yaklaşmanıza niye izin versin?"

"Bana anlattıklarına göre, Mısır üzerinde güç sahibi olmak istiyor. Pekâlâ. Kendimi ve ülkemi ona teslim etmek için gittiğimi söylerim. Tevazu içinde ayaklarını öpmeme izin vermesini dilerim."

Bu saf öneri karşısında içinden gülmek geldiği halde Taita ciddi tavrını korumayı başardı. "Majesteleri, cadı bir bilgin."

"Yani?"

"İç Göz'üyle sizin savaş planları okuduğunuz gibi, bir insanın ruhundaki sırları okuyabilir. Auranız böylesine öfke saçarken ona asla yakışamazsınız."

"O zaman sen nasıl yaklaşmayı düşünüyorsun?"

"Onun gibi, ben de bir bilginim. Bende okuyabileceği bir aura yok."

Nefer Seti kızmaya başlamıştı. İşine karışılmasına veya engel olunmasına tahammül etmeyi unutacak kadar uzun zamandır tanrıydı. Sesi yükseldi. "Ben artık gizemli konuşmalarınla kandıracağın bir çocuk değilim. Planlarıma kusur bulmakta pek aceleci davrandın," dedi, "Bilgili Büyücü, sen de bir alternatif plan söyleme nezaketinde bulun ki, ben de senin bana davrandığın gibi davranma zevkini tadabileyim."

"Siz Firavun'sunuz, Mısır'sınız. Onun kurduğu ağa girmemeniz gerekir. Sizin göreviniz burada Mintaka ve çocuklarınızla birlikte halkınızın başında kalmak, ben başaramadığım takdirde onları korumak."

Nefer Seti, "Sen kurnaz bir düzenbazsın Tata. Bu işin nereye varacağını biliyorum. Beni burada kurbağa öldüreyim diye bırakıp Meren'le ikiniz yeni bir maceraya atılacaksınız. Ben geride kalıp kadın gibi kendi haremimde mi saklanacağım?" dedi acı bir sesle.

"Hayır majeste, tahtında oturan mağrur bir firavun olarak, İki Krallığı hayatınız pahasına koruyacaksınız."

Nefer Seti yumruk yaptığı ellerini kalçalarına dayayıp kötü kötü baktı. "Senin büyülü şarkını dinlememeliyim. Sen de cadılar gibi güçlü bir ağ örebiliyorsun." Sonra ellerini kabullenir gibi iki yana açtı. "Şarkı söylemeye devam et Tata, ister istemez dinleyeceğim."

"Belki Meren'in komutasına küçük bir birlik vermeyi düşünebilirsiniz, en fazla yüz seçkin savaşçıdan oluşacak bir birlik. Hızlı ilerlerler, yanlarında malzeme vagonları da götürmek gerekmez. Bu kadarcık insan cadıya bir tehdit olarak görünmeyeceği için uğraşmaya ihtiyaç duymaz. Meren karmaşık bir psişik aura yaymadığı için ondan şüphe de etmez, basit bir asker, bir blöf olarak görür. Ben de onunla giderim. Beni uzaktan tanıyacaktır, ama böylece avucuna düştüğümü zanneder. Benden istediklerini alabilmesi için zaten yaklaşmama izin vermesi lazım."

Nefer Seti aşağı yukarı dolanırken homurdanıp duruyordu. Nihayet tekrar Taita'nın karşısına dikildi. "Seferi yönetmemeyi kabullenmem çok zor. Yine de, ileriye sürdüğü tezler, asabımı bozmakla birlikte, doğru." Öfkeli yüzü yumuşamaya başlamıştı. "Mısır'da herkesten çok sana ve Cambeseli Meren'e güvenirim." Meren'e döndü. "Albay rütbesi alacaksın. Kendi yüz adamını seç. Sana Şahin Mühürü'mü de vereceğim, böylece hükmüm altında bulunan her yerden ihtiyacın olan her şeyi temin

edebileceksin." Şahin Mührü, taşıyan kişiye Firavun'un kraliyet yetkilerini verirdi. "En geç yeni ayla birlikte harekete hazır olmanızı istiyorum. Her konuda Taita'ya danış. Sağ salim dönün ve bana o cadının kellesini getirin."

SEÇKİN ATLILARDAN OLUŞAN HIZLI bir birlik oluşturacağı duyulunca Meren'in etrafı gönüllülerle kuşatıldı. Adları HiltobarHilto, Shabako ve Tonka olan üç eski askeri yüzbaşılıları olarak seçti. Hiçbiri iç savaşta onun birlikte çarpışmamıştı bunun için çok gençtiler ama babalan çarpışmıştı ve hepsinin büyükbabası Kızıl Yol Yoldaşları'ydı.

Meren, Taita'ya, "Savaşçı kanı gerçekten aynı şekilde sürüyor," diye akladı Dördüncü seçimi de beğendiği ve güvendiği Habari oldu. Dört birliğinden birinin başına da onu geçirdi.

Dört yüzbaşısını da topladı, seçildiklerini bildirdi ve sıkıca sorguladı, "Bir karınız ya da kadını var mı? Hızlı ve hafif olmalıyız. Peşimizde kadınlarla gidemeyiz." Geleneksel olarak Mısır orduları kadınlarıyla birlikte ilerlerdi.

Habari, "Benim bir karım var," dedi. "Ama onun dırdırından beş, on yıl, hatta isterseniz daha uzun süre kaçmaya hazırım albay." Diğer üçü de bu hassas durumu kabul etti.

"Albay, eğer ülkeyi terk ediyorsak, kadınlarımızı bulduğumuz yerden alırız," dedi uzun süre önce ölmüş olan ihtiyar Hilto'nun oğlu HiltobarHilto. En İyi On Bin'de bulunmuştu ve boynunda Altın Övgü madalyonu vardı, İsmailiye'de sahte firavunla savaştıktan sonra Firavun tarafından verilmişti.

"Gerçek bir asker gibi konuştun," diyen Meren güldü. Dört adamına birlikleri için adam seçme yetkisi verdi. On günden kısa bir süre içinde bütün Mısır ordusunun en seçkin askerlerinden yüz kişiyi toplamışlardı. Adamların hepsi teçhizatlı ve silahlıydı; ikişer at ile birer yük katırı seçmek üzere yedekleme merkezine gönderildiler. Firavun'un emrettiği gibi yeni ayın çıktığı gece Teb'den yola çıkmaya hazırdılar.

Hareketten iki gün önce, Taita, Kraliçe Mintaka'nın hayır duasını almak için nehri geçip Memnon sarayına gitti. Onu daha da zayıf, bitap ve Perişan halde buldu. Mintaka buluşmalarından iki dakika sonra sebebini açıkladı.

"Ah, Tata, sevgili Tata. En korktuğum şey oldu. Soe ortadan kayboldu. Hayır duamı bile almadan gitti. Benim odamda gördüğünüzden üç gün sonraydı."

Taita şaşırmadı. Bu Demeter'in dehşet verici ölümünün gerçekleştiği gündü.

"Onu bulabilecekleri her yere adamlar yolladım. Taita, senin de benim kadar üzüldüğünü biliyorum. Sen de onu tanıyıp hayran olmuşsun. İkimiz de Mısır'ın kurtuluşunu onda görmüştük. Acaba özel güçlerini kullanıp onu bulamaz mısın ve bana geri getiremez misin? O olmazsa ölen bebeklerimi bir daha hiç göremem. Mısır ve Nefer sürekli ıstırap içinde kalır. Nil bir daha asla akmaz."

Taita, onu avutmak için elinden geleni yaptı. Sağlığının iyice bozulduğunu ve mağrur ruhunun, çaresizlik altında kırılma noktasına geldiğini görebiliyordu. Mintaka'yı yatıştırmak ve ümit verebilmek için tüm gücünü kullanırken bir yandan da Eos'a lanetler yağdırıyordu. "Meren'le ben güney sınırlarının ötesine sefere çıkıyoruz. Yol boyunca gittiğim her yerde ilk işim Soe'yi arayıp sormak olacak. Bu arada onun sağ ve sağlıklı olduğunu seziyorum. Beklenmedik koşullar ve olaylar yüzünden sana veda bile edememiş kraliçem. Ancak, ilk fırsatta Teb'e dönüp yeni adsız tanrıça adına yürüttüğü görevine devam edecek." Taita içinden, bunların hepsi de makul varsayımlar, diye düşündü. "Şimdi sana veda etmek zorundayım. Aklım ve saygı dolu sevgim hep seninle olacak."

Nil artık ulaşım için kullanılmadığı için, ölmekte olan nehrin kıyısındaki yoldan ilerlediler. İlk kilometrede Firavun da atıyla Taita'nın yanında yer aldı; komut ve talimatlarıyla bunalttı. Teb'e dönmeden önce, askerlere cesaret verici ve teşvik edici bir konuşma yapıp, "Hepinizden görevinizde başarılı olmanızı bekliyorum," diyerek sözlerine son verdi. Sonra onların önünde Taita'ya sarıldı. Firavun gözden kaybolana dek askerler tezahürat yaptılar.

Taita seferin aşamalarını her gece Yukarı Krallık'ta Nil kıyısında bulunan pek çok tapınaktan birinde konaklayacak şekilde planlamıştı. Ünü tapınaklara kendisinden önce ulaşıyordu. Başrahip gelip karşılıyor, ona ve adamlarına gece orada konaklamalarını öneriyordu. Meren'de kralın şahin Mührü

olduğu için gittikleri kenti koruyan askeri birliklerden ilave yiyecek de temin edebiliyordu. Rahipler, bu umulmadık yardımla kendi fakir sofralarına da bereket gelmesini umuyordu.

Taita her gece, yemekhanede yenen mütevazı yemeğin ardından tapınağın iç mabedine çekiliyordu. İç mabetlerde yüzlerce, hatta binlerce yıl dualar okunup ibadet edilmişti. İnananların tutkusu, Eos'un bile sızmakta büyük güçlük çekeceği ruhani duvarlar örmüştü iç mabetlerin etrafına. Böylece bir süre izlenmekten kurtulmuş oluyordu. Onu ele geçirmek isteyen cadının yollayacağı hayaletler tarafından rahatsız edilme korkusu olmadan, kendi inandığı tanrılara yalvarabiliyordu. Her tapınağın ait olduğu tanrıya dua ederek cadıyla yaşayacağı çarpışmada güç vermesini, rehberlik etmesini diliyordu. Bu sakin ve huzur dolu ortamda meditasyon yapabiliyor, maddi ve manevi güçlerini toparlayabiliyordu.

Tapınaklar her topluluğun merkezi ve eğitim kaynağıydı. Her ne kadar rahiplerin pek çoğu silik, durgun yaratıklar olsa da, bazıları ilim irfan sahibi ve bilgiliydi, çevrelerinde olup biteni biliyor; sürülerinin maneviyatını yükseltebiliyorlardı. Bu gibi rahipler güvenilir bilgi kaynaklarıydı. Taita onlarla saatlerce müzakereler yapıyor, hepsini ince ince sorguluyordu. Hepsine mutlaka sorduğu bir soru vardı. "Halkınızın arasında, yeni bir dini yaymaya çalışarak gizlice dolaşan birilerini duydunuz mu?"

Hepsi de duyduklarını söylüyordu. "Eski tanrıların güçten düştüğünü, artık Mısır'ı koruyamadıklarını dile getiriyorlar. Aramıza inecek, nehirdeki ve ülkedeki laneti kaldıracak yeni bir tanrıçadan söz ediyorlar. O gelince hastalıklar sona erecek ve Nil Ana yeniden akmaya başlayıp Mısır'ı refaha kavuşturacakmış. İnsanlara, Firavun ile ailesinin de bu yeni tanrıçanın gizli müritleri olduğunu ve yakında Nefer Seti'nin eski tanrıları azledip bu yeni tanrıçaya olan bağlılığını ilan edeceğini söylüyorlar." Sonra da merakla soruyorlardı. "Söyle bize yüce Büyücü, bu doğru mu? Firavun bu yabancı tanrıçayla birlik olduğunu ilan edecek mi?"

"Böyle bir şeyin olması için gökteki yıldızların yağmur gibi yağması lazım. Firavun bütün kalbi ve ruhuyla Horus'a bağlı," diye garanti veriyordu Taita. "Ama insanlar bu şarlatalara kulak veriyor mu?"

"Onlar sadece insan. Çocukları açlıktan ölüyor ve çaresizlik içindeler. Bu sefaletten kurtulacaklarını vaat eden herkesin peşine düşerler."

"Peki siz bu vaizlerden birine rastladınız mı?"

Hiçbiri rastlamamıştı. "Gizli kapaklı dolaşıyorlar," dedi bir rahip. "Haberciler yollayıp inançlarını bana da anlatmalarını istediğim halde, hiçbiri ortaya çıkmadı."

"Adını öğrenebildiğiniz biri var mı?"

"Sanki hepsi aynı adı kullanıyor."

"Soe mi bu isim?" diye sordu Taita.

"Evet Büyücü, kullandıkları isim bu. Belki de isim değil bir tür unvandır."

"Bunlar Mısırlı mı yoksa yabancı mı? Dilimizi anadilleri gibi konuşuyorlar mı?"

"Konuştuklarını duydum, zaten aynı kandan olduğumuzu ileri sürüyorlarmış."

Taita'nın bu konuşmayı yaptığı kişi, Yukarı Krallık'ın üçüncü bölgesi olan luny'teki Khum Tapınağı'nın başrahibi olan Sanepi'ydi. Taita bu konuda duyabileceği her şeyi duyup öğrendikten sonra, daha sıradan konulara geçti. "Doğa kanunları hakkında uzman bir kişi olarak, nehrin kızıl sularını insanların kullanabileceği hale getirmek için bir çare bulmayı denedin mi?"

Bu öneri, nazik ve dindar adamı şaşırtmıştı. "Nehir lanetlendi. İçmeyi bırakın, kimse girmeye bile cesaret edemez. Bunu yapan inekler hastalanıp birkaç gün içinde ölüyor. Nehir, dev gibi leşçil karakurbağalarının yuvası oldu, bunlar daha önce ne Mısır'da ne de başka bir yerde görülmemişti. Nehre yaklaşıp çılgınca saldırıyorlar. O zehri içmektense susuzluktan ölmeyi tercih ederim," diye cevap verdi, yüzü tiksirtiyiyle çarpılmıştı. "Rahip adayları bile nehrin kötü bir tanrı tarafından

kirletildiğini biliyor."

Sonuçta, bu kızıl akıntının doğal yapısını ortaya çıkaracak bir dizi deney yapma ve Nil sularını temizleyecek bir yöntem bulma işi Taita'ya kalmıştı Meren birliği acımasız bir hızla güneye indiriyordu ve bunun farkındaydı, ancak su kaynaklarını artırmanın bir yolunu bulamazsa atlar yakında susuzluktan ölecekti. Firavun'un yeni açtığı kuyular arasında uzun mesafeler bulunuyordu ve aşırı zorlanmış üç yüz kadar hayvanın ihtiyacını gidermeye yetmiyordu. Bu, yolculuklarının en kolay aşamasıydı. İlk şelalenin beyaz sularından sonra, nehir yolu hiçbir kuyunun bulunmadığı binlerce fersahlık zorlu çöllerden devam etmekteydi. Buralar yağmurun yüz yılda bir yağdığı ve akreplerin, Afrika antilobu gibi yüzeyde su olmadan da yaşayabilen vahşi hayvanların ve acımasız güneşin hüküm sürdüğü yerlerdi. Meren güvenilir bir su kaynağı bulamazsa, bu sefer, değil Nil'in kaynağına, ikiye ayrıldığı kavşağa kadar bile erişemezdi.

Gecelemek için her kamp kurduklarında, Taita, ona yardım etmek için gönüllü olan en genç dört askerle birlikte saatler süren deneyler yapıyordu. Bu gençler böyle yüce bir büyücüyle yan yana çalışmaktan onur duyuyorlardı: bu, torunlarına anlatabilecekleri bir hikâyeydi. Onlar üzerinde deney yapan Taita'nın kendilerini koruyacağına körü körüne inandıkları için ne kötü ruhlardan korkuyorlardı ne de lanetlerden. Geceler boyunca hiç şikâyet etmeden çalıştılar, ama büyücünün zekâsı bile bu kirli sulan tatlandırmaya yetmedi.

Karnak'tan ayrılmalarından on yedi gün sonra Kom Orobo'da nehir kıyısında Tanrıça Hathor'a adanmış büyük bir tapınağa ulaştılar. Tapınağın yüksek rahibeleri ünlü büyücüyü her yerde olduğu gibi sıcak bir şekilde karşıladı. Taita yardımcılarının Nil suyunu bakır kazanlarla ateşin üstüne koyduklarını görür görmez onları işin başında bırakıp iç mabede geçti.

Az sonra iyicil bir etki fark etti. İnek tanrıçanın heykelinin önüne gı, dip bağdaş kurarak oturdu. Demeter, onu Lostris'in görüntülerinin hemen hemen tümüyle güvenilmez olduğu, bunun aslında cadı tarafından yapıldığı konusunda uyardığından beri, ona dua edip varlığını göstermesini istemeye cesaret edemiyordu. Ancak, burada Hathor'un, yani panteonun en güçlü tanrıçasının korumasını hissetmekteydi. Bütün kadınların patroniçesi olarak, mutlaka Lostris'i de kendi mabedinde himayesine alacaktı.

Taita tanrısal varlığa yaklaşmak için üç kez yüksek sesle adını anarak kendini ruhen hazırladı ve İç Göz'ünü de açıp gölgelerin arasında sükûnetle beklemeye başladı. Sonunda, kulaklarında çınlayan kendi nabzıyla sessizlik bozuldu, bu ruhani bir varlığın yaklaştığının habercisiydi. Mabet sessiz ve ılıktı. Güven ve huzur duygusu arttı; uykusu gelir gibi oldu. Gözlerini kapatıp berrak bir su hayal etti ve ardından tatlı, çocuksu bir sesin adını söylediğini duydu. "Taita, sana geliyorum!" Suyun derinliklerinde bir şey yanıp söner gibi oldu ve Taita gümüş bir balığın yüzeye doğru yükseldiğini sandı. Sonra yanılmış olduğunu anladı: bu, ona doğru yüzmekte olan bir çocuğun ince, beyaz bedeniydi. Suyun üstüne bir baş çıktı ve gelenin on iki yaşlarında bir kız olduğunu gördü. Uzun ıslak saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve minik göğüslerini örtüyordu. "Çağrını duydum." Kahkahası mutluluk doluydu ve Taita da güldü. Çocuk, ona doğru yüzüp yüzeyin hemen altındaki kumluğa ulaştı ve ayağa kalktı. Küçük kızın kalçalarında henüz o dişi kıvrımlar oluşmamış ve bedenini süsleyen tek ayrıntı hafifçe kabaran göğüsleriydi, ama bacaklarının ortasında minik bir hat vardı.

Taita, "Sen kimsin?" diye sordu. Kız saçlarını savurup yüzünü açtı. Taita'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Lostris'ti bu.

"Çok ayıp beni tanımadığın için, ben Fenn'im," dedi kız. Bu ad, Ay Balığı anlamına geliyordu.

"Seni tanıdım tabii ki," dedi Taita. "Tam seni ilk gördüğüm andaki gibisin. O gözleri asla unutamam. O zaman da şimdi de bütün Mısır'ın en "eşil ve en güzel gözleri onlar."

"Seni yalancı Taita. Tanımadın işte beni." Pembe minik dilini çıkarmış» "Bunu yapmayı bıraktığını

saniyordum." "Demek ki beni iyi yetiştirememişsin."

"Fenn, senin bebeklik adındı," diye hatırlattı Taita. "İlk ay halini gördükten sonra rahip, kadınlık adını koymuştu sana."

"Suların Kızı." Yüzünü buruşturdu. "Hiç hoşlanmadım ondan. Lostris, çok aptalca ve sıkıcı bir isim. Ben Fenn'i tercih ederim." "O zaman Fenn ol," dedi Taita.

"Sana geleceğim," diye söz verdi küçük kız. "Sana bir armağan olarak geldim ama şimdi gitmem lazım. Beni çağırıyorlar." Zarif bir hareketle tekrar suya daldı, kolları iki yanında bacaklarını çırparak aşağıya doğru iniyordu. Saçları altın bir bayrak gibi geriden dalgalanmaktaydı.

Taita, "Geri dön!" diye bağırdı arkasından. "Beni nerede bekleyeceğini söylemen lazım." Ama o gitmişti bile, sadece derinlerden kahkahası geldi Taita'nın kulağına.

Uyandığında aradan epey vakit geçmiş olduğunu anladı, tapınağın lambalarında yağ bitmek üzereydi. Kendini yenilenmiş ve hafiflemiş hissetti. Sağ elinde bir şey tutmakta olduğunu fark etti. Avucunu dikkatle açtı ve bir avuç beyaz toz gördü. Acaba Fenn'in armağanı mı, diye merak etti. Elini burnuna götürüp temkinli bir şekilde kokladı.

"Kireç!" diye bağırdı. Nehir boyundaki her köyde ilkel birer kireç ocağı bulunur, köylüler bu tozu elde etmek için kireç topaklarını yakardı. Sonra kulübelerinin ve depolarının duvarlarının bununla boyarlardı: beyaz renk güneş ışınlarını geri yansıtır ve binaların içi serin olurdu. Taita kireç tozunu atmak üzereydi ama kendini tuttu. "Bir tanrıçanın armağanına saygın davranmak lazım." Kendi aptallığına gülümsedi. O bir avuç kireç tozunu eteğinin ucuna düğümleyip iç mabetten ayrıldı.

Meren, onu tapınağın kapısında bekliyordu. "Adamların nehir suyunu hazırlamışlar ama dönüşün uzun sürdü. Yolculuktan ötürü yorgunlar ve uyumaları gerek." Meren'in sesinde hafif bir sitem vardı. Adamlarının sağlığını korumak istiyordu. "Umarım o iğrenç suların başında bütün gece oturmayı düşünmüyorsunuzdur. Gece yarısından önce seni almaya geleceğim, çünkü buna izin veremem."

Taita, onun tehdidine kulak asmayıp, "Shofar sulara katmak için istediğim iksiri hazırlamış mı?" diye sordu.

Meren güldü. "Söylediği gibi, iksir kızıl sudan daha da pis kokuyor." Taita'yı dört kazanın fokurdamakta olduğu yere götürdü. Yorgunluktan perişan haldeki yardımcılar, kazanları kulplarından uzun sıriklara geçirerek ateşten aldılar. Taita suyun yeterince ılıklaşmasını bekledikten sonra iksirlerini karıştırmak üzere sıra halinde dizilmiş kazanların başına gitti. Shofar her birini tahta bir kürekle karıştırdı. Tam son kazanın başına geldiğinde Taita duraksadı. "Fenn'in armağanı," diye mırıldandı ve değindeki düğümü çözdü. Son kazana o kireç tozlarını ekledi. Uzunca bir süre karışım Lostris'in tılsımını tuttu ve monoton bir sesle büyü sözünü tekrarladı: "Ncube!"

Dört yardımcı huşu içinde bakiştılar.

"Bırakın kazanlar sabaha kadar iyice soğusun," dedi Taita. "Ve siz de gidip dinlenin. Çok iyi iş çıkardınız. Teşekkür ederim."

Taita yatağına uzandığı anda derin bir uykuya daldı, ne rüyalardan ne de Meren'in horultularından rahatsız olmadan uyudu. Şafak söktüğünde, Shofar suratında geniş bir sırıtmayla kapıdaydı. "Hemen gel yüce Büyücü. Sana güzel bir haberimiz var."

Akşamdan kalan soğuk küllerin arasından çabucak kazanların başına gittiler. Habari ve diğer yüzbaşılar birliklerinin başında hazırolda bekliyordu. Sanki Taita savaşta zafer kazanan bir generalmiş gibi o geçerken kılıçlarının kınını kalkanlarına vurarak tezahürat yaptılar. Taita, "Sessiz olun!" diye homurdandı. "Kafamı patlatacaksınız." Ama askerler daha da yüksek sesle bağırmaya başladılar.

İlk üç kazan mide bulandırıcı kara sıvılarla doluydu ama dördüncü kazandaki su tertemizdi. Taita ondan bir avuç alıp temkinli bir şekilde tattı. Tatlı değildi, ama çocukluklarından beri alışık oldukları

güzel toprak kokusu vardı. Nil çamurunun tadına benziyordu.

O andan itibaren, her gece kamp kurulduğunda nehir sularını kaynatıp kireçlediler ve sabahları yola çıkmadan önce su tulumlarını doldurdular. Susuzluk yüzünden güç kaybetmeyen atlar iyileşti ve adımları hızlandı. Dokuz gün sonra Asuvan'a ulaşmışlardı. Önlerinde, altı büyük şelalenin birincisi uzanıyordu. Onları tekneyle geçmek hemen hemen imkânsızdı ama atlar kervan yolunu kullanarak etraflarından dolaşabiliyordu.

Asuvan kentinde Meren atları ve adamlarını üç gün dinlendirdi, kraliyet ambarlarından tayınlarını tedarik etti. Sonraki uzun yolculuk için kıyı boyunca dizili eğlence evlerine gidip moral bulmalarına izin verdi. Kendisi ise, yeni rütbesinin ve sorumluluklarının bilinciyle, yerli güzellerin tekliflerine ve iltifatlarına yapmacık bir kayıtsızlık gösterdi.

İlk şelalenin altındaki göl kuruyup bir çamur yatağı haline gelmişti. Taita'da kayalık adadaki İsis Tapınağı'na gitmek için ne kayığa ne de kürekçiye ihtiyaç duymuştu. Tapınağın duvarlarına tanrıçanın, kocası Osiris'in ve oğlu Horus'un devasa görüntüleri kazınmıştı. Duman Yeli toynaklarını kayalık nehir yatağında tıkırdatarak Taita'yı tapınağa götürdü. Onu selamlamak için bütün rahipler toplanmıştı ve Taita da üç günü onlarla geçirdi.

Güneyde kalan Nübye hakkında ona verebilecekleri pek fazla bilgileri yoktu. Eski güzel günlerde, Nil'in suları güvenilir, güçlü ve düzgün barken Nil'in ikiye ayrıldığı Qebui'ye kadar gidip gelen büyük bir ticaret filosu vardı. Fildişi, vahşi hayvanların kurutulmuş etleri ve postları, tonlarca kereste, bakır çubukları ve Nil'in başlıca kolu olan Atbara Nehri'nin kıyısındaki madenlerden çıkan altınlarla dönerlerdi. Artık filo ortada yoktu ve nehirde kalan su kana dönmüştü, çölü yaya veya at sırtında geçmeye de pek az kişi cesaret edebiliyordu. Rahipler, güneydeki yolların ve tepelerin haydut yatağı olduğunu söyleyerek Taita'yı uyardılar.

Taita yine sahte tanrıçanın vaizlerini sordu. Onlar da, Soe kehanetlerinin boşluktan doğup kuzeye, Karnak ve deltaya doğru yayıldığını duyduklarını anlattılar, ama hiçbir vaizlerden biriyle karşılaşmamıştı.

Gece olunca Taita Ana Tanrıça İsis'in iç mabedine çekildi ve onun koruması altında huzur içinde düşünüp dua edebileceğini hissetti. Ana tanrıçasına yalvarıp yakardığı halde, ilk iki geceki nöbetlerinde bir yanıt alamadı. Yine de, Qebui yolunda ve sonrasındaki el değmemiş topraklarda ve bataklıkta karşılaşacakları güçlülere karşı hazır olduğunu ve güçlendiğini hissetti. Eos'la yaşayacağı kaçınılmaz yüzleşme artık daha az ürkütücü geliyordu. Bedenindeki diriliği ve rahatlamayı, genç asker ve subaylarla birlikte zorlu bir şekilde at koşturmaya ve Teb'den ayrıldığından beri uyguladığı manevi disiplinlere borçlu olabilirdi, ama artık ona görünmeye karar veren Tanrıça Lostris ya da Fenn'le yakında buluşma ihtimalinin ona kuvvet verdiğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Son günün sabahında şafağın ilk ışıklarıyla ayaklandı, İsis'ten ve yakınlarda olabilecek tüm tanrılardan bir kez daha kutsanma ve korunma diledi. Mabetten çıkmak üzereyken İsis'in yekpare kırmızı granitten oyulmuş heykeline son kez bir göz attı. Heykel çatıya doğru uzanıyor ve başı gölgede kalıyordu, taşın gözleri anlaşılmasız bir ifadeyle ileri bakmaktaydı. Gecedan kıvrıp bıraktığı papirüsten yapılmış kilimin yanındaki asasını almak üzere eğildi. Daha doğrulamadan, nabızı hafifçe kulaklarında atmaya başladı, ama üstü çıplak olan bedeninde bir serinlik hissetmedi. Heykelin bakışlarını kendisine çevirip çevirmediğini görmek için kafasını kaldırdı. Gözler canlanmış ve parlak yeşil bir renk almıştı. Bunlar Fenn'in izleriydi ve göğsünde uyuyan bebeğini seyreden bir annenin gözleri gibi şefkatle bakıyordu.

"Fenn," diye fısıldadı. "Lostris, burada mısın?" Çatı kirişlerinden Fenn'in kahkahası yankılandı, ama Taita'nın tek görebildiği tünneklerine konmak için kanat çırpın yarasalar oldu.

Gözlerini tekrar heykele çevirdi. Taştan kafa artık canlıydı ve bu Fenn'in başıydı. "Unutma, seni

bekliyorum," diye fısıldadı.

"Seni nerede bulacağım? Nereye bakmalıyım, söyle bana," diye yalvardı.

Fenn, "Ay balığımı bulmak için nereye bakılır?" diye dalga geçti. "Beni öteki balıkların arasında gizlenirken bulacaksın."

"Ama o balıklar nerede?" dedi Taita. O arada Fenn'in yüzü tekrar taşa dönüşmeye başlamıştı bile, parlak gözler donuklaşıyordu. "Nerede?" diye haykırdı Taita. "Ne zaman?"

Fenn, "Karanlıklar kâhininden sakın. Bir bıçağı var. O da seni bekliyor," diye kederle fısıldadı. "Artık gitmeliyim. Daha fazla kalmama izin vermiyor."

"Kim vermiyor? İsis mi yoksa başka biri mi?" Cadının adını yüksek sesle bu kutsal mabette anmak küfür olurdu. Fakat heykelin dudakları donmuştu.

Kolundan biri tuttu. Taita irkildi ve başka bir hayal görmek üzere etrafına bakındı ama tek gördüğü başrahibin endişeyle bakan gözleri oldu. "Büyücü, ne oldu sana? Neden haykırıyordun?" "Rüya gördüm, aptalca bir rüya."

"Rüyalar asla aptalca değildir. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Onlar tanrıların mesajları ve uyanlarıdır."

Taita kutsal adamın yanından ayrılıp ahırlara gitti. Duman Yeli, onu aşılılamaya koştı, neşeyle çifteler atıyor, ağzının kenarından bir tutam saman sarkıyordu.

"Seni şımartıyorlar değil mi şişko fahişe. Şu haline bir bak, tay gibi hoplayıp zıplıyorsun o koca göbeğinle." Taita'nın sesi sevgi doluydu. Karnak'ta kalırlarken dikkatsiz bir seyis, Firavun'un gözdesi olan aygırlardan birinin ona yaklaşmasına izin vermişti. Duman Yeli şimdi Taita binsin diye uslu uslu bekliyordu. Sonra birlikte Meren'in birliğinin kampı toplamakta olduğu alana gittiler. Birlik hazır olup da, adamlar atlarının başının yanında, yedek atları ve yük katırları ile birlikte beklemeye başlayınca, Meren silahları ve teçhizatı kontrol ederek aralarında dolaştı, her askerin bakır su matarasının ve katırının sırtına vurulmuş olarak birer çuval kirecinin olup olmadığına baktı.

Sonra birliğin başına geçip, "At bin!" diye kükredi. "İleri! Tırıs!" Meren birliği hızlandırınca vazgeçmek zorunda kalan bir grup kadın ağlayarak peşlerinden geliyordu.

"Ayrılmak acı ama anılar tatlı," dedi HiltobarHilto ve birliğindeki askerler gülüştü.

"Hayır, Hilto," diye seslendi Meren birliğin başından. "Et ne kadar tatlıysa, anılar da o kadar tatlı olur!" Kahkahalara boğuldular ve kılıçlarının kınıyla kalkanlarına vurdular.

Taita kuru bir sesle, "Şimdi gülüyorlar," dedi. "Ama bakalım çölde kavrulurken de gülebilecekler mi?"

Şelalenin olduğu boğazdan aşağı baktılar. Öfkeyle çağıldayan sular yoktu. Genelde gemiler için tehlike oluşturan sivri kayalıklar şimdi ortaya çıkmıştı ve kuruydu, vahşi bir bufalo sürüsü gibi kapkara duruyorlardı. En yüksek noktada, boğaza bakan bir kayanın üstünde uzun bir dikilitaş vardı. Adamlar atlarını ve katırlarını sularken, Taita ile Meren anıtın bulunduğu kayaya tırmanıp dibinde durdular. Taita elyazmalarını yüksek sesle okudu:

"Ben, Kraliçe Lostris, Mısır'ın kral naibi ve Firavun Mamose'nin dulu, bu adın sekizincisi, iki krallığı benden sonra yönetecek olan veliaht Prens Memnon'un annesi, bu anıtın dikilmesini büyürdüm.

Bu benim Mısır halkına, barbarlar tarafından sürüldüğüm bu vahşi yerlerden geri döneceğime dair ettiğim yeminin işareti ve akdidir. Bu taş buraya yönetimimin ilk yılında, Firavun Keops'un büyük piramidinin yapılışının dokuz yüzüncüsünde dikilmiştir. Ben vaadimi tutup geri dönene kadar bu taş da piramit gibi sarsılmaz bir şekilde dursun."

O günleri düşününce Taita'nın gözleri yaşardı. Bu taşı diktikleri günü hatırlıyordu: Lostris yirmi yaşında, kraliçeliğiyle mağrur, kadınlığıyla gururluydu.

"Kraliçe Lostris tam bu noktada Şükran Altını'nı omzuna koymuştu," diye Meren'e anlattı. "Ağırdı ama benim için onun bu davranışı kadar değerli değildi." Atlarının yanına döndüler ve tekrar yola koyuldular.

Çöl, güçlü bir şenlik ateşinin alevleri gibi sardı onları. Gündüz yol alamıyorlardı, o yüzden nehir suyunu kaynatıp kireçlediler ve yorgun tazılar gibi soluyarak bulabildikleri gölgelerin altına serildiler. Güneş batı ufkuna değince kalkıp gece boyunca yol aldılar. Bazı yerlerde ancak tek sıra halinde geçebildikleri dar geçitlerle karşılaştılar. Onlardan önceki seyyahlara barınak olan, ama artık terk edilmiş derme çatma kulübeler gördüler. Asuvan'dan ayrıldıktan on gün sonra, bir zamanlar derin bir göletin yanındaki terk edilmiş kulübelere gelene dek de bir daha insan izine rastlamadılar. Kulübelerden biri yakında terk edilmişti: ocağın üstündeki küller hâlâ taze ve gevrekli. Taita kulübeye girer girmez cadının hafif, ama başka bir şeyle karıştırılmasına imkân olmayan pis kokusunu aldı. Gözleri gölgelere alışınca, bir parça kömürle duvara kazınmış el yazısını gördü.

"Eos büyüktür. Eos kıvrukluyıldızdır." Kısa bir süre önce cadının yandaşlarından biri buradan geçmişti. Bu yazılan yazarken durduğu yerdeki tozda hâlâ ayak izleri vardı. Neredeyse güneş doğmak üzereydi ve günün sıcaklığı hızla yaklaşıyordu. Meren birliğe kamp kurulmasını emretti.

En harap kulübeler bile acımasız güneşe karşı sığınak olacaktı. Bunlar olurken ve daha sıcaklık dayanılmaz hale gelmeden, Taita, Eos müritlerinin başka izlerini bulmak için etrafı kolaçan etti. Güneye giden taşlı yolun toprağı bol bir yerinde toynak izleri buldu. İzlerin derinliğine bakarak bunun bir adamla birlikte ağır bir yük taşıyan bir at olduğunu söyleyebilirdi. Güneye, Qebui'ye doğru gidiyorlardı. Taita, Meren'i çağırdı ve "Bu izler ne zamandan kalma?" diye sordu. Meren iz sürmekte ustaydı.

"Kesin olarak söylememe imkân yok Büyücü. On günden az, üç günden çok olmuş."

"O zaman Eos'un müridi bizden epeyce ileride demektir."

ONLAR KULÜBELERE DOĞRU GIDERKEN bir çift karanlık göz kampın üstündeki tepeden her adımlarını izliyordu. Bu gözler, Eos'un kâhini Soe'nin düşünceli gözleriydi. Kulübenin duvarına yazıyı yazan da oydu. Şimdi varlığını ilan ettiğine pişmandı.

Üstündeki kayaların sağladığı gölgeye uzandı. Üç gün önce atı yolda bir çukura girmiş ve ön bacağını kırmıştı. Bir saat geçmeden bir grup sırtlan ortaya çıkıp sakat hayvana saldırmıştı. Hayvan acıyla kişneyip çifteler atarken sırtlanlar vücudundan et parçaları koparıp oburca yutmaya başlamışlardı. Soe son suyunu da önceki gece içmişti. Bu korkunç yerde sıkışıp kalmış kendini ölmeye hazırlamıştı, fazla beklemesi de gerekmeyecekti.

Sonra hiç ummadığı bir anda büyük bir sevinçle vadiye doğru gelen atların toynak seslerini duydu. Hemen gelenlerin yanına koşup onlara katılmak için yalvarmak yerine, saklandığı yerden ihtiyatla gözetlemeyi tercih etmişti. Gelenler görüntüye girer girmez, kraliyet süvarilerinden bir birlik olduğunu anlamıştı. Gayet iyi donanımlı ve iyi atlara binmiş bir birlikti. Belli ki, özel bir görevle, muhtemelen de bizzat Firavun'un emriyle gön gerilmişlerdi. Hatta onu bulup Karnak'a geri götürmek üzere bile gelmiş olabilirlerdi. Teb kıyısında Büyücü Taita tarafından görüldüğünün farkındaydı ve o büyücü, Kraliçe Mintaka'nın sırdaşlarındandı. Kraliçenin ona sırlarını açtığını ve büyücünün Soe'nin kraliçeyle yakınlığından haberdar olduğunu tahmin etmek için fazla hayal gücü gerekmezdi. Soe açık bir şekilde isyana teşvik ve ihanet suçları işlemişti; Firavun'un önünde mahkemeye çıkarılması kaçınılmazdı. Karnak'tan o yüzden kaçmıştı. Şimdi de Taita'nın askerlerle birlikte aşağıdaki kampta olduğunu görüyordu.

Soe nehir kıyısındaki kulübelerin arasına bağlanmış olan atlara baktı. Kurtulmak için hangisinin daha önemli olduğunu bilmek zordu; bir at mı, yoksa bir askerin katırından indirdiği şişkin su tulumu mu? İş hayvan seçmeye gelince, Taita'nın kulübesinin önüne bağladığı kısrağ hiç kuşkusuz en güçlü ve güzel olan hayvandı. Gebe olmasına rağmen eğer ona ulaşabilirse Soe'nin ilk tercihi olurdu.

Kampta büyük bir hareketlilik vardı. Atlar beslenip sulanıyor, nehir göletinden bakır kazanlarla su taşınıyor ve yemek hazırlamakla meşgul olan aşçıların önündeki ateşlere konuyordu. Yemek hazır olunca askerler dört birliğe bölündü ve ortak kazanlarının başına çöktü. Güneş epeyce yükselmişti ve oturacak gölge bir yer bulmak zordu. Kampın üstüne uykulu bir sessizlik çökmüştü. Soe nöbetçilerin yerlerini dikkatle saptadı. Aralıklı olarak kampı çeviren dört nöbetçi vardı. En iyi yaklaşma yolunun kuru nehir yatağından gitmek olduğunu görüyordu, o yüzden tüm dikkatini o taraftaki nöbetçiye verdi. Asker yeterince uzun zaman hareket etmeyince Soe, onun kestirdiğine karar verdi. Tepeden aşağı süzüldü, daha uyanık görünen diğer nöbetçilerden saklanmaya çalıştı. Kampın yarım fersah altında kalan nehir yatağına geldi ve sessizce yukarı doğru yürüdü. Kampın hizasına gelince hafifçe kafasını uzatıp kampa baktı.

Yirmi adım ötede bağdaş kurup oturan bir nöbetçi vardı. Başını göğsüne düşmüştü ve gözleri kapalıydı. Soe tekrar eğildi, siyah cüppesini çıkarıp dürdü ve kolunun altına sıkıştırdı. Hançerini kınıyla birlikte peştamalının beline soktu ve nehir kıyısından yukarı tırmandı. Doğruca gri kısrağın bağlı olduğu kulübeye yöneldi. Peştamal ve sandaletleriyle onun asker olduğunu düşünebilirlerdi. Gerekirse akıcı bir şekilde günlük konuşma diliyle Mısır dilinde konuşabilir ve nehre çişini yapmaya gittiğini söyleyebilirdi. Ama kimse onu durdurmaya çalışmadı. Kulübenin köşesine ulaştı ve etrafından dolaştı.

Kısrağ hemen açık girişin önüne bağlanmıştı ve duvara dayalı dolu bir su tulumu vardı. Onu kısrağın sırtına atıp gitmek birkaç saniyelik işti. Soe ata hep eğersiz binerdi, ne semere ne de üzengiye ihtiyacı yoktu. Sürünerek kısrağa yaklaştı ve hayvanın boynunu okşadı. At başını çevirip elini kokladı ve huzursuzca kişnedi, ama Soe, ona sakinleştirici bir şeyler fısıldayıp omzunu okşayınca yeniden sakinleşti. Soe bu kez su tulumunun yanına gitti. Ağır olmasına rağmen kaldırdı ve hayvanın sırtına

attı. Atı bağlayan ipin düğümünü çözdü ve tam üstüne çıkmak üzereyken kulübenin açık girişinden gelen bir ses duydu. "Sahte kâhine dikkat et. Seni Soe konusunda uyarılmıştım."

İrkilip omzunun üstünden geriye baktı. Kapıda büyücü duruyordu. Çıplaktı. Bedeni yağızdı ve çok daha genç bir erkek gibi kaslıydı, ancak kasığındaki korkunç yara izi gümüş gibi parlıyordu. Saçı sakalı karışmıştı ama gözleri parlaktı. Sesini yükseltip askerleri alarma geçirdi. "Muhafızlar! Hilto, Habari! Meren! Buraya gelin, Shabako!" Sesi bir anda bütün kampa yayıldı.

Soe daha fazla beklemedi. Duman Yeli'nin sırtına atladı ve hayvanı mahmuzladı. Taita, kendini atın önüne atıp yularını tuttu. Kısrağın aniden durdu ve Soe boynuna savruldu. "Kenara çekil, seni ihtiyar budala!" diye öfkeyle haykırdı.

Bıçağı var. Fenn'in uyarısı Taita'nın zihninde yankılandı ve Soe'nin sağ elindeki hançerin parıltısını gördü, adam hançeri savurmak üzere Duman Yeli'nin sırtından eğilmişti. Eğer önceden uyarılmış olmasaydı Taita hançeri doğruca boğazına yiyebilirdi, ama kendini yana atacak zaman buldu. Hançerin ucu omzuna isabet etti. Geriye doğru sendeledi, omzundan ve böğründen kan fişkıriyordu. Soe kaçmak için kısrağı mahmuzladı. Taita yarasını tutarak keskin bir ısıklık çaldı. Duman Yeli bir daha durdu ve öfkeyle şaha kalkıp Soe'yi tepe üstü ateşe fırlattı. O arada su kazanı devrildi ve ateş tıslayarak söndü; buharlar çıkmaya başladı. Soe sıcak kömürlerin üzerinde emekleyerek kaçmaya çalıştı, ama o daha doğrulamadan iriyarı iki asker üzerine çöküp yere yatırdılar.

"Bu da kısrağa öğrettiğim küçük bir numara," dedi Taita, Soe'ye ve hançeri düştüğü yerden aldı. Hançerin ucunu Soe'nin şakağına dayadı. "Doğru dur yoksa kafanı olgun bir nar gibi ikiye bölerim."

Meren de çıplak olarak elinde kılıcı koşup gelmişti. Duruma anında hâkim oldu ve kılıcını Soe'nin ensesine dayayıp Taita'ya baktı. "Bu domuz seni yaralamış. Öldüreyim mi Büyücü?"

"Hayır!" dedi Taita. "Bu Soe, sahte tanrıçanın sahte kâhini."

"Seth'in terli hayaları, şimdi tanıdım onu. Bu kıyıda durup kurbağaları Demeter'e saldırmalarını sağlayan adam."

"Ta kendisi," dedi Taita. "Onu iyice bağlayın. Bu kesiğin icabına bakar bakmaz kendisiyle konuşmayı düşünüyorum." Kısa bir süre sonra Taita kulübenin kapısında belirdiğinde, Soe bir domuz gibi bağlanıp güneşin altına yatırılmıştı. Başka bir silahı olup olmadığını görmek için tamamen soymuşlardı ve teni şimdiden epeyce kızarmıştı. Hilto ve Shabako kılıç elde başında nöbet tutuyorlardı. Meren kulübenin dibindeki gölgeye oturdu ve deri şeritlerden oluşan bir tabureye de Taita yerleşti. Soe'yi İç Göz'üyle incelemeye başladı: adamın aurası son gördüğünden bu yana değişmemişti, hâlâ öfkeli ve karmaşıktı.

Sonunda Taita cevabını bildiği basit sorular sormaya başladı, böylece Soe'nin aurasının doğru veya yalan söylerken ne tür değişimler gösterdiğini izleyebilecekti. "Adın Soe mi?"

Soe sessiz bir meydan okumayla ona baktı. Taita, Shabako'ya, "Kes onu," diye emretti. "Bacağından, fazla derin olmasın." Shabako gayet ölçülü bir darbe indirdi. Soe zıpladı, acıyla haykırdı ve kıvrandı. Uyluğu kanıyordu. "Tekrar başlayacağım," dedi Taita. "Adın Soe mi?"

"Evet," diye sıkı sıkı dişlerinin arasından homurdandı. Aurası muntazam bir şekilde yanıyordu. Taita içinden doğru, diye düşündü. "Mısırlı mısın?"

Soe ağzını kapattı ve öfkeyle ona baktı.

Taita, Shabako'ya başını salladı. "Öteki bacak."

Soe hemen, "Evet," diye atıldı. Aurası değişmemişti. Doğru.

"Kraliçe Mintaka'ya vaaz verdin mi?"

"Evet." Yine doğru.

"Ölmüş çocuklarını hayata döndüreceğine dair söz verdin mi ona?" "Hayır." Soe'nin aurası aniden yeşilimsi bir ışıkla parladı.

Taita, yalanın işareti, diye düşündü. Soe'nin sonraki yanıtlarım değerlendirecek ölçeği bulmuştu. "Konuksever olmadığım için bağışla beni Soe, susadın mı?" Soe kurumuş, çatlak dudaklarını yaladı. "Evet!" diye fısıldadı. Belli ki doğrudu. "Nezaketin nerede kaldı Albay Meren? Değerli konuğumuza biraz su versene."

Meren sıırttı ve su tulumuna gitti. Tahta bir çanağa su koyduktan sonra gelip Soe'nin yanında çömeldi. Çanağı Soe'nin kavrulmuş dudaklarına uzattı ve adam kana kana içmeye başladı. Öksürüp tıksırarak soluk soluğa çanaktaki suyu bitirdi. Taita nefesi düzelsin diye birkaç saniye bekledi. "Peki şu anda efendine mi gidiyordun?"

Soe, "Hayır," diye mırıldandı. Aurasındaki yeşil parıltı yalan söylediğini gösteriyordu. "Onun adı Eos mu?"

"Evet." Doğru."

"Onun bir tanrıça olduğuna inanıyor musun?"

"Tek tanrıça. Tek üstün ilahi varlık." Tabii ki bu da doğrudu.

"Onunla yüz yüze geldin mi hiç?"

"Hayır." Yalan.

"Ona cima yapmana izin verdi mi?" Taita, adamı kızdırmak için askerler arasında kullanılan bu kaba tabiri özellikle söylemişti. Aslında, zafer kazanmış bir ordunun askerlerinin mağlup düşmanın kadınlarını yakalayıp ırzlarına geçmek anlamına geliyordu.

"Hayır!" Bu yanıt öfkeyle haykırıldı. Doğrudu. "Bütün emirlerine itaat edip Mısır'ı onun için güvenli hale getirdiğinde sana cima yapmak için söz verdi mi?"

"Hayır." Bu, sakın bir şekilde söylenmişti. Yalandı. Eos, ona sadakati karşılığında bir ödül vaat etmişti.

"İninin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," Yalan.

"Bir volkanın yakınında mı yaşıyor?"

"Hayır." Yalan.

"Bataklıkların güneyindeki büyük bir gölün kıyısında mı yaşıyor?"

"Hayır," Yalan.

"O bir yamyam mı?"

"Bilmiyorum." Yalan.

"İnsan yavrularını yiyor mu?"

"Bilmiyorum." Yine yalan.

"Akıllı ve güçlü adamları ininde esir edip bütün bilgilerini ve güçlerini aldıktan sonra yok ediyor mu?"

"Bu konuda bir şey bilmiyorum." Kocaman, gerçek bir yalan.

"Kaç erkekle çiftleşmiş bu bütün dünyanın orospusu? Bin mi? On bin mi?"

"Soruların küfür. Bu yüzden cezayı çekeceksin."

"Bir büyücü ve âlim olan Demeter gibi mi? Onun adına o karakurbağalarını sen mi gönderdin?"

"Evet! O bir dönekti, haindi. O cezayı fazlasıyla hak etmişti. Artık senin pisliklerini dinlemeyeceğim. İstersen öldür beni ama artık bir şey söylemeyeceğim." Soe iplerinden kurtulmak için bir daha çırpındı. Soluklan sıklaşmış gözleri yerinden fırlamıştı. Bir fanatiğin bakışları vardı gözlerinde.

"Meren, konuğumuz fazla heyecanlandı. Bırakalım biraz dinlensin. Sonra da sabah güneşinin tadını çıkarabileceği bir yere çivileyin. Kampın dışına çıkarın, ama fazla uzakta olmasın ki, bir daha konuşmak istediğinde ya da sırtlanlar onu bulduğunda sesini duyabilelim."

Meren, adamın omuzlarındaki ipten tutup sürüyerek götürmeye başladı. Sonra durup Taita'ya baktı. "Artık işine yaramayacağından emin misin Büyücü? Daha bir şey söylemedi." "Aslında her şeyi söyledi," dedi Taita. "Ruhunu soyundu."

Meren, Shabako ile Tonka'ya, "Bacaklarından tutun," diye emretti ve ikisi Soe'yi aralarına alıp götürdüler. Taita onların Soe'yi kavrulmuş toprağa mıhlıyacak olan çivileri çaktıklarını duydu. Öğleden sonranın ortalarında Meren konuşmak için yanına gitti. Güneş yüzünden, karnında ve kasıklarında koca koca kabarcıklar oluşmuş, yüzü şişmiş ve iltihaplanmıştı.

"Yüce Büyücü sohbetinize devam etmek üzere seni davet ediyor," dedi. Soe, ona tükürmeye çalıştı ama yeterince tükürük çıkmadı. Morarmış dili ağzını doldurmuş, ucu ön dişlerinin arasından çıkmıştı. Meren onu olduğu yerde bıraktı.

Sırtlan sürüsü güneş batmadan az önce buldu onu. Onca yıllık asker olan Meren bile, uluyarak yaklaşan sırtlanlardan tedirgin oldu.

"Onu getireyim mi Büyücü?" diye sordu.

Taita başını salladı. "Bırak kalsın. Cadıyı bulmak için gerekenleri söyledi zaten." "Sırtlanlar vahşi bir ölüm yaratacak Büyücü."

Taita içini çekti ve sakin bir sesle, "Karakurbağaları da Demeter'i vahşice öldürdü," dedi. "O cadının müridi. Krallıkta isyanı yayıyordu. Ölümü hak ediyor ama bu şekilde değil. Böyle bir zalimlik vicdanlarımızda ağırlık yapar. Bizi de onun düzeyine indirir. Oraya gidip gırtlakını kes."

Meren ayağa kalkıp kılıcını çekti, sonra durakladı ve başını kaldırdı. "Garip bir şey var. Sırtlanlar sustu."

"Çabuk ol Meren. Git ne olduğunu öğren hemen," diye emretti Taita.

Meren karanlığa doğru koştu. Birkaç dakika sonra tepeden vahşi bir şekilde haykırdığı duyuldu. Taita da ayağa kalkıp arkasından koştu. "Meren, neredesin?" "Buradayım Büyücü."

Taita, onu Soe'yi çivilediği yerin başında buldu ama adam yoktu. "Ne oldu Meren? Ne gördün?"

"Büyücülük!" diye kekeledi Meren. "Ben... "Gördüğü şeyi tarif edecek söz bulamayıp sustu. "Neydi o?" diye sıkıştırdı Taita. "Hemen anlat bana."

"At kadar iri korkunç bir sırtlan, Soe de sırtındaydı. Dostu olmalı. Tepeye doğru dörtlale gitti. Onları takip edeyim mi?"

"Yakalayamazsın ki," dedi Taita. "Aksine kendini ölümcül bir tehlikeye atmış olursun. Eos'ta benim tahminimden daha büyük güçler olmalı Soe'yi bu kadar uzaktan kurtarabildiğine göre. Bırakalım gitsin şimdilik. Başka bir zamanda ve yerde hesaplaşırız."

BOĞUCU GECELER GECELERİ, BEZDIRICI haftalar haftaları ve yorucu aylar ayları kovaladı. Taita'nın omzundaki bıçak yarası sıcak ve kuru havada tamamen iyileşti ama daha ikinci şelaleye varmalarından epey önce, atlar hastalanıp sendelemeye ve adamlar gevşemeye başladı. Buldukları yer, Taita ile Kraliçe Lostris'in Nil'in kadırgaların rahatça ilerleyebileceği kadar yükselmesini beklemek üzere bir mevsim bekledikleri yerdin. Taita tepeden, daha önce yapmış oldukları yapılar baktı: taş duvarlar hâlâ duruyordu... bunlar, Lostris'in barınması için yaptığı ilkel kraliyet sarayının kalıntılarıydı. Şuralar karabuğday ettikleri tarlalardı, tahta sabanların izleri hâlâ duruyordu. Şunlar, savaş arabaları yapmak ve kadırgalarını onarmak için kestikleri uzun ağaçların kökleri idi. Uzun kökleriyle yeraltı sularına erişebilen ağaçlar hâlâ canlıydı. İleride de demircinin yaptığı demir ocağı duruyordu.

"Büyücü, şelalenin altındaki gölete bak!" Meren yanında bağırınca Taita'nın düşünceleri bölündü. Meren'in gösterdiği yöne doğru baktı. Acaba bir ışık oyunu mu, diye merak etti.

"Suyun rengine bak! Kan kırmızısı değil. Gölet yeşil... tatlı bir kavun gibi yeşil."

"Cadının başka bir oyunu olabilir." Taita gördüğünden kuşkuluydu, ama Meren çoktan üzengilerinin üstünde kalkmış, bağırarak atını bayır aşağı sürmeye başlamıştı, adamları da peşinden gidiyordu. Taita ve Duman Yeli daha sakin ve vakur bir edayla aşağı indiler, kıyıda adamlar, atlar, katırlar dizilmişti. Hayvanların başı aşağıdaydı ve yeşil suyu köylülerin su çarkı gibi içiyorlardı, adamlar da avuçlarına doldurup yüzlerine çarpıyor, gırtlaklarından aşağı yolluyordu.

Duman Yeli suyu şüpheyile kokladıktan sonra içmeye başladı. Taita rahatça eğilsin diye dizginlerini gevşetti. Kısrak gözünün önünde domuz mesanesi gibi şişmeye başladı. Taita, onu kendi haline bıraktı ve suda yürüyerek içine oturdu. Ilık su çenesine kadar geliyordu. Taita gözlerini kapadı, yüzünde sevinçli bir tebessüm vardı.

Meren kıyıda, "Büyücü!" diye bağırıldı. "Eminim ki bunu sen yaptın. Nehrin o iğrenç hastalığını tedavi ettin. Öyle değil mi?"

Meren'in ona inancı sonsuzdu ve bu çok dokunaklıydı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Gözlerini açınca yüz adamın heyecanla yanıtını beklediğini gördü. Adamlarının da Meren'e inancı sarsılmamalıydı. Meren'e gülümsedi, sonra gizemli bir şekilde sağ gözünü kırptı. Meren halinden memnun görünüyordu, adamlar da tezahürat yapıyorlardı. Onlar da sandaletleri ve kıyafetleriyle gölete girdiler, birbirlerine su attılar, güreş yapıp birbirlerini batırmaya çalıştılar. Taita, onları oyunlarıyla baş başa bırakıp kıyıya çıktı. Artık Duman Yeli'nin zaten yavrusunu taşıyan kamı suyla o kadar şişmişti ki, badi badi yürüyordu. Taita, onu beyaz nehir kumunda devriliip yatsın, diye bıraktı ve kendisi de oturdu. Duman Yeli'ni seyrederken şanslarının dönüşünü ve Meren'in kendisine yorduğu temiz su mucizesini düşündü.

Demek ki, kirlilik buraya kadarmış, diye karar verdi. Buradan güneye kadar ırmak temiz olacaktı. Küçülmüş ve çekilmiş ama temiz. O sabah ağaçların gölgesinde kamp kurdular.

"Büyücü, atlar iyileşene dek burada kalmayı planlıyorum. Eğer hemen yola çıkarsak onları kaybetmeye başlayacağız," dedi Meren.

Taita başını salladı. "Akıllısın," dedi. "Burayı gayet iyi bilirim. Büyük göç sırasında tam bir mevsim geçirdim. Ormanda, atların yapraklanıl yiyebileceği bitkiler var. Çok besleyici oldukları için hayvanlar birkaç günde semirip iyileşecektir." Ve Duman Yeli de yakında tayını doğuracaktı Burada kurtulma şansı çöldekinden çok daha yüksekti. Taita bunları da düşündü ama dile getirmedi.

Meren elini kolunu sallayarak konuşuyordu. "Göletin etrafında Afrika antiloplarının izlerini gördüm. Onları avlamak adamların hoşuna gidecek ve taze et yiyecekler. Kalanı da kurutup tütsüleyebiliriz yanımıza almak için." Taita ayağa kalktı. "Ben gidip hayvanlar için yem arayacağım."

"Ben de seninle geleyim. Bu küçük cenneti daha iyi tanımak istiyorum." İkisi birlikte ağaçların

arasında gezindiler; Taita yenebilir ağaççıkları ve asmaları gösterdi. Bunlar çöl koşullarına uyum sağlamış ve kuraklığa dayanıklı bitkilerdi. Uzun ağaçlar sayesinde direk güneş almıyorlardı ve gelişıyorlardı. Kucak dolusu toplayıp kampa götürdüler.

Taita hasatlarının örneklerini Duman Yeli'ne uzattı. Hayvan biraz tereddüt ettikten sonra avucundakileri yedi ve biraz daha versin diye burnuyla dürttü. Taita büyük bir grup oluşturup ormana götürdü ve yenebilir bitkileri onlara da gösterdi. Meren de başka bir grubu götürdü ve keyif olsun diye ormanın sonuna kadar gittiler. Balta seslerinden ürküp kaçan iki antilop avcılarının ok menziline girmişti.

Sıcak cesetler parçalanmak üzere kampa getirilince Taita onları dikkatle inceledi. Erkeğin siyah kıvrık boynuzlan ve muhteşem desenlerle süslü siyah bir postu vardı. Dişi boynuzsuzdu ve daha güzel bir derisi vardı, kızıl kahverengi ve yumuşaktı. "Bu hayvanları tanıyorum," dedi. "Erkekleri yaralanınca saldırgan olur. Göç sırasında avcılarımızdan biri iri bir erkek tarafından boynuzlanmıştı. Boynuz darbesi kasığındaki ana damarlardan birine gelmiş ve arkadaşları beni çağırma fırsat bulamadan ölmüş. Yine de eti nefis olur, özellikle de böbrekleri ve ciğeri."

Göletlerin başında kamp yaparken Meren, adamlarının günlük işlerine bakmalarına izin verdi. Atlarını besledikten sonra, ormandan kestikleri kütüklerle hem kendilerinin hem de atlarının barınacağı sağlam, savunması kolay barınaklar yaptırdı. Akşam antilop etinin yanı sıra vahşi ıspanak, Taita'nın seçtiği çeşitli baharatlar ve karabuğday ekmeği ile şölen yaptılar. Taita yatağına çekilmeden önce gece semalarını incelemek üzere göletin etrafında gezindi. Lostris Yıldızı'nın son kalıntıları da kaybolmuştu, ama başka önemli bir ilahi değişim yoktu. Bir süre meditasyon yaptı fakat herhangi bir psişik varlık algılamadı. Soe'nin kaçıyla birlikte cadı onunla bağlantısını kaybetmiş gibiydi.

Kampa döndü ve sadece nöbetçilerin ayakta kalmış olduğunu gördü. Uyuyanları uyandırmamak için nöbetçilere fısıldayarak iyi nöbetler diledi ve o da yatağına gitti.

Duman Yeli burnunu sürterek uyandırdı. Taita uyuklu bir halde hayvanın başını itti ama o ısrarla burnunu sürtmeye devam etti. Sonunda doğrulup oturdu. "Ne var tatlım? Ne oldu sana?" Kısarak arka bacaklarından biriyle kamına vurdu ve Taita'yı harekete geçirecek biçimde hafifçe inledi. Taita ayağı fırlayıp onun başını ve boynunu okşadıktan sonra böğrünü yokladı. Şiş kamından rahmindeki şiddetli kasılmaları hissetti. Hayvan bir daha inleyip arka bacaklarını açtı, kuyruğunu kaldırdı ve işedi. Sonra başını kamına eğdi. Taita bir kolunu boynuna dolayıp onu barınağın ucuna götürdü. Onu sakın bir yerde tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Eğer rahatsız edilir ya da heyecanlandırılırsa kasılmalar kesilebilir ve doğum gecikirdi. Ay ışığında kısrağı izlemek üzere çömeldi. Duman Yeli huzursuz bir şekilde debelendikten sonra yere yatıp sırtüstü yuvarlandı.

"Ne akıllı kızsın sen," diye yüreklendirdi Taita. Kısarak içgüdüsel olarak tayın düzgün çıkacağı pozisyonu almıştı. Sonra ayağı kalktı ve başını eğip beklemeye başladı. Daha sonra kamı yükseldi ve sulan boşaldı. Dönüp sularının aktığı otları yaladı. Şimdi kuyruğu Taita'ya doğru kalkmıştı ve Taita altından mat doğum kesesinin kabardığını gördü. Hayvan güçlü ve düzgün bir şekilde ıkınıyordu. Taita ince zann arkasından bir çift minik toynak gördü ve sonra, her kasılmayla birlikte bir ayak ortaya çıkmaya başladı. Sonunda, minik bir burun da ortaya çıktı ve Taita rahatladı. Doğuma müdahale etmesine gerek kalmamıştı.

"Aferin," diyerek Duman Yeli'ni alkışladı. "Harikaydın hayatım." Yardımına koşmamak için kendini zor tutuyordu. Oysa hayvan kendi işim gayet güzel hallediyordu, kasılmaları düzenli ve güçlüydü.

Yavrunun başı dışarı çıktı. "Annesi gibi gri," diye fısıldadı keyifle. Sonra aniden kese ve tay dışarı atıldı. Yere çarpınca plasenta parçalandı ve kese serbest kaldı. Taita hayretler içindeydi. Gördüğü binlerce at doğumu içinde bu en hızlı olanıydı. Tay şimdiden zarı yırtmak için çırpınmaya başlamıştı.

"Kasırga kadar hızlı," diyerek gülümsedi. "Adı da bu olacak." Duman Yeli yavrusunun mücadelesini

ilgiyle izliyordu. Nihayet zar yırtıldı ve tay içinden çıkıp sarhoş gibi yalpalayarak ayağa kalktı. Yorulduğu için nefes nefeseydi ve gümüşü böğrü inip kalkıyordu.

"Güzel!" dedi Taita yumuşak bir sesle. "Küçük güzel bir oğlan." Duman Yeli yavrusunu yüreğinden gelen bir annelik dürtüsüyle yalarken neredeyse yeniden yere yıkıyordu. Tay sallandı, ama dengesini sağlamayı başardı. Sonra içinden gelen dürtüyle doğal süreci başlattı: uzun dil darbeleriyle amniyotik sıvıyı yalıyordu. Sonra en yakın memeye uzandı. Daha şimdiden süt sızmaya başlamıştı bile. Tay önce memeyi kokladı ve sonra deniz salyangozu gibi yapıştı. Hırsıyla emiyordu. Taita kalkıp oradan uzaklaştı. Artık varlığına ne ihtiyaç duyuluyordu ne de arzu.

Şafak sökerken askerler anneyi ve bebeğini sevmeye geldi. Hepsi atları iyi tanıdığı için fazla kalabalık etmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Uygun bir mesafeden seyredip birbirlerine yeni yavrunun ne düzgün bir başı ve güzel bir gövdesi olduğunu gösterdiler.

Shabako, "Geniş, güzel bir göğüs," dedi. "Azimli bir hayvan olacak. Bütün gün koşacak."

"Ön bacakları dışa doğru veya güvercin parmaklı değil, hızlı olacak," diye ekledi Hilto.

"Kalçaları da gayet dengeli, fazla aralık veya kalçadan çıkma değil' evet, rüzgâr gibi hızlı koşacak," dedi Tonka. Meren ise, "Ona ne ad vereceksin Büyücü?" diye sordu. "Kasırga."

"Evet," diye hepsi onayladı. "Bu isim ona yakışır."

On gün içinde Kasırga yaptıkları bölmede neşeyle koşup oynuyor, sütüne bir an önce kavuşmak için annesinin memelerine kafa atıyordu.

"Açgözlü minik dostumuz," dedi Taita. "Daha şimdiden peşimize takılacak kadar güçlü."

MEREN BİR KEZ DAHA güneye doğru yola koyulmadan önce ay dolunay olsun diye birkaç gün daha bekledi. Taita'nın birliğin önünden geçerken su kazanlarına ve yük katırlarının sırtına vurulmuş kireç çuvallarına baktığını görünce de hemen, "Artık onlara ihtiyacımız olmayacağına eminim ama..." diye açıklamaya başladı.

Taita, onun söyleyeceklerini tamamladı. "Bunlar atılmayacak kadar değerli şeyler. Qebui'de satabiliriz."

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm." Meren rahatlamış görünüyordu. "Senin büyüünün gücünden bir an bile kuşku duymadım. Artık bundan sonra sadece temiz sularla karşılaşacağımızdan eminim."

Gerçekten de öyle oldu. Ulaştıkları bir sonraki gölet de yeşildi ve ağızlarının etrafından sakallan sarkan iri yayın balıklarıyla doluydu. Suların çekilmesinden dolayı yan yana sıkışmış büyük sürüler halinde yaşıyorlardı ve zıpkınla avlamak çok kolaydı. Etleri parlak turuncu renkli ve yağlıydı. Tatlan da nefis oluyordu. Askerler arasında Taita'nın ünü artık mermere kazınmış ve altınla bezenmişti. Dört yüzbaşıyla erleri onu dünyanın sonuna dek takip etmeye hazırdı ve aslında Firavun'un emri de buydu.

Atlar için yem bulmak her zaman zor oluyordu, ama Taita bu yoldan daha önce de geçtiği için çevreyi çok iyi tanıyordu. Onları nehir kıyısından alıp alçak kuru gibi görünen bitkilerle dolu gizli vadilere götürüyordu, bitkilerin dibi kazılınca tıka basa su ve besin dolu devasa kök keseleri ortaya çıkmaktaydı. Bunlar zor zamanlarda antilop sürülerinin besin deposuydu... onlar da toynaklarıyla kazıp çıkarıyorlardı. Askerler onları kesip parçalara ayırıyordu. Başlangıçta atlar bu yemlere dokunmayı reddediyor, ama açlık ağır basınca durum değişiyordu. Adamlar artık kazanlara ve kireç çuvallarına bu keseleri koyuyorlardı.

İlerleyen aylarda da aynı hızla yola devam ettiler, ama güçten düşen atlar tökezlemeye başlamıştı. Yere yıkıldıkları zaman askerler kulaklarının arasından kafatasına dek inen bir kılıç darbesiyle öldürüyordu onları. Kemiklerini güneşin altında ağarmaya bırakıyorlardı. Son engele gelmelerinden önce toplam yirmi bir at ölmüştü. Son engel ise, Nil'in akmak için zorlandığı dar Shabluka Boğazı'ydı.

Boğazın yukarısında Nil'in genişliği neredeyse bir buçuk kilometreydi. Ancak boğazda, nehir yatağı iki kayalık yamaç arasında yüz metreye kadar daralıyordu. Orada kamp kurduklarında, ilk kez suyun aktığını gördüler. Geniş bir akarsu kayalık boğazdan geçip aşağıdaki gölete dökülüyordu. Fakat bir buçuk kilometre kadar aktıktan sonra kumlara gömülüp kayboluyordu.

Dar ve dik bir keçi yolundan Shabluka Tepesi'ne tırmandılar. Zirveden, güneye doğru bakınca ovalar ve uzaktan alçak mavi tepeler görünüyordu. Taita, "Kerreri Tepeleri," dedi. "Her iki Nil'e hâkimdirler. Qebui de sadece elli fersah kadar ileride."

Nehir yatağı, her iki kıyıdaki hurma korularıyla ayırt ediliyordu, korular batı kıyısından tepelere doğru devam ediyordu. Qebui'ye yaklaştıkça ırmak daha güçlü akmaya başladı ve hepsinin morali yükseldi. Yolculuğun son ayağını bir günde kat ettiler ve nihayet Nil'in ikiye ayrıldığı kavşağa geldiler.

Qebui, Mısır ülkesinin en son ileri karakoluydu. Küçük kale, bölge valisine ve sınır muhafızları birliğine ev sahipliği yapmaktaydı. Kent nehrin güney kıyısı boyunca yayılmıştı. Burası bir ticaret merkeziydi, buldukları mesafeden bile pek çok binanın yıkıldığını ve terk edildiğini görebiliyorlardı. Nil'in kuruması yüzünden kuzeydeki Ana Mısır'la yapılan tüm ticaret ölmüştü. Taita, Meren ve adamlarının konuştuğu insanlardan pek azı bir kervanı o tehlikeli yola götürmeye hazırdı.

"Bu su akıntısı Etiyopya dağlarından geliyor." Taita doğudaki geniş nehir yatağını gösterdi. Sular akıyordu ve sulama kanallarına dökmek için karşı kıyıda dönen su dolaplarını görebiliyorlardı. Kentin etrafını geniş yeşil karabuğday tarlaları çevrelemekteydi.

"Burada atları semirtecek güzel tahıl bulmayı umuyorum," diyen Meren keyifle gülümsedi.

Taita, "Evet," dedi. "Onlar tamamen iyileşene kadar dinlenmemiz lazım." Duman Yeli'nin boynunu okşadı. Ne yazık ki o da iyi değildi: kaburgaları sayılıyordu ve derisi matlaşmıştı. Taita karabuğday tayını onunla paylaştığı halde hem tayını beslemek, hem de yolun güçlüklerine katlanmak hayvanı güçsüz bırakmıştı.

Taita dikkatini nehrin doğu çatalına çevirdi. "Kraliçe Lostris'in keşif birliğini gönderdiği yol bu," dedi. "Biz kadırgalarla gidebildiğimiz kadar gittik, sarp bir boğaza gelince onları oraya demirledik; savaş arabaları ve at arabalarıyla yola devam ettik. Dağlarda kraliçe ve ben Firavun Mamose'nin mezarı için bir yer seçtik. Tasarımını yaptım ve dikkatle gizledim. Kimsenin bulamadığından ve talan edemediğinden eminim. Bulamayacaklar da." Kısa bir süre bu becerisini anımsadı ve devam etti. "Etiyopyalıların güzel atları var, ama iyi savaşıyorlar ve dağlarını çok iyi savunuyorlar. Onları yenip boyunduruk altına alarak imparatorluğa getirmek üzere gönderilen iki ordumuzu püskürttüler. Korkarım üçüncü bir deneme hiç yapılmayacak." Dönüp doğruca nehrin güney kolunu gösterdi. Doğru çatalından daha genişti, ama kuruydu, yatağında en küçük bir kıpırtı bile yoktu "Takip etmemiz gereken yön bu. Birkaç fersah sonra nehir, iki ordumuzu iz bırakmadan yutan bataklığa giriyor. Yine de, eğer şansımız yaver giderse bataklığı biraz kurumuş buluruz. Belki diğerlerinden daha iyi bir yoldan gidebiliriz. Firavun'un Şahin Mührü sayesinde vali bize yerli rehberler verebilir. Gel, Qebui'ye gidelim."

Vali bu ileri karakolun yedi yıldır kuraklığa dayanmasını sağlamıştı. Adı Nara'ydı ve sürekli tekrarlayan bataklık ateşi nöbetleri yüzünden beli bükülmüş, rengi sararmıştı, ama garnizonu ondan çok daha iyi durumdaydı. Karabuğday sayesinde askerler iyi beslenmişti atlar da semizdi. Meren krallık mührünü gösterip Taita'nın kimliğini açıklayınca, Nara'nın konukseverliği göklere çıktı. Taita'yla Meren'i kaledeki konukevine buyur etti ve en iyi odaları onlara verdi. Hizmet etmeleri için kölelerini, yemeklerini hazırlasın diye kendi aşçılarını yolladı. Sonra da adamlarını yeniden donatmaları için silah depolarını açtı.

"Yedeklerin arasından dilediğiniz atları da seçin. Depo görevlisine ne kadar karabuğday ve yem ihtiyacınız olduğunu bildirin. Hasislik etmeye gerek yok. Bizim erzağımız bol."

Meren, adamlarını yeni bölüklerinde teftiş ettiğinde herkesi keyfi yerinde buldu, Hילו, "Tayınlar mükemmel. Kentte fazla kadın yok, ama olanlar cana yakın. Atlar ve katırlar karınlarını karabuğday ve yeşil otlarla dolduruyor. Kimsenin en ufak bir şikayeti yok," diye rapor verdi.

Uzun sürgünden sonra Vali Nara medeni dünyadan haber almaya ve yeni insanlarla arkadaşlık etmeye çok hevesliydi. Özellikle de Taita'nın bilimsel konuşmalarından çok etkilenmişti. Çoğu akşamlar onu ve Meren'i yemeğe davet ediyordu. Taita sonunda niyetlerinin güneydeki bataklıklara gitmek olduğunu açıklayınca Nara ciddileşti.

"Kimse bataklıkların ötesindeki topraklardan geri dönmedi. Ben, oranın dünyanın sonu olduğuna ve gidenlerin kenardan boşluğa sürüklendiğine inanıyorum." Sonra alelacele daha iyimser bir sesle konuşmaya başladı: bu adamlarda Şahin Mührü vardı ve görevleri için onları yüreklendirmesi gerekirdi. "Tabii, pekâlâ da siz dünyanın ucuna kadar gidip sağ salım dönen ilk insanlar olabilirsiniz. Adamlarınız güçlü ve yanınızda, büyücü var." Taita'ya başını eğdi. "Sizin için başka ne yapabilirim? Sadece istemeniz yeter, biliyorsunuz."

"Bize yol gösterecek yerli rehberler var mı elinizde?" diye sordu Taita. "Ah evet," dedi Nara. "Oralardan bir yerden gelmiş adamlarım var." "Hangi kabileden olduklarını biliyor musunuz?" "Hayır, ama hepsi uzun, çok kara ve garip dövmeleri olan adamlar."

"O zaman Shilluk olabilirler," dedi Taita, memnun olmuştu. "Göç sırasında General Lord Tanus Shilluklardan asker almıştı. Akıllı ve söz dinleyen adamlardır. Ne kadar neşeli görünseler de korkusuz savaşçılardır hepsi."

"Onları çok iyi tarif ettiniz," dedi Vali Nara. "Kabileleri her ne ise, buraları gayet iyi bilirmiş gibi görünüyorlar. Aklımdaki iki adam orduya yıllarca hizmet vermiş ve az da olsa dilimizi öğrenmiş. Sabah olunca size yollarım onları."

Şafakta Taita ile Meren odalarından çıkınca iki siyah adamın avlu duvarının dibine çömelmiş olduğunu gördüler. Ayağa kalktıklarında Meren'den uzun olduklarını gördüler. Sırım gibi güçlü bedenlerinde rengârenk dövmeler vardı ve üzerlerine sürdükleri yağ nedeniyle parlıyorlardı. Hayvan postundan kısa etekler giymişlerdi. Ellerindeki uzun mızrakların ucunda kemikten oyulmuş bıçaklar vardı.

Taita akıcı bir Shilluk diliyle, "Sizi görüyorum! Adamlar!" diye selamladı onları. Adamlar, sadece savaşçılar arasında kullanılan bir onurlandırma sözcüğüydü ve bunu duyunca ikisinin de yakışıklı yüzlerinde parlak birer tebessüm belirmişti.

"Seni görüyorum yaşlı ve bilge adam," diye daha uzun olan cevap Verdi. Bunlar da saygı belirten sözcüklerdi. Taita'nın gümüş sakalı adamada derin bir etki uyandırmıştı. "Ama nasıl oluyor da dilimizi bu kadar iyi konuşuyorsun?"

Taita bu kez, "Aslan Ciğerli'yi duydunuz mu hiç?" dedi. Shilluklar ciğerin bir erkeğin cesaretinin bulunduğu yer olduğuna inanıyordu.

"Haul Haul" Heyecanlanmışlardı. Bu, Lord Tanus'a hizmet ederken ona takmış oldukları isimdi. "Büyükbabamız Aslan Ciğerli'yle konuşmuş biz de kuzeniz. Doğudaki soğuk dağlarda onun için çarpışmış. Aslan Ciğerli'nin tüm savaşçıların babası olduğunu söylemişti bize."

"Aslan Ciğerli, benim kardeşim ve dostumdu," dedi Taita. "O zaman sen sahiden yaşlısın, büyükbabamızdan bile yaşlısın." Daha da etkilenmişlerdi. "Gelin, gölgede oturup konuşalım." Taita, adamları avlunun ortasındaki büyük incir ağacının altına götürdü. Birbirlerine yüzleri dönük olarak çepeçevre oturdular ve Taita onları soru yağmuruna tuttu. Konuşan büyük kuzendi. Adı Nakonto'ydu ve Shilluk dilinde hızlı mızrak demektir. "Çünkü savaşta çok adam öldürdüm." Övünmüyor sadece bir gerçeği dile getiriyordu. "Kuzenimin adı boyu kısa olduğu için Nontu'dur."

"Her şey göreceli," diye kendi kendine gülümsedi Taita. Nontu, Meren'den bir baş daha uzundu. "Nereden geliyorsunuz Nakonto?" "Bataklıkların ötesinden." Çenesiyle güneyi işaret etti. "O zaman güneydeki toprakları iyi bilirsiniz."

"Oralar bizim yurdumuz." Bir an hüzünlenir gibi olmuştu. "Beni yurdunuza götürür müsünüz?"

"Her gece rüyamda babamın ve büyükbabamın mezarına gidiyorum," dedi Nakonto yumuşak bir sesle. "Ruhları seni çağırıyor," dedi Taita.

"Sen anlıyorsun yaşlı adam." Nakonto büyük bir saygıyla Taita'ya bakıyordu. "Qebui'den ayrılacağınız zaman, Nontu ile ben yolu göstermek için sizinle geleceğiz."

ATLARIN VE BINICILERININ YENIDEN yola çıkacak hale gelmesi için iki dolunay geçti. Yola çıkışlarından önceki gece, Taita rüyasında her renk, biçim ve boyda muazzam balık sürüleri gördü. Beni diğer balıkların arasında saklanırken bulacaksın. Fenn'in tatlı, çocuksu sesi rüyasında yankılanıyordu. Seni bekliyor olacağım. şafakla birlikte mutlu duygular ve yüksek beklentilerle uyandı.

VEDALAŞMAK ÜZERE UĞRADIKLARINDA, VALI Nara, Taita'ya, "Gittiğinizi görmekten dolayı üzgünüm Büyücü," dedi. "Arkadaşlığınız Qebui'deki görev günlerimin monotonluğunu aydınlattı. Umarım çok uzun sürmeden sizi yeniden karşılama zevkini tadarım. Çok yararlı bulacağınızı umduğum bir ayrılık armağanı sunmak istiyorum." Taita'yı kolundan tutup avludaki parlak güneşe çıkardı. Sonra da beş yük katırı sundu. Her birinde ikişer çuval dolusu cam boncuk vardı. "Bunlar iç kısımlardaki ilkel kabileler tarafından çok kıymetli kabul ediliyor. Bir avuç boncuğa en gözde karılarını satabilirler." Gülümsedi. "Hoş, bu güzel boncukları o kadınlar gibi çekici olmayan mallara harcamanız için bir sebep göremiyorum."

Birlik Qebui'den ayrılınca iki Shilluk öne atıldı, hızlarını rahatça atların tırısına uydurabiliyorlardı. Yorulmak bilmeden saatlerce aynı hızda koşuyorlardı. İlk iki gece boyunca, geniş, kuru nehir yatağının doğu kıyısındaki kavrulmuş arazilerde at koşturdular. Üçüncü günün sabahı kamp kurmak üzere durduklarında, Meren üzengilerinin üstünde yükseldi ve ileriye baktı. Görüş alanının sonunda, ufka doğru uzanan alçak, yeşil bir duvar vardı.

Taita, Nakonto'yu çağırınca yerli koşarak gelip Duman Yeli'nin başının yanında durdu. "Gördüğün şey ilk papirüs yatakları ihtiyar adam." "Renkleri yeşil," dedi Taita.

"Büyük Güney Bataklıkları asla kurumaz. Göller çok derindir ve kamışlar güneşten korur." "Yolumuzu kesecekler mi?"

Nakonto omuz silkti. "Bir gece daha gittikten sonra sazlara ulaşacağız. Sonra sular yeterince çekilmişse atlar geçer veya doğu tepelerine doğru geniş bir yay çizeriz." Başını salladı. "Bu, güneye giden yolu epeyce uzatır."

Nakonto'nun tahmin ettiği gibi, ertesi gece papirüslere ulaştılar. Adamlar kurumuş sazları kesip güneşten korunmak üzere alçak çatılı barınaklar yaptılar. Nakonto ve Nontu papirüslerin arasında gözden kayboldu ve iki gün ortaya çıkmadı.

Meren, "Onları bir daha göreceğiz miyiz, yoksa vahşi hayvanlar gibi koşup köylerine mi saklandılar?" diye huysuzlandı.

Taita, "Dönecekler," diye yatıştırdı onu. "Bu insanları iyi tanırım. Sadık ve güvenilirlerdir."

İkinci gecenin ortasında Taita nöbetçilerin sesleriyle uyandı ve Nakonto'nun papirüslerin arasından cevap verdiğini duydu. Sonra iki Shilluk karanlığın içinden gittikleri gibi ortaya çıkıverdiler. Nakonto, "Bataklık yolu açık," diye rapor verdi.

Şafakta iki rehber, birliği papirüslerin arasına soktu. Buradan ötesini Nakonto bile karanlıkta bulamayacağı için artık gündüz yol almak zorundaydılar. Bataklık tamamen yabancı, yasak bir dünyaydı. Papirüslerin tepelerini at üstündeyken bile göremiyorlardı. Önlerinde sonsuza doğru uzanan bu yeşil okyanusu görebilmek için üzengilerinin üstünde ayağa kalkmaları gerekiyordu. Üzerlerinde su kuşları sürüler halinde uçuyor ve havayı kanat sesleriyle acıklı ötüşleri dolduruyordu. Ara sıra göremedikleri iri hayvanlar, papirüsleri hışırdatarak önlerinden geçiyordu. Türlerini tahmin dahi edemiyorlardı. Shilluk yerlileri çamurda bıraktıkları izlerine bakıyorlar ve Taita da onların tariflerini tercüme ediyordu. "Bir bufalo sürüsü, büyük siyah hayvanlar" veya, "İri bir su keçisi. Kıvrımlı boynuzları olan garip kahverengi bir yaratık, suda yaşıyor. Su sıçanı gibi, yüzmesine yardım eden uzun toynakları var."

Papirüslerin altındaki toprak genelde ıslaktı, bazen sadece hafif nemli oluyordu, ama çoğu zaman atların ayakları suya batıyordu. Yine de, minik tay Kasırğa, annesinin yanında gayet iyi gidiyordu. Sazların arasında göletler gizliydi: bazıları küçüktü ama kimileri çok büyük lagün gölleri idi. Sazlardan ileriye göremeseler de, Shilluklar, onları önceden seziyor ve ya etrafından dolanıyor ya da aradan geçiyorlardı. Birlik asla geri dönüp başka bir yol aramak zorunda kalmıyordu. Her gece kamp kurma vakti geldiğinde Nakonto papirüslerin arasında zemini kuru bir düzlük bulmayı başarıyordu.

Kurumuş sazlarla ateşlerini yakıp alevlerin etrafına yayılmaması için özen gösteriyorlardı. Atlar ve katırlar durgun göllerin etrafında dolanıp buldukları otları ve bitkileri yiyordu.

Nakonto ise her gece mızrağını alıp göllerden birinin içine dalıyor ve avlanan bir balıkçı gibi kıpırdamadan duruyordu. Büyük yayın balıklarından biri yaklaşıncaya mızrağını saplayıp çırpınıp kuyruksallayan hayvanı sudan çıkarıyordu. O arada Nontu da sazlardan gevşek bir sepet örüp başına geçiriyordu; böylece aradan önünü görebiliyordu. Sonra kıyıda ayrılıp bütün vücudunu suya batırıyor, sadece sepet geçirdiği başı dışarıda kalıyordu. Sonsuz bir sabır ve dikkatle hareket ederek sudaki yabanördeği sürüsüne yaklaşıyordu. Sonra da ani bir hareketle hayvanlardan birini ocaklarından yakalayıp suyun altına çekiveriyordu. Hayvanın ötmesine fırsat vermeden de boynunu koparıyordu. Bu yöntemle, sürüdeki diğer ördekleri ürkütmeden beş, altı tanesini yakalayabiliyordu. Birçok yere taze "alıkla ve kızarmış ördekle ziyafet yapmaktaydılar.

İnsanları ve hayvanları sokan böcekler hastalık yayıyordu. Güneş batar batmaz göllerin yüzeyinden vızıldayan bir bulut halinde yükseliyorlardı ve askerler onların hücumundan kaçınmak için kamp ateşlerinin başına sığınmak zorunda kalıyordu. Sabahları suratları şiş ve ısırık içinde kalkıyorlardı.

İlk bataklık hastalığı görüldüğünde on iki gündür yoldaydılar. Çok geçmeden birkaç kişi daha aynı akıbete uğradı. Kör edici ağrılarla, kontrolsüz titreme nöbetleriyle kıvranıyorlardı, nemli havada bile ateşten vücutlarına el değiniyordu. Fakat Meren onların iyileşmesini bekleyerek yürüyüşü durdurmamıştı. Her sabah güçlü olanlar hastaların hayvanlarına binmesine yardım ediyor, sonra da dizginlerini tutarak yanlarından gidiyordu. Geceleri çılgınca sayıklamaktaydılar. Sabaha da ateşin etrafında cansız bedenler yatıyordu. Yirminci günde Yüzbaşı Tonka öldü. Çamurun içinde sığ bir mezar kazıp yola devam ettiler.

Hastalananların bazdan iyileşti, ama yüzlerinin sarılığı geçmemişti, hâlâ güçsüz ve zayıftılar. Taita ve Meren dahil birkaç kişi ise hastalığa hiç yakalanmadı.

Meren ateşli adamları zorlamaya devam ediyordu. "Bu korkunç bataklıktan ve zehirli pustan ne kadar erken kurtulursak o kadar çabuk sağlığınıza kavuşursunuz." Sonra da Taita'ya dert yanıyordu. "Acaba bu Shillukları da hastalıktan kaybeder miyiz diye sürekli azap çekiyorum. O zaman çaresiz kalırız. Bu yabancı ortamda asla yolumuzu bulamayız ve hepimiz burada ölüp gideriz."

Taita, "Bataklık onların yurdu. Buradaki hastalıklara karşı bağışıklıkları var," diyerek sakinleştirdi onu. "Sonuna kadar yanımızdan ayrılmayacaklar."

Güneye doğru yola devam ettikçe, eskisi arkalarından kapanırken önlerine yeni bir papirüs denizi açılıyordu. Bala yapışan sinekler gibi kapana kısılmışlardı sanki, deli gibi mücadele etseler bile buradan asla kurtulamayacaklardı. Papirüsler onları esir almış, yutmuş ve boğmuştu. Renksiz monotonluğu zihinlerini bulandırmıştı. Derken, yolculuklarının otuz altıncı gününde, görüş noktalarının sonunda bir tutam karanlık nokta belirdi.

Taita, Shilluklara, "Onlar ağaç mı?" diye sordu. Nakonto, Nontu'nun ornzuna çıkıp ayağa kalktı, rahatça dengesini bulmuştu. Sazlıkların ötesini görmek istediklerinde hep yaptıkları bir şeydi bu. "Hayır, yaşlı adam," diye cevap verdi. "Onlar Luo kulübeleri." "Luo kimdir?"

"İnsan sayılırlar. Bataklıkta yaşayan, balık, yılan ve timsah yiyen hayvanlardır. Yuvalarını o gördüklerin gibi sırıkların üstüne yaparlar. Böcekleri uzak tutmak için de çamur, kül ve başka pisliklerle sıvarlar. Vahşi ve yırtıcıdırlar. Büyükbaş hayvanlarımızı çalarken yakaladıklarımızı öldürürüz. Bizden çaldıkları hayvanları buraya getirip yerler. Aslında tam insan değil çakal ve sırtlandırırlar." Tiksırıtıyla tükürdü.

Taita, Shillukların göçebe çobanlar olduğunu biliyordu. Hayvanlarına büyük bir sevgi duyar ve asla öldürmezlerdi. Onun yerine hayvanın boynunda dikkatle bir daman delip akan kanı sukabağından oyulmuş bir kaptan toplar ve yeteri kadar olunca da minik yarayı bir avuç kille kapatırlardı. Bu kanı

inek sütüyle karıştırıp içiyorlardı. "O yüzden böyle uzun boylu ve güçlüyüz, böyle iyi savaşabiliyoruz. Bataklık hastalığı da bizi asla etkilemiyor," diyorlardı.

Luo yerleşim yerine geldiklerinde sırıkların üstündeki kulübeleri bomboş buldular. Ama yakında birilerinin olduğunu gösteren işaretler vardı. Balıkların tütsüledikleri ızgaraların yanında henüz çürümemiş ve tatlı Su yengeçleri ya da çatılarda bekleyen atmacalar tarafından yenmemiş balık kafaları ve kılçıkları duruyordu, hâlâ tüten odunlar vardı. Kampın ileninde Luoların tuvalet olarak kullandığı bölgede taze dışkıları vardı. NaOnto onları inceledi. "Bu sabah buradaymışlar. Hâlâ da yakınlardalar. Muhtemelen sazların arasından gözetliyorlar."

Köyden ayrıldılar ve yine sonsuz gibi görünen başka bir yola daldır Akşamüzerine doğru Nakonto çevredeki çamurlu düzlüklere göre daha yüksek bir yere çıkardı onları, ıssızlıkların ortasında kuru bir ada gibiydi burası. Atları, toprağa sapladıkları sopalara bağladılar ve deri yem torbalarındaki ezilmiş karabuğdayla beslediler. O arada Taita hasta askerlerle ilgileniyor, aşçılar da adamların yemeğini hazırlıyordu. Gece olunca yaktıkları ateşlerin başında uyudular. Sadece nöbetçiler ayakta kaldı.

Şok içinde uyandıklarında, ateşler çoktan sönmüş ve askerler derin uykuya dalmıştı.

Kampta bir pantomim hüküm sürmekteydi. Bağırışlar, çığlıklar, dörtnala koşan toynakların gümbürtüsü ve adanın etrafındaki birikintilerden sıçrayan sus sesleri duyulmaktaydı.

TAITA DÖŞEĞİNDEN FIRLADI VE Duman Yeli'ne koştu. Hayvan geri geri gidip şaha kalkarak diğer atların çoğu gibi, kendisini toprağa bağlayan ipten kurtulmaya çalışıyordu, Taita ipini yakalayıp kısırağı yatıştırdı. Tayın da dehşet içinde titreyerek annesinin yanında durduğunu görüp rahatlamıştı.

Etraflarında karanlık garip gölgeler dolanıyor, hoplayıp zıplıyor, atları mızraklarla dürterek uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Çılgına dönen hayvanlar şaha kalkıyor, iplerinden kurtulmaya çalışıyordu. Garip şekillerden biri Taita'ya sataştı ve mızrağıyla dürttü. Taita mızrağı اساسıyla ittikten sonra, asanın ucunu saldırganın boğazına dayadı. Adam düştüğü yerde hareketsiz kaldı.

Meren ve yüzbaşları askerlerini kaldırıp yalın kılıç giriştiler. Saldırganlardan bazıları gecenin karanlığına karışıp kaçsa da, bir kısmını devirmeyi başarmışlardı.

Meren, "Peşlerine düşün! Atlarla uzaklaşmalarına izin vermeyin!" diye haykırdı.

Nakonto, telaşla Taita'ya koşup, "Karanlıkta yollamayın adamlarınızı," dedi. "Luolar haindir. Onları göllere çekip pusuya düşürürler. Peşlerine düşmek için havanın ağarmasını beklemek zorundayız."

Taita, Meren'i durdurmak üzere koştu, savaşçı kanı kızıştığı için Meren uyarıyı gönülsüzce kabul etmişti. Adamlarını da geri çağırdı.

Kayıplarını tespit etmeye başladılar. Dört nöbetçinin de gırtlığı kesilmiş ve başka bir askerın bacağına mızrak saplanmıştı. Üç Luo öldürülmüş, biri de çok kötü yaralanmıştı. Bağırsakları dışarı fırlamış kendi kanının içinde inleyerek yatıyordu.

Meren, "İşini bitirin!" diye emretti ve adamlarından biri bir balta darbesiyle onu öldürdü. On sekiz atları kayıptı. "Bu kadarını kaybetmeyi kaldıramayız," dedi Taita.

Meren hırsla, "Kaybetmeyeceğiz," diye söz verdi. "Atları geri alacağız, İsis üzerine yemin ederim."

Taita ateşin ışığında Luo cesetlerinden birini inceledi. İlkel, maymun suratlı bir erkekti, kısa ve tıknaz bir vücudu vardı. Alnı çıkıktı, dudakları kalın, gözleri küçük ve birbirine çok yakındı. Çıplaktı, sadece beline doladığı bir kemer vardı ve kemerdan bir kese sarkıyordu. Kesede çeşitli büyük gereçleri, kemik parçaları, dişler vardı, bazıları insana aitti. Boynundaki örgü ipin ucunda çakmaktaşıdan yapılmış bir bıçak asılıydı ve bıçakta nöbetçilerden birinin kanı vardı. Bıçak kabaca oyulmuştu ama Taita kenarını denemek için ölünün omzuna sürtünce eti kolayca kesti. Luo'nun vücudu kalın bir kül ve nehir kili tabakasıyla kaplıydı. Göğsünde ve yüzünde beyaz kil ve kırmızı aşıboyasıyla yapılmış ilkel motifler vardı. Adamdan is, çürümüş balık ve kendine has yabancı bir koku geliyordu. "Tiksindirici bir yaratık," diyen Meren yere tükürdü.

Taita ise dikkatini yaralı askere yöneltti. Mızrak yarası derin ve ölümcüldü. Adam birkaç gün içinde ölecekti ama Taita, ona bunu belli etmedi.

O arada Meren de, hırsızların peşine düşmek için en sağlam ve en acımasız askerlerinden bir birlik oluşturmakla meşguldü. Geri kalan askerler, eşyaları, geriye kalan atları ve hastaları korumak üzere kampta bekleyecekti. Hava tam ağarmadan, iki Shilluk baskıncıların izlerini bulmak üzere sazlıklara daldılar. Güneş doğmadan kapma dönmüşlerdi.

Nakonto, "Luo köpekleri kaçırdıkları atları birbirlerine bağlayıp sürü halinde güneye doğru götürmüşler," diye rapor verdi Taita'ya. "İki ölü daha bulduk, bir de yaralanmış ama ölmemiş biri vardı. O da öldü artık." Nakonto kemerinden sarkan ağır bronz bıçağın kabzasını okşadı. "Adamların hazırsa, yaşlı ve saygıdeğer adam, hemen peşlerine düşelim."

Taita gri kısırağıyla gitmeyecekti: Kasırğa henüz bu iş için çok küçüktü ve Duman Yeli de bir Luo mızrağıyla arka ayaklarından yaralanmıştı, neyse ki yarası ölümcül değildi. Taita yedek atına bindi. Onlar giderken Duman Yeli arkalarından inledi, bırakılmaya isyan ediyormuş gibiydi.

On sekiz atın toynakları, sazlık yatağında geniş bir yol oluşturmuştu. At izlerinin üstünde de arkalarından giden Luoların çıplak ayak izleri vardı. Shilluklar rahatça izlerin peşinden koşuyor, diğerleri de atlarını tırısa kaldırmış onları izliyordu. İzlerin ardından bütün gün güneye doğru yol

aldılar. Güneş batınca atları dinlendirmek için biraz mola verdiler, ama ay yükseldiğinde yola devam edecek kadar ortalığı aydınlattı. Bütün gece sadece kısa molalar vererek yola devam ettiler. Şafakta epeyce uzakta başka bir karaltı fark ettiler. Onca zaman monoton papirüs denizinde yolculuk yaptıktan sonra, gözleri en küçük bir farklılığı bile seçer olmuştu.

Nakonto yine kuzeninın sırtına çıkıp ileriye baktı. Sonra Taita'ya dönüp sırtıttı, dişleri sabahın ilk ışıklarında inci gibi parlıyordu. "İhtiyar adam, gördüğün yer bataklığın sonu. Onlar ağaç ve kuru toprakta duruyorlar."

Taita bu haberi Meren'e ve askerlere de ilettili, hepsi sevinçle bağırmaya, gülmeye, birbirlerinin sırtına yumruklar indirmeye başlamıştı. Çok hızlı yol aldıklarını için Meren biraz daha dinlenmelerine izin verdi.

İzleri değerlendiren Nakonto, Luoların çok önde olmadıklarına hükmetmişti. Giderek büyüyen ve koyulaşan ağaçlara doğru gidiyorlardı ama henüz insan yerleşimine işaret eden bir şey görmemişlerdi. Sonunda atlarından indiler onları yedeğe alarak yürümeye başladılar, böylece başlan papirüslerin üstünden görünmeyecekti. Tekrar durduklarında vakit çoktan öğleyi geçmişti. Artık onları sadece ince bir papirüs dizisi gizliyordu, sonra aniden o da bitti ve karşılırlarına alçak bir toprak set çıktı. Setin yüksekliği iki yarım kol boyu ya var ya yoktu, ötesinde kısa yeşil otlar ve yüksek ağaçların meydana getirdiği korular uzanıyordu. Taita, koca fasulyelere benzer tohumlan sarkan Kigelia sosisi ağaçlarını ve doğruca gövdesinden çıkan san meyveleriyle firavunincirlerini tanımişti. Diğer türlerin çoğunu bilmiyordu.

Otların arasında, çalınan atların yumuşak toprak seti tırmanırken bıraktıkları toynak izleri gayet rahat görülebiliyordu. Ancak önlerindeki açık alanda hayvanlardan eser yoktu. Ağaçlık bölgeleri dikkatle incelediler.

"Şunlar nedir?" Meren, uzakta, ağaçların arasında hareket eden ve bir toz bulutu çıkaran şeyleri gösteriyordu.

Nakonto kafasını salladı. "Bufalolar, küçük bir sürü. Atlar değil. Nontu ve ben gidip izleri araştıracağız. Siz burada saklanmalısınız." İki Shilluk papirüslerin arasından çıkıp gözden kayboldu. Taita ve Meren dikkatle baktıkları halde onları bir daha göremediler, açık alanı geçtiklerine dair en küçük bir belirti bile yoktu.

Onlar da papirüslerin kenarından geri döndüler, zemini nispeten kuru olan küçük bir açıklık buldular, atların yem torbalarını bağlayıp kendileri de biraz dinlenmek üzere uzandılar. Taita şalını başına dolayıp esasını bırakmış ve sırtüstü yatmıştı. Çok yorgundu ve çamurun içinde boğuşmaktan bacakları ağrıyordu. Az sonra uykuya dalar gibi oldu.

"İçin rahat olsun Taita, ben yakınındayım." Hafif bir fısıltı halindeki ses o kadar netti ve o kadar Fenn'in sesine benziyordu ki, Taita sıçrayarak uyandı ve doğrulup oturdu. Çabucak umutla etrafına bakındı ama sadece atları, katırları, dinlenmekte olan adamları ve sonsuz papirüs ormanını gördü. Tekrar yerine büzüldü.

Uykuya dalması biraz zaman aldı ama bitkindi ve sonunda balıkların sudan zıpladığı ve güneşin altında parladığı rüyalara daldı. Çok fazla balık olmasına rağmen, hiçbiri orada olduğunu bildiği o balık değildi. Sonra balık sürüsü açıldı ve onu gördü. Pulları değerli mücevherler gibiydi, kelebeğe benzeyen kuyruğu uzun ve kıvraktı, etrafını kuşatan aura ise ruhani ve yüceydi. Taita izlerken, balık insan şekline girip genç bir kızın bedenine dönüştü. Uzun bacakları bitişik, bir yunus zarafetiyle kalçalarını oynatarak suda kayar gibi ilerledi. Yukarıdan vuran güneş ışığında vücudu ışıldıyor, uzun parlak saçları arkasından dalgalanıyordu. Kız sırtüstü dönüp suyun içinden gülümsedi. Burun deliklerinden minik gümüş rengi baloncuklar çıkıyordu. "Buralardayım sevgili Taita. Yakında birlikte olacağız. Çok yakında."

Taita sesli olarak cevap vermeye fırsat bulamadan kaba bir dokunuş rüyasını bozdu. Rüyasını tekrar görmeye çalıştı ama olmadı. Gözlerini açıp doğruldu.

Nakonto yanına çömelmişti. "Atları ve Luo çakallarını bulduk," dedi. "Şimdi öldürme zamanı geldi."

PAPİRÜSLERİN ARASINDAN ÇIKMAK İÇİN havanın kararmasını beklediler ve alçak bayırı tırmanıp düzlüğe çıktılar. Yumuşak kumda atların toynakları hemen hemen hiç ses çıkarmıyordu. Karanlıkta Nakonto öne düşüp, grubu yıldızların ışığında gümüşü pırıltılar veren ağaçlara doğru götürdü. Ağaçlık bölgeye ulaştınca, dönüp bataklığın kenarına paralel olarak gitmeye başladı. Kısa bir süre sessizce yol aldıktan sonra, ormana daldılar, dallara çarpmamak için atlarının üstünde eğilmeleri gerekiyordu. Fazla ilerlemeden ağaçların üstündeki gökyüzüne pembemsi bir ışık yayıldı. Nakonto onları ışığa doğru götürüyordu. Artık, hırslı bir ritimle çalan davulları duyabiliyorlardı. O yöne doğru gittikçe davul sesleri yükselip toprağın kalbinden gelen bir nabız sesine dönüştü. Biraz daha yaklaşıncaya, davulların gümbürtüsüne ahenksiz bir koro da katılmıştı.

Nakonto ormanın kıyısında grubu durdurdu. Taita atını Meren'in yanına sürdü ve boş bir alana kurulmuş olan ilkel köye baktı, köyde saz damlı, çamur sıvalı kulübeler vardı, dört tane muazzam kamp ateşi yakılmıştı ve bunlardan gökyüzüne kıvılcımlar yağmaktaydı. Sondaki kulübelerin yanında dizi dizi ızgaralar bulunuyordu, bunların üzerlerine yerleştirilmiş olan koca koca balıkların derisi alevlerin ışığında gümüş gibi parlıyordu. Ateşlerin etrafında düzinelerce insan kıvranıp bükülerek dans etmekteydi. Tepeden tırnağa beyaza boyalı bedenlerinde siyah, sarı ve kızıl renklerde garip desenler vardı. Taita beyaz kil ve küllü kaplı çıplak bedenlerinin altında her iki cinsten de insan olduğunu fark etmişti. Dans ederken vahşi bir ritimle şarkı söylüyorlardı, şarkıları yabani hayvanların ulumasını andırmaktaydı.

Aniden, dans edip tepinen başka bir Luo grubu çalınan atlardan birini sürükleyerek ortaya getirdi. Atı bütün biniciler tanımıştı, bu Sığırcık adındaki kısrağı. Luolar hayvanın boynuna siyah bir kement doladılar ve beş kişi kemende asılırken bir düzine kadarı da atın böğrüne, bacaklarına saldırdı, bir yandan da sivri çubuklarla hayvanı dürtüyorlardı ve açtıkları yaralardan kanlar akıyordu. Luolardan biri iki eliyle kavradığı kalın tokmaklı sopayı havaya kaldırıp hayvana hücum etti. Ve tokmağı olanca gücüyle hayvanın başına indirdi. Kısrağı yere devrilmiş, spazmlarla sarsılıyordu; bağırsakları yeşil bir sıvının içinden dışarı akıyordu. Boyalı Luolar cesedin başına üşüşüp çakmaktaşıdan bıçaklarıyla giriştiler. Hâlâ titreyen etinden parçalar koparıp ağızlarına atıyorlardı. Çenelerinden sızan kanlar boyalı göğüslerinden aşağı iniyordu. Bir cesedin başında boğuşup uluyan vahşi köpekler gibiydiler. Bu görüntüleri askerler dehşet içinde izliyorlardı.

Meren, Taita'ya bir bakış fırlattı ve o da başını salladı. Bunun üzerice Meren alçak ama net bir sesle, "Sol ve sağ kanatlar yayılarak ilerlesin, ye komut verdi. Kanatlar açıldı. Pozisyonlarını alırmaz Meren tekrar islendi. "Öldürmek için saldıracaksınız! Hazır ol!" Kılıçlarını çektiler, "ileri marş! Tırıs! Dörtnal! Hücum!"

Yakın düzende ileri atıldılar, atlar omuz omuza koşuyordu. Luolar o kadar kendilerinden geçmişlerdi ki askerler köye dalana kadar hiçbir şeyi fark etmediler. O zaman kaçmaya çalıştılar ama çok geç kalmışlardı. Atlar aralarına dalmış, önüne geleni ezip geçiyordu. Kılıçlar inip kalkıyor, keskin kenarları etlere, kemiklere isabet ediyordu. İki Shilluk da öne atılmışlar, bağırarak saldırıyor, bıçaklıyor, zıplıyor ve yeniden bıçaklıyorlardı.

Taita, Nakonto'nun mızrağını savurduğunu gördü, mızrak bir Luo'nun omuz kemiğine saplanıp kalmıştı. Nakonto mızrağını geri çekince Luo'nun neredeyse bütün kanı yere aktı, alevlerin ışığında kan siyah bir şelale gibiydi.

Göğüsleri göbeğine kadar sarkmış boyalı bir kadın başını korumak için kollarını kaldırmıştı. Meren üzengilerinin üstünde yükseldi ve kılıcıyla kadının kollarından birini dirseğinden budadı, sonra kılıcını bir daha savurup kadının savunmasız kalan başını olgun bir kavun gibi kopardı. Kadının ağzındaki çiğ et parçası, ölüm feryadıyla birlikte yere düştü. Askerler bitişik nizam alıp Luoları devirmeye devam ettiler, kılıç tutan elleri ölümcül bir ritimle inip kalkıyordu. Shilluklar da kaçmaya

kalkanları yakaladı. Kigelia ağacının uzun, içi oyulmuş gövdesinin başında oturan davulcular o kadar kendilerini kaptırmışlardı ki, başlarını kaldırıp olanlara bakmıyorlardı bile.

Atlılar gidip oturdukları yerde onları da kılıçtan geçirene kadar, tahta sopalarıyla o delice ritmi çalmaya devam ettiler. Sonra debelenerek kanlar içinde davullarının üstüne yığıldılar.

Meren köyün diğer ucuna gidip durumu kontrol etti. Geride kimse kalmamıştı. Sığırcık'ın leşinin bulunduğu yer boyalı çıplak cesetlerle kaplıydı Yaralı birkaç Luo sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Tozların içinde debelenen ve inleyen başka Luolar da vardı. İki Shilluk onların arasında koşuyor, kana susamış bir halde uluyarak önlerine geleni bıçaklıyorlardı.

Meren, "İşlerini bitirmek için Shilluklara yardım edin!" diye emretti. Adamları atlarından indiler ve koşarak cesetlerin yanına gidip sağ kalanları aramaya başladılar.

Taita atını Meren'in yanına sürdü. Hücumda ilk sırada yer almamış a!fla yakından izlemişti. "Kulübelere kaçanlar olduğunu gördüm," dedi. "Onları dışarı çıkarın ama hepsini öldürmeyin. Nakonto onlardan ilerideki bölgeler hakkında bilgi alabilir."

Meren, yüzbaşılara emir verdi ve adamlar kulübe kulübe dolaşip kimse var mı diye bakmaya başladı. Kulübelerden dışarı iki, üç Luo kadını fırladı, yanlarında ağlayan küçük çocuklar vardı. Onları köyün ortasına doğru sürdüler ve orada iki Shilluk, kadınlara kendi dillerinde emirler verdi. Ellerini başlarının arkasında iki birleştirip yere çömeltiler. Çocuklar annelerine yapışmıştı, dehşet içindeki yüzlerinden yaşlar süzülüyordu.

Meren, "Şimdi de kurtulan atları bulmamız lazım," diye bağırdı. "Hepsini kesip yemiş olamazlar. Önce şurayı arayın!" Kasapların Sığırcık'ı sürükleyerek getirdikleri karanlık koruyu gösteriyordu. Hilto birliğini alıp karanlığa daldı. Aniden bir at kişnemesi duyuldu. Hilto sevinçle, "Buradalar!" diye haykırdı. "Meşaleleri getirin!"

Adamlar kulübelerin çatısındaki sazları söküp kaba meşaleler oluşturdu ve yakıp Hilto'nun peşinden koruya daldılar. Yakalanan kadınlarla çocukların başına beş nöbetçi bırakan Meren ve Taita da meşale taşıyanların peşinden gitti. Hilto ve adamları ileriden bağıarak yol gösteriyorlardı.

Taita ve Meren de atlarından inip oraya koştular. Meren telaşla, "Kaç tane kalmış?" diye sordu.

"Sadece on bir tane. Yedi tanesini bu çakallara kaptırdık," diye cevap verdi Hilto. Luolar bütün atları kısa iplerle aynı ağaca bağlamışlardı. Hayvanlar boyunlarını yere bile uzatamıyorlardı.

Hilto hiddetle, "Ne otlanmalarına ne de su içmelerine izin vermemişler," diye bağırdı. "Bunlar ne biçim insan?"

Meren, "Atları çözün," diye emretti. Askerler atlarından inip emre itaat etmek üzere koştular. Fakat atlar o kadar sıkışık durumdaydı ki aralarına girmekte büyük güçlük çektiler.

Aniden askerlerden biri öfke ve acıyla bağırdı. "Dikkat edin! Buraya bir Luo saklanmış. Mızrağı var, beni yaraladı." Bir itişme sesi ve ardından tiz, çocuksu bir çığlık duyuldu. "Yakalayın şunu! Kaçırmayın." "Burada küçük bir barbar var. Beni yaralayan bu."

Tam o anda bir çocuk atların arasından elinde hafif bir mızrakla ok gibi fırladı. Askerlerden biri onu tutmaya çalıştı, ama çocuk onu bıçakladı ve köye doğru karanlığın içinde gözden kayboldu. Taita, onu ancak şöyle bir görebilmişti ama onda farklı bir şey olduğunu hissetti. Luoların çocukları bile tıknaz ve çarpık bacaklıydı ama bu bir papirüs dalı gibi inceydi ve bacakları çok düzgündü. Ürkmüş bir ceylanın zarafetiyle koşuyordu. Aniden o boyalı çocuğun aslında bir kız olduğunu fark etti ve yoğun bir deja vu duygusuyla sarsıldı: "Bütün tanrılara yemin ederim ki onu daha önce görmüştüm," diye kendi kendine söylendi.

Yaralanan asker atların arasından çıkarken, "O küçük domuzu gördüğüm yerde geberteceğim, hem de ağır ağır," diye bağıyordu. Ön kolunda bir mızrak yarası vardı ve parmak uçlarından yere kan damlıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Taita telaşla. "O bir kız. Onu canlı istiyorum. Köye doğru kaçtı. Etrafını çevirin ve kulübeleri bir daha arayın. Mutlaka içlerinden birine saklanmıştı."

Birkaç adamı atlarla ilgilenmek üzere bırakıp hızla köye döndüler. Meren kulübelerin etrafını çevirtirken, Taita da kadınlarla çocukların başında bekleyen Nakonto ile Nontu'yu sorguya çekti. "Bu tarafa doğru koşan bir çocuk gördünüz mü? Şu boylarda ve diğerleri gibi beyaz kille kaplı?"

Başlarını salladılar.

Nakonto, "Bunlardan başkasını görmedik," dedi.

Meren, "Fazla uzağa gitmiş olamaz," diye güvence verdi Taita'ya "Köyü çevirdik. Elimizden kaçamaz. Onu bulacağız." Habari'nin birliği'1" evleri tek tek aramaya yolladı. Tekrar Taita'nın yanına dönünce, "Bu cam velet neden önemli, Büyücü?" diye sordu.

"Emin değilim ama bence o Luolardan değil. Farklı. Hatta Mısırlı bile olabilir." "Bundan şüpheliyim Büyücü. O bir vahşi. Çıplak ve boyayla kaplı." Taita, "Yakalayın onu," diyerek kestirip attı.

Meren bu ses tonunu iyi bilirdi ve hemen araştırmayı daha ciddileştirmek üzere oradan ayrıldı. Adamlar kulübeleri dikkatle araştırıyorlardı, kimse karnına bir mızrak yemeyi istemiyordu. Onlar köyün yansını aradıkları sırada ormanın üstünden şafağın ilk ışıklan görünmeye başladı. Taita huzursuz ve sıkıntılıydı. Hatırlaması gereken bir şey vardı.

Güneyden esen şafak rüzgârı burnuna ızgaralardaki yarı pişmiş balıkların kokusunu getirdi. Kokudan kaçınmak için uzaklaştı ve düşündüğü şeyi hatırladı.

Bir ay balığım nerede ararsın? Öteki balıkların arasında saklanmış olarak bulacaksın beni. Bu Fenn'in sesiydi, Tanrıça'nın taş heykelinin ağzından konuşmuştu. Acaba peşinde oldukları o çocuk bir yaradılış çarkının eseri miydi? Uzun zaman önce yaşamış birinin yeniden dirilmiş hali miydi?

"Dönmeye söz vermişti," dedi yüksek sesle. "Pekâlâ da mümkün... yoksa duyduğum hasret mi aldatıyor beni?" Sonra kendi sorusuna yanıt verdi. "Bir insanın asla hayal edemeyeceği şeyler vardır. Hiçbir şey imkânsız değildir."

Taita kimsenin ona bakmadığından emin olduktan sonra hızla etrafına bakındı ve rahat bir tavırla köyün sonuna, ızgaraların durduğu yere doğru yürümeye başladı. Diğerlerinin görüş alanından çıkar çıkmaz tavrı değişti. Avının kokusunu almak için havayı koklayan bir köpek gibi durdu. Sinirleri yerinden oynadı. Fenn çok yakınlardaydı, varlığı adeta elle dokunulabilir gibiydi. Küçük kızın mızrağına karşı koymak üzere asasını hazır tutarak ilerledi. Birkaç adımda bir tek dizinin üstüne çöküp sıkışık bir şekilde dizilmiş olan balıkların arasına bakıyordu. Aralıklı olarak dizilmiş odunlar ve dumanlar görüşünü kapatıyordu. Fenn'in orada saklanmadığından emin olmak için her odun yığınının etrafını ayrı dolanmak zorundaydı ve bu da ilerlemesini yavaşlatıyordu. Artık günün ilk ışıkları köyü aydınlatmaya başlamıştı. Tam, bir sonraki odun yığınının etrafından dolanırken ileride sinsi bir hareket fark etti. Dikkatle baktı. Kimsecikler yoktu. Ama yere bakınca küllerin üzerinde küçük ayak izleri gördü. Peşine düşüldüğünün farkındaydı ve bir odun öbeğinden diğerine fırlayarak saklanıyordu.

Taita, hayali birine, "Burada veletten bir iz yok, burada değil," diye bağırdı ve köye doğru ilerlemeye başladı. Özellikle gürültü yaparak yürüyordu, sonra ani bir hareketle yürüdükten sonra, sessizce geri dönüp geniş bir daire çizdi. Kızın son ayak izlerini gördüğü noktaya gelip çömeldi ve onu beklemeye başladı. En küçük bir harekete, en ufak bir sese karşı tetikteydi. Kız artık onu gözden kaybettiği için endişelenecek ve yeniden pozisyon değiştirecekti. Taita kendini gözlerden saklayacak bir büyü de yaptı. Sonra da etrafına bakınmaya başladı.

Onu keşfedince, "Ah!" diye mırıldandı. Kız çok yakınındaydı ama kımıldamadan duruyordu. Taita ondaki korku ve kuşkuyu hissedebiliyordu. Odun yığınlarından birinin altına gizlenmişti. Taita bütün

gücünü kızın üstüne toplayıp onu kendisine doğru gelmeye ikna edecek sinyaller yollamaya başladı. Meren köyün bulunduğu taraftan, "Büyücü, neredesin?" diye seslendi. Cevap alamayınca telaşlandı. "Büyücü, beni duyuyor musun?" Sonra Taita'nın beklediği yere doğru gelmeye başladı. Bu işine geldiği için Taita içinden onu yüreklendiriyordu. Gelmeye devam et. Kızı harekete geçmek zorunda bırakacaksın. Ah! İşte gidiyor.

Kız yeniden harekete geçmişti. Meren'den kaçmak için emekleyerek Taita'nın bulunduğu tarafa doğru geliyordu.

Hadi biraz daha yaklaş. Kızı çevreleyen büyüün gücünü artırdı. Bana gel.

Meren çok daha yakından, "Büyücü!" diye bağırdı. Kız odun yığınının köşesinde, tam Taita'nın önünde ortaya çıkmıştı. Meren'in sesinin geldiği tarafa bakmak için durunca, Taita, onun dehşet içinde titrediğini gördü. Kız şimdi kendi bulunduğu yana bakıyordu. Yüzü beyaz kille kaplıydı, saçları koca bir yığın halinde tepede toplanmıştı, sanki kile ve akasya sakızına bulanmış gibiydi. Dumanlar ve boya yüzünden gözleri öyle bir kan çanağına dönmüştü ki, Taita renklerini anlayamıyordu. Dişleri de özellikle karartılmıştı. Yakaladıkları bütün Luo kadınlarının dişleri ve saçları da böyleydi. Belli ki, bu da onların ilkel güzellik anlayışıydı.

Küçük kız orada dehşete düşmüş bir şekilde başını dikip beklerken Taita, İç Göz'ünü açtı. Kızın aurası onu asil ve muhteşem bir ışık halesi şeklinde sarmıştı, tıpkı Taita'nın rüyalarında gördüğü gibiydi. Ö korkunç kil ve pislik tabakasının altındaki bu üzgün, pejmürde yaratık Fenn'di. Söz verdiği gibi ona dönmüştü. Taita'nın o andaki duyguları, uzun hayatı boyunca yaşadığı tüm duygularından daha güçlüydü. Önceki yaşamı bittiğinde iç organlarını çıkarıp cesedini keten şeritlerle sardıktan sonra lahdine yatırdığı andan itibaren Taita'nın üstüne çöken acıyı bile bastırıyordu.

Şimdi, yine o soğuk ve yalnız yıllardan önce Taita'nın bakımına verildiği yaşta karşısına çıkmıştı. Bütün o acılar ve üzüntüler, bedenindeki her bir siniri, kası, lifi sarsan bu tek sevinçle silinip gitmişti.

O sarsıntı yüzünden, Taita'nın kendi etrafında oluşturduğu gizlenme perdesi de bozuldu. Çocuk bunu hemen hissetti. Dönüp Taita'nın bulunduğu tarafa baktı, kan çanağına dönmüş olan gözleri o komik maskenin ortasında kocaman olmuştu. Taita'nın varlığını hissediyor, ama onu henüz göremiyordu. Taita, onun güç sahibi olduğunu fark etti. Henüz psişik yeteneği kapalı ve denetimsizdi, ama Taita biliyordu ki, kendisinin sevgi dolu eğitimiyle kısa sürede onunkine eş bir duruma gelecekti. Yükselen güneşin ışınları kızın gözlerine vurdu ve gözlerinin koyu yeşilini ortaya çıkardı. Bu, Fenn yeşiliydi.

Meren onlara doğru koşuyordu, ayak sesleri toprağın kalbinden gelir gibiydi. Fenn için tek bir kaçış yolu açıktı: odun yığınları ile ızgaraların arasındaki dar boşluk. Doğruca Taita'nın kollarına koştu. Taita'nın kollan onu sarınca da şok içinde bir çığlık kopardı ve mızrağını düşürdü. Çırpınıp Taita'nın gözlerine pençe atmaya çalıştı, ama Taita, onu sıkıca göğsüne bastırdı. Kızın tırnakları uzun ve sivriydi, içlerinde siyah kirler birikmişti ve Taita'nın alnında ve yanaklarında iz bırakmışlardı. Bir kolunu onun beline sarılı tutan Taita, öteki eliyle iki kolunu birden yakalayıp ikisinin arasına sıkıştırdı. Kız hareketsiz kalınca eğilip yüzüne yakından baktı, onun kontrolünü ele geçirmek için gözlerini gözlerine dikti. Kız, onun ne yaptığını içgüdüsel olarak anlayıp üstüne saldırmaya çalıştı, fakat Taita tam zamanında onun dikkatini dağıtıp başını geri çekmişti. Kızın keskin kara dişleri burnunun bir santim ucundan geçti.

"Gözümün nuru, o eski burnum daha lazım bana. Eğer açsan sana daha lezzetli bir şeyler bulalım." Gülümsedi.

Tam o anda Meren ortaya çıktı, merak ve endişe içinde görünüyordu. "Büyücü!" diye bağırdı. "O kirli cadıyı yanına yaklaştırma. Birini öldürmeye çalıştı, aynı şeyi sende de deneyecek." Koşmaya başladı. "Bırak ben tutayım. Onu bataklığa götürür ilk karşıma çıkan gölde boğarım."

"Geri dur Meren!" Taita sesini yükseltmemiştir. "Ona dokunma." Meren şaşırıldı. "Ama Büyücü, o..."

"Öyle bir şey yapmayacak. Git Meren. Bizi yalnız bırak. Biz birbirimizi seviyoruz. Sadece onu buna ikna etmem gerekiyor." Meren hâlâ kararsızdı. "Git dedim. Hemen." Meren gitti.

Taita, Fenn'in gözlerine bakarak güven verici bir şekilde gülümsedi. "Fenn, seni öyle çok bekledim ki." Gücünü ortaya koyan bir ses tonuyla konuşmuştu ama kız şiddetle direniyordu. Tükürdü ve salyaları Taita'nın yüzünden çenesine doğru aktı.

"İlk karşılaştığımızda böyle güçlü değildin. Somurtkan ve isyankârdın, evet, gerçekten öyleydin ama şimdiki gibi güçlü değildin." Taita kıkırdadı ve kız göz kırptı. Hiçbir Luo böyle bir ses çıkarmamıştı. Bir an için kızın koyu yeşil gözlerinde bir ilgi ifadesi çaktı ve gözlerini Taita'ya dikti.

"O zamanlar çok güzeldin, bir de şimdiki haline bak." Taita'nın sesinde hâlâ hipnotize edici bir etki vardı. "Boşluktan gelen bir görüntü gibisin." Bunu sanki okşar gibi söylemişti. "Saçların kirli." Kızın başını okşadı ama o bundan kaçınmaya çalıştı. Kalın kil ve akasya sakızı karışımı yüzünden saçının rengini tam olarak kestirmek mümkün değildi, ama bir kızıl bit ordusu o karmaşık kütlenin içinden çıkıp koluna tırmanırken bile Taita sesinin sakinliğini ve yüzündeki güven verici tebessümü korudu.

"Ahura Maasda ve Doğru şahittir ki, kokarcadan daha beter kokuyorsun," dedi kıza. "Derini temizlemek için bir ay uğraşmam gerekecek." Kız kurtulmak için debelenip çılgınlık attı. "Şimdi de üstündeki pisliği bana bulaştırıyorsun. Seni sakinleştirene kadar ben de sana benzeyeceğim. Meren'le askerlerinden uzakta kamp kurmamız gerek. En katı askerler bile ikimizin ortak kokusuna dayanamaz." Konuşmaya devam etti. Kelimelerin anlamı önemli değildi, ama ses tonu kıızı giderek yatıştırdı. Taita, onun gevşediğini hissediyordu, gözlerindeki o düşmanca ışık da sönmüştü. Uykusu gelmiş gibi gözlerini kırpıştırınca Taita kollarını gevşetti. Kız o anda açıldı ve gözlerinde yine o kötücül ışık parladı. Tekrar çırpınmaya başladığı için Taita da onu yeniden sımsıkı tutmak zorunda kaldı.

"İnatçısın." Sesindeki hayranlık ve onay ifadesini gizlemeye çalışmadı. "Sende bir savaşçının yüreği ve bir zamanlar olduğun tanrıçanın kararlılığı var." Kız bu kez yatışmaya daha yatkındı. Taita'ya göçen bitler tuniğinin altına girmişlerdi, ama hiç aldırmadı ve konuşmaya devam etti.

"Sana seni anlatayım Fenn. Bir zamanlar yine benim vesayetim altındaydın. Sana pek aldırmayan kötü bir adamın kıızıydın. Nasıl olup da senin S'bi harika bir şeyin babası olduğunu bugüne dek anlayabilmiş değilim.

Anlatılamayacak kadar güzeldin Fenn. Bu sineklerin, bitlerin ve pisliğin altında yine öyle olduğunu biliyorum." Kıza çocukluğunu sevgiyle anlatıp yapmış olduğu veya söylediği komik şeyleri tekrarlarken onun direnişi de yavaş yavaş kınliyordu. Artık Taita güldüğünde kızgınlıkla değil ilgiyle bakmaktaydı. Yine göz kırpmaya başlamıştı. Taita kollarını bir daha gevşettiğinde kaçmaya çalışmayıp kucagında oturdu. Sonunda Taita ayağa kalktığı anda güneş zirveye ulaşmıştı. Kız başını kaldırıp ciddi bir tavırla ona baktı ve Taita da uzanıp onun elini tuttu. Kız elini çekmeye çalışmadı.

"Gel hadi. Sen değilsen bile ben kesinlikle açım." İkisi yan yana köye doğru yürümeye başladılar.

Meren kampın yeterince uzağına geçici bir kamp kurduğunu: Lou cesetleri yakında güneşin altında çürümeye başlayacak ve o bölge oturulmaz hale gelecekti. Onlar kampa yaklaşırken Meren de karşılamak için koştu. "Seni gördüğüme sevindim Büyücü. O cadı sana bir şey yaptı sandım," diye bağırdı. Fenn, Taita'nın arkasına saklandı ve Taita'nın bacağına yapıştı. "Horus'un yaralı gözü aşkına, bu çok kötü kokuyor. Ta buradan duyabiliyorum."

Taita, "Sesini alçalt," diye emretti. "Onu görmezden gel. Gözünü dikip bakma, yoksa bütün çabamı bir anda boşa çıkarırsın. Kampa sen önden git ve adamlarına ona bakmamalarını ve korkutmamalarını söyle. Yemek de hazırlasınlar onun için."

Meren kederle başını salladı. "Yani şimdi bir de dişi tayımız mı oldu bakacak?"

TAITA VE FENN KAMPIN ORTASINDAKI koca sosis ağacının altına oturdular ve aşçılardan biri yemeklerini getirdi. Fenn karabuğday kekini önce dikkatle tattı, ama sonra oburca atıştırmaya başladı. Sonra dikkatini soğuk yabanördeği dilimlerine çevirdi. O kadar hızlı yiyordu ki az kalsın boğulacaktı.

"Firavun'la yemeğe oturmadan önce yemek adabınla epey uğraşmam gerekecek," dedi Taita, o sırada Fenn ördek kemiklerini kara dişleriyle çiğnemekle meşguldü. Sıska karnını patlayacak hale getirene kadar yedikten sonra, Taita, Nakonto'yu çağırttı. Erkeklerin çoğu gibi o da uzak bir yerden onları izliyordu ama gelip önlerine çömeldi. Fenn, Taita'ya sokuldu ve yenilenen kuşuklarla bu koca siyah adama bakmaya başladı.

"Çocuğa adını sor. Luo dilini anlayıp konuştuğundan eminim." Nakonto kıza birkaç kelime söyledi. Kızın onu anladığı belliydi, ama yüzü kasıldı ve ağzı inatçı bir çizgi halinde kapandı. Shilluk, onu cevap vermeye ikna etmek için biraz daha dil döktü ama Fenn gevşemedi.

"Gidip Luo kadınlarından birini getir," dedi Taita, Nakonto'ya. Nakonto kısa bir süre için kayboldu ve döndüğünde ağlayan yaşlı bir kadını da yanında sürüklüyordu. "Sor bakalım bu kıızı tanıyor muymuş?" dedi Taita.

Kadının ağlayıp sızlamayı kesmesi için Nakonto'nun bayağı sert konuşması gerekti ama nihayet ağzından uzun bir cümle döküldü. Nakonto, "Onu tanıyormuş," diye çevirdi. "Onun bir şeytan olduğunu söylüyor. Köyün dışına atmışlar ama yakındaki ormanda yaşıyormuş ve kabilenin başına felaketler getirmiş. Erkeklerini öldürmek üzere seni yollayanın o olduğuna inanıyorlarmış." "Yani kız onların kabilesinden değilmiş?" dedi Taita.

Kadının cevabı şiddetli bir itiraz şeklinde oldu. "Hayır, yabancıymış. Kadınlardan biri onu bataklıkta sazdan yapılmış bir kayıkta yüzerken bulmuş." Nakonto'nun anlattığı şey Mısırlı köylü kadınların bebekleri için yaptıkları saz beşiğe benziyordu. "Kadın şeytanı köye getirmiş ve Khona Manzi adını vermiş, bu, 'Sulardan gelen' anlamına geliyor. Kadının çocuğu yokmuş ve bu yüzden kocası tarafından reddedilmiş. O da bu yabancı yarattığı kendi yavrusu gibi benimsemiş. Çirkin saçlarını düzgün bir hale sokmuş ve balık beyazı tenini âdet olduğu şekilde güneşten ve böceklerden korumak için kil ve kütle kaplamış. Onu beslemiş ve bakmış." Yaşlı kadın, Fenn'e açık bir tiksintiyle bakıyordu. "Peki, o kadın neredeymiş?" diye sordu Taita. "Bu kötü çocuğun büyü ile yaptığı bir hastalık yüzünden ölmüş." "O yüzden mi köyden kovmuşlar kıızı?"

"Sırf o yüzden değil. Kız başlarına başka felaketler de getirmiş. Onun köye geldiği mevsimde sular akmaz olmuş ve yurtlan olan bataklık kuruyup ölmeye başlamış. Bunlar hep şeytan çocuğun işiymiş." Yaşlı kadın öfkeyle hindi gibi ötüyordu. "Çocuklarını kör eden, birçok genç kadını kısır bırakıp erkekleri erkekliklerinden eden hastalıklar getirmiş." "Bunların hepsini tek bir çocuk mı yapmış?" diye sordu Taita.

Nakonto, kadının yanıtını tercüme etti. "O sıradan bir çocuk değilmiş. Kötü bir cadıymış. Düşmanlarına gizli yerlerini göstermiş ve zafer kazanmalarını sağlamış, sonra bugün de bizi getirmiş." O zaman Fenn ilk kez konuştu. Sesinde acı bir kızgınlık vardı. Taita, "Ne dedi?" diye sordu.

"Kadının yalancı olduğunu söylüyor. Bunların hiçbirini yapmamış. Nasıl büyü yapılacağını bilmiyormuş. Annesi olan kadını sevmiş ve onu o öldürmemiş." İhtiyar kadın da aynı kızgınlıkla cevap verdi ve sonra ikisi birbirlerine bağirmaya başladılar.

Taita bir süre onları hafif bir şaşkınlıkla izledikten sonra Nakonto'ya, "Kadını köye geri götür," dedi. "Çocuğa uygun değil."

Nakonto güldü. "Evcil hayvan olarak vahşi bir aslan yavrusu buldun ihtiyar adam. Hepimiz ondan korkmayı öğreneceğiz." Onlar gider gitmez Fenn sessizleşti.

Taita, "Gel," diye çağırdı onu. Kız kelimeyi bilmese de ne anlama geldiğini anladı ve hemen ayağa

kalktı. Taita yürüyüp gidince kız peşinden koştu ve yeniden elini tuttu. Bu hareket o kadar içtendi ki, Taita'nın yüreği burkuldu. Kız doğal bir şekilde gevezelik etmeye başladığı içir sözlerinin tek kelimesini anlamadığı halde Taita da ona cevap verdi. Sonra eyer torbasından cerrahi aletlerini kaldırdığı deri çantayı buldu. Meren'je konuşmak için durdu. "Nontu'yu yolla da bataklıkta bıraktığımız adamlarla atları da alıp getirsin. Nakonto burada kalsın, çünkü hem gözümüz hem dilimiz."

Sonra, peşinde Fenn olduğu halde bataklığın kenarına gitti ve sazların arasında temiz bir açıklık buldu. Suya girip dizine yükselene kadar ilerledi ve ılık suyun içine oturdu. Fenn kıyıda ilgiyle onu izliyordu. Taita kendi başından aşağı avuç avuç su atmaya başlayınca küçük kız ilk kez kahkahalara boğuldu.

Taita, "Gel," diye seslenince o da hiç duraksamadan suya girdi. Taita küçük kızın sırtı kendisine dönük olarak bacaklarının arasına oturttu ve başından aşağı su dökmeye başladı. Kızın üstünü kaplayan kir tabakası çözülüp boynundan, omuzlarından aktı. Yer yer bit ısırıklarının izi olan mat teni parça parça ortaya çıkıyordu. Taita, kızın saçını da temizlemeye çalıştı ama ne yaptıysa saçındaki reçineyi sökemedi. Kafasını ovalarken Fenn kıvranıp itiraz etmeye başladı. "Pekâlâ. Onu daha sonra hallederiz." Taita ayağa kalktı ve küçük kızın bedenini suyun dibinden aldığı kumla ovalamaya başladı. Karnını gıdıklayınca Fenn kıkır kıkır gülüp kaçacakmış gibi yaptı ama Taita, onu geri çektiğinde hâlâ gülüyordu. Onun ilgisin en hoşnuttu. Nihayet bedenindeki kir tabakaları temizlenince, Taita cerrah Çantasından bronz bir ustura çıkardı ve büyük bir dikkatle kızın mattan saçlarını kazımaya başladı.

Bir ara ustura kayıp hafifçe başını kanattığı halde Fenn buna kahramanca dayandı. Taita akasya sakızıyla karışık saçları kazıyabilmek için üç beş darbeye bir usturasını bilemek zorunda kalıyordu. Saçlar öbek öbek döküldü ve sonunda Fenn dazlak bir başla kaldı. Taita usturayı kaldırıp kızın inceledi. "Ne büyük kulakların varmış senin!" diye bağırdı. Fenn'in kel başı ince boynunun üzerinde çok iri görünüyordu. Gözleri de daha irileşmiş gibiydi ve kulakları bebek fillerinki gibi başının iki yanından dışarı çıkıyordu. "Hangi ışıktaki, hangi açıdan bakarsam bakayım yine de minik çirkin bir şeysin." Kız, onun sesindeki sevgiyi algıladı ve karartılmış dişleriyle gülümsedi. Taita gözlerinin dolduğunu hissetti ve kendi haline şaşıtı "En son ne zaman gözün yaşarmıştı, seni ihtiyar budala?" Kızdan uzaklaştı ve çantasından özel merhemini çıkardı, çeşitli yağların ve bitki özlerinin karışımından oluşan merhem, her tür ufak kesik, yara, bere için birebirdi. Merhemi masaj yaparak kızın başına yedirirken o da başını göğsüne yaslamış ve sevilen bir kedi yavrusu gibi gözlerini yummuştu. Taita onunla yumuşak bir şekilde konuşmayı da sürdürüyordu ve kız arada bir gözlerini açıp yüzüne bakıyor, sonra yeniden kapıyordu. Taita işini bitirince sudan çıkıp yan yana oturdular. Güneş ve sıcak rüzgâr bedenlerini kuruturken Taita bronz pensini çıkarıp kızın bedeninin her santimini elden geçirdi. Bitki özlü merhemi bitlerin ve diğer haşerenin çoğunu öldürmüştü, ama yine de derisine yapışmış bir sürü daha vardı. Taita hepsini temizleyip imha etti. Bitlerin tatmin edici bir sesle patlaması ve bir damla kan çıkması Fenn'i eğlendiriyordu. Taita sonuncu biti de hallettikten sonra Fenn pensi ondan aldı ve kendisinden ona göç eden bitleri temizledi. Taita'nın gümüşü sakalını ve koltukaltlarını tarayan gözleri daha keskin ve parmakları daha çevikti. Vahşi olduğu için parmaklarını Taita'nın karnının altında, hadım edildiği yerdeki gümüş rengi yara izine değdirmekten de çekinmedi. Taita bu utanç verici alameti Lostris dışındaki herkesten gizlemeye çalışırdı. Şimdi o yine hayattaydı ve Taita bir utanç hissetmiyordu. Yine de kızın hareketleri doğal ve masum olduğu halde elini oradan uzaklaştırdı "Galiba bir kez daha birbirimizi gayet iyi bildiğimizi söyleyebiliriz. Bunu, kız onu temizlerken söylemişti.

Sonra kendi göğsüne dokunup, "Taita!" dedi. Kız ciddi bir tavırla ona yalvarıyordu. "Taita." Aynı

hareketi tekrar yaptı.

Kız anlamıştı. "Taita!" Parmağıyla onu dürttü, sonra bir kahkaha atı,. "Taita!"

Fenn bu oyundan hoşlanmıştı. Başını hızla sallayıp kendi sıksa göğsüne vurdu. "Khona Manzi!" dedi. Taita itiraz etti. "Hayır! Fenn!"

"Fenn?" Kararsız bir şekilde tekrarladı. "Fenn?" Doğuştan Mısır dilini konuşuyormuş gibi mükemmel bir aksanı vardı. Bir an bunu düşündü, sonra gülümseyerek kabul etti. "Fenn!" "Akıllı kız, Fenn!"

Fenn yeniden göğsüne vurdu. "Akıllı kız Fenn." Ondaki bu hızlı gelişim Taita'yı bir kez daha mest etti.

KAMPA DÖNDÜKLERİNDE, BUNU YAPMAMALARI için uyarılmış oldukları halde Meren ve bütün diğer adamlar şaşkınlık içinde Fenn'e baktılar.

Meren, "Tatlı İsis, o bizden biri olmuş," diye bağırdı. "Öyle davransa bile artık bir vahşi değil. Mısırlı." Koşup eyer çantasına baktı ve bulduğu tuniği Taita'ya getirdi. "Temiz sayılır," dedi. "Bununla daha iyi görünür."

Fenn giysiye zehirli bir yılanmış gibi bakıyordu. Çıplaklığa alıştı ve Taita tuniği başından aşağı geçirirken kaçmaya çalıştı. Bayağı sabır gerekti ama sonunda Taita, onu giydirmeyi başardı. Tunik çok büyüktü ve neredeyse ayak bileklerine kadar iniyordu ama adamlar etrafına toplanıp hayranlıklarını ve onaylarını dile getirince küçük kız biraz keyiflendi. "Ne de olsa özünde kadın," diyen Taita gülümsüyordu.

Meren, "Sahiden de öyle," deyip tekrar eyer çantasına gitti. Güzel renkli bir kurdele bulup getirdi ve Fenn'e verdi. Kadınları seven Meren her zaman yanında böyle şeyler taşırdı. Bunlar, yollarda tanıştığı karşı cins üyeleriyle çabuk yakınlaşmasını sağlardı. Tunüğün yerlere sürünmemesi için kurdeleyi kemer niyetine Fenn'in beline bağladı. Fenn başım eğip kurdelenin yarattığı etkiyi görmeye çalıştı.

"Şu haline de bakın." Herkes gülümsüyordu. "Bu kadar çirkin olması ne yazık."

Taita, "O değişecek," diye söz verdi ve onun diğer yaşamında ne kadar güzel olduğunu düşündü.

ERTESİ SABAH ÖĞLENE KADAR ölü Luoların cesetleri çürümüş ve şişmişti. Koku uzaktan bile o kadar rahatsız ediciydi ki, kamplarının yerini değiştirmek zorunda kaldılar. Kampı sökmeden önce Taita, Nontu'yu orada bıraktıkları atları ve adamları getirmek üzere papirüslere yolladı. Sonra Meren ile ikisi yakaladıkları Luo kadınlarını görmeye gittiler. Kadınlar hâlâ köyün ortasında çıplak ve perişan bir şekilde iplerle birbirlerine bağlı tutuluyordu.

"Onları yanımıza alamayız," diye belirtti Meren. "Artık işimize yaramazlar. Erkekler hizmet bile edemez bu hayvanlar. Onlardan kurtulmamız gerek. Yardım için gidip adamlarımdan bazılarını alayım mı? Fazla uzun sürmez." Kılıcını çekti. Taita, "Bırakın gitsinler," diye emretti.

Meren hayretle ona baktı. "Bu akıllıca olmaz Büyücü. Bataklıkların arasında başka adamlarını bulup yine atlarımızı çalabilirler." Taita, "Bırakın gitsinler," diye tekrarladı.

El ve ayak bileklerindeki bağlar kesilince kadınlar kaçma girişiminde bulunmadı. Nakonto korkunç tehditlerle dolu bir konuşma yapmak zorunda kaldı, sonra da ağlayıp zırlayan kadınları mızrağıyla dürtüp artlarından savaş çılgınlıkları atarak çocuklarıyla birlikte ormana doğru sürdü.

Atları yedeklerine alıp bataklığın iki fersah ötesine gittiler ve ağaçların gölgesinde yeniden kamp kurdular. Karanlık çöker çökmez uçuşmaya başlayan sinekler de, hiç merhamet göstermeden onlara eziyet etmeye başladı.

Bir gün sonra, Nontu kurtulan diğer adamlar ve geri kalan atlarla bataklıktan çıkageldi. Nöbette olan Shabako, Taita ile Meren'e rapor vermeye geldi. Haber pek iyi değildi: ayrıldıklarından bu yana beş asker daha ölmüştü ve bütün diğerleri, Shabako da dahil, o kadar hasta ve güçsüzdü ki yardım almadan atlarına bile zor biniyorlardı. Atların da daha iyi durumda olduğu söylenemezdi. Bataklık otları ve su bitkileri besin değeri olarak yararsızdı ve bazı adamlar sulardan bağırsak paraziti kapmışlardı. Dışkılarında kıvranan beyaz kurtçuklar ve asalak larvaları oluyordu.

"Bu berbat yerde kalırsak çok daha fazla adam ve at kaybedeceğimizden korkuyorum," diye dertlendi Taita. "Otlar ekşi ve keskin, atlar bunları yemeğe devam ederse düzelemezler. Karabuğday stoğumuz da neredeyse tükenmek üzere, hayvanları bırak insanlara bile zor yeter. Hastaların iyileşmesi için daha verimli bir çevre bulmalıyız." Nakonto'yu yanına çağırıp, "Yakınlarda daha yüksek bir yer var mı?" diye sordu.

Nakonto cevap vermeden önce kuzenine de danıştı. "Doğuya doğru birçok gün gidilirse orada bir dizi tepeler var. Otları tatlıdır, akşamları da dağlardan güzel bir meltem eser. Sıcak mevsimde biz sığırlarımızı burada otlatmayız," dedi. "Bize yolu gösterin," dedi Taita.

Ertesi sabah erkenden yola çıktılar. Taita, Duman Yeli'nin sırtına bindikten sonra uzanıp Fenn'in kolunu tuttu ve kızı da tergisine aldı. Duruşundan, bu deneyimin onu dehşete düşürdüğü belliydi, ama iki koluyla Taita'nın beline sarılıp yüzünü de sırtına gömdü ve küçük bir kene gibi yapıştı. Taita yatıştırıcı bir sesle onunla konuşmaya başladı ve daha bir fersah gitmeden küçük kız kollarını gevşetip bulunduğu yüksek yerden etrafı seyrederek hale geldi. Bir fersah daha gittikten sonra neşe ve ilgiyle cıvıldamaya başlamıştı. Eğer Taita hemen cevap vermezse minik yumruğuyla sırtına vuruyor ve "Taita! Taita!" diye bağırmağa başlıyordu. Sonra da ilgisini çeken her neyse onu gösterip, "Ne?" diye soruyordu. Taita, "Ağaç," diye yanıt veriyordu veya, "At," veya, "Kuş. Koca kuş."

Kız da, "Koca kuş," diye tekrarlıyordu. Çabuk öğreniyordu ve kulağı iyiydi. Aynı sesi ve vurguyu yapması için bir, iki tekrar yetiyordu. Bir kez öğrendiğini de bir daha unutmuyordu. Üçüncü gün kelimeleri basit cümleler haline sokmaya başlamıştı. "Koca kuş uçar. Koca kuş hızlı uçar."

"Evet, evet. Çok zekisin Fenn," dedi Taita. "Sanki eskiden bildiğin ama unuttuğun şeyleri hatırlıyor gibisin." Sonra dönüp kırsağın peşinden gelen taya, yani Kasırğa'ya baktı. "Küçük at hızlı gidiyor!"

Tay, Fenn'i büyülüyordu. Kasırğa adı ona zor geldiği için ona Minik At diyordu. Kamp kurmak üzere hayvanlardan indikleri anda, "Gel Küçük At," diye bağırıyordu. Tay da onun arkadaşlığından

hoşnut gibiydi. Koşarak geliyor ve Fenn'in bir kolunu boynuna dolayıp dolyatağında yatan ikizler gibi ona yapışmasına ses çıkarmıyordu. Fenn, adamların öteki atlara karabuğday verdiğini görünce biraz aşırıp o da taya uzatmış ve yemeyince de sinirlenmişti. "Kötü at," diye payladı tayı. "Kötü Küçük At."

Ona kurdeleyi veren ve gözünde değeri yükselen Meren'den başlayarak bütün adamların adlarını öğrenmişti. Ötekiler de onun dikkatini çekmek için yarışıyor. Mütevazı tayınlarının en iyi yerlerini ona ayırıyor, yürürken söyledikleri marşların sözlerini öğretiyorlardı. İşin içine açık saçık sözler de girmeye başlayınca Taita buna son verdi. Ona küçük hediyeler, mesela parlak tüyler, kirpi dikenleri, geçtikleri nehir yataklarından topladıkları güzel taşlar veriyorlardı.

Fakat birlik ağır ilerliyordu. Ne adamlar ne de atlar bütün bir günü yürüyerek geçiremiyorlardı. Geç çıkıyor, erken duruyorlar, sık sık mola veriyorlardı. Bataklık hastalığından üç asker daha ölmüştü ve diğerleri arkadaşlarının mezarlarını bile zor kazımışlardı. Atlar arasında en iyi durumda olan Duman Yeli ile tayıydı. Kısrağın arka bacağındaki mızrak yaralan tamamen iyileşmişti ve sütü de kesilmediği için hâlâ Kasırğa'yı emzirebiliyordu.

Bir öğleden sonra, sıcaktan ve tozdan oluşan pustan ufuk görünmez olunca kamp kurdular, şafakta gecenin soğuğu havayı temizlemişti ve uzaktaki tepelerin alçak mavi çizgisi görülebiliyordu. O tarafa doğru gittikçe tepeler büyüdü ve ayrıntılar çok daha çekici görünmeye başladı. Bataklıktan ayrılışlarının sekizinci gününde büyük bir dağ kitlesinin eteklerine ulaşmışlardı. Yamaçlar seyrek ormanlarla kaplıydı ve aralarındaki yarıklardan çağlayanlar dökülüyordu. Bir suyun kenarından güçlkle tırmandılar ve sonunda muazzam bir platoya eriştiler.

Burada hava daha taze ve serindi. Ciğerlerine zevkle bu havayı doldurup etraflarına bakındılar. Yemyeşil savanalarda yer alan güzel korular gördüler. Otlaklarda antilop ve zebra sürüleri otlanıyordu. Ortada insana varlığına dair bir iz yoktu. Büyüleyici ve davetkâr bir doğa kesitiydi.

Taita her konuyu titizlikle hesaba katarak bir kamp yeri seçti: rüzgârın ve güneşin yönünü, akarsuyun yakınlığını, atların otlanacağı yeri ince ince tarttı. Direkler ve çatı olarak kullanacakları otlar kesip rahat kulübeler inşa ettiler. Ucu sivriltilmiş iri kazıklarla yaşam alanlarının çevresine bir çit diktiler, alanın ucunda da atlar ve katırlar için ayrı bir bölme oluşturdular. Gündüz otlattıkları hayvanları, geceleri avlanan aslanlardan ve vahşi insanlardan korumak için buraya alıyorlardı.

Akarsuyun kıyısındaki verimli ve zengin toprağı bitkilerden temizleyip kabarttılar. Otlanan hayvanlardan korumak için etrafını yine çalılarla ve direklerle çevirdiler. Taita bütün çuvalları tek tek elden geçirip auralara bakarak sağlıklı karabuğday tohumlarını ayırdı, ölmüş veya bozulmuş olanları attı. Sonra kabarttıkları toprağa bunları ektiler ve Taita tohum yataklarını nehir suyuyla sulamak için bir su dolabı imal etti. Birkaç gün içinde topraktan ilk yeşil fideler çıkmaya başladı, birkaç aya kadar da ilk ürünü alabileceklerdi. Meren ekili alanların başında sürekli bir nöbet düzeni oluşturdu, trampetlerle silahlanan askerler atları ve vahşi maymunları kovmak üzere nöbet tutacaklardı. Dış çitin etrafında gece gündüz yanar vaziyette tuttıkları ateşler vardı. Her sabah atlarla katırlar bereketli otlaklarda otlatılıyordu. Hayvanlar kısa sürede eski güçlerini kazanmışlardı.

Platoda eğlence de boldu. Meren birkaç günde bir yanına avcılarını alarak ava çıkıyor ve bol bol antilop ve yabani kuşla dönüyordu. Sazdan ördükleri balık tuzaklarını da nehir göletlerinin başına yerleştirmişlerdi. Balık boldu ve adamlar her gece taze et ve balık ziyafeti yapıyorlardı. Fenn'in ete karşı iştahı hepsini şaşırtmaktaydı.

Taita platoda yetişen ağaçların, fundaların ve bitkilerin çoğuna aşinaydı. Bunlarla Etiyopya yaylalarında geçirdiği yıllarda karşılaşmıştı. Besleyici olanları yiyecek aramaya giden gruplara gösteriyordu ve onun rehberliğinde nehir kıyılarından ıspanak topluyorlardı. Ayrıca bol bol yetişen sütleğen bitkilerinin köklerini de çıkarıyor ve karabuğday yerine kaynatıyorlardı.

Her sabah serin ve güzel bir havada Taita ile Fenn ormana gidip sepetler dolusu yaprak, böğürtlen,

kök ve ilaç olarak işe yarayan yaş ağaç kabukları topluyorlardı. Hava fazla sıcak olunca kampa dönüp topladıklarının bazılarını kaynatıyor, bazılarını güneşte kurumaya bırakıyor, bazılarını da dövüp macun ya da toz haline getiriyorlardı. Hazırladıkları ilaçlarla Taita adamların ve atların hastalıklarını tedavi ediyordu.

Özellikle dikenli çalılardan birini kaynatınca öyle acı bir öz ortaya çıkıyordu ki, insanın gözü yanıyor, nefesi kesiliyordu. Taita hâlâ bataklık hastalığından kıvranmakta olanlara bu ilaçtan bol bol veriyordu. Fenn de hastaların başında durup acıdan kıvranırken cesaret vermeye çalışıyordu. "İyi Shabako. Akıllı Shabako." Kimse, onun tatlı sözlerine direnemiyordu. Acı ilacı itiraz etmeden yutuyorlardı. Tedavi hem çabuk hem de kesin sonuç veriyordu.

Taita dövülüp toz haline getirilmiş ağaç kabuklarıyla ne olduğu bilinmeyen küçük bir fundalığın tohumlarını karıştırıp öyle güçlü bir müsnil yaptı ki, bağırsakları taş gibi görünen Nakonto ilacı kullandıktan sonra büyük bir mutluluk yaşadı. Her gün gelip ilaç istemeye başlayınca, Taita üç günde birle sınırlamak zorunda kaldı.

İştahlı olmasına rağmen Fenn kilo alamıyordu karnı şiş ve gergin duruyordu. Taita, ona da kaynatılmış köklerden bir ilaç hazırladı, Fenn de hazırlıklara yardım etti. Sonra içmesi için uzatınca küçük kız bir yudum alıp kaçmaya çalıştı. Hızlıydı ama Taita da hazırlıklıydı. Aralarındaki mücadele neredeyse iki gün sürdü. Adamlar kimin kazanacağına dair iddiaya girmişlerdi. Sonunda Taita kazandı ve Fenn, Taita'nın psişik müdahalesine gerek kalmadan ilacını içti, Taita, ona bunu yapmak istemiyordu zaten. Küçük kız ertesi güne kadar somurtmaya devam etti ama dışkısında neredeyse kafası kadar bir bağırsak kurdu topağı görünce hayretler içinde kaldı. Bu yaptığından çok gururlandı ve başta Taita olmak üzere herkese gösterdi. Hepsi uygun bir şekilde etkilenmiş gibi davranıp yüksek sesle Fenn'in aslında ne kadar akıllı ve cesur bir kız olduğunu söylediler. Birkaç gün içinde karnı normal haline döndü ve kollarıyla, bacakları tombullaştı. Fiziksel gelişimi şaşırtıcıydı; birkaç ay içinde yaşıtı olan kızların birkaç yılda göstereceği gelişmeyi göstermişti. Taita, onun gözünün önünde büyüüp çiçek açtığını düşünüyordu.

"O normal bir çocuk değil," diye kendine açıkladı. "Bir tanrıçanın ve kraliçenin yeniden doğmuş hali." Eğer bu konuda en küçük bir kuşkuya kapılmış olsa, İç Göz'ünü açıp onun aurasına bakması yeterdi. İlahi bir görkemi vardı.

Taita, "O güzelim tebessümün atları irkiltecek artık," dedi ve Fenn letuş bir gülümsemeye bir zamanlar kara olan dişlerini gösterdi. Sonunda boya solmuş ve dişleri bembeyaz olmuştu. Taita, ona yeşil bir dal seçip lifli ucunu çiğneyerek yeni dişlerini fırçalamayı ve nefesini tatlılaştırmayı öğretti. Küçük kız bu tadı sevdi ve günlük fırçalama işini asla ihmal etmez oldu.

Dile hâkimiyeti berbattan idare edere, sonra iyiye ve sonunda mükemmel oldu. Kelime bilgisi arttı: duygularını ifade etmek veya bir nesneyi tam olarak tarif etmek için en uygun kelimeleri seçebiliyordu. Kısa süre sonra Taita'yla kelime oyunları oynayabilir duruma geldi, yarattığı kafiyeler, bilmece ve cinaslar Taita'yi büyülüyordu.

Fenn öğrenmeye açtı. Zihnini meşgul edecek bir şey olmayınca sıkılıp huysuzlaşıyordu. Taita ona bir görev verdiği zaman tatlı ve uysal oluyordu. Neredeyse her gün Taita'nın ona yeni uğraşlar bulması gerekmekteydi.

Nehir kıyısından sağladığı kille yazı tabletleri yaptı ve ona hiyeroglif öğretmeye başladı. Kulübelerinin önündeki sert kile de bir bao tahtası çizmiş ve piyon olarak renkli taşlar bulmuştu. Birkaç gün içinde Fenn oyunun temel kurallarını öğrendi ve daha ileri oyunlar olan Yedi Kuralı ile Kale Yapma oyunlarına geçti. Unutulmaz bir günde, dört parti düz oyundan üçünde Meren'i yenerek onu seyredenler arasında olay konusu yaptı.

Taita dikenli çöven otunun külleriyle avcılarının getirdiği hayvanların yağından bir tür sabun elde

etmişti. Düzenli olarak kullandıkları bu sabun, Fenn'in bedenindeki son boya kalıntılarını ve onu evlat edinen Luo annesinin güzelleşsin diye uyguladığı diğer inatçı lekeleri de çıkardı.

Taita'nın etkili merhemi ve ısrarlı mücadelesi ile son haşaratların da kökü kazınmıştı. Isırıkları da zamanla tamamen iyileşti ve yerleri kayboldu. Fenn'in cildi ipeksi ve lekesiz bir hal aldı, güneş vurduğu zaman amber gibi parlıyordu. Saçı uzayıp kulaklarını örttü ve parlak bir taca dönüştü. Hâlâ koyu yeşil ve kocaman olan gözleri artık diğer hatlarının önüne çıkmıyor, onları tamamlayıp zenginleştiriyordu. Fenn, Taita'nın gözünün önünde öteki hayatındaki kadar güzelleşmekteydi.

Ona bakarken veya geceleri yanındaki şilteden yumuşak nefeslerini Cinlerken duyduğu mutluluğu geleceğin neler getireceği korkusu gölgeliyordu. Önlerindeki birkaç yıl içinde onun bir kadın olacağını ve içgüdülerinin kendisinin veremeyeceği bazı şeyler isteyeceğini biliyordu. Kadınsı ihtiyaçlarını karşılayacak bir erkek bulmak için başka yerlere gidecekti. Taita da hayatında ikinci kez onun başka birinin kollarına gidişini izlemek zorunda kalacak ve kayıp aşkının acısını yaşayacaktı.

Kendi kendine, "Gelecek kendi başının çaresine bakar. Bugün için o yanımda. Bununla yetinmeliyim," diyor ve korkularını bir kenara atıyordu.

Etrafındaki herkes onun yeni yeni filizlenen güzelliğine hayran olduğu halde Fenn bunun farkında değildi. Onların övgülerine ince bir zarafet ve dostlukla karşılık veriyor ama bağımsız bir ruh olmayı sürdürüyordu. Sevgisini Taita'ya saklıyordu.

DUMAN YELI DE FENN'IN büyüüne Kapılanlardan biriydi. Taita kimyevi işlemlerle veya meditasyonla uğraşırken Fenn de otlığa onu bulmaya gidiyordu. Kısrak, Fenn'in yelesine tutunup sırtına çıkmasına ses çıkarmıyor, sonra da ona binicilik dersleri veriyordu. Başlangıçta ancak sakın bir yürüyüşe razı oluyordu. Fenn, onu tırısı kaldırmak için ne kadar zorlarsa zorlasın, binicisinin doğru ve dengeli biçimde oturduğundan emin olmadıkça Duman Yeli buna razı olmuyordu. Birkaç hafta içinde Fenn'i rahat bir eşkinle tanıştırdı. Onun minik ayaklarıyla böğrüne vurmasına, "Haydi! Haydi!" diye bağırmasına hiç aldırmadı. Derken bir öğle sonrasında, Taita kulübelerinin kapısının önündeki gölgede şekerleme yaparken Fenn atların durduğu bölmeye gitti ve gri kısrığın sırtına atladı. Duman Yeli yürümeye başladı. Çitin kapısına gelince Fenn hayvanı omzundan ayak parmağının ucuyla dürtükledi ve Duman Yeli düzgün, yüksek adımlı bir tırısı kalktı. Savanaların altın rengi düzlüğüne ulaşınca, Fenn kısrığı eşkine geçirdi. Ağırlığını gayet iyi dengelemiş bir şekilde oturuyordu, dizlerini o kadar iyi sıkıyordu ki, hayvanın her hareketine uyum sağlayabiliyordu. Sonra, hayvanın işbirliği yapacağını beklemekten ziyade ümit ederek yelesinden bir tutamı kavrayıp, "Hadi gel sevgilim, koşalım," diye bağırdı. Duman Yeli bütün gücü ve hızıyla koşmaya başladı, Kasırğa da peşlerinden geliyordu. Açık alanda büyük bir zevkle koşular.

Taita, adamların bağırılarıyla uyandı. "Koş Duman Yeli, koş!" ve "Sür Fenn, sür!" Kapıya koştu ve üçlüyü tam ufukta gözden kaybolurken görebildi. Öfkesini önce kime boşaltacağından emin olamadı.

Meren de, "Seth'in osuruklarının gürlmesi aşkına, tam bir asker gibi at biniyor!" diye bağırarak için tam o anı seçmiş ve kendini hedef haline getirmişti.

Duman Yeli sırtında heyecanla haykıran Fenn ve arkasında Kasırğa ile ortaya çıktığında, Taita hâlâ nutuk atıyordu. Kısrak gelip Taita'nın önünde durdu ve Fenn hayvanın sırtından kayıp ona doğru koştu. "Ah, Taita, bizi gördün mü? Harikaydı değil mi? Benimle gurur duymadın mı?"

Taita, kıza baktı. "Bir daha asla böyle tehlikeli ve aptalca bir şey yapmayacaksın, asla." Fenn üzülmişti. Omuzları düştü ve gözüne yaşlar doldu. Taita hemen geri adım attı. "Ama gayet güzel binyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Meren, "Büyücü, senin bir asker gibi at bindiğini söylüyor, ama hepimiz senin için korktuk," diye açıkladı. "Ama endişelenmemize gerek yokmuş." Fenn anında yine parıldamaya başladı ve elinin tersiyle gözündeki yaşları sildi. "Sahiden öyle mi demek istedin Taita?" diye sordu. Taita aksi aksi, "Sanırım öyle," diyerek kabullendi.

O gece Fenn şiltesine bağdaş kurup oturdu ve yağ kandilinin ışığında, sırtüstü uzanıp sakalını yana doğru yatırmış ve ellerini göğsünde kavuşturup uyumaya hazırlanmış olan Taita'ya ciddi bir tavırla baktı. "Asla uzaklara gidip beni terk etmeyeceksin, hep yanımda kalacaksın değil mi Taita?" dedi. Taita, ona gülümsedi. "Evet, hep seninle olacağım."

"Çok sevindim." Öne eğildi ve yüzünü Taita'nın gümüş rengi sakalına gömdü. "Ne kadar yumuşak," diye fısıldadı. "Bulut gibi." Sonra günün heyecanı ağır bastı ve Taita'nın göğsünde uy uy akaidi.

Taita bir süre onun soluklarını dinleyerek yattı. Böyle bir mutluluk daimi olamaz diye düşündü. Fazla yoğundu.

Ertesi sabah erkenden uyandılar. Karabuğday lapasıyla kısrak sütünden oluşan kahvaltılarını yaptıktan sonra ormana bitki toplamaya gittiler. Yiyecek sepetleri ağzına kadar dolunca, Taita nehirdeki en sevdikleri gölete yöneldi. Yüksek kıyıya yan yana oturdular, aşağıdaki suya akisleri yansıtıyordu.

Taita, "Kendine baksana Fenn," dedi. "Ne kadar güzelleştiğini gör." Kız ilgisiz bir tavırla baktı ve sudan kendisine bakan yüzü görünce öylece kalakaldı. Diz çöküp suya doğru uzandı ve baktıkça baktı. Nihayet, "Benim kulaklarım kocaman değil mi?" diye fısıldadı.

"Kulakların bir çiçeğin yaprakları gibi," dedi Taita. "Dişlerimden biri çarpık."

"Çok hafif ve bu da gülümsememi daha gizemli yapıyor." "Ya burnum?"

"Hayatımda gördüğüm en mükemmel minik burun."

"Sahi mi?"

"Sahi!"

Fenn dönüp Taita'ya gülümsedi ve o da, "Tebessümün ormanı aydınlatıyor," dedi.

Küçük kız, ona sarıldı ve bedeni ılıktı, ama Taita aniden yanağında bir soğukluk hissetti, oysa dallan üzerlerine sarkan ağaçta yaprak bile kıpırdamamıştı. Taita ürperdi ve nabızı yine hafiften kulaklarında atmaya başladı. Artık yalnız değildiler. Fenn'e koruyucu bir tavırla iyice sarıldı ve onun omzunun üstünden suya baktı.

Sanki dev bir yayınbalığı suyun dibini karıştırmış gibi bir dalgalanma oluşmuştu. Fakat Taita'nın kulaklarında atan nabız güçleniyordu ve bunun bir balık olmadığını anlamıştı. Bakışlarını yoğunlaştırdı ve nehrin derinliklerindeki girdapta nilüfer yaprağı gibi dalgalanan ince bir gölge fark etti. Gölge ağır ağır insan biçimine dönüştü, pelerinli bir hayaldi ve başında kat kat dolanmış bir rahip başlığı vardı. Taita katmanların arasını görmeye çalıştı, ama gölgeden başka bir şey göremedi.

Fenn onun kasıldığını hissetti ve başını kaldırıp yüzüne baktı, sonra da onun bakışlarını takip ederek suya döndü. Gölete bakıp korkuyla, "Orada bir şey var," diye fısıldadı. O konuşurken gölge kayboldu ve suyun yüzeyi yeniden hareketsiz kaldı. "Neydi o Taita?" diye sordu. "Sen ne gördün?"

"Suyun altında biri vardı."

Taita şaşırمامıştı: Onda da bu yeteneğin olduğunu başından beri biliyordu. Bunu ilk kez kanıtlamıyordu. "İyice gördün mü?" Onun aklına belli bir şey sokmak istemiyordu.

"Suyun altında tepeden tırnağa siyahlar giymiş birini gördüm.. ama yüzü yoktu." Sadece parçaları değil, hayalin tümünü görmüştü. Ona bahşedilen psişik zekâ belki de kendisinininki kadar güçlüydü. Onunla, Meren'le asla çalışmadığı şekilde çalışabilirdi. Bu yeteneğini geliştirmesine ve kendi dilediği biçimde kullanmasına yardım edecekti. "Peki sana ne hissettirdi?" Fenn, "Soğuk," diye fısıldadı.

"Herhangi bir koku aldın mı?"

"Kedi... hayır, yılan kokusu. Emin değilim. Ama kötü olduğunu biliyorum." Ona sarıldı. "Neydi o?"

"Aldığın koku cadının kokuşuydu." Ondand hiçbir şeyi saklamayacaktı. Bedeni çocuk bedeniydi ama içinde akli ve ruhu güçlü, sağlam bir kadını barındırıyordu. Taita'nın ona siper olmasına gerek yoktu. Yeteneğinin yanı sıra, öteki hayatında biriktirdiği güç ve deneyime de sahipti. Sadece zihninde hazinelerini sakladığı deponun anahtarını bulmasına yardım etmesi lazımdı. "Gördüğün şey cadının gölgesiydi. Kokladığın da onun kokusu."

"Cadı kimdir?"

"Yakında bir gün anlatacağım sana, ama şimdi kampa dönmek zorundayız. İlgilenmemiz gereken konular var."

CADI ONLARI BULMUŞTU VE Taita bu güzelim yerde fazla oyalandığını anlıyordu. Yaşam gücü bir dalga gibi yükselmiş ve cadı da bunu hissetmiş, sonra da kokusunu almıştı. Harekete geçmeliydiler, hem de hemen.

Neyse ki, adamlar dinlenmiş ve tamamen iyileşmişti. Moralleri yüksekti. Atları güçlüydü. Karabuğday çuvalları dolmuştu. Kılıçlar bilenmiş ve tüm ekipmanlar onarılmıştı. Cadı onları bulmuşsa, Taita da onu bulmuştu, ininin hangi yönde olduğunu biliyordu.

Meren, adamlarının başına geçti. Bataklıkta verdikleri kayıp ağır olmuştu. Yaklaşık bir buçuk yıl önce Qebui'deki kaleden doksan üç subay ve asker ayrılmıştı. Şimdi ise yoklamaya cevap veren altmış üç kişi vardı.

At ve katırların durumu biraz daha iyiydi. İlk baştaki üç yüz artı beş hediye katırdan yüz seksen altısı kurtulmuştu.

Birlik kamp yerinden ayrılıp yamaçtan aşağı inerek tekrar nehre yönelirken kimse dönüp arkasına bakmadı. Fenn artık Duman Yeli'nin sırtında Taita'nın terkisinde değildi. At idare etmekteki becerilerini ortaya koyduktan sonra o da kendi hayvanı olmasını istemiş ve Taita da ona gürbüz, iğdiş edilmiş, iyi huylu bir doru at seçmişti. Fenn bu seçime çok sevinmişti. "Ona Kaz diyeceğim," dedi. Taita merakla kıza baktı. "Niye Kaz?"

"Kazları severim. O da bana kazı hatırlatıyor," diye gururla açıkladı. Taita bu adı hiç tartışmadan kabul etmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Yol yamacın dibine erişip yeterince genişler genişlemez Fenn atını Taita'nın yanına sürdü, neredeyse dizleri birbirine değiyordu ve böylece konuşabileceklerdi. "Sudaki cadıyı anlatacağına söz vermiştin. İşte şimdi uygun bir zaman."

"Evet öyle. Cadı çok yaşlı bir kadın. Zamanın başlangıcından beri yaşıyor. Çok güçlü ve kötü şeyler yapıyor." "Nasıl kötü şeyler?"

"Yeni doğan bebekleri yiyor." Fenn ürperdi. "Ve akıllı adamları ele geçirip ruhlarını alıyor. Sonra onları boş birer kabuk haline getirince bırakıyor."

"Böyle şeylerin olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Çok daha kötülerini de var Fenn. Güçlerini kullanıp toprağın anası olan büyük nehrin, suları bütün insanlara hayat, yiyecek ve içecek sağlayan nehrin akışını durdurdu."

Fenn bunu düşündü. "Luolar nehri benim öldürdüğümü sanıyordu. Ormanda açlıktan öleyim ya da vahşi hayvanlara yem olayım diye beni köylerinden atmışlardı." "Onlar zalim ve ilkel insanlardı," dedi Taita.

Gerçekçi bir şekilde, "Meren'le sen onları kılıçtan geçirdiğiniz için seviniyorum," dedi ve bir süre yine konuşmadı. "Peki cadı neden nehri öldürmek istedi?" "Firavun'umuzun gücünü kırmak ve krallığındaki insanları kendine köle yapmak için."

"Firavun ne, köle yapmak ne demek?" Taita açıkladı ve Fenn ciddileşti. "O zaman o sahiden kötüyümüş. Nerede yaşıyor?" "Güneyde, büyük bir gölün yanındaki dağda." Taita ileriye gösterdi.

"Biz oraya mı gidiyoruz?"

"Evet. Onu durdurmaya ve nehrin sularının yeniden akması için çalışacağız."

"Eğer o kadar uzakta yaşıyorsa bizim onu gördüğümüz suya nasıl girmiş?"

"Bizim gördüğümüz o değildi. Onun gölgesiydi." Fenn bu kavramı anlamaya çalışırken kaşlarını çattı ve küçük küstah burnunu kırıştırdı. "Anlamıyorum." Taita kuşağındaki küçük keseye uzandı ve göstermek için yanında taşıdığı yabani glayöl soğanını çıkardı. Soğanı Fenn'e uzattı. "Bu soğanı tanıyorsun."

Fenn şöyle bir baktı. "Elbette. Bundan bir sürü toplamıştık."

"Bu soğanda birbirinin üstüne binmiş bir sürü tabaka ve tam ortada minik çekirdek var." Fenn başını

sallayınca Taita devam etti. "İşte bütün evren de böyle şekillenmiş. Bizler ortadaki çekirdeğiz. Etrafımızda varlığını göremediğimiz ya da hissedemediğimiz bir sürü tabaka var... ancak özel bir gücümüz olursa görür ya da hissederiz onları. Anlıyor musun?" Fenn yeniden başını salladı, sonra kendiliğinden itiraf etti. "Hayır, anlamıyorum Taita."

"Uyuduğunda rüya görüyor musun Fenn?"

"Ah evet!" diye atıldı. "Çok güzel rüyalar! Beni güldürüp mutlu ediyorlar. Bazen rüyamda kuş gibi uçabiliyorum. Garip ve güzel yerlere gidiyorum." Sonra tebessümünün yerini tekin olmayan bir ifade aldı. "Ama bazen de beni korkutan veya üzen rüyalar görüyorum."

Taita yanında yatarken gördüğü kâbuslara tanık olmuştu. Kıza asla dokunmamış, sadece kendi gücünü kullanarak onu yatıştırıp yavaşça o karanlıklardan kurtarmıştı. "Evet Fenn, biliyorum. Uykunda, varoluşun bu katmanından ayrılıp bir sonrakine geçersin." Kız anladığını gösterecek biçimde gülümsedi ve Taita sözüne devam etti. "Çoğu insanlar kontrol edemedikleri rüyalar görür, ama bazılarında içine kapatıldıkları o minik çekirdeğin ötesini görme yeteneği vardır. Hatta âlimler, büyücüler, uzaktaki şeyleri görebilmek için ruhlar dünyasında istediklere yere gidebilirler."

"Sen bunu yapabiliyor musun Taita?" Taita gizemli bir şekilde gülümseyince Fenn, "Çok garip ve güzel olmalı," diye bağırdı. "Ben de yapabilmeyi çok isterdim."

"Belki bir gün yaparsın. Ne de olsa cadının gölgesini gördün, demek ki, sende de o güç var. Sadece gücünü kullanman ve kontrol etmen için seni eğitmemiz gerekiyor."

"Yani cadı bizi gözetlemeye mi gelmişti? Sahiden orada mıydı?"

"Ruhu oradaydı. Bize bakıyordu."

"Ben ondan korktum."

"Korkman akıllılık olur. Ama ona teslim olmamalıyız. Biz, yâni sen ve ben, ona kendi güçlerimizle karşı çıkmalıyız. Kötü büyülerini bozmalıyız. Bunu yapabilirsek, onu yenebiliriz ve bu dünya daha güzel bir yer olur."

Fenn kahramanca, "Sana yardım edeceğim," diye söz verdi.

"Ama önce bana nasıl yapacağımı öğretmelisin."

"Şimdiye kadar mucizevi bir ilerleme gösterdin." Açık bir hayranlıkla ona baktı. Küçük kız daha şimdiden eski yaşamında olduğu kraliçenin zihnine ve ruhuna ulaşıyordu. "Dahasını da öğrenmeye hazırsın. Hemen başlayacağız bu işe."

HER GÜN ATLARINA BINIP yan yana ilerlerken çalışmaya başladılar. Böylece uzun günler boyunca devam ettiler. Taita'nın ilk düşüncesi ona, bir büyücünün sorumluluğunu aşılacak, yani kendisine bahşedilmiş olan güçleri dikkatli ve bilinçli olarak kullanmayı öğretmekti. Güçlerini hafife alıp saçma sapan bir şekilde kullanmamalı, önemsiz ve bencilce amaçlar için harcamamalıydı.

Bu kutsal sorumluluğu anlayıp, Taita'nın tekrarlattığı yemini de edince, büyü sanatının en basit şekilleri üstünde çalışmaya başladılar. Taita başlangıçta onun konsantrasyon güçlerini fazla zorlamamaya ve işi hafif düzeyde tutmaya özen gösterdi. Ama merak etmesine gerek yoktu; kız yorulmak bilmiyor ve kararlılığı sınır tanımıyordu.

Önce ona kendini nasıl koruyacağını ve onu, başkalarının gözlerinden saklayacak büyüler yapmayı öğretti. Her günün sonunda, geçici barınaklarına çekilip baş başa kaldıklarında Fenn alıştırmaya yapıyordu. Taita'nın yanında sessizce oturuyor ve onun yardımıyla, bir gizlenme büyüsü yapmaya çalışıyordu. Bunun için birçok gece uğraşması gerekti ama sonunda başardı. Kendini gizlediği bir sırada Taita, Meren'e seslendi. "Fenn'i gördün mü? Onunla konuşmam gerek."

Meren etrafa bakındı ve bakışları çocuğun üstünde bir an bile durmadı. "Az önce buradaydı. Çalılıklara gitmiş olmalı. Gidip bakayım mı?"

"Önemli değil. Gelir birazdan." Meren uzaklaştı ve Fenn zafer kazanmış bir edayla kıkırdadı.

Meren hızla dönünce hayretler içinde kaldı. "İşte orada! Yanında oturuyor!" Sonra sıırıttı. "Akıllı kız Fenn! Ne kadar uğraşırsam uğraşayım "en bunu asla becerememiştim."

Taita ise, "Bak gördün işte," diye azarladı Fenn'i, "Konsantrasyonunu kaybedersen büyü, cam gibi kırılır."

Fiziksel varlığını gizlemeyi öğrenince, Taita bu kez zihnini ve aurasını maskeleymeyi öğretmeye başladı. Bu daha zordu. Önce, cadının onları incelemediğinden emin olması gerekiyordu: sihir tekniklerinde tamamen ustalaşana dek, herhangi bir kötü güce karşı Fenn, en çok sihir yapmaya çalışırken savunmasız kalacaktı. Taita'nın bu eğitime başlamadan önce çevrelerini saran ortamı iyice kontrol etmesi ve savunmasını en üst düzeyde tutması gerekiyordu.

Fenn'in ilk işi her canlıyı çevreleyen yaşam aurasını anlamaktı. Onu göremezdi ve İç Göz'ü açılmadıkça da göremeyecekti. Taita ilk fırsatta onu Saraswati Tapınağı'na giden çetin yolculuğa çıkarmakta kararlıydı. Ama bu arada aurayı ona tarif etmek zorundaydı. Aura kavramını öğrettikten sonra İç Göz'ü ve ona sahip olan bilginlerin gücünü açıklayabilirdi. "Sende İç Göz var mı Taita?" "Evet, ama cadıda da var," diye cevap verdi. "Benim auram neye benziyor?" Bunu dişilere has saf bir kurumla sormuştu.

"Parlayan altın bir ışık, başka kimsede görmediğim ve görmeyi beklemediğim bir aura bu. İlahi bir şey." Fenn heyecanla kızardı ve Taita anlatmaya devam etti. "Bizim için zor olan da bu. Eğer bu şekilde parlamasına izin vermeyi sürdürürsen, cadı, seni hemen bulur ve onun açısından ne kadar ciddi bir tehlike oluşturduğunu anlar."

Fenn bunu düşündü. "Cadının bizi gözetlediğini söylemiştin. O zaman, auramı zaten keşfetmiş olmuyor mu? Bunu ondan saklamak için çok geç kalmadık mı?"

"Bir bilgin bile aurayı o kadar uzaktan keşfedemez. Bunu ancak doğruca o canlıya bakarken görebilirsin. Suda nasıl bir cadıyı gölge halinde gördüysek, o da bizi öyle gördü. Fiziksel varlığımızı algılayıp konuşmamızı duyabilir hatta bizim onun kokusunu aldığımız gibi, o da kokumuzu alabilir ama senin aurayı göremez." "Ya seninkini? Sen ondan gizliyor musun aurayı?" "Bilginler, büyücüler ve cadılar aura yaymazlar." "Lütfen benimkini gizlemeyi öğret bana Taita."

Taita başıyla onayladı. "Öğreteceğim ama tetikte olmalıyız. Onun bizi izlemediğinden veya dinlemediğinden emin olmak zorundayım."

Bu kolay bir iş değildi. Fenn çabalarının ne kadar başarılı olduğunu anlatması konusunda Taita'ya

bel bağlamak zorundaydı. Başlangıçta, tüm girişimleri aurasının söner gibi olmasına yol açıyor ama kısa bir süre sonra eskisi gibi parlamaya devam ediyordu. Azimle devam ettiler ve nihayet, Fenn'in yürekli çabaları ve Taita'nın yardımıyla, Fenn'in aurasında ciddi bir kararma yaratmayı başardılar. Fakat, kızın aurasını Meren'in ya da öteki askerlerinkinden daha çarpıcı olmayan bir düzeye getirip uzun süre öyle tutabilmesini sağlaması için haftalar geçmesi gerekti.

Platodaki kamplarından ayrıldıktan dokuz gün sonra nehre ulaşmışlardı. İki kıyı arasında neredeyse bir fersah mesafe olmasına rağmen Nil suları, karabuğday ettikleri akarsudan daha güçlü akmıyordu. Cılız akıntı geniş kumların ve çamur setlerin arasında hemen hemen kaybolmuş gibiydi. Yine de ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyordu. Güneye doğru döndüler ve doğu kıyısını takip ederek her gün fersah fersah ilerlediler. Filler yeraltı sularına erişebilmek için nehir yatağında koca çukurlar kazıyordu. Adamlar ve atlar da o sulardan içiyordu.

Her gün, bu tarihi gri renkli hayvanlara büyük sürüler halinde o çukurlardan su içerken rastlıyorlardı, koca hortumlarına doldurdukları suyu pembe gırtlaklarından aşağı boşaltıyorlar, ama askerlerin yaklaştığını duyunca bütün sürü kıyıya çıkıp kulaklarını savura savura koşarak ormana doğru uzaklaşıyordu. Yetişkinlerin çoğunda devasa dişler vardı. Meren avcılarını zorlukla kontrol altında tutabiliyor ve hayvanların sağ salim kaçmasını sağlıyorlar Artık Shilluk kabilesinin sürülerini kıyılarda otlatan başka fertlerine de rastlar olmuşlardı. Nontu bir duygu patlaması içindeydi. Taita'ya, "Yaşlı saygıdeğer kişi, bu insanlar benim köyümden. Ailemle ilgili haberleri var," diye anlattı. "İki mevsim önce karılarımdan biri nehirden su alırken bir timsaha yem olmuş, ama öteki üçü iyiymiş ve bir sürü çocuğum olmuş." Taita, Nontu'nun son sekiz yıldır Qebui'de olduğunu biliyordu ve çocukları merak etti. Nontu kaygısız bir şekilde, "Karılarımı erkek kardeşlerime emanet etmişim," diye açıkladı.

"Belli ki bayağı iyi göz kulak olmuşlar," dedi Taita kuru bir sesle.

Nontu ise neşeye anlatmaya devam ediyordu. "En büyük kız kardeşim ilk ay halini görmüş ve çocuk doğuracak yaşa gelmiş. Gelişkin bir kız olduğunu anlatıyorlar ve genç erkekler onun için başlık parası olarak pek çok inek teklif ediyormuş. Akrabam olan bu adamlarla köye dönüp kardeşimin evlenme işini halletmeliyim, tabii bir de ineklerle ilgilenmem lazım."

"Ayrılışımız beni üzer," dedi Taita. "Ya sen Nakonto? Sen de mi bizi bırakıyorsun?"

"Hayır ihtiyar adam. Senin ilaçların bağırsaklarıma iyi geliyor. Dahası, senin yanında iyi yemek ve iyi dövüş oluyor. Bunları bir sürü karıma ve onların gürültücü veletlerine tercih ederim. Ben bu tür yükümlülüklerle alışık değilim. Seninle yola devam edeceğim."

Nontu'nun köyünün yanında üç gün kamp yaptılar, köyde koni şeklinde birkaç yüz tane kulübe vardı, üstleri çok güzel örtülmüş olan evler, daire biçiminde her gece sürülerin kapatıldığı çitlerin etrafına dizilmişti. Orada çobanlar ineklerin sütünü sağıyor, sonra her hayvanın boynundaki büyük damarların birinden kan alıyordu. Ekin ekmedikleri için bu onların başlıca gıdasıymış gibi görünüyordu. Erkekler ve hatta kadınlar bile aşın derecede uzun boyluydular ama aynı zamanda ince ve zarifteler. Kabile dövmelelerine rağmen genç kadınlar çekici ve hoştu. Kampın etrafına toplanıp kıkır kıkır gülüşüyor, askerleri utanmazca süzüyorlardı.

Üçüncü gün Nontu ile vedalaşıp yola çıkmaya hazırlanırken beş askerden oluşan bir heyet Meren'i görmeye geldi. Her birinin elinden tuttuğu çıplak bir Shilluk bakiresi vardı, kızlar erkeklerin tepesinden bakıyordu.

"Bu piliçleri de yanımıza almak istiyoruz," dedi grubun sözcüsü Shofar.

Meren teklifi düşünmek için zaman kazanmak amacıyla, "Niyetinizi anlıyorlar mı?" diye sordu. "Nakonto onlara açıkladı, kendileri de istiyor."

"Ya babaları, ağabeyleri? Bir savaş başlatmaya niyetimiz yok."

"Hepsine birer bronz hançer verdik, pazarlıktan hoşnutlar."

"Kadınlar ata binebiliyor mu?"

"Hayır ama mecburen yakında öğrenecekler."

Meren deri miğferini çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra da Taita'nın ne düşündüğünü anlamak için ona baktı. Taita omuz silkti ama gözleri parladı. "Belki aşçılık öğrenebilir veya en azından çamaşırlarımızı yıkayabilirler," diye bir öneride bulundu.

"Eğer en küçük bir sorun çıkarırlarsa veya onlar yüzünden en ufak bir münakaşa ya da kavga çıkarsa, ne kadar uzaklaştığımızı bakmam doğruca babalarına geri yollarım," dedi Meren kararlı bir tavırla. "Kontrol altında tutun onları."

Birlik yola koyuldu. O gece kamp yerine çekildiklerinde Nakonto, Taita'ya rapor vermeye geldi ve âdeti olduğu üzere bir süreliğine yanma oturdu. "Bugün iyi yol aldık," dedi. "Şu kadar gün daha yol gittikten sonra..." Bütün parmaklarını iki kez gösterip yirmi gün olduğunu belirtti, halkımın topraklarından çıkıp Chimalarinkine gireceğiz." "Onlar kim? Shillukların kardeşleri mi?"

"Onlar bizim düşmanımız. Kısa boyludurlar ve bizim gibi güzel olmazlar." "Geçmemize izin verirler mi?"

"Pek isteyerek değil ihtiyar adam." Nakonto kurt gibi gülümsedi. Dövüş olacak. Ben de ne zamandır bir Chima öldürme fırsatı bulamamıştım Sonra sanki öylece aklına gelivermiş gibi, "Chimalar insan yerler," diye ekledi.

TAITA İLE MEREN'İN PLATODAKI yerleşim yerinden ayrıldıktan sonra benimsedikleri düzen dört gün arka arkaya yürüyüp beşinci gün mola vermektir. O gün, bozulan aletleri onarıyor, adamları ve atları dinlendiriyor ve stoklarını tamamlamak için avcılarını ve bitki toplayanlarını sağa sola gönderiyorlardı. Nontu'yu kanlarının yanında bırakıp ayrıldıktan sonraki on yedinci günde son Shilluk sürüsünü de geride bıraktılar ve büyük antilop sürüleri dışında kimse yaşamıyormuş gibi görünen bölgeye girdiler. Ayrıca Taita ile Fenn'i mutlu eden yepyeni ağaç ve bitki türleriyle karşılaşmışlardı. Fenn de Taita kadar hararetli bir botanikçi olup çıkmıştı. Büyükbaş hayvanların veya insanların varlığını gösteren işaretleri aradılar ama böyle bir şey bulamadılar. Nakonto, Taita'ya, "Burası Onmaların ülkesi," dedi. "Emin misin?"

"Hayır, ama Chimaları gayet iyi tanırım. Sır vermezler ve haindirler. Hayvan beslemezler ki, bu da onların gerçekten vahşi olduklarını gösterir. Av eti yerler ve insan yemeyi her şeye tercih ederler. Tetikte olmazsak kendimizi onların ateşinde pişerken buluruz."

Nakonto'nun uyarısını aklından çıkarmayan Meren, her gece etraflarını korunaklarını iyice sağlam tutmaya ve otlamaya gönderdikleri atlarla katırların başına fazladan nöbetçiler koymaya dikkat ediyordu. Chima bölgesinde daha içerilere girdikçe onların varlığını gösteren kanıtlarla karşılaşır oldular. İçleri oyulmuş ve orada bulunan an yuvaları dumanla dağıtılmış ağaç gövdeleri buldular. Sonra bir süredir terk edilmiş bir grup barınağa rastladılar. Otuz kadar adamın, nehir yatağındaki çamurlu sette" tek sıra halinde doğudan batıya doğru geçtiğini gösteren ayak izleri ise daha yeniydi. Ancak birkaç gün geçmişti bu olayın üstünden. Shilluk eşlerinin aralarına katılmalarından beri, Fenn, hiçbiri kendisinden pek de büyük olmayan bu kadınları büyülüyordu. Kendi aralarında onun saç ve göz rengi hakkında konuşuyor ve her hareketini takip ediyorlar ama uzak duruyorlardı. Sonunda Fenn dostça yaklaşımlarda bulundu ve çok geçmeden işaret diliyle keyifli sohbetler yapmaya, Fenn'in saçlarını okşamaya, kadınca şakalar yapıp kıkır kıkır gülmeye ve her akşam nehrin sığ göletlerinde hep birlikte çıplak yıkanmaya başladılar. Fenn, Nakonto'dan yardım istedi ve Shilluk dilini de Mısır dilini öğrendiği gibi çabucak öğrendi. Bazı bakımlardan hâlâ çocuktur ve Taita, onun yaşlılarıyla neşeli zamanlar geçirmesine seviniyordu. Ancak, diğer kızlarla birlikte fazla uzaklaşmamasını da kesin olarak sağlamıştı. Havada doğal olmayan bir serinlik veya yabancı bir varlık hissettiği anda yardımına koşacak kadar yakınında olmasını istiyordu. Konuşmalarını düşmanlarının duyacağından kuşkulanan varsa kendi aralarında da Shilluk dilinde konuşuyorlardı.

"Belki cadı bir tek bu dili bilmiyordur ama yine de emin değilim," demişti Taita. "En azından sana pratik yapma imkânı olur."

Zor bir ilerleme gününün sonunda, uzun maun ağaçlarının gölgesinde barınaklarını kurduklarında Chima bölgesinde bayağı ilerlemişlerdi. Etrafta tüylü yumuşak tepeleri olan yeşil otlar vardı. Atlar bunları yemeyi seviyordu ve antilop sürüleri de ortalıkta otluyordu. Belli ki bu hayvanlar daha önce hiç avlarla karşılaşmamıştı, o yüzden de okçuların yaklaşmasından hiç telaşa kapılmıyorlardı.

Meren ertesi günün dinlenme günü olacağını ilan etti ve sabah erkenden avcılarını ava yolladı. Taita ile Fenn her zamanki gibi bitki toplamaya Çıkarken de Meren, Shofar'la iki askerin daha onlarla gitmesi için ısrar etti "Rüzgârda beni huzursuz eden bir şeyler var," diye açıklamıştı durumu.

Taita, Fenn'i kendine saklamayı tercih ederdi ama Meren rüzgârda bir şeylerin kokusunu alınca onunla tartışmamak gerektiğini biliyordu. Psişik biri olmayabilirdi ama o bir savaşçıydı ve belanın kokusunu alırdı. Öğeden sonra geç vakit kampa döndüklerinde, Meren'in yolladığı avcı gruplarından sadece üçünün dönmüş olduğunu gördüler. Önce, sonuncu grubun da her an dönebileceğini düşünerek telaşlanmadılar, ama güneş battıktan bir saat sonra, kayıp avcılardan birinin atı dörtnala kampa döndü. Hayvan terden sırılsıklamdı ve omzundan yaralanmıştı. Meren bütün askerlere silah başında beklemelerini emretti, fazladan atlı nöbetçiler koydu ve kayıp avcılara yardımcı olur diye ek ateşler

yakıldı.

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte yaralı atın izi sürülecek hale gelince, Shabako ve Hilto iyice silahlanmış bir grupla aramaya çıktılar. Taita da Fenn'i Meren'e emanet etti ve Nakonto ile birlikte arama grubuna katıldı. Birkaç fersah boyunca gümüş yapraklı ağaçlarla kaplı bir yoldan gittiler ve korkunç bir manzarayla karşılaştılar.

İz sürme becerisi ve Chimalar hakkındaki bilgisi herkesten fazla olan Nakonto olup biteni gayet iyi anlamıştı. Büyük bir grup ağaçların arkasına saklanmış ve avcıları pusuya düşürmüştü. Nakonto içlerinden birinin düşürdüğü fildişi bileziği yerden aldı. Taita'ya, "Bu Chima işi. Bak ne kadar kaba, bir Shilluk çok daha iyisini yapardı," dedi. Bazı Chimaların ağaca tırmandıklarını belli eden izleri gösterdi. "Bu hain çakalların dövüşme şekli budur, cesaretle değil böyle sinsice hilelerle dövüşürler."

Dört Mısır atlısı sarkan dalların altından atla geçerken Chimalar yukarıdan üstlerine atlamıştı. Aynı anda arkadaşları da saklandıkları yerlerden fırlamış ve atları bıçaklamıştı. "Chima çakalları, muhtemelen daha kılıçlarını çekmeden atlarından sürükleyerek indirmiştir onları." Nakonto boğuşma izlerini gösterdi. "Burada onları öldürene kadar mızraklamışlar... otların üstündeki kanı görüyor musun?" Sonra örgü iplerle cesetleri ayaklarından alçak dallara asmış ve antilop gibi parçalamışlardı.

"Daima önce karaciğeri ve öteki iç organları yerler," diye açıkladı Nakonto. "Bak ateşte pişirmeden önce içlerindeki dışkıları şuraya silkelemişler. Sonra cesetleri dört parçaya ayırmışlar ve kollarla bacakları örgü iplerle taşıma sırtıklarına bağlamışlardı. Bileklerden kesilmiş olan ayaklar hâlâ dallarda asılıydı. Kafaları ve elleri ateşe atmışlar; pişince avuçları yiyip parmak kemiklerinde bulunan etleri kemirmişlerdi. Pişmiş beyinleri çıkarmak için kafataslarını açmışlar, sonra yanaklardaki etleri kazımışlar ve en sevdikleri yer olan dilleri koparmışlardı. Etrafa kırık kafatası parçaları ve küçük kemikler saçılmıştı. Ölü atlarla uğraşmaya tenezzül etmemişlerdi, belki de bu kadar iri et parçalarıyla başa çıkmaya alışık değillerdi. Sonra, öldürdükleri askerlerden kalan giysileri, silahları ve diğer eşyaları alıp hızla batıya doğru gitmişlerdi.

Shabako öfkeyle, "Onları haklayacak mıyız?" diye sordu. "Bu katliamın öcünü almadan bırakamayız."

Nakonto da peşlerine düşmek için hevesliydi, gözlerinde kana susamış bir ifade vardı. Ama Taita bir an düşündükten sonra başını salladı. "Onlar otuz, kırk kişi, bir ise altı kişiyiz. Bütün gün yol aldılar ve peşlerine düşmemizi bekliyorlardır. Bizi bilmediğimiz yerlere çekip pusuya düşürecekler." Ormana baktı. "Mutlaka bizi gözetleyecek adamlar bırakmışlardır. Hatta şu anda da bizi izliyorlardır."

Askerlerden bazıları kılıçlarını çekti ama onlar ağaçların arasına dalmadan önce Taita müdahale etti. "Eğer onları takip etmezsek onlar bizi takip eder. O zaman kendi seçtiğimiz bir yerde onları öldürürüz." Üzerinde et kalmamış kemikleri gömdüler ve kamp alanına döndüler.

Ertesi sabah erkenden toparlandılar ve bitmek tükenmek bilmez yolculuklarına devam ettiler. Öğle vakti dinlenmek ve atları sulamak üzere durdular. Taita'nın emriyle Nakonto ormana süzüldü ve ağaçların arasında geniş bir çember çizdi. Bir gölge gibi sessizce birliğin arkasına dolandı. At izlerinin ardında üç çift çıplak ayak izi görünüyordu. Nakonto yeniden bir çember çizerek birliğin yanına döndü ve Taita'ya rapor verdi. Gözlerin uzağı görüyor ihtiyar adam. Çakallardan üçü peşimizde. Tahmin ettiğin gibi, geri kalanı da fazla uzak değildir."

O gece geç vakte kadar ateşin başında oturup ertesi sabah için plan yaptılar.

Sabah olunca sıkı bir tırısla yola çıktılar. Yarım fersah kadar gittikten sonra Meren eşkine geçip hızlanmalarını emretti. Böylece muhtemelen peşlerinden gelen Chima keşif koluyla aralarını çabucak

açmış oldular. Yolda giderken Taita ve Meren bir yandan da kendi istedikleri gibi bir yer bakıyorlardı. İleride, ormanın üstünde uzanan tecrit edilmiş gibi bir tepe vardı ve o tarafa yöneldiler. Tepenin sağ yamacında filler tarafından iyice çiğnenmiş düzgün bir yol buldular. O yoldan gidince yukarıdaki yamacın dik ve yoğun bir şekilde dikenli kittar çalılılarıyla kaplı olduğunu gördüler. Tehlikeli dikenler ve iç içe geçmiş dallar aşılmaz bir duvar oluşturuyordu. Yolun karşı tarafında zemin düzgündü ve ilk bakışta, açık orman bir pusu için fazla imkân sağlamamış gibi görünüyordu. Fakat Taita ile Meren ağaçların arasında biraz at sürünce, bir vadi buldular, kurumuş bu su yatağı bütün birliği adamlar ve atlarla birlikte saklayacak kadar derin ve genişti. Su yatağının ağzı fil yolundan sadece kırk metre ötedeydi, yani ok menzilinde kalıyordu. Hemen birliğe katıldılar. Kısa bir süre fil yolunda durdular ve Meren en iyi okçularından üçünü yolun kenarına gizledi.

"Bizi takip eden üç Chima gözcüsü var. Her birinize birer tane," dedi. "Bırakın iyice yaklaşınlar. Oklarınızı hazır tutun. Hata yapmak yok. Hızlı, temiz ölümler istiyorum. Peşimizdeki Chimaları uyarmak için kaçmalarına izin vermeyin."

Üç okçuyu orada bırakıp fil yolunda ilerlediler. Yarım fersah sonra yoldan ayrılıp geniş bir daire çizerek tepenin yamacının altındaki su yoluna geldiler. Atları içeri sokup hayvanlardan indiler. Fenn ve Shilluk kızları, askerler isteyince götürmek üzere atları tutuyordu. Taita da Fenn'le birlikte bekledi, ama zaman gelince bir anda Meren'in yanına koştu.

Adamlar yaylarını gerdiler ve vadinin fil yoluna bakan cephesine dizildiler. Meren'in kumandasında görülmeyecek şekilde tek dizlerinin üstüne çöküp bacaklarını ve ok atan kollarını dinlendirerek çarpışmayı beklemeye başladılar. Sadece Meren'le yüzbaşılıarı yola bakıyordu ama onlar da başlan görülmesin diye çalılıların ya da otların arkasına sinmişlerdi.

Üç Chima gözcüsünü fazla beklemeleri gerekmedi. Atlara yetişebilmek için oldukça hızlı koşuyorlardı. Vücutları terden parlıyor, göğüsleri inip kalkıyordu ve bacakları dizlerine kadar çamur içindeydi. Meren uyarıda bulunmak üzere elini kaldırdı ve adamlar kıpırdamadan beklediler. Gözcüler pusuyu hızlı bir tırıs haline geçip ormana giden yolda gözden kayboldular. Meren hafifçe gevşedi. Çok geçmeden, gözcüleri ortadan kaldırmak üzere bıraktığı üç okçu ormandan süzülüp vadiye kaydılar. Meren sorar gibi yüzlerine baktı. Liderleri sırttı ve tuniğindeki taze kan lekelerini gösterdi: gözcüler öldürülmüştü. Hep birlikte asıl Chima grubunun gelişini beklemeye başladılar.

Kısa bir süre sonra, sağ cenahtan yeşil papağanın, "Keevii! Keevii!" diye sızlanır gibi öttüğü duyuldu. Sonra iri bir maymun tepeden haykırdı. Meren, adamlarına işaret vermek üzere yumruğunu kaldırdı. Herkes yayını gerdi.

Ana Chima grubunun ilk sırası koşarak fil yoluna doğru dönüyordu. Adamlar yaklaşıncı Meren dikkatle inceledi. Kısa boylu, tıknaz ve çarpık bacaklıydılar ve sadece hayvan postundan peştamallara sarınmışlardı. Bitişik nizamda ve çok hızlı koştukları için hepsi önlerinden geçtiği halde kelle sayımı yapmak zordu.

"En azından yüz kişiler. Çok eğleneceğimizi garanti ediyorum size," dedi Meren. Chimalar sopalar ve çakmaktaşı uçlu mızraklarla silahlanmıştı. Omuzlarında asılı oklar küçük ve ilkeldi. Meren onlarla otuz adımdan uzaktan kimseyi öldüremeyeceklerini tahmin etti. Sonra gözleri kısıldı: liderlerden birinin omzunda bir Mısır kılıcı asılıydı. Onun arkasındaki adam da deri bir miğfer giymişti, ama üzerinde eski bir desen vardı. Şaşırtıcı bir durumdu fakat şimdi bunu çözecek vakit yoktu. Chima grubunun öncüleri, Meren'in yolun kenarına işaret olarak koyduğu beyaz taşla aynı hizaya gelmişti. Şimdi bütün sol cenah Mısır okçularının önündeydi.

Meren sola ve sağa bir göz attı. Adamlarının gözü de ondaydı. Sağ elini hızla indirdi ve okçuları ayağa fırladılar. Tek bir adam gibi hepsi aynı anda yaylarını gerip nişan aldı ve sessiz bir ok bulutu havalandı. İlk oklar hedeflerine varmadan ikinci bulut uçmaya başladı. Oklar o kadar sessizce

geliyordu ki, Chimalar başlarını kaldırıp bakmamışlardı bile. Sonra, bir havuzun üstüne düşen yağmur damlaları gibi bir sesle oklar üstlerine yağmaya başladı. Chimalar başlarına gelenin ne olduğunu anlamamış gibiydi. Bir tanesi durmuş hayretle yere bakarken okun biri kaburgalarının arasına saplandı. Adamın dizleri büküldü ve yere yuvarlandı. Başka biri gırtlığına giren oku tutmuş küçük daireler çizmekteydi. Diğerlerinin çoğu, hatta ölümcül yaralar alanlar bile neyle vurulduğunu anlamamış gibiydi.

Üçüncü ok dalgası da üstlerine yağmaya başlayınca hâlâ ayakta olanlar panikledi ve haykırarak alçalmakta olan bir kartaldan kaçan Afrika tavukları gibi dörtbir yana kaçışmaya başladı. Kimileri doğruca vadiye doğru koştu ve okçular onlara nişan aldı. Yakından hiçbiri hedefini şaşırılmıyordu: okları tok bir sesle etin derinlerine saplanıyordu. Bazı oklar hedefi delip geçiyor ve arkasındakini de yaralıyordu. Tepeye tırmanarak kaçmaya çalışanlar ise dikenli çalılarla karşılaşılıyordu. Mecburen, durup okların yağdığı alana dönüyorlardı.

Meren, "Atları getirin!" diye bağırdı. Fenn ve diğer kızlar iplerinden çekerek atları getirdiler. Taita, Duman Yeli'nin üstüne atladı, Meren ve adamları da kendi hayvanlarına bindiler.

Meren, "İleri! Marş!" diye haykırdı. "Hepsini kılıçtan geçirin." Atlılar vadinin dibinde omuz omuza dizildiler ve onların geldiğini görüp düzensiz bir şekilde kaçmaya çalışan Chimaların üstüne hücum ettiler. Çalılıkların oluşturduğu duvarla kılıçların parıltısı abrasına sıkışmışlardı. Bazıları kaçmaya bile çalışmadı. Dizlerinin üstüne çöküp kollarıyla başlarını korumaya çalıştı. Atlı adamlar onları bıçaklamak için üzengilerinin üstünde ayağa kalkıyordu. Bir kısmı ağa yakalanan balıklar gibi dikenli çalılara takıldı. Askerler hepsini odun gibi biçti. Korkunç işleri bittiğinde, yamaç ve aşağısı üst üste yığılmış cesetlerle doluydu. Bazı Chimalar inleyip kıvranıyordu ama çoğu hareketsiz yatmaktaydı. "At in," diye emretti Meren. "İşi bitirin."

Askerler hızla yığının arasına dalıp kırırdadığını gördükleri Chima'yı öldürmeye başladı. Meren bronz kılıcı hâlâ sırtında sallanan adamı tespit etti. Göğsünde üç ok vardı. Meren kılıcı almak üzere onun yanına diz çöktüğü sırada Taita, "Meren! Arkanda!" diye bağırdı. Sesinin gücünü kullanmış ve Meren'i galvanizle kaplamıştı. Meren ayağa fırlayıp yana döndü. Arkasında yatan Chima ölü taklidi yapıyordu: Meren savunmasız kalana kadar beklemiş, sonra ayağa fırlayıp ucu çakmaktaşıdan olan ağır sopasıyla saldırmıştı. Sopanın ucu Meren'in başını sıyırıp geçti ve sol omzuna indi. Meren dönerek yakınlığı ve silahın bir sonraki darbesini engelleyip kılıcını Chima'ya sapladı, adamın göğsünden giren silah sırtından çıkmıştı. Meren bileğini bükerek yarayı genişletti ve kılıcını tek hamlede geri çekince adamın göğsünden kan boşaldı.

Meren yaralanan sol omzunu tutarak, "Hepsini yeniden öldürün! Bu defa emin olun!" diye böğürdü.

Arkadaşlarının ayaklarından koyun gibi asıldığını hatırlayan askerler büyük bir hırsıyla kesip biçmeye başladılar. Kittar çalılarının arasında saklanan bir Chima daha buldular ve domuz gibi cıyaklayan adamı sürükleyerek ortaya çıkarıp kestiler.

Meren iyice emin olduktan sonra adamlarının cesetleri tarayıp oklarını geri almalarına izin verdi. Tek yaralanan kendisiydi. Taita omzunu muayene ederken beline kadar çıplak olarak bir ağaç gövdesine dayanarak oturdu. Kanaması yoktu, ama koyu bir morluk yayılmaktaydı. Taita tatmin olmuş bir şekilde homurdandı. "Kırılan kemik yok. Senin gibi ihtiyar bir köpek altı, yedi günde atlatır bunu." Meren'in omzuna merhemle masaj yaptı ve kolu rahat etsin, diye keten şeritlerle sardı. Sonra Meren'in yanına oturdu, yüzbaşılar ölümlerden topladıkları eşyaları getirip önlerine seriyordu. Oymalı ağaç bit tarakları, kaba fildişi süsler, sukabakları, hâlâ kemikleri duran ve yeşil yapraklara sarılıp ağaç kabuğundan iplerle bağlanmış tütsülenmiş et paketleri vardı. Taita etleri inceledi. "İnsan eti. Arkadaşlarımızın etleri olduğundan emin gibiyim. Saygıyla gömün."

Sonra dikkatlerini Chima silahlarına çevirdiler, bunların çoğu sopalar ve uçları çakmaktaşıdan

veya obsidiyenden yapılmış mızraklardı. Bıçakları yontulmuş çakmaktaşıydı, saplarına deri parçaları sanlıydı. "Çöplük! Bunları taşımaya değmez," dedi Meren. Taita da onaylarcasına başını salladı. "Hepsini ateşe atın."

Sonunda, Chima işi olmayan silahları ve süsleri incelemeye başladılar. Bazıları kesinlikle pusuya düşürülen dört avcı askerden alınmıştı... bronz silahlar ve dışa eğimli yaylar, deri miğferler ve katlı yelekler, keten tuniklerle turkuvaz ve lacivert renkli muskalar. Ancak, daha ilginç başka eşyalar da vardı: onlarca yıldır Mısırlı askerlerin kullanmadığı türden, iyice eskimiş miğferler ve deri göğüslükler. Ve neredeyse Meren'in hayatına mal olacak olan kılıç. Keskin tarafı eskimiş, kenarları tırtıklanmış, granite veya başka bir kayaya sürtülerek bilenmekten neredeyse kullanılmaz hale gelmişti. Ancak, kabzasının işçiliği çok güzeldi ve gümüş kakmaydı. Bir zamanlar değerli taşların durduğu anlaşılan yuvalar vardı. Kabzaya kazılı hiyeroglifler neredeyse silinmişti. Taita kabzayı ışığa tutup sağa sola çevirdi ama karakterleri seçemedi. Fenn'i çağırttı. "Sen şu genç, keskin gözlerini kullan bakalım," dedi.

Fenn yanına diz çöktü ve bir süre sonra dura dura okumaya başladı: "Ben Lotti'yim, Lotti'nin oğlu, En İyi On Bin'den, Kızıl Yol Yoldaşı, Kutsal Firavun Mamose'nin birliklerinin generali ve komutanıyım. Yaşasın Firavun!"

Taita, "Lotti!" diye bağırdı. "Onu gayet iyi tanıyorum. Kraliçe Lostris'in Nil'in kaynağını bulmak üzere Etiyopya'dan gönderdiği keşif kolunda Lord Aquer'den sonra ikinci komutandı. İyi bir askerdir. Öyle görünüyor ki o ve adamları en azından buraya kadar gelebilmişler."

Meren, "Acaba Lord Aquer ve adamları burada öldüler ve Chimalara yem mi oldular?" diye merak etti.

"Hayır, Tiptip'e, yani Hathor Tapınağı'ndaki altı parmaklı küçük rah be göre Aquer volkanı ve büyük gölü görmüş. Üstelik, Kraliçe Lostris'un komutasına bin adam tahsis etmişti. Chimaların hepsini haklamasına pek imkân yok," dedi Taita. "Bence Lotti komutasındaki küçük bir birlik bizim adamlara yaptıkları gibi gafil avlamışlar. Ama Chimalar koca Mısır ordusunu yenebilir mi? Sanmıyorum." Tartışma sürerken Tana gizlice Fenn'in ifadesini izliyordu. Ne zaman Kraliçe Lostris'in adı geçse, zihninin derinliklerine gömülü bir anıyı hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatıyordu. Taita, günün birinde her şeyi, diğer hayatının tüm ayrıntılarını hatırlayacak diye düşündü. Sonra Meren'e, "Muhtemelen Lotti'nin kaderini asla bilemeyeceğiz, ama onun kılıcı, onca zaman önce Lord Aquer'in izlediği yoldan gittiğimizi kanıtlıyor bana. Burada fazla oyalandık," dedi. Ayağa kalktı. "Ne zaman yola çıkabiliriz?"

"Adamlar hazır," dedi Meren.

Dersten çıkmış çocuklar gibi neşeliydiler, gölgede oturmuş, onlara yemek ve karabuğday birası servisi yapmakta olan Shilluk kızlarıyla şakalaşıyorlardı.

"Baksana ne kadar hevesliler. Güzel bir dövüş onların morali için Yukarı Krallık'ta ülkenin en güzel fahişeleriyle olmaktan daha iyidir. Gülmeye başladı, ama sonra yaralı omzunu ovuşturmak için durdu. "Adamlar hazır ama gün neredeyse bitti. Atlara da kısa bir istirahat iyi gelir."

"Senin omzuna da," diyen Taita, ona hak verdi.

O KÜÇÜK ETKİLİ ÇARPIŞMA Chima akınları tehlikesini ortadan kaldırmış gibiydi. Sonraki günlerde de onların varlığına gösteren izler gördülerse de çoğu yeni değildi. Bu izler bile giderek azaldı ve sonunda tamamen kayboldu Chima topraklarını da geçtiler ve ıssız bir bölgeye doğru atıldılar. Nil hâlâ cılız bir ırmak şeklinde akıyordu ama yoğun yağış olduğunu gösteren izler vardı. Orman ve savanalar av kuşlarıyla doluydu, otlaklar bereketliydi. Taita bu sefer de askerlerin yurtlarını özleyip bunalıma gireceğinden korkuyordu ama böyle bir şey olmadı, moralleri yüksekti.

Fenn'le Shilluk kızları çocukça oyunları ve şakalarıyla onları eğlendiriyordu. Kızlardan ikisi hamileydi ve Fenn bu mutlu duruma nasıl geldiklerini öğrenmek istiyordu; soruşturunca kızlar kahkahadan kırıldılar. Fenn hâlâ merak ediyordu ve bu sefer Taita'ya sordu. Taita kısa ve müphem bir açıklama yaptı. Fenn bir süre daha ısrar etti. "Eğlenceli bir spora benziyor." Bu lafi da Meren'den kapmıştı.

Taita ciddi bir surat ifadesi takınmaya çalıştı ama gülümsemekten alamadı kendini. "Ben de öyle duymuştum," dedi.

"Büyüyünce ben de oynayabileceğim bir bebeğim olmasını istiyorum," dedi Fenn. "Mutlaka olacaktır."

"İkimiz bir tane yapabiliriz. Eğlenceli bir spor olmaz mıydı bu Taita?"

"Kesinlikle olurdu," diye ona hak verdi. Asla böyle bir şey olmayacağını bildiği için yüreğine bir acı saplanmıştı. "Ama o arada yapacak başka bir sürü önemli işimiz daha var."

Taita çok çok uzun zaman önce kendisi gençken ve Lostris hayattayken yaşadığı günlerden beri kendini bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Eskisinden çevik ve canlıydı. Neredeyse eskisi gibi kolay kolay yorulmuyordu. Bunu daha çok Fenn'in arkadaşlığına bağlıyordu.

Kızın çalışmaları o kadar hızlı ilerliyordu ki, onun zihnini tam anlamıyla veya ona yakın ölçüde dolduracak başka şeyler bulmakta zorlanıyordu. Onu kısa bir süre için bile başıboş bıraksa zihni dağılıyordu. Artık Mısır ve Shilluk dillerini gayet akıcı bir şekilde konuşuyordu.

Eğer o da bir usta olacaksa, büyücülerin gizli dili olan Tenmass'a ' öğrenmesi gerekiyordu. Başka hiçbir dil bu gizli bilgileri tümüyle sesini sağlayamazdı. Fakat Tenmass o kadar çapraşık, o kadar çok yönlüydü ve bilinen diğer insan dillerine o kadar az benziyordu ki, ancak en yüksek zekâyâ sahip olan ve kendini tamamen adayanlar bu dilde ustalaşmayı umabilirdi.

Bu Fenn'in en çok ilgisini çeken bir tür meydan okuma oldu. Başta, cilalı camdan bir duvara ayak ya da el dayayacak bir yer olmadan tırmanmaya çalışmak gibi geldi ona. Büyük bir emekle birazcık tırmanıyor, sonra tutunamaz hale gelip öfkeyle aşağı kayıyordu. Kendini toparlıyor ve her seferinde biraz daha hırslı olarak yeniden atılıyordu. Hiçbir ilerleme göstermiyor gibi olsa dahi asla umutsuzluğa kapılmıyordu. Taita bunu başka bir şekilde başlatmaya karar verdi: ancak bu iş bittikten sonra daha ileri gitmeye hazır olacaktı.

O an geldi, ama Taita gece olup ikisi yataklarında baş başa kalana kadar bekledi. Sonra elini kızın alınına koydu ve hipnotize edene dek yavaş yavaş konuştu. Tamamen alır duruma gelince Tenmass'ın tohumlarını zihnine ekebilecekti. Eğitim dili olarak da Mısırca kullanmadı ve doğrudan Tenmass diliyle konuştu. Ektiği tohumlar yerine iyice yerleşene kadar böyle bir sürü gece eğitimi gerekecekti. İlk kez ayakta duran bir bebek gibi Fenn de birkaç kararsız adım atıyor ve düşüyordu. Bir dahaki sefere daha sağlam ve güvenli basıyordu. Taita, ona fazla yüklenmemek için çok dikkat ediyor ama bir yandan da ilerlemesine izin veriyordu. Bu büyük çabanın onu hırpalayabileceğim ve moralini bozabileceğini bildiği için bao tahtasının başında zevkli saatler geçirmeyi veya hafif ama canh sohbetler yapmayı ya da ormanda dolaşıp nadir bitkiler veya başka küçük hazineler damayı da ihmal etmiyordu.

Ne zaman nehir yatağında çakıllı bir yere gelseler, hemen katırının altındaki maden arama tavasını

indiriyor ve ikisi birlikte taşları incelemce işliyordular. Taita tavaya aldığı bulanık suyu çalkalarken Fenn de gözlerini ve çevik parmaklarını kullanarak o güzelim yarı değerli taşları yakalıyordu. Bunların bir sürüsü, suyun aşındırmasıyla çok ilginç biçimler almış oluyordu. Fenn taşlardan bir torba dolusu olunca Meren'e verdi ve o da bir bilezikle ona uygun bir halhal yaptı. Bir gün de, kurumuş bir şelalenin altında, tavada başparmağının ilk boğumu kadar altın bir külçe buldu. Altın güneşte parlamış ve gözlerini kamaştırmıştı. "Bana bir mücevher yapsana Taita," dedi.

Taita her ne kadar saklamayı basarsa da, Fenn, Meren'in ona yaptığı takılan taktığında içinde kıskançlık belirtileri hissetmişti. Kendi kendine, hem de bu yaşında? deyip budalalığına güldü. Aşk acısı çeken bir köylü gibi, dedi. Yine de, Fenn'in ona verdiği görevi yerine getirmek için bütün sanatını ve yaratıcılığını kullandı. İnce bir zincir ve altın süse bir yuva yapmak için Lotti'nin kılıcının kınındaki gümüşleri kullandı. Kolye tamamlanınca, onu takanı koruyacak bazı büyüler de yaptı ve Fenn'in boynuna astı. Fenn bir nehir göletinde kendine bakınca gözleri yaşlarla doldu. "O kadar güzel ki," diye fısıldadı. "Üstelik sanki canlıymış gibi tenimi ısıtıyor." Keşfettiği bu sıcaklık, Taita'nın kolye üzerinde yaptığı büyülerden ileri geliyordu. Sonuçta kolye Fenn'in en değerli eşyası oldu ve ona, Taita'nın Tılsımı adını verdi.

Daha güneye indikçe, askerler daha keyifli ve neşeli bir hal alıyordu. Taita bunda anormal bir yan olduğunu düşündü. Gittikleri yol, o büyük bataklıklar gibi veya Chima ülkesi gibi zor değildi, ama sonuçta evlerinden uzaktaydılar, yol hiç bitmiyordu ve koşullar çetindi. Bu kadar iyimser ve tasasız olmak için bir neden yoktu.

Günün ışıklan solarken, Fennle birlikte bir nehir göletinin kıyısında oturuyorlardı. Fenn, Taita'nın kil tablete çizmiş olduğu temel Tenmati üçlüsüne çalışmaktaydı. Her biri, bir güç kelimesinin işaretiydi. Birleşik olarak kullanıldıklarında ise o kadar olağanüstü ve yüklü oluyorlardı ancak onları almaya özenle hazırlanmış bir zihin tarafından güvenle sil dirilebilirlerdi. Taita, Fenn'in yanında oturmuş eğer birleşmenin şoku tek bir tepki yaratırsa onu kurtarmak üzere hazır bekliyordu. Suyun karşı tarafında, koyu kırmızı göğüslü devasa bir balıkçıl dolaşıyordu. Sonunda suya daldı, ama Fenn sembollere o kadar konsantre olmuştu ki kuşun sıçrattığı sulan ve sonra uzun siyah gagasında gümüş rengi bir balıkla kanat çırpıp yükseldiğini fark etmedi.

Taita da kendi duygularını daha yakından analiz etmeye çalışıyordu. Kendi sevinçli halinin tek bir nedeni vardı: yanındaki çocuğa duyduğu sevgi ve bunun yarattığı mutluluk. Diğer yandan, her ikisi adına korkması için de zorlayıcı nedenler vardı. Kendisinin. Firavun'unu ve ülkesini korumak için yapması gereken kutsal bir görevi vardı. Herhangi bir planı olmadan, güçlü bir kötülük kaynağıyla karşılaşmaya gidiyordu, yağmacı bir leoparın karşısında yalnız bir tavşandı. Bütün koşullar ona karşıydı. O karşılaşmanın sonuçlarının kötü olacağı hemen hemen kesindi. Peki o zaman neden hiç o sonuçları düşünmez gibiydi?

O zaman fark etti ki, bu basit muhakeme zincirini bile takip etmekte zorlanıyordu. Sanki yoluna kasten engeller konmuş gibiydi. İçinden gelen güçlü bir dürtü, düşünmekten vazgeçmesini, duyduğu mutluluğun tadını çıkarmasını ve karşılaşacağı sorunlarla, önceden yapılmış tutarlı bir plana bağlı kalmadan, hemen o anda başa çıkma yeteneğine güvenmesini söylüyordu. Bu tehlikeli ve pervasız bir düşünme şekli, diye düşündü ve sanki bu bir şakaymış gibi yüksek sesle güldü.

O arada Fenn'in konsantrasyonunu bozmuştu: kız başını kaldırıp baktı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu Taita?" dedi. "Sembol kat sayılarının rasyonel birleşimine yoğunlaşmışken dikkatimin dağılmasının tehlikeli olacağını söylemiştin."

Kızın sözleri Taita'yı bir anda kendine getirdi ve ne kadar kötü bir nata yapmış olduğunu fark etti. "Haklısın. Affet beni." Fenn yeniden kucağındaki kil tablete döndü. Taita da soruna odaklanmaya çalıştı, ama sorun yine sisli ve önemsiz kaldı. Taita hızla dudaklarını ısırdı ve kan çıktığını fark etti.

Duyduğu keskin acı kendine gelmesini sağlamıştı. Büyük bir çaba harcayarak konsantre oldu. Hatırlamak zorunda olduğu bir şey vardı. Yakalamaya çalıştı ama o bir gölge olarak kalmaya devam etti. Bir daha denedi ama yine yakalayamadı. Yanında Fenn kıpırdanıp içini çekti. Sonra kafasını kaldırıp Taita'ya baktı ve kil tableti kenara koydu. "Konsantre olamıyorum. Senin huzursuzluğunu hissedebiliyorum. Bir şey seni engelliyor." O içten yeşil gözlerini ona dikti ve sonra, "Onu şimdi görebiliyorum," diye fısıldadı. "Bu o, sudaki cadı." Çabucak boynundaki altını çıkardı ve avucuna aldı. İki eliyle birden tutuyordu. Taita da Lostris Tılsım'ını çıkarıp kendi eline aldı. Sonra ellerini birbirlerinin eline değdirip korunma halkasını oluşturdular. Taita hemen hemen aynı anda o yabancı etkinin geri çekildiğini hissetti. Hatırlamakta zorlandığı sözler de bir anda aklına gelmişti. Demeter'in uyarısını hatırlamaya çalışıyordu: Seni şimdiden kötülüğü ile etkilemiştir. Büyüleriyle ve ayartmalarıyla seni bağlamıştır. Sonra sağduyunu da çarpıtacak. Çok geçmeden onun sahiden kötü olduğundan kuşkulandırmaya başlayacaksın. Sana güzel, soylu ve herkes kadar erdemli görünür olacak. Seni ona karşı doldurdum diye asıl benim kötü olduğumu düşüneceksin. Bunlar olduğu zaman bizi bölmüş olacak ve ben yok olacağım. Sen de kendi rızanla, isteyerek teslim olacaksın. Böylece her ikimize karşı zafer kazanacak.

Taita, Eos'un zayıflatıcı etkisinden kurtulana dek koruyucu halkanın içinde kaldılar. Fenn'in gösterdiği desteğe hayran kalmıştı. Onun o yumuşak, minik ellerinden kendi çarpık ve boğum boğum ellerine akan gücü hissedebiliyordu. Bir ömre sığmayacak kadar çok şey paylaşmışlar ve birlikte duvarları mermer ve granitten ruhani bir kale yaratmışlardı.

Karanlık hızla çöktü ve havuzun üstü, yüzeydeki böceklere pike yapan yarasalarla doldu. Karşı kıyıda bir sırtlan acılı bir çığlık attı. Taita, Fenn'in elini bırakmadan ayağa kalkıp onu da kaldırdı ve kamp yerine döndüler.

Onları Meren karşıladı. Neşeli bir tavırla, "Sizi bulmak için bir ekip yolluyordum neredeyse," diye seslendi.

Daha sonra Taita, Meren ve subaylarıyla birlikte ateşin başına oturdu Onlar da neşeliydiler ve Taita uzaktan öteki adamların şakalarını ve kahkahalarını duyabiliyordu. Bir an için onları ayıltacak bir uyarı yapmayı düşündü, ama sonra vazgeçti: Onlar da Eos'un büyüleyici şarkısının etkisinde, ama bırakayım, gitmeye mecbur olduğumuz yolu böyle mutlu bir şekilde gitsinler. Ben sıkı durabildiğim sürece, onların da aklını başına getirmek için zamanım olacaktır.

HER GÜN, GÜNEYİN BIRAZ daha derinlerine indiler ve Meren'le adamlarının kararlılığında hiçbir değişiklik olmadı. Bir gece kampın etrafına çit döşenirken Taita, Meren'i kenara çekip, "Adamlarının moralini yüksek tutmak için ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bence dayanma güçlerinin sonuna geldiler, Asuvan'a, evlerine dönmek istiyorlar. Yakında bir isyanla karşılaşabiliriz." Bunları onu sınamak için söylüyordu, ama Meren öfkelenmişti.

"Onlar benim adamlarım ve hepsini gayet iyi tanıyorum. Belli ki, sen tanıyamamışsın Büyücü. Ne başlarında isyankâr bir saç teli var ne de ciğerlerindeki havada. Sözlerine benim kadar bağlılar."

Taita, "Bağışla beni, Meren. Senden nasıl kuşku duyabildim?" diye mırıldandı, ama Meren'in boğazından cadının sesinin yankılarının yükseldiğini duymuştu. Kendini, bu kadar sorunun üstüne bir de asık suratlarla ve huysuzluklarla uğraşmama gerek yok neyse ki, diyerek avuttu, bu Eos işimi kolaylaştırıyor.

O sırada Fenn kamptan koşarak fırladı, bir yandan da, "Büyücü! Taita! Çabuk gel!" diye bağıriyordu, "LiToLiti'nin bebeği dışarı fırladı ve ben tekrar içeri itemiyorum!"

"Bir an önce gelip o zavallı yavruyu senin elinden kurtarmalıyım," diyen Taita ayağa fırladı ve Fenn'le birlikte kampa koştu. Taita, Shilluk kızının yanına çöküp onu yatıştırırken doğum çabucak oluverdi. Fenn bu süreci dehşet içinde izlemişti. LiToLiti'nin her haykırışında o da yerinden zıplıyordu. Kasılmalar arasında kız soluk soluğa, ter içinde yatarken, "Artık hiç de eğlenceli bir spor gibi görünmüyor," dedi. "Seninle ikimizin bu işle uğraşmasına hiç gerek yok bence."

Gece yarısı olmadan, LiToLiti tepesinde bir tutam kara, kıvrıcık saçı olan, amber rengi bir oğlan doğurmuştu. Taita'ya göre, çocuğun gelişi, bu acı yolda yitirdikleri diğer genç hayatların telafisiydi. Hepsi babayla birlikte sevindiler.

Adamlar birbirlerine, "Bu iyi bir kehanet," diyordu. "Tanrılar bize gülümsedi. Artık seferimiz mutlaka başarılı olacak."

Taita danışmak için Nakonto'yu buldu. "Halkının âdeti nasıldır? Kadın yola devam etmeden önce ne kadar dinlenmeli?"

"İlk karım davarlarımızı yeni bir otağa götürürken doğurmuştu. Suları geldiğinde öğleni geçiyordu. Yolun kenarında işlerini görsünler diye anasıyla ikisini orada bıraktım. Hava kararmadan bana yetiştiler, bu da iyi oldu çünkü etrafta aslanlar vardı." "Sizin kadınlarınız güçlüymüş," dedi Taita. Nakonto hafifçe şaşırmış gibiydi. "E onlar Shilluk," dedi. Taita, "Bu da durumu açıklıyor," diyerek ona hak verdi.

Ertesi sabah LiToLiti, bebeğini, kendisinin eğilmesine gerek kalmadan meme emebilecek şekilde kucağına bağladı ve şafakla birlikte erkeğinin peşinden yola koyuldu.

Sulak, otlak bir arazide yola devam ettiler. Kumlu toprak hayvanların ayaklarının altında esnekti. Taita hafif yaraları ve rahatsızlıkları merhemiyile tedavi ettiği için durumlan iyiydi. Etrafta sonsuz antilop ve bufalo sürüleri olduğu için et sıkıntısı hiç çekmiyorlardı. Günler birbiri ardına sorunsuz geçip gidiyordu. Önlerinde fersah fersah açık arazi uzanmaktaydı.

Sonunda, karşıkı puslu mavi ufukta dik yamaçlı tepeler görüldü. Sonraki günlerde görüntü giderek büyüdü ve gökyüzünün yarısını kaplar hale geldi, Nil'in aktığı sarp geçidi görebiliyorlardı. Dağları aşmak için en rahat geçidin orası olduğunu bildiklerinden, doğruca o geçide yöneldiler. Yaklaştıkça sık ormanlarla kaplı yamaçları ve üzerlerindeki fil yollarını görebiliyorlardı. Nihayet Meren daha fazla dayanamadı. Ağır ilerleyen ana birlikten ayrılıp küçük bir keşif kolu kurdu. Doğal olarak, Taita'nın yanında at süren Fenn de onlarla geldi. Nehrin aktığı boğaza girip fil yolundan yamacın zirvesine doğru tırmanmaya başladılar. Nakonto ileri fırlayıp yeri incelemek için diz çöktüğünde yarı yola ancak gelmişlerdi.

Taita, "Ne oldu?" diye seslendi. Bir cevap gelmeyince atını sürdü ve Shilluk'un kafasını karıştıran

şeyi anlamak için yana doğru eğildi.

"At izleri." Nakonto yeri gösteriyordu. "Çok yeni. Sadece bir günlük."

"Dağ zebrası mı?" diyerek şansını denedi Taita.

Nakonto anlamlı bir şekilde başını salladı.

Fenn, Meren için, "Üstünde binici olan atlar," diye tercüme etti.

Meren endişelendi. "Yabancı atlılar. Medeniyetten bu uzakta kim olabilir? Düşman olabilirler. Kim olduklarını öğrenmeden peşlerinden gitmemeliyiz." Dönüp geldikleri yola baktı. Aşağıdaki düzlükte birliğin kaldırdığı san tozu görebiliyordu, hâlâ iki, üç fersah uzaktaydılar. "Ötekileri beklememiz lazım, o zaman daha güçlü oluruz." Taita cevap veremeden, tepedeki düzlükten biri seslendi ve sesi tepelerde yankılandı. Hepsini irkildi.

Meren, "Bizi keşfettiler!" diye bağırdı. "Ama Seth'in ferahlatıcı nefesi adına, bunlar her kimse Mısır diliyle konuşuyorlar." Avuçlarını boru gibi yapıp ağzının yanlarına koydu ve o da yukarıya seslendi. "Kimsiniz siz?" "Kutsal Firavun Nefer Seti'nin askerleri!" "Ortaya çıkın da sizi görelim," diye seslendi Meren.

Üç yabancı atlı onlara doğru gelmeye başlayınca rahatlayarak güldüler Meren o mesafeden bile birinin mavi Mamose Evi sancağını taşıdığı görebiliyordu, yaklaştıkça her halleriyle Mısırlı oldukları iyice belli olmuştu. Meren onları karşılamak üzere ileri çıktı. İki grup bir araya gelene hayvanlardan indiler ve büyük bir sevinçle kucaklaştılar.

Grubun lideri, "Ben Yüzbaşı Rabat'ım," diye kendini tanıttı. "Firavun Nefer Seti'nin hizmetindeki Albay AhActon birliğinde subayım."

"Ben de Albay Meren Cambese, aynı ilahi, Firavun için özel bir göreve gidiyorum." Meren daha yüksek rütbeli olduğu için, Rabat bir yumruğunu göğsüne götürerek selam durdu. Meren devam etti. "Ve bu da büyücü, Gallalalı Taita." Rabat'ın gözünde gerçek bir saygı ifadesi belirdi ve tekrar selam durdu. Taita, onun aurasından sınırlı bir zekâyâ sahip olduğunu ama aynı zamanda saf ve dürüst olduğunu anlamıştı.

"Ünün senden önde gidiyor Büyücü. Lütfen izin ver seni kampımıza götüreyim ve onur konuğumuz ol."

Rabat, küçük olduğu için Fenn'e aldırılmamıştı ama o bu hor görmenin farkındaydı. Taita'ya Shilluk dilinde, "Ben bu Rabat'tan hoşlanmadım," dedi. "Kibirli biri o."

Taita gülümsedi. Fenn başta edilmeye alışmıştı. Bu hali, Lostris'in Mısır hükümdarı olduğu zamanki halini hatırlatıyordu. "O sadece kaba bir asker," diye avuttu kızı "Ve uğraşmana değmez." Fenn'in ifadesi yumuşadı. "Emrin nedir Büyücü?" diye sordu Rabat.

"Birliğimizin geri kalanı epeyce yük taşıyor." Taita düzlükteki toz bulutunu gösterdi. "Lütfen adamlarından birini onlara rehberlik etmesi için yolla." Rabat hemen bir adamını görevlendirdi ve sonra sarp, kayalık yolda onların önüne düştü.

Taita, onunla yan yana giderken, "Albay AhActon nerede komutan?" diye sordu. "Nehir boyunca ilerlerken bataklık hastalığından öldü." "Yedi yıl önce miydi bu?"

"Hayır, Büyücü. Tam dokuz yıl ve iki ay önceydi," diye düzeltti Rabat. "Bunca zamandır sevgili yurdumuz Mısır'dan uzağız."

Taita, Karnak'tan buraya gelmek için geçen süreyi hesaba katmayı unuttuğunu fark etti. "Albay AhActon'un yerine kim kumanda ediyor orduya?" diye sordu. "Albay Tinat Ankut." "O nerede?"

"Firavun'un emrine uyarak orduyu nehir boyunca güneye götürdü, geni yirmi adam ve bazı kadınlarla birlikte burada bıraktı, bunlar ya yolda doğum yaptılar ya da artık gidemeyecek kadar hasta ve güçsüz düştüler."

"Albay Tinat niye burada bıraktı seni?"

"Bana ekin ekmemi, bir at sürüsünü de dönüşünde hazır tutmamı emretti, ayrıca geri çekilmek zorunda kalırsak burada bir üs olmasını istiyordu."

"Gittiklerinden beri bir haber aldın mı onlardan?"

"Birkaç ay sonra kurtulan atlarla birlikte üç adam gönderdi. Anlaşılan, güneyde gittikleri ülkede atları sokunca öldüren bir tür sinek varmış ve sürüsünün neredeyse tamamını kaybetmiş. O üç kişi geldikten sonra kendisinden bir daha haber almadık. Bu yabancı yerle onu ve adamlarını yuttu. Bu çok uzun yıllar önceydi. Bunca zamandır karşılaştığımız ilk medeni insanlar sizsiniz." Sesi mahzunlaştı.

Onun cesaretini ölçmek için, "Burayı terk edip yanındakilerle birlikte Mısır'a dönmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu Taita.

Rabat, "Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Ama bana verilen emir ve görevim bu mevzii tutmaktı." Biraz duraksadıktan sonra devam etti. "Üstelik Mısır ile aramızda insan yiyen Chimalar ve büyük bataklıklar vardı." Taita muhtemelen asıl bu nedenle kıpırdamadın yerinden, diye düşündü. Konuşurken geçidin başına kadar gelmişlerdi ve önlerinde geniş bir plato uzanıyordu. Hemen o anda, buradaki havanın aşağıdaki ovalardan çok daha hoş olduğunu fark ettiler.

Ortalıkta otlayan büyükbaş hayvanlar vardı ve Taita onların gerisinde çamurdan duvarları olan sağlam bir askeri kale görüp şaşırıldı. Bu uzak ve vahşi yerde kale bir hayal gibiydi; iki yıl önce Qebui'den ayrıldıklarından beri gördükleri ilk medeniyet belirtisiydi. Mısır'da hiç kimsenin haberdar olmadığı kayıp bir ileri karakoldu burası. "Buranın adı nedir?" diye sordu Taita. "Albay Tinat, Adaki Kalesi demişti."

Otlayan hayvanların arasından ilerlediler, bunlar yüksek, uzun bacaklı, geniş ve çıkıntılı omuzlu hayvanlardı ve ağır, yayvan boynuzları vardı. Hepsinin postu farklı bir renk ve desendeydi, iki tane birbirinin aynı olan yoktu. Ya kırmızı beyaz ya siyah, sarıydılar, zıt renklerde de lekeleri, benekleri bulunuyordu.

"Bu hayvanları nereden buldunuz?" diye sordu Taita. "Hiç böylesini görmemiştim."

"Yerli kabilelerden satın aldık. Onlar bu hayvanlara zebu diyor. Sürü bize süt ve et sağlıyor. Onlar olmasa şimdikinden bile daha fazla sıkıntı çekeriz."

Meren kaşlarını çattı ve ruhsuzluğundan dolayı Rabat'ı paylamak üzere ağzını açtı, ama Taita, onun niyetini anlayarak başını çabucak sallayıp susturdu. Bu adam hakkında Taita da diğerleriyle aynı düşüncedeydi ama daha sonra bu adamın işbirliğine ihtiyaç duyacakları için ona saldırganın bir yararı olmayacaktı. Kalenin etrafındaki tarlalarda karabuğday, kavun ve Taita'nın bilmediği bazı sebzeler ekiliydi. Rabat onlara yerlilerin verdiği isimleri saydı ve iri, parlak siyah bir sebze koparmak üzere atından indi. Sonra onu, Taita'ya uzattı. "Etle birlikte pişirilince lezzetli ve besleyici oluyor."

Kaleye vardıklarında, garnizondaki kadın ve çocuklar kapılara koşup karşıladılar, yanlarında ekşi süt ve karabuğday ekmekleri vardı. Hepsi elli kişi kadardı ve yeterince yakınlık gösterecek de hallerinde bir pejmürdelik, bir mahzunluk vardı. Kaledeki barınma imkânları sınırlıydı. Kadınlar Taita ile Fenn'e küçük, penceresiz bir hücre verdiler. Zemin sıkıştırılmış topraktı, karıncalar askeri bir nizamla kabaca yontulmuş duvarlarda yürüyor ve parlak siyah kakalaklar kütük duvarlardaki çatlaklardan girip çıkıyordu. Odanın önceki sakinlerinin yıkanmamış bedenleri ve eşyaları kötü bir koku yaymak taydı. Rabat özür dileyerek Meren ile diğer subay ve askerlerin, kendi askerleriyle birlikte ortak barakalarda yatacaklarını açıkladı. Taita şükran ve üzüntüyle bu konukseverlik teklifini geri çevirdi.

Meren'le ikisi, kaleden yarım fersah uzakta, bir akarsuyun kıyısında, gölgeli ağaçlarla dolu uygun bir arazi buldular. Kalede kalmamalarından ötürü rahatlamış görünen Rabat, Meren'in Şahin Mührü'ne büyük saygı gösterdi ve taze süt, karabuğday ve düzenli aralıklarla kesilmiş öküz eti verdi.

Hilto, Taita'ya, "Umarım burada fazla kalmayız," dedi ikinci gün. "Bu insanların morali o kadar bozuk ki, bizim adamlarımızı da etkileyebilir. Bizimkilerin morali düzgün ve öyle de kalsınlar istiyorum. Üstelik, bütün kadınlar evli ve bizim adamların çoğu çok uzun süredir bekâr. Yakında onlarla oynamak isteyecekler ve sorun çıkacak."

"Gerekli düzenlemeleri yapar yapmaz yola çıkacağımıza söz veriyorum iyi Hilto." Taita ve Meren sonraki günleri melankolik Rabat'la görüşerek geçirdiler.

Taita, "Albay Tinat'la güneye kaç kişi gitti?" diye sordu.

Pek çok cahil insan gibi Rabat'ın da hatırı sayılır bir hafızası vardı ve hiç duraksamadan cevap verdi. "Altı yüz yirmi üç kişi ve yüz kırk beş tane de kadın."

"Merhametli İsis, Karnak'tan hareket etmiş olan o bin kişiye ne oldu?"

"Bataklıklar karmaşık ve derindi," diye cevap verdi Rabat. "Çoğuluz bataklık hummasına yakalandık. Rehberlerimiz güvenilmez kişilerdi. Ve yerli kabilelerin saldırısına uğradık. Çok fazla insan ve at zayıtı verdik. Eminim siz de benzer şeyleri yaşamışsınızdır Adari'ye gelene kadar."

"Evet öyle oldu. Ama bataklıklardaki su çekilmişti ve rehberlerimiz iyiydi." "Demek ki siz daha şanslıymışsınız." "Albay Tinat'ın adamlarla atları buraya yolladığını söyledin. Kaç at yollamıştı?"

Taita daha ılımlı bir konuya dönmüştü. "Elli altı at geri geldi, hepsini de sinekler sokmuştu. Çoğu buraya geldikten sonra öldü. Sadece on sekiz tanesi kurtuldu. Atları teslim ettikten sonra, Albay Tinat'ın adamları tekrar ona katılmak üzere güneye döndü. Onlar için bulduğum hamalları da götürdüler."

"Yani Tinat'ın adamlarından burada kalan olmadı?"

"Biri çok hasta olduğu için onu göndermedim. Bugüne kadar yaşamayı başardı."

"Onu sorguya çekmek isterdim," dedi Taita.

"Hemen gönderirim."

Kurtulan yegane kişi uzun boylu ama iskelet gibi sıskaydı. Taita sıskalığının ve cılız beyaz saçlarının, yaşlılığın değil hastalığın kalıntıları olduğunu bir bakışta anladı. Yine de adam sağlığına kavuşmuştu. Rabat'ın kumandasındaki diğer adamların çoğunun aksine neşeli ve istekliydi.

"Başına gelen felaketi duydum," dedi Taita. "Cesaretini ve gayretlerini kutluyorum." "Bunu yapan tek kişi sen oldun Büyücü, teşekkür ederim." "Adın ne?" "Tolas." "Rütben?"

"At doktoruyum ve aynı zamanda çavuşum." "Albay Tinat kurtulan atları geri getirmeni emretmeden önce nereye kadar gitmişsiniz?"

"Yaklaşık yirmi günlük yoldu Büyücü, belki iki yüz fersah kadar. Albay Tinat hızlı ilerlemeye kararlıydı... fazla hızlı. Bunun, at kaybımızı artırdığına inanıyorum." "Neden o kadar telaşlıydı?" Tolas hafifçe gülümsedi. "Bana açıklamadı Büyücü ya da fikrimi sormadı."

Taita bir süre düşündü. Tinat cadının etkisine girmiş olabilirdi, o da onu güneye doğru çekmiş olmalıydı. "Peki iyi Tolas, atlara musallat olan hastalığı anlat bana. Yüzbaşı Rabat bahsetti ama ayrıntılara girmedi. Niçin hastalığın o sineklerden kaynaklandığını düşündün?"

"Sineklerle ilk karşılaşmamızdan on gün sonra ortaya çıktı. Atlar aşırı derecede terlemeye başladı, gözleri o kadar kan doldu ki, yan yarıya kör oldular. Çoğu ilk belirtilerin görülmesinden sonraki on, on beş gün içinde öldü." "Sen bir at doktorusun. Hiçbir tedavi bilmiyor musun?"

Tolas duraksadı ve soruya cevap vermedi. Onun yerine, "Bindiğin gri kısrağı gördüm," dedi. "Hayatım boyunca on binlerce at gördüm ama bu kısrağın en güzellerinden biri. Asla onun gibisini bulamayabilirsin bir daha." "Attan iyi anladığın belli Tolas, ama bana niye böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü böyle bir atı sineklere kurban etmek yazık olur. Eğer yola devam etmeye kararlıysan, ki öyle olduğunu sanıyorum, kısrağı ve tayını dönene kadar benimle bırak. Ona kendi çocuğummuş gibi bakarım." "Bunu düşüneceğim," dedi Taita. "Ama soruma dönelim: bu sinek hastalığına karşı bir ilaç

biliyor musun?" "Buralardaki yerliler böğürtlenden damıttıkları bir iksir kullanıyor. Büyükbaş hayvanlarına ondan veriyorlar."

"Peki, Adari Kalesi'nden ayrılmadan önce niye Albay Tinat'ı bu konuda uyarmadılar?" "O zamanlar yerlilerle temasımız yoktu. Ben hasta atlarla birlikte dönünce ilaç satmak istediler." "İlaç etkili mi?"

"Her zaman değil," dedi Tolas. "Bana öyle geliyor ki hastalanan on attan altısını iyi etti. Ama belki de öbürleri mikrop kapalı çok oluyordu."

"İlacı kullanmasan kaç tane kaybın olurdu?"

"Kesin olarak söyleyemem."

"Tahminde bulun."

"Bence bazı hayvanlarda o sineklere karşı doğuştan bağışıklık var. Çok az bir kısmı, mesela yüz attan beşi hastalanmıyor. Ötekiler, belki yüz attan otuzu veya kırkı hastalanıyor, ama iyileşiyor. Geri kalanı ise ölüyor. Hastalanıp iyileşen hayvanlar sonraki mikroplara karşı bağışıklık kazanmış oluyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yerlilerden."

"Senin baktığın atlardan kaç hastalandıktan sonra iyileşti?"

"Çoğuna ilaç vermek için çok geç kalmıştık. Ancak, on sekiz tanesi ayağa kalktı," dedi Tolas hemen, sonra da ekledi. "Onlar bağışıklık kazandı."

"Pekâlâ Tolas bu yerli ilacından çok miktarda almam lazım. Benim için temin edebilir misin?"

"Daha iyisini yapabilirim. Neredeyse dokuz yıldır bu konu üzerinde çalışıyorum. Yerliler ketum davranıp formülünü vermiyorlar ama kullandıkları bitkileri buldum. Kadınlar toplarken onları gözetledim."

"Bana da gösterir misin?"

"Tabii ki Büyücü," dedi Tolas. "Ama yine hatırlatıyorum, tedavi edilen bir sürü at ölebilir. Senin gri kısrağın böyle bir riske atılmayacak kadar değerli bir hayvan."

Taita gülümsedi. Belli ki Tolas, Duman Yeli'ne âşık olmuştu ve yanında kalsın istiyordu. "Bana anlattığın her şeyi dikkate alacağım. Ama şimdi asıl düşünmem gereken o ilacın sırrını öğrenmek."

"Yüzbaşı Rabat'ın izniyle yarın ormana götürürüm seni, o böğürtlenlerden toplarız. Buldukları bölgeye gitmek için birkaç saat at sürmek lazım."

"Harika." Taita memnundu. "Şimdi de Albay Tinat'la güneye gittiğiniz yolu tarif et." Tolas, ona hatırlayabildiği her şeyi anlatırken, Fenn de kıl tablete notlar aldı. Tolas'ın anlatacakları bitince, Taita, "Bana anlattıkların paha biçilmez değerinde Tolas," dedi.

"Ama şimdi de sinek bölgesine geldiğimizi nasıl anlayacağımızı söylemelisin."

Tolas işaret parmağını Fenn'in kıl tablete çizdiği haritaya uzattı. "Güneye doğru giderken, yaklaşık yirminci günde bir bakirenin memelerine benzeyen bir çift tepe göreceksiniz. Birkaç fersah öteden görünüyorlar. İşte o tepeler sınır. Ne olur gri kısrağı götürme. Yoksa o berbat yerde yitirirsin onu."

ERTESİ SABAH, BÖĞÜRTLEN ARAMAYA ormana giderken Yüzbaşı Rabat da onlara eşlik etti. Atlar rahvan gidiyordu ve konuşmak için epey fırsatları oldu.

Birkaç saat sonra Tolas onları nehrin kıyısında, boğazın iyice derinlerinde bulunan devasa yabancı incir ağaçlarına götürdü. Çoğu dalda öbekler halinde minik, mor-siyah meyveler vardı. Fenn, Tolas ve kaleden getirdiği öteki üç adam ağaçlara tırmandılar. Hepsinin boynunda deri torbalar asılıydı. Ağaçtan indiklerinde elleri mora boyanmıştı ve meyvelerden leş gibi bir Çürük kokusu geliyordu. Fenn bir avuç meyveyi Kasırğa'ya vermek istedi ama hayvan yemeyi reddetti. Duman Yeli de aynı şekilde davrandı. Tolas, "Alışık olmadıkları bir tat," dedi. "Ama bunları karabuğday karıştırırsanız hayvan ya yemez ya da hemen çıkarır," diye açıkladı. Taşlar iyice kızınca karışımdan avuç avuç alıp üzerine dizdi ve kavrulsun diye bıraktı. Sonra soğumaları için onları kenara alıp yenilerini dizdi. "Bu çörekler en kötü koşullarda bile bozulmadan aylarca dayanır. Üzerleri yeşil küfle kaplansa bile atlar yer."

Fenn birini aldı ve parmakları yandı. Soğuyana kadar bir elinden ötekine geçirip üfledi ve Duman Yeli'ne uzattı. Kısrak burun deliklerini iyice açarak çöreği kokladı. Sonra dudaklarının arasına aldı ve gözlerini devirip Taita'ya baktı. "Yemene bak seni aptal şey," dedi Taita. "Ye. Sana yararlı o."

Duman Yeli çöreği çiğnemeye başladı. Ağzından birkaç parça kırıntı dökülse de kalanını tamamen bitirdi. Sonra başını eğip otların arasındaki kırıntıları aradı. Kasırğa da ilgiyle onu izliyordu. Fenn, ona da bir tane uzatınca annesini taklit ederek afiyetle yedi. Sonra burnuyla Fenn'i dürtüp biraz daha istedi. Taka, Tolas'a, "Ne dozda veriyorsun?" diye sordu.

"Bu deneyim meselesi," dedi Tolas. "Hayvan sinek ısırığı belirtisi gösterir göstermez, belirtiler kaybolana kadar her gün dört veya beş çörek veriyorum, sonra da tamamen iyileşmiş görünene kadar bir doz vermeye devam ediyorum." "Bu meyveye ne diyorsunuz?" diye sordu Fenn.

Tolas omuz silkti. "Ootasalar kendi dillerinde bir şey diyor ama ben Mısır dilinde bir ad vermeyi hiç düşünmedim."

Fenn, "O zaman ben buna Tolas meyvesi adını veriyorum," deyince Tolas şükranla gülümsedi.

Ertesi gün Taita ve Fenn, yanlarına Shofar ile dört asker ve çok miktarda Tolas çöreği yapmaya yetecek kadar malzeme alıp yine aynı yere gittiler. Çayırın tam ortasına, Nil'in kurumuş yatağına bakan açıklığa kamp kurdular. On gün orada kaldılar ve yirmi deri çuvalı çörekle doldurdular. Elleri mosmor boyanmış olarak on katır dolusu yükü döndüklerinde, Meren'le adamlarının yola çıkmak için sabırsızlandıklarını gördüler.

RABAT'A VEDA EDERLERKEN YÜZBAŞI hüznle, "Muhtemelen bu hayatta bir daha hiç karşılaşmayacağız Büyücü," dedi. "Ama sana küçük bir hizmette bulunmama izin vermen benim için büyük bir onurdu."

"Ben de gönüllü yardımlarına ve keyifli arkadaşlığına minnettarım. Bunu Firavun'un da duymasını sağlayacağım," diye söz verdi Taita.

Yine güneye doğru yola koyuldular, bu sefer Tolas rehberlik ediyordu ve bakire memeleri şeklindeki tepelere, yani sinekler ülkesine gidiyorlardı. Adari Kalesi'nde geçirdikleri vakit, adamların ve hayvanların dinlenmesine yaramıştı ve moralleri yine düzgündü. Taita avcılara, yakaladıktan kuşların kuyruklarını muhafaza etmelerini emretti. Derilerini nasıl yüzeceklerini, tuzlayacaklarını ve kurumaya bırakacaklarını gösterdi. Bu arada, ağaçtan saplar oydular ve kurumuş derilere kemik yerine onları geçirdiler. Nihayet Taita sinekliklerden birini kaldırıp gösterdi. "Yakında bunların değeri artacak. Muhtemelen sinekleri kovmak için tek silahımız olacaklar."

Adari Kalesi'nden ayrıldıktan sonraki yirminci günün sabahında her zamanki gibi erkenden yola çıktılar. Öğleni biraz geçerken Tolas'ın tahmin ettiği gibi, ikiz tepeler karşıki ufukta belirdi.

Taita, Meren'e, "Daha ileri gitmeyelim. Dur emri ver," diye seslendi. Kaleden ayrılmadan önce, Tolas'ın önerisine körü körüne uymamaya karar vermişti. Duman Yeli ile Kasırğa'ya çöreklerden vermeye başlamıştı ve ilacın ilk sinek ısırığından önce kanlarına karışmasını umut ediyordu. Sinek bölgesine gelmeden önceki son gece de Fenn'i de yanına alıp atların olduğu bölüme gitmişti. Onların geldiğini gören Duman Yeli kişnedi. Taita onun alnını okşayıp kulaklarının arkasını kaşdı ve Tolas çöreği, ni verdi. Fenn de aynısını Kasırğa'ya yaptı. Artık ikisi de çörekleri sever olmuştu ve büyük bir iştahla yediler. Tolas gölgelerin arasından onları izliyordu. Sonunda Taita'ya yaklaştı ve çekingen bir tavırla selamladı. "Demek gri kısrakla tayını yanınıza alıyorsunuz?" "Onları geride bırakmaya dayanmam," dedi Taita.

Tolas içini çekti. "Anlıyorum Büyücü. Belki ben de olsam aynı şeyi yapardım. Kurtulmaları için Horus'a ve İsis'e dua edeceğim." "Teşekkürler Tolas. Eminim ki, yeniden buluşacağız."

Ertesi sabah vedalaştılar. Tolas artık onlara rehberlik edemezdi ve Adari Kalesi'ne dönüyordu. Nakonto öne geçmiş, yolu inceliyordu, Meren ve üç birlik de onun arkasındaydı. Taita ile Fenn, Duman Yeli ile Kasırğa'nın üstünde onların arkasından gidiyorlardı. On sekiz attan oluşan sürü dağınık bir şekilde onları izliyor, Shabako ve dördüncü birlik de en geriden geliyordu.

Akşam tepelerin eteğinde kamp kurdular. Onlar ateşlerin başına oturup yemeklerini yerken, ilerideki karanlık ovadan tehditkâr aslan kükremeleri duyuldu. Taita ile Meren bağladıkları atların iplerini kontrol etmeye gittiler, ama aslanlar yaklaşmadı ve kükremeleri giderek uzaklaştı. Sonunda üzerlerine gecenin sessizliği çöktü.

Ertesi sabah, birlik toparlanırken Taita ile Fenn atlara Tolas çöreği dağıttılar. Sonra at binip ikiz tepelerin arasından yola devam ettiler. Taita tam ritme uyarak gevşemişti ki, aniden doğrulup Duman Yeli'nin boynuna baktı. Hayvanın ipeksi postunda, yelesine yakın bir yerde, kocaman, kara bir sinek belirmişti. Taita sağ avucunu çukurlaştırıp sineğin konmasını ve sivri siyah hortumunu uzatıp kısrığın derisinin altındaki kan damarına batırmasını bekledi. Sinek hayvana bağlı olacağı için büktüğü avucuyla yakalayabilirdi. Hayvan vızıldayıp kaçmaya çalıştı, ama Taita avucunu iyice sıkıp kafasını ve kabuğunu ezdi. Sonra iki parmağıyla tutup Fenn'e gösterdi. "Bu, kabilelerin çeçe dediği sinek. Bunun arkasından sürüyle gelecekler." O henüz sözünü bitirmeden başka bir tanesi gelip atın boynuna kondu ve hortumunu kulağının arkasındaki yumuşak deriye batırdı. Taita uzanıp sineğe vurdu ama sert bir darbe indirdiği halde sinek uçarak uzaklaştı.

Meren, "Sinekliklerinizi çıkarın," diye emretti. Kısa bir süre sonra hepsi dindar fanatikler gibi kendilerini ve hayvanlarını dövmeye başlamıştı. Sonraki günlerde de sineklerin işkencesi devam etti.

Gündüz sıcağında daha kötü oluyorlardı, ama gece de ayın ve yıldızların ışığı saldırmalarına yetiyor, adamları ve atları uykusuz bırakıp çıldırtıyorlardı.

Atların kuyruklan sürekli sağrılarını ve arka bacaklarını dövüyordu. Kulaklarına, gözlerine konan sinekleri kovalamak için durmadan kafalarını sallıyorlardı.

Adamların suratı kırmızı, grotesk meyvelere dönmüş, gözleri şiş etlerin arasında birer çizgi haline gelmişti. Enseleri yumru yumruydular ve kaşını dayanılmazdı. Tırnaklarıyla kulaklarının arkasını adeta kazıyorlardı. Gece olunca kurumuş fil tersinden dumanlı ateşler yakıp başına çömeliyor, öksürüp soluyarak sineklerden bir süre uzak kalmaya çalışıyorlardı. Ama nefes almak için ateşin başından biraz ayrılınca sinekler hücum ediyor ve kondukları anda hortumlarını batırıyorlardı. Kabukları o kadar sertti ki, vurmakla kolay kolay bir şey olmuyordu. Buldukları yerde biraz sersemliyor, sonra başka bir yere konup kan emmeye devam ediyorlardı. Tek etkili silah sinekliklerdi. Onları öldürmese de uzun kuyruk tüylerine bacakları ve kanatları takıldığı için, yakalayıp parmak arasında ezme mümkün oluyordu.

Taita, adamlara, "Bu canavarların bölgesinin de bir sınırı var," diyerek cesaret veriyordu. "Nakonto onları çok iyi biliyor. Karşılaştığımız gibi aniden onlardan kurtulacağımızı söylüyor."

Meren hızlanmaları için adamları zorluyor ve kendisi örnek olsun diye önden gidiyordu. Uykusuzluktan ve sineklerin kanlarına karıştırdığı zehirden perişan haldeki adamlar eyerlerinde sallanıyorlardı. Bir asker düşerse arkadaşları yakalayıp yeniden atına bindiriyor ve yola devam ediyorlardı.

Bir tek Nakonto sineklere dayanıklıydı. Teni düzgün ve parlak kalmıştı, sinek ısırığı yoktu. Sineklerin kanını iyice emmelerine izin veriyor böylece hayvanlar uçamaz hale geliyordu. Sonra da kanatlarını koparıp alay ediyordu. "Beni adamlar bıçakladı, leopardlar ısırıldı, aslanlar pençe attı. Siz kim oluyorsunuz da beni rahatsız ediyorsunuz? Şimdi cehenneme kadar yürüyerek gidebilirsiniz." Tepeleri geçtikten sonraki onuncu günde sinek bölgesini geride bıraktılar. Geçiş o kadar ani olmuştu ki gafil avlandılar. Bir an önce sineklere küfredip kıvrılırken elli adım sonra ormanda o uğursuz vızıltı kalmamıştı. Zulüm bölgesinden bir fersah kadar uzaklaşınca ıssız bir nehir guidelinee ulaştılar. Meren, adamlara acıdı. "Mola!" diye bağırdı. "Suya son giren aptal aptal sırttan bir bakiredir."

Çıplak vücutlar arasında bir koşuşturma yaşandı; orman sevinç ve kkktkkma çığlıklarıyla çınladı. Göletten çıktıklarında Taita ile Fenn herkesin şiş yerlerine büyücünün merheminden sürdüler. O gece kamp ateşlerinin etrafında kahkahalar ve şakalar hiç bitmedi.

Fenn, Taita'nın yanına diz çöküp sarsarak uyandırdığında hava karanlıktı. "Çabuk gel Taita! Korkunç bir şey oluyor." Taita'yı elinden tutup atların yanına doğru sürükledi. "Duman Yeli ve Kasırga, ikisi de."

Yanlarına geldiklerinde tay yerdeydi, soluk almak için çarpınan bedeni inip kalkıyordu. Duman Yeli ise başında durmuş, uzun dil darbeleriyle kafasını yalarken o da zor ayakta duruyordu. Örtüsü üzerinden kaymıştı ve hayvan ter içindeydi, terler karnından, bacaklarından yere damlıyordu.

"Shofar'la askerlerini çağır. Söyle, acele etsinler. Sonra koşarak git ve aşçılardan en büyük kazana sıcak su koyup bana getirmelerini iste." Taita'nın ilk düşüncesi Kasırga'yı yeniden ayağa kaldırmak ve Duman Yeli'ni de ayakta tutmaktı. Bir at bir kez yere düşünce mücadele isteğini yitirir ve hastalığa teslim olurdu.

Shofar ve adamları Kasırga'yı ayağa kaldırıp öyle tuttular ve Taiîa da ılık süngerle her tarafını sildi. Fenn başının yanında durmuş hafifçe burun deliklerine üflüyor, bir yandan art arda Tolas çöreklerini yedirirken bir yandan da cesaret verici güzel sözler fısıldıyordu.

Taita tayın banyosunu bitirir bitirmez Duman Yeli'ne döndü. "Cesur ol, sevgilim," diye mırıldandı ve ıslak keten bezle vücudunu ovalamaya başladı. Meren de temiz bezlerle kuruluyordu. Sonra sırtına

Taita'nın kaplan postunu örttüler. "Sen ve ben bunu bu gece yeneceğiz." Taita kısarak konuşmaya devam etti ve adını her söyleyişinde gücün sesini kullandı. Hayvan kulaklarını dikmiş onu dinliyor, bacaklarını yayarak dengesini korumaya çalışıyordu. "Aferin sana Duman Yeli. Sakın vazgeçme."

Taita bala batırdığı Tolas çöreklerini kendi eliyle yediriyordu. Hayvan o halinde bile bu lezzete dayanamıyordu. Sonra, kendisinin atların ateşini düşürmek, boğaz iltihaplarını gidermek ve güçlendirmek için yapmış olduğu ilaçtan bir çanak içirdi. Fenn'le ikisi atları koruyan tanrı Horus'un onu koruması için ellerini birleştirdiler. Meren ve adamları da duaya katıldı ve gece boyunca ilahi söylediler. Sabah olduğunda Duman Yeli ve tayı hâlâ ayaktaydı ama başları sarkmıştı ve artık çörek yemiyorlardı. Bununla birlikte, Fenn'le Taita'nın verdiği kazanlar dolusu tatlı suyu lıkır lıkır içtiler. Öğleden hemen önce, Duman Yeli kafasını kaldırdı ve tayına kişnedi, sonra da kafasını uzatıp omzundan dürttü. O da başını kaldırıp anjine baktı. Adamlardan biri, "Başını kaldırdı," dedi heyecanla.

Başka biri, "Daha güçlü duruyor," diye gözlem yaptı. "Mücadele ediyor, hem kendisi hem de tayı için." "Terlemesi durdu. Ateşi düşüyor."

O akşam Duman Yeli beş tane daha ballı Tolas çöreği yedi. Ertesi sabah Taita'nın peşinden nehir yatağına gitti ve beyaz kumlarda yuvarlandı. Nil kıyısında yetişen tüylü, pembe başlı belli bir otu her zaman çok sevdiği için Taita ile Fenn o ottan demetler dolusu biçip en güzellerini önüne serdiler. Dördüncü gün, hem Duman Yeli hem de Kasırğa boş karınlarını o otlarla doldurdular. Taita, "Tehlikeyi atlattılar," deyince Fenn, Kasırğa'ya sarıldı ve sonra kalbi kırılmış ve bir daha hiç düzelmeyecekmiş gibi ağlamaya başladı.

Tolas çöreklerine rağmen bir sürü atta daha hastalık belirtileri vardı. On iki tanesi öldü, ama Meren onların yerine bağışıklık kazanmış olanları geçirdi. Bazı adamlar da sinek zehrinden ötürü hastaydı: feci baş ağrısı çekiyorlardı ve bütün eklemleri o kadar sertleşmişti ki zor yürümekteydiler. Hayvanların ve adamların yola devam edecek kadar iyileşmesi için pek çok gün geçti. O zaman bile, Taita ile Fenn, Duman Yeli ile Kasırğa'ya kendi ağırlıklarını yüklemeler ve yedek atlara binip onları da yanlarında götürdüler. Meren herkesin tam olarak iyileşmesi için günlük ilerleme mesafesini ve hızını düşürmüştü. Günler sonra, bir kez daha hızlarını artırdı ve yine canlı bir şekilde yola devam ettiler.

Sineklerin bölgesinden sonraki iki yüz fersah boyunca insan yerleşimine rastlamadılar. Sonra gezgin balıkçıların yaşadığı bir köye geldiler. Atlılar ortaya çıkar çıkmaz köy sakinleri kaçmıştı. Bu açık renkli, garip bronz silahları olan, boynuzsuz acayip hayvanlara binen insanlarla karşılaşmanın şoku onlara fazla gelmişti. Taita balık tütsüledikleri ızgaralara baktı ve hemen hemen bomboş buldu. Nil artık köye rızkını vermiyordu. Belli ki, balıkçılar açlıktan kıvrılmaktaydı.

Nil kıyısı boyunca uzanan taşkın ovalarında pala boynuzlu ve gözlerinin etrafında beyaz lekeler olan sağlıklı, gülbüz antilop sürüleri otlanıyordu. Erkekleri siyah, dişileri koyu kırmızıydı. Meren atlı okçularından beş tanesini yolladı. Antiloplar atları merak etmiş gibiydi ve yanlarına geldiler. İlk ok dalgası dört tanesini, ikinci dalga da bir o kadarını daha devirdi. Öldürdükleri antilopları bir barış teklifi olarak köyün dışına bıraktılar ve beklemeye başladılar. Açlıktan ölen köylüler fazla dayanamadı ve yabancılardan gelecek ilk saldırı işaretinde yeniden kaçmaya hazır bir şekilde, ihtiyatla yaklaşmaya başladı. Onlar etleri parçalayıp on tane ateş yakarak pişirmeye başlayınca Nakonto ortaya çıktı. Onların sözcüsü de gri sakallı saygıdeğer bir adamdı, gıcırtilı, tiz bir sesle konuşuyordu.

Nakonto geri gelip Taita'ya rapor verdi. "Bu insanlar Ootasaların akrabaları. Dilleri o kadar benziyor ki rahatça anlaşabildik."

Artık köylüler yaklaşmış adamları, silahlarını ve atlarını inceleyecek kadar cesaretlenmişti. Bekâr

kızların üstünde sadece bellerindeki ipe dizili boncuklar vardı ve Shilluk kadını olmayan askerlerle hemen kaynaşmışlardı.

Evli kadınlar, Taita'ya," Meren'e ve yüzbaşılara sukabakları içinde ekşi bira getirdiler, Poto adındaki yaşlı adam ise kurumla Taita'nın yanına oturdu ve Nakonto'nun çevirdiği sorulan yanıtladı.

"Güney diyarlarını çok iyi bilirim," diye böbürlendi. "Babam ve daha önce de onun babası büyük göllerde yaşamıştı, o göller balık doluydu, hem de bazıları öyle büyüktü ki, dört adam ancak kaldırabilirdi. Kalınlıkları da bu kadardı..." Sıska kollarıyla bir daire yaptı, "...ve uzunlukları da bu kadar..." ayak başparmağıyla yere bir çizgi çizdi, sonra dört adım attı ve ikinci bir çizgi çekti, "...oradan buraya kadar."

Taita, "Balıkçılar her yerde aynı," diye belirtti ama gereken hayranlık nidalarını çıkarmayı da ihmal etmedi. Poto kendi kabilesi tarafından "mal edilmiş benziyordu ve ilk kez bütün dikkatleri üstüne toplamıştı. u yeni dostlarının arkadaşlığı hoşuna gidiyordu.

"Peki kabilen o bereketli göllerden niye ayrıldı?" diye sordu Taita.

"Doğudan, bizden daha güçlü ve sayıca daha üstün insanlar geldi ve onlara karşı koyamadık. Bizi nehir boyunca kuzeye, buraya sürdüler." Bir an için mahzunlaştı sonra yeniden ışıldadı. "Sünnet olduğum zaman babam, beni bunun, yani nehrimizin doğduğu büyük şelaleye götürmüştü." Kıyısında oturdukları Nil'i gösteriyordu. "O şelaleye Tungula Madzi, yani Gök Gürültüsü Suları deniyordu."

"Niye böyle değişik bir isim koymuşlar?"

"Yüksekten dökülen suların çağıldaması ve çarptıkları ulu kayaların sesi iki günlük mesafeden duyuluyordu. Suların döküldüğü yerden adeta gümüş rengi bir bulut yükseliyordu."

"Sen böyle bir manzarayı gördün mü?" diye soran Taita İç Göz'ünü adama çevirdi.

"Hem de bu iki gözümle!" diye bağırdı Poto. Aurası, yakıtı bitmeden önce parlayan bir alev gibi parlamıştı. Adam doğruyu söylüyordu.

"Oranın bu nehrin doğduğu yer olduğuna mı inanıyorsun?" Heyecandan Taita'nın nabızı hızlanmıştı.

"Babamın hayaleti üstüne yemin ederim, şelaleler nehrin doğduğu yerdin." "Üstlerinde ve ileride ne vardı?"

"Su," dedi Poto düz bir sesle. "Sudan başka bir şey yok. Dünyanın sonuna kadar su var."

"Şelalenin arkasında hiç toprak görmedin mi?"

"Sadece su."

"Gökyüzüne dumanlar saçan yanardağ görmedin mi?"

"Hiçbir şey," dedi Poto. "Sudan başka hiçbir şey."

"Bizi şelaleye götürür müsün?" diye sordu Taita.

Nakonto bu soruyu tercüme edince Poto korkmuş göründü. "Asla geri dönemem. Oradaki insanlar benim düşmanım ve beni öldürüp yerler. Nehri de takip edemem çünkü gördüğünüz gibi, o lanetlendi ve ölüyor." "Bizimle gelersen bir çuval boncuk veririm sana," dedi Taita. "Kabilenin en zengin adamı olursun."

Poto duraksamadı. Rengi kül gibi oldu ve dehşetle titremeye başladı. "Hayır! Asla! Yüz çuval da versen olmaz. Beni yerlerse ruhum asla alevleri aşamaz. Sırtlan olur ve geceleri dolanıp durur, çürümüş leşleri ve sakatları yer." Zıplayıp koşmaya davrandı, ama Taita hafif bir dokunuşla onu durdurdu ve yatıştırmak için kendi etkisini kullandı. Tekrar konuşmadan önce iki koca yudum bira içmesine izin verdi.

"Bize rehberlik yapabilecek başka biri var mı?" Poto korku içinde başını salladı. "Hepsi korkar, benden bile çok korkarlar."

Bir süre sessizce oturdular, sonra Poto huzursuzlanıp ayaklarını oynatmaya başladı. Taita sabırla onun zor bir karara varmasını bekledi. Sonunda adam öksürüp toprağa koyu sarı bir balgam tükürdü.

"Belki biri vardır," dedi. "Ama hayır, o da ölmüş olmalı. Son gördüğümde yaşlı bir adamdı ve bu da uzun zaman önceydi. O zaman bile senden yaşlıydı saygıdeğer ihtiyar." Taita'nın önünde saygıyla başını eğdi. "Bizim fetihler yaptığımız dönemden kalan son kişiydi o." Taita, "Kimdi? Nerede bulabilirim kendisini?" diye sordu.

"Adı Kalulu. Nerede bulacağını gösteririm." Poto yine ayak parmağıyla yere bir şeyler çizmeye başladı. "Ölmekte olan büyük nehri takip edersen sonunda bir sürü gölle buluştuğu yere gelersin. Orada güçlü sular vardır. Biz oraya Semliki Nianzu deriz." Elips şeklinde yassı bir çember çizdi.

"Nehrin doğduğu şelaleyi bulacağımız yer mi orası?"

"Hayır. Nehir, balığın vücuduna saplanan mızrak gibi gölü kesiyor." Parmağıyla bir çizgi yaptı. "Nehrimiz çıkış, giriş ise gölün güney kıyısı." "Nasıl bulacağız orayı?"

"Kalulu gibi biri götürmezse bulamazsınız. O bataklıkta, sazlardan oluşan yüzer bir adanın üstünde yaşıyor. Nehrin çıktığı yere yakın." "Onu nasıl bulacağız?"

"Dikkatle arayarak ve şansınız yardımıyla." Poto omuz silkti. "Ya da belki o sizi bulur." Sonradan aklına gelmiş gibi, "Kalulu büyük mistik güçleri olan bir samandır," dedi. "Ama bacakları yok."

Köyden ayrılırken Taita, Poto'ya iki avuç dolusu boncuk verdi ve ihtiyar adam ağlamaya başladı. "Beni zengin ettin ve ihtiyar yaşımda mutlu kıldın. Şimdi bana bakacak iki eş alabilirim."

KIYISINDAN GÜNEYE DOĞRU GITTİKÇE Nilbirazcık daha güçlü akar oldu ama yine de eski halinin yanında çok cılız kalıyordu. Meren, "Yirmi kat küçüldü," diye hesapladı ve bunu dile getirmese de Taita da ona hak verdi. Bazen Meren'e bir usta olmadığını ve böyle konulan onlarla daha iyi başa çıkacak yetkin kişilere bırakmasını hatırlatmak gerekiyordu.

Batı kıyısından yol alırken atlar ve adamlar her geçen gün biraz daha güçlendi. Poto'nun tarif ettiği göle vardıklarında hiçbirinde sinek hastalığından eser kalmamıştı. Muazzam bir göldü. Meren, "Bu bir göl değil deniz olmalı," dedi ama Taita, onu bir sürahi su örneği almaya yolladı.

"Şimdi iç bakalım benim sevgili Meren'im," diye emretti. Meren dikkatle bir yudum aldı ve yutkundu. Sonra sürahinin geri kalanını başına dikti.

"Tuzlu deniz suyu mu?" diye gülümsedi Taita. "Hayır Büyücü, bal gibi tatlı. Yanılmışım, sen haklıydın."

Göl o kadar büyüktü ki, kendi rüzgâr sistemini yaratmış gibiydi. Şafakta hava hâlâ durgun ve serindi. Sanki gölün yüzeyinden dumanlar yükseliyormuş gibi görünüyordu. Adamlar heyecanla bu konuyu tartıştılar Biri, "Volkan gölü ısıtıyor," dedi. Başka biri, "Hayır," dedi. "Su buhar olup yükseliyor. Başka bir yerde yağmur halinde inecek." Meren ise otoriter bir tavırla, "Hayır, bu sulara yaşayan deniz canavarının kızgın nefesi," diye belirtti. Sonunda gerçeği söylesin diye Taita'ya baktılar. Taita, "Örümcekler," deyince yeniden hararetle tartışmaya başladılar. "Örümcekler uçmaz. Sinekleri kastediyor... ya da yusufçukları." "Bizimle eğleniyor," dedi Meren. "Onu iyi tanırım. Bu küçük şakalara bayılır."

İki gün sonra rüzgâr yön değiştirdi ve o bulutlardan biri kampın üstüne sürüklendi. Sonra da aşağı inmeye başladı. Fenn zıplayıp buluttan bir şey aldı.

"Örümcekler!" diye haykırdı. "Taita asla yanılmaz." Bulut, yeni dünyaya gelmiş sayısız örümcekten oluşuyordu, henüz saydam haldeydiler. Hepsi ince birer ağ örmüştü ve o rüzgâra takılan ağlarla gölün başka bir tarafına uçuyorlardı.

Güneş çıkar çıkmaz rüzgâr arttı ve öğlene kadar sulan çılgınca köpürttü. Öğleden sonra ise azaldı ve güneş batınca ortalık tamamen duruldu. Flamingolar pembe bir çizgi halinde ufku kapladı. Hipopotamlar homurdanıp böğürerek sığ çamurlarda granit taşlar gibi yuvarlandılar, uzun dişli rakiplerini korkutmak için pembe çenelerini sonuna kadar açıp kapadılar. Güçlü timsahlar kumlara serildi, ağızlarını açtılar ve su kuşları sivri san dişlerinin arasındaki etleri temizlemeye başladı. Geceler sakin geçiyor, yıldızlar siyah kadifeyi andıran su yüzeyine yansıyor.

Batıya doğru göl o kadar büyüydü ki kara görünmüyordu, sadece ağarın dalgalandırdığı suda kayık gibi bata çıka yüzen adalar vardı. Güneyde ise gölün kıyısını ancak uzaktan görebiliyorlardı. Sivri dağ başları veya volkanlar yoktu, sadece alçak tepelerin mavimsi izi vardı.

Poto onları yerlilerin vahşeti konusunda uyardığı için, göl kıyısında yetişen dikenli akasya ağaçlarının dallarını da kullanarak güvenli bir kamp kurdular. Gündüzleri atlar ve katırlar ya kıyıdaki güzel otlaklarda otluyor, ya da sığılık yerlerde bulunan su bitkileriyle kendilerine ziyafet çekiyordu.

Fenn, "Kalulu'yu, hani şu şamanı ne zaman arayacağız?" diye sordu. "Bu akşam, sen yemeğini bitirince."

Taita söz verdiği gibi Fenn'i alıp sahile indi ve kuru odunları toplayıp küçük bir ateş yaktılar. Ateşin başına çömeldiler ve Taita, Fenn'in ellerini kendi ellerinin arasına alıp bir korunma halkası oluşturdu. "Eğer Kalulu, Poto'nun iddia ettiği gibi bir ustaysa, ona havadan mesaj yollayabiliriz," dedi.

Fenn huşu içinde, "Sahiden bunu yapabilir misin Taita?" diye sordu.

"Poto'ya göre, buraya çok yakın bir yerde yaşıyormuş, belki iki, üç fersah ötemizde yani. Ona erişmek kolay." "Uzaklık önemli mi?" diye sordu Fenn.

Taita başını salladı. "Adını biliyoruz. Fiziksel görünümünü biliyoruz, bacakları yok. Tabii ruhani adını da bilsek veya elimizde onunla ilgili bir şey, mesela bir saç kılı, tırnak, ter, idrar veya dışkı olsa daha kolay ölürdü. Yine de, elimizde olanla birine ulaşmayı sana öğreteceğim." Taita kesesinden bir tutam bitki çıkardı ve ateşe attı. Yanan bitkilerden keskin kokulu bir duman çıktı, "Bu, etrafta dolanması muhtemel herhangi bir kötü etkiyi uzaklaştırır," diye açıkladı. "Şimdi alevlere bak. Eğer Kalulu gelirse onu orada göreceksin."

Ellerini bırakmadan Taita'nın göğsünden gelen mırıltılar eşliğinde hafifçe sallanmaya başladılar. Fenn, onun öğrettiği şekilde zihnini boşaltınca üç sihirli güç sembolünü tekrarlayıp içlerinden birleştirdiler.

"Mensaar!"

"Kydash!" ,

"Ncube!"

Etraflarındaki hava çınladı. Taita o havaya doğru konuştu.

"Kalulu dinle! Bacakları olmayan kişi, kulaklarını aç!" Ay yükselip, zirvesinin yarı yoluna ulaşırken çağrısını zaman zaman tekrarladı.

Aniden çarpmayı hissettiler. Fenn heyecanla soludu, sanki parmak uçlarından statik bir yük boşalmıştı. Ateşe gözlerini dikti ve bir yüz gördü. Çok yaşlı ama sonsuz bilgeliğe sahip bir maymuna benziyordu.

"Kim çağırıyor?" Kızgın dudaklar bu soruyu Tenmass dilinde sormuştu.

"Kalulu'yu arayan kim?"

"Ben Gallalalı Taita'yım."

"Eğer Doğru'dan yanaysan bana ruhani adını söyle." Taita bunun başının üzerinde bir sembol olarak şekillenmesini sağladı: tek kanadı kırık bir şahin. Aynı havayı paylaşan kötü bir güç de olabileceği için, bunu telaffuz etmek ölümcül bir tehlike yaratıyordu. "Seni onaylıyorum, Doğru'luk kardeşim," dedi Kalulu.

"Sen de kendi ruhani adını göster," dedi Taita. Ateşteki yüzün üzerinde ağır ağır çömelmiş bir Afrika yaban tavşanı belirdi. Bu mitolojik bir bilgeydi, tavşan Kalulu'nun başı ve uzun kulakları dolunayın üzerine çizilmişti. "Seni onaylıyorum sağ elin kardeşi. Yardım istemek için çağırdım seni," dedi Taita. "Nerede olduğumu biliyorum, ben de yakınındayım. Üç gün içinde sana geleceğim," dedi Kalulu.

FENN BU ÇAĞIRMA SANATINA HAYRAN olmuştu. "Ah Taita," dedi. "Bunun mümkün olduğunu hayal bile edemezdim. Lütfen bana da öğret nasıl yaptığını."

"Önce kendi ruhani adını öğrenmelisin."

"Galiba biliyorum," dedi Fenn. "Bir kez bana öyle seslenmiştin, değil mi? Yoksa rüya mıydı o Taita?"

"Rüyalar ve gerçeklik sık sık birbirine karışır ve tek bir şey olur Fenn. Hatırladığın isim ne?" Fenn, "Suların Çocuğu," diye yanıtladı çekingen bir tavırla. "Lostris."

Taita, ona hayretle bakakaldı. Daha önce psişik güçlerini bilinçsiz olarak nadiren ortaya koyardı. Öteki hayatına ulaşmayı başarmıştı demek ki. Duyduğu heyecan ve gurur yüzünden solukları sıklaştı. "Ruhani adının sembolünü de biliyor musun Fenn?"

"Hayır, onu hiç görmedim," diye fısıldadı.

"Var mıdır ki Taita?"

Taita, "Düşün," dedi. "Zihninde ön plana çıkar onu!" Kız gözlerini kapadı ve içgüdüsel olarak boynunda asılı olan tılsımı tuttu. Taita yumuşak bir sesle, "Zihninde mi?" diye sordu. Fenn, "Evet," diye fısıldadı ve Taita, İç Göz'ünü açtı. Fenn'in aurası göz kamaştırıcı bir parlaklıkla kızı tepeden turnağa sarmıştı ve ruhani adının sembolü, aynı kutsal ateşte, başının üzerinde duruyordu.

Taita, peri kızı çiçeği, yani nilüfer, diye düşündü. Bir bütün halindeydi. Ruhani sembolü gibi, Fenn'in kendisi de tümüyle açmıştı. Daha çocukken bile bir usta haline gelmişti. Taita, ona, "Fenn," dedi. "Zihnin ve ruhun tamamen hazır. Sana öğretebileceğim her şeyi ve belki daha da fazlasını öğrenmeye hazırsın artık."

"O zaman bana havadan görüşebilmeyi ve aramıza büyük mesafeler girse bile sana ulaşabilmeyi öğret."

"Hemen başlayacağız," dedi Taita. "Bende zaten sana ait bir şey var."

Fenn, "Nedir o? Nerede?" diye atıldı. Taita cevap olarak boynundaki tılsıma dokundu. Fenn, "Göster bana," dedi ve Taita içinde saç lülesi bulunan tılsımını açtı.

Fenn, "Saç," dedi. "Ama benim değil ki." İşaret parmağını uzatıp bukleye dokundu. "Bu yaşlı bir hanımın saçı. Bak, görüyor musun? Sarıların arasına gri teller karışmış."

"Ben o bukleyi kestiğimde yaşlanmıştın," diye kabullendi Taita. "Hatta ölmüştün. Mumyalama masasında soğuk ve katı olarak yatıyordun."

Kız dehşetle ürperdi. "Bu öteki hayatta mı oldu?" diye sordu. "Anlat bana. Kimdim ben?"

"Hepsini anlatmak bir ömür sürer," dedi Taita. "Ama benim sevdiğim bir kadın olduğunu söyleyerek başlayayım, tıpkı şimdi sevdiğim gibi." Fenn yaşlarla dolu gözleri görmeden uzanıp Taita'nın elini aradı.

"Sende benden bir şey var," diye fısıldadı. "Şimdi de ben senden bir şey istiyorum." Taita'nın sakalını tutup kalın bir tutamı parmağına doladı. "İlk karşılaştığımız gün sakalın beni çok etkilemişti. Saf gümüş gibi parlıyor." Kesesinden küçük bronz hançerini çıkardı ve parmağına doladığı tutamı deriye yakın bir yerden kesti. Sonra burnuna götürüp güzel kokulu bir çiçekmiş gibi kokladı. "Bu senin kokun Taita," dedi.

"Onu muhafaza etmen için sana da bir madalyon yaparım."

Kız sevinçle güldü. "Evet, çok iyi olur. Ama sende de ölmüş bir kadının değil yaşayan çocuğun saç olmalı." Saçından bir bukleye kesip Taita'ya uzattı. Taita bukleyi özenle büktü ve yetmiş yıldan uzun bir süredir madalyonunda duran diğer buklenin üzerine yerleştirdi.

"Seni her zaman çağırabilecek miyim?" dedi Fenn.

"Evet ve ben de seni," dedi Taita. "Ama önce sana öğretmem lazım."

Sonraki günlerde bu sanat üzerine çalıştılar. Önce birbirlerini görecektir ama duyamayacak

mesafelerde karşılıklı oturarak başladılar. Saatler sonra, Fenn, Taita'nın zihninde canlandığı görüntüleri görebilmeye ve kendi zihnindeki görüntülerle cevap verebilmeye başlamıştı. O geliştikçe, bu sefer arkalarını dönerek ve birbirlerini görmeden denediler. Sonunda Taita, onu kampta bıraktı ve Meren'le birlikte göl kıyısında birkaç fersah Uzağa gitti. Orada yaptığı ilk girişimde Fenn'e ulaştı.

Her denemesinde Fenn daha çabuk karşılık veriyor ve yolladığı göktüler daha net ve daha güçlü oluyordu. Taita için kendi sembolünü alnına yerleştirdi ve birkaç denemeden sonra nilüferin rengini keyfine göre pembeden eflatuna, ondan da kırmızıya çevirmeyi becerdi.

Gece korunma için kendi minderinde ama Taita'ya yakın yattı ve uyumadan önce, "Artık bir daha hiç ayrılmayacağız," diye fısıldadı. "Çünkü nereye gitsen seni bulabilirim."

ŞAFAKTA, HENÜZ RÜZGÂR BAŞLAMADAN göle yıkanmaya gittiler. Suya girmeden önce Taita timsahlara ve suyun dibinde olabilecek her türlü canavara karşı koruma büyüsü yaptı. Sonra suya girdiler. Fenn bir susamurunun zarafetiyle yüzüyordu. Derinlere dalarken çıplak bedeni cilalanmış fildişi gibi parlamaktaydı. Taita, onun suyun altında çok uzun süre kalmasına hiç alışmamıştı ve gözünü aşağıdaki yeşil dünyaya dikmiş, yüzeyde uzanırken endişe içindeydi. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, Fenn tıpkı rüyalarındaki gibi zarif bedeninin dipten kendisine doğru geldiğini gördü. Sonra tam yanında sudan fırladı, kahkahalar atıyor, saçındaki suları savuruyordu. Diğer seferlerde onun gelişini görmedi. Sadece dipten gelip ayak bileğini yakalayarak onu da aşağı çekmeye çalışınca anlıyordu geldiğini.

"Böyle yüzmeyi nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Ben suların çocuğuyum." Taita'ya güldü. "Unuttun mu? Yüzmek için doğdum." Sudan çıkınca kurulanabilecekleri güneşli bir yer buldular. Taita, onun arkasına oturup saçını ördü ve aralarına nilüfer çiçekleri yerleştirdi. Bir yandan da Mısır kraliçesi olarak yaşadığı hayatı, onu seven başka insanları ve doğurduğu çocukları anlatıyordu. Fenn sık sık araya girip "A, evet! Onu şimdi hatırladım," diyordu. "Bir oğlum vardı ama yüzünü hatırlamıyorum."

"Zihnini aç, ben de sana kendi hafızamdan onu göstereyim."

Fenn gözlerini kapadı ve Taita avuçlarını onun başının iki yanına götürüp kulaklarını örttü. Bir süre sessiz kaldılar. Sonunda Fenn, "Ah, ne güzel bir çocuk," diye fısıldadı. "Saçı altın sarısı. Başının üstündeki kabartmayı görebiliyorum. Adı Memnon."

"O çocukluk adıydı," diye mırıldandı Taita. "Tahta çıkıp Aşağı ve Yukarı Krallık taçlarını alınca adı Firavun Tamose oldu, o ismin ilk kullanılışıydı İşte! Bak nasıl da güçlü ve hâkim." Taita görüntüyü Fenn'in zihnine aktardı. Fenn uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Ne kadar yakışıklı ve soylu," dedi. "Ah, Taita, oğlumu görebilmek isterdim."

"Gördün Fenn. Onu göğsünde emzirdin ve tacını başına kendi ellerinle başına koydun."

Fenn yine sustu. Bir süre sonra, "Bana öteki hayatta ilk karşılaştığımız zamanki halini göster," dedi. "Bunu yapabilir misin Taita? Benim için kendi görüntünü aktarabilir misin?"

"Denemeye cesaret edemem," dedi Taita hemen.

"Neden?"

"Tehlikeli olur," diye cevap verdi. "Bana inanmalısın. Çok tehlikeli olur hem de."

Ona istediği görüntüyü gösterse, zamanla elde edilmez düşlere kapılmasına yol açacaktı. Onun mutsuzluğunun tohumlarını atmış olacaktı. Çünkü öteki hayattaki ilk karşılaşmalarında Taita bir köleydi ve Mısır'ın en güzel genç erkeğiydi. Bu onun çöküşü olmuştu. Efendisi Lord İntef Karnak bölgesi başyargıcı ve Yukarı Mısır'ın yirmi iki bölgesinin vahşiydi. Ayrıca bir kulamparaydı ve kölesini deli gibi kıskanıyordu. Taita, efendisinin evindeki Alyda adlı köle kıza âşık olmuştu. Bu durum Lord İntef'e bildirilince, celladı Rasfer'e Alyda'yı kafasını ağır ağır ezerek öldürmesini emretmişti. Taita da onun ölümünü izlemeye zorlanmıştı. Lord İntef kızı ölümünden sonra bile tatmin olmamış ve Rasfer'e Taita'yı da hadım etmesini emretmişti.

Bu korkunç durumun bir uzantısı daha vardı. Lord İntef yıllar sonra Kraliçe Lostris olan küçük kızın babasıydı. Kızıyla ilgilenmemiş ve Taita'yı, yani hadımı onun öğretmeni ve danışmanı yapmıştı. Şimdi o çocuk Fenn olarak yeniden doğmuştu.

O kadar karmaşık bir durumdu ki, Taita bütün bunları Fenn'e açıklayacak kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordu ve kamp yönünden gelen bağırmaları duyunca kurtulduğu için sevindi. "Doğudan tekneler geliyor! Silah başına!" Bu Meren'in sesiydi, bu kadar uzaktan bile kolayca tanınıyordu. Onlar da hemen ayağa fırladılar, hâlâ nemli olan vücutlarına tuniklerini geçirdiler ve kampa doğru koşmaya başladılar.

"İşte!" Fenn yeşil suların ilerisini gösterdi. Taita'nın şimdiden o tarafa doğru koşan beyaz atların arasından şekilleri seçmesi biraz vakit aldı.

"Yerli savaş kanoları! Kaç kürekçi var sayabilir misin Fenn?"

Kız gözlerini kısıp iyice baktı ve "Baştaki kanoda iki yanda on ikişer kişi var," dedi. "Ötekiler de en az o kadar var gibi. Dur! İkinci tekne en büyükleri, bize yakın tarafta yirmi kürekçisi var."

Meren kampı çevreleyen çitin kapısı önünde adamlarını ikişerli olarak dizmişti. Hepsisi tepeden tırnağa silahlıydı ve ani bir duruma karşı tetikteydi. Aşağıda kanoların kıyıya yanaşmasını izliyorlardı. Adamlar teknelerden indiler ve en büyük teknenin etrafında toplandılar. Müzisyenlerden oluşan bir grup da suya atladı ve plajda dans etmeye başladı. Davulcular vahşi bir tempoyla davul çalarken borucular da yaban antilobu boynuzlarından yapılmış borularını öttürüyordu.

Taita, Fenn'e, "Auranı gizle," diye fısıldadı. "Bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz." Auranın soluşunu izledi. "Güzel. Yeterli." Eğer Kal ulu bir bilginse Fenn'in aurasını tamamen maskeleyemeye daha da fazla kuşku çekecekti.

Sekiz taşıyıcı tekneden bir tahtirevan çıkarıp karaya taşıdı. Bunlar güçlü kuvvetli genç kadınlardı, kolları ve bacakları kaslıydı; cam boncuklarla bezenmiş peştamallara sarınmışlardı. Göğüsleri parlak yağlarla övülmüştü ve güneşte parıl parıl parlıyordu. Doğruca Taita'nın bulunduğu yere geldiler ve tahtirevanı önünde yere indirdiler. Sonra büyük bir saygıyla yanında diz çöktüler.

Tahtirevanın ortasında bir cüce oturmaktaydı. Fenn, onu alevlerde gördüğü simasından tanıdı, bu o kepçe kulaklı, parlak kel kafalı yaşlı maymun simasıydı. Cüce Tenmass dilinde, "Ben Kalulu'yum," dedi. "Ve seni gördüm Gallalalı Taita."

Taita da, "Seni selamlıyorum," diye cevap verdi. Kalulu'nun bir bilgin olmadığını ama güçlü ve yoğun bir aura yaydığını hemen fark etmişti. Buna bakarak onun bir usta olduğunu ve Doğru'nun takipçisi olduğunu söyleyebilirdi. "Baş başa rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedi.

Kalulu kopuk bacaklarını havaya dikerek ellerinin üstüne kalktı ve tahtirevandan atladı. Ayaklarıymış gibi ellerinin üstünde rahatça yürüyor, Taita'nın yüzüne bakarak konuşabilmek için başını yana çeviriyordu. "Seni bekliyordum Büyücü. Yaklaştıkça havada keskin bir dalgalanma yarattın. Nehrin başına geldiğinde varlığını daha kuvvetli hissetmeye başladım." Kadınlar da boş tahtirevanı taşıyarak peşinden geliyorlardı.

Taita, "Bu taraftan Kalulu," diyerek konuşmasını buyur etti. Onun bölümüne gelince kadınlar tahtirevanı yere bıraktılar ve geri geri yürüyerek konuşmaları duyamayacakları bir noktaya kadar çekildiler. Kalulu tekrar tahtirevana zıpladı ve önceki gibi başı yukarı gelecek şekilde oturdu. Etrafına bakılmaya başlamışken, Fenn önünde diz çöküp bir çanak bal likörü sununca, dikkatini ona yöneltti.

"Sen kimsin çocuk? Seni de ateşin ışığında gördüm," dedi Tenmass diliyle. Fenn anlamamış gibi yaptı ve dönüp Taita'ya baktı.

Taita, "Cevap verebilirsin," dedi. "O da Doğru'dan yana."

"Ben Fenn'im, Büyücü'nün çıraklarından biriyim. Kalulu, Taita'ya baktı. "Ona kefil oluyor musun?" Taita, "Oluyorum," diye cevap verdi ve küçük adam başını salladı.

"Yanıma otur Fenn, çünkü çok güzelsin." Fenn bir kabullenişle yanına oturdu. Kalulu delici kara gözleriyle Taita'ya baktı. "Beni niye çağırdın Büyücü? Benden nasıl bir hizmet istiyorsun?" "Beni Nil'in doğduğu yere götürmene ihtiyacım var."

Kalulu şaşırmadı. "Sen rüyalarımda gördüğüm kişisin. Beklediğim kişisin. Seni Kızıl Taşlar'a götüreceğim. Bu gece rüzgâr denecek ve sular durulunca gideceğiz. Kaç kişi var yanında?" "Otuz sekiz, ben ve Fenn'le birlikte, ama çok eşyamız var."

"Beş büyük kano daha beni takip edecek. Hava kararmadan burada olurlar." "Benim pek çok atım da var," diye ekledi Taita.

"Evet." Küçük cüce başım salladı. "Onlar kanoların arkasından yüzecek. Destek olsun diye hayvan postundan şişmiş keseler getirdim."

Afrika'nın kısa alacakaranlığında, rüzgârın son kalıntıları da dinince, askerlerden bazıları atları kıyıya götürdü ve sığ kısımda şişmiş keselerden iki yanlarına birer tane bağladı. Bu iş sürerken diğer askerler eşyaları kanolara yüklediler. Kalulu'nun dişi korumaları onu tahtı revan ıyla en büyük kanoya götürüp güverteye çıkardı. Gölün suları dümdüz olunca, kanoları iterek kıyıdan uzaklaştırdılar ve karanlıkta, yıldızların güney semalarında oluşturduğu büyük haça doğru yola çıktılar. Her kanoya on at bağlanmıştı. Fenn kıçta oturmuş, arkalarından yüzen Duman Yeli'yle Kasırğa'yı yüreklendirecek sözler söylüyordu. Kürekçiler küreklerini suya indirdiler ve uzun, ince tekneler karanlık sularda sessizce kaymaya devam etti.

Taita, Kalulu'nun uzandığı tahtirevanın yanına oturdu ve bir süre alçak sesle konuştular. "Bu gölün adı nedir?" "Semliki Nianzu. Pek çok gölden biri." "Suları nereden geliyor?"

"Önceleri iki büyük nehir akardı bu göle, biri batı ucundaki Semliki, Öteki de bizim Nil. İkisi de güneyden gelirdi, Semliki dağlardan, Nil de büyük sulardan. İşte seni oraya götürüyorum." "O da başka bir gol mü?"

"Onun gerçekte bir göl mü, yoksa büyük boşlukların başlangıcı mı olduğunu hiç kimse bilmiyor." "Bizim Nil Ana'mız oradan mı doğuyor?" "Öyle olmalı," dedi Kalulu. "Peki o büyük suya ne ad veriyorsunuz?"

"Nalubaale diyoruz."

"Bana rotamızı anlatır mısın Kalulu?"

"Semliki Nianzu'nun karşı kıyısına ulaşınca Nil'in güney kolunu bulmuş olacağız."

"Benim kafamdaki resme göre Nil'in güneye giden kolu Semliki Nianzu'ya aktığı yerde. Kuzeye giden kolu ise bu gölden çıkıyor ve büyük bataklıklara doğru kuzeye akıyor. Bu, Nil'in bizi buraya kadar getiren kolu."

"Evet Taita. Büyük resim böyle. Tabii ki, başka küçük nehirler, akarsular ve daha küçük göller de var, çünkü burası çok su diyarı, ama hepsi Nil'e dökülüyor ve kuzeye doğru akıyor." "Ama Nil ölüyor," dedi Taita yumuşak bir sesle.

Kalulu bir süre sessiz kaldı ve başını sallayınca tek bir damla gözyaşı ay ışığında parlayarak porsumuş yanağından aşağı süzüldü. "Evet," dedi. "Onu besleyen nehirlerin hepsi tıkanı. Anamız ölüyor." "Kalulu söyle bana, bu nasıl oldu?"

"Bunu açıklayacak kelimeler yok. Kızıl Taşlar'a varınca kendi gözünle göreceksin. O olayları sana tarif edemem. Böyle bir işte yalnızca kelimeler yetmez." "Sabırsızlığımı bastıracağım."

"Sabırsızlık genç bir adamın kötü alışkanlığıdır." Cüce gülümsedi, dişleri pırıl pırıl parlıyordu. "Ve uyku da ihtiyar bir adamın tesellisi." Kanonun altındaki sulardan gelen koku onları uyuşturuyordu ve bir süre sonra uyudular.

Taita öndeki kanodan gelen hafif bir çığlıkla uyandı. Hemen yan dönüp suya sarktı ve yüzüne bir avuç su serpti. Sonra gözlerindeki damlacıkları kırıştıırıp ileriye baktı. Karşılarındaki karanlık kara parçasını gördü.

Sonunda, kumsalın gövdenin dibine temas ettiğini hissettiler ve karaya oturdular. Kürekçiler küreklerini suya bırakıp atladılar ve kanoları biraz daha içeri çektiler. Atlar da ayaklarını yere basmıştı. Kadınlar Kalulu'yu tahtirevanıyla kaldırdılar ve kıyıya çıkardılar.

Kalulu, Taita'ya, "Adamların şimdi kahvaltı etmeli," dedi. "Yani ilk ışıkla yola çıkabiliriz. Taşlar'a varmak için epeyce yol gitmemiz gerekiyor."

Kürekçilerin tekrar kanolara binip gölde açılmasını izlediler. Siluetler karanlıkta gözden kaybolurken bir süre küreklerin suda yarattığı beyaz köpükleri gördüler. Çok geçmeden o görüntü de

kayboldu.

ALEVLERİN İŞİĞİNDA TÜTSÜLENMİŞ GÖL balığı ve karabuğday çöreği yediler ve şafağın ilk ışıklarıyla birlikte göl kıyısı boyunca ilerlemeye başladılar. Yarım fersah gittikten sonra, kurumuş beyaz nehir yatağına geldiler.

Taita, Kalulu'ya, "Bu hangi nehir?" diye sordu, ama cevabın ne olacağını biliyordu. "Bu Nil'di, hâlâ da öyle," dedi Kalulu.

Taita nehir yatağına bakarak, "Tamamen kurumuş!" diye bağırdı. Kıyıdan kıyıya genişliği dört yüz metreydi, ama hiç su akılmıyordu. Suyun yerine uzun bir adamın iki katı boyunda, minyatür bambu ağaçlarına benzeyen fil otlarıyla dolmuştu. "Mısır'dan buraya kadar iki bin fersah boyunca nehri takip ettik. Yol boyunca en azından ince akıntılar, birikintiler, dereler gördük ama burada çöl gibi kupkuru."

"Daha kuzeyde karşılaştığımız sular Semliki Nianzu Gölü'nden sızan, onun kollarından gelen sular," diye açıkladı Kalulu. "Bu Nil'di, dünyanın en güçlü nehriydi. Şimdi ise hiçbir şey değil."

"Ona ne oldu?" diye sordu Taita. "Böylesine muazzam bir akıntıyı hangi şeytani güç durdurabilirdi?" "Bu senin bile hayal gücünü aşan bir şey Büyücü. Kızıl Taşlar'a varınca ne olduğunu gözünle göreceksin."

Fenn söylenenleri Meren'e tercüme ediyordu ve Meren, kendini daha fazla tutamadı. "Eğer kupkuru bir nehri takip edeceksek," dedi. "Adamlarıma ve atlanma nereden su bulacağım?" Taita, "Fillerin yaptığı gibi kazarak çıkaracaksın suyu," dedi. Meren, "Bu yolculuk ne kadar sürecek?" diye sordu.

Bu soru kendisine çevrilince Kalulu, Meren'e muzipçe gülümsedi ve "Bu daha çok atlarının dayanma gücüne ve kendi bacaklarının kuvvetine bağlı," diye cevap verdi.

Hızla ilerlediler, bir zamanlar ağzına kadar su dolu lagünler olan ve kuru, kayalık geçitlerden tırmanıp şelalelerin gürlemesine yol açan durgun su birikintilerini geçtiler. On altı gün sonra Nil'in yatağına paralel uzanan alçak bir tepeye geldiler. Fersahlar boyu devam eden ormanın monotonluğunu bozan ilk görüntüydü bu.

Kalulu, "O yüksek yerde Tamafupa kenti, yani halkımın yurdu var," dedi "Oralardan Nalubaale'nin büyük sularını görebilirsiniz." Taita, "Hadi oraya gidelim," dedi. Parlak sarı gövdeli ağaçların arasından yamacı tırmandılar. Su olmadığı için ağaçlar da kurumuştu ve yalnız dalları romatizmalı eklemeler gibi bükülmüştü. Bayırın tepesine ulaca Duman Yeli burun deliklerini açıp başını savurdu. Kasırğa da onun a ar heyecanlanmıştı: hoplayıp zıplıyordu.

Fenn, "Seni kötü at!" diyerek elindeki papirüslerle hafifçe boynun vurdu. "Uslu dur!" Sonra Taita'ya seslendi. "Onları heyecanlandıran ne Büyücü?"

"Kendin de koklayabilirsin," diye cevap verdi Taita. "Kigelia çiçeği gibi serin ve tatlı kokuyor." "Şimdi aldım, ama bu neyin kokusu?"

Taita, "Su," diye cevap verdi ve ileriye gösterdi. Güney yönünde gümüşü bir bulut vardı ve altında ufuk boyunca uzanan uçuk mavi bir kıvrım görünüyordu. "Sonunda, Nalubaale!"

Karşılarına sağlam ağaçlardan yapılmış bir çit çıktı. Kapıları açıktı ve doğruca terk edilmiş Tamafupa köyüne girdiler. Belli ki, burası daha önce gönençli, başarılı bir yaşam merkeziydi terk edilmiş kulübeler görkemliydi ve çatılan muhteşemdi ama şimdi ortalığa sinen sessizlik ürkütücüydü. Grubun geri kalanını çağırmak için kapıların bulunduğu yere döndüler.

Cevap olarak, kan ter içinde ve soluk soluğa kalmış taşıyıcılarla birlikte Kalulu'nun tahtirevanı ortaya çıktı. Tamafupa'nın kapılarının önünde toplandıklarında hepsi vakur ve düşüncelere dalmış durumda gözlerini uzaktaki mavi suya dikmişlerdi. Sessizliği Taita bozdu. "Nil Ana'mızın kaynağı," dedi. Kalulu ise, "Dünyanın sonu," diye yanıt verdi. "O suların ardında boşluklardan ve Yalan'dan başka bir şey yok." Taita arkasına dönüp Tamafupa'yı çevreleyen koruyucu çitlere baktı. "Tehlikeli bir diyarda, düşman kabilelerle kuşatılmış durumdayız. Yola devam edene dek burayı kullanacağız,"

dedi Meren'e. "Hilto ile Shabako'yu adamlarıyla burada bırakacağız ki, duvarları güçlendirsinler. Onlar bu işle uğraşırken biz de Kalulu ile gizemli Kızıl Taşlar'ı görmeye gideceğiz."

Sabah olunca yola devam ettiler: iki yılı aşkın bir süredir devam eden yolculuklarının en son aşamasıydı bu. Nehir yatağını takip ettiler, çoğu zaman kurumuş geniş yatağın ortasından gidiyorlardı. Tekrar hafif bir kıvrıma ulaştılar ve karşılarına suların aşındırdığı bir bayır çıktı. Üzerinde büyük bir kentin duvarlarına benzer kırmızı granitten yekpare bir duvar uzanıyordu.

Meren, "Oğul, kutsal Horus ve baba, ilahi Osiris adına!" diye bağırda "Bu ne kalesi? Bir Afrika imparatorunun kalesi mi?" Kalulu sakin bir tavırla, "Gördüğünüz Kızıl Taşlar'dır," dedi.

Taita diğer arkadaşları kadar şaşırılmış bir halde, "Kim yerleştirmiş onları oraya?" diye sordu. "İnsanlar değil," dedi Kalulu. "Bunlar insan elinden çıkma değil." "Ne o zaman?"

"Gelin, önce göstereyim size. Sonra konuşabiliriz."

İhtiyatla Kızıl Taşlar'a yaklaştılar. Sonunda Nil'in yatağını bir kıyıdan diğerine dek kapatan büyük kaya duvarın önünde durdular. Taita burada atından inerek duvar boyunca ağır ağır yürümeye başladı. Fenn ve Meren de peşindeydi. İncelemek üzere aralıklı olarak durdular. Kaya bloğu, mumdan akan balmumu gibiydi.

Taita, "Bu kaya bir zamanlar erimiş," diye gözlem yaptı. "Sonra bu ilginç şekilleri alarak soğumuş." Kalulu, "Haklısın," dedi. "Kesinlikle o şekilde biçimlenmiş." "İmkânsız gibi görünüyor ama bu kütle tek parça. Birbirine eklenmiş parçalardan oluşmuyor, birleşme izi yok." "En azından bir çatlak var Büyücü." Fenn ileriye işaret etti. Keskin gözleri duvarın ortasında tepeden dibe kadar inen, ince çatlağı fark etmişti Oraya gittiklerinde Taita hançerini çıkarıp çatlağa sokmaya çalıştı ama Çok dardı. Hançerin ucu ancak küçük parmağının ilk boğumu kadar girebilmişti içine. "Halkım o yüzden buna Kızıl Taş değil de Kızıl Taşlar diyor," dedi Kalulu. "İki bölüm halinde olduğu için." Taita duvarın dibini incelemek üzere diz çöktü. "Getirilip buraya dikilmemiş," dedi. "Canavar bir mantar gibi toprağın ortasından fırlamış Bu duvarın taşı etraftaki diğer taşlardan da farklı görünüyor."

"Yine haklısın," dedi Kalulu. "Çevredeki diğer kayalar gibi yontulmuyor ve ufalanmıyor. Yakından bakarsan, adını da içindeki kızıl kristallerden aldığını anlayacaksın."

Taita iyice yaklaşıp duvarı oluşturan minicik kristallerin güneş ışığında yakut gibi parlamasını izledi. "Bunda garip ya da doğaüstü bir şey yok," dedi yumuşak bir sesle. Sonra Kalulu'nun tahtirevanına yaklaştı. "Bu şey nasıl gelmiş buraya?"

"Kesin olarak hiçbir şey söyleyemem Büyücü, üstelik de olay olduğunda buradaydım." "Tanık olduysan, nasıl geldiğini niye bilmiyorsun?"

"Bunu sana sonra açıklayacağım," dedi Kalulu. "Şimdilik şu kadarını söyleyeyim, benimle birlikte olaya tanık olan bir sürü insan vardı ama herkes bununla ilgili farklı bir efsane anlatıyor."

"Bütün bu taş duvar hayali," diye belirtti Taita. "Belki de gerçeğin tohumları efsanelerde ve fantezilerde gizlidir." "Öyle de olabilir." Kalulu hak verircesine başını eğdi. "Ama önce duvarın tepesine çıkalım. Görmem gereken çok şey var daha." Tepeye tırmanacak bir yol bulmak için geldikleri yoldan epeyce geri gittiler. Sonra tekrar kızıl taş duvarın dibine döndüler.

Kalulu, "Ben burada bekleyeceğim sizi," dedi. "Yukarı tırmanmak çok zor." Cam gibi ve neredeyse dikey yükselen kayayı gösterdi. Onu orada bıraktılar ve dikkatlice yukarı tırmanmaya başladılar. Bazı yerlerde emekleyerek çıkmaları gerekti, ama sonunda Kızıl Taşlar'ın yuvarlak zirvesinde ayağa kalktılar. Buldukları yerden göle baktılar. Taita suyun üstünde oynaşan güneş ışıklarından kamaşan gözlerini kıstı. Yakınında birkaç tane adacık vardı, ama onların ötesinde kara olduğuna dair en küçük bir belirti göremedi. Dönüp geldikleri yola baktı. Cücenin daha da kısaltış figürü çok aşağılarda kalmıştı. Kalulu da gözünü yukarı dikmiş ona bakıyordu. Taita aşağıya, "Hiç gölün karşı kıyısına geçmeyi deneyen oldu mu?" diye seslendi. "Karşı kıyı diye bir şey yok," diye bağırda Kalulu. "Orada

sadece boşluk var."

Suyun yüzeyi duvarı ayaklarının sadece dört, beş yarım kol boyu altından kucaklıyordu. Taita tekrar nehir yatağına baktı ve duvarın iki yanındaki yükseklik farkını hesapladı.

"Suyun kırk, elli yarım kol dibine iniyor." Gölün sınırsızmış gibi uzanan yüzeyini ifade eden bir hareket yaptı. "Bu duvar olmasa, bütün bu sular şelaleden Nil'e dökülecek ve Mısır'a kadar akacaktı. Yurdumuzun böyle bir çıkmaza sürüklenmesi inanılır gibi değil."

Meren, "Etraftaki ülkeleri tarayıp kölelere el koyalım ve çalışsınlar diye buraya getirelim," diye önerdi. "Ne iş yapacaklar?" diye sordu Taita. "Bu seti yıkarız ve Nil sularının bir kez daha Mısır'a kadar akmasını sağlarız."

Taita gülümsedi ve sandaletli ayağıyla taş duvara dokundu. "Kalulu bu duvarın ne kadar sert ve çetin olduğunu anlattı. Şuna bir baksana Meren. Giza'nın üst üste konmuş üç piramidinden bile ne kadar büyük. Afrika'daki bütün adamları esir edip önümüzdeki yüz yıl boyunca çalıştırsan bile, küçücük bir parçasını dahi yerinden oynatabileceklerinden kuşkuluyum."

"O tuhaf adamın bu konudaki sözlerine inanmamalıyız. Ben adamlarımı getirip ateş ve bronzla deneyeceğim. Hem unutmama Büyücü, o piramitleri öyle dikmeyi başaran bilgi aynen yıkmayı da sağlar. Dünyanın en gelişmiş kültürüne sahip olan Mısırlıların bunu yapamaması için bir sebep göremiyorum."

"İleri sürdüğün görüşlerde biraz haklısın Meren," dedi Taita. Sonra duvarın karşı ucunda bir şey dikkatini çekti. Kaşları çatıldı. "O uçurum, dan bize bakan şey bir bina mı? Bu soruyu Kalulu'ya soracağım."

Kaygan yüzeyden aşağı indiler, cüce tahtirevanında oturmuş korumalarıyla birlikte bekliyordu. Taita harabeyi gösterince canlı bir şekilde başını salladı. "Haklısın Büyücü. O insanlar tarafından yapılmış bir tapınak."

"Kabilen onu taştan yapmadı değil mi?"

"Hayır, orayı yabancılar yaptı."

"Kimdi o yabancılar, ne zaman yaptılar bunu?"

"İlk taşları diktiklerinden bu yana hemen hemen tam on beş yıl geçti." Taita, "Ne tür adamlardı bunlar?" dedi.

Kalulu cevap vermeden önce biraz duraksadı. "Siyah adamlar değildi. Sana ve yanındaki adamlara benziyorlardı. Senin dilinden konuşuyor, senin gibi giyiniyorlardı, silahları aynı sizinkiler gibiydi."

Taita sersemlemiş bir şekilde ona baktı ve bir süre konuşamadı. Sonunda, "Yani onlar Mısırlıydı. Bu mümkün görünmüyor," dedi. "Mısır'dan geldiklerine emin misin?"

"Hangi ülkeden geldiğinizi hiç bilmiyorum. Ben büyük bataklıklara kadar bile gitmedim. Kesin olarak bir şey diyemem ama bana onlar da senin ırkındanmış gibi geliyor."

"Hiç konuştun mu onlarla?"

"Hayır," dedi Kalulu alıngan bir tavırla. "Ketum adamlardı ve kimseyle konuşmuyorlardı."

"Kaç kişiydiler ve şimdi neredeler?" diye sordu Taita. Dikkatle küçük adamın gözünün içine bakıyormuş gibiydi ama Fenn, onun aurasını okuduğunu biliyordu.

"Otuzdan çok elliden azdı sayıları. Geldikleri gibi esrarengiz bir şekilde kayboldular." "Yani nehre Kızıl Taşlar setini yerleştirdikten sonra mı kayboldular?" "Aynı zamandı Büyücü." "Çok garip," dedi Taita. "Tapınakta şimdi kim kalıyor?"

"Bomboş Büyücü," dedi Kalulu. "Zaten yüz fersahlık mesafede her yer bomboş. Kabilem ve bütün diğerleri bu garip olaylar üzerine dehşet içinde kaçtı. Ben bile bataklıkta bir sığınağa gittim. Buraya ilk kez dönüyorum ve itiraf edeyim ki senin koruman olmasa bunu asla yapmazdım."

"Tapınağa gitmeliyiz," dedi Taita. "Bize gösterir misin?"

"Ben içine hiç girmedim," dedi Kalulu yumuşak bir sesle. "Asla da girmem. Sizinle gelmemi istememelisin benden." "Niye olmasın Kalulu?"

"Orası en büyük kötülük yuvası. Hepimize felaket getiren gücün kaynağı."

"Çekinmeni anlıyorum. Bunlar derin meseleler ve hafife alınmaması gerekir. Sen, Meren'le geri dön. Ben yalnız gideceğim." Sonra Meren'e dönerek, "Kampın güvenliği için hiçbir şeyden kaçınma. Korumayı artır ve muhafızlar koy. Bu işleri bitirince Kızıl Taşlar'ın sağlamlığını denemek üzere buraya döneriz," dedi.

"Karanlık çökmeden kampa dönmen için sana yalvarıyorum Büyücü." Meren endişeden sararmış görünüyordu. "Güneş batınca dönmezsen seni aramaya gelirim."

Korumalar tahtirevanı kaldırıp Meren'in peşine düşerken Taita, Fenn'e döndü. "Meren'le git. Acele et de yetiş ona."

Fenn kollarını arkasına kavuşturup bütün heybetiyle dikildi, dudakları inatçı bir tavırla mühürlenmişti. Taita, onun bu halini iyi biliyordu. "Hiçbir büyü seni burada bırakıp gitmemi sağlayamaz." "Böyle somurtunca hiç güzel olmuyorsun," diye uyardı Taita.

"Ne kadar çirkinleşebileceğimi hayal dahi edemezsin," dedi Fenn. Senden kaçmaya çalış da göstereyim."

"Tehditlerin çok korkuttu beni." Taita gülümsemesini güçlkle bastırdı. "O zaman yanımdan ayrılma ve karşılaşacağımız ilk kötülük işaretinde korunma halkasını oluşturmaya hazır ol."

Yara çıkan bir patika buldular. Tapınağa varınca taş işçiliğinin çok güzel olduğu dikkatlerini çekti. Bütün binaya, düzgün kesilmiş kerestelerden çatı yapılmış, onun üzerine de yer yer çökmüş nehir sazları döşenmişti. Ağır ağır duvarların etrafını dolandılar. Tapınak, yaklaşık elli adım çapında, daire şeklinde bir temele oturuyordu. Eşit aralıklarla seçilen beş ayrı noktada duvarların arasına dikitler yerleştirilmişti. Taita, Fenn'e yavaşça, "Kara büyücülerin beş köşeli pentagramı," dedi. Tekrar tapınağın giriş kapısına geldiler. Çift kanatlı kapının pervazlarına özel işaretler kazınmıştı. Fenn, "Onları okuyabiliyor musun?" diye sordu.

Taita, "Hayır," diye itiraf etti. "Tümüyle yabancı." Sonra bir korku belirtisi var mı diye kızın gözlerine baktı. "Benimle içeri gelecek misin?"

Fenn cevap olarak elinden tuttu. "Hadi korunma halkasını oluşturalım," dedi.

İkisi birlikte daire şeklindeki dış revağa adım attılar. Yere düz gri taşlar döşenmişti ve çatıdaki deliklerden güneş ışığı huzmeleri süzülüyordu. İç duvarda bir giriş yoktu. Yan yana kıvrılan revağı izlediler. Her dikitin hizasına geldiklerinde, pentagramın uçlarının ayaklarının altındaki beyaz mermerde olduğunu görüyorlardı. Her ucun içinde başka bir esrarengiz sembol, bir yılan, bir Mısır haçı, uçan bir akbaba, tünemiş bir akbaba ve son olarak da bir çakal vardı. Tavandan düşmüş sazları görünce üstünden atladılar ve bir tıslama sesi duydular, sonra ayaklarının altında şiddetli bir hışırtı oldu. Taita bir kolunu Fenn'in beline dolayıp onu yukarı kaldırdı. Arkalarındaki sazların arasından başı kukuletalı siyah bir Mısır kobrası çıktı. Küçük mermer gibi siyah gözlerini onlara dikmişti, uzun dili kıvranıyordu ve havada onların kokusunu arıyordu. Taita, Fenn'i yere bırakıp esasını kaldırdı ve yılanın kafasına uzattı. "Korkma," dedi. "Bu hayalet değil gerçek bir hayvan." Sonra asayı iki yana sallamaya başladı ve kobra da o harekete uydu. Sonunda uykusu geldi, kukuletasının içindeki hava boşaldı ve tekrar sazların arasına çekildi. Taita, Fenn'i uzaklaştırdı. Sonunda süslü bir geçidin önünde durdular.

Taita, "Karşıt giriş," diye açıkladı. "Dış girişin tamamen aksi yönünde. Yabancı etkilerin iç mabede giriş çıkışını engelliyor."

Karşılardaki giriş taçyapraklı bir çiçek biçimindeydi. Pervazları cilalı fildişi parçalan, malakit ve kaplan gözüyle kaplıydı. Kapalı olan kanatlar verniklenmiş timsah derisiyle kaplanmıştı. Taita bütün

gücüyle kapıya yüklenmek için asasından destek aldı. Bronz menteşeler gıcırdadı ve kapı ardına dek açıldı. İçerisi sadece çatıdan süzülen bir güneş ışığı huzmesiyle aydınlanıyordu. Huzme, mabedin zemininde bir renk cümbüşü yaratmıştı.

Yer özenle tasarlanmış bir pentagramla süslüydü, mermer parçaları ve yarı değerli taşlar kullanılarak yapılmıştı. Taita pembe kuvarı, kaya kristalini, berilyumu ve turmalini tanıdı. İşçilik çok iyiydi. Desenin ortasındaki parçalar öyle iyi yerleştirilmiş ve cilalanmıştı ki, yekpare gibi görünüyordu. Işıklar saçan tek parçalık fildişi bir kaplama gibiydi.

"Hadi içeri girelim Büyücü." Fenn'in çocuksu sesi yuvarlak duvarda gidip geldi.

Taita, "Bekle!" dedi. "Burada bir varlık var, bu yerin ruhu var. Sanırım tehlikeli. Kalulu'yu dehşete düşüren de oydu." Yerdeki güneş ışığını gösterdi. "Neredeyse öğle oldu. Işık huzmesi tam pentagramın kalbine vurmaya üzere. Çok önemli bir an olacak."

Güneş ışığının yerdeki süzülüşünü izlediler. Fildişi halkaya değip oradan duvarlara yansıdı, ışınımı on kat artmıştı. Şimdi daha hızlı ilerler griydi, sonunda birdenbire bütün fildişi diski doldurdu. O anda kutsal bir Mısır çalgısı olan ve dini törenlerde çalınan sistrum'ların mırıltısı duyuldu. Etraflarında yarasaların ve akbabaların kanat seslerini işittiler. Beyaz 'Şık mabedi öyle bir parıltıyla kapladı ki ellerini gözlerine kalkan yapmak zorunda kaldılar. Kamaşan gözleriyle Eos'un ruhani işaretinin diskin ortasında belirmediğini gördüler, alevin içinde bir kedi pençesiydi bu.

Cadının kokusu burun deliklerini yabancı hayvan kokuları halinde doldurdu. Girişe doğru geri çekildiler ama o sırada güneş ışığı fildişi diski geçti ve alevden harfler silindi. Cadının kötü kokusundan geriye sadece küflü tahta ve yarasa pisliği kokusu kaldı. Güneş ışığı soldu ve mabet yine loşlaştı. Sessizce galeriye, oradan da dışarı çıktılar.

Fenn, "Oradaydı," diye fısıldadı. Ciğerlerini temizlemek istercesine serin göl havasını içine çekti.

"Etkisi sürüyor." Taita asasıyla Kızıl Taşlar'ı gösterdi. "Hâlâ şeytani işlerini yönetiyor."

"Tapınağını yıkabilir miyiz?" Fenn dönüp binaya bir göz attı. "Böylece onu da mahvetmiş olur muyuz?"

Taita sert bir sesle, "Hayır," dedi. "Sığmağının iç mabedinde etkisi çok güçlü. Ona orada meydan okumak ölümcül bir tehlike yaratır. Ona saldırmak için başka bir zaman ve yer bulacağız." Elinden tutup Fenn'i uzaklaştırdı. "Yarın taşın gücünü denemek için döneceğiz ve Kızıl Taşlar'ın bu boğaza nasıl geldiği hakkında Kalulu'dan daha fazla bilgi alacağız."

Meren, Kızıl Taşlar'ı ikiye bölen çatlağı gösterdi. "Mutlaka burası duvarın en zayıf yeridir. Kopma noktası olabilir."

"Deneye başlamak için kesinlikle en uygun yer," dedi Taita da. "Odun sıkıntısı çekmiyoruz." Boğazın yamaçlarını kaplayan büyük ağaçların çoğu susuzluktan kurumuştu. "Adamlara söyle başlasınlar."

Adamların ormana yayılışını izlediler. Çok geçmeden balta sesleri yamaçlarda yankılanırken boğazı cınlatıyordu. Ağaçlar devrilince atları kullanarak kızıl duvarın dibine sürüklediler. Orada onları uzunlamasına kesip üst üste yığarak alevlerin iyice yayılabileceği bir baca oluşturacak şekilde istiflediler. O devasa yığına yanıcı maddeleri yerleştirmeleri üç gün sürdü. O arada Taita da dört ayrı su dolabı yapımını denetliyordu, bunlarla suyu gölden alıp duvarın üstüne yükseltecek ve duvarın kızmış olan diğer yüzüne akıtacaklardı.

Bütün hazırlıklar tamamlandı Meren odun yığınının ateşledi. Alevler tepeye kadar yükseldi. Kısa bir süre içinde kütük yığınının kücreyen bir yangına dönüştü. Kimse derisi kavrulmadan yüz metre bile yanına yaklaşamazdı.

YANGININ HAFIFLEMESİNİ BEKLERKEN, TAITA ile Fenn, Kalulu ile birlikte boğazın üstündeki tepede oturmuş, uzaktan Eos'un tapınağına bakıyorlardı. Güneşten korunmak için küçük, harap bir pavyona sığınmışlardı. Korumaların pavyonun damını onarması gerekmişti.

"Nehir henüz akarken ve kabilem burada yaşarken, yılın sıcak mevsiminde, toprak güneşin altında kavrulurken buraya gelme alışkanlığım vardı," dedi Kalulu. "Gölden nasıl serinlik geldiğini fark etmişsinizdir. Ayrıca, yabancıların tapınakta yaptıklarını da merak ediyordum. Buradan onları gözetledim." Karşı tepeye yapılmış tapınağı gösterdi. "O zamanki manzarayı gözünüzün önünde canlandırmalısınız. Şimdi kırmızı duvarın durduğu yerde gürül gürül akan bir sürü şelale vardı. Öyle şiddetli ve güçlü akarlardı ki, düştükleri yerden göğe bir serpinti bulutu yükselirdi." Kollarını havaya kaldırıp yükselen bulutu anlamlı, zarif bir hareketle gösterdi "Rüzgâr değişince serpinti, tıpkı yağmur gibi serin ve tatlı bir şekilde curadan bizi de ıslatırdı." O anları hatırlayıp keyifle gülümsedi. "Böylece, buradan bir şahin gibi bütün önemli olayları görebiliyordum." Fenn, "Tapınağın inşa edilmesini izledin mi?" diye sordu. "İçinde bir sürü fildişi ve kıymetli taşlar olduğunu biliyor muydun?" "Evet güzel çocuğum. Yabancıların onları getirişini izledim. Yüzlerce köleyi yük hayvanı gibi kullandılar." Taita, "Hangi yönden geliyorlardı?" diye sordu. "Batıdan geldiler." Kalulu uzaktaki puslu mavilikleri gösterdi. "Orada hangi ülke var?" dedi Taita.

Cüce hemen cevap vermedi. Bir süre sessiz kaldı ve sonra çekinerek konuştu: "Genç bir adamken ve bacaklarım hâlâ tamam ve güçlüyken oraya gitmiştim. Bilgi ve bilgelik peşindeydim, çünkü batıdaki o uzak ülkede muhteşem bir bilgenin yaşadığını duymuştum."

"Peki ne keşfettin?"

"Yılın çoğu zamanında bulutların arasında gizlenen yüce dağlar gördüm. Bulutlar dağılınca gökyüzüne tırmanan, çıplak başları bembeyaz parlayan zirveleri ortaya çıkıyordu."

"Zirvelere tırmandın mı?"

"Hayır. Sadece uzaktan gördüm."

"O dağların bir adı var mı?"

"Onları gören yerlerde yaşayan insanlar, tepeleri dolunay gibi parlak olduğu için Ay Dağları diyordu."

"Söylesene bilgili ve saygıdeğer arkadaşım, bu seyahatlerinde başka mucizeler de gördün mü?"

"Mucizeler çok boldu," diye cevap verdi Kalulu. "Topraktan fişkıran ve kazanda kaynayan su gibi fokurdayan nehirler gördüm. Tepelerin homurdandığını ve ayaklanırım altında, canavarlar derinlerdeki mağaralarından sarsıyormuş gibi sallanan toprakları gördüm." Anılar kara gözlerinin parlamasına yol açmıştı. "O sıradağlar o kadar güçlüydü ki zirvelerden biri yanıyor ve devasa bir ocak gibi tütüyordu."

Taita heyecanla, "Yanan bir dağ!" diye bağırdı. "Alev ve duman püskürten bir zirve görmüşsün! Yani bir volkan mı keşfettin?" "Böyle bir mucizeye o adı veriyorsan öyledir," dedi küçük adam. "Oralarda yaşayanlar Işık Kulesi diyordu. O manzaraya hayran kalmıştım."

"Peki, aradığın bilge kişiyi bulabildin mi?" "Hayır."

"Bu tapınağı inşa eden adamlar Ay Dağları'ndan mı gelmişti? Buna mı inanıyorsun?" Taita, onu tekrar asıl konuya döndürmüştü. "Kim bilir? Ben değil. Ama o yönden geldiler. Yirmi ay çalıştılar. Önce kökleriyle inşaat malzemelerini taşıdılar. Sonra duvarları diktiler ve kütüklerle, sazlarla kapattılar. Kabilem onlara yiyecek temin etti, karşılığında da boncuk, kumaş ve metal aletler aldılar. Binanın amacını anlamamıştık, ama zararsız görünüyordu ve bizim için bir tehlike oluşturmuyordu." Kalulu saflıklarını hatırlayınca başını salladı. "Bense çalışmalara ilgi duyuyordum. Adamlara kendimi sevdirmeye ve yaptıkları şeyle ilgili biraz daha bilgi edinmeye çalıştım, ama beni en düşmanca tutumla uzaklaştırdılar. Kamplarının etrafına nöbetçiler diktiler ve yaklaşmadım. Ben de

bu gizli yerimden izlemek zorunda kaldım." Kalulu yine sessizleşti.

Taita yeni bir soruyla onu yüreklendirdi. "Tapınak tamamlandıktan sonra ne oldu?" "İnşaatçılar ve köleler ayrıldı. Geldikleri gibi batıya döndüler. Tapı "Her gün öğle vakti rahiplerden üçü törenle şelalenin başına iniyordu. Sürahilere su doldurup garip sözler ve danslar eşliğinde tapmağa götürüyorlardı." "Tenmass dilinde mi?" "Hayır, Büyücü. O dili tanıyamadım." "Hepsi bu muydu? Yoksa hatırladığın başka bir şey var mı? Kurbanlar demiştin demin."

"Bizden kara keçiler ve kara tavuklar satın alırlardı. Renk konusunda çok titizdiler. Hayvanın kapkara olması gerekiyordu. Onları tapmaklarına götürürlerdi. Önce ilahi söylediklerini duyardım, ardından da dumana görür ve yanık et kokusunu alırdım." "Başka?" diye ısrar etti Taita.

Kalulu bir an düşündü. "Rahiplerden biri ölmüştü. Sebebini bilmiyorum. İki rahip cesedi göl kıyısına taşıdı. Çıplak olarak kumun üstüne bıraktılar. Sonra tekrar yamacı tırmandılar. Oradan, timsahların gölden çıkıp cesedi suyun altına çekişini izlediler." Cüce elleriyle bir bitiş hareketi yaptı. "Birkaç hafta sonra da tapınağa yeni bir rahip geldi." Taita, "Yine batıdan mı geldi?" diye tahminde bulundu. "Bilmiyorum çünkü gelişini görmedim. Bir akşam sekiz taneydiler, ertesi sabah yeniden dokuz olmuşlardı." "Demek ki rahip sayısı önemliymiş. Dokuz. Yalan'ın şifresi." Taita bir süre bunu düşündükten sonra, "Ondan sonra ne oldu?" diye sordu.

"Rahipler iki yıldan uzun bir süre boyunca aynı şeyleri tekrarladılar. Sonra bir sonuca ulaşmak üzere olduklarını tahmin ettim. Tapınağın etrafında beş tane işaret ateşi yaktılar ve aylar boyunca gece gündüz hiç söndürmediler." "Beş ateş," dedi Taita. "Nasıl yerleştirmişlerdi onları?" "Dış duvarda beş tane dikit var. Onları fark etmiş miydin?," dedi Kalulu.

"Evet. Büyük bir pentagramın uçlarını oluşturuyorlar, yani tapınağın üzerinde bulunduğu mistik desenin."

"Ben tapınağın içine hiç girmedim. Pentagram filan bilmiyorum. Sadece ateşleri dış duvarın etrafındaki beş noktada yaktıklarını biliyorum."

"Başka garip bir şey olmadı mı?"

"Sonra rahiplere biri daha katıldı."

"Yeni bir rahip miydi?"

"Sanmıyorum. Bu kişi kırmızı değil, tepeden tırnağa siyahlar giyiyordu. Yine simsiyah bir örtüyle de örtüdüğü için kadın mı erkek mi ne olduğunu bilemiyorum. Ama giysilerin altındaki hatlar ve hareketlerindeki zarafet yüzünden kadın olabilir, diye düşünmüştüm. Her sabah güneş doğarken tapınaktan çıkıyordu. Beş ateşin önünde ayrı ayrı dua edip tekrar içeri girerdi."

"Yüzünü hiç gördün mü?"

"Hep örtülüydü. Ruhani, tehlikeli bir zarafeti vardı. Diğer rahipler ona büyük saygı gösteriyor, önünde yerlere kapanıyorlardı. Herhalde yüksek rahibeleriydi." "Kadın tapınaktayken göklerde veya tabiatta önemli bir işaret gözlemlemiş miydin?"

"Aslında, bir sürü garip semavi işaret vardı Büyücü. Onu ilk kez ateşlerin başında dua ederken gördüğüm gün, akşam yıldızı kendi yolunda geri geri gitmişti. Kısa bir süre sonra da önemsiz ve adı olmayan bir yıldız dev gibi şişti ve alevlerin içinde yok oldu. Kadının tapınakta kaldığı ner gece kuzey semalarında garip renkler oluştu. Bütün bu kehanetler doğayı da etkiledi." "Sence bunlar o kadının işi miydi?"

Sadece o geldikten sonra oluştuklarını biliyorum. Tamamen tesadüf de olabilir, bilmiyorum." "Hepsi bu muydu?" dedi Taita.

Kalulu başını salladı. "Dahası da vardı. Doğa çıldırmış gibiydi. Tarlalardaki ürünlerimiz sarardı ve kurudu. Sığırlar buzağılarını düşürdü. Kabilemizin yüce şefini yılan soktu ve neredeyse anında öldü. Birinci karısı iki başlı bir oğlan doğurdu." "Uğursuzluk alametleri," diyen Taita ciddileşmiş

görünüyordu.

"Daha sonra çok kötü şeyler de oldu. Hava bozuldu. Kentimizin üstüne, yükseklerden gelen güçlü bir rüzgâr indi ve çatıları uçurdu. Bir yangın kabile totemini yaktı ve atalarımızdan kalan her şeyi yok etti. Sırtlanlar yüce şefin cesedini topraktan çıkarıp yediler."

Taita, "Halkına, atalarına ve dinine doğrudan saldırılmış," diye mırıldandı.

"Sonra da yer sallanmaya başladı, sanki canlı bir hayvan gibiydi. Gölün sulan göklere yükseldi, kudurmuş beyaz köpükler oldu. Balık sürüleri kayboldu. Göl kuşları batıya doğru uçup gitti. Dalgalar sahilde yatan kanolarımızı parçaladı. Balık ağlarımızı mahvetti. İnsanlar kabilemize kızan tanrıları yatıştırmam için yalvardılar."

"Bunlara karşı ne yapabilirdin ki?" dedi Taita. "Sana çok zor bir görev vermişler."

"Şimdi oturduğumuz yere geldim. Gücümün yettiği en kapsamlı koruma büyüsünü yaptım. Göl tanrılarının öfkesini yatıştırsınlar diye atalarımın ruhlarını çağırdım. Ama yakarılarıma karşı sağır, halkımın çektiği acılara karşı kör kaldılar. Üzerinde oturduğumuz bu tepeleri dev bir filin ongong ağacını salladığı gibi salladılar. Toprak öyle oynuyordu ki, insanlar ayakta duramaz olmuştu. Toprak, aç aslanların çenesi gibi açıldı ve erkekleri, sırtlarında bebekleriyle birlikte kadınları yuttu." Artık Kalulu ağlıyordu. Gözyaşları çenesinden çıplak göğsüne akmaktaydı. Korumalarından biri keten bir kumaşla göğsünü kuruladı.

"Ben izlerken, gölün suları korkunç seslerle gümbürdeyerek, öfkeyle kıyılara saldırdı. Su, altımızdaki yamacın ortasına kadar yükseldi. Serpintileri buraya kadar geliyordu. Kör ve sağır olmuşum. Tapınağın olduğu tarafa baktım. Bulutların ve serpintilerin arasında, siyah giysili kişinin tek başına kapının önünde durduğunu gördüm. Savaştan dönen sevgili kocasını karşılayan bir kadın gibi, kollarını o karmakarışık göle doğru uzatmıştı." Kalulu nefes almak için durdu ve bedenini kontrol etmeye çalıştı. Kasları seyirip bükülüyor, başı felçli bir adamınki gibi titriyordu. Çok sallanıyordu.

Taita elini onun başına uzatıp, "Huzurlu ol!" dedi, küçük adam ağır ağır gevşeyip rahatladı ama yüzünden hâlâ yaşlar akıyordu. "Çok acı geliyorsa devam etme," dedi Taita.

"Sana anlatmam lazım. Sadece sen anlayabilirsin." Derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti: "Sular yarıldı ve dalgaların arasından karanlık kütleler çıkmaya başladı. Önce, bunları derinlerde yaşayan canavarlar zannettim." En yakın adayı gösterdi. "Burada ada yoktu. Gölün üstü bomboştu. Derken yüzeye bir kaya kütlesi fişkırdı. O gördüğün ada, gölün rahminden çıkan bir bebek gibi ortaya çıktı." Gösterirken eli şiddetle titriyordu. "Ama orada da bitmedi. Sular bir kez daha yarıldı. Gölün dibinden başka bir kaya kütlesi çıktı. İşte onlar! Kızıl Taşlar! Kor gibi parlıyorlardı. Sular tısladı ve dönerek kayayı kenara itti. Taşlar yan erimiş durumdaydı, havayla karşılaştıkça sertleşiyorlardı. Yarattıkları buhar bulutları o kadar yoğun ki, neredeyse her şeyi örtmüşlerdi. Ama bulutlar açılınca, Tapınağın el değmemiş olduğunu gördüm. Duvarlarındaki her taş yerli yerindeydi, çatısı da sağlamdı. Ama kara giysili kişi kaybolmuştu. Rahipler de gitmişti. Hiçbirini bir daha görmedim. Kızıl Taşlar, dev bir gebenin karnı gibi şişmeye başladı ve giderek şimdiki halini alıp Nil'in ağzını tıkadı. Nehir çekilip kurudu ve suların altından, yatağındaki kumluklar ve taşlar ortaya çıktı."

Kalulu, korumalarına dönüp el işaretleriyle bir şeyler söyledi. Biri hemen koşup başını tuttu, biri de dudaklarına bir sukabağı uzattı. Kalulu gürültülü bir şekilde sukabağındaki sıvıyı içti. Kötü kokulu sıvı onu hemen rahatlatmış gibiydi. Sukabağını kenara itip Taita'ya anlatmaya devam etti.

"Bu afetlerden o kadar bunalmıştım ki bayır aşağı koşmaya başladım." Eliyle koştuğu yolu gösterdi. "Yer yarılıp da, önümde açılan derin çukura yuvarlandığımda şu ağaçların oraya gelmişim. Tırmanıp kurtulmaya çalıştım ama bacaklarım kırılmıştı. Yer, insan yiyen bir canavarın çenesi gibi, açıldığı hızla üstüme kapandığında, neredeyse tepeye ulaşmak üzereydim. İki bacağı sıkışmıştı, kemiklerim

kırılıp paramparça oldu. Tamafupa'dan kurtulanlar beni bulduklarında iki gündür oradaydım. Beni çekip çıkarmaya çalıştılar ama bacaklarım iki kayanın arasındaydı. Bir bıçakla balta getirmelerini istedim. Onlar beni tutarken bacaklarımı kestim ve kesik yerlere ağaç kabukları sardım. Kabilem bu lanetli yerden Kioga bataklıklarına kaçarken beni de götürdü."

Taita, "Bana anlatırken bütün o korkunç olayları yeniden yaşadın," dedi. "Gücünün sonuna geldin artık. Anlattıkların beni derinden etkiledi. Kadınlarını çağır. Seni tekrar Tamafupa'ya götürsünler, dinlenmen lazım." "Sen ne yapacaksın Büyücü?"

"Albay Meren parçalanıp parçalanmayacağını görmek için, kızmış kaya yüzeyini söndürmeye hazır. Ben de ona yardım edeceğim."

TAŞ DUVARIN ÖNÜNE YIĞILI odun dağından geriye bir sıra parlak kor kalmıştı. Kızıl taş o kadar ısınmıştı ki, etrafındaki hava, çöldeki seraplar gibi titreşip dalgalanıyordu. Dört grup adam, Kızıl Taşlar'ın tepesindeki su dolaplarının başına toplanmıştı. Hiçbirinin taş kırma tecrübesi yoktu. Ama Taita, onlara açıklamalarda bulunmuştu.

"Hazır mısınız Büyücü?" Meren'in sesi boğazın derinliklerinden yankılandı. Taita da, "Hazırız!" diye bağırdı. "Pompalamaya başlayın!"

Adamlar su dolaplarının kollarına bütün güçleriyle asıldı. Habari'nin bir yerli davuluyla verdiği ritme uyarak başlan inip kalkıyordu. Boş kovalar göl yüzeyine indi, doldu ve duvarın tepesine çıktı. Orada hazırlanan tahta kanallar sayesinde duvarın kızmış yüzeyine aktarıldı. Suların kızgın taşa değmesiyle birlikte havada yoğun buhar bulutlan oluştu ve tıslayarak yükselen bulutlar, taşın tepesindeki adamları kuşattı. Dolap kollarını itenler hiç aksatmadan asılmayı sürdürdü ve sular da akmaya devam etti. Buharlar çıkıyor, taş inleyip homurdanıyordu. Taita, "Kırılıyor mu?" diye bağırdı.

Duvarın dibindeki Meren buhardan görünmez olmuştu. Cevabı da, akan suyun ve fişkırان buharın sesi yüzünden zar zor duyuldu. "Hiçbir şey göremiyorum. Pompalamaya devam edin Büyücü!"

Dolapların başındaki adamlar yorulmuştu ve Taita onları yenileriyle değiştirdi. Suyu duvardan akıtmaya devam ettiler ve sonunda tıslayan buhar bulutları azalmaya ve kaybolmaya başladı.

Meren yine, "Pompalayın!" diye kükredi. Taita ekipleri bir daha değiştirdi ve ihtiyatla kenara yaklaşip aşağı baktı, ama yamacın eğimi yüzünden dip görünmüyordu. Pompaların başındaki adamlara, "Ben aşağı iniyorum," diye seslendi. "Dur diyene kadar devam edin." Boğaza inen patikadan hızla inmeye başladı. Aşağıdaki Meren'i ve Fenn'i seçebiliyordu artık. Duvarın dibine iyice sokulmuş, deneyin sonuçlarını tartışıyorlardı.

Taita, "Kayaya o kadar yaklaşmayın," diye seslendi ama onu duymuşa benzemiyorlardı. Yukarıdan su akmaya devam ediyor ve kuru nehir yalğındaki külleri yıkıyordu.

inişin sonuna yaklaşan Taita, "Hey, Meren! Sonuç ne?" diye bağırdı.

Meren başını kaldırıp baktı, görünüşü öyle komikti ki Taita güldü. "Niye öyle suratsızsın?"

Meren, "Hiçbir şey olmadı!" diye sızlandı. "Onca çaba boşa gitti." Buhar girdaplarının arasından çıkıp elini kayaya uzattı.

Taita, "Dikkat et!" diye bağırdı. "Hâlâ sıcaktır." Meren elini geri çekti ve kılıcını çıkardı. Kılıcının ucuyla duvarı yokladı.

Fenn de yanına gelmişti. "Kaya hâlâ sağlam," diye haykırdı. "Hiç çatlak yok." Taita arkalarına geldiğinde, Meren'le Fenn duvardan bir kol boyu uzaktaydılar. Fenn'in haklı olduğunu gördü: kızıl kaya alevlerden kararmıştı ama hiçbir zarar görmemişti.

Meren kılıcının ucuyla birkaç kez vurdu. Katı bir ses duyuldu. Meren hincını almak üzere daha sert vurmak için kılıcını kaldırdı. İçinde durdukları buhar bulutlan nemli ve sıcaktı, ama Taita aniden, yüzünde ve kollarında buz gibi bir ürperti hissetmişti. Hemen İç Göz'ünü açtı. Meren'in vurduğu yerde minik bir noktanın belirdiğini gördü. Nokta önce kızardı, sonra Eos'un sembolü olan kedi pençesine dönüştü.

Taita, "Geri çekilin!" diye emretti ve komutunu güçlendirmek için güç sesini kullandı. Aynı anda atılıp Fenn'in kolunu tutmuş ve kızı geri çekmişti. Ama uyarısı Meren'e çok geç ulaştı. Meren istemediği halde kılıcının ucu tekrar o parlak noktaya dokundu. Cam kınması gibi bir sesle, Eos sembolünün hemen altındaki kaya dışa doğru patladı ve parçalar olduğu gibi Meren'in yüzüne geldi. Çoğu çok küçük olmakla beraber iğne gibi keskindi. Meren'in başı arkaya doğru savruldu, kılıcı elinden düştü ve elleriyle yüzünü örttü. Parmaklarının arasından akan kan göğsüne iniyordu.

Taita koşup kolundan yakaladı. Fenn yere savrulmuştu, ama şimdi o da kalkmış yardıma koşuyordu. Meren'i aralarına alıp kızgın kayadan uzaklaştırdılar, gölge bir yer bulup oturtular.

Taita peşlerinden gelen ve oraya biriken adamlara, "Geri durun!" diye emretti. "Bize çalışacak yer bırakın." Sonra Fenn'e dönüp, "Su getir, dedi.

Fenn koşup bir sukabağı kaptı ve Taita'ya getirdi. Taita, Meren'in ellerini perişan durumdaki yüzünden çekti. Fenn dehşet içinde bir çığlık attı ama Taita kaşlarını çatıp susmasını işaret etti. "Hâlâ güzel miyim?" diyen Meren gülmeye çalıştı ama gözleri sımsıkı kapalıydı ve dudakları şişmiş, kan içinde kalmıştı. Taita, "Büyük gelişme var," diyerek onu yatıştırdı ve yüzündeki kanları yıkamaya başladı. Bazı kesikler yüzeyseldi ama derin olanlar da vardı. Biri, burun köprüsündeydi, biri de üst dudağında idi ama en kötü olanı sağ gözkapağını parçalamıştı. Taita gözüne batmış bir taş parçasını çıkartabildi. Fenn'e, "İlaç çantamı getir," deyince kız koşarak eşyalarının bulunduğu yere gitti ve deri torbayı getirdi. Taita cerrahi aletlerini sardığı deriyi açtı ve fildişinden yapılmış bir pens buldu. Yumuşak bir sesle Meren'e, "Gözlerini açabiliyor musun?" diye sordu.

Meren sol gözkapağını azıcık aralayabildi ama yaralı olan sağ taraf titredi fakat açılmadı. "Hayır büyücü." Sesi boğuk çıkmıştı.

Fenn ürkek bir tavırla, "Acıyor mu?" diye sordu. "Ah zavallı Meren." Uzanıp elini tuttu. "Acımak mı? Hiç acımıyor. Sen dokununca daha da iyi oldum."

Taita, Meren'in dişlerinin arasına bir deri parçası koydu. "Bunu ısır." Pensle bir taş parçasını kavradı ve tek bir hareketle çekip çıkardı. Meren inledi ve suratı çarpıldı. Taita pensi kenara bırakıp parmaklarını gözkapaklarına yerleştirerek yavaşça gözlerini açtı. Arkasından Fenn'in nefesini 'uttuğunu duymuştu. Meren, "Kötü mü?" diye sordu.

Taita ses çıkarmadı. Gözyuvan patlamıştı ve kanlı bir jöle halinde Çenesine akıyordu. Taita, Meren'in o gözüyle bir daha asla göremeyeceğini anlamıştı. Yavaşça diğer gözkapağını sonuna dek açıp ona baktı. Göz merceği büyümüş ve normal bir şekilde odaklanmıştı. Öteki elini kaldırıp, "Kaç parmak görüyorsun?" diye sordu. Meren, "Üç," dedi.

"Demek ki tamamen kör olmamışsın," dedi Taita. Meren güçlü bir savaşçıydı. Gerçeği ondan gizlemeye gerek yoktu ve hiç doğru olmazdı.

"Sadece yarısı mı kaldı?" diyen Meren güçlkle gülümsedi. Taita, "O yüzden tanrılar bize iki göz vermiş," deyip, zarar gören gözü keten şeritle sarmaya başladı. "Cadıdan nefret ediyorum. Bunu o yaptı." Fenn ağlamaya başlamıştı. "Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum." "Albay için bir tahtirevan yapın." Taita bunu etraflarındaki adamlara emretmişti. Meren, "Gerek yok," diye itiraz etti. "Yürüyebilirim." Taita, "Süvariliğin birinci kuralı," diye hatırlattı. "Bir şeye binme imkânı varken asla yürümemektir."

Tahtirevan hazır olur olmaz Meren'in binmesine yardım ettiler ve Tamafupa'ya doğru yola koyuldular. Fenn, Taita'ya, "Yukarıdan bizi seyreden yabancı adamlar," diye bağırdığında yola çıkmalı fazla olmamıştı. Fenn kurumuş nehir yatağını gösteriyordu. Bir grup siyah adam onlara bakmaktaydı. Fenn çabucak saydı. "Beş kişi."

Peştamallara sarınmışlardı ama vücutlarının üst kısmı çıplaktı. Hepsinde mızrak ve sopalar vardı. İkisinde ayrıca ok ve yay da bulunuyordu. En uzun boyluları önde duruyordu. Kırmızı flamingo tüylerinden yapılmış bir başlık takmıştı. Duruşları küstah ve düşmancaydı. Şefin arkasındaki iki adam yaralanmış gibi görünüyordu, arkadaşlarının desteğiyle ayakta durmaktaydılar. Tahtirevanı taşıyanlardan biri olan Shofar, "Büyücü, bunlar dövüşmüş," diye belirtti.

Taita, "Seslenin onlara!" dedi. Shofar bağırp el salladı. Savaşçılardan hiçbiri tepki göstermemişti. Shofar bir daha bağırdı. Flamingo tüylü başlık takan şef, emir verir gibi mızrağını kaldırdı ve adamları hemen tepeden ayrıldılar. Onlar gidince uzaklardan bağırmalar duyuldu.

"Sesler kentten geliyor." Fenn çabucak o tarafa döndü.

"Bir sorun var orada."

TAITA'YI KIZIL TAŞLAR'DA BIRAKAN korumalar, Kalulu'yu nehir vadisinden Tamafupa'ya doğru götürmeye başlamışlardı. Küçük adam perişan bir halde olduğu için ağır ve dikkatli gidiyorlardı. Birkaç yüz metrede bir durup sukabağındaki ilacını içiriyor, yüzünü ıslatıyor ve nemli bir bezle siliyorlardı. Güneşin çizdiği yaya bakılacak olursa, Tamafupa'nın kapısına doğru vadiden tırmanmaya başlayalı iki saatten fazla olmuştu.

Yoğun bir dikenli çalı kümesine girdiklerinde, önlerine uzun bir figür atlamıştı. Kalulu ve kadınlar onu da, başındaki flamingo tüylerinden yapılmış başlığı da tanıyorlardı. Kadınlar tahtırevanı yere indirdiler ve yere kapaklandılar.

"Seni görüyoruz büyük şef," diye bağıştılar. Kalulu bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, dehşetle adama bakıyordu. Basma, Tamafupa ile KiQga arasındaki topraklarda yaşayan bütün Basmara kabilelerinin yüce şefiydi. Tapınağı inşa eden ve Kızıl Taşlar'ı gölün derinliklerinden çıkaran yabancıların gelmesinden önce, güçlü bir hükümdardı. Artık kabileleri dağılmış ve hükümranlığı kalmamıştı.

Kalulu saygıyla, "Selam yüce Basma," dedi. "Senin köpeğimin."

Basma, onun rakibi ve düşmanıydı. Bu zamana dek Kalulu ünü ve statüsü sayesinde hayatta kalmıştı. Basmaların şefi bile, onun gücüne ve etkisine sahip bir şamana zarar vermeye cüret edemezdi. Ancak, Kalulu, Nil'in kurumasından bu yana Basma'nın fırsat kolladığını da biliyordu.

"Seni izliyordum büyücü," dedi Basma soğuk bir tavırla.

Kalulu, "Böyle büyük bir şefin naçiz varlığımı fark etmesi bile onurdur benim için," diye mırıldandı. O arada on Basmara savaşçısı gelip şeflerinin arkasına dizilmişlerdi.

"Kabilenin düşmanlarını Tamafupa'ya soktun. Benim kentimi ele geçirdiler."

"Onlar düşman değil," diye cevap verdi Kalulu. "Dostumuz ve müttefikimiz. Liderleri büyük bir şaman, benden çok daha bilgili ve güçlü. Buraya Kızıl Taşlar'ı yok edip Nil'i tekrar akıtsın diye gönderilmiş."

"Ne saçma yalanlar bunlar, seni zavallı bacaksız şey? Bu adamlar nehrin ağzına tapınağı yapanlarla, karanlık ruhların gazabını çekenlerle, göl sularının kaynayıp toprağın yarılmasına neden olanlarla aynı soydan. Derinlerden kayaları itip hem anamız hem babamız olan büyük nehri tıkayan da onlar."

"Öyle değil." Kalulu tahtırevanından zıpladı ve Basma'yla konuşmak üzere olmayan bacaklarının üstünde dikildi. "Bu insanlar dostlarımız."

Basma ağır ağır mızrağını kaldırdı ve cüceye yöneltti. Bu bir suçlama ve mahkûm etme hareketiydi. Kalulu korumalarına baktı. Basma'ya boyun eğmiş bir kabileden geliniyorlardı, onları seçmesinin pek çok sebebinden birisi de buydu. Kuzeydeki savaşçı bir kabilenin üyeleriydiler. Yine de, kendisiyle Basma arasında bir seçim yapmaları gerektiğinde, sadakatlerinin hangi yöne kayacağından emin olamıyordu. Dile getirmediği bu soruya cevap verir gibi, sekiz kadın etrafında saflarını sıklaştırdılar. Bir çiçeğin adını taşıyan İmbali liderleriydi. Bedeni antrasitten oyulmuş gibiydi. Yağlarla ovulmuş kapkara teni güneşin altında pırıl pınl parlıyordu. Göğüsleri kalkık ve sertti, karmaşık bir kurban töreni dövmesiyle süslenmişti. Uzun boynu gururla dikiliyordu. Gözleri ateşliydi. Belindeki uzun saplı baltayı kavradı. Diğerleri de onu taklit ettiler.

Basma kibirli bir tavırla, "Fahişelerin artık seni koruyamayacak," diye dudak büktü. Sonra savaşçılara, "Büyücüyü öldürün," diye emretti ve mızrağını Kalulu'ya fırlattı.

Mızrağı İmbali karşıladı. Öne fırlayıp sağ elindeki uzun saplı baltayı savurdu ve mızrağı havada karşılayıp doğruca yukarı fırlattı. Düşen mızrağı sol eliyle düzgün bir şekilde yakaladı ve savaşçıların saldırısını karşılamak üzere ucunu onlara doğru çevirdi. İlk adam doğruca mızrağın üstüne koşmuş ve mızrağın ucu göğüs kafesinin altına saplanmıştı. Adam, arkasından koşan diğer adamlara doğru geriledi ve dengesini kaybetti. Sonra sırtüstü devrilip yerde debelenmeye başladı,

mızrak hâlâ saplandığı yerdeydi. İmbali zarif bir hareketle cesedin üzerinden atlayıp hemen arkasındaki adamı savunmasız bir halde yakaladı. Uzun saplı baltasını savurup adamın mızrak tutan kolunu dirsekten budadı. Hemen tek ayağının üzerinde dönüp o hızla üçüncü adamın kellesini uçurdu. Başsız kalan ceset oturur pozisyonda yere düştü, kesilen damarlarından fiskiye gibi kan fişkiriyordu, sonra yana doğru devrildi ve kanlar toprağa akmaya başladı.

Kalulu'nun önüne siper olan İmbali ve diğer kadınlar hızla geri çekildiler ve tahtirevanı ham deriyle kaplı kolçaklarından kavrayıp kaldırdılar. Onu bir koçbaşı gibi kullanarak Basmaralara hücum ettiler. Savaş naraları tiz bir ulumaydı. O arada baltalar havada vınlayarak iniyor, et ve kemikleri parçalıyordu.

Basma'nın adamları hızla saldırdılar. Kadınları, yan yana durup kalkanlarını kenetleyerek karşıladılar ve uzun mızraklarını kafalarına fırlattılar Kadınlardan birinin boğazına saplanan mızrak onu yere serdi ve kadın öldü. Ötekiler tahtirevanı kaldırıp kalkanlara indirdiler. İki taraf birbirine bilendi. Basmaralardan biri dizlerinin üstüne çöküp tahtirevanın altından ilerleyerek sıranın ortasındaki kızı karnından bıçakladı. Kız tahtirevanı bırakıp geriye kaydıldı. Dönmeye çalıştı, ama ona saldıran adam mızrağını çekip bir daha, bu sefer böbreklerini nişan alarak sapladı. Kız haykırarak kanlar içinde yere yığılmıştı.

Kalulu'nun muhafızları birkaç adım geri çekilip yaralanan kızın bıraktığı boşluğu doldurdular ve tahtirevanın duruşunu düzelttiler. Basmaralar mızraklarını kaldırdı ve bir kez daha omuz omuza geldiler. Tahtirevana çarparken kalkanlarının altından kasıkları ve göbekleri hedefleyip mızraklarını saplamaya çalıştılar. Kalkan dizisi öne arkaya sallanıyordu. İki kız daha yere yıkıldı, biri bacağının üst kısmından yaralandığı için ana daman parçalanmıştı. Geriye doğru düştü ve parmaklarıyla yarayı kapatıp kanamasını durdurmaya çalıştı. O arada savunmasız kalmıştı ve Basmaralardan biri mızrağını omurgasına sapladı. Mızrağın ucu omurlarının arasındaki ekleme denk geldi ve kızın bacaklarına inme indi. Adam, kıza bir daha saldırdı ama o sırada İmbali de tahtirevanın altından dalıp kafasını uçurdu.

Dengesiz kalan tahtirevan kendi etrafında döndü. Küçük cüce korumasız olarak yan tarafta kalmıştı. Şef Basma bu anı değerlendirdi: kalkanların arasından ok gibi fırlayıp tahtirevanın etrafından dolandı ve Kalulu'ya koştu. Kalulu onun geldiğini görünce kendini ellerinin üstünde yana doğru fırlattı, inanılmaz bir çeviklikle, en yakındaki dikenli çalılıarın arasına atıldı. Basma, ona yetişip iki kez mızrağını sapladığında neredeyse! çalılara dalmak üzereydi. Şef, "Hain," diye haykırdı ve mızrak Kalulu'nun sırtının ortasına saplandı. Büyük bir çabayla ellerinin üstünde dengede kalmayı başardı. İleri doğru sıçradı ama Basma bir kere daha yetişti dinin yardakçısı!" diye bağırıp mızrağını bütün gücüyle küçük adamın havada duran kasığına ve karnına sapladı. Kalulu uluyarak çalılıarın arasına devrildi. Basma bir kez daha saldırmaya niyetlenirken gözucuyla İmbali'nin baltasıyla üstüne geldiğini gördü. Başını eğdi ve kadının baltası kulağını sıyrıp geçerken yana doğru zıplayıp kaçmaya başladı. Adamı onun gittiğini görünce peşine takıldılar ve bayır aşağı deli gibi koştu. Basma, "Büyücü öldü!" diye haykırdı.

Savaşçıları da koro halinde, "Kalulu öldü! Kötülüklerin ve iblislerin dostu geberdi!" diye bağıştılar.

"Bırakın eniklerini doğuran fahişelerine dönsünler." İmbali, adamların arkasından koşan kızlarını durdurdu. "Efendimizi kurtarmamız lazım."

Kalulu'yu çalılıarın arasında bulduklarında top gibi kıvrılmış acıyla inlemekteydi. Onu dikkatle dikenli çalılıarın arasından çıkardılar ve tahtirevanına yerleştirdiler. Tam o sırada bayırın dibinden bir ses duyular.

"Bu ihtiyar adamın sesi." İmbali, Taita'yı tanımıştı ve bağırarak ona yol gösterdi.

Çok geçmeden Taita ve Fenn, arkalarında Meren'i taşıyan kabileyle görünmüştü. Taita yumuşak bir sesle, "Kalulu, ciddi biçimde yaralanmışsın," dedi.

"Hayır, Büyücü yaralanmadım." Kalulu acıyla başını salladı. "Galiba işim bitti."

Taita, İmbali ve hayatta kalan üç arkadaşına, "Çabuk olun. Kampa götürün onu!" dedi. Sonra Meren'in tahtirevanını izleyen adamlardan dördünü seçti. "Burada yardımınıza ihtiyaç var!"

"Bekle!" Kalulu, Taita'nın elini yakalayıp gitmesini engelledi. "Bunu yapan adam Basma, Basmara'nın yüce şefi." "Neden sana saldırdı? Sen, onun halkından değil misin?"

"Basma sizin tapınağı yapanlarla aynı kabileden olduğunuza ve bufaya daha fazla bela ve felaket getirdiğinize inanıyor. Ülkeyi, nehirleri, gölleri yok etmek ve bütün Basmaraları öldürmek için benim de size kaldığımı sanıyor."

Taita, "Artık gitti. Kadınların onu uzaklaştırdı," diyerek Kalulu'yu aştırmaya ve rahatlatmaya çalıştı.

Kalulu bu sözlere kanmamıştı. "Dönecek," dedi. Uzanıp Taita'nın elini sıktı. Kente dönüp kendinizi savunmak için hazırlanmalısınız. Basa kütün adamlarıyla dönecektir."

"Tamafupa'dan ayrılırken seni de yanıma alacağım Kalulu. Cadı avımız senin yardımın olmadan başarıya ulaşamaz."

"Karnımda büyük bir kanama olduğunu hissediyorum. Sizinle gelemeyeceğim."

Güneş batmadan Kalulu ölmüştü. Dört muhafızı, Tamafupa'nın dışındaki bir höyüğün yanına bir giriş kazdılar. Taita cesedi ağartılmamış keten bir çarşafa sardı ve nemli kil tünele yatırdılar. Sonra, sırtlanların kazmasını önlemek için girişi iri kayalarla örttüler.

Taita, "Doğru'nun yanında olduğun için ataların olan tanrılar seni karşılayacak Şaman Kalulu," diyerek onunla vedalaştı.

Mezardan dönerken dört muhafız önünde durdu ve İmbali hepsinin adına Shilluk diliyle konuşmaya başladı. "Efendimiz gitti. Kendi yurdumuzdan uzaktayız, yalnızız. Sen güçlü bir samansın, Kalulu'dan bile büyüksün. Seni takip edeceğiz artık."

Taita, Nakonto'ya baktı. "Bu kadınlarla ne yapabilirsin? Onları asker kaydedersen komutan altına alır mısın?"

Nakonto soruyu ciddi bir şekilde düşündü. "Onları dövüşürken görmüştüm. Peşimden gelmelerine sevinirim."

İmbala kraliçelere yaraşır bir baş hareketiyle onun varlığını ve sözlerini kabullendiğini gösterdi. "Bizi de memnun ettiği sürece bu kurumlu Shilluk horozuyla omuz omuza gideriz, ama arkasından gitmeyiz," dedi Taita'ya.

Gözleri neredeyse Nakonto'nunkilerle aynı seviyedeydi. Muhteşem ikili birbirlerini küçümseyerek karşılıklı duruyordu. Taita İç Göz'ünü açtı ve birbirlerine duydukları ilginin auralarına nasıl yansıdığını görünce gülümsedi. "Nakonto, tamam mı?" diye sordu. "Tamam." Nakonto da soylu bir kabullenme jesti yaptı.

ŞİMDİLİK FENN'LE SHILLUK KADINLARI en büyük kulübelere birini Meren için temizlediler. Sonra Fenn, Taita'nın özel bitki karışımından bir avuç alıp açık ocakta yaktı. Hoş kokulu duman, kulübeye yerleşmiş olan böcekleri ve örümcekleri kaçırtmıştı. Taze otlardan bir şilte hazırlayıp Meren'in uyku minderini üstüne yaydılar. Meren'in öyle çok acısı vardı ki, Fenn'in dudaklarına uzattığı çanakta içebilmek için başını zor kaldırdı. Taita, Meren tamamen iyileşip kumandayı yeniden alana kadar HiltobarHilto'yu onun yerine vekil tayin etti.

Taita ve Hilto kentte gezip savunma durumunu gözden geçirdiler. İlk düşünceleri su kaynaklarını güvenceye almak oldu. Köyün ortasında, yuvarlak, dar bir kil merdivenle içine inilen ve suyu iyi olan derin bir kuyu vardı. Taita, Shofar komutasında bir grubun bütün su tulumlarını ve sukabaklarını doldurup Basmaraların saldırısına karşı hazır tutulmasını emretti. Dövüşürken, susayan adamların kuyuya inip su çıkarmaya vakti olmazdı.

Taita'nın sonraki düşüncesi dış duvarların durumu oldu. Genelde iyi durumdaydı, sadece beyaz karıncaların açtığı bazı delikler vardı. Ancak, bu kadar uzun bir hattı savunamayacakları hemen görülüyordu. Tamafupa bir zamanlar pek çok kabileye yuva olmuş büyük bir kentti. Kazıklarla çevrili alanın çevresi yarım fersahı buluyordu. Hilto'ya, "Bunu yirmide bire indirmeliyiz," dedi. "Kentin geri kalanını ateşe verin ki yaklaşanları görebilelim ve okçularımızı ona göre yerleştirebilelim."

Hilto, "Bize güç bir görev verdin," dedi. "Bir an önce başlasak iyi olur."

Taita, kadın ve erkeklerin birlikte olacağı yeni çerçeveyi gösterdi. En iyi durumdaki kazıkları söküp Taita'nın belirlediği yeni hatta yerleştirdiler. Doğru dürüst bir sağlamlaştırmaya vakit olmadığından, boşlukları dikenli çalılarla örttüler. Yeni çitlerin dörtbir köşesine, vadiye ve tüm yaklaşım yerlerine hâkim, yüksek gözcü kuleleri diktiler.

Taita kazıkların etrafına ateş yakılacak düzenekler hazırlanmasını istedi. Böylece bir gece saldırısında bile onları tutuşturup ortalığı görebileceklerdi. Bu iş de bitince, kuyunun etrafına bir iç set yaptırdı, Basmaralar kente girmeyi başardığı takdirde burası son sığınma hatlarını oluşturacaktı. İç alana, son kalan karabuğday çuvallarını, yedek silahları ve bütün değerli malları yerleştirdi. Kalan atları için ahır bölmeleri hazırladılar. Duman Yeli ve tayı hâlâ iyi durumdaydı ama diğerlerinin çoğu onca yoldan sonra ya hastaydı ya da ölmek üzereydi.

Fenn her akşam Meren'i doyurup boş gözyuvarının sargılarını değiştirmesi için Taita'ya yardım ettikten sonra, Kasırğa'yı görmeye gidiyor ve ona sevdiği karabuğday çöreklerinden götürüyordu.

Taita yeni belirlediği savunma hattının dışında kalan kısımları yakmak için uygun bir rüzgâr bekledi. Çatıdaki sazlar ve ahşap duvarlar kuruydu ve çabucak tutuştu, rüzgâr alevleri yeni duvarların aksi tarafına doğru üfürüyordu. O gece hava karardığında eski kent, yerdeki bir tutam küle dönüşmüştü.

Hilto, "Hadi Basmaralar o açıklıktan hücum etsinler de günlerini görsünler," dedi tatmin olmuş bir edayla.

Taita, "Artık dış duvarın önüne işaretleri koyabilirsin," dedi. Beyaz nehir taşlarını yirmi, elli ve yüz adım mesafeye yerleştirdiler, böylece okçular düşman saldırırken uygun mevzilerde yer alabilecekti.

Taita, İmbali ve yandaşlarıyla başka kadınları kurmuş nehir yatağına ok yapılacak sazlardan toplamaya yolladı. Qebui kalesinden bir sürü ok ucu getirmiş ve bir de kazıkların içinde kalan bir tepede çakmaktaşı bulunduğunu keşfetmişti. Kadınlara çakmaktaşı parçalarını nasıl yontup ok ucu yapacaklarını gösterdi. Kadınlar işi çabuk kaptılar ve yaptıkları uçları saz gövdelere ağaç kabuklarından örülen iplerle bağlayıp iyice sertleşsin ve sıkılaşsın diye suya batırdılar. Hazırladıkları yedek okları da kazıklar boyunca belirli yerlere yığdılar.

On gün içinde bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Adamlar ve İmbali'nin kadınları silahlarını bileyip belki de son kez her şeyi gözden geçirdiler.

Bir gece, akşam yemeği için herkesin ateşlerin başına toplandığı sırada, ani bir kargaşa oldu ve

alevlerin aydınlattığı uyumsuz bir çift ortaya çıktı. Meren ayakta zor duruyordu ama bir elini Fenn'in omzuna koymuş olarak Taita'nın yüzbaşılarda oturduğu yere gelmişti. Herkes ayağa fırladı ve etrafına toplandı, gülüyorlar, çabucak iyileştiği için tebrik ediyorlardı. Boş gözyuvasını keten bir bant örtüyordu ve hem rengi solmuş hem de zayıflamıştı, fakat eski cakalı yürüyüşüyle yürümeye gayret ediyor, bir yandan da subaylarının müstehcen şakalarına cevap vermeye çalışıyordu. Sonunda Taita'nın önünde durup onu selamladı.

"Ey Meren, sırtüstü yatıp kamptaki bütün kadınlardan şefkat görmekten sıkıldın mı?" Taita gülümseyerek konuşuyordu, ama bu güçlü savaşçının elini Fenn'in narin omzunda görünce duyduğu ıstırabı zor bastırmaktaydı. Fenn'in bedeni ve güzelliği olgunlaştıkça bu kıskançlığının daha da artacağını biliyordu. Bu yıkıcı duyguyu onun diğer yaşamında da tatmıştı.

ERTESI SABAH MEREN DE okçularla birlikte talim alanındaydı. Başta tek gözüyle dengesini sağlamakta güçlük çekti, ama büyük bir hırsıyla yoğunlaşarak sonunda duyularını denetlemeyi ve yeni koşullara uyum sağlamayı başardı. Sonraki zorluk, menzili tahmin etmekte ve hedefi tutturuyordu. Okları ya hedefe varmadan yere düşüyor ya da üstünden geçiyordu. Korkunç azim gösterdi. Kraliçe Lostris'in bütün ordularında ok atma şampiyonu olan Taita, ona ilk okunu işaret çubuğu gibi atmayı ve hemen arkasından göndereceği ikinci okun yerini saptamak için kullanmayı öğretti. Çok geçmeden, Meren daha birinci ok havadayken ikinciyi göndermeye başlamıştı Fenn ve Shilluk kadınları ona deriden bir gözbağı yapmışlardı. Eski sağlıklı rengine kavuşmuş ve tek gözü yine eskisi gibi parlamaya başlamıştı.

Her sabah Taita atlı bir devriye çıkarıyordu ama her akşam Basmaraların izini bulmadan geri dönüyorlardı. Taita, İmbali'ye ve kadınlarına danıştı.

"Şef Basma'yı iyi tanırız. Kindar ve zalim bir adamdır," dedi İmbali. "Bizi asla unutmaz. Adamları Büyük Uçurum Vadisi'ne, nehir boğazlarına ve göl bataklıklarına dağılmış durumda. Toparlaması zaman alacaktır ama sonunda gelecek. Bundan eminiz."

Artık en önemli hazırlıklar tamamlandığı için Taita daha az hayati konularla da ilgilenebiliyordu. Kadınlara kil topakları ve uzun sırtıkların tepesine yerleştirilen otlarla insana benzer kuklalar yapmayı öğretti. Uzaktan tatminkâr bir görünüm elde edene kadar kök boylarla boyuyorlardı. Kadınlar bu işi ok yapmaktan daha eğlenceli buldular. Yine de, beklemek sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Ateşin etrafında çepeçevre oturup akşam yemeklerini yerken, "Kioga'dan buraya olan mesafeyi hesaba katsak bile şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi," dedi Taita, Meren'e. "Yarın senle ikimiz çıkıp bir kolaçan edelim ortalığı." Fenn, "Ben de sizinle geleceğim," diye atıldı.

Taita aksi bir tavırla, "Zamanı gelince düşünüyoruz," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim sevgili Taita," diyen Fenn'in tebessümü tatlı ve parlaktı.

Taita, "Gelebilirsin demedim," dedi ama öyle olacağını ikisi de biliyordu.

Çocuk insanı büyülüyordu ve Taita onun varlığından zevk alıyordu' Onu kendisinin bir uzantısıymış gibi görüyordu.

Devriye yola koyulduğunda, Fenn, Taita ile Meren'in ortasındaydı. Makonto ve İmbali iz sürmek üzere önden gidiyorlardı. İmbali uzun bacaklarıyla Nakonto'yla başa baş koşabiliyordu. Habari ve iki asker de geriden gelmekteydi. Taita beline kınının içinde duran bir kılıç takmıştı ama esasını elinde taşıyordu.

Bütün vadiyi görebilecekleri bir yere geldiler. Sol tarafta arazi kıvrılıyordu ve sık ormanlarla kaplıydı. Yamacın altına yayılmış sayısız fil sürüsü gördüler. Devasa gri bedenleri her açıklıkta kolayca seçiliyordu ve sık sık koca bir meyve ağacını deviriyorlardı. Ağaç, tek bir filin gücüne direnecek kadar büyükse, öteki büyük filler yardıma geliyordu. Birleşmiş güçlerine hiçbir ağaç karşı koyamazdı.

Kabileler bu topraklardan kaçtığı için filler saldırıya uğramıyordu ve insanların yaklaşmasından ürkmüyorlardı. Atlılar yakınlarından geçerken kaçmayıp oldukları yerde kalıyorlardı. Ara sıra hırçın bir dişi tehditkâr bir tavır alsa da, kimseye saldırmıyordu. Fenn yavrulara bayılıyor ve Taita'ya bu güçlü hayvanlar ve âdetleri hakkında bitmek bilmeyen sorular soruyordu.

Karşılarına çıkan yabani hayvanlar fillerden ibaret değildi. Antilop sürüleri, açıklıkta bir şeyler atıştıran veya topluca en yüksek ağaçların tepesine tırmanıveren sarı Habeş maymunları da vardı. Bir küme panik içinde çığlık çığlığa ayaklandı. Anneler yavrularını kapıp karınlarının altına asarak daldan dala kaçıştılar. İri erkekler kavgacı bir tutum takınıp yelelerini kabarttılar ve öfke dolu seslerle ortalığı inlettiler.

Fenn, "Ne oldu onlara?" diye sordu.

"Herhalde bir leopar veya başka bir etçil hayvandır." Taita konuşurken, hemen önlerindeki otların arasından san, siyah benekli güzelim bir kedi süzüldü. Leoparın benekleri ortama mükemmel uyum sağlıyordu.

Fenn hayranlıkla, "Yine haklı çıktın Taita. Bu dünyada bilinecek her Şeyi biliyor olmalısın," dedi.

Bir sonraki tepeleri aşmak üzere bayır aşağı kıvrıldılar, ama onlar zirveye ulaşmadan, ufukta tozu dumana katan bir zebra sürüsü belidi Herhalde atları kendi familyalarından kabul etmişlerdi ki, pek aldırmadan yanlarından geçip gittiler. Meren, "Bir şeyden korkmuş olmalılar," dedi.

Taita da, "Ya yangın ya da insanlar," diye ona hak verdi. "Başka hiç. bir şey bu ölçüde paniğe yol açamaz."

"Etrafta duman göremiyorum," dedi Meren. "İnsanlar olmalı." Artık ihtiyatla ilerlemeye başlamışlardı.

Aniden Fenn yine heyecanla bağırdı ve sol tarafı gösterdi. "Bir çocuk! Küçük bir siyah çocuk!"

En fazla üç, dört yaşında, çıplak bir bebektir bu. Çarpık adımlarla bayırı tırmanmaya çalışıyordu, her adımda minik poposu iki yana sallanmaktaydı.

Fenn, "Onu almaya gidiyorum," dedi. Kasırğa'yı tırısa kaldırdı ama Taita dizginleri tuttu. "Fenn, bu eski bir hileye benziyor."

Fenn, "Ama onu öyle bırakamayız," diye itiraz etti, o arada çocuk yukarı tırmanıp gözden kaybolmuştu. "Kaybolmuş, yapayalnız."

"Onu takip edelim," dedi Taita. "Ama dikkatli olalım." Yola çıktılar ama Taita, Kasırğa'nın dizginlerini bırakmadı. Tepeye gelmeden yüz adım önce grubu durdurdu.

"Gel Meren!" diye emretti. İki hayvanlarından indiler ve dizginleri Fenn'e emanet ettiler.

Taita, "Burada kal ve atlarımızı tut," dedi. "Ama dörtlüye gitmeye de hazır ol." Meren'le ikisi yürüyerek ilerlediler. Bir çalılığın arkasına sinip aşağıya baktılar. Çocuk tam karşılarında durmuş yuvarlak yüzünde keyifli bir tebessümle onlara bakıyordu. İki eliyle minik pipisini tutmuş, kavrulan toprağa çişini yapmaktaydı. O kadar sevimli bir manzaraydı ki, bir an için her şeyi unuttular. Meren sempatiyle sırıtmaya başlayacakken Taita kolunu sıktı. "Karşıya bak!"

Bir an gözlerini oraya diktiler ve Meren, "Basmara ordusu!" diye haykırdı. "Bu minik iblis tuzakmış."

Çocuğun durduğu yerden elli adım ötede omuz omuza çömelmişlerdi. Tahta sopalar, uzun mızraklar, saplamak için daha kısa mızraklarla silahlanmışlardı. Ham deriden kalkanları sırtlarına asılıydı ve yüzlerine savaş boyalarını sürmüşlerdi. Başlarında kürk ve tüyler takılıydı, burun delikleriyle kulak memelerine fildişi çubuklar geçirmişlerdi, el ve ayak bileklerinde istiridye kabuklarıyla fildişi boncuklardan yapılmış süsler asılıydı.

Taita ile Meren seyrederken arı kovanına çomak sokulmuş gibi kızgın bir uğultu yükseldi. Tek bir uyumlu hareketle kalkanlarını sırtlarından aldılar ve mızraklarıyla dövmeye başladılar. Sonra da savaş ilahisi duyuldu. Boğuk, melodik sesler kalkan seslerine karıştı. Derken, antilop boynuzundan yapılma bir borunun tiz sesi öteki sesleri bastırdı. Bu, ayağa kalkmaları ve kütle halinde bayırı tırmanmaya başlamaları için işaretti. Taita, "Atlara," dedi.

Fenn, onların geldiğini görmüş ve Duman Yeli ile Meren'in atını da peşine takarak dörtlüye yaklaşmaya başlamıştı. Hemen atlarına atladılar ve ön saflardaki Basmaralar tepeyi çıkarken hayvanların başını geri döndürdüler. Sonra dörtlüye Habari ile diğer devriyelerin beklediği yere gittiler.

Fenn üzengilerinin üstünde yükselip ormanı göstererek, "Yolumuzu kesmek için adamlarını yolladılar," diye bağırdı. Etraflarını sarmak üzere koşan adamları görmüşlerdi.

Taita, Nakonto'ya, "Üzengi iplerimi al," diye haykırarak sol ayağını bengiden çıkardı. Nakonto

yakaladı.

"Meren kör tarafını korumak için İmbali'yi al!" Meren de ayağını Çekti ve İmbali, onun sağ üzengisini yakaladı. Nakonto ile ikisi atların yalında gidiyorlardı, ayakları yerden kesilmişti.

Taita, "Hızlı sürün!" diye bağırdı. "Onlar etrafımızı kuşatmadan yarıp geçmemiz lazım." Basmaraların en hızlı koşanları diğerlerinin önüne geçmişti. "Fenn, Meren'le benim aramda kal. Bizden ayrılma sakın."

Çok hızlı koşan dört Basmara, Taita'nın geçmeyi hedeflediği boşluğa ulaşmıştı. Gelen atlılara yüzlerini döndüler, uzun kalkanları sırtlarında olduğu için elleriyle silah kullanabilecek durumdaydılar. Onlara yaklaşırken, Taita ile Meren sırtlarında asılı olan ve at sırtında kullanmak üzere tasarlanmış kısa, geriye eğik yaylarını aldılar. Dizginleri hayvanlarının boynunda bırakıp onları ayaklarının ve dizlerinin baskısıyla yöneterek doğruca mızraklıların üstüne sürdüler. Bir Basmara mızrağını fırlattı. Meren'i hedeflemişti, ama menzili uygun değildi. Meren'in tepki verecek zamanı oldu. Ayak parmağıyla dokunarak atını yana kaydırıldı ve mızrak sol omzunun yanından geçip gitti. Meren de yayını gerip arka arkaya iki ok fırlattı. İlki yüksekte, adamın başının bir kol boyu üstünden uçtu ve elli adım uzağa düştü böyle kısa menzilde yay çok etkiliydi ama ikinci ok Basmara'nın göğsünün ortasına saplandı. Adamın köprücük kemiklerinin arasından kan fişkirdi. Daha yere çarpmadan ölmüştü.

Onun sağındaki Basmara da mızrak tutan kolunu kaldırmıştı ve o da Meren'e odaklanmış durumdaydı, üstelik Meren'in kör noktasında duruyordu. Meren, onu göremediği için kendini koruyacak bir hareket yapmadı. İmbali üzenginin üstünde dönüp baltasını fırlattı, balta havada ıslık çalarak uçtu. Basmara ağırlığını arkadaki ayağına vermiş durumdaydı... tam mızrağını fırlatmak üzere olduğu için kaçmaya fırsat bulamadı. Balta alınının ortasına indi ve kafatasına gömüldü. Adamın yanından geçerken İmbali baltasını geri almak üzere uzandı. Taita da üçüncü adama bir ok fırlatmıştı, adam savurmak üzere olduğu silahı düşürüp oku karnından çıkarmaya çalıştı ama kancalı uç derine gömülmüştü.

Dördüncü ve sonuncu savaşçı ayaktaydı. Atışını yapmak üzere pozisyon almış, mızrağının sapını sağ omzuna yaslamıştı. Savaşın verdiği ruh haliyle gözleri kançanağı gibiydi ve Taita onların Fenn'e kilitlenmiş olduğunu gördü. Kasırğa'nın sırtında dimdik oturarak mükemmel bir hedef oluşturuyordu. Basmara ağır mızrağı fırlatırken yüzünü buruşturdu.

Taita sadağından başka bir ok çekerken gücün sesiyle. "Çök Fenn," diye bağırdı. "Atın sırtına yapış!" Kız öne yattı ve yüzünü Kasırğa'nın yelesine gömdü. Taita yayını kaldırdı, teli burnuna ve dudaklarına değdirene kadar gerdi ve oku bıraktı. Mızraklı adam, mızrağını fırlatmak üzere dönüşüne başlamıştı, ama Taita'nın çakmaktaşı uçlu oku adem elmasına saplandı ve anında öldürdü. Ama mızrak elinden fırlamıştı ve Taita çaresizlik içinde Fenn'e doğru gelişini izliyordu. Fenn yüzünü eğdiği için onun gelişini görmedi ama Kasırğa gördü. Mızrak burnuna doğru yaklaşırken hızla yana kaçıldı ve başını savurdu, o arada Taita bir an için mızrağı göremedi. Kızı ıskaladığını düşünüp rahatlar gibi oldu. Ama sonra onun acı ve hayretle bağırdığını duydu ve tayın sırtında kıvrandığını gördü.

"Vuruldu mu?" diye bağırdı ama Fenn cevap vermedi. Sonra mızrağın Kasırğa'nın böğründen aşağı sallandığını ve ucunun yere çarptığını fark etti.

Duman Yeli'ni tayın arkasına doğru döndürünce, mızrağın başının Fenn'in çıplak bacağına saplanmış olduğunu gördü. Dizginleri bırakmış ve iki eliyle tayın boynuna sarılmıştı. Ona doğru döndü ve Taita, renginin kül gibi olduğunu, yeşil gözlerinin, yüzünün yarısını kaplayacak kadar açılıp kendisine dikildiğini gördü. Mızrağın sapı yere çarptıkça Fenn'in bacağına yeniden batıyordu ve Taita, onun yarayı iyice büyütüp parçaladığını biliyordu. Anadamarın yakınında bir yere saplanmıştı. Eğer tam o

damara isabet etmiş olsaydı Fenn şimdiye kadar ölmüş olurdu.

"Sıkı tutun sevgilim," diye seslendi ve omzunun üstünden arkasına göz attı. Bir grup Basmara son hızla arkalarından gelmekteydi. "Şu anda duramayız. Durursak anında tepemize binerler. Seni almaya geliyorum."

Taita kılıcını çekip tayın yanına geldi. Yapacağı hareketi dikkatle hesapladı. Kızın görünüşü, yıllar önce yitirdiğini düşündüğü çevikliği kazanmış gibiydi. Zihnini sallanan mızrağa odakladı. Ağır bronz kılıcı savururken, güç kelimesini haykırdı: "Kydash!"

Sanki elindeki kılıç canlı bir nesneydi. Keskin kenarında, bütün ağırlığın ve enerjinin toplandığı bir nokta vardı. Sert ağaçtan yapılmış mızrak sapını, tam ucuyla bağlantı yerinin bir parmak üzerinden ince bir filiz gibi budamıştı. Sap yere düştü ve Taita, Fenn'in o anda rahatladığını algıladı.

"Şimdi de seni almaya geliyorum," dedi kılıcı kınına sokarken. "Hazır ol." Duman Yeli'ni tayına iyice yanaştırdı ve Fenn kollarını güvenle ona uzattı. Kolunu kızın beline dolayıp bir tutuşta kaldırdı. Terkisine aldığı Fenn hemen kollarını boynuna doladı.

"Sen gelene kadar çok korkmuştum Taita," diye fısıldadı. "Artık her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

"Sıkı tutun, yoksa hiçbir şey yolunda gitmez." Dişleriyle tuniğinden bir parça koparıp, mızrağın ucunu iyice içeri bastırdı ve kopardığı bezle sıkıştırdı. "Pek düzgün veya güzel olmadı ama" dedi. "Sen tanıdığım en cesur kızsın ve Tamafupa'ya gidene kadar bu şekilde fazla sarsılmayacaksın."

Peşlerindeki Basmaralar geride kaldılar ve az sonra ağaçların arasında gözden kayboldular. Artık tırıs kalkıp öğle olmadan Tamafupa'ya varabilirlerdi.

Tamafupa'ya varınca, Taita, Meren'e, "Herkesi silah başına çağır," diye emretti. "Bu iblisler bir saat geçmeden burada olur." Fenn'i Duman Yeli'nin sırtından alıp kulübelerine götürdü ve yavaşça yatırdı.

MIZRAĞIN UCUNUN ETRAFINDAKİ PIHTILAŞMIŞ kanı temizlerken Fenn'i yatıştırarak biçimde konuşuyordu. Sonra bacağı muayene etti. Ameliyi hazır olmadan, yaraya tampon yapmış olduğu bezi çıkarmamıştı.

Sonunda, "Zaten her zaman tanrıların sevgilisi olmuştur," dedi. "Mızrak, ana damarını küçük parmağının tırnağı kadar sıyırmış. Eğer ucunun yarayı oymaya devam etmesine izin verseydik, ana damara kadar açılabilirdi Şimdi sen güzelce yat, ben de sana bir içecek hazırlayayım." Seramik bir çanakta ezdiği kırmızı toza, ocaktaki kömürlerin üstünde bekleyen kaptan sıcak su kattı. "Bunu iç. Acıyı hissetmeyeceksin."

İlaç etkisini gösterirken Taita da deri tıp çantasını karıştırdı. Gümüş kaşıklarını muhafaza ettiği ayrı bir bölümü vardı. Bildiği kadarıyla, bu setten sadece bir cerrahda daha vardı ve o da ölmüştü. Hazır olunca, kulübenin önünde dolanan Meren'i çağırdı. "Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

"Elbette. Bunu daha önce de kaç kez yapmıştım."

"Ellerini yıkamışsındır tabii ki?" Meren'in ifadesi değişti.

"Evet," dedi kuşkululu bir sesle. "Ne zaman?"

"Bu sabah, devriyeye çıkmadan önce."

"Tekrar yıka."

Meren her zaman yaptığı gibi, "Bunun için bir sebep göremiyorum," diye mırıldandı ama ocaktaki sıcak sudan bir çanağa doldurdu.

Taita gümüş kaşıkları ateşe tutarken, "Bir çift ele daha ihtiyacımız olacak," dedi. "İmbali'yi çağır."

"İmbali'yi mi? O bir vahşi. Adamlarımdan birini çağırırsam olmaz mı?"

"O güçlü ve akıllı," diye karşı çıktı Taita. Daha da önemlisi kadındı. Taita başka bir erkeğin Fenn'in çıplak bedenini tutmasını istemiyordu. Meren'in görmesi de yeterince kötüydü ama kaba saba bir askerin görmesi kadar değildi. Shilluk kadınları da o kadar akıllı değildi. "İmbali'yi çağır." diye tekrarladı. "Ve ona da ellerini yıkat."

Kırmızı toz Fenn'i uyuşturduğu halde, Taita mızrağın ucunu elleyince kız inledi ve kıpırdandı. Taita, Meren'e bir baş işareti yaptı. İkisi Fenn'i oturur pozisyona getirdiler, sonra Meren arkasına çömelip kızın kollarını göğsünde çapraz yaptı ve sıkıca tuttu. "Hazır," dedi.

Taita, Fenn'in ayağının dibinde diz çökmüş olan İmbali'ye baktı. "Bacaklarını sıkı tut. Sakın kıpırdatmasın." İmbali de öne eğilip Fenn'in ayak bileklerini kavradı. Taita derin bir nefes alıp zihnini yoğunlaştırdı. Uzun, kemikli parmaklarını esnetirken, yapması gereken her hareketi aklından geçirdi. Hasta ne kadar uzun süre acı çekerse, bedeni ve ruhu o kadar hasar görür ve iyileşme şansı o kadar azalırdı. Çabucak mızrak ucunu tutan keten bezi kesti ve düşey olarak kaldırdı. Fenn yine inledi. Meren deri parçasını hazır tutuyordu ve dilini ısırmasın diye Fenn'in dişlerinin arasına kısırdı.

"Dikkat et, tükürüp atmasın," dedi Taita. İyice yaklaşıp yarayı inceledi. Çakmaktaşının içeride oynaması yarayı oldukça büyütmişti ama yine de gümüş kaşıkları sokacağı kadar yer yoktu. Şişmiş eti eliyle yoklayarak ana damarın yerini saptadı. Sonra iki parmağını sokup yarayı genişletti ve parmaklarını sıcak etin içine biraz daha daldırıp ucun keskin kenarlarına dokundu. Fenn haykırarak çırpındı. Meren ve İmbali biraz daha sıkı tuttular. Taita da yarayı biraz daha genişletti. Çok hızlı olmakla beraber, son derece kontrollü ve kesin hareketler yapıyordu: birkaç saniyede ucun keskin kenarlarının yerini tayin etmişti. Fenn'in eti ve kas lifleri onlara takılmış durumdaydı. Taita boşta eliyle kaşıkları alıp bacağın üstüne koydu ve mızrak ucunun iki tarafından yaraya soktu. Uca takılmasınlar diye eliyle idare ediyordu.

Fenn, "Beni öldürüyorsun!" diye haykırdı. Meren'le İmbali bütün güçlerini kullanıyorlardı ama çırpınan kızı zor zap etmekteydiler. Taita iki defa kaşıkları mızrak ucunun kenarlarına oturtmayı

başardı ama Fenn'in çırpınması yüzünden kaydırdı. Sonunda kaşıkların tam yerine oturduğunu hissetti. Cilalı metalleri ucu kavrayacak şekilde kısıtıp tek hareketle yukarı çekti. Yaranın kanlı dudakları bu harekete direndiği için bir emme sesi duyuldu. Fenn'in etine gömülü parmak uçlarında, damarının düzgün bir şekilde attığını hissedebiliyordu. Sanki o damar kendi ruhunu yansıtıyordu. Kaşıkları damarın yanından geçirirken iyice dikkat kesildi. akmaktanım metal kaşıkların arasından azıcık kaydırsa damarı kesebilirdi. Yavaşça biraz daha baskı uyguladı. Yaranın kenarlarının bel verdiğini hissetti ve sonra, aniden, kana bulanmış gümüş kaşıklar ve çakmaktaşından mızrak ucu dışarı çıkıverdi. abucak kendi parmaklarını da çekti ve yaranın kenarlarını birleştirdi. Serbest eliyle Meren'in uzattığı kalın keten tamponu alıp kanamayı kesmek için yaraya bastırdı. Fenn'in başı geriye düşmüş, feryatları hafif inlemelere dönüşmüştü, bacakları ndaki gerilim de azaldı ve omurgasındaki katı yay gevşedi.

Meren, "Bu ustalığın beni hep şaşırtıyor," diye fısıldadı. "Hep huşu içinde seyrediyorum çalışmanı. Sen gelmiş geçmiş en büyük cerrahsın."

"Bunu sonra konuşuruz," diye cevap verdi Taita. "şimdi dikiş için yardım et bana."

KUZEYDEKİ GÖZETLEME KULESİNDEN GELEN bağırıları duyduklarında, Taita at kılından son dikişini atmaktaydı. Yarayı kapacak düğümü atarken, başını kaldırıp Meren'e bakmadı. "Basmaralar geldi sanırım. Artık görevinin başına geçmelisin. İmbali'yi de götür. Yardımların için teşekkür ederim iyi kalpli Meren. Yara kangren olmazsa çocuğun sana da çok teşekkür borcu olacak."

Fenn'in bacağını sardıktan sonra, kulübenin kapısına gidip Shilluk kadınlarının en güvenilir ve en hassası olan Lala'yı çağırdı. Kadın kalçasında taşıdığı çıplak bebeğiyle birlikte geldi. Fenn'le ikisi yakın arkadaşları. Sohbet edip bebekle oynayarak çok vakit geçiriyorlardı. Lala, Fenn'i öyle solgun ve kanlar içinde görünce feryadı bastı. Taita, onu yatıştırmak ve yapaklarını göstermek için bir süre yanlarında kaldı. Sonra, kırmızı tozun etkisiyle uyuyakalan Fenn'e baksın diye onu bırakıp kendisi dışarı çıktı.

Taita, Meren'in yanına ulaşmak için kalelerinin kuzey duvarına dayanmış merdiveni tırmandı. Meren, onu ciddi bir yüzle karşılayıp vadiyi gösterdi. Basmaralar üç ayrı birlik halinde ilerliyordu. Düzgün bir tırısla geliyorlardı. Başlıkları arkalarında dalgalanıyor ve birlikleri uzun kara yılanlar gibi ormana yayılıyordu. İnsanın kanını donduran, tüylerini ürperten biteviye şarkıları duyuluyordu. Taita iyice görebilmek için eğildi. Basmaraların bütün aktif gücü karşılıklıdaydı ve kendileri ne yazık ki bir avuç insandan ibaretiler. Yumuşak bir sesle, "Biz otuz iki kişiyiz," dedi. "Onlarsa en az altı yüz kişiler."

Meren, "Demek ki eşitiz Büyücü," dedi ve "Güzelce eğleneceğimize bahse girerim," diye ekledi. Taita da, üstlerine çökmek üzere olan fırtınaya dudak bükürmüş gibi yaptı.

Nakonto, İmbali ve kadınlarıyla birlikte korkuluğun diğer uçundaydı. Taita onlara doğru yürüdü. Her zamanki gibi, İmbali'nin soylu Nil hatları sakin ve kontrollüydü. "Bu insanları tanıyorsun İmbali. Nasıl saldıracaklar?"

İmbali hiç duraksamadan, "Önce sayımızı anlayıp cesaretimizi sınavacaklar," diye cevap verdi. "Bunu nasıl yapacaklar?"

"Kendimizi gösterelim diye doğrudan duvara hücum edecekler."

"Burayı ateşe vermeye çalışırlar mı?"

"Hayır Şaman. Burası onların kenti. Ataları burada gömülü. Mezarlarını asla yakmazlar."

Taita, Meren'in yanına döndü. "Kuklaları korkuluğun kenarına dizmenin zamanı geldi," dedi ve Meren emri Shilluk kadınlarına aktardı. Kadınlar kuklaları korkuluğun dibinde hazır tutuyordu. Hemen korkuluk boyunca koşmaya başladılar, böylece Basmaralar duvarın üstünde bir sürü kafa görüyordu.

Taita, "Tek bir hamlede garnizonumuzdaki asker sayısını iki katına çıkarmış olduk," dedi. "Şimdi Basmaralar bizi biraz daha ciddiye alır."

Mızrakçıların daha önce yakmış oldukları kulübelerin külleri üzerinde mevki alışı izlediler. Üç birlik, her birinin başında kendi lideriyle ayrı ayrı duruyordu. "Dağınık ve düzensizler." Meren küçümser bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Bu bir ordu değil çapulcu yığını."

"Ama büyük bir çapulcu yığını," diye belirtti Taita, "Oysa biz küçük bir orduyuz. Kutlamaları zaferden sonraya bırakalım." Basmaralar şarkı söylemeyi kestiler ve ortalığa büyük bir sessizlik çöktü. Basmara sıralarından tek bir kişi ayrıldı ve duvarla aralarındaki yolun yarısına kadar ilerledi. Uzun pembe flamingo tüylerinden yapılmış bir başlığı vardı. Savaş kılığına hayran olsunlar diye adamlarının önünde poz verdikten sonra, cırtlak bir sesle, her cümlesinden sonra havaya sıçrayıp mızrağını kalkanına vurarak bir konuşma yaptı.

"Ne diyor?" Meren merak etmişti.

"Hakkımızda pek iyi şeyler söylemediğini tahmin edebiliyorum." Taita gülümsüyordu. "Bir okla

hevesini artırayım bari." "En uzun menzilden yetmiş adım ötede duruyor. Boşa harcayacak okumuz yok."

Basmaraların yüce şefi Basma'nın çalınmış bir yürüyüşle adamlarının arasına dönüşünü izlediler. Bu sefer de geri safların arkasında bir komuta pozisyonu almıştı. Alana yeni bir sessizlik çöktü. Yaprak kıpırdamıyordu. Rüzgâr bile kesilmişti. Gerilim, tropik bir fırtına öncesindeki gibi ağırdı. Sonra Şef Basma, "Hau! Hau!" diye uludu ve birlikleri ilerlemeye başladı. Meren, "Bekleyin!" diye uyardı adamlarını. "Bırakın yaklaşsınlar. Oklarını hazırlayın!"

Basmara safları en dıştaki işaret taşlarını geçmiş ve yine savaş şarkılarını söylemeye başlamışlardı. Mızraklarıyla kalkanlarına vurarak tempo tutmaktaydılar. Her elli adımda bir, hep birlikte çıplak ayaklarını yere vuruyorlardı. Havalandırdıkları küller yüzünden, suyun içinde yürüyormuş gibi görünüyorlardı. Yüzadım işareti olan taşlara vardılar. Sarkılan ve tempoları çılgınlık düzeyine ulaşmıştı.

Meren bir kez daha, "Bekleyin!" diye haykırdı, sesini ancak böyle duyurabilecekti. "Yayları kaldırın!" Ön saflar, elli adım işaretine yaklaşıyordu. Artık yüzlerindeki savaş boyalarını ayrıntılı biçimde görebiliyorlardı. Liderleri işaretleri geçmiş ve o kadar yaklaşmışlardı ki, duvardaki okçularla bakışıyorlardı.

Meren, "Ok yerleştir ve nişan al!" diye kükredi. Yaylar iyice gerildi. Okçular gözlerini kısarak nişan aldılar. Meren, kolları titremeye başlamadan önce atış emri vermesi gerektiğini biliyordu. Bir soluk alma süresinin ardından ikinci emir geldi. O anda, omuz omuza ilerleyen saflar da otuz adım işaretine ulaşmıştı.

"Ok bırak!" diye bağırdı ve hepsi aynı anda oklarını attılar. O mesafeden tek bir ok bile hedefi şaşmazdı. Sessiz bir bulut halinde hep birlikte uçtular. İki okçunun aynı Basmara savaşçısına nişan almamış oluşu, ustalıklarının bir göstergesiydi. İlk saflardaki savaşçılar, yer yarılmış da içine girmişler gibi hep birlikte yıkıldılar.

Meren, "Serbest atış!" diye böğürdü. Okçuları tecrübenin verdiği ustalikle ikinci oklarını hazırladı. Tek bir harekette hem de hiçbir telaş belirtisi göstermeden, oku yerine yerleştirip yayı germiş ve atmışlardı. İkına Basmara safi da yıkıldı ve saniyeler sonra üçüncüler de onları izledi Cesetler üst üste yığılıyor, arkadan gelenler üstlerinden atlıyordu.

"Buraya ok getirin!" Ses korkuluk boyunca yankılandı ve Shilluk kadınlar fırladılar, okları iki büklüm sırtlarında taşıyorlardı. Basmaralar gelmeye devam etti, okçular da, duvarın dibine gelip yukarı tırmanmak için hamle etmeye başlayana kadar üstlerine ok yağdırmayı sürdürdü. Bazıları tepeye ulaştı ama Nakonto, İmbali ve kadınları onları bekliyordu. Uzun saplı baltalar odun kesermiş gibi sürekli inip kalkmaya başladı. Nakonto'nun attığı savaş çığlıkları dehşet vericiydi.

Nihayet, fildişi düdüklerden çıkan tiz sesler, katliama aniden son verdi. Savaşçılar, külle kaplı alandan Basma'nın yeniden toparlamak üzere kendilerini beklediği yere çekildiler.

Meren, adamlarını denetledi. "Yaralanan var mı? Yok mu? Güzel. Oklarınızı toplamaya gidince, ölü taklidi yapanlara dikkat edin. Bu iblislerin en sevdiği numaradır."

Kapıları açıp, oklarını geri almak üzere koştular. Çoğunun ucu ölü ete gömülmüştü ve kılıç ya da baltayla kesmek gerekiyordu. Bu tüyler ürpertici bir işti ve çok geçmeden hepsi kanlı kasaplara dönmüştü. Oklarını topladıktan sonra, ölü Basmaraların mızraklarını da aldılar. Sonra kalelerine dönüp kapıları kapattılar.

Kadınlar kurutulmuş balık sepetlerini, karabuğday çöreklerini ve su tulumlarını koşturdu. Adamların çoğu daha lokmalarını bitirmeden, savaş şarkısı yeniden başladı ve yüzbaşılar onları korkuluğa çağırdı. "Silah başına!"

Basmaralar yine omuz omuza geldiler, ama bu sefer öndekilerde ormandan kestikleri uzun sırtıklar

vardı. Duvardaki okçular birini devirirse, arkadan gelen sırtığı alıp koşmaya devam ediyordu. Sırıklar kalenin dış duvarına ulaşmadan, elli, elli beş adam daha öldü. Basmaralar sırtığı kaldırmak üzere başına toplandılar ve duvara dayadılar. Sonra kısa saplı mızraklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp karınca sürüsü gibi sırtığa tırmanmaya başladılar.

Sırtığın üstündeki ağırlık arttıkça, duvardakilerin onu itip devirmesi imkânsız hale geliyordu. Tepeye ulaşan savaşçılarla teke tek uğraşmak zorundaydılar. İmbali ve kadınları da erkeklerin yanına dizilmiş, uzun saplı baltalarıyla önlerine çıkanı temizliyorlardı. Fakat Basmaralar kayıplarına aldırılmaz gibiydi. Cesetlerin üstünden tırmanıp büyük bir heves ve ataklıkla dövüşe dalıyorlardı.

Sonunda, küçük bir grup korkuluğun üstüne ulaşmayı başardı. Sonuncusunu da geri atana kadar çetin ve acı bir mücadele yaşandı. Ancak, yeni dalgalar onların yerini alıyordu. Tam, kaleyi savunanlar yorgunluktan bunalmış haldeyken düdükler bir daha öttü ve saldırganlar geri çekildi.

Su içtiler, yaralarını sardılar ve körelen kılıçlarını keskinleriyle değiştirdiler ama paydos kısa sürdü ve "Silah başına! Tekrar geliyorlar," komutu duyuldu.

Meren'in adamları, güneş batana kadar iki atağı daha göğüsledi, ama sonuncusu pahalıya patladı. Basmaralar geri çekilirken sekiz adam ve İmbali'nin kadınlarından ikisi ağır mızrak ve sopa yaraları almıştı.

Askerlerin pek azı günü sapasağlam bitirmişti. Bazılarında sadece hafif yara, bereler vardı. İki tanesinde ağır Basmara sopalalarıyla oluşmuş kırıklar bulunuyordu. İki kişi daha o geceyi göremeyecekti: birinin mızrakla bağırsakları deşilmiş, öbürü de ciğerinden yaralanmıştı. Çoğu yemek yiyemeyecek ve kulübesine kadar gidemeyecek ölçüde yorgundu. Susuzluklarını giderir gidermez kendilerini korkuluktan aşağı atıp terli zırhları ve kanlı sargılarıyla uyuyakalmışlardı.

Meren, Taita'ya, "Burayı bir gün daha tutamayız," dedi. "Bu kale bizim için ölüm tuzağı haline geldi. Basmaraların bu kadar azimli olacağını düşünmemiştim. Kurtulmak için hepsini öldürmek zorundayız." Yorgun ve karamsar görünüyordu. Gözyuvası ağrı yapıyordu, sürekli bandı kaldırıp ovuşturmaktaydı.

Onu bu halde görmek, Taita'nın çok ender yaşadığı bir durumdu. "Burayı savunacak kadar adamımız yok," dedi o da. "İç hatta çekilmeliyiz." Kuyunun etrafındaki son savunma hattına baktılar. "Geceye kadar burada dayanabiliriz. Sonra da sabahki ilk düşman saldırısında köyü ateşe veririz. Bu onları birkaç saat, alevler sönene kadar uzak tutar." "Peki sonra?"

"Atları hazır tutarız ve kuşatmayı yarıp kaçmayı deneriz." "Nereye?"

"Bulunca sana da söylerim," diye söz veren Taita eklemeleri tutulmuş bir halde ayağa kalktı. "Kaleyi savunan adamlarda mutlaka ateş çanakları olsun. Ben, Fenn'e bakmaya gidiyorum."

Kulübeye girdiğinde Fenn uyuyordu. Bacağını muayene ederek onu uyandırmak istemedi ama çenesine dokunup ateşi olmadığını anladı. Yara kangren olmamıştı. Lala'yı yolladı ve Fenn'in yanına uzandı. Üç nefes alamadan, derin, karanlık bir uykuya dalmıştı.

Şafağın belli belirsiz ışıklarıyla uyandı. Fenn yanında endişeyle oturmaktaydı. Gözlerini açar açmaz, "Öldüğünü sandım," diye bağırdı.

"Ben de öyle." Taita doğrulup oturdu. "Bacağına bakayım." Sargıları açtı ve yaranın sadece hafif bir iltihap kapmış olduğunu gördü, kendi binden daha sıcak değildi. İrin kokusu da yoktu. "Giyinmen lazım. Hızla gitmek zorunda kalabiliriz." Tunüğünü ve peştamalını giymesine yardım derken, "Sana bir koltuk değneği yapacağım," dedi. "Ama onu kullanmayı öğrenmek için fazla zamanın yok. Güneş doğunca Basmaralar mutlaka saldıracak." Hemen hafif bir değnek yapıp bir de çapraz baş ekledi ve çapraz kısmın içini caput doldurup yumuşattı. Fenn ağırlığını değneğe verip Taita'nın da yardımıyla atların bulunduğu yere gitti. Aralarında, Kasırğa'nın eyerini ve koşum takımını da taşıyorlardı. Kalenin dış duvarlarından bir ikaz duyuldu.

Taita, Fenn'e, "Kasırga'nın yanından ayrılma," dedi. "Seni almaya geleceğim." Sonra, koşarak duvarlara gitti, Meren orada onu beklemekteydi.

Meren'in ilk sözcükleri, "Fenn... o nasıl?" oldu.

"Ata binebilecek, hayvanların yanında bekliyor," dedi Taita. "Burada ne oluyor?"

Meren karşıyı gösterdi. İki yüz fersah ötede, Basmaralar ormanının kıyısında toplanmaktaydı.

Taita, "Pek azlar," diye gözlemede bulundu. "Dün akşamkinin yansı kadar." Meren, "Güney duvarına bak," dedi.

Taita hızla dönüp büyük gölün bulunduğu yöne baktı. "Demek öyle! Dün yapmış olmaları gereken şeyi yapıyorlar," dedi kuru bir sesle. "İki yandan saldıracaklar." Bir an düşündükten sonra, "Bu sabah silah tutabilecek kaç sağlam adam var?" diye sordu.

"Üçü gece öldü ve askerlerimizden dört tanesi de Shilluk fahişelerini alıp karanlıkta sırra kadem bastılar. Basmaralar onları bulmadan fazla uzaklaşabileceklerini sanmıyorum. Yani, Nakonto, İmbali ve arkadaşları da dahil on altı kişi kaldık."

Taita, "Bir kişiyle birlikte eşyasını taşıyabilecek on beş sağlam atımız var," dedi.

"Bir Basmara atağını daha bekleyecek miyiz, yoksa dış duvarı ateşe verip dumanların arasından kaçmayı mı deneyeceğiz?"

Taita'nın karar vermesi uzun sürmedi. "Burada kalmak, ancak kaçınılmaz sonu geciktirmeye yarar. Atlarla şansımızı deneyelim ve yarıp geçmeye çalışalım. Niyetimizi adamlara ilet."

Meren koşarak gidip adamlarla konuştu ve hemen geri döndü. "Hepsi yapması gerekeni biliyor Büyücü. Ateş çanakları hazır. Zarı çanağa koyduk, atmaya bekliyoruz." Taita sessizce düşman birliklerini izliyordu. O bildik savaş şarkısı yine başladı, mızraklar kalkanlara vuruldu ve bu sesler, yüzlerce çıplak ayağın toprakta koşarken çıkardığı sese karıştı. Meren yumuşak bir sesle, "Geliyorlar," dedi.

Taita, "Duvarı yakın," diye emretti. Adamlar kuru çıraları, ateş çanaklarına yaklaştırıp şilteleriyle yellediler. Alevler bir anda yükseldi.

Meren, "Geriye!" diye bağırınca yanan korkuluktan atladılar. Koşarak gelirken, sağlam olanlar aksayanlara, yaralılara yardım ediyordu. Onları seyreden Taita, bir anda kendini yorgun, zayıf ve yaşlı hissetti. Dünyanın bu uzak, yabani köşesinde mi bitecekti her şey? Bu kadar çile, acı ve ölüm hiçbir işe yaramayacak mıydı? Meren de ona bakıyordu. Omuzlarını dikleştirip kendini topladı. Şimdi zaaf gösteremezdi: Meren'e, geri kalan diğer adamlarına ve her şeyden önce Fenn'e karşı görevleri vardı.

Meren, sakın bir sesle, "Gitme zamanı Büyücü," dedi ve merdivenden inmesine yardımcı olmak için kolunu tuttu. Atların yanına vardıklarında, bütün dış duvar kükreyen alevlerle kuşatılmış durumdaydı. Korkunç, yakıcı sıcaktan korunmaya çalıştılar. Askerler at binmeye hazırdı. Meren düzeni kurdu. Tabii ki Fenn, Kasırga'nın üstünde ve yanında üzengeye binen İmbali ile gidecekti. Taita da duman Yeli'ni alacak ve aynı şekilde Nakonto'yu üzengeye taşıyacaktı. ren kendi atıyla, kör tarafında İmbali'nin kadınlarından biriyle olacak ve bütün diğer askerler de kendi atlarına bineceklerdi. Artık katırları kalmadığı için, boştaki iki ata da yiyeceklerini ve eşyalarını yüklediler. Hilto ile Shabako yedekleyecekti onları.

Alevlerin arkasında, görünmeden atlarına binip, hayvanların başını kapıya doğru çevirdiler. Taita, Lostris Tılsımı'nı yukarı kaldırdı ve üzerlerine bir gizlenme büyüsü yaptı, böylece düşmanlarının gözüne görünmeyeceklerdi. Böyle büyük bir atlı grup olarak düşman hatlarını yarıp geçmenin zorluğunu biliyordu, ama ilkel Basmaralar yarattığı illüzyonlara kolayca kanacaktı.

Basmaralar yanan duvarı aşmak için zahmete girmemişlerdi. Belli ki, kurbanlarının içeride kapana kısıldığına ve gidip işlerini bitirmelerini beklediklerine inanmaktaydılar. Alevlerin diğer tarafında

şarkı söyleyip naralara atıyorlardı. Taita ise, alevlerin dış kapıları yakıp çökertmesini bekliyordu.

"Şimdi!" diye emir verdi. Habari ile Shabako ileri fırlayıp düşen kapılara kement atıldılar. İplerin yanmasına fırsat vermeden kapı kanatlarını iki yana sürüklediler. Artık önleri açılmıştı ve iki adam dörtnala diğerlerinin yanma döndü.

Taita, "Birbirinize sokulun, ne kadar yakın olursanız o kadar iyi," dedi ve "Arkamdan gelin," diye ekledi. Kapıları geçip ötedeki açık alana çıktıklarında büyüünün etkisi de geçmiş olacaktı. Kapı kanatlarının çerçeveleri hâlâ alev alev yanmakta olduğu için kavrulmadan, çabucak geçmek zorundaydılar.

Taita hemen, "Dörtnala," diye bağırdı, ama bu kez gücün sesini kullanmıştı. Alevli geçide doğru ilerlediler. Sıcaklık, bir duvar gibi çarptı, bazı atlar ürkmüştü, ama binicileri mahmuzlarıyla, kamçılılarıyla hayvanları hizaya soktu. Atların derileri, yeleleri kavruldu. Bazı adamların yüzü de aynı şekildeydi ve çok canları yanıyordu. Ama yine de omuz omuza at sürerek açık alana ulaştılar.

Basmaralar etraflarında zıplayıp uluyorlardı. Bazıları onlara baktığı halde, bakışları delip geçiyor ve yanan duvarların üstüne yükseliyordu. Taita'nın büyüü iyi dayanmıştı.

Taita, "Sessiz ve yavaş olun," diye uyardı. "Birbirinizden ayrılmayın. Ani hareket yapmayın." Tılsımı hâlâ havada tutuyordu. Yanında, Fenn de onu taklit ediyordu. O da kendi altın tılsımını kaldırmıştı ve Taita'nın öğrettiği sözcükleri tekrarlarlarken dudakları kıpırdıyordu. Büyüyü güçlendirerek Taita'ya yardım etmekteydi. Neredeyse açıklığın tamamını geçmişlerdi. Ormanın kıyısına iki yüz adımdan az kalmıştı ve savaşçılar hâlâ onların varlığını fark etmemişti. Sonra Taita ensesinde soğuk bir ürperti hissetti. Fenn yanında nefesini tuttu ve tılsımını bıraktı. "Elimi yaktı!" diye bağırp kızaran parmak uçlarına baktı. Sonra kafası karışmış bir halde Taita'ya döndü. "Bir şey büyümümü bozuyor." Haklıydı. Taita da büyüünün, rüzgârda yırtılan bir yelken gibi parçalandığını hissediyordu. Üstlerindeki koruyucu pelerin açılmaktaydı. Başka bir gücün etkisi altına girmişlerdi ve Taita, onu yok edemiyordu.

"Dörtnala ileri!" diye bağırdı ve atlar ormana doğru atıldı. O arada Basmaralardan büyük bir gürültü yükseldi. Bütün boyalı suratlar onlara doğru döndü, tüm gözleri kan bürümüşü. Dörtbir yandan küçük grubun üstüne doğru gelmeye başladılar.

Taita, Duman Yeli'ne, "Koş!" diye bağırdı, ama hayvan iki yetişkin erkeği taşıyordu. Her şey rüyada gibi ağır ağır gelişti. Arkalarından kovalayan Basmaralardan epey öndeydiler, ama sağ cepheden de başka bir mızraklı grup geliyordu.

Taita bir daha bağırdı. "Hadi! Daha çabuk!" Basma'nın onları doğramak üzere yarışanların başında olduğunu görmüştü. Mızrağını fırlatmaya hazır bir şekilde sağ omzuna kaldırmış, yollarını kesmeye çalışıyordu, adamları da ayağı yanmış itler gibi uluyorlardı.

Taita, "Haydi!" diye haykırdı. Bir yandan açılırları ve hızları hesaplıyordu. "Varmak üzereyiz."

Atlılar arayı otuz adım kadar açarken, Basma da aynı hesapları yapmıştı. Mızrağını fırlatmak için koşma yeteneğine ve öfkesinin gücüne güveniyordu. İyice yükseğe kaldırıp savurdu ve mızrak Meren'in ağır yüklü atına yöneldi.

Taita, onu uyarmak için, "Meren!" diye bağırdı ama mızrak onun kör tarafından geliyordu. Tam eyerin altından atın bedenine girdi ve omurgasına çarptı. Hayvanın arka bacakları felç olmuştu. Meren ve taşıdığı kadın, kavrulmuş toprağa düştüler. Avı bırakmak üzere olan Basmaralar, şefleri başta olmak üzere tekrar koşmaya başladılar. Meren ayağa fırladı ve öteki atlıların yanından geçerken kendisine baktıklarını gördü.

"Devam edin!" diye bağırdı. "Bizim için bir şey yapamazsınız, kendinizi kurtarın." Basmaralar hızla yaklaşıyordu.

Fenn, Kasırğa'nın boynuna dokundu ve "Ho! Kasırğa, ho!" diye bağırdı.

Gri tay, kırlangıç gibi uçarcasına döndü ve daha kimse ne olduğunu anlayamadan, Fenn, Meren'in kadınla birlikte durduğu yere doğru gitmeye başladı. Meren, Fenn'in döndüğünü görünce bir an şaşkınlıktan konuşamadı. İmbali de üzenginin üzerinde, uzun baltasını savurarak gelmekteydi. Meren elini sallayarak, "Geri dön!" diye bağırdı ama Fenn döner dönmez, Taita da aynı intihar hareketini yapmıştı. Grubun geri kalanı kararsızdı. Sürücüler ne yana gideceklerine karar verene kadar, atlar geri geri gidip birbirlerine çarparak şaha kalktılar. Sonra hep birden Meren'in bulunduğu yere doğru koşmaya başladılar.

Artık en yakındaki Basmaralar onlara ulaşmak üzereydi. Bir yandan da mızraklarını savuruyorlardı. Önce Hilto'nun, sonra da Shabako'nun atları yaralanıp binicilerini sırtlarından atarak yere yıkıldılar.

Taita bir bakışta artık onları uzaklaştıracak sayıda at kalmadığını anladı. "Savunma halkası oluşturun!" diye bağırdı. "Durup onları burada karşılamamız gerek."

Attan düşenler kalkıp ona doğru koşular. Sağlam atların üstündekiler de inip atları halkanın ortasına çektiler. Okçular yaylarını hazırladı, İmbali ve arkadaşları uzun baltalarını kaldırdı. Yüzleri dışa dönüktü. Üstlerine doğru gelmekte olan onca savaşçıyı görünce, bunun artık son çarpışma olduğunu anlamışlardı.

Meren keyifle, "Bu son dövüş," diye bağırdı. "Unutamayacakları bir ders verelim!" İlk Basmara grubuyla çarpışmaya başladılar. Vahşi ve umutsuzca dövüşüyorlardı. Saldırganları püskürttüler. Ama Şef Basma, hoplayıp zıplayarak başlarına geçti ve başta o olmak üzere bir daha atağa kalktılar. Basma, kendine Nakonto'yu hedef seçti ve gardım aşip uyluğundan yaraladı.

Nakonto'nun yanında bulunan İmbali, onun bacağından kan fişkırdığını görünce eşini koruyan yırtıcı bir aslan gibi Basma'nın üstüne saldırdı. Adam, kendini korumak üzere dönüp balta darbesini karşılamak için mızrağını kaldırdı. İmbali'nin darbesi, mızrak sapını papirüs yaprağı gibi ikiye biçti ve Basma'nın sağ omzuna indi. Basma, yandan sarkan yarı kopmuş koluyla geri çekildi. İmbali baltasını çekip bu kez Basma'nın başına saldırdı. Balta flamingo tüylerini muntazam bir şekilde keserek Basma'nın kafatasını dişlerine kadar yarmıştı. Bir an, ikiye ayrılan suratındaki gözleri şaşılışla baltaya bakar gibi oldu ve İmbali baltayı çekti. Baha kemikten çıkarken, etrafa sarımsı beyin parçaları saçıldı.

Basmaralar şeflerinin yıkıldığını gördüler ve ümitsizce bağırarak gen çekildiler. Dövüş sert geçmişti. Ağır kayıplar vermişlerdi. Cesetler, küçük halkanın etrafında kat kat yığılmış durumdaydı. Taita bu tereddüt anın' kendi lehlerine kullandı. Atları, bütün süvarilerin bildiği bir hileyle, yere yatırdı. Böylece, Basmaraların mızraklarına karşı bir kalkan oluşturmuşlardı. Okçuları onların arkasına yerleştirdi ve İmbali'yi, arkadaşını, Fenn'i ve kendini ortaya getirdi, sonra da Fenn'in yanında kendi pozisyonunu aldı. Diğer hayatında yaptığı gibi, son ana kadar onun yanından ayrılmayacaktı. Ama bu sefer, bu işi onun için daha kolay ve çabuk halletmeye kararlıydı.

Halkadaki diğer adamlara baktı. Habari, Shofar ve son iki asker ölmüştü. Shabako ile Hilto hâlâ ayakta, ama yaralanmışlardı. Yaralarıyla fazla ilgilenmeyip, kanamayı durdurmak için toprak sürmekle yetinmişlerdi. Onların ötesinde, İmbali çömelmiş, Nakonto'nun uyluğunu sarıyordu. İşini bitirince, Nakonto'ya bir savaşçıdan daha çok bir kadının yüz ifadesiyle baktı.

Meren at onu sırtından attığı zaman yüzüstü düşmüştü. Yanağı sıyrılmıştı ve yaralı gözü yine kanıyordu. Gözünü örten deri bağın altından ince bir kan sızıntısı burnuna ve oradan da üst dudağına akmıştı. Kılıcını bilerken dudağındaki kanı yaladı. Yığın yığın düşmanla kuşatılmış, yaralar içinde otururken hiçbirinde kahramana benzer bir hal yoktu.

Taita içinden, eğer bir mucize olur da kurtulursam, bu insanlar adına dinleyen herkesin gözünü yaşartacak bir savaş şiiri yazacağım, diye yemin etti.

Tek bir ses, meydan okuyarak sessizliği böldü: "Kocakarı mıyız yoksa Basmara ordusu mu?"

Kalabalıkta yine uğultu başladı, sallanarak ayaklarını yere vuruyorlardı.

Başka bir ses soruya cevap verdi: "Biz erkeğiz ve öldürmeye geldik!"

"Öldürün! Mızrak atın! Öldürün!" Şarkı yükseldi ve adamlar saflar halinde, dans edip tepinerek ilerlemeye başladılar. İmbali, Nakonto'nun yanında kaldı, dudaklarında cılız, zalim bir tebessüm vardı. Hilto ve Shabako saçlarını arkaya toplayıp miğferlerini yeniden giydiler. Meren dudağındaki kanı sildi ve iyice görebilmek için sağlam gözünü kırıştırdı. Sonra, kılıcını kınına yerleştirip yayını aldı ve düşman yaklaşırken yayı yüzüne dayadı. Fenn de, yaralı bacağını koruyarak hemen ayağa kalktı. Taita'nın elini tuttu. Taita, "Sakın korkma küçüğüm," dedi.

"Korkmuyorum, ama keşke bana da ok atmayı öğretseydin. Şimdi daha yararlı olurum o zaman."

Fildişi düdükle öttü ve Basmaralar saldırıya geçtiler. Küçük grup ilk oklarını fırlatıp hemen yenilerini çektiler, ama sayıca o kadar az kalmışlardı ki, hoplayıp zıplayan kara beden yığnında ancak küçük bir gedik açabildiler.

Basmaralar çemberi yardı ve yeniden yüz yüze çarpışmaya başladılar. Shabako boynundan yara aldı ve ölümlük zıpkınlanmış bir balina gibi kan fışkırttı. Zayıf halka, baskıya fazla dayanamadı. İmbali ile Nakonto sırt sırta vermiş çarpışıyordu. Meren'le Taita ise, Fenn'i aralarına almışlardı. Biraz daha dayanabilirlerdi, ama Taita, yakında Fenn'e merhamet göstermek zorunda kalacağını biliyordu. Kendisi de hemen peşinden gidecek ve böylece ayrılmamış olacaktı.

Meren doğruca kalbine sapladığı kılıcıyla bir adamı devirirken Taita da yanındakini hakladı.

Meren, ona baktı. "Zaman geldi Büyücü, ama eğer istersen senin için ben yaparım." Boğazı toz toprak dolu için sesi çatallanmıştı.

Taita, Meren'in Fenn'i ne kadar çok sevdiğini ve onu öldürmenin ne kadar zor olacağını biliyordu. "Hayır iyi kalpli Meren, ama yine de teşekkür ederim. O görev benim." Taita eğilip şefkatle Fenn'e baktı. "Meren'i öpüp vedalaş tatlım, o senin gerçek dostundur." Kız söylediğini yaptı ve bir boyun eğişle Taita'ya döndü. Başını eğip gözlerini yumdu. Taita buna sevindi: o yeşil gözler üstüne dikilmişken bu işi asla yapamazdı. Kılıca kaldırdı, ama indirmeden önce vuruşunu hesapladı. Basmaraların savaş şar kışı, dehşet ve ümitsizlik dolu bir iniltiye dönüştü. Safları, sanki bir sardun, ya sürüsünün arasına kurtdişli baraküda dalmışçasına, bozulup dağıldı.

Küçük grup, hayretle bakakalmıştı. Hem kendilerinin hem düşmanlarının kanına, terine batmış durumdaydılar. Neden hâlâ hayatta olduklarını anlayamadan birbirlerinin suratına baktılar. Savaş alanında ayak ve toynakların kaldırdığı tozlar ve hâlâ dumanı tüten yangın yüzünden göz gözü görmez olmuştu. Ağaçlar zar zor seçiliyordu. Meren gıcırtilı bir sesle, "Atlar!" dedi. "Toynak sesleri duyuyorum." Taita da aynı boğuk sesle, "Hayal görüyorsun," dedi. "Mümkün değil."

"Hayır, Meren haklı." Bunu diyen Fenn'di ve ağaçların bulunduğu tarafı gösteriyordu. "Atlar!"

Taita tozdan ağırlaşmış kirpiklerini kırıştırdı ama net göremiyordu. Koluyla gözlerini silip bir daha baktı. Hayretler içinde, "Süvariler mi?" diye mırıldandı.

Meren, "Mısır süvarileri," diye baykuş gibi öttü. "Askerler!" Mavi bir sancak dalgalanıyordu. Süvariler, mızraklarıyla Basmara saflarına dalmışlardı. Sonra geri dönüp kılıçla işlerini bitirdiler. Basmaralar silahlarını atarak, darmaduman bir durumda kaçmaya başlamışlardı.

Taita, "Olamaz," diye mırıldandı. "Mısır'dan binlerce fersah uzaktayız. Bu adamlar buraya nasıl geldi? Mümkün değil."

Meren sevinç içinde, "Eh, ben gözlerime inanırım.. ya da sağlam gözüme mi demeliydim?" diye bağırdı. "Bunlar bizim insanlarımız!" Biri kaç dakika içinde, savaş alanında sadece ölmüş ya da ölmek üzere ola" Basmaralar kalmıştı. Muhafızlar, atlarından uzanıp yattıkları yerde onla" mızraklamaya devam ederek tırıs halinde geri geliyorlardı. Üst rütbeli subaylardan oluşan bir üçlü, süvari birliğinden ayrılıp eşkin gidişle küçük gruba doğru ilerledi. Taita, "Komutan bir mavi albayı,"

dedi.

"Liyakat Madalyası ve Kızıl Yol Yoldaşlığı Haçı takıyor," dedi Meren de. "Gerçek bir savaşçı!"

Albay gelip Taita'nın önünde durdu ve selamlamak için sağ elini kaldırdı. "Çok geç kaldığımızdan korkuyordum yüce Büyücü, ama hâlâ iyi olduğunuzu görüyorum ve bunun için bütün tanrılara şükranlarımı sunuyorum." "Beni tanıyor musun?" Taita'nın şaşkınlığı iyice artmıştı.

"Gallalalı Taita'yı bütün dünya tanır. Ama biz daha önce Kraliçe Mintaka'nın sarayında karşılaşmıştık, sahte firavunu öldürdükten sonra, tabii bu yıllar önceydi ve ben daha teğmendim. Unutmuş olmanız normal." "Tinat? Albay Tinat Ankut?" Taita, adamın yüzünü hatırlamıştı. Albay minnetle gülümsedi. "Beni tanıyarak onur verdiniz."

Tinat Ankut, güçlü, zeki hatları ve namuslu yüzüyle yakışıklı bir adamdı. Taita, onu İç Göz'üyle incelemiş ve aurasında bir kusur veya leke görmemişti, sadece derin bir duygusal karmaşanın işareti olan koyu mavi bir titreşim vardı. Bir bakışta Tinat'ın mutlu bir adam olmadığını anlamıştı. "Adarı Kalesi'nde kalırken haberlerini almıştık," dedi. "Ama orada bıraktığın adam yıllar önce yaban ellerde ölüp gittiğini sanıyordu."

"Gördüğün gibi yanılıyor Büyücü." Tinat gülümsemedi. "Ama buradan gitmeliyiz. Öncülerim, daha binlerce vahşinin buraya doğru geldiğini söyledi. Ben görevimi yerine getirdim ki, o da sizi kurtarmaktı. Artık vakit kaybetmeden gidelim."

"Bizi nereye götüreceksin Albay Tinat? Burada olduğumuzu, yardım gerektiğini nasıl bilebildin? Kim yolladı seni?"

"Sorularınız sırasıyla cevaplandırılacak Büyücü, ama korkarım belim tarafımdan değil. Yüzbaşı Onka'yı yardımcı olması için burada bırakıyorum." Tekrar selam verip atının başını çevirdi.

Atları kaldırdılar. Çoğu yaralanmıştı, ikisinin yaralan çok ağır olduğu için öldürmek zorunda kaldılar, ama Duman Yeli ile Kasırğa'da çizik bile yoktu. Artık pek fazla eşyaları kalmamıştı ama Taita'nın tıbbi malzemeleri ağır ve büyük görünüyordu. Yük taşımak için yeterli hayvanları olmadığından, Yüzbaşı Onka yük beygirleri getirtti ve Taita da ekibiyle hayvanlarının yaralarıyla ilgilendi. Onka sabırsızlanıyordu ama bu iş aceleye gelmezdi ve tekrar atlarına binmeleri biraz zaman almıştı.

ALBAY TINAT DÖNÜNCE SÜVARİLERİNDEN bir bölük onlara eşlik etti. Taita'nın grubunu merkeze almışlar ve gayet iyi koruyorlardı. Arkadan gelen başka bir büyük birlik de, çoğu Basmara kadınlarından oluşan esirleri getiriyordu.

Meren, "Köleler," diye tahminde bulundu. "Tinat, köle yakalamakla masum yolcuları kurtarmayı birleştirmiş."

Taita yorum yapmadı ama kendi durumlarını düşündü. Acaba biz de esir miyiz, yoksa onurlu konuklar mı, diye merak ediyordu. Durumları biraz belirsizdi. Yüzbaşı Onka'ya bunu sormayı düşündü ama boşuna çaba harcamış olacağını biliyordu: Onka da tıpkı komutanı gibi ketumdu.

Tamafupa'dan ayrıldıktan sonra, göle doğru giden kuru Nil yatağını izleyerek güneye gittiler. Çok geçmeden Kızıl Taşları ve yukarıdaki yamaca kurulmuş olan boş tapınağı gördüler ama o noktada nehirden ayrılıp gölün yanındaki bir yoldan doğuya yöneldiler. Taita tapmak ve taşlar hakkında Onka ile konuşmaya çalıştı ama adamın gayet katı bir yanıtı vardı: konuda hiçbir şey bilmiyorum Büyücü. Ben basit bir askerim sadece.'

Birkaç fersah daha gittikten sonra gölün yukarısında, korunaklı W koya bakan başka bir yamaca tırmandılar. Taita ve Meren beyaz kumsalı sadece birkaç yarım kol boyu açığındaki durgun suda demirlemiş olan alt, savaş kadirgasıyla, birkaç tane büyük mavnadan oluşan filoya hayretle baktılar. Gemiler, Mısır sularında gördüklerine hiç benzemiyordu: açık güverteli, iki ucu sivri gemilerdi. Belli ki, tek uzun direk yerinden çıkabiliyor ve güverteye yatırılabilirdi. Gemilerin sivri başı ve kıç, şiddetli akıntılar olan nehirlerde ve şelalelerde gidebilecek şekilde tasarlanmıştı. Taita bunun akıllıca bir çözüm olduğunu düşündü. Daha sonra, gövdelerin dört parçaya bölündüğünü ve şelalelerden ve diğer engellerden o şekilde taşındığını da öğrendi.

Gemiler bakımlı ve düzenli görünüyordu. Su o kadar berrak ve temizdi ki, gövdeleri havada asılıymış gibi duruyor ve gölgeleri net bir şekilde gölün dibine vuruyordu. Taita gemilerin etrafında dolanıp tayfaların attığı kırıntılara saldıran iri balık sürülerini bile görebiliyordu.

Meren, "Gemilerin stili değişik," diye belirtti. "Bunlar Mısır gemisi değil."

Taita, "Şark seyahatlerimizde, İndus Nehri'nin ötesindeki ülkelerde görmüştük benzerlerini," diye cevap verdi.

"Peki, böyle gemileri, haritada bile olmayan bu uzak iç denize nasıl getirmişler?"

"Bildiğim tek şey, bunu yüzbaşı Onka'ya sormanın bir yararı olmayacağı."

"Tabii ya, o basit bir asker ne de olsa." Meren, Tamafupa'dan ayrılıklarından beri ilk kez güldü. Rehberlerinin peşinden sahile indiler, yüküme neredeyse hemen başlamıştı. Esir düşen Basmaralar iki mavnaya, atlara Tinat'ın askerleri de diğerlerine bindi.

Albay Tinat, Duman Yeli ile Kasırğa'yi incelerken bayağı canlanmıştı "'Ne muhteşem bir ikili. Belli ki tayla annesi bunlar," dedi Taita'ya. patımda bunlar gibisini ya üç ya da dört kez görmüşümdür. Çok zarif bacakları ve güçlü sağrıları var, buna ancak safkan Hitit atlarında rastlanır. Bu atları Ecbatana ovalarında bulduğunuzu tahmin ediyorum."

"Tam üstüne bastın." Taita alkışladı. "Tebrik ederim. Attan iyi anlıyorsun."

Tinat iyice yumuşamış ve Taita, Meren ve Fenn için kendi kadirgasında yer ayırtmıştı. Herkes gemilere binince, filo sahilden ayrıldı ve gölde yol almaya başladı. Açığa ulaşıncaya da kıyı boyundan batıya doğru yöneldiler. Tinat, üçünü açık güvertede yemeğe davet etti. Qebui'den ayrılalı beri yedikleri basit yiyeceklerin yanında aşçının yemekleri unutulmaz bir ziyafet olmuştu. Taze balık ızgarasının arkasından, egzotik sebzeler ve amforalardaki şaraplar pekâlâ Firavun'un sofrasındakiler gibiydi.

Güneş ufukta sulara gömülürken, filo Nil'in ağzındaki Kızıl Taşlarla aynı hizaya gelmişti ve tepedeki Eos tapınağının önünden geçmekteydiler. Tinat iki çanak şarap içmiş ve hoş, nazık bir ev sahibi

olmuştı. Taita bu ruh halini değerlendirmeyi denedi. "O bina nedir öyle?" Karşmayı gösterdi. "Bir tapınağa veya saraya benziyor ama böyle bir mimariyi Mısır'da hiç görmedim. Acaba ne tür insanlar yaptı onu oraya?"

Tinat kaşlarını çatı. "Pek düşünmedim, zira mimariyle alakam yoktur, ama haklı olabilirsin Büyücü. Muhtemelen bir türbe veya tapmak ya da tahıl deposu." Omuz silkti. "Biraz daha şarap verebilir miyim?" Belli ki soru onu rahatsız etmişti ve yine mesafeli ve soğuk nezaketine bürünmişti. Dahası, kadirga personeli de onlarla konuşmamak ve sorularını yanıtlamamak için emir almış gibiydi.

Günlerce batıya doğru yol aldılar. Taita'nın ricası üzerine, kaptan onlara gölge ve mahremiyet sağlayacak bir yelken gerdirdi. Tinat'la personelin gözlerinden uzakta, Taita, Fenn'in eğitimine devam ediyordu. Güneye doğru giderken, uzun zaman baş başa kalma fırsatları olmamıştı. Şimdi güvertedeki köşeleri onlar için bir mabet ve bir sınıf olmuştı; Tan onun algı, yoğunlaşma ve sezgi yeteneklerini iyice bilebiliyordu.

Ona, gizemli sanatların başka yönlerini öğretti. Edindiği yetenekler üzerine günlerce pratik yaptırdı. Özellikle de, telepati yoluyla düşünce ve imgelemlerin aktarılmasının üstünde duruyordu. İçinde, yakın bir gelecekte ayrı düşeceklerine dair bir önsezi vardı. Böyle bir şey olursa, telepatik iletişim can kurtaran simidi haline gelecekti. Aralarındaki bağlantı hızlı ve kesin hale gelince de, Fenn'e aurasını bastırmayı öğretti. Bütün bunlarda mükemmel hale gelene kadar da tatmin olmadı.

Saatlerce, günlerce süren çalışmalar o kadar yorucuydu ki Fenn'in zihnen ve ruhen tükenmiş olması gerekirdi: gizli sanatlarda henüz çıraktı, bir kız çocuğunun bedenine ve gücüne sahipti. Bununla birlikte, onun başka bir hayat daha yaşamış olgun bir ruh olduğunu bilmesine rağmen, kızın dayanıklılığı Taita'yı hayretler içinde bırakıyordu. Enerjisi onu, tıpkı yaşam sembolü olan nilüferin nehir çamurlarından beslendiği gibi, besliyormuş gibiydi.

Güç birleştirme büyüünün ağır sorunlarıyla uğraşırken, başının üstünden geçen kırmızı kanatlı flamingolara hayran olup şaşırtıcı bir şekilde anında değişebiliyordu. Geceleri, kendilerine ayrılan bölmede, tentenin altında yan yana yatarken, Taita'nın içinden onu alıp ölümden bile ayrılmayacakları şekilde göğsüne bastırmak geliyordu.

KADIRGANIN KAPTANI, ANIDEN ÇIKIP gölün yüzeyini silip süpüren şiddetli fırtınaları anlatmıştı. Bu yüzden pek çok geminin gölün dibinde yattığını söylüyordu. Her gece, engin suların üstüne karanlık çökünce, filo demirleyeceği bir koy veya küçük körfez buluyordu. Ancak günün ilk ışıkları tavus kuşunun kuyruğu gibi yayılınca, yelkenler açılıyor, kürekler suya indiriliyor ve pruvalar yeniden batıya çevriliyordu. Gölün büyüklüğü Taita'yı hayretler içinde bırakmaktaydı. Kıyıları sonsuz uzanıp gidiyordu sanki.

Orta Deniz ya da Hintlilerin koca Okyanus'u kadar büyük müydü, yoksa hiçbir sınırı yok muydu? İkiisi yalnız kalınca, Fenn papirüs kâğıtlarına haritalar çiziyor veya önünden geçtikleri adaları ya da kıyıda gördükleri şekilleri not alıyordu.

Taita, "Bunları Hathor Tapınağı'ndaki coğrafya uzmanı rahiplere götürürüz," diyordu. "Bu sırlardan, mucizelerden hiç haberleri yok."

Kızın yeşil gözlerinde hülyalı bir bakış oluyordu. "Ah Büyücü, ben de seninle diğer hayatımı yaşadığım ülkeye dönmek istiyorum. Benim için çok önemli şeyler hatırlamamı sağladın. Bir gün beni de oraya götüreceksin, değil mi?" Taita, "Mutlaka Fenn," diye söz veriyordu.

Taita güneşi, ayı ve diğer semavi cisimleri gözlemleyerek göl kıyısının güneye doğru meylettğini hesapladı. "Bu da, gölün batı sınırına ulaştığımızı inanmama yol açıyor," dedi. "Yani yakında güneye yelken açacağız."

"O zaman, dünyanın sonuna gelip boşluğa düşeceğiz." Fenn böyle bir felaket ihtimaline karşı gayet cesur bir tutum içindeydi. "Sonsuza kadar mı düşeriz, yoksa başka bir yerde ve başka bir zamanda yine dünyaya döner miyiz? Ne diyorsun Büyücü?"

"Umarım, kaptanımız boşluğa gittiğimizi görür görmez geri dönmeyi akıl eder de zaman ve boşluğun içinde yuvarlanmak zorunda kalmayız. Bu zamanda ve burada olmaktan gayet memnunuz." Taita, kızın hayal gücüne kıkırdadı.

O gece, Fenn'in bacağındaki yarayı muayene etti ve tamamen iyileştğini görün şükretti. At kılından iplerin etrafındaki et şişmiş ye kızarmış olduğuna göre, onları çıkarmanın zamanı gelmişti. Düğümünü kesti ve fildişi bir pensle ipleri aldı. İplerin bıraktığı deliklerden hafif bir iltihap sızıntısı oldu. Taita, onu koklayıp gülümsedi. "Tertemiz. Bundan daha iyi bir sonuç ümit edemezdim. Bak ne güzel bir yara izi kaldı sana, o da nilüfer yaprağına benziyor."

Kız başını yana eğerek, küçük parmağının tırnağı kadar olan yara izini inceledi. "Çok akıllısın Büyücü. Eminim bu deseni de sen yapmışsındır. Bana, İmbali'deki dövmelerden daha çok yakıştı bu. Şimdi kıskançlıktan çatlayacak!"

Garip adaların önünden geçtiler, üzerlerinde yetişen aşın kalın gövdeli ağaçlar, mavi gökyüzü çanağını tutan dev sütunlara benziyordu. Yüksek dallarında kartallar yuvalarına tünemişlerdi. Parlak beyaz kafaları ve kızılımsı gövdeleriyle muhteşem hayvanlardı. Havalanırken vahşi, melodik bir çığlık atıyor, sonra göle dalıp pençelerinde iri bir balıkla çıkıyorlardı.

Her sahilde, yatıp güneşlenen canavar gibi timsahlar, sıgılıklarda toplanmış hipopotamlar gördüler. Yuvarlak gri sağrıları granit kayalar gibiydi. Tekrar açık sulara yelken açınca, Taita'nın tahmin ettiği gibi kıyı güneye doğru döndü ve dünyanın sonuna doğru ilerlediler. Büyük siyah bufalo, fil ve burunlarının üstünde keskin boynuzları olan devasa domuzlara benzeyen hayvan sürüleriyle dolu, bitmek bilmez ormanları geride bıraktılar. Bu hayvanı ilk kez görüyorlardı ve Taita resimlerini çizmiş, Fenn de aynen benzettiğini söylemişti.

"Dostum olan rahipler, böyle garip bir hayvanın varlığına inanamayacak," dedi Taita. "Meren, acaba şu burnu boynuzlu yaratıklardan birini öldürebilir miydin, dönüşte armağan olarak Firavun'a sunardık?" O kadar kaygısız bir ruh hali içindeydiler ki, günün birinde kuzeydeki ülkelerine dönebileceklerine inanmaya başlamışlardı.

Meren her zamanki gibi ava hevesliydi ve teklifin üstüne atladı. "Eğer Tinat'la kaptanı bir, iki gün demirlemeye ikna edebilirsen, sahile gidip avlarım bir tane."

Taita, Tinat'a uzun süredir mavnalarda hareketsiz kalan atların dörtnala koşturulmasının çok yararlı olacağı bahanesiyle yaklaştı ve onu şaşırtıcı bir uysallık içinde buldu.

"Haklısın Büyücü. Hem taze et temin etmek de fena olmaz. Askerler, köleler, besleyecek bir sürü insan var."

O gece göl kıyısında geniş bir sel havzasına geldiler. Orman içindeki açıklıkta, gri memelilerden, küçük, zarif antiloplara kadar envai çeşit av hayvanı vardı. Açıklık, doğudan doğan ve göle dökülen küçük bir haliçle ikiye bölünüyordu. Gemi girişine elverişliydi ve filo için güvenli bir liman teşkil ediyordu. Atları karaya çıkardılar ve adamlar nehir kıyısında bir kamp kurdu. Hepsi de ayaklarının altında sağlam toprağı hissetmekten mutluydu ve ertesi sabah ata binerken bayram havasındaydılar. Tinat kendi avcılarına bufalo sürülerine 'saldırıp dişi ve buzağları seçmelerini emretti, onların eti daha leziz oluyordu, yaşlı erkeklerin eti o kadar sert ve kötü kokuluydu ki yemek neredeyse imkânsızdı.

Artık Meren ile Hilto'nun Tamafupa'da aldıkları yaralar iyileşmişti. O boynuz burunlu canavarların peşine düşebilirlerdi. Nakonto ile îmbali de yaya olarak onlara katıldılar, Taita ile Fenn ise izleyici olarak geride kalacaklardı. Son anda Albay Tinat atını Taita'ya doğru sürüp, "Avı sizinle birlikte at üstünde izlemek isterim," dedi. "Umarım benim de bulunmama itiraz etmezsiniz."

Taita şaşırmıştı. Bu suratsız adamdan böyle dostça bir yaklaşım beklemiyordu. "Varlığından zevk duyarım albay. Biliyorsun, şu burnunda boynuzu olan garip yaratıkların peşindeyiz."

O arada süvari birlikleri düzlüğe ulaşmış, heyecanlı çığlıklarla bufaloları rahatsız edip mızraklarını kullanmak için yanlarına sokulmaya başlamıştı. Güçlü hayvanlar körfeze doğru yönelince bu sefer de ok salvolarıyla vuruyorlardı. Çok geçmeden ortalığa kara cesetler yayıldı ve panik içindeki sürüler çaresiz bir şekilde oradan oraya koşturur oldular.

Sersemlemiş sürülerle atlılardan uzak durmak ve rahatça gergedan avlayabilecekleri bir yer bulmak için Meren küçük halici geçip kıyı boyunca at sürdü. Peşindekiler de, gemileri göremedikleri ve kendilerinden başka kimsenin bulunmadığı yerlere kadar onu izlediler. İleride, dişi ve yavrulardan oluşan küçük aile grupları halinde çayıra yayılmış gergedanlar vardı. Ama Meren, Firavun'a yaraşır bir ganimet olması için boynuzlu kabile reisi bulmaya kararlıydı.

Demir atmış gemilerden uzaklaştıkça, Taita, Albay Tinat'ın üstüne ruh halinin değiştiğini fark etti. Durgunluğundan ve kontrollü halinden sıyrılmış hatta Fenn'in bazı gevezeliklerine tebessüm etmişti. "Vesayetiniz altındaki çocuk çok zeki bir kız," diye belirtti. "Peki aynı zamanda sağduyulu mu?"

"Dediğiniz gibi o küçük bir kız ve kötülükten, melanetten tamamen uzak." Tinat biraz daha gevşedi ve Taita da İç Göz'ünü açıp adamın durumunu inceledi. Baskı altında, diye düşündü. Subaylarının onu benimle rahatça sohbet ederken görmesini istemiyor. Adamları arasındaki birinden korkuyor. Mutlaka Yüzbaşı Onka'dır, onu muhtemelen amirlerine muhbirlik etsin diye yollamışlar. Tinat'ın bana anlatacağı bir şey var ama korkuyor.

Taita, zihin yoluyla Fenn'e ulaştı ve onun da almaya hazır olduğunu gördü. Kıza Tenmass diliyle bir mesaj yolladı: "Meren'in yanına git. Beni Tinat'la yalnız bırak."

Fenn hemen ona dönüp gülümsedi. "Lütfen beni affet Büyücü," dedi tatlı bir tavırla. "Biraz Meren'in yanına gideceğim. Bana da bir yay yapmaya söz vermiş," diyerek dizleriyle Kasırğa'yı eşkine kaldırdı ve Taita'yı Tinat'la baş başa bıraktı.

iki adam bir süre sessizce yol aldılar, sonunda Taita, "Firavun Nefer Seti ile yaptığım görüşmeden anladığım kadarıyla, aldığınız emir Nil kaynağını bulmak ve sonra da Karnak'a dönüp bulduklarınızı rapor etmektir," dedi. Tinat, ona keskin bir bakış fırlattı ama cevap vermedi.

Taita özellikle biraz bekledikten sonra devam etti: "Dönüp başarılarımı ona bildirmemen ve fazlasıyla hak ettiğin ödülü almaman tuhaf. Mısır'ın tam aksi yönünde yol aldığımızı keşfetmek de beni şaşırtıyor."

Taita kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, yumuşak bir sesle, "Firavun Nefer Seti artık benim hükümdarım değil," dedi. "Mısır da artık vatanım değil. Adamlarım ve ben daha güzel, daha cömert bir ülkeyi yurt edindik. Mısır lanetlendi."

"Senin düzeyindeki bir subayın vatani görevine sırt çevirebileceğini asla tahmin edemezdim."

"Bunu yapan ilk Mısır subayı ben değilim. Doksan yıl önce bu yeni ülkeyi keşfeden ve Mısır'a asla dönmeyen biri daha vardı. Benzer bir görevle Kraliçe Lostris tarafından gönderilmişti. Adı da General Lord Aquer'di." Taita, "Onu iyi tanırdım," diye araya girdi. "İyi bir askerdi ama ne yapacağı belli olmayan biriydi."

Tinat gözücuyla baktı ama Taita'nın yargısı üzerine bir yorum yapmadı. Sözüne devam etti: "Lord Aquer, Jarri'nin, yani Ay Dağları Ülkesi'nin kurulmasına öncülük etti. Onun neslinden gelenler de orayı güçlü ve ileri bir devlet haline getirdiler. Onlara hizmet etmekten onur duyuyorum."

Taita, İç Göz'üyle Tinat'ı inceledi ve bu cümlenin doğru olmadığını gördü: bu yabancı hükümete hizmet etmekten onur duymak bir yana, Tinat büyük bir telaş içindeydi. "Şimdi bizi de oraya götürüyorsun değil mi şu Jarri ülkesine?"

"Aldığım emir böyle Büyücü," dedi Tinat.

"Ülkenin kralı kim?"

"Kralımız yok. Soylu ve bilge adamlardan oluşan bir oligarşi yönetiyor bizi." "Onları kim seçiyor?" "Belirli erdemlerinden ötürü seçiliyorlar." Taita, onun bu sözleri de inanarak söylemediğini gördü. "Sen de o oligarşinin üyesi misin?"

"Hayır Büyücü. Doğuştan soylu olmadığım için asla bu onura erişemem. Ben Jarri'ye sonradan gelmiş biriyim, göçmenim." Taita, "Yani Jarri toplumu sınıflardan mı oluşuyor?" diye sordu. "Soylular, avam tabakası ve köleler?"

"Dış hatlarıyla öyle. Ama bize avam değil, göçmen deniyor."

"Siz Jarrililer de Mısır tanrılarınıza mı tapıyorsunuz?"

"Hayır Büyücü, bizim tek bir tanrımız var."

"Kim o?"

"Bilmiyorum. Sadece dine kabul edilenler biliyor adını. Bir gün ben de o mertebeye ulaşayım diye dua ediyorum." Taita bu sözlerde pek çok çelişki olduğunu gördü: Tinat'ın, Onka'nın duymayacağını bildiği halde dile getiremediği bir şey vardı.

"Bana o ülkeyi biraz daha anlat, senin değerinde bir adamı çeken mükemmel özellikleri olmalı." Taita, onu konuşmaya teşvik ediyordu.

"Kelimeler yetmez," diye cevap verdi Taita. "Ama yakında orada olacağız ve kendi kararımızı vereceksiniz." Açık konuşma fırsatını kullanmamaya karar vermiş gibiydi.

"Albay Tinat, bizi Basmaralardan kurtarınca, oraya sırf bu amaçla gönderildiğine inanmama yol açan şeyler söylemiştin. Haklı mıyım?"

"Haddinden fazla konuştum... çünkü size karşı büyük bir saygı ve takdir besliyorum. Ama bana baskı yapmamanızı istemek zorundayım. Üstün ve meraklı bir zihne sahip olduğunuzu biliyorum ama artık farklı âdetten ve kanunları olan bir ülkeye giriyorsunuz. Bu aşamada konuksunuz, o yüzden konukluğun sınırları içinde kalırsanız hepimiz açısından daha uygun olur." Artık Tinat tümüyle içine kapanmıştı.

"Yani beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmayayım mı?"

"Kesinlikle," dedi Tinat. Bu ciddi bir uyarıydı ve ancak bu kadarın söyleyebilmişti.

"Ben daima bu tavrın, tiranların yararına ve köleleri uyutmak için geçerli olduğunu düşünmüşümdür."

"Tehlikeli bir görüş bu Büyücü, Jarri'deyken kendinize saklamanız gerekir." Tinat ağzını bronz miğferinin vizörüyümüş gibi sıkı sıkıya kapadı ve Taita artık daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini anladı, ama hayal kırıklığına uğramamıştı. Aslında bu kadar çok şey öğrendiğine şaşırılmıştı bile. Avcıların boğuk haykırışlarını duydular. Epey ileride, Meren oklarına degecek bir avın peşine düşmüştü.

Nuh tufanı öncesinden kalma canavar, ateş püskürten bir ejderha gibiydi. Kendisini sıkıştıran avcılara karşı kısa ama öfkeli ataklar yapıyor, koca toynaklarıyla ortalığı tozutuyor, boynuzlu burnunu iki yana sallıyordu. Domuza benzer gözleri parlak, kulakları dikti. Burnundaki boynuz insan boyundaydı ve ağaç gövdelerine, beyaz karınca yuvalarına sürtüle sürtüle kılıç gibi bilenmiş ve parlamıştı.

Sonra Taita, Fenn'i gördü ve boğazından bir asidin yükseldiğini hissetti. Hayvanla flört ediyordu. Kendi ustalığına ve Kasırğa'nın hızına duyduğu güvenle, hayvanın burnunun dibinde sağa sola dönüyor, onu saldırmaya için kışkırtıyordu. Taita, Duman Yeli'nin böğrünü mahmuzladı ve onu geri çekmek üzere fırladı. Aynı anda, ona acil zihinsel bir mesaj yollamıştı. Fenn'in bir kılıç ustası gibi mesajını bertaraf ettiğini ve zihnini ona kapattığını hissetti. Öfke ve endişeden deliye dönmüştü. "Küçük şeytan," diye mırıldandı.

O anda gergedanın gözü Kasırğa'nın parlak tenine takıldı ve Fenn'in meydan okumasını kabullendi. Homurdanarak ve iri gövdesiyle yeri sarsarak üstlerine doğru atıldı. Fenn tayın boynunu okşadı ve dört nala gitmeye başladılar. Boynuzun ucuyla Kasırğa'nın uçuşan kuyruğu arasındaki mesafeyi tartmak için dönüp baktı. Ara fazla açılınca, hayvan onlara yetişilsin diye Kasırğa'yı dizginledi.

Taita, onun için endişe duyduğu halde, hayvanı Meren'e yaklaştırmaktaki becerisine ve soğukkanlılığına hayran olmadan edemedi. Meren arka arkaya üç ok attı ve hepsi de hayvanın omzundaki kalıp gri posta iyice gömüldü. Gergedan sersemledi ve Taita ağzından kanlı köpükler geldiğini gördü. En azından bir ok akciğerine saplanmış olmalıydı. Fenn, hayvanı kışkırtmaya devam etti. Büyük bir ustalıkla, Meren'in rahat rahat nişan alabileceği bir çemberde döndürüp duruyordu. Meren de ok üstüne ok yolluyordu, derine gömülen uçları hayvanın kalbine ve her iki ciğerine isabet etmişti.

Akciğerleri kan dolan gergedan yavaşladı. Ölüm uyuşukluğu, güçlü bacaklarını taşa çevirmişti. Sonunda başı öne sarkmış, ağzından burnundan kanlar akıtarak durdu. Nakonto yandan fırladı ve mızrağını kulağının arkasına saplayıp beynine kadar soktu. Gergedan muazzam cüssesiyle devrilince yer sarsıldı ve bir toz bulutu kalktı.

Taita yanlarına geldiğinde, hepsi atlarından inmiş ve cesedin başına toplanmıştı. Fenn heyecanla dans ederken diğerleri de gülerek alkışlıyordu. Taita itaatsizliği yüzünden onu kadırgaya göndererek cezalandırmaya kararlıydı ama asık suratla atından inerken, kız, ona koşup kollarını boynuna doladı.

"Taita, hepsini gördün mü? Muhteşem değil miydi? Kasırğa ve benimle gurur duymadın mı?" Sonra daha Taita, onu paylamak üzere ağzını açmadan, dudaklarını kulağına yapıştırıp, "Bana karşı çok kibar ve iyisin, seni çok seviyorum sevgili Taita," diye fısıldadı.

Taita öfkесinin yatıştığını hissetti ve kendi kendine acaba kim kimi tutuyor diye sordu. Bunlar, onun diğer yaşamında mükemmelleştirdiği içerilerdi. Taita da kendini hâlâ onlara karşı savunmasız hissediyordu.

AVCILAR KIRKTAN FAZLA BÜYÜK hayvan öldürmüşlerdi ve bütün cesetlerin parçalanıp etlerin tütsülenmesi ve mavnalarda istiflenmesi birkaç gün sürdü. Ancak o zaman kadırgalara binip tekrar güneye doğru yelken açabildiler. Tinat subaylarının yanında yine o soğuk ve uzak tavrını takınmıştı. Onu İç Göz'üyle izleyen Taita sohbetlerine ve açıkladığı şeylere pişman olduğunu görüyordu. Boşboğazlığının sonuçlarından korkmaktaydı.

Rüzgâr kuzeyden ve serin esmeye başladı. Kürekler gemilere çekildi ve üçgen yelkenler açıldı. Pruvaların altında beyaz köpükler oluşuyor ve kıyı sancak tarafında akıyordu. Gergedan avından sonra on beşinci günde başka bir akarsu ağzına geldiler. Batıdaki yüksek dağlardan inen ırmak göle muazzam miktarda su taşıyordu. Taita personelin kendi aralarında konuştuklarını ve "Kitangule" adının geçtiğini duydu. Belli bu karşılarındaki nehrin adıydı. Kaptan yelkenlerin indirilmesini ve küreklerin çıkarılmasını emredince şaşırmadı. Kadırgaları filoya öncülük ederek Kitangule'ye girdi ve güçlü akıntıda ilerlemeye başladı.

Birkaç fersah sonra, nehir kıyısında kurulmuş büyük bir yerleşim yerine ulaştılar. Kıyıdaki tersanede kızakta duran bitmemiş, koca iki gemi vardı. Gemilerin başına işçiler üşüşmüştü ve Taita, Meren'e kalfaları gösterdi. "Demek ki bu değişik gemiler burada inşa ediliyor. Onları inşa edenler de kesinlikle İndusların ötesindeki diyarlardan gelmiş."

Meren, "Peki buraya, ülkelerinden o kadar uzağa nasıl gelmişler? diye merak etti. "Burada, arıları çiçek bahçesine çeken şey gibi, uzaklardaki kıymetli adamları çeken bir şey var." "Peki biz de o arılardan mıyız Büyücü? Bizi de mi aynı cazibe çekti buraya?"

Taita, ona şaşkın şaşkın baktı. Meren'den böyle zekice düşünceler pek çıkmazdı. "Biz buraya Firavun'a ettiğimiz kutsal yemini yerine getirmeye geldik," diye hatırlattı. "Ama artık geldiğimize göre kendimizi korumalıyız Asla bu Jarrililer gibi kendimizi hayali bir uyusukluluğa kaptırmamalıyız."

Filo nehir boyunca ilerlemeyi sürdürdü. Birkaç gün sonra nehri boydan boya kaplayan ilk şelaleyle karşılaştılar. Bu, Tinat'la kaptanlarını korkutmadı çünkü şelaleye gelmeden hemen önce başka bir küçük köy vardı ve köyden sonra da etrafı çitle çevrili geniş otlaklar uzanıyordu. Çitlerin içinde hörgüçlü öküz sürüleri gezinmekteydi.

Yolcular, atlar ve köleler kıyıya çıktı. Üstlerinde sadece personeli kalan gemiler, bükülmüş sarmaşıktan yapılmış çok kalın halatlarla grup halindeki öküzlere bağlandı ve çağlayanın üstüne çekildi. Kıyıdaki adamlar ve atlar da karadan yukarı tırmandılar. Şelalenin üstünde nehir yine derin ve sakindi, kadırgalar demirde bekliyordu. Herkes yeniden gemilere bindi ve bir sonraki şelaleye kadar yola devam ettiler, orada yine aynı işlemler tekrarlandı.

Üç kere, gemileri sürükleyecek çok derin ve hızlı akıntılarla karşılaştılar. Mısırlıların mühendislik dehası bu engelleri aşmak için önemli buluşlar gerçekleştirmişti: şelalenin döküldüğü yerin yanına bir dizi zikzak kanal kazılmıştı, her birinin sonunda da gemiyi bir sonraki seviyeye yükselten ahşap kapılı bir havuz bulunuyordu. Filoyu bu su merdivenlerinden geçirmek bir sürü emeğe ve günlere mal oldu, ama sonunda, bir kez daha derin ve sakın akan sulara kavuştular.

Gölden ayrıldıklarından beri, muhteşem bir doğanın içinden geçip gidiyorlardı. Kitangule'ye girdikten yüz fersah kadar sonra, nehir sık bir yabanıl ormanın içinde akmaya başlamıştı. İki kıyıdaki ağaçların dalları ortada birleşiyordu ve sanki her biri başka bir cinsti. Ağaçlar, çiçek açan ayan çeşitli sarmaşıklarla bezeliydiler. Ağaçların oluşturduğu şemsiyenin tepesinde, maymunlar çığlık çığlığa orkideleri ve meyveleri yağmalyordu. Timsahlar, nehre uzanan dallara yatmış güneşlenmekteydi. Gemilerin yaklaştığını görünce, büyük bir şapırtıyla suya dalıyor ve kürekçileri ıslatıyorlardı.

Geceleri, gemileri iri ağaç gövdelerine bağladıkları zaman, ormandan, görmedikleri hayvanların homurtuları, çığlıkları ve onları avlamakta olan etçillerin kükremeleri duyuluyordu. Bazı tayfalar kara

sulara bronz kancalarına yem olarak sakatat taktıkları oltalar salıyordu. Yeme gelen yayınbalıklarını ancak üç kişi çekebiliyordu.

Şelaleleri tırmandıkça kıyıda bitki örtüsü de değişmeye başladı. Bunaltıcı sıcak azaldı ve hava limonata gibi oldu. Son su merdivenini aşarken çevrelerini inişli çıkışlı zümrüt gibi çayırlar ve çoğunlukla akasya türlerinin meydana getirdiği korular sardı. Bunlar, muazzam siyah gövdeleri ve siyah dallan olan, yumuşak, tüylü yapraklarla bezeli, dikenli akasya türleriydi. En uzunlarında, yüksek dallardan sarkan, üzüm salkımına benzer lavanta rengi meyveler vardı.

Sulak, verimli, yemyeşil açıklıklardan geçiyorlardı ve Kitangule'ye karışan bir sürü güçlü akarsu bulunuyordu. Etraflarını çevreleyen araziler, antilop sürüleriyle doluydu ve her gün mutlaka avlanan veya uzanmış dinlenen gururlu aslanlara rastlıyorlardı. Geceleri aslanların kükremesi dehşet saçıyordu. Bu sesi ne kadar çok duymuş olurlarsa olsunlar, insanın sinirleri geriliyor ve nabızı yükseliyordu.

Sonunda, ufukta dik bir kayalık göründü ve yaklaştıkça artan bir uğultu duymaya başladılar. Nehrin kıvrımını dönünce, karşılarına bir yamaçtan aşağı kükreyerek dökülen ve alttaki yeşil gölette fokurdayan bir şelale çıktı.

Kıyıda, öküzler gemileri sahile çekmeye hazır bekliyordu. Bir kere daha kıyıya çıktılar, ama bu sondu. Hiçbir insan yapımı alet, o gemileri bu yamacın tepesine çıkartamazdı. Nehir kıyısındaki yerleşim yerinde subaylarla Taita'nın grubunun kalacağı konuk evleri bulunuyordu, diğerleri, atlar ve eşyalar da kıyıya indirildi. Basmara köleler barakalara kilitlendi.

Albay Tinat üç gün sonra yola devam etmeye hazırdı. Artık bütün eşyalar öküzlere yüklenmişti. Köleler de barakalardan çıkarıldı ve uzun sıralar halinde birbirlerine bağlandı. Askerler ve Taita'nın grubu atlara bindiler ve uzun bir kervan halinde yamacın dibinden yola koyuldular. Bir fersah sonra yol dikleşti ve kıvrılıp bükülerek giden bir patika haline geldi. O kadar dik bir bayırı tırmanıyorlardı ki, hayvanlarından inip atları, aşırı yüklü öküzleri ve köleleri de arkalarından sürüklediler.

Tırmanın yansında, derin bir boğazın iki yakasını birleştiren, halatlardan yapılmış dar bir asma köprüye geldiler. Geçiş düzenleme işini Yüzbaşı Onka üstlendi ve her seferinde küçük bir grubun geçmesine izin verdi. Sınırlı bir ağırlık dahi olsa, köprü tehlikeli bir şekilde salınmaya başlıyordu ve kervanın tamamı karşıya geçtiğinde akşamüzeri olmuştu.

Meren, Onka'ya, "Yamacın tepesine tırmanmanın tek yolu bu mu?" diye sordu.

"Güneyden etrafını dolanarak giden daha kolay bir yol var, ama seyahati birkaç gün uzatır."

Yamacın diğer tarafına varınca aşağı baktılar, bütün dünya ayaklarının altına serilmiş gibiydi. Nehirlerin kara yılanlar gibi kıvrılarak böldüğü altın sarısı savanalar, uzaktaki mavimsi tepeler ve yemyeşil yabanıl ormanlar sere serpe uzanmaktaydı. Son olarak da, puslu ufukta, yelken açıp geldikleri büyük Nalubaale Gölü'nün sulan erimiş metal gibi parlamaktaydı.

Nihayet, girişleri kontrol etmek için kurulmuş sınır kalesine, Kitangule Geçidi'ne ve Jarri.'nin girişine ulaştılar. Kentin dışında geçici kamplarını kurduklarında karanlık bastırmıştı. Bütün gece yağmur yağdı ama sabahleyin güneş iyi niyetle parlıyordu. Taita ile Fenn sığındıkları yerden bakınca, o zamana kadar gördükleri her şeyi sıradanlaştıran bir manzarayla karşılaştılar. Aşağıda, uzak bir ufka kadar uzanan geniş bir plato yer alıyordu. Etrafında, tanrılara yaraşır zirveleri olan dağ silsileleri vardı. Ortadaki üç zirve dolunayın ebedi ışığıyla parlıyordu. Taita ile Meren, Horasan yolundaki zirvelerde yolculuk etmişlerdi ama Fenn daha önce hiç kar görmemişti. Bu muhteşem manzara karşısında çarpılıp sersemlemişti. Sonunda konuşmayı başardı: "Bak! Dağlar yanıyor," diye haykırdı. Tüm parlak zirvelerden gümüş rengi dumanlar yükselmekteydi.

Meren yumuşak bir tavırla, "Büyücü, sen bir tane volkan arıyordun ama bak üç tane buldun," dedi. Sonra dönüp Nalubaale Gölü'nü gösterdi. "Ateş, hava, su ve toprak..."

Taita, "...ama hepsinin efendisi ateştir," diyerek, Eos'un büyülu sözlerini tamamladı. "Orası mutlaka cadının yeri olmalı." Bacakları titriyordu ve duygularına yenilmişti. Onca yolu gelip onca eziyete katlanmışlardı buraya ulaşmak için. Bacakları onu zor taşıdığı için oturacak bir yer bulması lazımdı. Manzarayı da kaçırmayacağı bir yer bulup oturdu. Fenn de onun duygularını paylaşmak üzere yanındaki taşa çöktü.

Sonunda Yüzbaşı Onka kervanın başından ayrılıp yanlarına geldi. "Burada daha fazla oyalanmamalısınız. Yola devam etmeliyiz."

Yol hafif bir eğimle iniyordu. Atlarına binip platoda ilerlemeye başladılar. Günün geri kalanında büyüleyici manzaralar arasından dağlara doğru ilerlediler. Gölden, yabanıl ormanlardan ve çöllerden geçerek, bu tatlı güzel iklime ulaşmışlardı. Aldıkları her nefeste bedenleri zindeleşiyor, zihinleri berraklaşıyordu adeta. Dağlardan berrak sular akıyordu. Çatıları altın rengi, etrafı meyve bahçeleriyle, zeytin ağaçlarıyla çevrili kulübelerden, çiftliklerden geçtiler. Çok iyi bakılmış ve üzüm dolu bağlar gördüler. Tarlalara karabuğday ekiliydi, sebze bahçelerinde kavunlar, fasulyeler, mercimekler, kırmızı ve yeşil biberler, kabaklar ve Taita'nın bilmediği çeşitli sebzeler vardı. Yemyeşil otlaklarda sığır, koyun ve keçi sürüleri otliyordu. Tombul domuzlar korularda geziniyor, ördek ve kazlar göletlerde yüzüyor ve her çiftlikte bol bol tavuk bulunuyordu. Meren, "Bu kadar zengin bir ülke görmemiştik daha önce," dedi.

Onlar geçerken çiftçiler ve aileleri şerbetler, kırmızı şaraplar sunuyordu. İki Krallık aksanıyla Mısır dili konuşuluyordu. Hepsi de sağlıklıydı ve güzel deri ve keten giysiler içindeydi. Çocuklar gürbüzdü ama garip bir şekilde durgundu. Kadınlarsa pembe yanaklı ve güzel kokuluydu.

Meren, "Ne güzel kızlar," diye belirtti. "Aralarında tek bir çirkin yok."

Çok geçmeden her tarafın neden o kadar yeşil olduğunu anladılar. Aniden karlı üç volkan zirvesi yoğun bir bulut tabakasıyla örtüldü. Onka yanlarına geldi ve Taita'ya, "Pelerinlerinizi alın. Bir saat sonra yağmur yağacak," dedi. Taita, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü her gün bu saatte yağar." İleride toplanan bulutları gösterdi. "Jarri'ye hâkim olan o üç zirvenin pek çok adı var, bunlardan biri de Yağmur Yapan. Ülkenin bu kadar verimli olmasının nedeni bu." O lafını bitirdiğinde yağmur indirdi ve pelerinlerine rağmen iliklerine kadar ıslandılar. Ama birkaç saat sonra bulutlar dağıldı ve güneş yeniden parlamaya başladı. Her yer pırıl pırıl olmuştu. Ağaçlardaki yapraklar ışıltıyor, topraktan nefis bir karabuğday çöreği kokusu yükseliyordu.

Bir yol ayrımına geldiler. Esirler sola döndürüldü ve onlar uzaklaşırken Taita eşlik eden çavuşlardan birinin "Indebbi'deki yeni madenlerde bunlara çok ihtiyaç var," dediğini duydu.

Konvoyun geri kalanı sağa saptı. Zaman zaman, askerler Albay Tinat'a selam veriyor ve birlikten ayrılıp evlerinin olduğu yönlere doğru gidiyorlardı. Sonunda, Tinat, Onka ve on kişilik bir muhafız birliği kalmıştı geriye. Hafif bir bayın tırmanıp aşağıda ağaçların ve çayırların arasında yuvalanmış köyü gördüklerinde akşamüzeri olmuştu.

Tinat, Taita'ya, "Burası Mutangi," dedi. "Yerel pazar kasabası ve sulh hâkiminin nüfuz bölgesi. Şimdilik burada yaşayacaksınız. Kalacağınız bölümler hazırlandı, eminim ki, rahat edeceksiniz. Bunun söylendiğini daha önce de duymuştunuz, sizler Jarri'nin onur konuklarısınız."

Sulh hâkimi onları karşılamaya bizzat geldi. Bilto adında orta yaşlı bir adamdı. Sakalında gümüş teller vardı, ama güçlü ve içtendi, bakışları sakin, tebessümü sıcaktı. Taita, ona İç Göz'üyle baktı ve adamın dürüst ve iyi niyetli olduğunu anladı, ama tıpkı Albay Tinkat Ankut gibi, o da mutlu ya da keyifli değildi. Taita'yı büyük bir saygıyla selamlamış fakat sanki ondan bir şey bekliyormuşçasına bir garip bakmıştı. Kendi karılarından biri, Hilto ile Nakonto ve İmbali de dahil, diğerlerini alıp köyün sonundaki geniş taş eve götürdü, orada köle kızlar onları beklemekteydi. Taita, Fenn ve Meren ise Bilto tarafından, yolun karşısındaki daha büyük bir yapıya götürüldüler. "Sanırım rahat etmek için

gereken her şeyi burada bulacaksınız. Dinlenip tazelenin. Önümüzdeki birkaç gün içinde oligarşi konseyi size haber gönderecek. Bu arada ben ev sahibinizim ve emrinizdeyim." Gitmeden önce Taita'ya bir kez daha sıkıntılı, soran gözlerle baktı ama başka bir şey söylemedi.

Eve girince bir vekilharçla beş kölenin onları karşılamak üzere dizilmiş olduğunu gördüler. Odalar ferah ve havadardı ama pencereler deri perdelerle örtülebiliyordu; odalarda yanmakta olan şömineler vardı. Güneş hâlâ ufukta olduğu halde havada bir serinlik olduğu için güneş battıktan sonra bu ateşlerin iyi geleceği belliydi. Onlar için temiz giysiler ve yeni sandaletler hazırlanmıştı, köleler yıkanmaları için çömlek çömlek sıcak su taşıyordu. Akşam yemeği yağ kandillerinin ışığında servis edildi. Mönüde güçlü bir kırmızı şarapta bekletilmiş domuz pirzolası vardı.

O zamana kadar seyahatten ötürü ne kadar yorgun olduklarını fark etmemişlerdi. Meren'in gözü acı verdiği için Taita göz çukuruna zeytinyağlı bir merhemle, yatıştırıcı bitkiler koydu ve bir doz kırmızı toz hazırladı.

Ertesi sabah hepsi geç vakte kadar uyudular. Meren'in gözü biraz daha iyiydi ama hâlâ ağrısı vardı.

Kahvaltıdan sonra, Bilto onlara köyü gezdirdi, belli ki burasıyla gurur duyuyordu. Onlara halkın nasıl yaşadığını anlattı. Liderlerle tanıştırdı ve Taita genel olarak namuslu ve saf olduklarını gördü. Onların aurasında da, Albay Tinat ve Bilto'da olduğu gibi, Eos'un yakında oluşuna ve etkisine atfedilebilecek bir belirsizlik görmeyi bekliyordu, ama ufak tefek insanlık zaafı ve kusurları dışında önemli bir şey görmedi. Birisi karısıyla mutlu değildi, öteki komşusundan bir balta aşırıydı ve suçluluk duygusuyla içi içini yiyordu, başka biri de üvey kızına karşı arzu beslemekteydi.

BEŞİNCİ GÜN SABAH ERKENDEN Yüzbaşı Onka, Mutangi'ye döndü ve Yüksek Konsey'in beklediğini bildirdi. Hemen gitmeleri gerekiyordu.

Onka, Taita'ya, "Yüksek Konsey salonunun bulunduğu kale, Ay Dağları yönünde, kırk fersah mesafede," dedi. "Birkaç saatlik bir yolumuz var." Güneşli, güzel bir gündü, hava berrak ve dirilticiydi. Fenn'in yanakları parlıyor, gözleri ışıldıyordu. Taita'nın isteğiyle, grubun arkasında onunla birlikte at sürüyor ve Taita Tenmass diliyle alçak sesle bir şeyler anlatıyordu. "Bu çok önemli bir sınav olacak. Cadının barınağına gittiğimize inanıyorum. Auranı hemen bastır ve Mutangi'ye dönene kadar da öyle tut."

"Anladım Büyücü, aynen söylediğin gibi yapacağım," dedi Fenn. Neredeyse bir anda renksiz bir ifadeye büründü ve gözleri matlaştı. Taita, onun aurasının solduğunu ve yaydığı renklerin İmbali'ninkilerden farksız bir hale geldiğini gördü.

"Nasıl bir kışkırtmayla veya teşvikle karşılaşırsan karşılaş, auranı asla parlatma. Hangi taraftan, kimin gözlediğini bilemezsin. Bir an bile gevşemeye cüret etme sakın."

Dağ sırasını ortadan kesen vadiye geldiklerinde vakit öğleyi bulmuştu. Bir fersah daha gittikten sonra kalenin dış duvarlarına ulaştılar. Duvarlar büyük, dikdörtgen şeklinde volkanik bloklardan yapılmış ve bloklar başka bir çağın duvar ustaları tarafından monte edilmişti. Zaman geçtikçe taşlar aşınmıştı. Kapılar açık duruyordu: yıllardır bir düşmana karşı kapatılmamış gibiydiler. Kaleye girince, binaların Mısır'dan ayrıldıktan sonra gördükleri her şeyden daha muhteşem ve sağlam olduğunu gördüler. Aslında, en büyük yapı Karnak'taki Hathor Tapınağı'nı oldukça andırıyordu.

Atları almak üzere seyisler bekliyordu, sonra kırmızı giysili teşrifatçılar onları sütunlu salonlardan geçirip bir avludaki küçük kapının önüne götürdüler ve küçük bir bekleme odasına aldılar. İçindeki uzun masanın üstünde meyve çanakları, kekler, kırmızı şarap sürahileri bekliyordu, ama önce, bitişikteki odalara geçip yolun kirini pasını attılar. Her şey rahatlarını göz önüne alarak düzenlenmişti.

Hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra, konsey teşrifatçısı gelip onları dinleyici salonuna götürdü. Salon, pirinç mangallarla ısıtılmış ve taş zemine rahat minderler konmuştu. Adam, onları belirli bir düzenle yerleştirdi. Taita'yı grubun başına, Meren ile Hilto'yu da onun arkasına geçirdi. Fenn'i arkaya, ötekilerin yanına yolladı ve Taita, onun kıza özel bir ilgi göstermemiş olmasına çok sevindi. Gözucuyla mütevazı bir şekilde İmbali'nin yanına oturan Fenn'e baktı ve onun aurasını yanındaki uzun boylu kadıninkiyle bir tuttuğunu fark etti.

Sonra salonun planına ve yerleştirilişine baktı. Uygun oranlarda yapılmış büyük bir salondur. Kendi oturduğu yerin önünde, üzerinde tabureler bulunan yüksek bir taş platform bulunuyordu. Babil saraylarında gördüğü tasarımlara benziyordu, ama onlar fildişi ve yarı değerli taşlarla bezeli değildi. Arkalarındaki duvara boyalı deriden bir perde asılıydı, tavandan Vere kadar iniyordu ve toprak renklerinde enfes desenleri vardı. Desenleri inceleyince herhangi bir özel ya da gizli anlamları olmadığını anladı, sadece süs için yapılmışlardı.

Taş zeminde kabaralı sandalet sesleri duyuldu. Yandaki bir kapıdan silahlı muhafızlar girdi ve mızraklarının diplerini yere dayayarak platformun etrafına dizildi. Özel giyimli teşrifatçı tekrar gelip yüksek sesle, "Yüksek Konsey'in soylu üyelerine saygılarınızı sunmak üzere niyaz edin," dedi. Taita'yı örnek olarak herkes eğilip alnını taşa değdirdi.

Deri perdenin arkasından üç adam çıktı. Bunların oligarşinin üyeleri olduğuna hiç şüphe yoktu. Sarı, kırmızı ve soluk mavi tunikler giymişlerdi ve başlarında sade gümüş taçlar bulunuyordu. Tavırları ağırbaşlı ve saygındı. Taita auralarını inceledi; farklı ve karmaşık buldu. Bunlar güçlü ve karakter sahibi kişilerdi, fakat en etkileyici olanları, ortadaki tabureye yerleşen soluk mavi tunikliydi. Karakterinde, bazıları Taita'yı şaşırtıp huzursuz eden derinlikler ve nüanslar bulunuyordu. Adam

rahatlayın anlamına gelen bir işaret yaptı ve Taita doğruldu.

"Selamlar Gallalalı Büyücü Taita. Ay Dağları ülkesi Jarri'ye hoş geldin diyoruz." Bunları mavi giysili lider söylemişti.

Taita da, "Selamlar Yüksek Konsey üyesi Oligarş Lord Aquer," diye yanıt verdi. Aquer göz kırptı ve başını eğdi. "Beni tanıyor musun?"

"Büyükbabanı çok iyi tanırdım," dedi Taita. "Onu son gördüğümde senden gençti, ama çok benziyorsun kendisine."

Demek ki hakkında duyduklarım doğruymuş. Sen Uzun Yaşayanlardan birisin ve bir bilgesin," dedi Aquer. "Toplumumuza parlak bir kata bulunacaksınız. Bize, grubunuzun sizin kadar iyi tanımadığımız üyeleri tanıma nezaketini gösterir miydin?"

Taita isimleriyle teker teker çağırmaya başladı. İlk önce Meren oldu ve platformun önünde durdu. "Bu Albay Meren Cambyses, Altın Yiğitlik Madalyası ve Kızıl Yol Yoldaşlığı Madalyası sahibi." Konsey sessizce onu inceledi. Taita aniden alışılmadık bir şeyler döndüğünü hissetti. Dikkatini, üç oligarştan arkalarındaki deri perdeye çevirdi. Gizlenmiş birini araştırdı ama kimse yoktu. Sanki perdenin arkası boşluktan ibaretmiş gibiydi. Sırf bu bile onu uyarmaya yetti. Bazı psişik güçler salonun o kısmını kapatıyordu.

Eos burada, diye düşündü. Aurası yok ve kendini deriden de daha aşılmaz bir perdenin ardına gizliyor. Bizi seyrediyor. Geçirdiği şok o kadar yoğun ki, kendini kontrol altında tutabilmek için çok fazla uğraşmak zorunda kaldı: o cadı en üstün etçildi; kan ya da zayıflığın kokusunu hemen alırdı.

Nihayet Aquer yeniden konuştu: "Gözünü nasıl kaybettin Albay Cambyses?" "Bir askerinin başına böyle şeyler gelir. Hayatımızda pek çok risk vardır." "Bunu zamanı gelince konuşuruz," dedi Aquer.

Taita bu esrarengiz cümleden bir şey anlamadı. "Lütfen yerine dön albay." Görüşme alelacele bitmişti, ama Taita onların Meren'den almak istedikleri tüm bilgiyi çekip aldıklarını biliyordu.

Arkadan Hilto'yu çağırdı. Oligarşlar onunla fazla vakit harcamadılar. Taita, Hilto'nun aurasının dürüstlük ve sadelikle parladığını görüyordu, sadece kenarlarında, heyecanını ele veren mavi ışık çizgileri vardı. Konsey üyeleri onu da yerine yolladı. İmbali ve Nakonto'yu da aynı şekilde irdemişlerdi.

Taita son olarak Fenn'i çağırdı. "Lordlarım, bu da benim acıdığım öksüz. Onu himayeme aldım ve Fenn adını verdim. Hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Kendi çocuğum olmadığı için ona düşkünüm."

Yüksek Konsey'in önünde duran Fenn terk edilmiş, kimsesiz bir çocuğa benziyordu. Başını önüne eğmiş, utangaç bir şekilde ayak değiştirerek beklemekteydi. Taita endişeyle İç Göz'ünü ona çevirdi. Kızın aurası parlamıyordu ve ona verdiği rolü başarıyla yerine getiriyordu. Biraz duraksadıktan sonra Aquer, "Senin baban kimdi çocuk?" diye sordu.

"Efendim, ben onu hiç tanımadım." Aurasında hiçbir kıpırtı olmamıştı. "Ya annen?"

"Onu da hatırlamıyorum efendim."

"Nerede doğdun?"

"Efendim, beni bağışlayın ama bilmiyorum."

Taita, onun kendini ne kadar iyi kontrol ettiğini görüp seviniyordu.

Aquer, "Gel buraya," diye emretti. Fenn ürkek bir tavırla platforma çıkıp adamın yanına gitti. Adam, onu kolundan tutup taburesinin yanına çekti. "Kaç yaşındasın Fenn?" "Beni aptal bulacaksınız ama onu da bilmiyorum." Aquer elini Fenn'in tuniğinin göğüs kısmına koyup mınıcıkladı. "Burada bir şeyler çıkmış bile." Güldü. "Yakında çok daha fazlası olacak." Fenn'in aurası hafifçe pembeleşti ve Taita, onun kontrolünü kaybedeceğinden korktu. Sonra, anlamadığı bir biçimde ellenen genç bir kızın tepkilerini verdiğini fark etti. Kendisi, öfkesini daha zor bastırabilmişti. Yine de, bu küçük oyunun bir sınav olduğunu hissediyordu: Aquer, Fenn'den veya Taita'dan bir tepki gelmesini bekliyordu.

Taita'nın yüzü hiç değişmedi ama içinden, hesaplama zamanı gelince bunu fazlasıyla ödeyeceksin Lord Aquer dedi.

Adam, Fenn'i okşamaya devam etti. "Ender güzellikte bir genç kadın olacağından eminim. Eğer şanslıysan Jarri'de büyük bir onur ve ayrıcalık kazanabilirsin." Kızın küçük yuvarlak kalçalarından birini çimdikleyerek tekrar güldü. "Git şimdi küçüğüm. Bir, iki yıl sonra tekrar görüşürüz."

Sonra diğerlerini gönderdi, ama Taita'dan kalmasını istedi. Diğerleri salondan ayrılınca, kibar bir tavırla, "Konsey olarak gizli bir müzakere yapmamız lazım Büyücü," dedi. "Lütfen bizi bağışla. Uzun süre yalnız bırakmayacağız seni." Geri döndüklerinde üçü de daha rahat ve samimi davranarak saygıda kusur etmediler. "Büyükbabam hakkında bildiklerini anlatsana," dedi Lord Aquer. "Ben doğmadan önce ölmüş."

"Kendisi, göç ve Hiksos istilası sırasında, Kral Naibi Kraliçe Lostris'in sarayının sadık ve saygıdeğer bir üyesiydi. Majesteleri ona birçok önemli görev emanet etmişti. Büyük Nil körfezini kesen yol onun keşfidir. Hâlâ kullanılıyor ve Asuvan ile Qebui arasındaki yolu yüzlerce fersah kısaltıyor. Kraliçe bu ve buna benzer başarıları yüzünden onu onurlandırmıştı."

"Ondan miras kalan Altın Onur Nişanı hâlâ bende."

"Kraliçe kendisine o kadar güvenirdi ki, iki bin kişilik bir ordu kurup Nil'in kaynağına kadar gitmek ve haritasını çıkarmakla görevlendirmişti. Sonuçta, başına gelenler yüzünden hummaya tutulan tek bir kişi geri dönebildi. Ordunun geri kalanından, peşlerinden giden kadınlardan, eşlerden bir daha hiç haber alınamadı. Afrika'nın onları yutup yok ettiği varsayıldı."

"Babamın birliğinden hayatta kalıp da sonunda Jarri'ye ulaşanlar bizim atalarımızdı." "Bu küçük ulusun öncüleri onlar mıydı?" diye sordu Taita.

"Değerli katkıları olmuştu," dedi Aquer. "Ancak, burada onlardan çok daha eskiler vardı. Jarri'de zamanın başından beri yaşayanlar olmuştu. Biz onları Kurucular diyerek onurlandırıyoruz." Sonra sağında oturan adama döndü. "Bu Lord Caithor. Kendi soyunu yirmi beş kuşak geriye kadar takip edebiliyor."

"Öyleyse kendisini onurlandırmakta çok haklısınız." Taita da gümüş sakallı konsey üyesini başını eğerek selam verdi. "Fakat büyükbabandan sonra da katılanlar olduğunu biliyorum."

"Albay Tinat Ankut'la birliğini kastediyorsun. Elbette, onunla tanışmıştın."

"Aslında o iyi kalpli albay, beni ve grubumu Tamafupa'da Basmara vahşilerinden kurtardı," dedi Taita.

"Tinat Ankut'un adamları ve onların kadınları, toplumumuza katkıda bulundular. Topraklarımız geniş ve nüfusumuz az. Onlara burada ihtiyacımız var. Bizim kanımızdan geldikleri için gayet iyi kaynaştılar. Gençleri bizimkilerle evlendi."

"Elbette aynı tanrılara tapıyorlar," dedi Taita keyifle, "Başta da kutsal Osiris, İsis ve Horus üçlüsü geliyor."

Aquer'in aurasının öfkeyle parlamasını izledi, sonra tepkisini kontrol altına aldığını gördü. Ses tonundan biraz yumaşadığı hissediliyordu: "Dinimiz, daha sonra derinlemesine konuşacağımız bir konu. Bu aşamada, yeni ülkelerin yeni tanrılar tarafından korunduğunu, hatta tek bir tanrı tarafından korunduğunu belirtmek yeterli." "Tek bir tanrı mı?" Taita şaşırmış gibi yaptı.

Aquer oltaya gelmedi. Tekrar önceki konuya döndü. "Albay Tinat Ankut'un birliğinden başka, yüzyıllar boyunca doğudan gelen binlerce göçmen daha oldu. Hiç istisnasız, hepsi de değerli erkek ve kadınlardı. Bilginler, cerrahlar, simyacılar, mühendisler, jeologlar, madenciler, botanikçiler ve çiftçiler, mimarlar ve taş ustaları, gemi yapımcıları ve özel becerileri olan insanları aramıza aldık." "Ulusunuz sıkı temeller üzerine kurulmuş gibi görünüyor," dedi Taita.

Aquer bir an durdu, sonra konuyu değiştirdi. "Arkadaşın Meren Cambyses," dedi. "Ona büyük bir

sevgi duyduğunu düşünüyörüz."

"Çocukluğundan beri benimle birlikte," diye cevap verdi Taita. "Benim için oğuldan ileridir."

"Hasar gören gözü ona ciddi sıkıntı oluyor, değil mi?" diye devam etti Aquer.

"Arzu ettiğim kadar temiz bir şekilde iyileşmedi," diyerek hak verdi Taita.

"Becerilerin sayesinde, himayendeki adamın ölmekte olduğunu biliyorsundur," dedi Aquer. "Gözü çürüyor. Zaman içinde bu onu öldürecek... tabi, tedavi edilmezse."

Taita gafil avlanmıştı. Meren'in aurasından bu yakın felaketi sezmemişti, ama her nedense Aquer'in sözlerinden de kuşku duymuyordu. Belki kendisi de bunun farkındaydı, ama bu tatsız gerçekte yüzleşmekten kaçınmıştı. İyi ama Aquer, onun bilmediği bir şeyi nasıl bilebilirdi? Adamın aurasından özel yeteneklere veya sezgilere sahip biri olmadığını anlamıştı. Ne bir bilgin ne kâhin ne de samandı. Tabii ya salondan çıktığı zaman konsey üyeleriyle görüşmeye gitmemişti. Kendini toparladı ve "Hayır lordum," diye cevap verdi. "Cerrah olarak biraz kabiliyetim var ama yaranın o kadar ciddi olduğundan kuşkulanamamıştım."

"Biz Yüksek Konsey olarak, sana ve himayendeki adama özel bir ayrıcalık tanımaya karar verdik. Bu lütuf kendi soylulanımız arasındaki pek çok değerli ve mümtaz kişiye dahi nasip olmamıştır. Bunu, sana duyduğumuz derin saygı ve iyi niyetin nişanesi olarak yapacağız. Ayrıca, toplumumuzun ilim ve irfan bakımından gelişmişliğini gösteren bir örnek olacak. Belki böylece seni Jarri'de bizimle kalmaya ikna edebiliriz. Meren Cambyes Bulut Bahçeleri'ndeki sanatoryuma götürülecek. Bunu ayarlamak biraz vakit alabilir, çünkü iyileşmesi için gereken ilaçların hazırlanması lazım. Hazırlıklar bitince, sen de Büyücü, tedaviyi izlemek üzere ona katılabilirsin. Sanatoryumdan döndüğünde tekrar bir araya gelip görüşlerini dinlemekten zevk duyarız."

MUTANGI'YE DÖNER DÖNMEZ, TAITA , Meren'in gözünü ve genel durumunu kontrol etti. Sonuçlar pek iyi değildi. Yarada derine inmiş bir iltihap vardı ve sürekli ağrılara, kanamaya ve yangılı irinlenmeye o neden oluyordu. Taita yaranın etrafındaki bölgeye bastırınca Meren acıya kahramanca dayanıyordu, ama aurasında rüzgârdaki bir mum alevi gibi titreşimler meydana geliyordu. Taita, ona oligarşların kendisini tedavi ettirmeyi planladıklarını anlattı.

"Bana ve yaralarım sen bak. Bu dönem Mısırlılara, ülkemize ve Firavun'a ihanet edenlere güvenmiyorum. Eğer beni tedavi edecek biri varsa o da sensin." Taita ne kadar söylediysede, Meren kararından dönmedi.

BILTO VE DİĞER KÖYLÜLER konuksever ve dostça davranıyordu ve Taita'nın grubu kendilerini toplumun günlük yaşamına kaptırmışlardı. Çocukların hepsi Fenn'e hayranlardı ve kısa sürede onu mutlu edermiş gibi görünen üç yeni arkadaş bulmuştu. İlk önce, ormanda mantar arayarak veya onların şarkılarını, danslarını, oyunlarını öğrenerek vaktinin çoğunu onlarla geçirdi. Bao oyunu hakkında ona öğretebilecekleri hiçbir şey yoktu ve çok geçmeden köy şampiyonu olmuştu. Çocuklarla olmadığı zaman, genellikle ahırda Kasırğa'yı tımarlayıp eğiterek zaman geçiriyordu. Hilto da onlara ok atmaya öğretiyordu, onun için özel bir yay yapmıştı. Bir öğle sonrasında, İmbali ile sohbet edip gülüştükten sonra Taita'nın yanına geldi ve tobali, bütün erkeklerin bacaklarının arasında bir şey sallandığını söylüyor," dedi. "Köpek yavrusu gibi kendi ayrı canı olan bir şeymiş. Senden hoşlanırsa şekli ve boyu değişiyormuş. Sende neden yok ondan Taita?"

Taita'nın verecek cevabı yoktu. Bunu ondan saklamaya çalışmamıştı ama henüz hadım edildiğini anlatabileceği bir yaşta da değildi. Bu konuya beklediğinden çabuk gelmişti. Önce İmbali'ye sitem etmeyi düşündü ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Gruplarındaki tek dişi olarak, o da herhangi bir kadın öğretmen kadar iyiydi. O anı suya sabuna dokunmayan bir cevapla geçiştirdi ama sonradan kendi yetersizliğini daha derinlemesine algıladı. Bedenini Fenn'in gözünden saklamak için türlü acılar çekmeye başladı. Köyün ilerisindeki nehirde birlikte yüzerken bile tuniğini çıkarmaz oldu. Kendini kusurlu fiziksel durumunu kabullendiğine inandırmıştı ama bu durum her gün değişiyordu.

Onka'nın Meren'i Bulut Bahçeleri'ndeki gizemli sanatoryuma götürmek üzere gelmesi uzun sürmedi ve Taita, onu tedaviye ikna edebilmek için bütün güçlerini ortaya serdi, ama Meren'de de inadında ayak direme ve tüm tatlı sözlere kayıtsız kalma gücü vardı.

Derken bir gece, Taita, Meren'in odasından gelen iniltiyle uyandı. Kandili yakıp odasına gitti ve Meren'i, yatakta iki büklüm olmuş, yüzünü ellerinin araşma gömmüş olarak buldu. Ellerini yavaşça yüzünden çekti. Yüzün bir tarafı korkunç bir şekilde şişmişti, boş göz çukuru ince bir çizgi halindeydi ve teni ateşler içinde yanıyordu. Taita sıcak lapalar ve serinletici merhemler uyguladı, ama sabah olduğunda pek az iyileşme vardı. Onka'nın aynı gün öğleden önce gelmesi tesadüfe benzemiyordu.

Taita, Meren'le mantıklı bir konuşma yaptı. "Eski dostum, seni iyileştirmek için yapabileceğim bir şey kalmamış gibi görünüyor. Ya bu acıya katlanmayı seçeceksin ki seni öldürene kadar epeyce süreceğinden eminim ya da Jarrili cerrahların benim başaramadığımı başarmayı denemesine izin vereceksin."

Meren o kadar güçsüz ve ateşliydi ki daha fazla direnemedi. İmbali jje Fenn, giyinmesine yardım ettiler, sonra da küçük bir çıkına bazı eşyalarını koydular. Adamlar Meren'i dışarı çıkarıp eyere oturtmasına yardım ettiler. Taita, Duman Yeli'ne binmeden önce, Fenn'le çabucak vedalaşıp onu Hilto, Nakonto ve İmbali'ye emanet etti. Mutangi'den batıya giden yola çıktılar. Fenn yarım fersah kadar Duman Yeli'nin yanında koştuktan sonra yolun kenarında durup grup gözden kaybolana kadar el salladı.

Yine üç zirveli volkanlara doğru gidiyorlardı, ama bu kaleye varmadan, daha kuzeye doğru yönelen bir yola saptılar. Nihayet dağların arasındaki dar bir geçide girdiler ve kaleyi güney yönünde yukarıdan görebildikleri bir yüksekliğe tırmandılar. Bu mesafeden, konsey salonunun olduğu yapı küçücük görünüyordu. Dağ yolundan ilerlemeye devam ettiler. Hava soğumaya başlamıştı, yamaçların arasında rüzgârın uğultuları duyuluyordu. Yüksekçe çıktıkça rüzgâr azaldı. Sakallarında ve kaşlarında kırağı birikiyordu. Pelerinlerine iyice sarınıp tırmanmaya devam ettiler. Artık Meren eyerin üstünde sarhoş gibi yalpalıyordu. Destek olmak ve düşmesini engellemek için Taita ve Onka iki yanından gidiyorlardı.

Aniden karşılarına ağır ahşap kapıların ardında, kayaya oyulmuş bir tünel çıktı. Onlar yaklaşırken kapının kanatları ağır ağır açıldı. Girişte muhafızlar görünüyordu. Taita'nın aklı Meren'de olduğu için

ilk başta muhafızlara pek dikkat etmedi. Yaklaştıkça adamların normal bir insanın yarı boyunda olduklarını fark etti, buna karşılık göğüsleri genişti ve kolları neredeyse yere kadar uzanıyordu. Kambur duruyorlardı ve başları öne eğikti Taita bir anda bunların insan değil iri maymunlar olduğunu anladı. Kahverengi üniforma ceketi sandığı şeyler de hayvanların postuydu. Alınları Patlak gözlerinin hemen üstünden dümdüz çıkıyordu ve çeneleri o kadar iriydi ki dudakları sivri dişlerini tamamen örtemiyordu. Kendilerini inceleyen Taita'ya, onlar da birbirine yakın gözlerinden amansız bakışlar fırlattılar. Taita hemen İç Göz'ünü açtı ve auralarının ilkel ve hayvani olduğunu, öldürme içgüdülerinin bıçak sırtında durduğunu gördü.

Onka. "Gözlerinin içine bakma," diye uyardı. "Onları kışkırtma. Çok güçlü, tehlikeli yaratıklardır ve sadece muhafızlık yaparlar. İnsanı bir anda paramparça edebilirler." Onlar tünelden içeri girince kapılar hemen kapanmıştı. Duvarlarda yanmakta olan meşaleler asılıydı ve atların toynakları taşlı zeminde tıkrırdıyordu. Tünel, ancak iki atının yan yana geçebileceği genişlikteydi ve biniciler başlarını tavana vurmamak için eğilmek zorundaydı. Duvarlardan yeraltı nehirlerinin mırıltıları, fukur fukur kaynayan lav bacalarının sesleri geliyordu. Gittikleri yolu ve geçen zamanı ölçmelerine imkân yoktu, ama sonunda ileriden doğal bir ışığın parıltısını gördüler. Işık giderek büyüdü ve tünel girişine benzer başka bir kapı ortaya çıktı. Bu kapı da onlar varmadan açıldı ve karşılına yine aynı maymunlardan çıktı. Parlak gün ışığından kamaşan gözlerini kırıştırarak onları da geride bıraktılar.

Gözlerinin ışığa alışması biraz zaman aldı, ama sonra etraflarına şaşkınlık ve huşu ile baktılar. Muazzam bir volkanik kraterin içindeydiler, krater o kadar genişti ki, hızlı bir at, düşey duvarların birinden diğerine ancak yarım günde ulaşabilirdi. Çevik bir dağ keçisi bile o lav duvarlara tırmanamazdı. Kraterin dibi içbükey yeşil bir kalkandı. Ortasında sütümsü, lacivert çizgileri olan küçük bir göl vardı. Yüzeyinden buharlar yükselmekteydi. Taita'nın kaşındaki kırağın bir kısmı eridi ve yanağından aşağı süzüldü. Taita gözlerini kırıştırdı ve kraterdeki havanın tropik bir denizdeki gibi yumuşak olduğunu fark etti. Deri pelerinlerini çıkardılar, Meren bile daha iyi görünüyordu.

"Burayı yeraltı suları ısıtıyor. Hiçbir zaman kış yaşanmaz burada." Onka kollarını açıp etraflarını kuşatan güzelim ormanları gösterdi. "Her yerde yetişen şu ağaçları ve bitkileri görüyor musunuz? Bunları dünyanın başka hiçbir yerinde bulamazsınız."

Onka kraterdeki ilginç şeyleri gösterirken muntazam yapılmış yoldan ilerlediler. "Şu yamaçların renklerine bak," dedi başını kaldırmış duvarlara bakmakta olan Taita'ya. Yamaçlar gri ya da siyah değildi, açık mavi, kırmızı, sarı, gök mavisi renklerinde alacalıydı. "Güzel bir kadın saçları gibi gür ve uzun, rengârenk yosunlar ve taşlar yaratıyor bu etkiyi."

Taita gözünü yamaçlardan ayırıp aşağıdaki ormanlara çevirdi. "Bunlar çam ağacı," diye bağırdı, bambu çalılarının arasından çamların sivri uçları görünüyordu. "Bir de lobelia'lar var." Ateş kırmızısı çiçekler açmıştı sapların üstünde. "Bunların garip bir tür sütleğen, şu pembe ve gümüşü çiçeklerle kaplı çalıları da protea herhalde. İlerdeki uzun ağaçlar sedir çamları ve küçükler de demirhindi ile Khaya maunu." Keşke Fenn de burada olsaydı, diye düşündü.

Gölün sıcak sularından yükselen pus, yosun dallarının arasından duman gibi salınıyordu. Bir düzlüğe gelince, aşağıdaki havuzun mavi sularında yüzüp eğlenen üç kadın gördüler. Kadınlar susup atlıların geçişini izledi. Genç ve esmer tenliydi, uzun ıslak saçları kömür karasıydı. Taita onların doğu okyanusunun karşısındaki ülkelerden geldiklerini tahmin etti. Çıplaklıklarına aldırmaz gibiydiler. Üçü de hamileydi ve şiş karınlarını dengelemek için geriye doğru kaykılmış duruyorlardı.

Yola devam ederlerken Taita, "Bu kraterde kaç aile yaşıyor?" diye sordu. "Bu kadınların kocaları nerede?"

"Belki sanatoryumda çalışıyorlardır, cerrah bile olabilirler." Onka koluyla pek ilgilenmemişti. "Şuradaki göl kıyısına ulaşınca görme şansımız olur." Puslu safir rengi buharların arasından görülen sanatoryum, fazla öne çıkmayan alçak binalardan oluşuyordu. Belli ki duvarlarındaki taşlar, yamaçtan traşlanmıştı. Üstlerine sıva yapılmamış, doğal kurşuni renginde kalmıştı. Etraflarında, yabani kazların gezindiği kısa kesilmiş çimler vardı. En az yirmi cins su kuşu göle dalıp çıkıyor, sığıklarda leylekler, balıkçılar dolaşıyordu. Çakıllı kıyıdan ilerlerken Taita suyun üstünde yüzen kütükler gibi görünen birkaç tane timsah olduğunu fark etti.

Kıyıdan ayrılıp çimleri aştılar ve çiçekli bir çardağın altından ana binanın bahçesine girdiler. Atları almak üzere seyisler bekliyordu ve dört tane iriyarı görevli de Meren'i eyerden alıp bir sedyeye yatırdı. Yanlarında yürüyen Taita ile birlikte binaya girdiler. Taita, "Artık emin ellerdesin" diyerek Meren'i rahatlatmaya çalıştı, ama rüzgârda dağa tırmanmaktan ve soğuktan bitkin düşmüş olan Meren bilincini yitirmek üzereydi.

Görevliler, Meren'i göle bakan geniş bir kapısı bulunan bir odaya aldılar. Odada fazla eşya yoktu. Duvarlar ve tavan mat sarı mermer kaplıydı. Meren'i beyaz mermer zeminin ortasında duran şilteye yatırdılar, giysilerini çıkardılar ve kirlenenleri aldılar. Sonra, bakır bir borudan odanın bir köşesindeki eviyeye akan sıcak su ve süngerle vücudunu sildiler. Suda bir kükürt kokusu vardı ve Taita suyun yeraltı kaynaklarından geldiğini tahmin etti. Ayaklarının altındaki mermer zeminin de hoş bir sıcaklığı vardı ve aynı suyun kanallarla yeraltından geçirilmiş olduğunu düşündü. Görevliler keten havlularla Meren'i kuruladılar ve biri bir çanaktan çam kokulu bir sıvı içirdi. Sonra gittiler ve Taita, Meren'in yatağının yanına oturdu. Kısa bir süre sonra da Meren derin bir uykuya daldı, Taita bu uykunun, içtiği iksirden kaynaklandığını biliyordu.

Yeni ortamı incelemek için bu ilk fırsattı. Odanın yanındaki yıkanma odasının kapısına bakınca, arkasında bir insan aurası bulunduğunu I keşfetti. Belli etmeden oraya yoğunlaştı ve duvara gizlenmiş bir gözetleme deliği olduğunu ve oradan kendilerini gözetlediklerini anladı. Uyanır uyanmaz Meren'i de uyarması gerekecekti. Sanki gözetleyenlerden haberi yokmuş gibi, gözlerini başka tarafa çevirdi.

Az sonra, dizlerine kadar inen bembeyaz tunikler giymiş bir erkek ve bir kadın geldi. Sihirli boncuklardan, tahta heykelciklerden veya benim büyü malzemelerinden yapılmış kolye ve bilezikleri olmadığı halde, Taita onların cerrah olduğunu anlamıştı. Onu adını söyleyerek kibarca selamladılar ve kendilerini tanıttılar. Kadın, "Ben Hannah," dedi. Adam ise, "Ben de Gibba'yın," dedi.

Hemen hastayı muayene etmeye başladılar. Başta, sargılı başına hiç bakmayıp avuç içlerine ve ayak tabanlarına baktılar. Karnını ve göğsünü muayene ettiler. Hannah çıkardığı izi incelemek üzere, ucu sivri bir sopayla sırtını çizdi.

Ancak tatmin olduktan sonra başıyla ilgilenmeye başladılar. Gibba, Meren'in başını çıplak dizlerinin arasına kısırdı. Boğazına, kulaklarına ve burun deliklerine baktılar. Sonra Taita'nın gözüne bağladığı sargıyı çözdüler. Sargı artık kurumuş kan ve iltihapla kirlendiği halde, Hannah sarılışındaki ustalığı takdir etti. Sanatına duyduğu hayranlığı göstermek için Taita'ya başını salladı.

Gümüş bir dilatör kullanarak gözkapaklarını açık tuttular ve boş göz çukurunu incelemeye başladılar. Hannah parmağının ucunu çukura sokup dikkatlice muayene etti. Meren inledi ve başını çekmeye çalıştı, ama Gibba dizlerinin arasında sıkıca tutuyordu. Sonunda ayağa kalktılar. Hannah, Taita'ya başını eğdi, parmak uçlarını birleştirip dudaklarına götürdü ve "Lütfen kısa bir süre bizi affedin," dedi. "Hastanın durumunu tartışmamız lazım."

İkisi birlikte bahçeye çıkıp çimlerin üstünde yürüyerek yoğun bir konuşmaya daldılar. Taita da kapıdan onların auralarını inceledi. Gibba'nın, güneşe tutulmuş bir kılıç gibi parlayan aurası vardı ve Taita onun yüksek entelektüelliğinin soğuk ve tarafsız olduğunu gördü.

Hannah'ı inceleyince, hemen onun da bir Uzun Yaşayan olduğunu anladı. Çok tecrübeliydi ve çok

fazla becerisi vardı. Belki de tıbbi yeterliği Taita'nınkinden fazlaydı ama şefkat duygusundan yoksundu. Aurası enl ve acıydı. Tek taraflı düşünecek kadar uzmanlığına adanmıştı ve nedamet, şefkat gibi duygular taşııyordu.

İkili hastanın odasına dönünce, her ikisi adına Hannah'ın konuşması normaldi. "Biran evvel ameliyat etmeliyiz," dedi. "Yatıştırıcının etkisi geçmeden."

Dört iriyarı görevli tekrar gelip Meren'in kol ve bacaklarının başına çömeldi. Hannah bir tepsiye yayılmış gümüş cerrahi aletlerini çıkardı.

Gibba, Meren'in göz çukurunu ve etrafını kokulu bir bitkisel solüsyonla temizledi ve sonra iki parmağıyla gözkapaklarını iyice açıp gümüş dilatörü aralarına yerleştirdi. Hannah tepside ince, sivri uçlu bir neşter seçti ve göz çukurunun üstünde tuttu. Sol elinin işaretparmağı ile iltihaplı göz astarında kesin bir nokta bulmak istermiş gibi arkasını yokladı, sonra da parmağını bulduğu noktada tutarak neşterin ucunu yönlendirdi. Dikkatle eti yokladı. Metalin etrafına kan birikince, Gibba fildişi bir çubuğun ucundaki maşayla tuttuğu temiz bezle sildi. Hannah neşteri yarısına kadar batırdı. Açtığı yaradan aniden yeşil bir iltihap fişkırıldı. Odanın tavanına kadar sıçramıştı. Meren haykırdı ve bütün vücudu yay gibi büküldü, adamlar bütün güçlerini kullanarak zapt edebildiler.

Hannah neşteri tepsiye bıraktı ve göz çukurunun etrafına pamuklu bir tıkaç bastırdı. Tavandan akan iltihabın kokusu ağırıldı. Meren üstüne abanan adamların ağırlığıyla tekrar yatağa çökmüştü. Hannah çabucak tıkaçı gözünden çekti ve kestiği yere bronz bir forseps soktu. Taita yaraya gömülü olan şey kazınırken çıkan sesleri duydu. Hannah yakaladığı şeyi iyice kavramak üzere forsepsi sıktı ve sonra yavaşça, eli titremeden geri çekti. Sulu bir iltihap akıntısıyla birlikte yabancı madde de çıkmıştı. Hannah forsepsle tutup yakından baktı. "Ben bunun ne olduğunu bilmiyorum, sen biliyor musun?" Avucunu uzatmış olan Taita'ya bakıyordu. Sonra çıkardığı nesneyi Taita'nın avucuna bıraktı.

Taita ayağa kalkıp ışııkta bakmak üzere açık kapıya gitti. Ebatlarına göre ağırıldı, çam fıstığı kadar bir şeydi. Taita baş ve işaret parmağı ile üzerini kaplayan kanla iltihabı temizledi. "Kızıl Taşlar'dan fırlayan bir kıymık," diye bağırdı. Hannah, "Tanıdın mı onu?" dedi.

"Bir taş parçası. Nasıl gözümde kaçmış anlayamadım. Bütün parçaları bulduğumu sanıyordum."

"Kendini suçlama Büyücü. Çok derine gömülmüştü. Bize yol gösteren enfeksiyon olmasa biz de bulamayabilirdik." Hannah ve Gibba göz çukurunu temizleyip tampon yaptılar. Meren tekrar bayılmıştı. İriyarı adamlar onu kendi haline bıraktılar.

"Artık daha rahat dinlenir," dedi Hannah. "Ama yaranın kurumması ve gözü yerine takmamız birkaç günü bulacaktır. O zamana kadar sakın bir şekilde istirahat etmeli."

Bizzat tank olmamıştı ama Taita, bazı Hintli cerrahların, mermer veya camdan, aslı gibi boyanmış takma göz yapabildiklerini duymuştu. Mükemmel bir çözüm olmasa bile boş bir göz çukuru görmekten iyiydi.

Cerrahlara ve asistanlarına teşekkür etti. Başka görevliler gelip tavandaki ve yerdeki pislikleri temizleyerek yatağı değiştirdiler. Son olarak, Meren uyanana kadar başında beklemek üzere orta yaşlı bir kadın geldi ve Taita bir süre hasta odasından kaçabilmek için onu kadına emanet edip dışarı çıktı. Çimleri geçip sahile yürüdü ve taş bir bank bulup oturdu.

Uzun, zorlu yolculuktan ve ameliyatı izlemenin geriliminden dolayı yorgun ve sıkıntılıydı. Kemerindeki keseden kızıl taş parçasını çıkardı ve tekrar inceledi. Sıradan bir taş gibi görünüyordu ama Taita bunun aldatıcı olduğunu biliyordu. Minik kristaller parıldıyor ve Taita'yı geri püskürten sıcak bir ışık yayıyordu. Ayağa kalkıp suyun kıyısına gitti ve taşı fırlatmak üzere kolunu kaldırdı. Ama o bunu yapamadan, suda, sanki dibinden bir canavar çıkacakmış gibi büyük bir hareketlenme oldu. Taita korkuyla geri sıçradı. Aynı anda ensesini soğuk bir rüzgâr yalamıştı. Ürpererek etrafına bakındı ama korkulacak bir şey görmedi. Şiddetli rüzgâr, çıktığı gibi aniden durmuş, hava yine sakın

ve sıcak bir hale gelmişti.

Tekrar suyun yüzeyinde oluşan halkalara baktı. Sonra daha önce gördüğü timsahları hatırladı. Elindeki taş parçasına baktı, masum görünüyordu ama o soğuk rüzgârı hissetmiş ve huzursuz olmuştu. Taşı yine kesesine koyup çimlere döndü. Yan yolda bir daha durdu. Dikkatini dağıtan onca şey arasında, sanatoryumun cephesini incelemeye fırsat bulamamıştı. Meren'in odasını da içeren blok, ana yapının uçundaydı. Beş tane büyük blok daha görüyordu. Her biri, komşularından, üzerindeki pergolaya asma dallan sarılmış olan birer terasla ayrılmaktaydı. Dallardan üzüm salkımları sarkıyordu. Bu kraterde her şey doğurgan ve bereketli görünüyordu. Bu binalarda, yüzyıllardır burada keşfedilen ve geliştirilen bir sürü olağanüstü bilimsel harika olduğundan emindi. İlk fırsatta hepsini doğru dürüst inceleyecekti.

Aniden kadın sesleri duyuldu. Dönüp arkasına bakınca, daha önce karşılaştıkları esmer tenli üç kızın kıyıdan geldiklerini gördü. Tamamen giyinmişler ve başlarına yabani çiçeklerden taçlar takmışlardı. Hâlâ oldukça keyifli gibiydiler. Taita acaba kıyıdaki pikniklerinde o güzel Jarri şarabını fazla mı kaçırdılar, diye merak etti. Ona aldırılmayıp son bina bloğuna kadar gittiler. Sonra çimenlerin üstünden geçip binaya girdiler. Rahat davranışları Taita'nın ilgisini uyandırmıştı. Onlarla konuşmak istedi, bu garip küçük dünyada olup bitenleri kavramasına yardım edebilirlerdi.

Ancak, güneş batmaya başlamıştı ve bulutlar toplanıyordu. Hafiften bir yağmur çiselemeye başladı. Yüzüne düşen damlalar serindi. Kadınlarla konuşacaksa acele etmesi gerekiyordu. Arkalarından gitti. Çimenlerin ortasında adımları yavaşladı ve kadınlara duyduğu ilgi bulutlandı. Bir işe yaramaz, diye düşündü. Meren'in yanında kalsam daha iyi olur. Durup gökyüzüne baktı. Güneş, krater duvarının ardına gitmişti. Neredeyse karanlık basmış gibiydi. Az önce zorunluymuş gibi görünen kadınlarla konuşma fikri zihninden tamamen silinmiş gibiydi. Tekrar dönüp telaşla Meren'in odasına koştu. Taita içeri girince, Meren doğrulup oturdu ve halsiz bir şekilde gülümsedi. Taita, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Belki de sen haklıydın Büyücü. Bu insanların yararı dokunmuş gibi görünüyor. Çok az ağrım var ve kendimi daha güçlü hissediyorum. Ne yaptılar bana, anlatsana."

Taita kesesini açıp taş parçasını gösterdi. "Başının içinden bunu çıkardılar. Orada çürüme yapmış, sıkıntılarının sebebi buymuş."

Meren taşı almak için uzandı ama sonra elini geri çekti. "Küçük ama çok belalı. Bu iğrenç şey gözümü çıkardı. Elimi bile sürmek istemiyorum. Horus adına at onu, çok uzaklara fırlat." Ama Taita taşı yeniden kesesine attı.

BİR HİZMETÇİ AKŞAM YEMEKLERİNİ getirdi. Her şey çok lezzetli; iştah ve afiyetle yediler. Üstüne de, horul horul uyumalarına yardım eden sıcak bir sıvı içtiler. Ertesi sabah erkenden Hannah ve Gibba geldi. Meren'in gözündeki sargıları açınca, iltihabın ve şişkinliğin iyi durumda olduğunu görüp sevindiler.

"Üç gün içinde halledebiliriz," dedi Hannah. "Ancak o zaman yara bileşir, ama yine de tohumlamayı kabul edecek kadar da açık olur."

Taita, "Tohumlama mı?" dedi. "Bilgili kardeşim, ben söylediklerini anlamadım. Gözünün yerine taş veya camdan bir göz takacağınızı sanıyordum. Bu bahsettiğin tohumlar da nereden çıktı?"

"Ayrıntıları sana anlatamam Büyücü kardeşim. Sadece Bulut Bahçeleri Loncası ustaları bu özel bilgileri paylaşabilir."

"Sergilediğiniz ustalıklardan öylesine etkilendim ki, daha fazlasını öğrenemeyince doğal olarak hayal kırıklığına uğrattım. Bu yeni keşifse daha da heyecan verici. En azından, bu yeni işlemi izlemeyi dört gözle bekleyeceğim."

Hannah cevap verirken hafifçe kaşları çatıldı. "Bu yeni bir yöntem değil Büyücü kardeşim. Buluşu bu noktaya getirebilmek için, Bulut Bahçeleri'nde beş kuşak cerrah kendini bu işe adadı. Yine de mükemmelliğe erişmedi ama her geçen gün bizi hedefimize biraz daha yaklaştırıyor. Bununla birlikte, eminim ki sen de kısa sürede Lonca'mıza girebilir ve bu çalışmada yanımızda yer alabilirsin. Ayrıca, katkılarının eşsiz ve paha biçilmez olduğundan da eminim. Bu arada, İç Halka'nın dışında kalanlara açıklamamızda mahzur bulunmayan şeyleri seninle tartışmaktan zevk duyarım."

"Gerçekten de sormak istediğim bir şey vardı." Dün, önce ormandaki gölde, sonra da kıyıda dönerken gördüğü kadınları sorma fikri zihninin gerilerinde gizleniyordu. Onlar hakkında biraz daha bilgi almak için uygun bir fitrattı bu. Ama daha soru dudaklarına ulaşmadan, yine solmaya başladı. Taita, soruyu orada tutabilmek için çabaladı. "Sana şeyi soracaktım..." Soruyu hatırlamak için şakaklarını ovuşturdu. Kadınlar hakkında bir şeydi ama... Hatırlamaya uğraştı ama güneş doğunca dağılan sabah sisi gibi aklındaki dağılmış gitmişti. Aptallığına sinirlenip içini çekti. "Bağışla beni, ne olduğunu unuttum."

Hannah ayağa kalkarken, "Demek ki çok önemli bir şey değilmiş. Muhtemelen tekrar hatırlarsın," dedi. "Bu arada, senin çok büyük bir botanikçi ve şifalı bitki uzmanı olduğunu öğrendim Büyücü. Biz de bahçelerimizle gurur duyarız. Onları görmek istersen, sana rehberlik etmek benim için zevk olur."

Taita, sonraki günlerin çoğunu Hannah'la Bulut Bahçeleri'nde geçirdi. Bahçeleri çok ilginç bulacağını tahmin etmişti ama gördükleri beklentilerinin yüz katıydı. Kraterin yarısını işgal eden bahçeler, dünyanın her türlü ikliminden gelen, inanılmaz çeşitlilikte bitkilerle doluydu.

"Bahçıvanlarımızın bunları toparlaması yüzyıllar aldı," diye açıkladı Hannah. "Bütün zamanlarını becerilerini geliştirmek ve her türün gereksinimlerini anlamakla geçirdiler. Pınarlarda kaynayan sulara çeşitli ilaveler var ve iklimi yönetebileceğimiz kapalı alanlar yaptık."

"Daha da fazlası olmalı." Taita tam anlamıyla tatmin olmamıştı. "Bunlar, yüksek dağlarda yetişen dev lobelia'larla, tropik yabanıl ormanlarda yetişen tik ve maun ağaçlarının nasıl yan yana olabildiğini açıklıyor."

"Zeki bir insansın Kardeşim ve de haklısın. Ilıman iklim, güneş ışığı ve besinlerden fazlası da var. Lonca'ya girince, Jarri'deki mucizelerin büyüklüğünü anlamaya başlayacaksın. Ama şimdilik tam bir aydınlanma beklememelisin. Burada bin yıllık bir bilgi ve bilgelik birikiminden söz ediyoruz. Bu kadar değerli olan hiçbir şey bir günde elde edilemez." Dönüp Taita'ya baktı. "Bu hayatta ne kadar kaldığımı biliyor musun Büyücü?"

"Uzun Yaşayanlar'dan olduğunu görebiliyorum," dedi Taita.

"Tıpkı senin gibi Kardeşim," dedi Hannah. "Ama sen doğduğunda bile ben yaşlıydım ve hâlâ

Gizemler'e ıraklık ediyorum. Şu son birkaç günde seninle arkadaşlık etmek çok hoşuma gitti. Biz sık sık kendimizi Bulut Bahçeleri'nin görkemli entelektüel değerlerine kaptırıp gittiğimiz için, seninle sohbet etmek bitkisel bir iksir imiŐim gibi hoş bir etki yaptı Ama artık dönmek zorundayız. Yarınki ameliyat için son hazırlıkları yapmam gerekiyor."

Bahçe kapısında ayrıldılar. Daha akŐama vardı ve Taita ağır adımlarla gölün etrafından dolanarak gitmeye karar verdi. Kraterin tüm muhteşem güzelliklerine hâkim belli bir nokta vardı. Oraya gelince, devrilmiş bir ağaç gövdesine oturup zihnini berraklaŐtırdı. Havada leopar kokusu arayan bir antilop gibi, etrafını kuşatan kötü bir g olup olmadığını araştırdı. Tespit edebildiği bir Şey yoktu. Ortalık sakindi ama bunun bir yanılsama olabileceğini de biliyordu: cadının ini yakın olmalıydı, nk her tür psişik işaret onun varlığını göstermekteydi. Bu gizli krater onun için harika bir barınaktı. Taita'nın keşfettiği çeşitli mucizeler de onun sihriyle yapılmış olmalıydı. Daha yarım saat önce Hannah, "Ilıman iklim, güneş ışığı ve besinlerden fazlası var," derken bunu kastetmişti.

Gözünün nnde Eos canlandı, canavar bir örümcek gibi ağının ortasında oturmuş sabırla avını beklemekteydi. O görünmez ağların kendisi için rldğnn farkındaydı, zaten çoktan ağa takılmış durumdaıdı.

Şu ana kadar, çevresindeki havayı pasif ve sessiz yöntemlerle kontrol etmişti. Birkaç kere Fenn'e ulaşmak için girişimde bulunmak istemiŐti, ama bunu yapmak demek, cadıyı onun meknına götürmek demektir. Fenn'i böyle bir tehlikeye atamazdı ve zihnini tekrar kapamak üzereydi ki, haykırarak ellerini Őakaklarına götürmesine yol açan psişik bir dalga çarptı. Sendeledi, neredeyse kütükten düşüyordu.

Yakında bir yerde bir trajedi oynanmaktaydı. Zihninin böyle bir keder ve acıyı, adeta havadan üstüne çöken böyle bir kötülüğü kabullenmesi gt. Okyanusta boğulmak üzere olan bir yüzücü gibi, dalgaya karsı mücadele etti. Artık dibe batmak üzere olduğunu düşünürken, baskı azaldı. Ona dokunan feci olayın ve müdahale etmek için elinden bir Şey gelmemesinin karanlık hüznüyle baş başa kaldı.

Tekrar ayağa kalkıp kliniğe gidecek hale gelmesi için aradan epeyce zaman geçmesi gerekti. Kıyıya varınca gölün ortasına yakın bir yerde başka bir kargaŐanın olduğunu gördü. Bu kez, tanıklık ettiği olayın fiziksel bir gerçeklik olduğundan emin olabilirdi. Bir grup timsah kuyrukları havayı döverek yzeyeye çıkıyordu. Bir leşi parçalamak için hırsla dvŐyormuŐ gibiydiler. Taita onları seyretmek üzere durdu ve erkek bir timsahın sudan tamamen çıktığını gördü. Hayvan kafasını sallayıp bir kl çiğ eti havaya savurdu. Sonra eti tekrar yakalayıp dönerek suyun altında gözden kayboldu.

Taita neredeyse hava kararana kadar gle baktı, çok sıkıntılıydı ve sonra imlerden Meren'in odasına yürüdü.

O odaya girer girmez Meren uyandı. Dinlenmiş ve Taita'nın kasvetli halinden etkilenmemiş gibiydi. Akşam yemeklerini yerken, Hannah'in ertesı gün yapmayı düşündüğü ameliyat hakkında marazı Şakalar yaptı. Kendisinden, cam göz takılacak bir kiklops olarak söz ediyordu.

ERTESİ SABAH ERKENDEN HANNAH ve Gibba peşlerinde asistanlarıyla geldiler. Meren'in göz yuvasını muayene ettikten sonra, bir sonraki aşamaya hazır olmasını söylediler. Gibba bir doz bitkisel uyuşturucu hazırlarken, Hannah da alet tepsisini yerleştirdi ve gelip Meren'in yanına oturdu. Zaman zaman Meren'in sağlam gözkapağını açıyor ve gözbebeğinin büyümesini inceliyordu. Sonunda, uyuşturucunun etkisini gösterdiğine ve Meren'in huzur içinde uyuduğuna emin oldu. Gibba'ya başını salladı.

Gibba kalkıp odadan çıktı ve az sonra su mermerinden yapılmış minik bir çanakla geri geldi. Çanağı kutsal bir emanetmiş gibi taşıyordu. Dört görevli yine Meren'i sıkıca tutsun diye bekledi ve çanağı ancak ondan sonra Hannah'a uzattı. O da yine Meren'in başını dizlerinin arasına kısırdı, yaralı gözkapağını açtı ve gümüş dilatörü yerleştirdi.

Hannah, "Teşekkürler Dr. Gibba," dedi ve kalçalarının üstünde hafifçe ve ritmik olarak sallanmaya başladı. O arada Gibba ile bir tür ilahi söylemeye başladılar. Taita, Tenmass dilindeki bazı fiil köklerine benzer bir kaç kelimeyi tanıdı. Bunun daha ileri, daha gelişmiş bir dil yapısı olduğunu tahmin etti.

İlahi bitince Hannah tepside neşteri alıp, ucunu yağ kandilinin alevine tuttu ve hemen göz çukurunun iç astarına birbirine paralel yüzeye iki kesik yaptı. Taita'ya, duvarın ıslak kili emmesi için hazırlık yapan bir boyacıyı hatırlatmıştı bu hareketi. Kesiklerden kan sızmaya başladı ama Hannah küçük bir şişeden birkaç damla ilaç dökünce kanama derhal durdu. Gibba pıhtılaşan kanları temizledi.

Hannah, "Bu ilaç sadece kanamayı durdurmuyor," diye açıklama yaptı. "Tohumlama için yapışkan vazifesi de görüyor."

O da Gibba gibi büyük bir dikkatle su mermeri çanağın kapağını açtı. Daha iyi görebilmek için boynunu uzatan Taita, çanakta az miktarda, yarı geçirgen, donuk sarı renkli jöle olduğunu anladı, küçük tırnağını ancak kaplardı. Hannah, küçük bir gümüş kaşıkla jöleyi sıyırıp aldı ve son derece özenli davranarak Meren'in göz çukurunda yaptığı kesiklere yerleştirdi.

Sonra yumuşak bir sesle, "Gözünü kapatmaya hazırız Dr. Gibba," dedi. Gibba dilatörü geri çekti, sonra da gözkapaklarını iki parmağıyla iyice birleştirdi. Hannah, koyun bağırsağından yapılmış bir ipin takılı olduğu gümüş iğneyi aldı. Hünerli parmaklarıyla alt ve üst gözkapaklarını birleştiren üç dikiş attı. Gibba, Meren'in başını tutarken, o da, Mısır'daki mumyacıların yaptığı gibi keten şeritlerle sardı. Burun delikleri ile ağzının hizasında boşluklar bırakmıştı. Sonra, tatmin olmuş bir edayla arkasına yaslandı. "Teşekkürler Dr. Gibba. Her zamanki gibi paha biçilmez yardımların oldu." Taita, "Hepsi bu mu?" diye sordu. "Ameliyat bitti mi?"

Hannah, "Eğer çürüme ya da başka bir komplikasyon oluşmazsa, on iki gün sonra dikişleri alacağım," diye cevap verdi. "O zamana kadar, başlıca işimiz gözü ışıktan ve hastanın ellemesinden korumak olacak. Bu dönemde büyük bir sıkıntı çekecek. Öyle şiddetli yanma ve kaşıntı hissedecek ki, yatıştırıcı ilaçlarla bile tam olarak rahatlayamayacak. Uyanık kendisini tutsa bile, uyurken gözünü ovalamaya çalışacak. Gece gündüz eğitilmiş hastabakıcılar başından ayrılmayacak ve elleri bağlı kalacak. Penceresiz, karanlık bir hücreye taşınması lazım, ışık acısını artırır ve tohumlamanın çimlenmesini engeller. Himayendeki adam açısından gerçekten zor bir dönem olacak ve başa çıkmak için yardımına ihtiyaç duyacak." "Biri sağlam olduğu halde neden iki gözü birden kapatmak gerekiyor?"

"Sağlam gözünü algıladığı nesnelere doğru oynatırsa, yeni göz de aynısını yapmaya çalışır. Oysa mümkün olduğunca hareketsiz durması lazım."

HANNAH'IN UYARILARINA KARŞIN, MEREN tohumlama işleminden sonraki ilk üç günü hafif sıkıntılarla atlattı. En büyük derdi bir şey görememek ve buna bağlı olarak da sıkılmaktı. Taita, onu oyalamak için, birlikte yaşadıkları maceraları, gittikleri yerleri, tanıdıkları kadınları, erkekleri anlattı. Nil'in kurumasının ülkelerine neler yaptığını, halkın nasıl acı çektiğini, Nefer Seti ile Kraliçe'nin felaketlerle nasıl başa çıktığını konuştular. Gallala'yı ve bu uzun serüvenden döndüklerinde nelerle karşılaşabileceklerini tartıştılar. Bunlar, çok daha önceden konuşup bitirdikleri konulardı ama Taita'nın sesi Meren'i yatıştırıyordu.

Üçüncü gün, Meren göz çukurunda zonklayan ağrılarla uyandı. Zonklamalar kalp atışı gibi muntazamdı ve o kadar ıstırap veriyordu ki, her sancı saplanışında içgüdüsel olarak iki eliyle gözünü tutmaya çalışıyordu, faita görevliyi Hannah'ı bulmaya yolladı. Kadın hemen geldi ve sargıları açıp. "Kangren yok," dedi ve yeni bir bandaj yapmaya başladı. "Bu beklediğimiz sonuç. Tohumlar tuttu ve kök salmaya başladı."

"Bahçıvan gibi konuşuyorsun," dedi Taita.

"Öyleyiz zaten, insan bahçıvanıyız," diye cevap verdi Hannah.

Meren sonraki üç gün boyunca uyumadı. Ağrı şiddetlendiğinde inliyor, kafasını yastığa vuruyordu. Hiçbir şey yiyemiyor, sadece her gün birkaç çanak su içebiliyordu. Nihayet uykuya dalabildiğinde, sırtüstü yatmış, ti, kolları deri şeritlerle bağlıydı ve sargının ağız boşluğundan horultuları geliyordu. Tam bir gün ve gece boyunca uyudu.

Uyanınca kaşıntı başladı. "Sanki gözümde ateş karıncaları dolaşıyor." İnleyerek, yüzünü hücrenin taş duvarlarına sürtmeye çalışıyordu. Güçlü bir adam olduğundan, onu zapt edebilmek için görevli iki arkadaşını daha çağırmak zorunda kaldı. Ama uykusuzluk ve açlık yüzünden eriyip gitmiş gibiydi. Kaburgaları tek tek sayılır hale gelmiş, karnı iyice içeri çökmüştü.

Yıllar içinde birbirlerine öylesine yakınlaşmışlardı ki, Taita da onunla birlikte acı çekiyordu. Ancak Meren kısa ve huzursuz uykulara daldığı zaman hücreden kaçabiliyordu. Öyle zamanlarda onu hastabakıcıya emanet edip botanik bahçelerinde geziniyordu.

Taita, bu bahçelerde kendisini eski günlere götüren garip bir huzur buluyordu. Bitkiler belli bir düzende yerleştirilmemişti: bazıları aşırı gelişmiş cadde ve sokaklardan oluşan bir labirent gibiydi. Her köşeyi dönüşte başka bir güzellikle karşılaşılıyordu. Ilık ve güzel havada çiçeklerin birbirine karışan kokuları insanı mest ediyordu. Bitkiler o kadar sıkı ki, bu cenneti oluşturan bahçıvanlardan ancak birkaç tanesiyle karşılaşabilmiş Taita ortaya çıkar çıkmaz, onlar da insan değil hayaletmişler gibi gözden kayboluyorlardı. Taita her ziyaretinde enfes yeni çardaklar ve gölgeli yollar buluyordu, ama bir dahaki gidişinde onlar gitmiş, yerlerine en az o kadar güzel ve cezp edici yenileri gelmiş oluyordu. Burası zarif ve çarpıcı sürprizlerle dolu bir bahçeydi.

Tohumlamanın on ikinci gününde Meren biraz daha sakinleşmiş gibiydi. Hannah gözünü yeniden sardı ve durumdan memnun olduğunu belirtti "Ağrı tamamen geçer geçmez gözkapığı ndaki dikişleri alacağım ve kaydettiği ilerlemeyi görebileceğim," dedi.

Meren huzurlu bir gece daha geçirdi; sabah iştahlı ve neşeli bir halle uyandı. Hastadan çok Taita kendini bitkin ve tükenmiş hissediyordu. Gözleri hâlâ kapalı olduğu halde Meren, Taita'nın durumunu, dinlenme ve yalnız kalma ihtiyacını kavramış gibiydi. Taita, genelde pek ince düşünceli olmayan dostunun arada bir gösterdiği hassasiyete hep şaşardı. Meren, "Bana yeterince hastabakıcılık ettin Büyücü. Bırak, gerekirse yatağıma yapayım. Git dinlen. Eminim ki perişan görünüyorsundur," dediğinde yine şaşardı.

Sonuçta esasını aldı, tuniğinin eteklerini kuşağına sıkıştırdı ve ban çelerin sanatoryuma en uzakta bulunan üst kısmına yollandı. Burası ona göre en cazip yerdi. Kraterin en vahşi, en el değmemiş kesimi olması dışında, neden en çok burayı beğendiğini bilemiyordu. Duvarlardan iri kayalar kopmuş

ve yuvarlandıkları yerlerde, eski kralla kahramanların harap olmuş anıtları gibi kalmıştı. Üzerlerini bitkiler kaplayıp çiçeklerle bezemişlerdi. İyi bildiğini sandığı bir yol seçti, ama yolun iki kayanın arasından keskin bir dönüş yaptığı noktaya gelince, krater duvarına doğru yükselen yeni bir yol fark etti. Son gelişinde o yolun orada olmadığından emindi, fakat artık bahçenin yarattığı bu yanılsamalara alışmıştı ve hiç tereddüt etmeden o yola saptı. Biraz gittikten sonra, sağ tarafında bir yerden akan suyun sesini duydu. Sese doğru gitti ve sonunda yeşillikler arasında gizlenmiş başka bir ücra köşe buldu. O küçük açıklığa girip, merakla etrafına bakındı. Küçük bir mağaranın ağzından akan ince bir ırmak, liken kaph birkaç seti aşmış, bir havuza dökülmekteydi.

Her şey o kadar güzel ve huzur vericiydi ki, Taita yumuşak otların üstüne kendini bırakıp, sırtını devrilmiş bir ağacın gövdesine dayadı. Bir süre aşağıdaki karanlık suyu seyretti. Havuzun dibinde iri bir balığın gövdesini gördü, hayvanın yarısı bir kayanın ve suya sarkan eğreltiotlarının altına gizlenmişti. Kuyruğu, rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi, hipnotize edici bir şekilde sallanmaktaydı. Onu seyrederken, ne kadar yorgun olduğunu anladı ve gözlerini yumdu. Hafif bir müzik sesiyle uyandığında, aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Müzisyen, gölün öbür başındaki taş çıkıntısına oturmuş, üç, dört yaşlarında görünen afacan bir oğlandı, kamış flütünden çıkan nanelere uygun olarak başını oynattıkça, sapsarı bukleleri yanaklarına dökülüyordu. Güneşten altın gibi yanmıştı; melek gibi bir yüzü, tombul tombul kol ve bacakları vardı. Çok güzeldi, ama Taita, onu İç Göz'üyle inceleyince çevresini saran bir aura olmadığını gördü.

Taita, çocuğa, "Adın ne?" diye sordu.

Çocuk flütü ağzından çekti, aleti boynundaki kordona bağlıydı. "Birçok adım var benim," diye cevap verdi. Billur gibi sesi çocuksuydu ve peltek peltek konuşuyordu, konuşması adeta çaldığı müzikten daha hoştu.

"Peki adını söyleyemiyorsan kim olduğunu söyle bari," diye ısrar etti Taita. "Ben birçok kişiyim," dedi afacan. "Kalabalığım."

"O zaman kim olduğunu anladım. Kedi değilsin ama kedinin pençesisin." Onun adını yüksek sesle anamazdı, ama bu nur yüzlü çocuğun Eos'un bir tezahürü olduğunu tahmin ediyordu. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum, sen Hadım Taita'sın."

Taita'nın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı, ama bu alay, ruhunu koruyan kabuğu buzdan bir ok gibi delip geçti. Çocuk, bir kuğu zarafetiyle yerinden kalktı. Gelip Taita'nın karşısında durdu ve flütünü tekrar dudaklarına götürdü. Pes perdeden neşeli bir melodi çaldı ve flütü yine ağzından çekti. "Bazıları sana Büyücü Taita diyor, ama yarım bir adam ancak yarım bir büyücü olabilir." Bir parça daha çaldı. Müziğinin güzelliği izlerinin yol açtığı ıstırabı dindirmiyordu. Flütü yeniden elinden bırakıp, karanlık gölü gösterdi. "Orada ne görüyorsun Sakat Bırakılmış Taita? O cörüntüyü tanıdın mı, ne erkek ne de kadın olmayan Taita?"

Taita, çocuğun önerisi üzerine karanlık sulara baktı. Suyun dibinde beliren genç adamı gördü, adamın saçları gür ve parlaktı, kaşları geniş, zekâyla parlayan gözleri anlayış, şefkat doluydu. Uzun boylu ve sapasağlamdı. Bedeni hafifçe kaslıydı. Duruşu dengeli ve zarifti. Kasıklarını ağartılmış ketenden kısa bir etek örtüyordu. Bu bir atletin ve savaşçının vücuduydu. Çocuk, "Bu adamı tanıyor musun?" diye ısrar etti. Taita boğuk bir sesle "Evet," dedi. Sesi zar zor duyulmuştu. "O sensin," dedi çocuk. "Yani çok uzun zaman önce bir süre için böyleydin." Taita yine, "Evet," diye mırıldandı.

Asap bozucu çocuk, "Bir de şimdiki halini gör," dedi. Genç Taita'nın beli büküldü, kolları bacakları kalınlaşıp sopa gibi oldu. Zarif kasları inceldi, göbeği sarktı. Saçları ağarıp, uzun, düz ve seyrek bir hale geldi, bembeyaz dişleri sararıp çarpıldı. Yanaklarında derin çizgiler oluşup, çenesinin altında kat kat bir gerdan ortaya çıktı. Gözleri parıltısını yitirdi. Aslında görüntü bir karikatürdü ama az çok gerçeği de yansıtmaktaydı.

Sonra, aniden, rüzgârla uçuvermiş gibi belindeki peştamal kayboldu ve kasığı ortaya çıktı. Hadım etme bıçağıyla, kızgın dağlama çubuğunun bıraktığı büzülmüş, pembe pembe parlayan yara iziyle, etrafındaki bir tutam ağarmış kasık kılı göründü. Taita hafifçe inledi.

Çocuk, "Şimdiki halini de tanıdın mı?" diye sordu. İşin tuhafı bu kez sesinde sonsuz bir merhamet vardı.

Acıma, Taita'yı alaydan da çok incitti. "Bunları niye gösteriyorsun bana?" diye sordu.

"Seni uyarmaya geldim. Hayatın bundan önce yalnız ve anlamsız olduysa, yakında bin kat beter olacak. Bir kez daha aşkı ve arzuyu tadacaksın, ama bu duyguların asla tatmin olmayacak. İmkânsız bir aşkın yarattığı cehennemde kavrulacaksın." Taita'nın onu yalanlayacak gücü yoktu, çünkü daha şimdiden o acıları çekmeye başlamıştı. Bundan sonra olacakları düşünerek inledi.

Çocuk, "Bu ıstıraptan kurtulmak için ölmeyi dileyeceğin zamanlar da gelecek," diye acımasızca devam etti. "Ama bir düşün Uzun Yaşayan Taita. Kim bilir ölüm acılarını dindirene kadar, kaç zaman geçecek?"

Göldeki yaşlı adam görüntüsü solup gitti ve yakışıklı, dinç genç adam geri geldi. Karanlık suların içinden Taita'ya gülümsedi, dişleri pırıl pırıl, gözleri çakmak çakmaktı.

Çocuk, "Senden alınmış olanı geri verebilirim sana," dedi yavru kedi gibi mırıldanarak. Genç adamın belindeki ipeksi peştamal kaydı ve sağlıklı, güçlü, görkemli cinsel organları meydana çıktı.

"Sana erkekliğini iade edebilirim. Tıpkı bu görüntüdeki gibi bir bütün olmanı sağlayabilirim." Taita bakışlarını oradan ayıramıyordu. O bakarken, genç adamın cinsel organı şişip uzamaya başladı. Taita, uzun hayatı boyunca hiç tatmadığı şeyin hasretiyle doldurmuştu onu. Öylesine erotik hayallere kapılmıştı ki, bunların kendi zihninde oluşamayacağını, o iblis çocuk tarafından oraya yerleştirildiğini biliyordu. Hayallerden kurtulmaya çalıştı ama lağım çukurundan sızan pislikler gibi her yanı sarmışlardı.

Güzel çocuk minik ellerinden birini kaldırıp Taita'nın kasığını gösterdi. "Eğer bana inanırsan, her şey mümkün olur Taita."

Taita aniden kasığında güçlü bir duygu algıladı. Başına gelenin ne olduğunu bilmiyordu; sonunda, gençlik hayalinin yaşadığı duyguların kendisine yansıdığını kavrayabildi. O muhteşem penisin ağırlığını hissetti. Sertleşip, yay gibi gerilişini izlerken, kendi sinirlerinin kopacakmış gibi oluşunu duyumsadı. Genç Taita'nın penis başının kanla dolup, koyulaştığını gördüğünde, kendi bedenindeki bütün sinir uçları titreşti. Gençlik hayali bereketli bir boşalma yaşarken, Taita da her fişkırma keskin bir sızı ve zevk hissetti. Elinde olmadan sırtı büküldü ve dişleri kenetlendi. Gırtlğından boğuk bir feryat yükseldi. Bütün bedenini felç geçiriyormuşçasına bir titreme sardı ve bir fersah yolu koşarak gelmiş gibi soluyarak çimenlere düştü, bütün gücü tükenmişti.

"Unutmuş muydun yoksa? Fiziksel zevkin zirvesini hafızandan silip atmış mıydın? Bu yaşadıkların, sana verebileceğim dağın yanında bir kum tanesi gibi kalır." Bunları söyleyen çocuk koşarak az önce oturduğu taşa tumandı. Orada durup Taita'ya son kez baktı. "Düşün bunu Taita. Eğer bana elini uzatmaya cesaret edebilirsen, senin olacak." Sonra göle daldı.

Taita, onu bir an suyun derinliklerinde gördü ve sonra gözden kaybetti. Güneş, gökyüzündeki yolunu yarılایana kadar kendinde yerden kalkacak gücü bulamadı.

SANATORYUMA GELDİĞİNDE AKŞAM ÜZERİ OLUYORDU . Meren'i karanlık hücrelerinde hastabakıcısıyla oturur buldu. Taita'nın sesini duyduğu andaki sevincine tanık olmak hazindi ve Taita, onu bu karanlık hücrede, kuşuklar içinde bunca zaman tek başına bıraktığı için kendini suçlu hissetti. Meren, "Sen yokken kadın yine geldi," diye bağırdı. "Yarın sargıları tamamen çıkaracakmış. Kendimi zor tutuyorum."

Az sonra enstrümanla birlikte döndü. Bir zamanlar Taita'nın dinleyen herkesi mutlu eden bir sesi vardı, şimdi de fena değildi. Meren'in çenesi göğsüne düşüp horlamaya başlamasına kadar, çalıp söyledi. O andan sonra bile alçak sesle mırıldanmaya devam etti, ama sonunda parmaklarının, o gün çocuğun çaldığı melodiyi tıngırdattığını fark etti. Çalmayı kesip lavtayı kenara bıraktı.

Meren'in karşısındaki yatağa uzandı ama uykusu yoktu. Karanlıkta zihni harıl harıl çalışıyordu, giderek de kontrol edemediği vahşi bir ata dönüştü. Çocuğun zihnine kazdığı hayaller ve duygular o kadar canlıydı ki, söküp atamıyordu. Sonunda kalkıp pelerinini aldı, hücreden çıktı ve parlak ay ışığında yıkanan çimlere ulaştı, göl kenarında yürümek niyetindeydi. Yanaklarında bir soğukluk hissetti, ama bu seferkinin sebebi yabancı bir yaratık değil, kendi gözyaşlarıydı.

"Ne kadın ne erkek olan Taita." Çocuğun yaptığı gibi kendisiyle alay ederek, yün pelerinin ucuyla gözlerini kuruladı. "Acaba sonsuza kadar bu yaşlı ve sakat bedene mi mahkûmum?" diye merak etti. "Eos'un ayartmaları da fiziksel işkence kadar acı verici. Horus, İsis ve Osiris, onlara karşı koyabilmem için güç verin bana."

MEREN'İN YANINA DIZ ÇÖKÜP , hücrenin yegâne ışığı olan kandilin fitilini düzelten Hannah, "Bugün bakıcılara ihtiyacımız olmayacak," dedi. "Sana daha fazla ıstırap vermeyeceğiz. Aksine, şimdiye kadar çektiklerini telafi edeceğimizi umuyoruz." Kandili kaldırdı. Meren'in sanlı başına hafif bir ışık vurdu. "Hazır mısın Dr. Gibba?" Gibba, Meren'in başını destek olurken, kadın sargının düğümünü çözdü ve tamamını açtı. Sonra kandili Taita'ya uzattı. "Lütfen ışığı gözüne doğru tut."

Taita, fitilin arkasındaki gümüş disk, ışığı Meren'in yüzüne yansıtacak şekilde ayarladı. Hannah gözkapaklarındaki dikişleri kontrol etti. "Güzel," dedi rahatlamış bir şekilde. "İz bırakmadan iyileşmiş. Artık dikişleri alabilirim. Lütfen ışığı titretme."

Koyun bağırsağından yapılmış ipleri forsepsle tutarak temizledi. Göz kapakları, kurumuş kan ve akıntıyla yapışmıştı. Onları da aromalı bir suya batırdığı bezle sildi.

"Şimdi lütfen gözünü açmaya çalış Albay Cambyses," dedi. Gözkapağı titreşti ve açıldı. Taita, artık boş bir çukurdan ibaret olmayan göze bakarken kalp atışlarının kuvvetlendiğini ve hızlandığını hissetti.

"Kutsal üçlü Osiris, İsis ve Horus adına," diye fısıldadı Taita. "Mükemmel bir gözün olmuş yine."

Hannah, "Mükemmel değil," diye itiraz etti. "Daha büyümesinin yarısını tamamladı ve hâlâ öteki gözden küçük. Bebeği de bulanık." Gibba'dan gümüş disk alıp doğruca henüz olgunlaşmamış olan göze tuttu. "Öte yandan, bak gözbebeği nasıl tepki veriyor. Fonksiyonlarını yerine getirmeye başlamış." Meren'in sağlam gözünü pamuklu bir bezle kapadı. "Bize ne görebildiğinizi söyleyin albay."

"Parlak bir ışık."

Hannah parmaklarını açarak elini Meren'in gözünün önüne getirdi. "Şimdi ne görüyorsunuz?"

Meren kuşkulu bir halde, "Gölgeler," dedi. Ardından daha emin bir şekilde, "Hayır, durun! Beş parmağı seçebiliyorum," diye devam etti.

Taita, Hannah'in gülümsediğini ilk kez görüyordu, sarı ışıkta kadın daha genç ve yumuşak görünmüştü gözüne. "Hayır iyi kalpli Meren," dedi. "Bugün parmaklardan fazlasını gördün. Bir mucizeyi gördün."

"Gözü tekrar sarmam lazım." Hannah yine soğuk ve profesyonel tavrına bürünmüştü. "Gün ışığına dayanacak hale gelmesi için daha çok vakit var."

GÖL BAŞINDA GÖRDÜĞÜ ÇOCUĞUN hayali Taita'nın peşini bırakmıyordu Yine oraya gidip çocuğu görebilmek için her gün giderek artan bir istekle mücadele etmesi gerekiyordu. Zihninin gerilerinde, bu dürtünün kendisinden kaynaklanmadığını, doğruca Eos'tan geldiğini de biliyordu.

O bölgeye girdiğim anda gücümü yitirdim demektir. Bütün avantajlar onun eline geçer. O kocaman kara bir kedi, ben de onun faresi olurum, diye düşünüyordu.

O zaman da iç sesi, "Ne olmuş yani Taita?" diye araya giriyordu. "Jarri'ye onunla mücadele etmek için gelmedin mi? Ne oldu o büyük planlarına? Şimdi onu bulmuşken bir ödleğ gibi sıvışacak mısın?"

O zaman da korkaklığına başka bir mazeret buluyordu: Onun habis oklarına karşı bir kalkan bulabilseydim keşke.

Bu korkularından ve ayartmalardan Meren'e gözünün tamamen iyileşmesi için yardım ederek kurtulmaya çalıştı. Hannah ilk seferinde sargıları sadece birkaç saatliğine çıkarmıştı ve o zaman bile gün ışığına çıkmasına izin vermeyip, içeride tutmuştu.

Göz merceği hâlâ pusluydu ve irisin rengi de soluk ve sütümsüydü. Sağlam gözle uyum içinde hareket edemiyordu. Taita, Lostris Tılsımını Meren'in gözlerinin önünde iki yana, aşağı yukarı sallayarak, yaklaştırıp uzaklaştırarak odaklanmasına yardım etti.

İlk başta, yeni göz çabuk yoruluyordu. Sulanıyor ve istemsiz olarak sürekli kırpışmaya başlıyordu. Kanlanıyor ve kaşıntı yapıyordu. Meren de görüntüler bulanık ve bozuk olduğundan şikâyet ediyordu.

Taita bu konuyu Hannah ile görüştü. "Gözün rengi orijinalinden farklı. Devinim olarak da, boy olarak da uyumsuz. Bir keresinde insan bahçıvanları olduğunuzu söylemiştin. Belki de aşıladığın göz başka bir ırktandır."

"Hayır Büyücü. Yeni göz, orijinalinin kökünden çıktı. Biz savaşta kopan kol ve bacakları da yeniden çıkartmıştık. İlk başta tüyleri tamamen çıkmamış gibi görünürler. Himayendeki adamın gözü gibi, önce fide olarak çıkar ve giderek olgun hale gelirler. İnsan bedeninde, zamanla aslına uygun şekilde kendini biçimlendirme ve geliştirme yeteneği vardır. El ayağın yerine geçmez. Hepimizin içinde kendini kopyalama becerisi bulunur. Bir çocuğun anne babasına nasıl benzediğini hiç merak etmedin mi?" Durup Taita'nın gözüne baktı. "Aynı şekilde, kesilmiş bir kol da kendini kopya edebilir. Hadım edilen bir penis, aynı şekilde yeniden büyüüp eski haline gelebilir." Taita şaşkınlıkla donakaldı. Kadın konuyu acımasızca ve kinci bir şekilde ona çevirmişti.

Benim kusurumdan söz ediyor, diye düşündü. Yaşadığım olayı biliyor. Ayağa fırlayıp odadan çıktı. Gözü hiçbir şey görmeden gölün kıyısına kadar gidip diz çöktü. Kendini çaresiz ve yıkılmış hissediyordu. Gözyaşları kesilip, görüşü netleşince bahçelerin üzerinde yükselen yamaçlara baktı. Eos'un yakınlarda olduğunu hissetti. Mücadele edemeyecek kadar zayıf ve kırgındı.

Sen kazandın, diye düşündü. Savaş, daha başlamadan bitti. Boyun egeceğim sana. Sonra onun etkisinin değiştiğini hissetti. Artık tamamen kötü ve habis değildi, aksine nazik ve şefkatliydi. Sanki onu acılarından ve duygusal çekişmelerden kurtarmak istermiş gibiydi. Bahçelere tırmanıp ona teslim olmak, kendini onun merhametine bırakmak istiyordu. Güçlük'e ayağa kalktı ve düşünceleriyle hareketlerinin uygunsuzluğu bir anda kafasına dank etti. Sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı. "Hayır!" diye fısıldadı. "Bu teslim olmak değil. Daha savaş kazanmadın. Sadece ilk çarpışmayı kazandın." Lostris Tılsımını tuttu ve ondan güç aldığını hissetti. "Meren'in gözünü aldı. Benim erkeklik organlarımı aldı. Bütün avantajlarını üstümüzde kullandı. Keşke benim de ona karşı kullanacak bir silahım olsaydı. Ama bulur bulmaz karşısına dikileceğim." Eos'un boyalı yamaçlarının altındaki bol çiçekli ağaçlarına baktı ve kendini durduramadan o yöne doğru bir adım attı. Fakat büyük bir çabayla geri döndü. "Henüz değil. Henüz hazır değilim."

Sanatoryuma dönerken yere daha sağlam basıyordu. Hannah'ın Meren'i o karanlık hücreden çıkarıp, eski geniş ve konforlu odalarına götürdüğünü gördü. O içeri girer girmez Meren ayağa fırladı ve

tuniğinin koluna yapıştı. "Kadının gösterdiği bütün hiyeroglifleri okudum," diye bağırdı, belli ki son başarısından gurur duyuyordu. Ama yine de Hannah'ın adını veya unvanını söyleyemiyordu. "Yarın sargıları tamamen çıkarıp atacakmış. O zaman, iki gözümün nasıl aynı renk olduğunu ve yeni gözümün de nasıl hızlı hareket ettiğini gösterip şaşırtacağım seni. İsis'in tatlı nefesi adına, yakında her zamanki gibi iyi nişan alacağıma da eminim." Gevezeliği heyecanının göstergesiydi. "Sonra da bu uğursuz yerden kaçacağız. Nefret ediyorum buradan. Hem burada hem de buradakilerde iğrenç bir yan var."

"Ama bak senin için neler yaptılar," diye belirtti Taita.

Meren hafifçe utanır gibi oldu. "Bence bu daha çok senin eserin Büyücü. Beni buraya getiren ve bu işe ikna eden sendin."

O gece Meren yatağına uzanıp, tıpkı bir çocuk gibi uyuyakaldı. Homurtuları gürültülü ve tasasızdı. Taita onlarca yıldır bu horultulara öylesine alışmıştı ki, ona ninni gibi geliyordu.

O da gözlerini kapattı ve o şeytani çocuğun zihnine yerleştirdiği düşler geri geldi. Onları unutup uyumaya çalıştı ama mümkün olmadı. Kendini alı koyamıyordu. Burnuna sıcak dişi bir tenin kokuları doluyor, ipeksi kabarıklıkları, çukurları derisinde hissediyor, kulağına müstehcen davetlerde bulunan istekli fısıltılar geliyordu. Yaramaz parmaklar bedeninde her yere dokunuyor, diller hızla yalıyor, yumuşak ağızlar emiyor ve sıcak, gizli delikler yutuyordu. Eksik kısımlarında fırtına gibi duygular kabarıyor, bir noktaya kadar yükselip yok oluyordu. Onların geri gelmesini istiyordu, tüm vücudu rahatlamak için kıvranıyordu ama elinden bir şey gelmediği için işkence çekiyordu.

"Beni rahat bırak!" Müthiş bir çabayla kendini kurtardı ve ter içinde, kulakları zonklayarak uyandı.

Karşı duvardaki yüksek pencereden ay ışığı giriyordu. Titreyerek kalkıp sürahinin yanına gitti ve kana kana su içti. Suyunu içerken, gözü, yatarken yatağın yanına bıraktığı kuşağına ve kesesine takıldı. Ay ışığı doğruca keseye vurmuştu. Sanki bir dış güç dikkatini oraya çekmek istiyordu. Keseyi alıp ipini çözdü ve canlıymış gibi gelen sıcak bir şeye eli değdi. Parmaklarının uçunda oynuyordu. Elini hızla çekti. Artık tamamen uyanmıştı. Kesenin ağzını açtı ve içini görebilmek için ışığa tuttu. Dipte bir şey parlıyordu. Taita bakarken, parıltı belli belirsiz bir biçim aldı. Bu, bir kedi pençesiydi.

Taita dikkatle bir daha elini sokup, Hannah'ın, Meren'in gözünden çıkardığı minik kızıl taşı aldı. Hâlâ sıcak ve parlaktı ama kedi pençesi kaybolmuştu. Avucunda sıkıca tuttu. Rüyaların verdiği huzursuzluk bir anda geçmişti.

Odanın köşesindeki yağ kandiline gidip fitilini yaktı. Kandilin ışığında minik taş parçasını inceledi. Kristalin kırmızı kıvılcımları canlı gibiydi. Sonunda, o taşta Eos'un özünden bir parça bulunduğunu kavradı. Meren'in gözüne o taşlan püskürtürken, sihir gücüyle bunu da yapmış olmalıydı.

Neredeyse göle atıyordum. Artık eminim ki orada bunu almak için bekleyen bir şey vardı. O sırada suyun altında gördüğü muazzam girdabı hatırladı. İster bir balık ya da timsah olsun, ister olmasın, gerçekte o da cadının tezahürlerinden biriydi. Belli ki bu değersiz taş parçasına çok önem veriyordu. Taita da aynı önemi verecekti.

Tılsımlı madalyonunu açıp küçük kızıl taşı saç buklelerinin içine yerleştirdi. Kendini daha güçlü ve daha güvenli hissetti. Şimdi o cadıyla karşılaşmak için daha iyi donanımlıyım, diye düşündü. ?

SABAH DA CESARETI VE kararlılığı eksilmemişti.

Kahvaltılarını bitirdikten az sonra Hannah, Meren'in yeni gözünü kontrole geldi. İrisin rengi koyulaşmış ve neredeyse aslı gibi olmuştu. Meren, kadının sağa sola, aşağı yukarı hareket eden parmağına bakarken her iki gözü de aynı şekilde hareket ediyordu.

O gittikten sonra Meren yayıyla kabartmalı deri sadağını alıp, Taita ile birlikte göl kenarına gitti. Taita, kısa bir direğin üstüne koyduğu boyalı diskle bir nişangâh oluşturdu ve kenara çekildi. Meren yayına yeni bir ip gerdikten sonra, bir oku avuçlarının arasında yuvarlayarak simetrisini ve dengesini kontrol etti.

"Hazırım!" diye bağırp nişan aldı ve okunu fırlattı. Karşıdan esen rüzgâra rağmen, ok merkeze bir parmaktan yakın bir noktaya saplandı. Taita, "Rüzgârı da hesap et," diye seslendi. Nefer Seti ile birlikte Kızıl Yol'da koştuklarından beri, Taita, Meren'e okçuluk öğretirdi. Meren başını sallayarak anladığını belirtti ve yayını gerip bir ok daha attı. Bu seferki hedefin tam ortasına saplanmıştı.

Taita, "Arkanı dön," deyince Meren döndü. Taita hedefi yirmi adım yaklaştırdı. "Şimdi dön ve döner dönmez ak"

İriyarı bir adam olarak son derece çevik olan Meren, söyleneni yaptı. Tek gözünün kör olmasıyla yitirdiği denge ve duruşu yeniden kazanmıştı. Ok rüzgârdan hafifçe döndü ama Meren bunu da hesaba katarak nişan almıştı. Atışı mükemmeldi. Ok yine hedefin ortasına saplandı. Bütün sabah antrenman yapmaya devam ettiler. Sonunda Taita hedefi iki yüz adım mesafeye taşıdı. Meren, o mesafeden bile dört oktan üçünü hedefe isabet ettirebiliyordu. Görevlinin getirdiği basit yemekleri yemek için ara verdiklerinde Taita, "Bir günlük bu kadar yeter," dedi. "Kolunu ve gözünü biraz dinlendir. Benim yapmam gereken bir şey var."

Asasını aldı, Lostris Tılsımı'nın boynundaki altın zincirin ucunda asılı olup olmadığını kontrol etti ve canlı bir şekilde üst bahçelere doğru yürüdü. Yine çocuğun bulunduğu yere gidiyordu. Oraya yaklaştıkça, beklentileri de artıyordu. Ama aslında hâlâ dış güçlerin etkisi altında olduğunun da farkındaydı. Açıklığa gelince biraz şaşırıldı. Bu sürprizler bahçesinde oranın kendisinden saklanacağını düşünmüştü ama her şey son gördüğü zamanki gibiydi.

Kıyıda çimenlerin üstüne oturup ne beklediğini bilmeden beklemeye başladı. Her şey gayet huzurlu ve doğal görünüyordu. Altın rengi bir güneş kuşunun cıvıltısını duyunca başını kaldırıp baktı ve kuşun, kırmızı bir çiçeğin üstüne doğru inip, nektarını emmek için kıvrık gagasını uzattığını gördü. Birden, ok gibi uçup gözden kayboldu. Taita, kendini toparlayıp, karşısına çıkacak şeylere hazırlanarak bekledi.

Sonra, ne olduğunu tam kestiremese de tanıdık gelen hafif bir vurma sesi duydu. Arkasındaki patikadan geliyordu. O yöne döndü. Vurma sesi durdu ama çok geçmeden tekrar başladı.

Patikadan uzun boylu, iki büklüm biri iniyordu, elinde de uzun bir asa vardı. Taita'nın duyduğu ses, taşlı yolda asanın çıkardığı sestti. Adamın uzun, gümüşü bir sakalı vardı ama beli bükülmüş yaşlı görüntüsüne rağmen, daha genç birinin kıvraklığıyla yürümekteydi. Taita'nın orada oturduğunu fark etmemiş gibi kıyıda karşı tarafa doğru yürümeye başladı.

Taita'nın karşısında bir yere oturdu. Ancak o zaman başını kaldırıp, sessizce onu izleyen Taita'ya baktı. Taita sersemlemiş bir halde yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve tılsımı sıkı sıkı tuttu. Birbirlerinin gözünün içine bakan her iki adam da, karşısında kendi yansımasını görmekteydi. Sonunda Taita, "Kimsin sen?" diye fısıldadı. Yabancı, Taita'nın sesiyle, "Ben benim," dedi.

"Hayır," diye bağırdı Taita. "Ben birim ve sen kalabalıksın. Sende kedi pençesinin karanlık izi var. Bana ise Doğru'nun beyaz işareti dokunuyor. Sen, Eos'un yarattığı bir fantezisin. Ben gerçeğim."

"İnatçılığınla ikimizi de perişan ediyorsun, çünkü biz ikimiz tekiz ve aynıyız," dedi gölün karşısındaki ihtiyar adam. "Beni inkâr edince kendini inkâr etmiş oluyorsun. Sana bizim olabilecek

hazineleri göstermeye geldim."

Taita, "Bakmayacağım," dedi. "Çünkü yarattığın zehirli görüntülerden yeterince gördüm zaten."

Yansıması, "Sakın böyle konuşayım deme," dedi. "Kendi özünü inkâr etmiş olursun. Göle bak, öteki yüzüm." Taita karanlık sulara baktı. "Bir şey yok burada," dedi.

Öteki Taita, "Her şey orada," dedi. "İkimizin, yani seninle benim gerçekten istediğimiz her şey orada. İç Göz'ünü aç ve birlikte bakalım." Taita İç Göz'ünü açtı ve karşısına gölgeler arasında bir manzara çıktı. Verimsiz kumullarla dolu bir çöle bakarmış gibiydi.

Öteki Taita, "O çöl, Doğru'nun bilgisi olmadan bizim yaşamımız," dedi. "Doğru olmazsa her şey kısır ve monoton. Ama bir de çölün ötesine bak, ey benim aç ruhum."

Taita itaat etti. Ufukta güçlü bir işaret, ilahi bir ışık, tamamen saf elmastan yontulmuş bir dağ gördü. "Bu, bütün görenlerin ve büyücülerin varmaya çalıştığı yer. Bunu boşuna yaparlar. Hiçbir ölümlü kutsal ışığa erişemez. Bu, bütün bilgilerin ve bilgeliğin dağıdır." Taita, "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Ona çok uzaktan bakıyoruz. Ölümlü bir akıl, zirvesindeyken yaşanacak güzelliği hayal bile edemez." Taita, ihtiyar adamın sevinç ve huşu içinde ağladığını gördü. "O zirvede ikimiz birlikte durabiliriz öbür yarım. Daha önce hiçbir insana nasip olmayanı yaşayabiliriz. Bundan daha büyük bir ödül olamaz."

Taita ayağa kalkıp ağır ağır gölün kenarına gitti. Görüntüye bir daha baktı ve daha önce hiç tatmadığı yoğun bir hasret duygusuna kapıldı. Bu utanç verici bir kıvrınma, fiziksel bir arzu değildi. O elmas dağ kadar berrak, soylu ve saf bir şeydi.

"Benimkilerin aynısı olduğu için duygularını biliyorum," dedi ikizi. O da ayağa kalkmıştı. "Bizi kaplayan ve hapseden şu kırılğan, eski bedene bak. Bir zamanlar sahip olduğumuz ve yine olabileceğimiz o kusursuz bedenle kıyasla. Suya bak ve bizden önce kimsenin görmediği, göremeyeceği şeyi gör. Bütün bunlar önümüze seriliyor. Böyle armağanları reddetmek dine saygısızlık değil mi?" Elmas dağın görüntüsünü işaret etti. "Bak nasıl soluyor. Ona bir daha bakabilecek miyiz hiç? Seçim senin, senin ve benim." Parlak dağın görüntüsü, Taita'yı boynu bükük ve boş bir çuval gibi bırakarak kayboldu.

Taita'nın ayna imajı ayağa kalkıp gölün etrafından ona doğru yürüdü. Tiksintiyle titreyen Taita'ya sarılmak üzere kollarını açtı. Taita da mecburen bu kardeşçe jeste karşılık verdi. Daha birbirlerine dokunmadan aralarında mavi bir kıvılcım çaktı ve Taita dehşetle bakarken öteki benliği içine girerek kayboldu ve tek bir kişiye dönüştüler. Sihirli gölden ayrılıp bahçelere döndüğünde bile, görmüş olduğu elmas dağın ihtişamı aklından çıkmamıştı. Meren aşağıdaki kapının başında onu bekliyordu. "Son birkaç saatte seni arıyorum," diyerek Taita'ya koştu. "Ama burası çok garip bir yer. Binlerce patika var fakat hepsi bu noktaya çıkıyor." "Niye beni aramaya çıktın?" Büyücünün bahçesinin karmaşık yapısını Meren'e anlatmaya çalışmak beyhude olacaktı. "Az önce Albay Tinat Ankut geldi sanatoryuma. Neyse ki Yüzbaşı Onka ortada yok. O iyi albayla konuşma fırsatını hiç bulamadım. Pek konuşkan değildi." "Yalnız mı geldi?"

"Yok, başkaları da var, altı askerle yaklaşık on kadar kadın gördüm." "Ne tür kadınlar?"

"Sadece uzaktan gördüm... ben gölün bu tarafındaydım. Bir anormallikleri yoktu. Genç gibiydiler ama hayvanlarından pek rahat ötülmüyorlardı. Albayın gelişini sana haber vermem gerektiğini düşündüm." "Tabii ki iyi yapmışsın. Ama zaten bu konuda sana hep güvenmişimdir."

"Ne oldu sana? Üstünde tuhaf bir hal var... gözlerin kamaşmış gibi, bakışların hülyalı. Nasıl bir haylazlık peşindeydin Büyücü?" "Bu bahçeler çok güzel," dedi Taita.

"Bence iğrenç bir güzellikleri var." Utançla gülümsedi. "Açıklayamıyorum ama buradan hiç hoşlanmadım." "Hadi gidelim o zaman," dedi Taita.

Sanatoryumdaki odalarına dönünce bir görevlinin onları beklediğini gördüler. "Dr. Hannah'tan bir

davet getirdim. Yakında Bulut Bahçeleri'nden ayrılacağınız için, bu akşam yemekte birlikte olmanızı arzu ediyor."

"Lütfen davetini memnuniyetle kabul ettiğimizi söyle."

"Güneş battıktan az sonra, gelip sizi ona götürürüm."

Görevli geri geldiğinde güneş, yamaçların üstünde yeni gözden kaybolmuştu. Adam onları bir dizi avludan ve üstü kapalı galeriden geçirdi. Galerilerde telaşla yürüyen başkalarıyla karşılaştılar ama adamlar selam vermeden geçip gitti. Taita, Meren'in tedavisi sırasında gördüğü bazı görevlileri tanımişti.

Bu binaların ne kadar yaygın olduğunu niye hiç fark etmedim şimdiye kadar? Niye onları daha önce keşfetmeye çıkmadım? diye merak etti. Hannah, bahçelerin ve kliniğin yüzyıllar önce kurulduğunu söylemişti, öyleyse neden hiç merakını çekmemişti? Sonra o üç kızı nasıl takip etmeye çalıştığını hatırladı, ama devam etme isteğini yitirmişti.

Burada kapılara veya muhafızlara ihtiyaçları yok, diye düşündü. Yabancıların istenmedikleri yerlere girmelerini zihinsel engeller koyarak da sağlayabiliyorlardı. Tıpkı bana yaptıkları gibi, tıpkı beni bulmaya çalışsan Meren'e yaptıkları gibi, dedi.

Avlulardan birinde, bir fiskiyenin yanında sessizce oturan küçük bir grup genç kadının yanından geçtiler. Kadınlardan biri lavta çalıyor, diğer ikisi de tefe benzer aletler sallıyordu. Geri kalanlar ise tatlı bir hüzünle şarkı söylemekteydi.

Meren, "Bunlar öğleden sonra gördüğüm kadınlardan bazıları," diye fısıldadı. Güneş çoktan battığı halde hava hâlâ ılık ve durgundu; kadınlar ince giysiler giymişlerdi. Taita, "Hepsi de çocuk bekliyor," diye mırıldandı.

"Kratere ilk geldiğimiz gün gördüklerimiz gibi." Taita bir an için, bunun önemli olduğunu düşündü ama daha fikri tam olarak yakalayamadan avluyu geçtiler ve uzak bir köşedeki sütunlu avluya ulaştılar.

Rehberleri, "Sizi burada bırakacağım," dedi. "Yemekten sonra da gelip alırım. Doktor öteki konuklarıyla birlikte sizi bekliyor. Lütfen girin."

Geniş ve sanatsal bir şekilde döşenmiş salona girdiler, tam ortadaki süslü havuzda yüzen oyuncak gemilere takılmış minik cam lambalar vardı. Duvarlara asılı sepetlerde ya da yerdeki mozaiklerin üstüne hoş bir şekilde dizilmiş seramik ve toprak vazolarda muhteşem bitkiler duruyordu.

Hannah salonun öbür ucundan onları karşılamaya geldi. İkisini de birer elinden tutup, alçak sedirlere uzanmış veya minderlere bağdaş kurmuş öteki konukların yanına götürdü. Gibba ile, ikisi erkek biri kadın üç tane daha doktor vardı. Böyle seçkin görevlere getirilip Bulut Bahçeleri'nin olağanüstü tıbbi mucizelerine tanık olma ayrıcalığına sahip olmak için oldukça genç görünüyorlardı. Diğer konuk da Albay Tinat'tı. Taita onun sedirine doğru yaklaşırken ayağa kalktı ve büyük bir saygıyla selam verdi. Gülümsememişti ama Taita da bunu beklemiyordu zaten.

"Birkaç güne kadar Albay Cambyses'le dağdan gidiyorsunuz," diye açıkladı Hannah, Taita'ya. "Albay Tinat size eşlik etmek üzere geldi."

"Benim için bir zevk ve onurdur," dedi Tinat.

Diğer cerrahlar Meren'in etrafına toplanmış hayranlıkla yeni gözü inceliyorlardı. "Diğer başarılarını biliyorum Dr. Hannah," dedi kadın. "Ama bu, başarıyla yenilediğin ilk göz."

"Başkaları da olmuştu ama onlar senden önceydi," dedi Hannah. "Artık insan bedeninin her alanında başarılı olacağımıza güveniyorum. Buradaki yürekli albaylar buna şahitlik edecek." Üç cerrah Tinat'a döndü.

"Sen de mi albay?" dedi daha genç olan kadın. Cevap olarak Tinat sağ elini kaldırıp parmaklarını esnetti.

"İlk elim vahşî bir savaşıncının baltasıyla koparılmıştı. Bunu Dr. Hannah'ın becerilerine borçluyum." Eliyle kadını selamladı. Öteki cerrahlar Meren'in gözüne gösterdikleri ilgiyle Albay Tinat'ın elini incelemeye başladılar.

Erkek cerrahlardan biri, "İnsan bedeninde yenilenebilecek yerler konusunda bir sınırlama yok mu?" diye sordu.

"Evet. Önce ameliyatın Yüksek Konsey tarafından onaylanması gerekiyor. Sonra, kalan kısımların işlevini sürdürüyor olması lazım. Bir kafayı ya da kalbi yenileyemeyiz, çünkü biz daha tohumlama yapmadan beden ölmüş olur."

Taita o akşamı çok eğlenceli buldu. Cerrahların sohbeti, daha ön hiç duymadığı bir sürü tıbbî mucizeye değiniyordu. Onların konulan bir harika Bulut Bahçeleri şarabından sonra bitmeye yüz tutunca, bu sefer de Meren'le Taita yolculuklarında karşılaştıkları garip şeyleri anlatıp onları eğlendirdi. Yemekten sonra Gibba lavta çaldı ve Taita da şarkı söyledi.

Görevli Taita ile Meren'i almaya geldiğinde, Tinat da yolun bir kısmında onlara eşlik etti.

"Bizi ne zaman dağdan indirmeyi düşünüyorsun albay?" Taita sormuştu bunu.

"Birkaç günden önce olmaz. Gitmeden önce halletmem gereken başka meseleler var. Hareket gününü önceden iletirim."

"Benim evlatlığım olan Fenn'i hiç gördün mü sonradan? Çok özledim onu."

"O da aynı şekilde size bağlı sanırım. Buraya gelirken köyden geçtim. Beni görünce, sizden haber almak için atımın peşinden koştu. Sizi getirmeye geldiğimi söyleyince de çok heyecanlandı. Saygı ve selamlarını gönderdi. Sağlığı ve morali çok yerindeydi. Tatlı bir kız, onunla gurur duyuyorsunuzdur." Taita da, "Öyledir," dedi. "Ve gerçekten duyuyorum."

O GECE TAITA'NİN RÜYALARI karmakarışıkta, çoğunda tanıdığı kadın ve erkekler yer alıyordu. Diğerleri ise yabancıları ama o kadar titizlikle yaratılmışlardı ki, sanki fantezi veya hayal gibi değil, etten kemikten canlılar gibi duruyorlardı. Rüyaların hepsi de aynı ipe diziliyordu: hepsinde Taita Muhteşem bir şeyin gerçekleşmesi beklentisi içindeydi... neredeyse avucunun içinde hissettiği harika bir hazinenin peşindeydi.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte, sebebini anlayamadığı bir sevinç duygusu ile uyandı. Meren'i horul horul uyurken bırakıp, inci gibi çiy tanelerinin parladığı çimlere çıktı. Güneş yamaçların üstünden yeni yeni görünüyordu. Taita boynundaki tılsımı yokladıktan sonra, fazla düşünmeden bir kez daha yukarıdaki bahçelerin yolunu tuttu.

Bahçelere girince, kendini daha da iyi hissetmeye başladı. Asasına dayanarak yürümüyordu, asayı omzuna vurmuş, uzun, kararlı adımlarla ilerliyordu. Çocuğun bulunduğu açıklığa giden patika duruyordu. Oraya varınca kuytu köşenin bomboş olduğunu gördü. Yalnız olduğuna karar verince bir canlının izini bulmak için çabucak etrafı kolaçan etti. Başka kimse gelmemişti. Hatta öteki benliğinin yürüdüğü toprak ıslak ve yumuşak olduğu halde, üzerinde hiç insan ayağı izi yoktu. Çok anlamsızdı. Kendi aklına güvenmek ve aklının, duygularının gösterdiğini kabul etmek bile giderek güçleşiyordu. Cadı onu deliliğin sınırına getirmişti.

Sonunda bir müzik duydu, gümüş çingiraklar ve kesik kesik çalınan davullardan geliyordu. Tılsımını sıkıca kavrayıp yavaşça sesin geldiği mağaraya doğru döndü; hem korkuyor hem de merak ediyordu.

Mağaradan ciddi bir tören alayı çıktı ve yosun kaplı kayalara yöneldi. Dört garip yaratık omuzlarında altın ve fildişinden yapılmış bir tahtirevan taşıyordu. Birinci taşıyıcı balıkçıl başlı Thoth, yani ilim tanrısıydı. İkincisi savaş tanrıçası Anuke'ydi, altın zırhının içinde muhteşem görünüyordu ve yayıyla okları da üstündeydi. Üçüncüsü ise sonsuzluk ve uzun yaşam tanrısı Heh'ti, zümrüt yeşili yüzünde sarı gözleri pınl pırlıdı; elinde bir milyon yıllık Palmiye Yaprakları vardı. Sonuncu da erkeklik ve bereket tanrısı Min'di, o da akbaba tüylerinden yapılmış bir taç takmıştı; penisi tümüyle kalkmış, kasıklarının arasından mermer bir sütun gibi uzanmıştı.

Tahtirevanın üzerinde, ölümlü bir insanın iki katı boyunda görkemli bir figür duruyordu. Eteği altın kumaşandı. Bilezikleriyle halhalleri som altından, göğsü ise lapis lazuli, turkuvaz ve akik kakmalı, yine altındandı. Başında kral kobra ile akbaba kafaları olan çifte Mısır tacı vardı. Göğsüne takılı silahlar gücü temsil ediyordu.

Taita, "Selam Firavun Tamose!" diyerek selamladı onu. "Ben Taita, dünyevi bedeninizi organlardan arındırıp doksan günlük matemizde size eşlik etmişim. Sonra da bedeninize mumya sargılarını sarıp altın lahdinize yatırmışım."

"Seni görüyorum ve kabul ediyorum Gallalalı Taita, bir zamanlar Firavun'dan aşağıda olan, ama gelmiş geçmiş tüm firavunlardan daha güçlü olacak olan kişi."

"Siz bütün Mısır'ın, yeryüzünün en güçlü krallığının firavunuydunuz. Sizden güçlü kimse olamaz." "Göle yaklaş Taita. Bak da seni bekleyen kaderi gör."

Taita kenara gitti ve suya baktı. Bir an yükseklik korkusuyla başı döndü. Dünyanın en büyük dağının zirvesinde duruyormuş gibiydi. Okyanuslar, çöller ve daha alçak sıradağlar çok aşağılarda kalmıştı.

"Yeryüzünün tüm krallıklarını gör," dedi firavunun görüntüsü. "Bütün kentlerine ve tapınaklarına, yemyeşil diyarlarına, ormanlarına, otlaklarına bak. Kölelerin kazdığı madenlere, çıkardıkları değerli metallere, parlak taşlara bak. Çağlar boyu birikmiş hazinelere, cephane depolarına bak. Bütün bunlar senin olacak ve her şeyi sen yöneteceksin." Firavun kılıcını salladı ve manzara değişti.

Güçlü ordular ovaları aşırıyordu. Savaşçıların bronz miğferlerindeki at kuyruğundan püsküller, denizdeki köpükler gibi inip kalkıyordu. Zırhlan, kılıçlan, mızrakları semadaki yıldızlar gibi parlaktı. Savaş atları iki tekerlekli arabalara koşulmuştu. Düzgün adım ilerleyen ayaklardan çıkan sesler torağı

titretiyordu. Tüm ova asker doluydu, sanki bitmek bilmez bir orduydu bu. Firavun, "Bu ordulara sen komuta edeceksin," diye haykırdı. Mücevher kakmalı kılıcını bir daha savurdu ve manzara yine değişti. Taita, bütün okyanustan ve denizleri gördü. Bu güçlü denizlerde bönlük savaş gemileri vardı. Çift sıra kürekli kadirgalar geçiyordu, yelkenlerine ejderhalar, yaban domuzları, aslanlar, canavarlar ve mitolojik yaratıklar işlenmişti. Davullar kürekçilere tempo tutuyor, gemilerin burnundaki şahmerdanlar suları köpük köpük yarıyordu. O kadar çok sava? gemisi vardı ki, denizi bir ufuktan ötekine kaplamışlardı.

"Bak Taita! Bunlar da senin donanmaların olacak. Karşında ne bir insan ne de bir ülke durabilecek. Bütün yeryüzüne, tüm insanlara hükmedeceksin." Firavun kılıcını Taita'ya doğru uzattı. Sesi gök gürültüsü gibiydi "Bunlar avucunun içinde Gallalalı Taita." Firavun eğilip kılıcın ucuyla Min'in omzuna dokundu. Tanrı'nın koca penisi sertleşti. "Bitmek bilmez bir erkekliğin ve bereketin olacak."

Sonra ebedi yaşam tanrısı Heh'in omzuna dokundu; o da bir milyon yıllık Palmiye Yaprakları'nı salladı. "Mükemmel bir beden içinde ebedi gençliği tadacaksın."

Arkasından bilgelik ve ilim tanrısı Thoth'a değdirdi kılıcını, o da uzun, kıvrık gagasını açıp acı, güçlü bir feryat kopardı. "Bilgelığın, ilmin anahtarı elinde olacak."

Firavun son ilahi figür olan Anuke'ye uzandı, kılıcını kadının bronz kalkanına vurdu. "Savaşlarda galip geleceksin, yeryüzünün, denizin ve göklerin hâkimi olacaksın. Bütün ulusların zenginlikleri senin yönetimin, de olacak, halkları sana boyun eğecek. Bütün bunlar sana öneriliyor Gallalalı Taita. Elini uzatıp alman yeter."

Altınlar içindeki Firavun doğrulup dikleşti ve yakıcı bakışlarını doğruca Taita'nın gözlerine dikti. Sonra, taşıyıcılar yine aynı ciddiyet içinde tahtirevanı mağaraya soktular. Görüntü soluklaştı ve kayboldu.

Taita çimenlere yığılırken, "Yeter artık," diye fısıldadı. "Buna dahil fazla dayanamayacağım. Bunların hepsi büyük Yalan'ın parçaları anı hiçbir ölümlü insan buna direnemez. Ne olursa olsun, aklım hepsini doğru olarak kabul etmek istiyor. İçimde, duygularımı yok edip, ebedi ruhumu mahvedecek istekler yaratıyorlar."

Sonunda mağaradan ayrılıp aşağı indiğinde Meren'i yine aynı yerde bekler buldu. "Seni bulmaya çalıştım Büyücü. Tehlikede olduğuna dair bir hisse kapıldım ve belki yardımım dokunur dedim ama bu yabancı yerde yine yolumu yitirdim."

"Her şey yolunda Meren. Senin yardımın benim için her şeyden değerli olsa da, merak etmene gerek yok."

"Kadın doktor seni istiyor. Niye olduğunu bilmiyorum ama içgüdülerim ona pek güvenmemek gerektiğini söylüyor."

"Tavsiyeni aklımda tutacağım. Yine de iyi kalpli Meren, şimdiye kadar sana bir zararı dokunmadı öyle değil mi?" "Şansımıza, hep kibar tarafını gördük."

SELAMLAMAŞMALARDAN SONRA HANNAH hemen konuya girdi.

"Albay Tinat Anku, Yüksek Konsey'den, Lord Aquer tarafından imzalanmış bir emir getirdi. Yaratabileceği rahatsızlık veya utanç yüzünden özür dilerim ama seni muayene etmek ve Konsey'e derhal ayrıntılı bir rapor sunmak zorundayım. Biraz zaman alabilir. O yüzden hemen benimle birlikte gelmeni istemek zorundayım."

Taita, Önce Hannah'ın buyurgan haline şaşırılmıştı ama sonra Jarri'de Yüksek Konsey'den gelen bir emrin, Karnak'taki Şahin Mührü ile aynı güce sahip olduğunu kavradı. "Elbette doktor, buyruğu yerine getirmekten zevk duyarım."

Hannah'ın geniş odaları, sanatoryumun en sonundaki mat kireçtaşıyla döşeli bloklardan birindeydi. Ortalık şaşılacak kadar yalın ve düzenliydi. Karşı duvardaki taş raflara büyük cam kaplar diziliydi. Kaplarda, koruyucu sıvı içinde muhafaza edilen birer insan cenini bulunuyordu. Alt rafta, rahimden alındıkları tarihe göre sıralanmış dokuz örnek cenin durmaktaydı. en küçüğü bir iribaş kadar, en büyüğü ise ondan biraz daha büyüktü.

Üst raftaki bütün ceninler fena halde deforme olmuştu, kiminde ikiden fazla göz vardı, kiminin kolu bacağı eksikti ve bir tanesinin de iki tane kafası bulunuyordu. Taita daha önce hiç böyle bir koleksiyon görmemişti. Bir cerrah olarak parçalanmış insan eti görmeye alışık olduğu halde, bu zavallı kalıtların böyle teşhir edilmesinden iğrenmişti.

Bulut Bahçeleri'ne geleli beri gördüğü onca hamile kadını da hatırlayıp, doğuma karşı özel bir ilgisi var herhalde, diye düşündü. Odanın büyük kısmını masif kireçtaşından yontulmuş bir muayene masası kaplıyordu. Taita, Hannah'ın o masayı ameliyat ve doğumlar için kullandığını tahmin etti, çünkü taşın üstüne kanallar yapılmış, beden sıvılarının akması için bir delik açılıp, altına da bir kap konmuştu.

Hannah, muayenesine Taita'dan idrar ve dışkı örneği isteyerek başladı. Taita buna pek şaşırmadı. Ectabana'da dışkı ve idrar işlemlerine karşı marazi bir ilgi duyan bir cerrah tanımişti ama Hannah'ın bu tür bir merakı olduğunu sanmıyordu. Bir bölmeye geçti ve orada kadının asistanlarından biri geniş bir çanakla, istenenleri yaptıktan sonra yıkanması için bir testi su verdi.

Hannah'ın yanına dönünce, kadın yaptıklarını inceleyip kokladı ve masaya sırtüstü uzanmasını istedi. Taita uzanınca, bu kez ilgisini bağırsaklarından burnuna, gözlerine, kulaklarına ve ağızına yöneltti. Asistanı, gümüş bir disk yardımıyla ışığı onlara yöneltiyordu. Sonra Hannah kulağını Taita'nın göğsüne dayadı ve soluk alıp verişini, kalbinin atışını dinledi "Genç bir adamın kalbine ve ciğerlerine sahipsin. Uzun Yaşayanlardan olmana şaşmamalı. Keşke hepimiz Font'a katılabilesek." Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Taita, "Font mu?" diye sordu.

"Önemli değil." Kadın hatasını anlamıştı ve konuyu kapamaya çalınıyordu. "İhtiyar bir kadının saçma sapan sözlerine aldırma sen." Kafası, Saldırmadan muayenesini sürdürdü.

Taita, İç Göz'ünü açtı ve kadının aurasının kenarlarının bozulmuş olduğunu gördü. Bu da Font'tan söz ettiğine pişman olduğunu gösteriyordu. Sonra bozulma düzeldi ve Hannah onun sorabileceği diğer sorulara karşı zihnini kapatırken aurası katılaştı. Belli ki bu Lonca'nın en derin sırlarından biriydi. Taita uygun zamanı bekleyecekti.

Hannah göğsünü muayene etmeyi bitirip doğruldu ve doğrudan Taita'nın gözünün içine baktı. "Şimdi de erkekliğindeki yaralara bakmam lazım."

Taita içgüdüsel olarak iki eliyle kasıklarını kapadı.

"Büyücü, aklın ve ruhunla tam bir erkeksin. Sadece etin zarar görmüş. Onu onarabileceğime inanıyorum. Reddetmeye cüret edemeyeceğim bir otorite de bunu yapmamı emretti. Bana karşı koyabilirsin, ama o zaman asistanlarımı, o da yetmezse Albay Tinat Anku'la adamlarını çağırarak zorunda kalırım. Ya da bu işi ikimiz açısından da kolaylaştırırsın." Taita hâlâ çekiniyordu. Kadın

yumuşak bir sesle devam etti. "Sana karşı derin bir saygı duyuyorum. Seni aşağılamak gibi bir isteğim yok. Aksine, seni utançtan kurtarmak arzusundayım. Hiçbir şey yaralarını tedavi edip, aklın gibi bedenle de bütün dünyanın saygısını kazanmana yardım etmek kadar tatmin edemez beni."

Taita karşısına başka bir ayartma daha çıkarıldığının farkındaydı ama buna karşı elinden bir şey gelmeyecek gibiydi. Her şekilde, işbirliği yaparsa Eos'a bir adım daha yaklaşmış olabilirdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sakın bir şekilde yattı. Kadının tuniğinin ucunu kaldırdığını Ve ona hafifçe dokunduğunu hissetti. İnememek için dişlerini sıktı.

"Bitirdim," dedi Hannah. "Metanetin için teşekkür ederim. Yarın buradan ayrılırken ben de raporumu Albay Tinat'a vermiş olacağım."

Taita, demek yarın, diye düşündü. Cennetmiş gibi gösterilen bu cehennemden kurtulacağına sevinmesi gerektiğini biliyordu. Ama tam olarak ne hissediyordu. Gitmek istemiyor ve ne zaman geri gelebileceğini düşünüyordu. Eos hâlâ zihninde karanlık oyunlar oynamaktaydı.

GÜNEŞİN KRATERİN TEPESİNDE GÖRÜLMESİNE daha bir saat vardı ama Meren ile Taita, eşyaları Meren'in elinde ahıra geldiklerinde Albay Tinat ve adamları hazır bekliyordu. Meren kendi atını hazırladıktan sonra Taita'nın atını eyerledi. Taita yanına gelince Duman Yeli sevinçle kişneyip başını sallamaya başlamıştı. Taita hayvanın boynunu sıvazlayıp, "Ben de seni özledim," dedi. "Ama sana fazla karabuğday vermişler, yoksa yine hamile misin?"

Onlar eş atlarına bindiler ve Tinat'ın birliğinin peşinden sütunların arasından geçip göl kıyısına doğru ilerlediler. Yolun ormana girdiği noktada, Taita eyerde dönüp arkasına baktı. Sanatoryum binaları ıssız görünüyordu, bacalardan tüten yeraltı sularının dumanlan dışında hiçbir hayat belirtisi yoktu. Taita, Hannah'ın onların gidişini izleyeceğini ummuştu ve hafifçe hayal kırıklığına uğradı. Kaç haftadır onca deneyimi paylaşmışlardı. Onun bilgisine, kendini işine adanmışlığına saygı duyuyordu ve kadından hoşlanmaya başlamıştı. Önüne döndü ve ormana dalan gruba yetişti.

Tinat önden gidiyordu. Klinikten çıktıklarından beri sadece bir kez. o da resmi bir selamlaşma için konuşmuştu Taita'yla.

Taita, onları dış dünyaya çıkaracak tünel girişine yaklaştıkça, Bulu Bahçeleri'nde kalma arzusunun azaldığını hissediyordu. Fenn'i tekrar göreceğini düşündükçe sevinçten havalara uçuyordu. Meren ise, ıslıkla en sevdiği yürüyüş marşını çalmaktaydı; monoton, zevksiz bir parçaydı ama moralinin iyi olduğunu gösteriyordu. Taita binlerce fersahlık yolda bunu dinlemeye alıştığı için artık rahatsız olmuyordu.

Tünelin kapısı ortaya çıkınca Tinat geride kaldı ve Taita'yla yan yana gitmeye başladılar. "Artık pelerinlerinizi almalısınız. Tünel soğuk olacak, dışarıda ise dondurucu bir ayaz vardır. Girişe ulaştığımızda birbirimize yakın duralım. Ve sakın yoldan sapmaya kalkmayın. Maymunların ne yapacağı belli olmaz, tehlikeli olabilirler." Taita, "Onları kim kontrol ediyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bu yolda hiç insan görmedim." Taita onun aurasını inceledi ve doğru söylediğini gördü.

Önlerinden geçerken maymunların vahşi bakışlarından kaçındı. Bir tanesi öne zıplayıp ayağını kokladı ama Duman Yeli huysuzlanıp hızlandı. İki tane maymun da saldırgan bir tavırla kafalarını uzattılar ama geçmelerine izin verdiler. Yine de, Taita onların şiddete ne kadar yatkın olduklarını ve saldırmak için nasıl kolayca kışkırtılabileceklerini anladı. Saldırdıktan sonra da kimse onları tutamazdı.

Tünelin ağzına girince Taita öne eğildi ve pelerininin kukuletası tavana sürttü. Tünel yine uçsuz bucaksız görünüyordu ama sonunda rüzgârın ulumasını duydular ve ilerideki karmaşık gri ışığı gördüler.

Bulut Bahçeleri'nin durgun güzelliğinden çok farklı, muhteşem dağlar karşılındaydı. Maymunlar etraflarına toplandı ama gönülsüz olarak kenara çekilip yol verdiler. Patikadan geçip rüzgârın kamçılacağı alana çıktılar. Onlar deri pelerinlerine sıkıca sarınırken, atlar da rüzgâra karşı yürüyebilmek için başlarını öne eğdi. Arkada kuyruklarından buhar çıkıyor, buz gibi ayazdan nefesleri kesiliyor ve toynakları buzlarda kayıyordu.

Tinat hâlâ Taita'nın yanındaydı ve Taita'nın kulağına doğru eğilmişti. "Bundan önce sizinle konuşma fırsatı bulamadım, ama artık rüzgâr seslerimizi örter," dedi. "Adamlarımdan hangisinin beni gözetlediğini bilemiyorum. Sanatoryumda da Hannah'tan başlayarak kimseye güvenilmeyeceğim söylememe gerek yok. Hepsi de oligarşların casusudur."

Taita deri kukuletasının altından onu inceledi. "Seni sıkan bir şey olduğunu biliyorum albay ve sanırım artık bana güvenebileceğini anladın."

"Bana bir dönek, ülkesine ve firavununa ihanet etmiş bir hain gözüyle bakmanızdan korkuyordum." "Peki bu doğru değil mi?"

"Değil. Bütün kalbimle buradan, köklerini ülkenin ve ülkede yaşayanların ruhlarının derinlerine gömen büyük kötülükten kaçmak istiyorum."

"Bana daha önce söylediğin bu değildi."

"Hayır. O zaman Onka burnumuzun dibindeydi. Size kalbimdekileri açmama imkân yoktu. Bu sefer onun gözünden kaçmayı başardım. Kadınlarından biri bizden yana. Şarabına bir şey karıştırdı ve böylece sizi Mutangi'ye götürmek için o gelemedi. Ben de onun yerine gönüllü oldum."

"Onka'nın rolü ne?"

"Yüksek Konsey'in üst düzey casuslarından biridir. Hepimizi ama özellikle de sizi gözetlemek için gönderilmişti. Öneminizin farkındalar. Belki siz bilmiyorsunuz ama Jarri'ye özellikle getirtildiniz."

"Ne için?"

"Bunu söyleyemem, çünkü bilmiyorum. Buraya geleli on yıldan biraz az oldu ama özel bir değeri ve yeteneği olan birçok adamın şans eseriymiş gibi buraya geldiğini gözlemledim. Fakat oligarşlar onların geldiğini biliyordu. Tıpkı sizin gelişinizi bildikleri gibi. Karşılamaya gönderildiğim ilk kişi siz değilsiniz. Yüzyıllar boyunca, bu üstün yetenekli erkek ve kadınlardan kaç tanesinin bu şekilde Jarri'ye getirildiğini düşünabiliyor musunuz?"

"Bu toplumda pek çok katman varmış gibi görünüyor," dedi Taita. "Sanki onlarla biz ayrı topluluklarmışız gibi konuşuyorsun. Onlar kim, biz İçimiz? Hepimiz Mısırlı değil miyiz? Beni de kendi tarafından mı sayıyorsun yoksa onlardan mıyım?"

Tinat basit şekilde yanıtladı. "Sizi bizden sayıyorum, çünkü artık sizin iyi ve düzgün bir adam olduğunuzdan eminim. Yetenekli olduğunuzu da anladım. Güç sahibisiniz. Sizin, oligarşları yöneten ve Jarri'deki her şeyi kontrol altında tutan bu yaygın kötülüğe bir son vermek üzere gönderilen kurtarıcı olabileceğinize inanıyorum. Eğer mümkünse, tüm çağların en büyük uğursuzluğunu yok edeceğinizi umuyorum." "O nedir?" diye sordu Taita.

"Benim buraya asıl gönderiliş sebebim de buydu. Siz de o yüzden gönderildiniz," dedi Tinat. "Sanırım neyi kastettiğimi biliyorsunuz."

"Sen anlat," diye ısrar etti Taita.

Tinat başını salladı. "Bana henüz güvenmemekte haklısınız. Firavun Nefer Seti'nin sizi güneye yollama sebebi, Nil Ana'mızı besleyen ırmakların önündeki engelleri bulup ortadan kaldırmaktı. Böylece Mısır'da yeniden akmaya başlayacak ve ulusumuzu yeniden diriltip ayağa kaldıracaktı. Sonra da o engelleri dikeniyi yok edecektiniz."

"Daha önce hakkında söylediklerimi geri alıyorum. Sen sadık bir asker ve vatanseversin. Amacımız bir ve haklı. Nasıl ilerlemeliyiz? Teklifin nedir?"

"İlk düşüncemiz düşmanı tanımlamak olmalı."

Taita onun ne kadarını kavradığını anlamak için, "Oligarşlar mı yani?" diye sordu.

"Oligarşlar yalnız dayanamaz. Onlar ipin ucundaki kuklalar, Yüksek Konsey'i payanda olarak kullanıyorlar. Onların arkasında bir şey olmalı. Görülmeyen bir şey veya bir şahıs. Oligarşlar onun buyruklarını yerine getiriyor ve Jarri'nin o isimsiz tanrısına tapınıyorlar."

"Peki, sence bu şey ne olabilir? Bir tanrı mı? yoksa ölümlü biri mi?"

"Ben bir askerim. İnsanlarla, ordularla nasıl dövüşüleceğini bilirim. Karanlık varlıklardan anlamam. Büyücü olan sizsiniz. Öteki dünyayı siz anlıyorsunuz. Bütün umudum bize komuta etmeniz, rehberimiz ve danışmanımız olmanız. Sizin gibi biri olmazsa bizler savaşçı değil kayıp çocuklar oluruz."

"Neden oligarşlara karşı ayaklanıp gücü onların elinden almadın?"

"Çünkü bu daha önce yapılmıştı, bundan iki yüz on iki yıl önce. Jarri'de bir isyan çıkmış. İlk günlerde başarılı olmuş. Oligarşlar ele geçirilmiş ve idam edilmiş. Sonra ülkeye korkunç bir veba

yayılmış. Kurbanlar ıstırap çekerek, ağılarından, burunlarından, kulaklarından ve bedenlerinin gizli deliklerinden kan gelerek can vermiş. Bu hastalık sadece özgürlük yanlılarına bulaşmış ve Yüksek Konsey'e inanıp, gizli tanrıya tapanlara dokunmamış."

"Bunu nereden öğrendin?"

"İsyanın tarihçesi, Jarri sakinlerine uyarı olarak konsey salonunun duvarlarına kazılı," diye cevap verdi Tinat. "Hayır Büyücü, yıkmak istediğimiz gücün ve alacağımız riskin tümüyle farkındayım. Tamafupa'da sizi bulduğumdan beri bunu düşünüyorum. Başarmak için tek şansımız, biz oligarşları ve onların insan yandaşlarını yok ederken, sizin de o karanlık gücü kontrol edebilmeniz. Onu tamamen yok edip edemeyeceğinizi bilemem, ama Mısır'ın bütün tanrılarına dua ediyorum ki, bilgeliğiniz ve büyülü güçlerinizle Jarri'den kaçmamıza yetecek kadar bir süre onu oyalayın. Aynı zamanda, gücünüz Nil'in akmasını durduran engelleri de ortadan kaldırsın diye dua ediyorum."

"Kızıl Taşları yok etmeyi denedik Meren'le birlikte. Meren o sırada gözünü kaybetti."

"Çünkü engelleri kaldırmayı fiziksel bir sorun olarak kabul etmişsiniz. O aşamada, daha derin, daha gizli etkilerin söz konusu olduğunu fark etmemişsiniz. Başarı şansımızın çok küçük olduğunu biliyoruz ama ben ve takipçilerim bu yolda canımızı feda etmeye hazırız. Başımıza geçecek misiniz? Yapacak mısınız bunu?"

"Ben de Jarri'ye bunun için geldim," dedi Taita. "En küçük bir şansımız varsa, bizi bekleyen çok iş var demektir. Belirttiğin gibi, izlenmekten kurtulmak kolay olmayacak. Şimdi gözlerden irak olmanın avantajını sonuna kadar kullanmalıyız. Önce, şimdiye kadarki hazırlıkların hakkında bilmem gereken her şeyi anlatmalısın. Kaç kadın ve erkek var arkada? Ne gibi düzenlemeler yaptınız? Sonra ben de kendi gözlemlerimi ve vardığım sonuçları anlatacağım."

"Makul bir yol bu."

Yolculuğu mümkün olduğunca uzatıp, yalnız kalabildikleri her anı değerlendirmek için Taita bitkinlikten ve yorgunluktan şikâyetçiymiş gibi yaptı. Sık sık mola verilmesini istedi ve Duman Yeli'nin sırtındayken de hayvanı ağır ağır sürdürdü. Bu konuşmaya hazır olduğu anlaşılan Tinat, ona tam bir rapor sunup, planlarını ve savaş düzenini anlattı.

Sözleri bitince Taita, "Anladığım kadarıyla, bırak arkalarındaki güce saldırmayı, sadece oligarşlarla bile başa çıkacak kadar güçlü değilsin," dedi. "Kendi verdiği rapordan, sana sadık kişilerin ya hapiste ya da madenlerde ve taşocaklarında esir olarak çalıştığı ortaya çıkıyor. Onları serbest bıraktığında dövüşmek değil, yolculuk yapabilecekleri bile kuşkulu."

"Oligarşlara karşı açık bir savaşı kazanıp bütün ülkeyi ele geçirecek gücümüz olmadığı kesin. Ben asla böyle bir şey düşünmedim zaten. Bir oyun, bir hileyle oligarşları yakalayıp, dostlarımızı serbest bıraktırmayı ve Jarri'den kaçmayı planladım. Bunun çok kaba bir plan olduğunu ve yardımınız olmazsa sonunun başarısızlıkla ölüm olacağını biliyorum."

Taita, Meren'i de yanlarına çağırdı. "Meren, bildiğin gibi, benim sadık dostumdur ve aynı zamanda cesur ve akıllı bir savaşçıdır. Onu da ikinci komutan olarak düşünmeni öneriyorum." Tinat hiç duraksamadı. "Tavsiyenize uyacağım."

Dik patikadan inerken, temel plan üzerine konuştular, ayrıntılara in. diler, planı kuvvetlendirecek yollar bulmaya çalıştılar. Zaman hızla akın gitti ve uzaktan kalenin yapılarıyla çatılar göründü. Atları durdurup ağr deri pelerinlerini ve diğer dağ giysilerini çıkardılar.

"Konuşmak için çok az vaktimiz kaldı," dedi Taita, Tinat'a. "Meren'le ikiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Şimdi de ben kendi planımı açıklayayım. Albay Tinat, şimdiye kadar bana anlattığın her şey gerçeğin bir halkasını oluşturuyor ve benim gözlemediğim, keşfettiğim şeylerle de tamamen uyuyor. Sözünü ettiğin karanlık güç hakkında, benden çok daha büyük bir bilici ve büyücü bana bilgi vermişti. Bu kadın ne ilahi bir varlık ne de ölümsüz, ama çok uzun zamandır yaşıyor ve bir ölümlünün

asla biriktiremeyeceği kadar çok güce sahip olmuş durumda. Şafağın Kızı Eos'un adını almış ve güç için doymak bilmez, vahşi bir hırsı var. Benim de Demeter'den öğrendiğim bu, Meren de onu benim kadar tanımişti." Taita, doğrulaması için dostuna bir göz attı.

Meren başını salladı. "Gerçekten de büyük bir adamdı ama burada sana karşı çıkmak zorundayım Büyücü, senden büyük değildi."

Taita bu iltifata keyifle gülümsedi. "Sadık Meren, umarım kusurlarımı asla fark etmezsin. Neyse, bu Demeter, Eos'la yüz yüze gelmişti. Bütün gücüne ve bilgisine rağmen, cadı neredeyse ilk karşılaşmalarında yok edecekti onu, zaten sonraki girişiminde başardı. Meren ve ben onun ölümüne tanıklık ettik, ama bana Eos hakkında hayati bilgiler verecek kadar yaşayabildi. Nil'i kurutmaktaki amacının Mısır'ı dize getirmek ve halkın nu kurtarıcı olarak görmesini sağlamak olduğunu anlattı. Mısır'ın tüm "ünü ve zenginliğini arkasına alınca da, yeryüzündeki diğer uluslara sürüsünün karşısındaki bir şahin gibi görünecekti. Nihai amacı da yeryüzünü hâkimiyeti altına almak."

Tinat o noktaya kadar sesini çıkarmadan dinlemişti ama burada araya girdi. "Demeter bu Eos yarattığıyla nerede karşılaşmış? Jarri'de mi?"

"Hayır, cadının bir zamanlar yaşadığı uzak bir ülkedeki volkanda, belli ki oradan buraya kaçmış. Yaşam gücünü yeraltı ateşlerinden ve kaynayan nehirlerden alıyor. Demeter'in verdiği ipuçları beni Jarri'ye getirdi." Üçü birden dönüp volkanik zirvelere baktılar. Sonunda Tinat konuştu. "Burada üç büyük volkan var. Hangisi onun ini?"

"Bulut Bahçeleri onun sığınağı," diye cevap verdi Taita.

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Oradayken bana göründü."

Meren heyecanla, "Eos'u mu gördün?" diye atıldı.

"Eos olarak değil, ama çeşitli görüntüler olarak karşıma çıktı."

"Peki size o Demeter'e saldırdığı gibi saldırmadı mı?" diye sordu Tinat.

"Hayır, çünkü benden istediği bir şey var. Onu alınca hiç duraksamadan beni yok edecek. Ama o zamana kadar emniyetteyim.. yani onun yakınlarında ne denli emniyette olunabilirse o kadar."

"Sizden istediği nedir?" diye sordu Tinat. "Zaten her şeyi var gibi görünüyor."

"Bende olup da kendisinde olmayan bilgileri ve bilgeliği istiyor."

"Anlamıyorum. Ona öğretmenizi mi istiyor?"

"O vampir yarasa gibi, ama kan yerine kurbanlarının ruhunu ve özünü emiyor. Yüzyıllardır binlerce biliciye ve büyücüye yapmış bunu. Hani Jarri'ye getirdiklerini anlatmıştın ya Tinat. Onlara ne oldu sonra?"

"Yüzbaşı Onka hepsini bu yoldan dağa çıkardı. Sonra başlarına ne geldiğini bilmiyorum. Belki Bulut Bahçeleri'nde bir yerlerdedirler, sanatoryumda yaşıyorlardır. Belki de Dr. Hannah'la birlikte çalışıyorlardır." "Haklı olabilirsin ama ben sanmıyorum. Bence onların bütün bilgi ve bilgeliği cadı tarafından ele geçirilmiştir." Tinat dehşet içinde Taita'ya baktı. Bir sonraki sorusunu farklı bir ses tonuyla, korkuyla sordu. "Yani onlara ne olmuştur sizce Büyücü?"

"Göldeki timsahları gördün mü? Nasıl devasa olduklarını fark ettin mi?"

"Evet," dedi Tinat, aynı ses tonuyla. "Bence sorunun yanıtı bu." Tinat bir süre konuşmadı. Sonra, "Aynı kaderi göze alacak mısınız Büyücü?" diye sordu.

"Ona yaklaşmamın tek yolu bu. Görüntüleriyle değil bizzat kendisiyle karşılaşmalıyım. O zaman istemeden de olsa bana bir şans tanıyabilir. Beni hafife alabilir ve savunmasını yok edebilir."

"Başaramazsanız benim insanlarıma ne olur?"

"Hepiniz Jarri'den kaçmak zorundasınız. Kalırsanız, kesinlikle ölürsünüz."

"Ölüm, ömür boyu kölelikten iyidir," dedi Tinat her zamanki ciddiyetiyle. "Demek, Bulut

Bahçeleri'ne dönmeye kararlısınız?" "Evet. Cadının inine dönmek zorundayım."

"Bunu nasıl başaracaksınız?"

"Yüksek Konsey'in emriyle. Eminim ki Eos, beni ona yollamalarını emredecek. Ruhumu ele geçirmek için kıvranıyor."

DAĞIN SON YAMACINDAN INERKEN, daha büyük bir atlı grubunun onlara doğru geldiğini gördüler. Grupların arasında birkaç yüz adım kala, karşı taraftan bir atlı öne çıkıp hızla gelmeye başladı. Adam iyice yaklaşıncı Meren, "Bu Onka!" diye bağırdı.

Taita, "Yeni gözün de eskisi kadar iş görüyor," diye belirttikten sonra yaklaşan kişiyi İç Göz'üyle süzdü. Onka'nın aurası aktif bir volkan gibi fokurduyordu. "Yüzbaşı kızgın," dedi.

"Kızması için ona iyi bir sebep vermiş oldum," dedi Tinat. "Artık aramızda konuşamayacağız. Fakat bana mesaj yollamak isterseniz, bunu ojito, yani Mutangi hakimi yoluyla yapabilirsiniz. O da bizden. Ama artık Onka geldi bile."

Onka tam önlerinde dizginlerine asılıp onları da durmaya zorladı. Albay Tinat, görevimi üstlendiğiniz için müteşekkirim." Amirini selamlamamıştı ve alaycı tavn laubalilik düzeyine yakındı. Tinat, "Tamamen iyileşmişsin bakıyorum," diye cevap verdi. "Yüksek Konsey benim kadar şükran duymuyor size. Büyücüye eşlik ederek emirleri çiğnediniz."

"Lord Aquer'e memnuniyetle hesap verebilirim."

"Zaten öyle yapmanız istendi. Bu arada, Büyücü Gallalalı Taita'yı da benim gözetimime bırakacaksınız. Dr. Hannah'ın raporunu da bana vereceksiniz. Ben götüreceğim kendisine. Sizin öteki yolcuları hiç gecikmeden Bulut Bahçeleri'ne götürmeniz emredildi." Peşinden gelen grubu gösterdi. "Onları Dr. Hannah'a teslim eder etmez de geri döneceksiniz." Tinat, rapor rulosunu çıkarıp Onka'ya uzattı. Sert bir şekilde selamlaştılar. Tinat, Taita ve Meren'i de soğuk bir tavırla selamlayıp geldiği yere dönmek üzere diğer grubun başına geçti.

Sonunda Onka, Taita'ya döndü. "Selamlar saygıdeğer Büyücü. Selam Albay Cambyses. Göz ameliyatınızın başarılı olduğunu görüyorum. Sizleri Mutangi'deki evinize götürme emri aldım. Yüksek Konsey çağırana kadar orada bekleyeceksiniz. Birkaç günden uzun sürmez." Onka'nın aurası hâlâ öfkeyle parlıyordu. Atını tırısı kaldırdı ve dağdan inmeye devam ettiler.

İki grup birbirinin yanından geçerken ne Onka ne de Tinat selamlaşmaya yeltenmedi. Taita da Albay Tinat'a bakmadı, ama Bulut Bahçeleri'ne giden grubu inceledi. Üniformalı altı asker vardı, üç önden üçü de en arkadan gidiyordu. Aralarında beş tane genç kadın gitmekteydi, hepsi de çekici kadınlardı. Geçerken Taita ile Meren'e gülümsediler ama konuşmadı Ormandan gri tayın üzerinde küçük bir figür fırlayıp yeşil tarlaları aşarak onlara doğru gelmeye başladığında, daha Mutangi'ye yarım fersah vardı, Fenn'in sarı saçları arkada bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Meren, "İşte bela geliyor," diye güldü. "Her zamanki gibi sesi de bayağı gür." O mesafeden bile Fenn'in heyecanlı çığlıkları duyulabiliyordu.

"İnsanın yüreğini ısıtan bir görüntü," diyen Taita'nın bakışları sevecen ve yumuşaktı.

Fenn yanlarına gelince atını dizginledi ve hemen Taita'nın üstüne atıldı. "Tut beni!" diye soluk soluğa haykırdı.

Taita neredeyse gafil avlanacaktı ama dengesini korumayı başardı ve Fenn iki kolunu boynuna dolayıp yanağını onunkine dayadı.

Taita, "Böyle oyunlar için fazla büyüdün artık, ikimizi de yaralayabilirdin," diye itiraza yeltendi ama o da kıza sıkıca sarılmıştı. "Hiç dönmeyeceksin sandım. Çok sıkıldım." "Bir köy dolusu çocuk vardı arkadaşlık edecek."

"Çocuk onlar, o yüzden de fazla çocuksu hepsi." Taita'yı bırakmadan Meren'e baktı. "Seni de özledim iyi kalpli Meren. Hilto'nun bana nasıl ok atmayı öğrettiğini görsen şaşarsın. Yarış yapacağız, senle ben, hem de çok büyük bir ödül için..." Lafını kesip hayretle Meren'e baktı. "Gözün!" diye haykırdı. "Gözünü iyileştirmişler! Yine çok yakışıklı görünüyorsun."

"Sen de son gördüğümde bu yana büyüüp güzelleşmişsin," dedi Meren. "Ah, budala Meren!" Katıla katıla güldü ve Taita yine kıskandı.

Köye varınca Hilto, Nakonto ve İmbali de döndüklerine çok sevindi. Eve dönüş armağanı olarak Bilto da beş sürahi enfes şarap ve yağlı bir koyun yollamıştı. Hilto ile Nakonto koyunu yüzerken İmbali ve Fenn de kara buğdayla sebze hazırladılar. Daha sonra ateşin başına toplanıp tekrar bir araya gelişlerini kutladılar. Bulut Bahçeleri'ndeki o garip dünyadan sonra o kadar sıcak ve aşına bir ortamdı ki, Eos'un kötülüğü bile uzak, önemsiz görünüyordu.

Nihayet ateşin başından kalkıp odalarına çekildiler. Ayrıldıklarından beri Taita ile Fenn ilk kez baş başa kalıyordu.

"Ah Taita, çok merak ettim. Bana ulaşırsın diye umdum ve kaçırırım diye korkudan uyuyamadım geceleri."

"Seni sıkıntıya soktuğum için özür dilerim küçüğüm. Garip şeylerin olduğu garip bir yerdeydim. Sessiz kalışımın iyi nedenleri olduğunu biliyorsun."

Fenn, büyümüş de küçülmüş bir kadın gibi, "İyi nedenlere dayanmak da kötülerine dayanmak kadar zor," dedi. Taita kıkır kıkır gülüp, onun tuniğini çıkarıp yıkamışını, sonra toprak sürahideki suyla ağzını çalkalayışını seyretti. Taita'nın yüreğini sızlatan bir hızla büyüyüp geliyordu.

Fenn tuniğiyle kurulanıp onu kapının pervazına astı. Sonra gelip Taita'nın yanına yattı, bir kolunu onun göğsüne attı ve iyice sokuldu. "Sen yokken çok soğuk ve boştu burası," diye mırıldandı.

Bu sefer onu başka birine bırakmak zorunda kalmayabilirim, diye düşündü Taita. Belki Hannah, beni tam bir erkek yapabilir. Belki bir gün Fenn ve ben birbirini anlayan, hem ruhen hem de bedenen âşık olan birer kadınla erkek olabiliriz." Onu muhteşem bir kadın olarak kendini de, gölde beliren hayaldeki gibi genç ve güçlü bir erkek olarak hayal etti. Eğer arılar isterse ve o mutluluğa ulaşabilirsek ne harika bir çift olurduk. Fenn'in saçını okşayıp, "Sana keşfettiğim her şeyi anlatmam lazım," dedi. "Dinliyor musun yoksa şimdiden yan uyur durumda mısın?"

Kız doğrulup sert bir şekilde baktı. "Tabii ki dinliyorum. Ne kadar ünlüsün! Sen konuşurken hep dinlerim."

"Tamam, yine yat ve dinle bakalım," dedi. Bir an duraksadı. Konu maya devam ettiğinde ses tonu artık keyifli değildi. "Cadının inini buldum"

"Anlatsana... hepsini anlat. Hiçbir şeyi saklama benden."

Böylece Taita Bulut Bahçeleri'ni ve o sihirli mağarayı anlattı. Sana toryumu tarif etti ve Hannah'ın yaptığı işlerden söz etti. Meren'in, ameliyatını anlattı. Sonra biraz tereddüt etti ama sonunda Hannah'ın kendisi için düşündüğü ameliyatı da anlatacak cesareti topladı.

Fenn uzun süredir bir şey demediği için Taita onun uyduğunu sandı ama kız aniden tekrar doğrulup oturdu ve ciddi bir şekilde Taita'ya baktı. "Yani sana da o sallanan şeyden mi verecek, hani şu İmbali'nin anlattığı gibi şekli ve boyu değişebilen şeyden?"

"Evet." Taita elinde olmadan bu tarife güldü, Fenn ise bir süre şaşkın şaşkın kalakaldı. Sonra tıpkı bir melek gibi gülümsedi ama yeşil gözlerinin dış kenarları şeytani bir şekilde yukarı kalkmıştı. "Keşke benim de olsa onlardan bir tane. Köpek yavrusundan daha eğlenceli bir oyuna benziyor."

Taita bu sözlere güldü ama suçluluk duygusu bıçak gibi keskindi. Zihnine bu iblisçe düşünceleri mağaradaki o çocuk sokmuştu ama Taita da kendini bir yere kapatılıp hiç konuşulmaması gereken konulan konuşurken buluyordu. Fenn yanında, normal bir çocuktan çok daha hızla büyümekteydi. Ama zaten o normal bir çocuk değildi, bu dünyanın normal düzenine uymayan büyük bir kraliçenin yeniden doğmuş haliydi. Bedeni hızla değişirken, ilişkileri de değişiyordu. Taita'nın ona duyduğu sevgi de her gün biraz daha güçleniyordu ama bu sadece bir babanın kızına duyduğu sevgi değildi. Fenn, ona bu yeni tarzıyla, yani gözlerini İran kedisi gibi süzerek baktığında çocuk olmaktan çıkıyordu; o masum yüzeyin altında bir kadın, kozasındaki bir kelebek vardı. Kabukta ilk çatlaklar oluşmaya başlamıştı ve yakında koza parçalanacak, kelebek özgür kalacaktı birlikte olduklarından beri ilk kez Bulut

Bahçeleri'ndeki cadı ikisinin de aklından çıkmıştı ve ikisi de sadece birbirlerini düşünüyorlardı.

SONRAKI GÜNLERDE, BİR YANDAN Yüksek Konsey'in çağrısını beklerken, bir yandan da eski alışkanlıklarına döndüler. Taita ve Fenn sabahın erken saatlerinden öğle yemeğine kadar çalışıyorlardı. Öğleden sonra ya okçuluk çalışıyor ya da Meren ve diğerleriyle birlikte, civarlardaki ormanlarda domuz avına çıkıyorlardı. Nakonto ve İmbali av tazıları gibi çıplak ayakla koşturuyor, hayvanların hakkından gelmek için sadece mızrakla balta kullanıyorlardı. Hilto da kargısıyla onlara katılıyor, Meren ise yeni gözünü keskinleştirmek için yayını kullanıp, yaralı hayvanın işini kılıcıyla bitiriyordu. Yırtıcı, gözü pek, dişleriyle insanı paramparça edebilecek iri, yaşlı erkek domuzların peşine düşüyorlardı. Aslında daha küçük olsalar da dişilerin dişleri daha keskindi ve erkekler kadar saldırgan oluyorlardı; etleri de daha lezzetli. Fenn de Kasırğa'nın üstünde büyük erkek domuzlardan birinin avına katılıp, küçük yeni yayını denemek istediğinde, Taita, ona izin vermedi. Bunlar kısa boyunlu ve çok kalın derili hayvanlardı, ancak en ağır oklarla vurulabilirlerdi. Hörgüçlü sırtları, kabarık siyah kıllarıyla Kasırğa'nın üzengisiyle aynı hizaya geliyorlardı. Bir kafa darbesiyle insanın bacağını kemiğine kadar parçalayabilirlerdi.

Yine de, çalıların arasından homurdanarak yağlı bir dişi çıkınca, Hilto ve Meren geri çekilip, "Bu sana göre Fenn!" diye haykırdılar.

Avı şöyle bir tartan Taita, Fenn'i bırakmaya karar verdi. Kıza hayvanın arkasından hangi açıyla yanaşacağını, eyerden sarkıp, kısa, iki ucu kıvrık süvari yayını nasıl ipi dudaklarına değene dek gereceğini göstermişti. "İlk ok işi bitirmeli," demişti. "İyice yaklaş ve oku kalbine gönder."

Dişi domuz bir tehlikeye maruz kalacağını hissedince hemen döndü ve başını öne eğip saldırıya hazırlandı, keskin beyaz dişleri ağzının iki yanından dışarı çıkıyordu. Fenn, Kasırğa'yı iyice yaklaştırıp domuzun geri çekilmesini sağladı ve o arada okunu göğsüne fırlattı. Okun sivri kenarları damarları, akciğerleri ve yüreği parçaladı. Taita ile ötekiler Fenn'e tezahürat yaptılar.

Taita, "Şimdi de Pers atışı!" diye haykırdı. Bunu büyük Ecbatana ovalarındaki atlılardan öğrenmiş ve kıza da öğretmişti. Kız elindeki yayı bırakmadan ustaca çevirdi ve öbür eline geçirdi. Sonra dizleriyle Kasırğa'yı yavaşlattı ve domuzun belli bir mesafeye kadar yaklaşmasına izin verdi. Eyerde hiç dönmeden, arka arkaya hayvanın göğsüne ve boynuna oklarını fırlattı. Domuz da asla vazgeçmemiş ve yere yığılıp ölene kadar mücadeleyi sürdürmüştü. O yere yığılıncaya, Fenn heyecandan kızarmış bir halde güldü ve ödül olarak hayvanın kuyruğunu, kulaklarını almak üzere atını sürdü.

Taita, "Bugünlük bu kadar yeter!" diye seslendiğinde güneş ufka yaklaşmıştı. "Atlar yorulduğuna göre sizler de yorulmuş olmalısınız. Mutangi'ye dönüyoruz." Köyden iki fersah uzaktaydılar ve yollan sık ormanın içinden geçiyordu. Ağaçların gölgesi yola vurmuştu ve hava karanlıktı. Tek sıra halinde ilerliyorlardı, Taita ve Fenn önden gidiyor, Nakonto ile İmbali de avlan yükledikleri atları yedeğe almış olarak en arkadan geliyordu.

Aniden yolun sağ tarafından gelen dehşet çığlıklarıyla hepsi irkildi. Atlarını dizginlediler ve silahlarına davrandılar. Ormandan koşarak bir kız fırladı. Tunığı çamurlanıp yırtılmış, dizleri sıyrılmış ve çıplak ayakları dikenlerden, taşlardan ötürü kan içinde kalmıştı. Gür siyah saçlarına dallar, yapraklar takılmış, korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu haliyle bile çok güzeldi. Teni ay ışığı gibi, bedeni esnek ve biçimliydi. Atları görünce dönüp ışık görmüş bir kırlangıç gibi onlara doğru koşmaya başladı. "Yardım edin!" diye bağıyordu. "Beni yakalamalarına izin vermeyin!" Meren, onu karşılamak için ileri atıldı. Kız, "Dikkat edin!" diye haykırdı. "Hemen arkamdalar!"

Tam o anda ormandan iki tane iri kıllı gölge fırladı, dört ayak üstünde koşuyorlardı. Meren bir an yaban domuzu olduklarını sandı ama sonra her adımda uzun kollarıyla yerden destek aldıklarını fark etti. Kıza yetişmek üzereydiler.

Meren, "Maymunlar!" diye bağırdı ve hemen yayını gerip öndeki maymuna nişan aldı. Yay sonuna kadar gerip okunu fırlattı. Ok, hayvanın göğsünün üst kısmına isabet etmişti. Maymun kükredi ve okun

sapını saman çöpüymüş gibi yakaladığı gibi fırlattı. Meren bir tane daha fırlattı ve ilk okun dibine yakın bir yere isabet ettirdi.

Şimdi Hilto da dörtnala yardıma koşuyordu. O da yayını gerip öndeki maymunu vurdu. Hayvan kıza o kadar yakındı ki böğürünce kızın dizleri bükülüyordu. Maymun kıza yakalamak için atıldı ama Meren hayvanını aralarına soktu ve eğilip kıza belinden kavradığı gibi atın üstüne aldı. Sonra hızla uzaklaştı. Maymun, arkasından acılı feryatlar atarak, avını elinden kaçırmamanın öfkesiyle tepiniyordu. Öteki maymun da hızla arkadaşına yaklaşmaktaydı.

Hilto uzun kılıcını çekip hayvanın kafasını uçurmak üzere dörtnala saldırdı. Maymun onun geldiğini görmüş ve o tarafa dönmüştü. Hilto yaklaşırken kılıcını indirdi, maymun da ona saldırmak üzere epey yükseğe zıplamıştı. Hilto bu atağı kılıcıyla karşılayıp bronz ucunu tam göğsünün ortasına sapladı. Kılıcın haç biçimindeki sapı, ancak yarım kol boyu girmesine izin veriyordu. Hilto kılıca abanınca hayvan acıyla böğürdü.

İlk maymun ağır yaralı olduğu halde, son gücüyle Meren ve kıza yakalamaya çalışıyordu. Meren önüne oturduğu kıza tuttuğu için ok atamıyordu ve hayvan gittikçe yaklaşmaktaydı. Taita onun ne yaptığını fark edemedi Fenn Kasırğa'yı döndürdü ve yardıma koştu. Taita arkasından, "Buraya gel! Dikkatli ol!" diye boş yere bağırdı. Göğsüne saplı okların dibinden oluk oluk kan kaybeden hayvan bir daha sıçradı ve Meren'in atının sağrısına yerleşti. Ağzını sonuna kadar açmış, sivri sarı dişlerini Meren'in ensesine saplamak üzereydi. Meren atağı karşılamak üzere döndü. Kıza sol eliyle tutarak, sağ eliyle yayının gövdesini hayvanın açık ağzına sokup başını geri itti. Maymun dişlerini yaya geçirip parçalamaya başladı.

Fenn küçük yayını germiş olarak Meren'e yaklaşırken Taita yine, "Dikkat et!" diye haykırdı. "Meren'i vurma!" Kız, onu duyduğunu belli edecek bir hareket yapmadı ve uygun açıyı yakalar yakalamaz okunu fırlattı. Aradaki mesafe iki kol boyundan azdı. Ok, maymunun boynundaki ana damarlardan birini deldi ve ucu öteki taraftan çıktı. Mükemmel bir atıştı.

Hayvan Meren'in yayını bıraktı ve arka üstü yere yuvarlandı. İki eliyle oka yapışıp acıyla böğürerek debelenmeye başladı. İmbali de ok gibi yetişmişti. Baltasını kaldırıp savurdu ve hayvanın kafatasını yumurta kabuğu gibi parçaladı. Nakonto' da yük atlarını bırakmış, koşarak, öteki maymunu hâlâ kılıcının ucunda tutan Hilto'nun yanına gidiyordu. Kısa hançerini iki kez hayvanın boğazına sapladı ve maymun son kez kükredikten sonra can verdi.

Fenn hâlâ Meren'in atıyla yan yana gidiyordu ama artık yavaşlamışlardı. Meren kıza şefkatle göğsüne bastırmıştı. Kız da yüzünü onun boynuna gömmüş, hıçkırıkla hıçkırıkla ağlıyordu. Meren, onu yatıştırmak için sırtını okşadı. "Geçti artık güzelim. Ağlamana gerek yok tatlım. Artık emniyettesin. Seni bırakmam." Bir yandan da keyifle sırıtıyordu.

Fenn onun yanında giderken Taita da öbür yanına gelmişti. "Genç bayan, hangisi daha tehlikeli bilemiyorum," dedi. "Vahşi maymun mu yoksa seni kurtaran adam mı?" Kız son bir hıçkırıkla başını kaldırıp baktı ama kolunu Meren'in boynundan çekmedi, o da çeksün diye bir çaba harcamıyordu zaten. Kızın gözleri hâlâ ıslaktı, burnu da akıyordu. Hepsi ilgiyle ona bakıyordu.

Taita gözyaşlarına rağmen kızın güzel olduğuna karar verdi. Sonra nazik bir sesle, "Bu hayvanlar saldırmadan önce ormanda tek başına ne yapıyordun?" diye sordu.

Kız, "Kaçtım ve canavar maymunlar peşimden geldi," diye hıçkırdı. "Canavar maymun mu?" dedi Meren. Kızın kara gözleri Meren'e dikilmişti. "Biz onlara Öyle deriz. Korkunç yaratıklardır. Hepimiz çok korkarız onlardan." Taita, "Cevabın bir sürü yeni soruya yol açtı. Ama biz baştaki soruya dönelim. Nereye gidiyordun?" diye sordu. Kız gözlerini Meren'den ayırıp ona baktı. "Seni bulmaya geliyordum Büyücü. Yardımına ihtiyacım var. Beni sadece sen kurtarabilirsin."

"Bu cevap da yeni sorular doğuruyor. Basit bir tanesiyle başlayalım mı? Adın nedir çocuğum?"

"Bana Sidudu derler Büyücü," diyen kız dehşetle ürperdi.

"Üşümüştün Sidudu," dedi Taita. "Eve gidene kadar başka soru yok." Taita, Meren'e dönüp ciddileşti ve "Bayan sana rahatsızlık veriyor mu?" diye sordu. "Onu köye kadar taşıyabilecek misin, yoksa indirip yürütelim mi?"

Meren de aynı ciddiyetle, "Onun yaratabileceği her tür sıkıntıya katlanabilirim," dedi. "O zaman burada işimiz bitti bence. Yola devam edelim."

Köye girdiklerinde hava iyice kararmıştı. Diğer evlerde ışık görünmüyordu ve yollarda kimsecikler yoktu. Ahırların önünde atlarından inerken Sidudu bayağı düzelmiş görünüyordu. Yine de Meren risk almadı ve onu ana salona kadar kucağında taşıdı. Fenn ve İmbali lambaları yakıp, ocakta leziz bir av eti yahnisi hazırlarken, Taita da Sidudu'nun yaralarına baktı. Hepsisi de yüzeysel çizikler, berelenmelerdi ve sağına soluna dikenler batmıştı. Taita dikenlerin tümünü çıkarıp, yaralarına merhem sürdükten sonra arkasına dayanıp kızı inceledi. Korku ve nefret dolu bir karmaşa görmüştü. Bu, kafası karışık, mutsuz bir çocuktü ama acı dolu yüzeyin altında temiz ve saf bir aurası vardı. Aslında, erkenden dünyanın kötülükleriyle tanışmak zorunda kalmış, tatlı, masum bir yaratıktı.

"Gel çocuğum," dedi. "Konuşmaya başlamadan önce bir şeyler yiyip içmeli ve uyumalısın." Kız, Fenn'in getirdiği soteyi ve karabuğday ekmeğini yedi. Çanağını son lokmasıyla sıyırıp ağzına atarken, Taita, "Beni bulmaya geldiğini söylemiştin," diye hatırlattı. Kız, "Evet Büyücü," diye fısıldadı. Taita, "Niçin?" diye sordu.

"Başka kimsenin duymayacağı bir yerde yalnız konuşabilir miyiz?" Bunu çekinerek ve istemeden Meren'e bir göz atarak sormuştu. "Tabii ki. Benim odama gidelim." Taita yağ kandillerinden birini aldı. "Gel." Kızı, Fenn'le paylaştıkları odaya götürüp kendi yatağına oturdu ve kıza da Fenn'inkini gösterdi. Sidudu bacaklarını toplayıp oturdu ve yırtık eteğiyle bacaklarını örttü. Taita, "Şimdi anlat bakalım," dedi.

"Jarri'de herkes senin ünlü bir cerrah ve bitkisel tedavi uzmanı olduğunu söylüyor." "O herkes kimdir bilmiyorum ama gerçekten de cerrahım." Kız, "Rahmimdeki bebeği atacak bir ilaç vermeni istiyorum," diye fısıldadı.

Taita şaşırmişti. Böyle bir şey beklemiyordu. Nasıl cevap vereceğine karar vermesi biraz zaman aldı. Sonunda yumuşak bir sesle "Kaç yaşındasın Sidudu?" diye sordu. "On altı, Büyücü."

Taita, "Daha küçük olduğunu sanmıştım," dedi. "Ama önemli değil. Taşadığın çocuğun babası kim? Onu seviyor musun?" Kızın cevabı acı ve sertti. "Sevmiyorum. Ondan nefret ediyorum, keşke geberse," diye patladı. Taita, sonraki sorusunu düşünürken kıza baktı. "Madem nefret ediyorsun niye yattın onunla?"

"Ben istemedim ki Büyücü. Başka şansım yoktu. O zalim ve soğuk bir adamdır. Beni döver ve içime öyle feci bir şekilde girer ki, her yerim kan revan içinde kalır." "Niye onu terk etmiyorsun?"

"Denedim ama beni geri getirmek için canavar maymunları yolladı. Sonra yine dövdü. İçime koyduğu çocuktan kurtulana kadar döver diye umdum ama karnıma vurmamaya dikkat ediyordum."

"Kim o? Adı ne?"

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" Kız biraz duraksayıp, telaşla devam etti. "Hayatımı kurtaran ve buraya kadar taşıyan o iyi adama bile? Beni hakir görmesini istemiyorum."

"Meren mi? Tabii ki anlatmam. Ama merak etmene gerek yok. Kimse seni hor görecektir değil. Sen iyi, cesur bir kızsın."

"Adamın adı Onka... Yüzbaşı Onka. Onu tanıyorsun galiba. Bana senden söz etmişti." Taita'nın eline yapıştı. "Lütfen yardım et baha!" Çaresizlikten Taita'nın elini sarsıyordu. "Ne olur Büyücü! Sana yalvarıyorum! Lütfen yardım et bana! O bebekten kurtulamazsam beni öldürecekler. Onka'nın piçi için ölmek istemiyorum."

Taita duruma bir anlam vermeye başlamıştı. Eğer Sidudu, Onka'nın kadınıysa, Albay Tinat'ın söz ettiği kişi, yani Onka'nın şarabına ilaç katıp, onları almaya Albay Tinat'ın gelmesini sağlayan kişi demektir. Yani onlardan biriydi ve korunması gerekiyordu. "Önce seni muayene etmem lazım, ama elimden gelen her şeyi yapacağım. Fenn'i, yani evlatlığımı çağırırsam rahatsız olur musun?"

"Meren'in arkasındaki maymunu öldüren o güzel, sarışın kıızı mı? ondan hoşlandım. Lütfen çağır." Fenn hemen geldi. Taita, ona yapılması gerekenleri anlatınca, Sidudu'nun yanına oturup elini tuttu. "Büyücü dünyanın en iyi cerrahıdır," dedi. "Sakın korkma."

"Sırtüstü uzan ve tuniğini kaldır," dedi Taita. Kız dediğini yapınca da çabucak ama adamakıllı muayene etti. "Bu çürükler Onka, seni dövünce mi oldu?" diye sordu. "Evet Büyücü."

"Onu senin için öldüreceğim," dedi Fenn. "Onka'dan hiç hoşlanmamıştım zaten ama artık nefret ediyorum."

"Zamanı gelince onu ben öldüreceğim," dedi Sidudu, bir yandan da Fenn'in elini sıkıyordu. "Ama sağ ol Fenn. Umarım dostum olursun."

"Zaten dost olduk bile," dedi Fenn.

Taita muayenesini tamamlamıştı. Sidudu'ya, "Artık örtünebilirsin," dedi.

Kız doğrulup üstünü başını düzeltilti. "Bebek var değil mi Büyücü?" Tebessümü solmuş, yine mahzunlaşmıştı. "Ne yazık ki, evet demek zorundayım. İki ya da üç aylık hamilesin." "Son iki ayımı geçirdim."

"İşin tek iyi tarafı, gebeliğinin fazla ilerlememiş oluşu. Bu durumda cenini almak çok zor olmaz." Kalkıp hekim çantasının yanına gitti. "Sana bir iksir vereceğim. Çok güçlüdür; kusmanı ve bağırsaklarını boşaltmanı sağlar, ama aynı zamanda öteki şeyi de söküp atar." Küçük şişedeki yeşil tozdan, toprak bir çanağa belli bir ölçüde koydu ve üstüne kaynar su ekledi. "Soğur soğumaz bunu iç ve hemen çıkarmamaya çalış."

Kız, acı iksiri öğüre öğüre, yudum yudum içip bitirmeye çalışırken yanında oturdular. Bitirdikten sonra bir süre spazmlar geçirerek oturdu Sonunda sakinleşir gibi oldu. Boğuk bir sesle, "Birazdan iyi olurum, diye fısıldadı.

Fenn kesin bir tavırla, "Bu gece bizimle kalmalısın," dedi. "Yardırmaz gerekebilir."

Gecenin en karanlık vaktinde, Sidudu'nun inlemeleriyle uyandılar. fenn hemen yatağından fırlayıp yağ kandilini yaktı. Sonra Sidudu'nun yağa kalkmasına yardım etti ve kramplarla iki büklüm olan kıızı, bitişikteki küçük odaya götürdü, orada gece için toprak bir lazımlık vardı. Sidudu'nun içi sulu bir ishal şeklinde boşalmadan hemen önce oturağa yetiştiler. Kızın kramplarıyla sancıları saatler geçtikçe biraz daha arttı ve lazımcın üstünde kıvranmaya devam etti. Fenn yanından ayrılmamıştı, kramplar çok şiddetli olduğunda karnını ovuyor, her nöbetten sonra ter içinde kalan alnını, göğsünü siliyordu. Ay battıktan hemen sonra, Sidudu öncekilerden de şiddetli bir sancıyla kıvranmaya başladı. Acıdan, "Ah, bana yardım et İsis Ana'mız. Yaptıklarım için beni bağışla," diye bağıırıyordu. Arkaya kaykılıp ıkındı ve cenin zavallı, kanlı bir jöle yığını halinde oturağa düştü. Fenn, temiz su ve keten bir bezle Sidudu'yu yıkayıp kuruladı. Sonra ayağa kalkmasına yardım edip yatağa götürdü. Taita cenini oturaktan alıp özenle yıkadı ve temiz keten bir örtüye sardı. Cinsiyeti belli olacak kadar büyümemişti. Cenini alıp ahırların yanına gitti, Meren'i de yardıma çağırdı; yerdeki taşlardan birini kaldırıp altındaki toprağı kazdılar ve Tata küçük çıkını içine bıraktı.

Meren taşı tekrar yerine yerleştirirken, Taita alçak sesle, "İsis Ana, bunu sen koru," dedi. "Nefret ve acıyla oluşmuştu. Utanç ve acı içinde öldü. Bu hayatı yaşayamadı. Kutsal Ana, sana yalvarıyoruz, bu küçüğe sonra hayatında merhamet et." Odaya dönünce Fenn, ona sorarcasına baktı. "Gitti," dedi Taita. "Kanama yakında durur ve Sidudu birkaç güne kalmaz iyileşir. Artık korkmasına gerek yok."

'Onu döven hayvan dışında," diye hatırlattı Fenn.

"Doğru. Ama yalnız o değil, hepimiz Yüzbaşı Onka'dan korkmalıyız." Yatağın başına çömelip Sidudu'nun perişan yüzünü inceledi. Ki? derin bir uykuya dalmıştı. "Yanımdan ayrılma Fenn, ama bırak uyuyabildiği kadar uyusun. Benim halletmem gereken meseleler var."

Taita odadan çıkar çıkmaz Nakonto ile İmbali'yi çağırđı. "Maymunları öldürdüğümüz yere gidin. Cesetleri ormana saklayın. Sonra da yük atlarını ve domuz leşlerini bulun. Atılan okları da toplayın ve bizden kalan tüm izleri örtün. Bitirince de hemen buraya dönün." Onlar gider gitmez Taita, Meren ile Hilto'ya, "Albay Tinat, Mutangi'deki ajanının köyün lideri Bilito olduğunu söylemişti," dedi. "Bizden Tinat'a mesaj ulaştırıcak. Gizlice Bilito'ya gidin. Sidudu'nun bizim yanımızda olduğunu Tinat'a haber versin..." O sırada bir sürü atlının dörtnala gelip evin önünde durdukları duyuldu. Sonra bağırarak verilen emirler köyü sardı, kapılar çarpılıyor, kadınlar ağlıyor, çocuklar sızlanıyordu. "Korkarım çok geç," dedi Taita. "Askerler geldi bile. Eminim ki Sidudu'yu arıyorlar."

"Onu saklamamız lazım." Meren ayağa fırlamıştı. Tam o sırada kabaralı sandaletlerin ahırların önündeki taşlıktan eve doğru yaklaştığı duyuldu ve kapı güm güm vuruldu. Meren kınındaki kılıca davrandı. "Yüksek Konsey adına, kapıyı açın!" Bu Onka'nın kızgın sesiydi. Taita alçak sesle, "Kılıcı yerine bırak," dedi Meren'e. "Kapıyı aç ve içeri al onları." "Ama Sidudu ne olacak?" Meren, Taita'nın odasına doğru baktı, çok sinirliydi.

"Fenn'in sağduyusuna güvenmek zorundayız," diye cevap verdi Taita. "Onka daha fazla şüphelenmeden kapıyı aç." Meren kapıya gidip sürgüyü kaldırdı. Onka içeri daldı. Taita, "Ah, Yüzbaşı Onka," diye karşıladı onu. "Bu beklenmedik ziyaretinizi neye borçluyuz?"

Onka biraz çaba harcayarak kendini toparladı. "Anlayış göstermenizi diliyorum Büyücü, ama kaçak bir kızı arıyoruz. Akli başında değil ve tehlikeli olabilir." "Kaç yaşında, nasıl biri?" "Genç ve güzeldir. Onu gördünüz mü?" "Ne yazık ki hayır." Taita merakla Meren'e baktı. "Bu tarife uyan birini sen gördün mü albay?"

"Görmedim." Meren çok iyi bir yalancı sayılmazdı ve Onka kuşkuyla yüzünü inceliyordu. Meren, "Büyücü'yü ve onun ev halkını rahatsız etmeden önce sabahı beklemeliydiniz," diye püskürdü.

Onka içtenmiş gibi görünmeye zahmet etmeden, "Bir kez daha özür dilerim," dedi. "Ama mesele acil ve sabahı bekleyemem. Evi arayabilir iniyim?"

"Ben ne dersem diyeyim bunu yapacaksınız zaten," diye gülümsedi Taita. "Ama çabuk olun ve lütfen bir an önce huzura kavuşturun."

Onka iç odaya giden kapıya atılıp hızla açtı ve içeri daldı.

Taita da peşinden gelmiş ve kapının ağzında durmuştu. Onka odanın ortasındaki yatak ve kürk battaniye yığınınna gitti. Kılıcının ucuyla örtüleri kaldırdı. Altlarında kimse yoktu. Odayı gözleriyle tarayıp hemen bitişikteki tuvalet odasına daldı ve lazımlığı görünce yüzünü buruşturdu. Tekrar odaya döndü ve bu kez daha dikkatle araştırdı. Meren de Taita'nın yanına geldi. "Boş!" dedi heyecanla. Onka hemen ona döndü. "Şaşırmış gibisin." "Hiç de değil," diye savunmaya geçti Meren. "Sadece Büyücü'nün Elemiş olduğu şeyi bir daha belirttim."

Onka bir an ona bakıp Taita'ya döndü. "Sadece görevimi yaptığımı biliyorsunuz Büyücü. Evin kalanını da aradıktan sonra sizi kaleye götürme emri aldım. Oligarşlar bekliyor. Lütfen hemen gitmek üzere hazırlanın."

"Pekâlâ. Gecenin bu saati hiç uygun değil ama Yüksek Konsey" buyruklarına boyun eğeceğim." Onka, Meren'i kenara itip odadan çıktı.

Onlar çıkar çıkmaz Taita İç Göz'ünü açtı. Odanın karşı köşesinde it ayrı auranın titreştiğini hemen gördü. Üzerlerine konsantre olunca Fenn ile Sidudu ortaya çıktılar. Fenn, sol koluyla kızı koruması altına almıştı Öteki eliyle de Taita'nın altın tılsımını tutuyordu. Aurasını soluk bir ışm, indirgemişti. Sidudu'nun aurası dehşet içinde dans edip kıvranıyordu ama buna rağmen Fenn ikisini de koruyucu

büyüsünün arkasında gizlemeyi başarmıştı. Taita, Fenn'in gözünün içine baktı ve ona sözsüz bir mesai gönderdi. "Bravo sana. Öylece kalın. Ortalık yatışınca Meren'i size yollayacağım. Sizi buradan daha iyi bir yere götürür."

Mesajı alırken Fenn'in gözleri büyüdü, sonra yine kısıldı ve "Dediğini yapacağım," diye cevap verdi. "Onka, Konsey'in seni çağırdığını söyledi. Ayrı kaldığımız süre boyunca senin için dua edeceğim."

Taita bir süre daha gözlerini ondan ayırmadı. Bütün gücüyle, onun için duyduğu korkuyu bastırıp, ona sevgi ve korumasını yolladı. Kız, ona gülümsedi ve aurası her zamanki ateşli ve güzel halini aldı. Sağ elinde tılsımı tutarak, Taita'ya doğru daire biçimindeki kutsama işaretini yaptı. Taita, "Gizlenmeye devam edin," diye bir daha tembih etti ve odadan çıktı.

Meren salonda tek başına bekliyordu ama Taita, Onka ile adamlarının evin arkasını alt üst ettiklerini duyabiliyordu. "Beni iyi dinle Meren," dedi ve iyice yanına sokulup alçak sesle konuşmaya başladı. "Fenn ile Sidudu hâlâ odamdalar." Meren konuşmak için ağzını açtı ama Taita elini kaldırıp susturdu. "Fenn bir gizlenme büyüğü yapmış. Onka ile ben kaleye gitme üzere ayrılınca, onların yanına gidebilirsin. Bilito'ya Tinat'a iletmesi ıy bir mesaj ulaştırman gerekecek. Kızların durumunun ne kadar nazik bir duruma geldiğini anlat. Ben yokken ki bu uzun bir süre olabilir, onları gizleyecek bir yer bulması lazım. Oligarşların beni yine Bulut Bahçeleri'ne göndermek niyetinde olduğunu tahmin ediyorum." Meren endişeli görünüyordu. "Çok acil bir durum olursa ya da amacımıza ulaşırsak Fenn'le yıldızlar üzerinden haberleşirim. Bu arada siz de Tinat'la hepimizin Jarri'den koruması için gereken hazırlıklara devam etmelisiniz. Anladın mı?"

"Evet Büyücü."

"Bir mesele daha var iyi kalpli Meren. Her şeye rağmen Eos'a direnemeyebilirim. Beni de bütün diğerleri gibi tüketip yok edebilir. Böyle bir şey olursa, her şey bitmeden Fenn'i uyarmaya çalışırım. Sakın beni kurtarmaya kalkmayın. Fenn'i de al ve Jarri'den hep birlikte kaçın. Karnak'a ulaşmaya çalışın ve olanları Firavun'a anlatın."

"Peki Büyücü."

"Fenn'i hayatın pahasına koru. Canlı canlı Eos'un eline düşmesine izin verme. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum Büyücü. Horus'a ve kutsal üçlüye böyle bir şey olmasın diye dua edeceğim, ama Fenn'i ve Sidudu'yu sonuna kadar koruyacağım."

Taita gülümsedi. "Evet benim eski ve güvenilir dostum. Sidudu bunca zamandır beklediğin kişi olabilir."

"Prenses Merykara'nın ona ilk âşık olduğum zamanlardaki halini hatırlatıyor bana," dedi Meren.

Taita, "Sidudu'nun verebileceği mutluluğu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun Meren," diye fısıldadı. "Ama artık sus. Onka geliyor."

Onka fırtına gibi odaya daldı. Hislerini gizlemek zahmetine katlanmamıştı. Taita, "Onu buldunuz mu?" diye sordu.

"Bulamadığımı biliyorsunuz." Onka tekrar Taita'nın odasına gidip bir süre orada dikildi, boş odayı kuşkuyla süzüyordu. Sonra başını öfkeyle sallayarak tekrar Taita'nın yanına döndü. "Bir an önce kaleye doğru hareket etmemiz lazım."

"Eğer oligarşlar beni Bulut Bahçeleri'ne gönderecekse kalın giysilere ihtiyacım olacak."

"Her şey temin edilecektir," dedi Onka. "Gelin."

Taita veda anlamında Meren'in omzunu sıktı. "Kararların titiz, yüreğin pek olsun," dedi ve Onka'nın ardından ahırlara doğru gitti. Onka'nın adamlarından biri eyerlenmiş bir kısrağın başını tutuyordu. Taita hemen durdu.

"Benim kısırağım, Duman Yeli nerede?"

"Seyisler onun aksadığını ve binemeyeceğinizi söyledi," diye cevap verdi Onka. "Gitmeden önce onu görmem lazım."

"Mümkün değil. Aldığım emre göre sizi hiç oyalanmadan kaleye götürmem lazım." Taita biraz daha tartıştı ama işe yaramadı. Çaresiz bir şekilde Meren'e baktı. "Ben Duman Yeli ile ilgilenirim Büyücü. Merak etme." Taita tanımadığı ata bindi ve yola koyuldular.

OLIGARŞLARIN SARAYINA VARDIKLARINDA ERTESİ sabahın yarısını geçmişlerdi. Taita bir kez daha bekleme odasına alındı. Sıcak su dolu leğende elim yüzünü yıkayıp, saray görevlilerinden birinin tuttuğu temiz keten havluyla kurulandı. Aynı hizmetli baharatlı tavuk ve bir çanak kırmızı şarap getirdi. Sonra teşrifatçı gelip Taita'yı Yüksek Konsey salonuna aldı. Büyük bir saygıyla, hemen kürsünün önündeki yün mindere oturttu. Taita, ona tesekkür anlamında bakıp, dikkatini deri perdeye yöneltti. Eos'un izine rastlamamıştı. Gevşedi ve önündeki uzun bekleyiş için kendini hazırladı.

Ancak, kısa bir süre sonra muhafızlar içeri girip kürsünün altındaki yerlerini aldılar. Teşrifatçı oligarşların geldiğini ilan etti. "Yüksek Konsey'in onurlu lordlarına biat edin."

Taita, başını yere değdirdi ama bir yandan da perdeden içeri girmekte olan lordları inceliyordu. Yine en önde Lord Aquer vardı. Onların sadece iki kişi olduklarını anlayan Taita şaşırılmıştı. Lord Caithor yoktu. Aquer ve diğeri kendi taburelerine yerleşip, üçüncüsünü boş bıraktılar.

Aquer gülümsedi. "Hoş geldin. Lütfen rahatına bak Büyücü. Dostlar arasındasın." Taita şaşırıldı ama belli etmemeye çalıştı. Doğrulup, sırtını minderlere yasladı. "Çok naziksiz Lord Aquer," dedi. Aquer yeniden gülümsedi ve teşrifatçıyla, muhafızların komutanına, "Yalnız kalmak istiyoruz," dedi. "Lütfen çıkın ve çağrılana kadar gelmeyin. Kimsenin Kapıları dinlememesini sağlayın."

Muhafızlar mızraklarının diplerini yere vurup, düzenli bir şekilde çıktılar. Teşrifatçı da iki büklüm vaziyette, arka arka giderek onları takip etti.

Herkes çıkıp kapılar kapanınca Aquer yeniden konuştu. "Son görüşmemizde sana soylu Lord EkTang'ı tanıştırmamıştım." Taita ve konsey üyesi başlarını eğerek selamlaştılar. EkTang, kısa, tombul bir adamdı, yaşı pek belli olmuyordu ve Asyalıların fiziğine sahipti. Gözleri kömür karası ve ulaşılmazdı. Lord Aquer devam etti. "Bulut Bahçeleri'nin cerrahlarından mükemmel raporlar aldık. Albay Cambyses'in ameliyatı çok başarılı olmuş."

"İnanılmaz bir başarıydı," dedi Taita. "Gözünü yeniden kazandı. Üstelik tamamen normal görünüyor. Öteki gözünden ayırt etmeye imkân yok."

"Cerrahlarımız yeryüzünün en iyileridir ama asıl büyük başarıları bundan sonra gelecek." Taita, sorar gibi başını yana eğdi ama sessiz kaldı.

"Bu konuya tekrar döneceğiz," dedi Aquer gizemli bir tavırla, belli ki Taita'yı meraklandırmak istiyordu. Sonra, aniden, konuyu değiştirdi. "Lord Caithor'un burada olmadığını fark etmişsinizdir," dedi. "Ettim lordum. Yokluğuna şaşırırım."

"Kendisi yaşlı bir adamdı ve yılların yorgunluğunu taşıyordu. On gün önce uykusunda öldü ne yazık ki. Huzur içinde ve acı çekmeden."

"Umarım hepimiz böyle şanslı oluruz," dedi Taita. "Ama gidişinden ötürü yasınızı paylaşıyorum."

"Hassas bir insansın," dedi Aquer. "Ama Yüksek Konsey'de bir boş yer kaldığı da bir gerçek. Yakında adı sana da açıklanacak olan tek gerçek tanrıçamıza danıştık ve uzun uzun dua ettik." Taita teşekkür anlamında başını eğdi.

Aquer devam etti. "Konsey'de Lord Caithor'un yerini almaya son derece uygun bir adam olduğuna karar verdik. Bu kişi sensin Gallalalı Taita."

Taita yine başını eğdi ama bu sefer gerçekten nutku tutulmuştu.

Aquer yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürdü. "Yüksek Konsey, Lord Taita olarak asil mertebesine yükseltmeni kararlaştırdı." Taita yine başını eğdi. "Fakat, seçilmen için tek bir engel var. Konsey üyelerinin tamamen sağlıklı olması gerekir. Sen ise Lord Taita, kendi kabahatin olmasa bile, bu pozisyonu almana engel olacak ciddi bir soruna sahipsin. Ama böyle bitmesi gerekmiyor. Himayendeki Albay Cambyses tedavi için Bulut Bahçeleri'ne gönderildi ama bunu hak etmiş olduğu için değil. Böyle olağanüstü ameliyatlara ancak toplumumuzun en değerli üyelerine yapılabilir. O tür bir tedaviye paha biçmek zordur. Sonra bu konuda daha çok şey öğreneceksin. Düşük ve orta rütbeli

subaylar genelde bu hakka sahip olmaz. Cambyses'in seçilmesinin nedeni seni olasılıklar hakkında ikna etmektir. Bu örneği gözünle görmesen mutlaka kuşku duyacak ve bu tür bir ameliyata yanaşmaktan kaçınacaktın."

"Söyledikleriniz kuşkusuz doğru. Ancak, Meren Cambyses'in seçilmiş olmasına seviniyorum."

"Hepimiz öyle," dedi Aquer yarım ağız. "Artık bunun konumuzla ilgisi yok. Önemli olan, cerrahların seni muayene etmiş olması ve bir soylu ve Yüksek Konsey üyesi olarak ayrıcalıklı bir tedavi için hak kazanmış olman. Cerrahlara senin yakında orada olacağın bildirildi. Hazırlıkları önemli ölçüde ilerledi, sana bu yüzden geç haber verdik. Bu tür hazırlıklar zaman alıyor, ama artık tohumların hasadı yapılmış durumda. Cerrahlar seni bekliyor. Sana önerilen bu fırsatı kullanmaya hazır mısın?"

Taita gözlerini kapatıp, parmaklarını gözlerine bastırarak düşünmeye başladı. Bütün girişimlerimiz buna bağlı, diye geçirdi içinden. Eos'a yeterince yaklaşabilmem için başka yol yok. Ancak, bu heyet cadının talimatıyla hareket ediyor. Başarı şansım pamuk ipliğine bağlı. Sonucu öngörmeye imkân yok ama riski göze almak zorundayım. Kesin olan tek şey, bütün bunların cadının zehrine bulanmış olduğu ve bu nedenle sadece uğursuz değil tehlikeli yanının ağır bastığı. İç mücadelesi sürerken kapalı gözlerini ovuşturdu. Acaba temelde hangi dürtüyle hareket edeceğim? Bu işi yaparsam, Firavun ve Mısır için mi, yoksa Taita ve onun bencilce arzuları için mi yapacağım? Kendisini acımasızca sorguluyordu. Sonra aynı katılıkla, dürüst bir yanıt verdi. Her ikisi için. Yalan'a karşı Doğru'nun kazanması için ama aynı zamanda kendim ve Fenn için. Tam bir erkek olmanın ne demek olduğunu bilmeye hasretim. Onu tüm ruhumu tüketecek bir güçle sevebilmeye hasretim. Sonra elini indirip gözlerini açtı. "Hazırım," dedi.

"Cevabını bu kadar ciddiyetle düşünerek akıllıca davrandın, ama kararına sevindim. Bu gece sarayda onur konuğumuz olacaksın. Sabahleyin de dağa ve yeni bir hayata doğru yola çıkarsın."

ERTESİ SABAH YOLA ÇIKTIKLARINDA müthiş bir fırtına ortalığı kasıp kavuruyordu. Yukarı tırmandıkça amansız soğuk artıyordu. Taita, tipiyle savrulan karların ve parlayan buzların arasında neredeyse görünmez hale gelen Onka'nın atını takip ediyordu. Yolculuk bu sefer daha uzun sürmüş gibiydi ama nihayet karların arasından tünelin girişi görüldü. Tüneli koruyan canavar maymunlar bile rüzgârdan sinmişti ve Taita geçerken buz tutmuş kirpiklerini kırıştırıyorlardı. Taita rahatlayarak Onka'yı takip etti, fırtınadan kurtulmuşlardı.

Dağı aştılar; nemli karanlıktan ve meşalelerin titrek ışığından çıkıp kraterin ılık güneş ışığıyla karşılaştılar. Tünel çıkışındaki canavar maymunları geçtiler ve Bulut Bahçeleri'nin muhteşemliği önlerine serildi. Kraterin güzellikleri karşısında Taita'nın yine morali yükselmişti. Artık tanıdık gelen orman yolunu geçtiler ve buhar tüten gök mavisi göle geldiler. Kum setlerinin üstüne timsahlar yatmış güneşleniyordu. Taita ilk kez onları suyun dışında görüyordu ve büyüklükleri karşısında hayrete düşmüştü. Atlar yaklaşırken timsahlar çarpık bacaklarının üstünde yükselip suyun kıyısına yürüdüler ve zarafetle suya dalıp gözden kayboldular.

Ahırlara ulaşıncı hizmetliler ve seyisler tarafından karşılandılar. Seyisler atları aldı ve vekilharç Taita'yı Meren'le kalmış oldukları odalara götürdü. Yatağa yine temiz örtüler serilmişti, ocakta ateş yanıyordu ve sıcak su kaplan hazır beklemekteydi.

"Umarım her şey arzu ettiğiniz gibidir Saygıdeğer Büyücü. Eğer herhangi bir eksik varsa çan çalmanız yeter." Kapının yanına asılmış olan çan kolunu gösterdi. "Bu akşam Dr. Hannah sizi özel bölümünde yemeğe bekliyor." Vekilharç geri geri kapıya doğru çekildi, iki adımda bir yerlere kadar eğiliyordu. "Güneş batarken sizi almaya geleceğim."

Taita yıkandıktan sonra dinlenmek için uzandı ama uyumayı başaramadı. Yine aşırı heyecan doluydu ve dolaylı bir beklenti içindeydi. Daha önce olduğu gibi, bu duygunun yine kendi içinden değil bir dış kaynaktan geldiğinin farkındaydı. Kendini toparlamaya çalıştı ama pek başaramadı. Vekilharç geldiğinde temiz bir tunik giymiş olarak hazır bekliyordu.

Dr. Hannah, onu kapıda eski bir dost gibi karşılayıp içeri aldı. Asalet payesi ile ilgili haberi duymuştu ve Taita'ya Lord Taita diye hitap ediyordu. İlk işi Meren'i sormak oldu ve Taita'dan iyi haberleri alınca sevindi. Yemekte üç konuk daha vardı. İçlerinden biri Gibba'ydı ve o da Hannah gibi Taita'yı cana yakın bir nezaketle karşılamıştı. Öteki iki konuk yabancıydı.

Hannah, "Bu Dr. Assem," dedi. "Lonca'mızın seçkin bir üyesidir. Ameliyatlarda ve eczacılıkta bitki, sebze kullanımı konusunda uzman kendisi."

Assem canlı, zeki bir yüzü olan, ufak tefek, neşeli bir adamdı. Taita aurasından onun muazzam bir bilgi birikimine sahip bir Uzun Yaşayan olduğunu anladı ama bilgin değildi.

"Dr. Rei'yi de takdim edebilir miyim? O da hasarlı veya kopmuş tendonları ve sinirleri yeniden bağlama konusunda uzmandır. İnsanın kemik yapısını, özellikle de kafatasıyla dişleri, omurları, el ve ayak kemiklerini yaşayan tüm cerrahlardan iyi bilir. Dr. Assem ve Dr. Rei de ameliyatına katılacaklar."

Rei'nin kaba, neredeyse erkeksi yüz hatları ve iri, güçlü elleri vardı. Taita, kadının zeki biri olduğunu ve aklını sadece işine verdiğini gördü.

Sohbetleri heyecan verici ve eğlenceliydi. Taita onların üstün zekâsından hoşlanmıştı. Hizmetli çanaklarını hep dolu tuttuğu halde, hepsi de ölçülü davranıyor ve şaraptan sadece ara sıra birer yudum alıyorlardı.

Bir aşamada konu meslek etiğine geldi. Rei uzakdoğu krallıklarının birinden gelmişti. Çin imparatorunun savaşta aldığı esirleri cerrahlara teslim ettiğini anlattı. Esirler üzerinde canlı canlı teşrih işlemleri ve deneyler yapılmasını teşvik ediyordu. Hepsi imparatorun vizyon ve anlayış sahil bir adam olduğuna karar verdiler.

Hannah, "İnsanlığın büyük çoğunluğu, evcil hayvanların sadece bir kat üstündedir," diye ekledi. "İyi bir hükümdar elbette hayatın bütün gerekliliklerini ve her türlü rahatı sağlamak için elinden geleni yapmalıdır. Ama ne pahasına olursa olsun her hayatın kutsal olduğu gibi fikirlere de kapılmamalıdır. Nasıl ki bir general savaş kazanmak için askerlerini mutlak bir ölüme gönderebiliyorsa, bir imparator da, uyduruk, sözde insanlık kriterlerine göre değil, devletin ihtiyaçlarına göre ölüm ve yaşam kararlarını vermeye hazır olmak zorundadır."

Rei, "Tümüyle katılıyorum ama bence dahası da var," dedi. "Karar verilirken insanın değeri de göz önüne alınmalı. Bir köle veya kaba saba bir asker, yüzlerce yıllık bilgi birikimine sahip bir bilim adamıyla ya da bilginle bir tutulamaz. Köleler, askerler ve aptallar ölmek için doğar. Bunu iyi bir amaç uğruna yaparlarsa çok daha iyi olur. Toplum için değeri paha biçilmez olan âlimler ve bilim adamları mutlaka korunmalıdır."

"Aynı fikirdeyim Dr. Rei. Bilgi ve deneyim en büyük hazinelerdir, yeryüzünün bütün altın ve gümüşlerinden daha değerlidir," dedi Assem. "Zekâmız, mantığımız ve hafızamız bizi öteki hayvanlardan ve bunlara sahip olmayan alt insanlık kitlesinden üstün kılar. Siz ne düşünüyorsunuz Lord Taita?"

Taita ihtiyatlı bir şekilde, "Net veya açık bir çözüm yok," diye cevap verdi. "Bu konuyu sonsuza kadar tartışabiliriz. Ama ben de, soğukkanlılıkla kurban vermeyi gerektirse dahi, halkın iyiliğini ön planda tutmaktan yanayım. Savaşlarda askerleri yönettim. Onları ölüme yollamanın ne kadar acı bir karar olduğunu bilirim. Ama özgürlük veya huzur tehlikedeyse gözümü kırpmadan gerekli emirleri veririm." Kendi inançlarından çok onların duymak istediklerini dile getirmişti. Onu tetikte dinlediler ama sonra rahatladılar ve biraz daha açıldılar. Sanki onlara geçiş belgelerini göstermiş ve onlar da bariyerleri kaldırıp onu aralarına kabul etmişlerdi.

Güzel yemeklere ve şaraba rağmen fazla oturmadılar. Gibba ilk aya&a kalkan kişi oldu. "Sabah erken kalkmamız lazım," diye hatırlattı; hepsi kalkıp Hannah'a teşekkür ettiler ve ayrıldılar.

Taita gitmeden önce Hannah, "Onlarla tanışmanı istedim, çünkü yarın bana asistanlık yapacaklar," dedi. "Yaraların, himayendeki adamınkilerden çok daha derin ve üstelik aradan yıllar geçmiş. Yapacak daha çok işimiz olduğundan fazladan ellere ve deneyime ihtiyacımız var. Dahası, Albay Cambyses'te olduğu gibi ameliyatı odanızda yapamayız. Seni ilk muayene ettiğim salonda yapacağız." Taita'yı kolundan tutarak kapıya kadar geçirdi. "Yarın sabah öteki cerrahlarla birlikte son muayeneyi yapıp ameliyat stratejimizi planlayacağız. Umarım huzurlu bir gece geçirirsin Lord Taita."

Vekilharç, Taita'yı odasına götürmek üzere bekliyordu ve Taita geçtikleri karmaşık yolları hiç düşünmeden adamın peşine takıldı. Düşünceleri bir ağlama sesiyle bölündüğünde, o gece katıldığı sohbeti geçiriyordu aklından. Dinlemek üzere durdu. Ses pek uzaktan gelmiyordu ve hiç kuşkusuz bir kadının sesiydi. Büyük bir çaresizlik içindeymiş gibi ağlıyordu kadın. Vekilharç, Taita'nın durduğunu fark edince dönüp arkasına baktı.

Taita, "Kim bu kadın?" diye sordu.

"Bunlar ev kölelerinin hücreleri. Belki bir kabahatinden ötürü cezalandırılmıştır." Adam umursamazlıkla omuz silkti. "Lütfen siz merak buyurmayın Lord Taita. Gitmemiz lazım."

Taita meseleyi kurcalamanın bir yolu olmadığını anlamıştı. Adamın aurası yola gelmez biri olduğunu, sadece üstlerinin emirlerini yerine getirdiğini gösteriyordu.

"Gidelim bakalım," dedi, ama o andan itibaren yolu dikkatle izledi. Bu adamdan kurtulunca geri dönerim, diye karar vermişti. Ancak, ağlayan kadına duyduğu ilgi hızla azaldı ve odasına ulaştığında tamamen silindi gitti. Yatağına uzandı ve neredeyse anında derin, rahat bir uykuya daldı.

KAHVALTISINI BITİRİR BITİRMEZ VEKILHARÇ tekrar geldi. Taita'yı, Hannah'ın bölümüne götürdü, dört cerrah orada kendisini bekliyordu. Hemen işe koyuldular. Taita açısından, kendisine danışılmaması ve hissiz bir et parçası muamelesi görmek tuhaftı.

Önce sıkı bir muayeneden geçirdiler, sindirim sisteminin atıkları, nefesinin kokusu, cildinin durumu ve ayak tabanları bile atlanmadı. Dr. Rei, Taita'nın ağızını açıp diline, dişlerine, alt ve üst damaklarına baktı. "Lord Taita'nın dişleri oldukça yıpranmış ve aşınmış Dr. Hannah, köklerde de ciddi çürükler var. Ağrı yapıyordur mutlaka bunlar. Öyle değil mi lordum?" Taita'nın homurtusu yorumsuzdu ve Dr. Rei devam etti. "Çok yakında sağlığı açısından önemli sorunlar yaratır ve giderek ölüm tehlikesine yol açar. Bunlarda mümkün olan en kısa zamanda çekilmeli ve damaklara yeniden tohumlama yapılmalı."

Hannah hemen bu fikri benimsedi. "Ben zaten kasıktaki bölge dışında da bazı yenilemeler yapılması gerekeceğini düşünmüş ve fazladan hasat yaptırmıştım. Damağa yetecek kadar da tohum var elimizde."

Sonunda asıl yaraların olduğu bölgeye geldiler. Taita'nın alt kısmına eğilip, yaralı bölgeyi yokladılar, mıncıkladılar. Rei bir kumpasla ölçüm yaptı, küçük, inci gibi hiyerogliflerle papirüsün üstüne birtakım notlar yazdı. Bir yandan da sakatlanmış bölge hakkında serinkanlı tespitlerde bulunuyorlardı.

"Yara izinin olduğu dokuyu tamamen kesip atmak lazım. Tohumların tutması için doğruca ete ve açık kan damarlarına ulaşmak gerekiyor,"

Hiyen Hannah, Rei'ye döndü. "Ana sınırların yerini saptayıp, hangilerinin anlı olduğunu söyleyebilir misin?"

Rei, sinir uçlarını izlemek için bronz bir iğne kullandı. Bu sondaya dayanmak işkenceydi. Taita hemen acıyı süzmek üzere zihnini kontrol altına aldı. Rei onun ne yaptığını fark edince katı bir tavırla, "Acıyı bastırma yeteneğinize hayranım Lord Taita sonradan çok işinize yarayacak bir özellik bu. Ancak, muayenem boyunca bunu yapmamalısınız. Yoksa etinizin hangi kısımlarının ölü olduğunu ve kesilmesi gerektiğini, hangilerinin üstüne tohum ekebileceğimiz yerler olduğunu anlayamam.'"

Hannah'ın neşterine yol göstermek üzere Taita'nın kasık bölgesine siyah boyayla çizgiler ve semboller yapıyordu. İşini bitirip kenara çekildiğinde, Taita'nın kasığında yüzlerce minik nokta kanıyordu ve Taita çektiği ıstıraptan kan ter içinde kalmıştı. O toparlanırken, dört cerrah Rei'nin vardığı sonuçları tartışmaya başladılar.

Hannah, diğerlerine, "Neyse ki elimizde her zamankinden fazla tohum var," dedi. "Ekim yapmamız gereken alan daha önce saptadığımdan büyük. Yeni dişler için gereken tohumları da hesaba katarsak, bütün harmanı kullanmamız gerekecek."

"Gerçekten öyle. Açık alan çok geniş ve iyileşme süreci daha önceki hastalarımızinkinden uzun sürecek," dedi Gibba da. "Bu arada, yaraya bulaşma olmadan idrar ve dışkı kanallarını ayırabilecek miyiz?"

"Anüs işin içine girmeyecek ve her zamanki işlevini yerine getirecek. Ancak, idrar yoluna bakır bir boru yerleştirmek niyetindeyim. Başlangıçta idrar buradan atılacak, ama tohumlar tutup da açık yaranın üstünü kaplar kaplamaz, organın normal büyümesini sağlamak için çıkartacağız."

Konu kendisi olduğu halde, Taita da bu tartışmayı tarafsız bir şekilde izlemeyi, hatta ötekilerin beğendiği katkılarda bulunmayı başarıyordu. Ameliyatın tüm yönleri, bütün ayrıntılarıyla konuşulduktan sonra, Assem son kez ona döndü. "Acıyı bastırmak için kullanabileceğim bitkiler var ama belki gerek kalmaz. Dr. Rei sizi muayene ederken acıyı kontrol etme tekniğinize hayran kaldım. Bunu ameliyat sırasında da kullanabilirmisiniz, yoksa iksirlerimden hazırlayayım mı sizin için?"

"Eminim ki onlar daha etkilidir ama acıyı kendim kontrol etmeyi tercih ederim." "Tekniğinizi büyük

bir dikkatle izleyeceğim."

Hannah, sonuca varmak üzere muayeneyi bitirip Taita'ya odasına gidebileceğini söylediğinde öğleden sonranın ortasına gelmişlerdi. Taita çıkarken, Hannah, "Dr. Assem bitkisel bir iksir hazırlayıp, küçük yeşil bir şişeye yatağının yanına bıraktı. Bir çanak ılık suyla iç onu. Bağırsaklarını çalıştırıp ameliyata hazırlayacak. Ve lütfen bu gece ve yarın sabah başka hiçbir şey yiyip içme. Sabah, gün ışığı yeterli olur olmaz başlamak niyetindeyim. Kendimize bol zaman tanımak zorundayız. Ne gibi beklenmedik güçlüklerle karşılaşacağımızı kestirmeye imkân yok. Ameliyatı gün ışığında bitirmemiz şart. Yağ kandillerinin ışığı yeterli olmaz." Taita, "Hazır olacağım," diye garanti verdi.

ERTESI SABAH TAITA, HANNAH'IN odasına geldiğinde, kadının cerrah ekibi toplanmış bekliyordu. Taita'nın, Meren için geldikleri zamandan hatırladığı iki görevli soyunmasına yardım etti. Tamamen çıplak kalınca onu taş masaya götürüp sırtüstü yatırdılar. Taş, altında sert ve soğuktan ama yeraltı kanallarıyla ısıtılan oda sıcaktı. Dört doktor da bellerine kadar çıplaktı ve sadece beyaz keten peştamallara sarınmışlardı. Hannah ile Rei'nin göğüsleriyle üst bedenleri genç kadınlarınkı gibi diri ve yuvarlak hatlıydı, tenleri de kırışksız, düzgündü. Taita onların bu halde kalabilmek için kendi gizli becerilerini kullandıklarını düşündü ve kadınların ebedi güzellik düşkünlüğüne hafifçe gülümsedi. Sonra kendisini düşündü. Burada bıçak altına yatmayı beklerken benim onlardan ne farkım var? Gülümsemeyi kesti ve son kez odaya göz gezdirdi. Yakındaki başka bir masanın çeşitli gümüş, bakır ve bronz cerrahi aletleriyle dolu olduğunu fark etti. En azından elli tane parlak neşterin düzgün bir şekilde beyaz mermere dizili olduğunu görünce şaşırıldı.

Hannah onun ilgisini fark etmişti. "Keskin bıçaklarla çalışmayı severim," diye açıkladı. "Hem senin hem de benim rahatım açısından." Başka bir masanın başında oturmakta olan iki teknisyeni gösterdi. "Bu adamlar yetenekli bıçakçılardır. Körelen her neşteri hemen yeniden keskinleştirirler. Gün bittiğinde onlara müteşekkir olacaksınız." Sonra asistanlarına döndü. "Eğer her şey hazırsa başlayabiliriz."

İKİ ERKEK HASTABAKICI TAITA'NIN alt kısmını keskin kokulu bir sıvıyla sildi. O arada cerrahlar da içinde aynı sıvıdan bulunan bir çanakta ellerini ve kollarının dirseğe kadar olan kısmını yıkıyordu. Dr. Rei, Taita'nın yanına geldi. Bir gün önce yaptığı çizikler ancak görünecek kadar solmuştu. Kadın hepsinin üstünden bir daha geçtikten sonra kenara çekilip Hannah'a yer açtı.

"İlk kesiyi yapmak üzereyim. Lord Taita, lütfen acıya karşı kendini hazırlar mısınız?"

Taita çıplak göğsünde yatan Lostris Tılsımı'm sıkıca kavradı. Zihnini hafif bir sisle kapladı ve etrafını çevreleyen yüzleri belli belirsiz şekiller haline gelene kadar uzaklaştırdı.

Hannah'ın sesi uzaklardan gelirmiş gibiydi artık. Kadın, "Hazır mısınız?" diye soruyordu.

"Hazırım. Başlayabilirsiniz." Hannah ilk kesiyi yaparken hafif bir Çekilme duygusu hissetti, bıçak daha derine inince ilk acıyı hissetti ama dayanılmaz değildi. Kendini sadece onun temasını ve neşterinin ucunu algılayacak bir düzeye düşürdü. Seslerini işitebiliyordu. Zaman geçti. Hannah hassas" bölgelerde çalışırken bir veya iki kez acıyı keskin bir şekilde duyumsadı ama o da biraz daha derine indi. Acı azalınca yine hemen yy. zeyin altına gelip cerrahların konuşmalarını dinlemeye başladı, böylece süreci izleyebiliyordu.

Hannah, belirgin bir tatmin duygusuyla, "Pekâlâ," dedi. "Bütün yaralı dokuyu aldık, kateteri sokmaya hazırız. Beni duyabiliyor musun Lord Taita?"

Taita, "Evet," diye fısıldadı, sesi kendi kulaklarında yankılanmıştı. "Her şey umduğumdan bile iyi gidiyor. Şimdi tüpü yerleştiriyorum."

Taita onun kendi bedeninde çalıştığını hissediyor ve sadece bastırmasına gerek olmayan orta derecede bir sıkıntı algılıyordu.

Hannah, "İdrar artık yeni boruya bağlandı," dedi. "Artık her şey hazır. Biz laboratuvarın tohumların gelmesini beklerken sen de biraz dinlenebilirsin."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Taita, ancak etrafında olup bitenin farkına varacağı bir derinliğe indi. Sessizlik sürüyordu ama bir tehlike veya telaş belirtisi hissetmiyordu. Sonunda odada yabancı birinin varlığını algıladı. Hannah'a ait olduğunu bildiği bir ses duydu, ama bu seferki çok farklıydı: korku veya başka bir güçlü duygu nedeniyle titriyordu. "İşte öz," demişti kadın.

Taita kendini acıya dayanabileceği bir düzeye yükseltti. Gözlerini çok az araladı, kirpiklerinin arasından bakıyordu. Hannah'ın ellerinin üstünde olduğunu gördü. İki avucuyla, Meren'in göz tohumlarını koyduklarına benzeyen ama biraz daha büyük, sumermerinden çanağı tutmaktaydı. Hannah çanağı Taita'nın görüş çizgisinin altına indirdi ve Taita, onun çanaktakileri alırken çıkardığı kazıma seslerini duydu. Birkaç saniye sonrada kasığındaki açık yarada bir serinlik ve tohumlan yayan elin temasını hissetti. Arkasından, aynı bölgede keskin bir batma hissi geldi. Taita bunu maskeleydi ve o arada yarı açık gözüne başka bir şey takıldı.

Karşı duvarda yabancı bir figür duruyordu. Hiç ses çıkarmadan gelmişti, uzun ve heybetli bir şekildi, tepeden tırnağa siyah ipek bir kumaşla örtülüydü. Tek hareket, her solukta belli belirsiz inip kalkan göğsüydü. Örtünün arkasındaki göğüs, kesinlikle mükemmel bir kadın göğsüydü.

Taita, dayanılmaz bir huşu ve korku içindeydi. İç Göz'ünü açtı ve örtülü figürün aurası olmadığını gördü. Bunun Eos olduğundan emindi, o gölgeli görüntülerinden biri değil, bizzat kendisiyle savaşmaya geldiği cadıydı.

Doğrulup oturmak ve kadına meydan okumak istedi ama trans halinden çıkmaya karar verdiği anda müthiş bir acı hissetti, geriye sürüklendi. Konuşmak istedi ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sadece ona bakabiliyordu. Sonra şakaklarında çok yumuşak bir dokunuş hissetti, sanki bir perinin parmakları dokunuyordu. Bunun Hannah olmadığını farkındaydı. Eos zihnine girmeye ve düşüncelerini almaya çalışıyordu. Onu engellemek için hemen zihinsel engellerini yükseltti. İpeksi dokunuş geri çekildi. Eos, Taita'nın direncini hissetmiş ve ustaca bir manevrayla yer değiştirmişti. Taita onun tekrar hamle

yapmak üzere çekildiğini tahmin etti. Şimdilik Taita'nın savunmasını zarif bir şekilde yoklamakla yetinmişti. Taita, onun varlığından korkup yılması gerektiğini, kötülüğünden iğrenmesi gerektiğini biliyordu, ama aksine, ona doğru güçlü ve doğal olmayan bir çekim hissediyordu. Demeter kadının güzelliği ve onu gören tüm erkeklerde yarattığı etki konusunda uyarılmıştı, Taita da gardım sıkı tutmaya çalışıyor, ama yine de onun meşum güzelliğine bakma arzusuyla yanıyordu.

O anda Hannah araya girdi ve Taita'nın manzarasını kapadı. Taita kenara çekilsin diye bağırarak istedi ama Eos artık gözünün önünde olmadığı için tekrar kendini kontrol eder hale gelmişti. Bu değerli bir keşifti Ona baktığı takdirde kadına karşı koymanın imkânsız olduğunu öğrenmişti. Zor da olsa gözünü başka yere çevirirse, ona karşı çıkabilirdi. Tavana bakarak sessizce yattı ve acının yükselmesine izin verdi, o acı, Eos'un yarattığı hayvani istekle mücadele edecekti. Hannah artık yarayı sarmaya başlamıştı; Taita da onun ellerine ve bedenine değen keten şeritlere konsantre oldu. İşini bitirince Hannah yeniden kenara çekildi. Taita hemen karşı duvara baktı ama Eos gitmişti. Sadece belli belirsiz psişik bir iz bırakmıştı. Havada asılı kalan kıymetli bir parfüm kokusu gibi insanı mest eden bir izdi bu.

Dr. Rei, Hannah'ın yerine geçip Taita'nın ağzını açtı ve arasına tahta takozlar yerleştirdi. Taita kadının forsepsle ilk dişi tuttuğunu hissetti ve o çekmeye başlamadan acıyı maskeleydi. Rei işinde uzmandı: bütün dişlerini hızla ve sorunsuz bir şekilde çekmişti. Sonra Taita ağzındaki açık yaralara tohumların yayıldığını hissetti ve yaraların dikilmekte olduğunu algıladı.

İki erkek hastabakıcı Taita'yı mermer masadan yavaşça kaldırıp, hafif bir sedyeye yerleştirdi. Onu odasına taşırlarken Hannah da yanlarında geldi. Odada hastabakıcıların onu yatağına yerleştirmelerine nezaret etti ve rahat etmesi, iyi bakılması için gereken düzenlemeleri yaptı.

Sonunda yere, yatağın yanına diz çöktü. "Hastabakıcılardan biri gece gündüz yanında kalacak. Durumunda ciddi bir değişiklik olursa hemen beni haberdar edecekler. Bir şeye ihtiyacın olursa sadece söyle yeter. Sabah akşam uğrayıp sargıları yenileyeceğim ve iyileşmeni takip edeceğim," dedi. "Bundan sonra olacaklar hakkında seni uyarmama gerek yok. Himaye ettiğin adamın gözünü tohumladıktan sonra yaşadıklarımı yaşayacaksın. Onun katlandığı acı ve rahatsızlığı hatırlıyorsundur. Olayların sırasını da... iiç gün boyunca nispeten acı yok, altı gün ıstırap ve onuncu gün rahatlayacak. Ancak, senin yaran Albay Cambyses'inkinden çok büyük olduğu için çorabın da ona göre olacaktır. Acıyı kontrol altında tutmak için tüm becerini kullanman gerekecek."

Hannah'ın öngörülerini yine doğru çıkmıştı. İlk üç gün sadece hafif sıkıntılarla geçti; karnında tekdüze bir ağrı ve idrar yaparken bir yanma hissi oluyordu. Ağzı daha çok acıyordu. Diliyle, Rei'nin dişetlerine yaptığı dikişleri yoklamaya engel olmak zordu. Katı bir şey yiyemiyor, sadece et suyuyla yapılmış sebze püresiyle doyuyordu. Ayağa bin bir güçlkle kalkabiliyordu. Bir çift koltuk değneği vermişlerdi ama yine de hastabakıcının yardımını olmadan büyük aptestini yapmaya gidemiyordu.

Hannah, sargıları değiştirmeye gelince onun çalışmasını izledi ve yaranın yumuşak, yapışkan bir kabuk bağladığını gördü. Akasya ağacının gövdesinden sızan sakıza benziyordu. Hannah kabuğa zarar vermemeye dikkat etti ve keten bandajlara yapışmaması için Dr. Assem'in verdiği yağlı bir merhem sürdü.

Taita dördüncü günün sabahında öyle şiddetli bir ıstırapla uyandı ki, acıyı bastırmak için zihinsel gücünü kullanmaya fırsat bulamadan haykırmaya başladı. Hastabakıcılar hemen yanına koştu ve Dr. Hannah'a haber ulaştırıldı. Hannah kapıda görüldüğünde, Taita, güçlerini kullanmaya başlamıştı ve onunla aklı başında bir durumda konuşabilmek için belli bir seviyeye çekti. Hannah, "Kötü," dedi. "Ama böyle olacağını biliyordun."

Taita, "Bildiğim her şeyin ötesinde," diye fısıldadı. "Sanki karnımda bir maden eritme potasını karıştırıyorlar."

"Sana bir iksir vermesi için Dr. Assem'i çağırabilirim."

"Hayır. Bununla tek başıma başa çıkacağım." Hannah, "Altı gün daha var," diye uyardı. "Belki de daha fazla."

"Dayanırım." İstirabı korkunç ve aralıksızdı. Bütün varlığını kaph. yordu. Aklına ne Eos hatta ne de Fenn geliyordu. Her şey acıdan ibaretti Gün içinde büyük bir çabayla dayanmayı başarıyordu, ama uykusu gelir gelmez savunması düşüyor ve acı bütün şiddetiyle geri geliyordu. Uykusu anında açılıyor ve inlemeye başlıyordu. Assem'den uyuşturucu istemek için kıvranıyor ama bütün akli ve fiziksel gücüyle bu arzuya direniyordu. Uyuşturulmaya izin vermesinin yaratacağı tehlike, acıyı bastırmaktaydı. Eos'a ve Yalan'a karşı tek kalkını direnciydi.

Altıncı gün, ağrılar yerini kaşıntıya bıraktı, öyle feci bir kaşıntıydı ki, ona dayanmak da neredeyse ağrıya dayanmaktan daha zordu. Sargılan koparıp atmak ve etini tırnaklarıyla parçalamak istiyordu. Sadece Hannah sargıları değiştirmeye gelince rahatlıyordu. Kirli sargılan açınca, Taita'yı yatıştıran ve rahatlatan ılık bir bitki özümüyle yaralarını yıkıyordu.

O arada, bütün kasığını kaplayan yara kabuğu, mavi göldeki timsahların derisi kadar kara ve sert bir hale gelmişti. Bu rahatlama dönemleri kısa sürüyordu. Hannah yeni bandajı yapar yapmaz kaşıntı bütün gücüyle geri geliyordu. Taita çıldırmanın eşiğine gelmişti. Bu ıstırap hiç bitmeyecek gibiydi. Artık günlerin hesabını şaşırmişti.

Bir aşamada Rei, onu görmeye geldi. Hastabakıcılar çenesini açık tutarken, dişetlerindeki dikişleri aldı. Asıl yaranın ıstırabıyla uğraşırken Taita onları unutmuştu bile. Yine de, dikişlerin alınmasıyla biraz rahatladı ve direnci arttı.

Bir sabah uyandığında öyle ani bir rahatlama hissetti ki, elinde olmadan inledi. Acı ve kaşıntı geçmişti. O kadar gevşedi ki, tam bir gün ve gece boyunca sağaltıcı bir uyku uyudu. Tekrar uyandığında Hannah'ı yatağının yanında çömelmiş buldu. O uyurken sargılarını açmıştı. Taita o kadar bitkin düşmüştü ki, onun ne yaptığını fark etmemişti bile. Başını kalkınca kadın ona aşikâr bir gururla gülümsedi.

"Kangren her zaman en büyük tehlikedir, ama izi bile yok. Vücudun ateşler içinde yanmıyor. Ektiğimiz tohumlar bütün bölgeyi kaplamış. Acı denizini aşıp uzak kıyıya ulaştın artık," dedi. "Yaranın derinliğini ve ebadını düşünecek olursak, cesaretin ve dayanma gücün olağanüstüydü, ama senden de bunu beklerdim. Artık kateteri de çıkarabilirim."

Bakır tüp kolayca çıktı ve Taita iyice rahatladı. Geçirdiği çetin sınavın onu böylesine zayıf ve bitap bırakmasına şaşıyordu. Doğrulup oturması için Hannah ile hastabakıcıların yardımını gerekmişti. Taita eğilip bedenine baktı. Daha önce de inceydi ama şimdi iskelet gibiydi. Bütün kaburgaları ortaya çıkmıştı.

"Kabuk kalkmaya başladı," dedi Hannah. "Bak nasıl yükseldi, etrafındaki deri nasıl değişti. İyileşmeyi görüyor musun?" İşaret parmağıyla eski ve yeni deri arasındaki çizgiyi gösterdi. İki deri kusursuz bir şekilde birbirine kaynamıştı. Eski deri yaştan ötürü krep bir kumaş gibi buruşmuş, üzerindeki kıllar incelmış ve ağarmıştı. Görünen yeni deri ise sıkı ve cilalı fildişi gibiydi. Göbeğinin altında giderek sıklaşan yeni kıllar vardı. Gür kasık kıllarının ilk habercileriydi bunlar. Yara kabuğunun ortasında, Hannah'ın bakır tüpü çıkardığı bir delik vardı. Hannah orayı Dr. Assem'in bitki özlü merhemlerinden kaim bir tabakayla örttü.

"Merhem sayesinde alttaki yeni dokuya zarar vermeden kabuk yumuşayacak ve kalkacak," diye açıkladı yeni sargıları yaparken.

O işini bitirmeden, Dr. Rei geldi ve o da Taita'nın başına çömeldi. Parmağını ağzına soktu. "Burada bir şey oluyor mu?" diye sordu. Daha önceki ciddi ve profesyonel tutumu değişmiş, rahat ve dostça bir tavır takınmıştı.

Ağzındaki parmak yüzünden Taita'nın sesi boğuk çıktı. "Bir şeylerin büyüdüğünü hissedebiliyorum. Dişetlerimin altında sert yumrular var, dokununca acıyor."

"Diş çıkarma ağrıları," diyen Rei kıkırdadı. "İkinci bebekliğinizi geçiriyorsunuz lordum." Parmağını ağzının arkasına götürüp bir daha güldü. "Evet, tam dizi, akıl dişleriniz de dahil. Birkaç güne kadar kendilerini gösterirler. O zaman daha adamakıllı şeyler yiyebilirsiniz."

Bir hafta sonra Rei yine geldi. Cilalı gümüş bir ayna da getirmişti. Her şeyi çok net gösteriyordu. Taita yeni ağzına ilk kez bakarken, Rei, "Arap Denizi'nden gelmiş bir dizi inci gibi," dedi. "Muhtemelen uzun yıllar önce ilk çıkan dişlerden daha da düzgün ve hoşlar." Gitmeden önce, "Lütfen aynayı hediyem olarak kabul edin," diye ekledi. "İnanın bana, yakında çok daha büyük güzellikler göreceksiniz onda."

Taita'nın karnının altındaki kabuğun tamamen düşmesi için ayın bir tur daha yapması gerekti. O arada normal bir şekilde yemeklerini yiyor ve yitirdiği kiloları geri alıyordu. Her gün saatlerce, esasına dayanarak, eski gücünü kazanmak için gerekli gördüğü hareketleri yapmaktaydı. Dr. Assem, bol miktarda bitki ve sebzeye dayalı bir diyet hazırlamıştı. Ona en yararlı olacak yemekler geliyordu. Yanaklarındaki çukurlar doldu, rengi düzeldi, kasları da gözüne eskisi kadar sıkı ve güçlü görünmeye başladı. Yakında koltuk değneklerini atıp, ikide bir durup dinlenme ihtiyacı hissetmeden göl kıyısında gezebilecekti. Ancak, günü geldiğinde Hannah yanında kimse olmadan sanatoryumdan çıkmasına izin vermedi ve erkek hastabakıcılarından birini yanına kattı. Taita eski gücüne kavuştukça, bu sürekli takip ve kısıtlamalara dayanması daha zor oluyordu. Sonunda Hannah'a, "Beni ne zaman hücremden salıp dünyaya dönmeme izin vereceksin?" diye sordu.

"Lordlar, tümüyle iyileşene kadar seni burada tutmamı emretti. Ama günlerini boşa geçirmen gerekmiyor. Vakit geçirmene yardım edecek bir şey göstereceğim sana." Taita'yı sanatoryumun kütüphanesine götürdü, ana binadan az ötede, ormanın içindeydi. Birbiriyle bağlantılı muazzam büyüklükte bir dizi odadan oluşan kocaman bir yapıydı. Bütün duvarlarda, yerden tavana kadar sıralanmış taş raflar vardı ve hepsi papirüs ruloları ve kil tabletlerle doluydu.

"Raflarımızda, on binden fazla kitap ve bir o kadar da bilimsel çalışma var," dedi Hannah gururla. "Çoğu eşsizdir. Başka kopyası bulunmaz. Bunların yarısını okumak bile normal bir ömre sığmaz." Taita ağır ağır odalarda gezindi, arada rasgele bir rulo veya tableti alıp bakıyordu. Son odanın girişi ağır bronzdan, çift kanatlı bir kapıyla örtülmüştü. Sorar gibi Hannah'a baktı.

"Ne yazık ki lordum, bu odaya girmek ve içindekilere bakmak sadece Lonca üyelerine serbesttir."

"Anlıyorum," dedi Taita. Sonra dönüp, içinden geçtikleri salonlara baktı. "Bu, medeniyet kurulumu beri insanlığın biriktirdiği en büyük hazine olmalı," dedi.

"Tahminine katılıyorum lordum. Burada ilgini çekecek ve zihninde belki de yeni ufuklar açacak pek çok şey bulacaksın."

"Kesinlikle bu fırsatı değerlendireceğim." Sonraki haftalarda, Taita her gün pek çok saati kütüphanede geçirir oldu. Ancak, gün ışığı okumasına izin vermeyecek hale gelince dönüyordu ana binaya.

Bir sabah, kahvaltısını bitirdikten sonra kapıda yabancı birinin beklediğini görüp şaşırıp ve bir parça huzursuz oldu. Hemen, "Kimsin sen?" diye sordu. Bir an önce kütüphaneye gidip, günlerdir heyecanla okuduğu yıldızlararası dolaşma ve iletişimle ilgili ruloyu bitirmek istiyordu. "Konuşsana be adam."

"Ben buraya Dr. Hannah'ın emriyle geldim." Ufak tefek adam başını eğip sırıttı. "Berberinizim."

"Hiç kuşkusuz fevkalade olan hizmetine ihtiyacım yok," diyen Taita, adamı itip geçmeye çalıştı.

Berber önüne dikildi. "Lütfen lordum. Dr. Hannah çok ısrar etti Eğer izin vermezseniz başım belaya girer."

Taita duraksadı. Çok uzun bir süredir görünüşüne özel bir ilgi gösteriyordu. Elini uzun saçlarından ve neredeyse beline kadar inen gümüşü sakalından geçirdi. Temiz ve taralı tutuyordu ama onun dışında kendi haline bırakıyordu. İşin aslı, Dr. Rei'nin armağanından önce aynası bile yoktu. Berbere kuşkuyla baktı. "Simyacı değilsen bu süprüntüleri altına çevirebileceğinden kuşkuluyum," dedi.

"Lütfen lordum, en azından denememe izin verin. Yoksa Dr. Hannah üzülür."

Küçük berberin hali gülünçtü. Herhalde Dr. Hannah, onu dehşete düşürüyordu. Taita içini çekip elinden geldiği kadar nazik bir tavırla, "Eh, pekâlâ," dedi. "Ama elini çabuk tut."

Berber, onu terasa çıkardı, güneş alan bir yere taburesini hazırlamıştı bile. Aletleri de elindeydi. İlk birkaç dakikadan sonra, Taita onun hizmetlerini oldukça yatıştırıcı buldu ve gevşedi. Berber makasıyla çalışırken, Taita da kütüphanede kendisini bekleyen ruloyu ve önceki gün okuduğu kısımları düşünmeye başladı. Yazarın konuda boşluklar bıraktığına ve ilk fırsatta eksikleri kendi tamamlamaya karar verdi. Sonra zihni Eenn'e kayd. Onu çok özlemişti. Fenn'in ne halde olduğunu, Sidudu'nun başına neler geldiğini merak etti. Gri saç buklelerinin, sonbahar yaprakları gibi yerlere döküldüğünün farkında bile olmadı.

Sonunda küçük berber, suratına bronz bir ayna tutarak düşüncelerini böldü. "Umarım işimi beğenirsiniz."

Taita gözlerini kırpıştırdı. Görüntüsü metalin dengesiz yüzeyinde dalgalandı ve birden düzeldi. Taita gözlerine inanamadı. Karşısında mağrur bir şekilde kendisine bakan yüzü tanıyamıyordu. Bildiğinden çok daha genç görünmekteydi. Berber saçını omuz hizasına kadar kesmiş ve deriden bir sıyrımla arkadan bağlamıştı. Sakalını da kısaltıp, kare şeklinde kesmişti "Kafatasınızın şekli çok güzel," dedi berber. "Geniş, derin bir alınınız var. Başınız, tam bir filozof başı. Saçınızı böyle geriye toplayınca tüm asaleti ortaya çıktı. Daha önce sakalınız çenenizin gücünü örtüyordu. Böyle kısa kesince, hem o gücü artırdı hem de iyice vurguladı."

Gençken, Taita görünümünden hoşnuttu... belki fazla bile hoşnuttu. Zamanla, erkekliğini kaybetmiş ve bunun bedelini ödemişti. Şimdi ise, onca zaman sonra bile tamamen bozulmadığını görüyordu.

Fenn şaşırarak, diye düşündü ve keyifle gülümsedi. Aynada yeni dişleri parladı ve gözlerindeki ifade canlandı. "İşini iyi yapmışsın," dedi. "Bu malzemeden böyle bir sonuç çıkacağı hiç aklıma gelmezdi."

O akşam Hannah, Taita'nın hatlarını düşünceli bir tavırla inceledi. "Uzun yıllar önce, flörtle geçirilecek zamanın çok daha tatminkâr ve üretken işlere harcanması gerektiğine karar vermiştim," dedi. "Ama bazı kadınların seni niye yakışıklı bulduğunu anlıyorum lordum. İznin olursa ve tamamen bilimsel bir yaklaşımla, Lonca'mızın özenle seçilecek bazı üyelerini davet edip seninle tanıştırmak ve neler başardığını göstermek isterim."

Taita, "Senin ve meslektaşlarının neler başardığını," diye düzeltti. "En azından bu kadarcık bir nezaket göstermek boynumun borcudur."

Birkaç gün sonra, tekrar Hannah'ın odasına gitti ve orayı geçici bir sınıf haline sokulmuş olarak buldu. Taş masanın önüne yarım daire halinde tabureler dizilmişti. Aralarında Gibba, Rei ve Assem'in de bulunduğu toplam sekiz erkek ve kadın, taburelere oturmuş bekliyordu.

Hannah, Taita'yı masaya çıkardı ve yüzü kendilerine dönük oturmasını rica etti. Taita, başından beri onunla birlikte olan cerrahlar dışındakileri tanıyamıyordu. Bulut Bahçeleri'nde ne kadar uzun süre kaldığını düşününce bunu garip buldu. Sanatoryum, onun tahmin ettiğinden daha geniş bir alana yayılıyor olmalıydı ya da öteki birimler, tıpkı kütüphane gibi ana binadan ayrı, ormanın içindeydi. Yine de, en akla yakın olasılık, Bulut Bahçeleri'nin henüz kendisinden Eos'un çeşitli karanlık sanatlarını gizliyor olmasıydı. Tıpkı bir çocuk oyunu gibi, kutu içinde kutu saklanmıştı.

Yeni yüzlerden biri, bir kadına aitti. Diğerleri erkekti ama hepsinde seçkin ve saygın bilim adamı

havası vardı. Tavırları özenli ve ciddiye. Hannah, Taita'yı en övücü sözlerle takdim ettikten sonra, geçirdiği ameliyatların ana hatlarını anlattı. Rei, Taita'nın aşınmış veya çürümüş dişlerini nasıl çektiğini ve dişetine nasıl tohumlama yaptığını aktardı. Sonra da konuklar birer birer çağırıp yeni dişleri gösterdi. Taita bu süre içinde heykel gibi oturdu ve sordukları sorulara yanıtladı. Herkes taburesine dönünce, Hannah yine gelip yanında durdu.

Taita'nın hadım edilmesini ve yaraların etkilerini anlattı. Dinleyenler dehşet içinde kalmıştı. Özellikle de kadın cerrah, duyduğu sempatiyi ağırbaşlı bir tavırla dile getirdi.

Taita, "İlginize teşekkür ederim," dedi. "Ama bunlar çok uzun zaman önce olmuştu. Geçen zaman içinde anılarım solup gitti. İnsan zihni en acı anılarını gömmeyi başarıyor." Hepsini başlarını sallayıp, düşüncesine katıldıklarını mırıldandılar.

Hannah sözüne devam ederek, yaptığı ilk testleri ve ameliyata nasıl hazırlandığını anlattı.

Taita, bu evrede, onun hasadı ve tohumların ekmeye hazırlanışını da dile getireceğini umdu. Öğrenmek için can attığı kısım buydu. Ama Hannah böyle bir şey yapmayınca hayal kırıklığına uğradı. Dinleyicilerin işin bu kısmını gayet iyi bildiklerini ve muhtemelen kendi ameliyatlarında da aynı teknikleri uyguladıklarını varsaydı. Hannah, aşılamanın yapılabilmesi için yaralı dokuyu nasıl çıkardığından söz etti. Dinleyiciler pek çok ayrıntılı soru yönelttiler ve o da hepsini uzun uzun yanıtladı. Sonunda, "Hepinizin de gayet iyi bildiği gibi, Lord Taita en üst düzeyde bir büyücü, ayrı, zamanda seçkin bir cerrah ve bilimsel gözlemcidir," dedi. "Üreme oranlarının yeniden yapılandırılması, kendisi için son derece mahrem ve hassas bir deneyim oldu. Bu süreçte çok büyük acılarla başa çıkmak zorunda kaldığını da söylemem gerek yok. Bütün bunlar, böyle olağanüstü bir kişi için, mahremiyetine ve saygınlığına büyük yükler getiren işlemler oldu. Buna rağmen, kendisini muayene etmemize ve sonuçları değerlendirmemize rıza gösterdi. Eminim ki, hepiniz bunun onun açısından kolay bir karar olmadığını farkındasınız. Bu fırsatı verdiği için kendisine minnettar olmalıyız."

Sonunda Taita'ya döndü. "İzinle, Lord Taita."

Taita başını salladı ve masaya uzandı. Gibba masanın yanına gelip Hannah'ın karşısında durdu. İkisi taraftan Taita'nın tünüğünü sıyırdılar. Hannah izleyicilere, "Daha iyi görmek için yakına gelebilirsiniz," dedi. Hepsini taburelerinden kalkıp, masanın etrafında halka oldular.

Taita incelenmeye o kadar alışmıştı ki, onların bakışları karşısında özel bir utanç duymadı. Kendisi de dirseklerinin üzerinde doğrulup, bedeninin alt kısmına bakmaya başladı.

"Yeni derinin yarayı nasıl kapladığını görebilirsiniz. Ergenlik çağındaki bir erkekte görülecek yumuşaklık ve esneklikte. Öte yandan, lütfen kasık kıllarına dikkat edin, onlar olağanüstü bir hızla gelişti." Elini söz ettiği bölgeye koydu. "Bütün bu etsi kabarıklık kasık kemiğinin üstünde gelişiyor. Dokunacak olursanız, pelvis kemiğinin üstünde oluşan dokuyu fark edebilirsiniz. Şu anda, yaklaşık on yaşında bir erkek çocuğunun gelişimine ulaştı. Bu noktaya, ameliyattan haftalar sonra gelindi. Şimdi penise bakın. Sünet derisi gayet iyi durumda, pek çok çocukta olduğu gibi fazla gergin değil." Deriyi tutup dikkatle geri çekti. Taita'nın penis başı ortaya çıkmıştı. Olgun bir meşe palamudundan biraz iri, yumuşak ve pembeydi. Hannah devam etti. "Lütfen idrar yolu girişine dikkat edin. Bunu ameliyatta bir kateter takarak oluşturduk. Tüpü çıkardığımızda delik yuvarlaktı, ama şimdi gördüğünüz gibi karakteristik yarık halini almış bulunuyor." Hannah sünet derisini eski haline getirdi.

Sonra, olgunlaşmamış gövdenin altındaki husye kesesine döndü. "Kese normal gelişimini sürdürüyor, ama diğer tohumlama işlemlerimizde gördüğümüz gibi olağanüstü bir hızla." Hafifçe sıktı. "Bakın! Olgunlaşmamış testisler yerini almış bile." Masanın üstünden öteki kadın doktora baktı. "Dr. Lusulu, lütfen kendiniz de muayene eder misiniz?"

Kadın, "Teşekkürler Dr. Hannah," dedi. Otuz beş yaşlarında görünüyordu ama Taita onun aurasına

bakınca bunun aldatıcı olduğunu, kadının çok daha yaşlı olduğunu görmüştü. Ağırbaşlı hali de içyüzünü göstermiyordu, kadının aurasında şehvet düşkününü olduğunu anlatan bir çizgi vardı. Kadın, Taita'nın testis kesesini tuttu ve hemen iki küçük küreyi buldu. Düşünceli bir tavırla parmaklarının arasında yuvarladı. "Evet," dedi sonunda. "Mükemmel bir şekilde yapılanmış görünüyorlar. Orada herhangi bir şey hissediyor musunuz Lord Taita?" "Evet," diyen Taita'nın sesi boğuk çıkmıştı.

Kadın sanki yüzünü inceliyormuş gibi oynamaya devam etti. "Utanmamalısınız lordum. Dr. Hannah'ın size geri verdiği erkeklik organlarının tadını çıkarmalısınız." Parmaklarını penisin gövdesine kaydırды. "Burada da bir şey hissetmeye başladınız mı?" Parmaklarıyla penisi sıvazladı. "Ne yaptığımı hissedebiliyor musunuz?"

Taita, "Gayet net," diye cevap verdi, sesi daha da boğuklaşmıştı. Bu yeni duygu, daha önceki duygularından çok farklıydı. Bu yeni uzantı ortaya çıkmalı beri ona dikkatli ve temkinli yaklaşıyordu. Sadece mecbur kalınca, yani temizlik ve doğanın gerekleri için elini sürüyordu. O zaman bile dokunuşu hantal ve beceriksizce oluyordu; Dr.Lusulu'nun gösterdiği özgüven ve maharetten yoksundu.

Dr. Lusulu, Hannah'a, "Organlar tam geliştiğinde ne ebatta olmasını bekliyorsunuz?" diye sordu. "Tıpkı bir çocukta olduğu gibi, yüzde yüz emin olmamıza imkân yok. Yine de, kesilen organlarla hemen hemen aynı olacağı fikrindeyim."

Dr. Lusulu, "Ne kadar enteresan," diye mırıldandı. "Sizce bir gün, yeniden yapılanan organların asıllarından büyük olması da mümkün olacak mı? Mesela, küçük bir ayak ya da yarık damak iyi birer örnek olabilir ya da fazla küçük bir penis yerine büyüğü yapılabilir mi? Bu imkânsız mıdır?"

"İmkânsız mı? Hayır doktor, kanıtlanmadıkça hiçbir şey imkânsız değildir. Hedefime ulaşmasam dahi, benden sonrakiler bunu başarabilir."

Tartışmaları biraz daha sürdü, sonra Lusulu dikkatini tekrar Taita'ya çevirdi. Hâlâ organlarıyla oynuyordu ve artık keyifli görünüyordu. "Ah çok güzel," dedi. "Organ işlevsel. Hasta neredeyse tam ereksiyona yaklaştı. Bu gerçekten ustalığınızı kanıtlıyor Dr. Hannah. Sizce şimdiden orgazm da olabilir mi? Yoksa bunun için çok mu erken?" Artık elindeki penis iki katına çıkmış ve sünnet derisi tamamen geri çekilmişti. İki kadın pür dikkat durumu incelediler.

Hannah soruyu iyice tarttıktan sonra, "Orgazm gerçekleşebilir." diye cevap verdi. "Ama bence boşalma için daha zaman var." "Belki bunu denemeliydik. Ne dersiniz doktor?"

Tartışmayı gayet duygusuz bir tavırla sürdürdüler. Bununla birlikte, Dr. Lusulu'nun basit el hareketleriyle yarattığı yabancı hisler, bütün bedenine o kadar yayılmış durumdaydı ki, Taita'nın kafası karmakarışık olmuştu. Bu işin nerede veya nasıl biteceği hakkında bir fikri yoktu. Kendini tümüyle kontrol altında tutmaya bu kadar alışmış biri olarak, bu gelişmeyi tehlikeli buluyordu. Uzanıp kadının elini itti. "Teşekkürler doktor," dedi. "Hepimiz Dr. Hannah'ın cerrahi dehasından çok etkilendik. Özellikle de tan. Yine de, önerdiğiniz testin daha özel bir ortamda gerçekleşmesini tercih ederim." Tunığının eteğini indirdi ve doğruldu.

Dr. Lusulu, ona gülümseyip, "Tadını çıkarmanızı dilerim," dedi. Gözlerindeki ifadeden, Dr. Hannah'ın flörtle ilgili fikirlerini benimsemediği belliydi.

TAITA ARTIK BÜYÜK KÜTÜPHANEYI keşfettiği için günler çabuk geçiyordu. Hannah'ın da belirttiği gibi, buradaki bütün bilgileri öğrenmeye bir ömür yetmezdi. İşin garip tarafı, o kilitli odaya karşı hiçbir ilgi duymuyordu. Tıpkı o gece ağlayan kadında ve açıklanamayan diğer olaylarda olduğu gibi, konu zihninin sislerinde dağılıp gitmişti.

Okumadığı zamanlarda, vaktinin çoğunu Hannah, Rei ve Assem'le tartışarak geçiriyordu. Çeşitli olağanüstü projeler yürüttükleri başka laboratuvarlara da girmeye başlamıştı.

Bir seferinde Hannah, "Dr. Lusulu'nun organların yerine daha gelişmişlerini koymakla ilgili sorusunu hatırlıyor musun?" dedi. "Eh, mesela at hızıyla koşan bacaklara sahip bir asker düşün. Ya bir çiftten fazla kol yapabilseydik ona? Yay için iki kol, balta için iki kol, kılıç kullanmak için iki kol ve son olarak da kalkan taşımak için iki tane. Böyle bir savaşçının karşısında kimse duramazdı."

"Dört tane güçlü kolu ve aşırı kısa bacakları olan bir köle, madenlerin en ücra köşelerine gidip altın çıkarabilirdi," dedi Rei de. "Zekâsı da bir öküzün seviyesine indirilse, zorluklara alışır ve en kötü koşullarda bile şikâyet etmeden çalışırdı. Dr. Assem, bu zihinsel etkiyi yapabilecek bitkiler yetiştirdi. Zamanla Dr. Hannah ve ben de fiziksel gelişmeleri gerçekleştirebiliriz"

Hannah, "Mutlaka tünelin girişindeki eğitimli maymunları görmüşsündür," dedi.

"Evet, gördüm ve onlara canavar maymunlar dendiğini duydum," diye cevap verdi Taita.

Hannah biraz sinirlenmiş gibiydi. "Sıradan insanların taktığı bir isim," dedi. "Biz ise Pan Twglodyt diyoruz onlara. Güneydeki büyük ormanlarda, ağaçta yaşayan bir maymun türünden elde ettik. O türü yüzyıllar boyunca, ameliyatlara ve belli bitkilerle elimizden geldiği kadar ıslah ettik; zekâlarını geliştirdik ve saldırganlıklarını bizim için en yararlı olacakları düzeye yükselttik. Aynı tekniklerle, onları kontrol eden kişinin isteklerine tamamen uyacak şekilde yönetebiliriz. Elbette zekâları ilkel ve hayvani, böylece insanlar tarafından idare edilmeleri daha kolay oluyor. Benzer teknikleri kölelerimizde de deniyoruz. Çok heyecan verici sonuçlar elde ettik. Lonca'ya üye olunca bunları sana da göstermekten mutluluk duyacağım."

Taita bu açıklamalardan iğrenmişti. İnsanlıktan çıkıp, sapkın canavarlara dönüşecek yaratıklar yapmaktan söz ediyorlar, diye düşündü, ama duyduğu dehşeti belli etmemeye özen gösterdi. Bu insanlar Eos'un kötülüğü ile lekelenmişti. Zekâları sapıklığa dönüşmüş ve zehirlenmişti. Meren gibi, Nakonto gibi düzgün, onurlu insanları özlemişti Taita. Fenn'in parlak masumiyetinin hasretini çekiyordu.

Bir süre sonra, yine Hannah ile kütüphaneden dönerken, Bulut Bahçeleri'nden ayrılıp Mutangi'ye dönme konusunu açtı. "Dostlarım artık yokluğumdan endişe ediyordur. Sağ ve esen olduğumu onlara göstermem lazım. O zaman tekrar buraya dönüp Lonca'ya katılma işlemlerine devam edebilirim."

"Ne yazık ki lordum, bu karan ben vermiyorum," dedi Hannah. "Öyle görünüyor ki Yüksek Konsey, üyeliğe başlayana kadar burada kalmanı istiyor." Sonra Taita'ya gülümsedi. "Ama üzülme lordum. Bu iş en fazla bir yıl daha sürer. İnan bana, bu süreyi verimli ve üretken geçirmen için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Fenn'i veya Meren'i görmeden bir yıl daha geçirme düşüncesi Taita'yı dehşete düşürdü. Ama cadının kendisiyle oynadığı oyunda hamle yapmak için o kadar beklemeyeceğini tahmin ederek kendini yatıştırdı.

Tohumlanan bölgeleri anormal bir hızla büyümeye devam ediyordu Taita, Dr. Lusulu'nun tavsiyesini hatırladı. "Dr. Hannah'ın size geri verdiği erkeklik organlarının tadını çıkarmayı öğrenmelisiniz." Gece tek başına yatağında yatarken kendini keşfe çıktı. Kendi dokunuşuyla ayaklanan duygular öylesine yoğun ki, rüyalarına girdi. Mağaradaki çocuğun şehvetli hayalleri aklından çıkmaz oldu. Rüyaları hem şoke edici hem de zevkliydi. Çok güzel bir huri tarafından ziyaret ediliyordu. Huri, kadinhğiyle ilgili yerlerini utanmadan ona gösteriyor ve Taita onun mükemmel bir orkideye

benzediğini keşfediyordu. Kadının kokusu ve tadı en nefis meyveden bile güzeldi.

Neredeyse bir asırdır ilk kez kasığındaki patlamayı hissetti. Öylesine güçlü bir duyguydu ki, ne kendinden geçme ne ıstırap olarak tanımlanabilirdi. Ateşi varmış gibi, soluk soluğa, titreyerek uyandı. Tere ve kendi beden sıvılarına batmıştı. Rüyasına giren kadının onu alıp götürdüğü uzak sınırlardan dönebilmesi bir asır sürmüş gibiydi.

Kalkıp yağ kandilini yaktı. Rei'nin verdiği gümüş aynayı buldu ve tekrar yatağına gidip çömeldi. Kandilin ışığında, huşu içinde, cinsel organının aynadaki görüntüsünü seyretti. Hâlâ inmişti ve tıpkı o çocuğun gölde gösterdiği gibi, mükemmel, görkemli ve etkileyiciydi.

Taita, normal erkekleri etkisi altına alan dürtüleri şimdi anlıyordu. İlk kez onlardan biri olmuştu. Kendi kendine, bana verilen bu şey aziz bir düşman, iki başlı bir hayvan, dedi. Eğer ben onu kontrol edebilirim, Lusulu'nun söz ettiği hazlan verecek. Ama eğer o beni kontrol ederse, o zaman tam Eos'un planladığı gibi beni yok edecek.

DAHA SONRA KALKIP KÜTÜPHANEYE gittiğinde, önündeki masaya yaydığı ruloya odaklanmakta zorluk çekti. Kasığındaki sıcaklığın ve tuniğinin altındaki varlığın fazlasıyla farkındaydı.

Sanki hayatıma biri daha girmiş gibi, diye düşündü, sürekli ilgi isteyen şımarık bir velet. Ona karşı hoşgörülü bir sevgi hissediyordu. Bu, ikisi arasında bir yarış olacak, sonunda kimin kimi yöneteceği ortaya çıkacaktı. Ama onunki gibi en büyük acıları bastırabilen, böyle muazzam bir bilgi birikimini taşıyabilen bir akıl, çok daha dikkat dağıtan bu sorunla da başa çıkabilirdi. Bütün dikkatini önündeki ruloya yöneltti. Çok geçmeden kendini öyle bir kaptırdı ki, etrafında olup bitenleri bile belli belirsiz algılar oldu.

Kütüphanedeki atmosfer sakin ve sessizdi. Her ne kadar, bitişik odada korumaları oturuyor olsa da, burası ona aitti. Adamlar, belli bir mesafede kalmaları konusunda uyarılmış gibiydi. Ara sıra, sepetlerindeki ruloları yerine koymak için kütüphane görevlileri gelip geçiyordu. Taita onlara pek dikkat etmiyordu. Bir ara kendisine yasak olan odanın kapısındaki kafesin açıldığını duydu ve kafasını kaldırıp bakınca, sıradan görünümlü, orta yaşlı kütüphaneci kadının açık kapıdan girdiğini gördü. Aklına bir şey gelmedi ve kendi rulosunu okumaya devam etti. Biraz sonra kafesin yeniden açıldığını duydu. Aynı kadın dışarı çıkıp, kapıyı arkasından kilitlemişti. Derken kadın yavaşça Taita'nın bulunduğu salona girdi ve beklenmedik bir şekilde Taita'nın masasının yanında durdu. Taita merakla başını kaldırıp baktı. Kadın masaya bir rulo bıraktı. Taita, "Korkarım yanıldın," dedi. "Bunu ben istememiştim."

Kadın, "İstemiş olmanız lazım," dedi, sesi o kadar hafif çıkmıştı ki, Taita kelimeleri zar zor seçebildi. Kadın sağ elinin küçük parmağını uzatıp alt dudağına dokundu.

Taita bakakaldı. Bu, Albay Tinat'ın gösterdiği tanıma işaretiydi. Kadın da onlardan biriydi demek ki. Kadın başka bir şey demeden, rulov Taita'nın masasında bırakıp gitti. Taita arkasından seslenmek istedi ama kendini tutup onun gidişini izledi. Yalnız olduğundan ve gözetlenmediğinden emin olana kadar, kendi metnini okumaya devam etti, sonra onu kivi nı kenara koydu. Onun yerine kütüphanecinin getirmiş olduğu ruloyu serdi. Metnin başlığı yoktu ve yazarın adı belli değildi. Sonra fazla küçük ve muntazam hiyeroglifleri yazan eli tanıdı.

"Dr. Rei," diye fısıldadı ve çabucak okumaya başladı. Yazının konusu, tohumlama ve aşılama yöntemiyle insan bedenindeki kısımların yenilenmesiydi. Taita papirüse şöyle bir göz gezdirdi. Rei'nin yazdıklarını yakından biliyordu; kadının konuyu işleyişi son derece ayrıntılı ve açıktı ama parşömenin yarısına kadar yeni bir şey yoktu. Sonra Rei, tohumların nasıl hasat edildiğini ve yaralı bölgeye uygulamak üzere nasıl hazırlandığını anlatıyordu. Konunun başında, "Tohumların seçilmesi ve işlenmesi" yazıyordu. Taita okudukça, kadının büyük bir soğukkanlılıkla yazdıkları bir çığ gibi üstüne yığıldı. Geçirdiği şok yüzünden sersemlemiş bir şekilde konunun başına döndü ve bu kez ağır ağır, inanılması çok zor kısımları tekrar tekrar okudu.

Donör genç ve sağlıklı olmalıdır. En az beş âdet dönemi geçirmiş olması gerekli: Ne kendisinde ne de ailesinde ciddi bir hastalık görülmemiş olmalıdır. Görünümü güzel olmalıdır. Kolay yönetilebilmesi için, itaatkâr ve yumuşak başlı olmalıdır. Bu alanda herhangi bir güçlkle karşılaşılacak olursa, yatıştırıcı ilaçlara başvurulması Önerilir. İlaçlar dikkatli kullanılmalı, nihai ürüne bulaşmamasına dikkat edilmelidir. Bu tezin sonundaki ekte, önerilen ilaçların listesi yer almaktadır. Beslenme de önemlidir. Kanı kıızıştıran kırmızı et ve süt ürünleri az tutulmalıdır.

Bu kısım böylece devam ediyordu. Taita bir sonraki konuya geçti, onun da başında kısaca "İslah" yazıyordu. Donör gibi, aşılacak kişiler de genç ve sağlıklı olmalı, herhangi bir kusur ya da eksikliği olmamalıdır. Şimdiki sistemde, bunlar genellikle devlete yaptıkları bir hizmet karşılığında ödül olarak seçilir Bu çoğu zaman askerlik göreviyle ilgilidir. Aşılacak kişinin donörle herhangi bir

duygusal bağ geliştirmemesine dikkat edilmelidir. Aralıklı olarak çiftleştirilmelidirler. Donörün hamileliği saptanır saptanmaz, aşılacak kişiyle teması kesilmelidir.

Iaka görmeden hemen önündeki rafa dizili tabletlere baktı. Küçük Sidudu'nun yoğun dehşetini hatırlamıştı. Onun yalvarışı aklına geldi. "Lütfen Büyücü! Sana yalvarıyorum! Ne olur bana yardım et! Eğer bu bebekten kurtulamazsam beni öldürecekler. Onka'nın piçi için ölmek istemiyorum."

Kaçak Sidudu da donörlerden biriydi. Eş ya da anne değil, sadece donör. Onka da onu aşılayandı. Kocası, âşığı, sevgilisi değil, sadece aşılayanı. Taita'nın duyduğu dehşet giderek artıyordu ama kendini okumaya zorladı. Sonraki bölümün başlığı "Hasat" idi. Bazı bölümler metinden üstüne atlıyormuş gibiydi. Hasat, gebeliğin yirminci ile yirmi dördüncü haftaları arasında yapılmalıdır.

Cenin, rahimden el bozulmadan ve bütün olarak alınmalıdır. Tohumların kalitesini bozabileceği için normal doğuma izin verilmemelidir. Ceninin alınmasından sonra donörün kurtulma ihtimali düşüktür, hayatına hemen son verilmelidir. Cerrah, genelde lüzumsuz acıları önleyecek tedbirleri alır. Tercih edilen yöntem, donörü tecrit etmek için Kol ve bacakları bağlanır, çığlıklarıyla diğer donörleri korkutmaması için ağzı tıkanır. Cenin hızla karnın ön tarafından çıkar. Cenin çıkarıldıktan sonra donör telle boğulur. Kalbi durup eti soğuyana kadar tel yerinde bırakılır.

Taita, hemen başında "Cenin" yazan bölüme atladı. Kalbi o kadar kuvvetli çarpıyordu ki, uğultusunu duyabiliyordu. Ceninin cinsiyeti önemsiz olsa da, alıcınıninkiyle aynı olması mantıklı ve istenir bir durumdur. Ceninde de bir bozulma ya da kusur bulunmamalıdır. Bu kriterlere uygun değilse ıskartaya çıkarılmalıdır. Bu sebeple, birden çok donör kullanılması önerilir. Eğer tohumlanacak alan büyükse, en azından üç donör kullanılmalıdır. Beş donör kullanmak ise ideal olanıdır.

Taita delirecek gibi oldu. Üç donör. İlk geldikleri gün şelalenin başında piknik yapan kızları hatırladı. Meren'e yeni bir göz sağlamak için kurbanlık koyunlar gibi buraya getirilmişlerdi. Beş donör. Onka'yla yolda karşılaştıklarında arkasından gelen beş kızı hatırladı bu sefer. Hepsi de öyle boğularak öldürülmüş müydü? Gece ağlarken duyduğu da onlardan biri miydi? Kendisinin ve rahmindeki bebeğin başına geleceklere mi ağlıyordu? Taita masadan fırlayıp binadan çıktı ve ormana koştu. Ağaçların arasına gelir gelmez, iki büklüm olup kusmaya başladı. Kendi utancını ve suçluluğunu kusuyordu. Ağaç gövdelerinden birine dayandı ve tuniğinin altındaki kabarıklığa baktı.

"Bunun için mi o masumlar katledildi?" Kuşağındaki küçük bıçağı çıkardı. "Bunu kökünden budayıp Hannah'ın gırtlığına tıkayacağım. O kadını bununla boğacağım!" diye kükredi. "Bana sadece suçluluk duygu' su verip işkence eden zehirli bir armağan bu."

Eli öylesine titriyordu ki, bıçağı tutamayıp düşürdü. Ellerini yüzüne kapadı "Ondan nefret ediyorum... kendimden nefret ediyorum!" diye fısıldadı Zihni vahşi ve karmaşık görüntülerle dolmuştu. Timsahların çılgınca ziyafet çekişini hatırladı. Kadınların ve bebeklerin umutsuz, kederli ağlamaları gelir gibi oldu kulağına.

Sonra zihni berraklaştı ve yine âlim Demeter'in sözlerini duydu. Bu Eos falan'ın kalesidir. Mükemmel bir hilekâr, gaspçı, hırsız ve bebek yamyamıdır.

Taita, "Bebek yamyamı," diye tekrarlardı. "Bu canavarlıkları o emrediyor ve yönetiyor. Kendime duyduğum nefreti ona yöneltmeliyim. Gerçekten nefret ettiğim kişi o. Buraya yok etmek üzere geldiğim kişi de o. Belki de bu şeyi bana vererek, istemeden kendisini yok edeceğim aleti vermiş oldu bana." Yüzünden çektiği ellerine baktı. Artık titremiyorlardı.

"Cesaretini topla ve kendine gel Gallalalı Taita," diye fısıldadı. "İtişme bitti. Asıl büyük savaş başlamak üzere."

ORMANDAN ÇIKTI VE DR. REİ'NİN rulosunu almak üzere kütüphaneye döndü. Onu okuyup tüm detayları öğrenmesi gerektiğini biliyordu. O rezil tohumları sağlamak üzere minik bedenlerin kutsallığını nasıl bozduklarını da öğrenmeliydi. Bebek katliamının asla unutulmamasını sağlamalıydı. Ruloyu bırakmış olduğu masaya gitti ama rulo orada yoktu.

Sonunda yağ kandilini söndürdü ve oda karanlığa gömüldü. Çok geçmeden, delikten gözetleyen nöbetçinin aurası da fark edilmez oldu. Ta ita biraz daha bekledikten sonra kandili yeniden yaktı, ama fitili iyice ki sıp çok hafif bir ışık yayılmasını sağladı. Lostris Tılsımı'nı sıkıca kavrayın Fenn'e dönüşmüş olan Lostris'e yoğunlaştı. Madalyonu açıp, eski ve yeni saç buklelerini çıkardı. Ona duyduğu sevgi, o oynak Eos'a karşı en büyük savunma gücüydü. Bukleleri dudaklarına götürerek o sevgiyi beyan etti.

"Koru beni aşkım," diye dua etti. "Bana güç ver." Yumuşak saç demetinden ruhuna akan gücü hissetmişti. Saçları tekrar madalyona koydu ve Meren'in gözünden çıkan kızıl taş parçasını aldı. Avucuna yerleştirip, onun üzerine yoğunlaştı.

"Tıpkı nefret ettiğim Eos gibi soğuk ve sert," diye fısıldadı. Aşk kalkansa, nefret kılıçtı. Sonra taş da saç buklelerinin yanına koyup tılsımı yeniden boynuna astı. Kandili üfleyip yattı ama uykusu gelmedi.

Fenn'e ilişkin bölük pörçük anılar sarmıştı zihnini. Onun gülüşünü ve ağlayışını hatırlıyordu. Gülümsemesini ve şakalaşmasını, önüne koyduğu bir sorun üstünde çalışırken yüzünde beliren o ciddi ifadeyi düşünüyordu. Geceleri yanında yatan sıcacık ve yumuşacık bedenini, hafif soluklarını, kalbinin yanında atan minik kalbini hatırlıyordu.

Onu bir daha görmeliyim. Bu son olabilir. Doğrulup oturdu. Onu çağırmaya cesaret edemem ama ona bakabilirim. Bu iki astral eylem benzer olsa da özünde çok farklıydı. Onu çağırmak için semaya seslenmesi gerekirdi ve bu çağrı istenmeyen bir dinleyicinin kulağına gidebilirdi. Bakmak ise, gözetleme deliğinden bakan kişinin yaptığı gibi, gizlice gözetlemektir. Ancak Eos gibi bir bilgin ve kâhin bunu keşfedebilirdi ve Taita çok uzun zamandır astral bir harekette bulunmadığı için, cadı artık onu izlemekten caymış olabilirdi.

Fenn'i görmek zorundayım. Bu riski göze almak zorundayım.

Tılsımı sağ elinde tuttu. O saç bukleleri Fenn'in parçasıydı ve Taita'yı ona götürecekti. Tılsımı alnına bastırıp gözlerini yumdu. İki yana sallanmaya başlamıştı. Sanki sağ elindeki tılsım canlıymış gibiydi. Taita Onun da kalbiyle aynı ritimde attığını hissediyordu. Zihnini açtı ve varlık akıntılarının içeri dolup, büyük bir nehir gibi girdap yaratmasına izin verdi. Ruhunu bedeninden kurtuldu ve sanki devasa bir kuşun kanatlarında uçmaya başladı. Çok aşağıda ormanları ve ovaları görüyordu. İlerleyen bir orduya benzettiği bir hareket fark etti ama yaklaşıncaya, bunun ağır ağır ilerleyen göçmenler olduğunu gördü. Yüzlerce kadın, erkek, çocuk toprak bir yolda yürüyor veya kağınlara binmiş gidiyordu. Yanlarında askerler ve at sırtında bir adam da vardı. Ama Fenn bu kalabalığın içinde değildi.

Tılsımı mıknatıs taşı gibi kullanarak uçmaya devam etti, uzaktan Mutangi'nin bir avuç binası görünmüştü. Yaklaştıkça, giderek artan bir korkuyla, köyün yakılıp yıkılmış olduğunu fark etti. Katliamın astral anısı köyün üstüne bir sis gibi asılıp kalmıştı. Çabucak araştırdı ama neyse ki ne Fenn ne de kendi grubundan başka biri ölümlerin arasında yoktu. Mutangi yakılıp yıkılmadan önce kaçmış olmalıydılar.

Ruhunun görüş alanını genişletti ve köyün batısında, epeyce uzakta, Ay Dağları'nın eteklerinde Fenn'in izine rastladı. O ışığı takip ederek, dağların eteklerini kaplayan ormanlarda gizlenmiş, dar bir vadinin üstüne geldi.

Oradaydı. Taita kazıklarla çevrilmiş alandaki atları araştırdı. Duman Yeli ve Kasırğa da oradaydı.

Atların hemen ilerisindeki bir mağaradan sızıyordu ışık. Nakonto ile İmbali mağaranın girişinde oturmaktaydılar. Taita ruhunun içeri süzülmesine izin verdi.

İşte oradaydı Fenn. Ateşin yanındaki küçük bir minderin üstünde uyuyordu. Yanında Sidudu, onun yanında Meren ve sonra da Hilto vardı.

Taita, Fenn'e o kadar yakındı ki, nefes alıp verişini duyabiliyordu. Onu silahlarını elinin altında bulundurduğunu gördü. Grubun diğer üyeleri de tepeden tırnağa silahlıydı. Fenn sırtüstü yatmaktaydı. Üzerinde sadece bir peştamal vardı ve üstü beline kadar çıplaktı. Taita görmeyeli daha da kadınsı olmuştu. Göğüsleri daha büyük ve daha yuvarlaktı, uçları hâlâ ufaktı ama dik ve daha koyu renkliydi. Karnındaki son bebeksi yağlar da erimişti. Ateşin ışığında, bedenindeki girinti çıkıntılar gölgeler yaratıyordu. Uyku halindeki yüzü Taita'nın hatırladığından da güzeldi. Taita, hayretler içinde kalarak Fenn'in artık on altı yaşına geldiğini fark etti. Onunla birlikte yıllar kuş gibi uçup gitmişti.

Kızın nefes alışını değiştirdi ve ağır ağır gözleri açıldı. Yemyeşil gözler, Taita'nın varlığını hissedince koyulaştı. Fenn bir dirseğinin üstünde doğruldu ve Taita onun kendisini çağırmaya hazırlandığını hissetti. Dağın tepesindeki düşmana varlığını belli etmeden onu durdurması lazımdı. Ruhunun ona görünmesine izin verdi. Fenn, onu seyrettiğini anlayınca irkilmişti. Gözünü karşısındaki görüntüye dikti ve Taita, ona sessiz kalması gerektiğini hatırlattı. Kız gülümseyerek başını salladı.

Fenn kendi ruhunu da onunkine cevap verecek forma soktu ve nilüfer çiçeğiyle şahin sevgiyle sarmaş dolaş oldular. Taita, onu öylece bir süre daha tuttu. Temasları kopuyordu ama o şekilde oyalanmak ölümcül bir tehlike yaratacaktı. Kızın zihnine son bir mesaj yolladı: "Yakında, çok yakında sana döneceğim." Sonra geri çekilmeye başladı.

Kız onun gittiğini hissetti ve dudaklarındaki tebessüm dondu. Onu tekrar yakalamak ister gibi elini uzattı ama Taita kalmaya cesaret edemedi.

İrkilerek kendi bedenine döndü ve kendini Bulut Bahçeleri'ndeki odasında yatağa bağdaş kurmuş otururken buldu. Fenn'den öyle çabucak ayrılmanın acısı çöktü içine.

SONRAKI AYLAR BOYUNCA BEDENİNDEKI yeni parçayla mücadele etti. Her zaman bir binici olduğu için, ona da terbiye edilmemiş bir tay muamelesi ediyor, kendi isteklerine boyun eğmeye zorluyordu. Gençliğinden beri bedeninden çok daha çetin talepleri olmuştu. Kendini acımasızca eğitip disiplin altına almıştı. Önce, ona olağanüstü dayanıklılık ve konsantrasyon gücü sağlayan nefes alma teknikleriyle başladı. Artık yeni gelişen cinsel kısımlarına efendilik etmeye hazırdı. Kısa bir süre içinde, elle uyarıda bulunmadan, akşam karanlığından şafağa kadar dik tutmayı başarır hale geldi. Kendini, menisini sonsuza dek tutacak veya tam kendi istediği anda boşaltacak hale gelene kadar eğitti.

Demeter, şeytani birleşmeleri sırasında Eos'un kendisi üzerinde nasıl hâkimiyet kurduğunu anlatmıştı. Taita da yakında onun şehvi saldırısına kurban olacağını biliyordu ve kurtulmak için direnmeyi öğrenmek zorundaydı. Bütün bu çabalan beyhude görünüyordu. Kendini çağlar boyu dünyanın en obur canavarı olmuş biriyle bir tutuyordu, oysa o henüz bakirdi.

Kendimi kuvvetlendirmek için bir kadının yardımına ihtiyacım var, diye düşündü. Tercihen bu çok deneyimli bir kadın olmalıydı.

İlk tanışmalarından bu yana Dr. Lusulu ile kütüphanede birkaç kere karşılaşmışlardı. Taita gibi, o da boş vaktinin çoğunu orada çalışarak geçiriyordu. Karşılaştıklarında kısaca selamlaşmışlar ama kadın dostluklarını ilerletmeye hazır gibi görüldüğü halde, Taita yüz vermemişti. Şimdi onu bulmak istiyordu ve bir sabah kütüphanede kadın bir masada oturmuş Çalışırken karşısına çıktı.

Taita alçak sesle, "Tanrıça sana huzur versin," diyerek söze girdi. Hannah ve Rei'nin bu şekilde selamlaştıklarını duymuştu. Lusulu başını kaldırıp ona baktı ve sıcak bir tebessümle güldü. Aurasında aevli zikzaklar oluşmuş, yanakları kızarmış ve gözleri parlamıştı. Ayağa kalktığı güzel bir kadındı.

"Sana da huzur versin lordum," diye cevap verdi. "Sakalının yeni kesimi çok hoşuma gitti. Çok yakışmış." Birkaç dakika kadar konuştular sonra Taita ayrılıp kendi masasına gitti. Çok sonra kadının rulosunu katlayıp kalktığını duyana kadar da bir daha o yöne bakmadı. Kadın salonda yürürken sandaletlerinden hafif bir ses çıkıyordu. Taita gözünü ona dikti ve bakışları karşılaştı. Kadın başını kapıya doğru eğip yeniden gülümsedi. Taita da kalkıp onun peşinden ormana gitti. Dr. Lusulu ağır ağır sanatoryuma giden yolda yürüyordu. Taita yüz metre sonra ona yetişmişti. Biraz sohbet ettiler ve sonunda kadın, "Dr. Hannah'ın tedavisinin ne sonuç verdiğini merak ediyorum," dedi. "Her şey yolunda gitti mi?"

Taita, "Aslında evet gitti," dedi. "Dr. Hannah ile boşalmam hakkında konuşmuşsun, hatırlıyor musun?"

O kışkırtıcı kelimeyi kullanınca kadının aurasının parladığını gördü, cevap verirken de sesi hafifçe boğuklaşmıştı. "Evet."

"Eh, artık düzenli olarak gerçekleştiğini söyleyebilirim. Bir cerrah ve bilim insanı olarak bunu görmek isteyebilirsin."

Taita'nın odasına girene dek meslektaşlık oyununu sürdürdüler. Taita, gözetleme deliğinin bulunduğu yeri peleriniyle kapadıktan sonra kadının yanına geldi.

Tuniğini çıkarırken de, "Yine yardımına ihtiyacım olacak," dedi.

Kadın da, "Tabii ki," diyerek hevesle yaklaştı. Taita'ya uzanıp birkaç ustaca sıvazlamadan sonra, "İlk karşılaşmamızdan bu yana epey yol almışsın," dedi. Bir süre sonra da, "Lordum, acaba daha önce bir kadınla birlikte oldun mu?" diye sordu.

"Heyhat!" Taita kederle başını salladı. "Nasıl başlayacağımı bilemiyorum ki."

"O zaman sana göstereyim."

Çıplakken daha da güzel görünüyordu. Geniş kalçaları, esnek, iri göğüsleri ve kocaman, kara göğüs uçları vardı. Yatağa sırtüstü uzanıp bacaklarını açtı ve Taita'yı, kaygan, sıcak etinin içine aldı. Taita,

neredeysse o anda kendini tüketecekti. Büyük bir çabayla kendini ve bedenini tekrar kontrol altına aldı. Artık bu pratikten ve eğitimden ders almaya başlayabilirdi. Kendi duygularını bloke etti ve bir denizcinin okyanus haritalarını okuması gibi, kadının aurasını okumaya başladı. Böylece, kadın daha farkına varmadan, onun ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu seziyordu. Kadını inletip ağlattı. İşkenceye mahkûm olmuş gibi çığlıklar attırdı. Kadın çırpınıyor, bütün vücudu kıvranıp bükülüyordu. Durması için yalvarıyor, sonra durmasın diye yalvarıyordu. Sonunda, "Beni öldürüyorsun," diye hıçkırdı. "Tanrıçanın kutsal adı aşkına, artık dayanamayacağım." Ama Taita devam etti.

Kadının artık ona karşılık verecek hali kalmamıştı. Yüzü ter ve gözyaşlarından sırılsıklamdı. Gözlerinde korku belirmişti. "Sen bir şeytansın," diye fısıldadı. "Şeytanın ta kendisisin." "Hannah ve senin gibilerin yaratmak istediği şeytanım."

Kadın sonunda hazırды. Hiçbir direnci kalmamıştı. Taita, ona iyice yüklendi. Kadının bedeni ve zihni Taita'ya tümüyle açıktı. Taita ağzını onunkine dayayıp dudaklarını açmaya zorladı, sonra sırtını büktü ve yüzeyin altına dalmaya hazırlanan bir inci avcısının son derin nefesi çekişi gibi, kadının gücünü, bilgeliğini, bilgilerini, zafer ve yenilgilerini, korkularını, derinlere gömdüğü suçluluk duygusunu, kısaca neyi var neyi yoksa hepsini çekip aldı. Sonra kadını boş bir çuval gibi yatağa bıraktı. Kadın kesik kesik nefes alıyordu, cildi balmumu gibi solmuştu. Gözünü bile kırpmadan belli bir noktaya bakıyordu ama bir şey gördüğü yoktu. Taita gecenin kalanını kadının yanında oturup anılarını okuyarak, sırlarını öğrenerek, onu gerçekten tanıyarak geçirdi.

Kadın sonunda canlanıp başını iki yana sallayarak silkindiğinde Sabahın ilk ışıklan odaya süzölmeye başlamıştı. Bitkin bir halde, "Kimim ben?" diye fısıldadı. "Neredeyim? Ne oldu bana? Hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Lusulu adında birisin, ama hayatın boyunca büyük kötölükler yapmışsın. Suçluluk duygularıyla kıvranıyordun. Hepsini senden aldım. Ama sana ait hiçbir şeyi saklamak istemiyorum. Hepsini sana iade ediyorum özellikle de suçluluk duygularını. Sonunda bu duygu seni öldürecek ve sen de o ölümlü fazlasıyla hak ediyorsun."

Kadını tekrar yatağın üstüne çöktü, Lusulu onunla mücadele etmeye çalıştı ama takati kalmamıştı. Taita onunla ikinci kez birlikte olurken kadın haykırdı ama feryadı boğazına tıkanı ve dudaklarına kadar ulaşmadı. Kadının derinlerine inince Taita yeniden derin bir nefes alıp gerildi. Bütün aldıklarını tek, uzun bir boşalmayla kadına geri verdi. İşini bitirince de kadını bırakıp yıkanmaya gitti.

Yatak odasına döndüğünde kadını tuniğini giyerken buldu. Lusulu, ona dehşet dolu bir bakış fırlattı ve Taita aurasının paramparça olduğunu gördü. Kadın sendeleyerek kapıya doğru koştu ve dışarı fırladı. Koşan ayak sesleri uzaklaştı.

Taita ilk kez onun için bir üzüntü duydu ama sonra yapmış olduğu iğrenç kötölükleri hatırladı ve o duygusu geçti. Ama diye düşündü, bana patronu olan büyük cadıyla nasıl başa çıkacağımı öğreterek günahlarının bir kısmını ödemiş oldu.

TAITA GÜNLERİ GÜNLERE, HAFTALARI haftalara ekleyerek büyük bir sabırla, Eos'tan mutlaka geleceğini bildiği daveti bekliyordu. Sonra bir sabah, aşınası olduğu bir iyilik ve beklenti hissiyle uyandı. Cadı beni inine çağırıyor, dedi kendi kendine. Göle bakan terasta, güneşin sabah sisleri arasından doğuşunu ve kraterin duvarlarını altın ışıklarıyla bezemesini izlerken, hurma ve incirden oluşan mütevazı bir kahvaltı etti. Hizmetlilerden başka kimseyi görmüyordu, ortada ne Hannah ne Rei ne de Assem vardı. O gizli rulodakileri gördükten hemen sonra onlarla karşılaşmak için kendine güvenemediğinden, bu durum onu rahatlatıyordu. Binadan çıkıp üst bahçelerin kapısına giderken, kimse sataşmadı veya onu durdurmaya çalışmadı.

Ağır ağır yürüyerek ilerledi, güçlerini toparlayıp gözden geçirmek için oyalanıyordu. Eos hakkındaki tek güvenilir bilgi kaynağı Demeter'di. Yürürken onun anlattıklarını kelimesi kelimesine hatırladı. Hafızası o kadar güçlü ve canlıydı ki, sanki yeniden ihtiyar adamla konuşuyormuş gibiydi.

Demeter'in sesi kulaklarında, eğer tehdit edildiğini hissederse bukalemun gibi şekil değiştirebilir, diyordu. Taita, onun mağaradaki görüntülerini hatırladı: çocuk, firavun, tanrılar, tanrıçalar ve kendisine benzeyen yaşlı adam.

Çekicilik de sonsuz becerilerinden biridir. Ne kadar güzel görünebileceğini tahmin dahi edemezsin, insanın aklını başından alır. Cilvelerine hiçbir erkek direnemez. Görünüşü karşısında en asil ruh bile bir hayvan düzeyine inebilir. Taita, ameliyat masasında yatarken gördüğü Eos'u hatırladı. Siyah örtünün ardından yüzünü görmemişti ama o haliyle bile güzelliği bütün salonu kaplamıştı.

Demeter, bir bilgin olarak tüm eğitimime rağmen, hayvani içgüdülerine karşı koyamadım, diyerek yeniden konuştu ve Taita, ona kulak verdi. Sonuçları tartma yeteneğimi ve isteğimi yitirdim. O anda benim için ondan başka hiçbir şey yoktu. Şehvetin esiri olmuştum. Benimle, sonbahar rüzgârının kuru bir yaprakla oynadığı gibi oynadı. Oysa bana, sanki bu dünyadaki tüm zevkleri bağışlamış gibi geliyordu. Bana bedenini vermişti. Şimdi bite o anılar beni deliliğin sınırına getiriyor. Her girinti, çıkıntısı, o muhteşem deliği ve mis kokulu yarığı... karşı koymaya çalışmadım bile, hiçbir ölümlü erkek bunu yapamazdı zaten. Taita, acaba ben yapabilecek miyim, diye merak etti.

Sonra Demeter'in en meşum uyarısı çınladı kulağında: Taita, unutma ki asıl Eos da doymak bilmez bir şehvet düşkünüydü ve bu da öyle, ama bunun iştahı ötekinden farklı. Bu öptüğü zaman, senin olgun bir portakalın suyunu emişin gibi, âşığının yaşamsal sıvılarını çekip alıyor. Bir erkeği bacaklarının arasına kıştırınca, onun özünü alıp tüketiyor. Ruhunu alıyor. Erkeğin varlığı onu besleyen ölümsüzlük yemeği. İnsan kanıyla beslenen canavar bir vampir gibi. Kurban olarak sadece üstün kişileri, Güzel Akıl sahibi kadın ve erkekleri, Doğru'nun hizmetkârlarını, ünlü bir büyücüyü veya yetenekli bir kâhini seçiyor. Kurbanını saptadıktan sonra, bir kurdun geyiğe saldırması gibi aman vermeden saldırıyor. Tıpkı bana yaptığı gibi, diye düşündü Taita.

O bir hepçil. Bunlar, Eos'u bu dünyadaki bütün erkeklerden daha iyi tanımış olan Demeter'in sözleriydi yine. Yaş, dış görünüş, fiziksel kusurlar onun için fark etmiyor, iştahını kabartan şey insanın eti değil, ruhu. Genç, yaşlı, kadın, erkek ne bulursa yiyor. Bir kez onları ele geçirip, ipeksi ağına düşürünce, bütün bilgi, tecrübe, bilgelik birikimlerini alıyor. O lanetli öpücüğüyle yapıyor bunu. Kasıklarından çekip alıyor. Geriye sadece içi boşalmış bir kabuk bırakıyor.

Cadının yandaşları olan Hannah, Rei ve Assem, Taita'nın eksik organlarını tek bir amaçla yenilemişlerdi; Eos'un onun ruhunu, bedenini ve aklını mahvedebilmesi için. İçinden yükselmekte olan dehşet dalgasını bastırdı. Elimden geldiği kadar hazırlandım. Ama bu yeterli olacak mı?

Bahçenin Kapıları ardına kadar açıldı, ama Taita kapıların önüne geldiğinde kratere derin bir sessizlik çökmüştü. Hafif meltem durmuştu. Bir çift bülbül son kez karşılıklı şakıyıp susmuştu. Ağaçların yüksek dallan, bir manzara resmindeymişcesine donup kalmıştı. Taita durup sessizliği dinledi ve sonra içeri adım attı.

Ayaklarının altındaki toprak oynadı. Yer ürperdi, dallar titreşti. Sonra ürperti şiddetli bir sarsıntıya dönüştü. Kayaların gıcırdayıp inlediğini duydu. Krater duvarının bir bölümü koptu ve gümbürtüyle aşağıdaki ormana düştü. Altındaki zemin, fırtınaya tutulmuş bir geminin güvertesi gibi sallanıyordu. Taita dengesini kaybeder gibi oldu ve düşmemek için kapının parmaklıklarından birine tutundu. Rüzgâr yeniden esmeye başladı ama bu sefer mağaradan geliyordu. Ağaçların tepelerini yaladı ve Taita'nın etrafındaki kuru yaprakları anafora kapılmış gibi döndürmeye başladı. Bir cesedin eli kadar soğuk esiyordu.

Eos gözümü korkutmaya çalışıyor. O volkanların efendisi. Depremlere ve cehennemden akan lav nehirlerine hükmediyor. Onun gücü karşısında ne kadar ehemmiyetsiz kaldığımı göstermeye çalışıyor, diye düşündü. Sonra haykırdı. "Beni duy Eos! Meydan okumanı kabul ediyorum."

Yerin sarsıntısı durdu ve kratere yine o gizemli sessizlik çöktü. Şimdi önündeki yol net ve davetkâr bir şekilde uzanıyordu. Sonunda, iri kayaların arasındaki geçitten geçerken, mağarada akan suyun gümbürtüsünü duydu. Yeşilliklerin arasından ilerleyip, göl başındaki açıklığa ulaştı. Her zamanki gibiydi. Sırtını devrilmiş ağaç gövdesine dayayarak otların üstündeki alışık olduğu yere oturdu ve beklemeye başladı.

Eos'un gelişiyle ilgili ilk uyarı, Taita'nın ensesini yalayan dondurucu rüzgâr ve kollarındaki tüylerin diken diken hale gelişi oldu. Mağaranın girişine baktı ve gümüş rengi bir sisin yükselmekte olduğunu gördü. Sonra, sislerin arasından karanlık bir figürün, yosun kaplı taşların arasından zarafetle yaklaştığını fark etti. Bu, Hannah'ın odasında gördüğü örtülü kadındı, yine aynı yan saydam siyah ipekli örtülere bürünmüştü.

Eos gümüşü sisin içinden çıktı ve Taita ayaklarının çıplak olduğunu gördü. Örtülerin arasından çıkan ayak parmakları, kadının tek görünen yeriydi. Kaynak suyundan geçtiği için ıslak ve parlak parmaklar büyük bir sanatkâr tarafından fildişinden oyulmuş gibiydi. Tırnakları inci gibi parlıyordu. Kadın bedeninin sadece bu kısmını gözler önüne sermişti ve ayak parmakları son derece egzotik, baştan çıkarıcıydı. Taita gözlerini onlardan ayıramıyordu. Erkekliğinin kabardığını hissetti ve güçlkle bastırdı.

Eğer sırf ayak parmaklarıyla beni bu hale sokuyorsa, gerisini ortaya serdiğinde direnme şansım olabilir mi, diye düşündü.

Sonunda gözlerini yukarıya kaydırmayı başardı. Örtünün ardından kadını görmeye çalıştı ama mümkün değildi. Sonra, sanki tenine kelebek konmuş gibi bir temas hissetti. Kadın konuşunca da soluğu kesildi. Hayatında bu kadar melodik bir ses duymamıştı. Sanki minik kristal çanlar çalınıyordu. İliklerine kadar titrediğini hissetti.

Eos, "Yüzyıllardır bana gelmeni bekliyorum," dedi ve Taita, onun büyük Yalan'ın cisimleşmiş hali olduğunu bildiği halde, elinde olmaksızın bu sözlere inandı.

TAITA'NIN, YÜZBAŞI ONKA TARAFINDAN Bulut Bahçeleri'ne götürülmesinden sonra, Fenn ile Meren, Sidudu'yu aylarca sakladılar. Kız ilk başlarda, geçirdiği felaketler yüzünden bitap durumdaydı. Meren ile Fenn, ona karşı çok yumuşak davrandılar ve kızcağız da onlara iyice bağlandı. Her zaman birinin yanında kalması gerekiyordu. Yavaş yavaş iyileşti ve özgüvenini yeniden kazandı. Nihayet başından geçenleri ve Aşk Tapınağı'nı anlatacak hale geldi.

"Tek gerçek tanrıçaya adanmış bir tapınaktır," diye açıkladı. "Bütün tapınak bakireleri göçmenler arasından seçilir, asla soylu ailelerin kızları seçilmez. Her göçmen ailesi bir kızını oraya sunmak zorundadır ve seçilmek büyük bir onur, ayrıcalık sayılır. Köyümüzdeki herkes, tanrıçaya dua etmek için bayram yaptı; beni en güzel giysilerle donatıp başıma çiçeklerden bir taç koydular ve tapmağa götürdüler. Babamla annem de, sevinçten gülüp ağlayarak yanımda gelmişti. Beni başrahibeye teslim edip gittiler. Onları bir daha hiç görmedim."

Fenn, "Peki kim seçti seni tanrıçaya hizmet etmen için?" diye sordu. "Oligarşların seçtiğini söylediler."

"Aşk Tapınağı'nı anlat bize," dedi Meren. Kız bir süre düşüncelere daldı. Sonra çekinerek, alçak sesle anlatmaya başladı. "Çok güzeldi. İlk gittiğim bir sürü kız vardı. Rahibeler bize nazik davranıyordu. Güzel elbiseler ve leziz yemekler veriyorlardı. Kendi değerimizi kanıtlayınca tanrıçanın dağına gidecek ve onun tarafından kutsanacaktık." Fenn, "Mutlu muydun?" diye sordu.

"Başta öyleydim. Tabii ki annemi babamı özlemiştim ama her sabah bizi neşelendiren ve moralimizi yükselten bir şerbet içiliyorlardı. Gülüyor, şarkılar söyleyip dans ediyorduk." Meren, "Sonra ne oldu?" dedi.

Kız yüzünü öbür tarafa çevirip, zor duyulacak bir sesle anlatmaya devam etti. "Bizi görmeye erkekler geliyordu. Onları arkadaşımız sanıyorduk. Birlikte dans ediyorduk." Sidudu sessizce ağlamaya başladı. "Size gerisini anlatmaya utanıyorum."

Kimse bir şey demedi, Fenn, onun elini tuttu. "Biz senin gerçek dostlarınız Sidudu," dedi. "Bizimle konuşabilirsin. Her şeyi anlatabilirsin."

Kız yürek paralayan hıçkırıklara boğuldu ve Fenn'in boynuna sarıldı. "Rahibeler, ziyarete gelen o erkeklerle birlikte olmamızı emretti."

Meren öfkeyle, "Kimdi o erkekler?" diye sordu.

"Önce Lord Aquer geldi. Korkunçtu. Ondan sonra başkaları, daha bir sürü adam geldi. Ve sonra da Onka." "Geri kalanını da anlatman lazım." Fenn, kızın saçlarını okşuyordu.

"Evet! Anlatmalıyım! Bu anılar içimde bir yangın gibi. Sizden saklayamam." Sidudu derin bir nefes alıp titredi. "Ayda bir kez, Hannah adında bir kadın doktor gelip muayene ediyordu bizi. Her seferinde de kızlardan bir, ikisini seçiyordu. Seçilen kızlar tanrıçanın dağına götürülüyordu. Bir daha da asla tapınağa dönmüyorlardı." Yeniden sustu ve Fenn burnunu silmesi için kare şeklinde bir keten bez uzattı. İşini bitirince bezi özenle katlayan Sidudu anlatmaya devam etti. "Kızlardan biriyle yakın arkadaş olmuştuk. Adı Litane'ydi. Çok nazik, tatlı bir kızdı, ama annesini özlemişti ve erkeklerle yapmak zorunda kaldığımız şeyden nefret ediyordu. Bir gece tapmaktan kaçtı. Bana gideceğini söylemiş, ben de onu vazgeçirmeye çalışmışım ama kararlıydı. Ertesi sabah rahibeler onun cansız bedenini sunağa yatırdı. Bir uyan olarak, hepimizin yanından geçip onu görmesi istendi. Canavar maymunlar onu ormanda yakalamıştı. Sunakta yatan Litane artık tatlı bir kız değildi."

Sidudu'nun bir süre ağlamasına izin verdiler ve sonra Meren, "Onka'yı anlat bize," dedi.

"Onka soylu bir adam. Lord Aquer, onun amcası. Ayrıca Aquer'in baş casusu. Bütün bu sebeplerden, kendine has ayrıcalıklara sahip. Tapınakta benimle birlikte oldu. Özel durumu nedeniyle bir kereden fazla gelmesine izin veriliyordu. Sonunda beni oradan alıp ev kölesi yaptı. Devlete yaptığı hizmetlerin ödülüydüm. Sarhoşken beni dövüyordu. Canımı yakmaktan zevk alıyordu. Bunu yaparken

gözleri parlıyor, sürekli gülümsüyordu. Bir gün o askeri bir göreve gittiğinde, beni görmeye bir kadın geldi gizlice. Bulut Bahçeleri'ndeki büyük kütüphanede çalıştığını anlattı. Dağa götürülen kızların başına neler geldiğini söyledi. Tanrıça tarafından kutsanmıyorlardı. Rahimleri kesilip bebekleri alınıyor ve yesin diye tanrıçaya veriliyordu. O yüzden tanrıçaya gizlice Bebek Yamyamı denmekteydi."

"Peki o kızlara ne oluyormuş?"

"Ortadan kayboluyorlarmış," dedi Sidudu. Yine hıçkırmaya başlamıştı "Giden kızlardan bazılarını sevmiştim. Tapınakta kalanlardan da sevdiklerim vardı. Onlar da bebekleri olunca dağa götürülecekler."

Fenn, "Sakinleş artık Sidudu," diye fısıldadı. "Bunları anlatmak bile çok korkunç."

Meren, "Hayır Fenn, bırak zavallıcık konuşsun," diye araya girdi. "Anlattıkları öfkemi kamçılıyor. Jarriler canavar. Öfkem beni onlara karşı biliyor."

"Yani arkadaşlarımı kurtarmama yardım edecek misin Meren?" Sidudu'nun ona dikilen iri kara gözlerinde güvenden fazlası vardı.

Meren hemen, "Benden ne istersen yapacağım," dedi. "Ama bana Onka hakkında biraz daha bilgi ver. İlk öç alacağım kişi o olacak."

"Onun beni koruyacağını sandım. Sandım ki, onunla kalırsam asla dağa gönderilmem. Ama çok geçmeden, günün birinde Dr. Hannah, beni muayene etmeye geldi. Onu beklemiyordum ama ziyaretinin ne anlama geldiğini biliyordum. İşini bitirince bir şey demedi ama Onka'ya bakıp başını salladığını gördüm. Bu kadarı yetmişti. İçimdeki bebek yeterince büyüyünce dağa götürüleceğimi anlamıştım artık. Birkaç gün sonra başka bir ziyaretçi geldi. Kadın, Onka, Albay Tinat'la Tamafupa'dayken gizlice gelmişti. Biltonun karısıydı. Benden, Jarri'den kaçmayı planlayan kadın ve erkek göçmenler için çalışmamı istedi. Hemen kabul ettim elbette. Kadın, Onka'nın şarabına onu hasta edecek ilacı koymamı söyleyince de koydum. Ondan sonra Onka benden kuşkulandı. Eskisinden beter zulmetmeye başladı, yakında tapınağa yollayacağını da anlamıştım. Sonra, büyücünün Mutangi'ye geldiğini duydum. Belki Onka'nın bebeğini benden alabilir, diye düşündüm ve onu bulmak için her şeyi göze aldım. Kaçtım, ama canavar maymunlar peşime düştü. İşte o zaman da sizler beni kurtardınız " "Bu feci bir öykü," dedi Fenn. "Çok acı çekmişsin."

"Evet, ama hâlâ tapmakta olan kızlar kadar değil," diye hatırlattı Sidudu.

Meren hiç düşünmeden, "Onları da kurtaracağız," diye bağırdı. "Jarri'den kaçarken o kızlar da bizimle olacak, yemin ederim!"

"Ah Meren, senin gibi cesur ve asil biriyle karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi."

ONDAN SONRA SIDUDU HIZLA iyileşti. Fenn'le ikisi her gün biraz daha yakınlaştılar. Hilto, Nakonto, İmbali de onu seviyordu ama Meren'in sevgisi hepsininkinden fazlaydı. O gün Bilto ile diğer köylülerin yardımıyla kaçıp ormana gizlenmişlerdi. Meren ile Hilto, Fenn'i okçuluk konusunda eğitmeye devam ediyordu, çok geçmeden Sidudu'yu da aralarına kattılar. Meren, ona, tam gücüne ve kol boyuna uygun bir yay yaptı. Ufak tefek olmasına rağmen, Sidudu bayağı güçlü çıkmış ve yaya doğal bir uyum göstermişti. Meren, onlara ormandaki açıklıkta hedefler diziyor ve kızlar dostça bir rekabet içinde durmadan ok atıyordu.

Fenn, "Hedef Onka'nın kafası farz et," deyince, Sidudu attığını vurur olmuştu. Kolları o kadar kısa sürede gelişip kuvvetlendi ki, Meren'in ona daha ağır oklar atan yeni bir yay yapması gerekti. Gayretli çalışmalar sonunda, o da iki yüz adımdan hedefi vurmaya başladı.

Meren, Hilto ve Nakonto bahis oynamaya bayılıyordu ve kızların üzerine bahse giriyorlardı. Başlangıçta, Sidudu'ya avans veriyorlardı, çünkü fenn okçuluğa ondan çok daha erken başlamıştı. Önceleri bu avans elli adımda ama giderek azaldı, çünkü Sidudu da iyi bir okçu olmaya başlamıştı.

Bir sabah yine açıklıkta turnuva yaparken, Meren ve Sidudu, Hilto ile Fenn'e karşı takım oldular. Rekabet sıkıydı ve ağaçların arasından yabancı bir atlı çıkageldiğinde şamataları göklere çıkıyordu. Adam tarla işçisi gibi giyinmişti ama bir savaşçı gibi at biniyordu. Meren'in sessiz bir uyarısıyla yeni oklar çekip, kendilerini korumaya hazır bir halde beklediler. Yabancı onların niyetini anlayınca dizginleri çekti ve yüzünü örten kukuletayı açtı.

Meren heyecanla, "Seth'in gübre kokulu butları adına," diye bağırdı. "Tinat'mış gelen." Onu karşılamak üzere koştu. "Albay bir sorun olmalı. Nedir? Hemen söyle."

Tinat, "Sizi bulduğuma sevindim," dedi. "Büyük bir tehlike içinde olduğumuzu haber vermeye geldim. Oligarşlar hepimizi karşılıklarına dizmek istiyor. Onka ile adamları her yerde bizi arıyor. Şu anda Mutangi'deki bütün evlerin altını üstüne getiriyorlar."

"Bu ne anlama geliyor?" "Sadece bir anlamı var," dedi Tinat asık bir suratla. "Bizden kuşkulanıyorlar. Onka'nın beni hain ilan ettiğini sanıyorum. Ki, Jarri standartlarına göre öyleyim. Sidudu'yu kurtarıırken öldürdüğünüz maymunları bulmuş, bu da onu delirtti, çünkü artık onu sizin sakladığınızdan iyice emin oldu." "Ne kanıt var elinde?"

"Kanıtı ihtiyacı yok ki. Lord Aquer'in yakın akrabası. Hepimizi mahkûm etmek için bir sözü yeter. Oligarşların kararı belli. İşkenceyle sorgulayacaklar. Ölmezsek madenlere veya taşocaklarına gönderecekler... ; ya da daha beterine."

"Demek ki artık hepimiz kaçağız." Meren bu duruma endişelenmiş gibi görünmüyordu. "En azından oyun bitti."

Tinat, "Evet," dedi. "Kanun kaçağıyız. Artık Mutangi'ye dönemezsiniz."

"Tabii ki," dedi Meren. "Orada ihtiyacımız olan bir şey yok zaten Atlarımız ve silahlarımız yanımızda. Ormanlara gitmeliyiz. Taita'nın Bulut Bahçeleri'nden dönmesini beklerken biz de bu lanetli yerden kaçıp Mısır'a dönmek için hazırlıklarımızı tamamlarız."

Tinat da, "Hemen gitsek iyi olur," dedi. "Mutangi'ye çok yakınız. Şu uzaktaki tepelerde saklanabileceğimiz bir sürü yer var. Sürekli yer değiştirirsek Onka bizi kolay kolay bulamaz." Atlarına binip doğuya doğru yola koyuldular. Akşamüzeri olduğunda yirmi fersah yol gitmişlerdi. Kitangule Geçidi'nden sıradağların eteklerine tırmanırken, uzun kıvrık boynuzları ve koca kulakları olan iri, gri renkli antilop sürüsüne rastladılar. Hemen yaylarını gerip avlanmaya başladılar. Kasırğa'nın üstündeki Fenn, sürüye ilk yetişen kişi oldu ve oku, yağlı, boynuzsuz bir dişiyi devirdi.

Meren, "Yeter!" diye bağırdı. "Bunda bize günlerce yetecek kadar et var." Sürünün geri kalanının kaçmasına izin verdiler ve hayvanın derisini yüzmek üzere atlarından indiler. Güneş batarken, Sidudu onları bir tatlı su kaynağına götürdü. Kaynağın yanında geçici bir kamp kurup közde pişirdikleri

antilop pirzolarını yediler.

Kemikleri sıyırırken, Tinat, Meren'e, göçmen davasına sadık kuvvetlerle ilgili son bilgileri aktardı. "Benim kendi alayım Kırmızı Sancak alayı ve bütün subaylarla askerler, haber verdiğim anda silahlanıp gelecek. Ayrıca Sarı Sancak altındaki iki tümene de güveniyorum, onların komutası da meslektaşım Albay Sangat'ta. O da bizden. Bir de, madenlerde çalışan mahkûm ve esirlerden sorumlu üç tümen asker var. Esirlere yapılan zulmü ve insanlık dışı davranışları gayet iyi biliyorlar. Onlar da emrimi bekliyor. Biz mücadeleyi başlatır başlatmaz esirleri serbest bırakıp, silahlandıracağız ve bize katılmak üzere getirecekler." Toplanma noktası üzerinde tartışmayı sürdürdüler ve sonunda her birimin kendi başına Kitangule Geçidi'ne gelmesine ve orada toplanmaya karar verdiler.

Meren, "Bize karşı Jarrililer nasıl bir kuvvet toplayabilir?" diye sordu.

"Aslında sayı olarak bire on oranında onlar üstün, ama oligarşların adamlarını toplayıp üstümüze salması epey sürer. İlk şaşırtmayı yapabilir ve takipte arayı açabilirsek, Kitangule Nehri'nin başındaki tersaneleri tutana kadar onlarla başa çıkmaya gücümüz yeter. Oraya varınca da gereken araçlara el koyarız. Nehirde yola çıktuktan sonra, akıntıyla Nalubaale Gölü'ne ulaşmamız kolay olur." Durup zeki gözleriyle Meren'e baktı. "On gün içinde ayrılmaya hazır olabiliriz." Meren hemen, "Büyücü Taita olmadan gidemeyiz," dedi. Tinat ise, "Taita tek bir kişi," diye belirtti. "Halkımızdan yüzlerce kişi büyük bir tehlike içinde." "O olmadan başaramazsın," dedi Meren. "Onun güçleri olmazsa sen de halkın da yarı yolda kalırsınız." Tinat kaşlarını çatıp sakalını yolarak bu sözleri düşündü. Sonra bir karara varmış gibi göründü. "Sonsuza kadar bekleyemeyiz onu. Ya çoktan ölmüşse? Bu riski göze alamam." Fenn, "Albay Tinat!" diye lafa atıldı. "Taita'yı yeni aya kadar bekleyebilir misiniz?"

Tinat bir süre ona baktıktan sonra kibarca başını salladı. "Ama daha fazla değil. Büyücü o zamana kadar dağdan dönmezse hiç dönemeyeceğinden emin oluruz."

"Teşekkür ederim albay. Cesaretinize ve sağduyunuza hayran oldum." Fenn tatlı tatlı gülümsedi. Albay utanarak bir şeyler mırıldandı ve gözlerini ateşe dikti. Fenn hiç acımadan devam etti. "Aşk Tapınağı'ndaki kızları duymuş muydunuz albay?"

"Elbette tapınak bakireleri olduğunu biliyorum, ne olmuş ki?" Fenn, Sidudu'ya döndü. "Bize anlattıklarım ona da anlat."

Tinat, Sidudu'nun öyküsünü dehşet içinde dinledi. Kız sözünü bitirdiğinde altüst olmuş bir hali vardı. "Genç kadınlara böyle zulmedildiğin. den hiç haberim yoktu. Bazı kızların Bulut Bahçeleri'ne götürüldüğünü biliyorum tabii ki. Hatta bazılarına ben eşlik ettim, ama güle oynaya gidiyorlardı. Onların tanrıçaya kurban edileceklerini veya dağda yamyamlık yapıldığını hiç bilmiyordum."

Meren, "Albay, onları da yanımıza almamız. Jarrililere bırakamayız o kızları," diye söze karıştı. "Onları özgür bırakmaya ve Jarri'den kaçarken yanımıza almaya ant içtim ben."

Tinat, "Şu anda ben de aynı andı içiyorum," diye kükredi. "Bütün tanrılar adına yemin ederim ki, o genç kadınları kurtarmadan bu ülkeden ayrılmayacağım."

Fenn, "Acaba biz yeni ay çıkana kadar beklerken daha kaç kadını dağa gönderirler?" diye sordu. Erkekler suskunlaştı.

"Eğer çok hızlı hareket edersek sürpriz avantajımızı yitiririz. Jarrililer hemen bütün güçleriyle üstümüze gelir. Teklifin nedir Fenn?" Konuşan Tinat'tı.

Fenn, "Sadece hamile kalanları yolluyorlarmış," diye belirtti.

Tinat, "Gözlemlerim de bunu doğruluyor," dedi. "Ama bunun bize ne yararı var? Erkeklere oyuncak ediliyorlarsa gebe kalmalarını önleyemeyiz ki."

"Belki önleyemeyiz, ama bebeğin büyümesini durdurabiliriz." Meren, "Nasıl?" diye sordu.

"Taita'nın Sidudu'ya yaptığı gibi, düşük yaptıran bir iksirle." Meren yeniden konuşana kadar,

erkekler bu öneriyi düşündüler. "Taita'nın tıp çantası Mutangi'deki evde kaldı. Onu almaya gidemeyiz." "Ben onun iksiri hangi bitkilerden yaptığını biliyorum. Toplamasına yardım etmişim."

Tinat, "Peki ilacı kadınlara nasıl ulaştıracağız?" diye sordu. "Başlarda canavar maymunlar var." "Sidudu ile ikimiz tapınağa götürür, kızlara da nasıl kullanacaklarını açıklarız." "Ama maymunlar, rahibeler... onlardan nasıl kurtulacaksınız?" "Sidudu'yu Onka'dan sakladığım yöntemle," dedi Fenn. Meren, "Gizlenme büyüsü!" diye bağırdı. Tinat, "Anlamadım," dedi. "Neden söz ediyorsunuz?"

Meren, "Fenn de büyücüdür," diye açıkladı. "Taita, ona bazı gizli sanatları öğretti ve o da becerilerini iyice ilerletti. Kendini ve başkalarını görünmez bir perdenin ardına gizleyebilir." Tinat, "Böyle bir şeyin mümkün olacağına inanmıyorum," dedi.

Fenn, "O zaman size göstereyim," diye cevap verdi. "Lütfen ateşin başından ayrılın ve Meren seslenene kadar şuradaki ağaçların arkasında bekleyin." Tinat kaşlarını çatıp homurdanarak kalktı ve karanlığın içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra Meren seslenince geri geldiğinde Meren'den başka kimseyi göremedi. "Pekâlâ Albay Cambyses. Neredeler?" "On adım ötede."

Tinat söylenerek ateşin etrafında dolandı, sağı solu iyice kolaçan etti ve başladığı noktaya döndü. "Yoklar," dedi. "Artık nereye saklandıklarını söyle." "Tam önündeler," dedi Meren.

Tinat iyice bakıp kafasını salladı. "Ben bir şey..." diye lafa başlamışın geri çekildi ve hayretle bağırdı. "Osiris ve Horus, bu büyücülük!" İki kız tem bıraktığı yerde duruyordu. El ele tutuşmuş ona gülümsemekteydiler.

"Evet albay, ama önemsiz bir iş sadece. Maymunları kandırmak siz kandırmaktan çok daha kolay olacak, ne de olsa onların zekâsı sınırlı oysa siz üstün zekâlı ve eğitilmiş bir savaşçısınız." Tinat bu iltifat karşısında erimişti Kız gerçekten de bir cadıydı. Tinat onun dengi değildi. Meren içinden gülümsedi. Eğer kafasına koyarsa bizim albayı başının üstünde durdurur ve poposundan düdük çaldırır.

AŞK TAPINAĞI'NA AT ÜSTÜNDE fazla yaklaşılamazlardı. Fenn, Taita gibi atları ve adamları içeren büyük bir grubu gizleme becerisine sahip değildi. Atları sık bir koruluğa gizleyip Meren ile Nakonto'ya bıraktılar ve iki kız yürüyerek gittiler. Sidudu'nun eteğinin içinde beline sardığı keten bitki keseleri vardı.

Aşağıdaki vadiyi iyice görebilecekleri bir yamaca tırmandılar. Tapınak vadinin sonundaydı. Sarı kumtaşından yapılmış, büyük ve zarif bir binaydı, etrafı çimlerle ve içinde devasa nilüfer yaprakları yüzen havuzlarla çevriliydi. Hafif bir şenlik sesi duyuluyordu ve en büyük havuzun başında kadınlar toplanmıştı. Bazıları halka olup oturmuş, şarkı söyleyip el çırparken, diğerleri de müziğe uyarak dans ediyordu.

Sidudu, "Her gün bu saatte böyle yapardık," diye fısıldadı. "Ziyarete gelecek erkekleri bekliyorlar." Fenn, "Tamıdığın var mı içlerinde?" diye sordu.

"Emin değilim. Bu kadar uzaktan iyi göremiyorum." Sidudu elini gözüne siper etti. "Bekle! Havuzun bu tarafında tek başına duran bir kız var, gördün mü? O benim arkadaşım Jinga."

Fenn, havuz kıyısında tek başına yürüyen narin kıza baktı. Kısa bir gömlek giymişti. Kolları ve uzun bacakları çıplaktı ve saçında sarı çiçekler vardı. "Ona güvenebilir miyiz?"

"Diğerlerinin çoğundan biraz büyüktür, hepsinin içinde en makul olan da odur. Diğerleri onun sözünü dinler." Fenn, "Gidip onunla konuşalım," dedi ama Sidudu kolunu tuttu.

"Bak!" derken sesi titriyordu. Hemen altlarında, ağaçların arasından bir grup kara gölge fırlamıştı. Dört ayak, kollarıyla yerden destek alarak koşuyorlardı. "Canavar maymunlar!"

Dev gibi maymunlar Tapınağın etrafında dolanıyorlardı, ama çimlerdeki kadınlar görüş alanlarının dışındaydı. Birkaç adımda bir durup açılmış burun delikleriyle yeri koklayıp yabancıları veya tapınaktan kaçan olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

Sidudu, "Kokumuzu da maskeleyebilir misin?" diye sordu. "Canavar maymunların koku alma duyusu çok keskindir."

Fenn, "Hayır," diye itiraf etti. "Kızların yanına gitmeden onların geçmesini beklemeliyiz." Maymunlar hızla ilerleyip, ağaçların arasında gözden kayboldular.

Fenn, "Şimdi!" dedi. "Çabuk!" Uzanıp Sidudu'nun elini tuttu. "Unutma, konuşmak yok, sakın koşma, benimle teması koparma. Yavaş ve dikkatli hareket et."

Fenn üzerlerine gizleyici büyüü yaptı ve Sidudu'yu alıp yamaçtan inmeye başladı. Sidudu'nun arkadaşı Jinga hâlâ yalnızdı, bir söğüt ağacının altına oturmuş, aşağıdaki balıklara karabuğday ekmeği kırıntılarını atıyordu. İkisi kızın yanına diz çöktüler ve Fenn, Sidudu'yu saran büyüü kaldırdı. Kendini ortaya çıkarmamıştı, çünkü Jinga ürkebilirdi. Kız kırıntılarını kapmak için suda dört dönen balıklara o kadar dalmıştı ki, bir süre Sidudu'nun farkına varmadı. Sonra irkildi ve kalkmaya davrandı. Sidudu elini koluna koyup kızı yatıştırdı. "Jinga, korkma sakın."

Kız, ona bakıp gülümsedi. "Geldiğini görmemiştin Sidudu. Nerelerdeydin? Seni öyle özledim ki. Daha da güzelleşmişsin."

"Sen de Öyle Jinga," diyen Sidudu arkadaşını öptü. "Ama konuşacak fazla zamanımız yok. Sana anlatmam gereken çok şey var." Kızın yüzüne bakıp verilen iksirler yüzünden gözbebeklerinin irileşmiş olduğunu fark etti. "Söyleyeceklerimi çok dikkatli dinlemen lazım." Sidudu küçük bir çocukla konuşmuş gibi tane tane konuşmaya başladı.

Onun anlattıklarını, iğrençliğini kavradıkça Jinga'nın bakışları netleşiyordu. Sonunda, "Kardeşlerimizi öldürüyorlar mıymış?" diye fısıldadı. "Bu doğru olamaz."

"Doğru Jinga, bana inanmak zorundasın. Ama bunu önlemek için yapabileceğimiz bir şey var." Çabucak bitkileri, nasıl hazırlanılıp, nasıl kullanılacaklarını anlattı. "Dağa sadece hamile olanları götürüyorlar. İksir sayesinde ben bebekten kurtuldum. Tehlikede olan herkese vermen lazım bundan."

Sidudu eteğini açıp beline sardığı keseleri çıkardı. "Bunları iyi sakla. Rahibeler bulmasın. Dr. Hannah bir kızı dağa götürmek üzere seçince, ona bir ölçek vermen gerekiyor. Sadece böyle kurtarabiliriz onları."

Jinga, "Ben seçildim bile," diye fısıldadı. "Doktor dört gün önce geldi ve yakında tanrıçayla karşılaşacağımı söyledi."

"Ah benim zavallı Jinga'm! O zaman bu geceden tezi yok, yalnız kalır kalmaz alman lazım bu iksirden." Sonra arkadaşına bir daha sarıldı. "Daha fazla kalamam, ama yakında iyi insanlarla birlikte seni kurtarmaya geleceğim. Seni ve diğerlerini güvende olacağımız bir yere götüreceğiz. Onlara da söyle gitmeye hazır olsunlar." Jinga'yı bıraktı. "Bitkileri iyi sakla. Onlar hayatınızı kurtaracak. Şimdi git ve sakın arkana bakma."

Jinga arkasını döner dönmez, Fenn, Sidudu'yu örtücü pelerinin altına aldı. Jinga yirmi adım gitmeden, omzunun üstünden arkaya baktı. Sidudu'nun kaybolduğunu görünce rengi solmuştu. Gözle görülür bir çabayla kendini topladı ve çimlerden tapınağa doğru gitmeye devam etti.

Fenn ve Sidudu yamacı tırmanmaya başladılar. Yarısına gelmişlerdi ki, Fenn yoldan çıkıp hiç kımıldamadan durdu. Konuşmaya cesaret edemedi ama büyü bozulmasın diye Sidudu'nun elini sıkıca kavradı. İki kız nefeslerini tutarak bir çift koca siyah maymunun üstlerine doğru gelişini izlediler. Hayvanlar çalılardan arasına bakınarak yürüyor, fırlak alınlarının altındaki öfkeli gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Erkek daha iriydi ama arkasından gelen dişi daha tehlikeli ve saldırgan görünüyordu. Kızların hizasına geldiklerinde geçip gidecek gibi oldular ama dişi aniden durup burnunu dikti ve koca burun deliklerini titreterek havayı koklamaya başladı. Erkek de aynı hareketi taklit etti ve ikisi birden hafiften hırlamaya başladılar. Dişi, ağzını açıp koca dişlerini gösterdi ve tekrar kapadı. O kadar yakındılar ki, Fenn hayvanın ağız kokusunu duyabilmişti. Sidudu'nun elinin titrediğini fark edince, onu yüreklendirmek için parmaklarını sıktı.

İki canavar maymun, durdukları yerden biraz ileriye zıpladılar, havayı koklamayı bırakmamışlardı. Dişi başını eğip kızların geçmiş olduğu yolu kokladı. Sonra kokuyu takip ederek, ağır ağır onlara doğru döndü. Sidudu dehşet içinde titriyor ve Fenn ondaki panik duygusunun büyüü bozacak düzeye yükseldiğini hissediyordu. Sidudu'yu sakinleştirmek için psişik dalgalar yollamaya çalıştı ama o arada maymunun burnu da Sidudu'nun sandaletindeki parmağının dibine kadar uzanmıştı. Sidudu korkudan altına kaçırıldı. İdrar bacaklarından sızıyor, kokuyu alan maymunun hırıltısı artıyordu. Maymun tam ileri atılmaya hazırlanırken, kaçan bir antilobun çalılara sürtünmesiyle bir hışırtı oldu ve erkek maymun müthiş bir kükremeye hayvanın peşine düştü. Dişi de hemen arkasından koştu, Sidudu'nun o kadar dibinden geçmişti ki, neredeyse kıza sürtünecekti. Canavar maymunlar yeşilliklerin arasında kaybolurken, Sidudu, Fenn'e yaslandı, Fenn yakalamasa yere yığılabilirdi. Fenn, ona sıkıca sarılarak tepeye Çıkmasına yardım etti, tapınaktakiler görmesin diye, bir yandan da büyüün bozulmaması için çabalıyordu. Sonra Meren'le Nakonto'nun atlarla onları beklediği yere koşular.

AYNI KAMPTA İKİ GECE üst üste kalmıyorlardı. Tinat ve Sidudu bütün arka yollar, ormanın içindeki gizli patikaları bildiği için, hızla ve gizlice hareket ediyor, sık kullanılan yollardan kaçınıyor, iki kamp arasındaki mesafeyi açıyorlardı.

Köyden köye gezip, onlara yandaş liderlerle konuştular. Bu kişilerin hepsi göçmendi ve köylülerin çoğu onlara sadıktı. Kaçaklara yiyecek ve güvenli barınak sağlıyorlardı. Jarri devriyelerini takip edip, geldiklerini haber veriyorlardı. Her köyde Meren ve Tinat bir savaş konseyi topluyorlardı.

Sulh hakimlerine, köy liderlerine, "Mısır'a döneceğiz!" diyorlardı. "Dolunay gecesi halkınız gitmeye hazır olsun."

Tinat, ateşin başında heyecanla parlayan yüzlere bakıyordu. Sonra önüne açtığı haritayı gösteriyordu. "Takip etmeniz gereken yol bu. Elinizden geldiği kadar silahlanın. Adamlarınız yiyecek, kalın giysiler, battaniye de alsın, ama taşıyamayacağınız hiçbir şeyi getirmeyin. Uzun ve zorlu bir yürüyüş olacak. İlk toplanma noktanız da burası." Haritada toplanacakları yeri gösteriyordu. "Hızla yol alın. Sizi bekleyen öncüler olacak. Adamlarınıza daha çok silah verecekler ve Kitangule Geçidi'ne kadar rehberlik edecekler. Orası bütün grupların buluşacağı ana toplanma noktası. Dikkatli ve temkinli olun. Sadece güvendiğiniz kişilerle konuşun. Acı deneyelerinizden, oligarşların dört bir yanda casusları olduğunu bilirsiniz. Albay Cambyses veya benden emir almadıkça, kararlaştırılan tarihten önce yola çıkmayın." Güneş doğmadan da köylerden ayrılıyorlardı. Merkezden uzaktaki garnizon ve askeri kalelerin komutanları neredeyse tümüyle Tinat'ın adamlarıydı. Emirlerini dinliyor, birkaç öneride bulunuyor ve daha az soru soruyorlardı. "Bize hareket emrini ulaştırın. Hazır bekliyor olacağız," diyorlardı.

Başlıca üç maden ocağı dağların güneydoğu yamaçlarında bulunuyordu. En büyüğünde binlerce köle ve esir, ağır koşullar altında çalışarak, zengin gümüş yataklarını kazıyordu. Muhafızların komutanı Tinat'ın adamlarındandı. Tinat ile Meren'i, işçi gibi giydirip, esir barakalarına ve mahkûmların kaldığı binalara soktu. Köle ve esirler aralarında gizli hücrelere bölünüp liderlerini seçmişlerdi. Tinat liderlerden çoğunu gayet iyi tanıyordu, tutuklanıp hapse atılmadan önce çoğuyla arkadaş ve yoldaştı, Onun emirlerini keyifle dinliyorlardı.

Tinat onlara da, "Dolunayı bekleyin," dedi. "Muhafızlar bizden yana. Belirlenen zamanda Kapıları açıp sizi serbest bırakacaklar."

Öteki maden ocakları daha küçüktü. Birinden bakır ve çinko çıkarılıyor, ötekinde ise bakır bronza dönüştürülüyordu. En küçük olan aynı zamanda en zengin olandı. Altın yönünden zengin kuvars damarı üstünde çalışıldığı için, madencilerin lambalarının ışığında koca altın topaklan parlamaktaydı.

Başmühendis, Tinat'a, "Kalhanede on beş araba dolusu saf altın var," dedi. Meren hemen, "Bırakın onu!" diye müdahale etti. Tinat da başını salladı. "Evet! Altını bırakın!" Mühendis, "Ama bu muazzam bir hazine!" diyerek itiraza yeltendi.

"Özgürlük daha büyük bir hazine," dedi Meren. "Altını bırakın. Bizi yavaşlatır, hem de arabaları daha iyi bir amaçla kullanabiliriz. Onlara kadınları, çocukları, yürüyemeyecek kadar hasta ve yaşlı olanları bindiririz."

DOLUNAYA YIRMI GÜN KALA , oligarşların darbesi indi. Planlanan göç artık binlerce göçmen arasında yayıldığı için Jarri'de parlak bir alev yanmaya başlamıştı. Casusların bu dumanın kokusunu almamasına imkân yoktu. Oligarşlar, Yüzbaşı Onka'yı iki yüz adamla birlikte, söylentilerin kaynağı olan Mutangi'ye yolladılar.

Onka ve adamları gece vakti köyü sarıp tüm köy sakinlerini ele geçirdiler. Onka köy konseyinin kulübesinde hepsini teker teker sorguya çekti. Kırbaç ve dağlama demiri kullanıyordu. Sorgulama sırasında sekiz adam öldüğü ve çok daha fazlası kör olup sakatlandığı halde fazla bir şey öğrenememişti. Bu sefer kadınlara göz dikti. Bilto'nun en genç karısı bir kız, biri erkek dört yaşında ikiz çocuk annesiydi. Onka'nın sorularına direnince, kadına zorla oğlunun boynunun vuruluşunu izlettiler. Sonra Onka çocuğun kafasını kadının ayaklarının dibine fırlatıp kızının saçına yapıştı. Çılgılık çılgılığa haykıran küçük kızı, annesinin gözünün önünde havaya kaldırmış sallıyordu. "Tek veletle durmayacağımı biliyorsun," diyerek hançerini küçük kızın yanağına sürttü. Çocuk acıyla bağırırken anne çözüldü. Onka'ya bildiği her şeyi anlattı.

Onka, adamlarına Bilto, karısı ve kurtulan kızı da dahil bütün köylüleri kulübeye toplamalarını emretti. Kapıyı ve pencereleri sıkıca kapatıp kulübenin damını ateşe verdiler. Yanan binadan yürek paralayan feryatlar yükselirken Onka atına binip oligarşlara rapor vermeye gitti.

Köylülerden iki tanesi o gece tepelerde avlanıyordu. Katliama uzaktan tanık oldular ve ihanete uğradıklarını bildirmek üzere Meren ile Tinat'ı bulmaya gittiler. Neredeyse yirmi fersah yolu koşarak aldılar.

Tinat, onların anlattıklarını dinledi ve hiç duraksamadı. "Dolunayı bekleyemeyiz artık. Hemen harekete geçmeliyiz." Fenn, "Taita!" diye acı bir çılgılık attı. "Onu beklemeye söz vermişsiniz."

"Bekleyemeyeceğimi sen de biliyorsun," dedi Tinat. "Buna cesaret edemem, eminim Albay Cambyses bile bana hak verecektir bu konuda."

Meren gönülsüzce başını salladı. "Albay Tinat haklı. Bekleyemez. İnsanları toparlayıp kaçmak zorunda. Taita da bunu isterdi." Fenn, "Ben gelmiyorum sizinle," diye bağırdı. "Taita gelene kadar bekleyeceğim." Meren, "Ben de kalacağım," dedi. "Ama diğerlerinin bir an evvel gitmesi gerek." Sidudu da Fenn'in eline yapıştı. "Sen ve Meren, benim dostlarımsınız, ben de gitmiyorum." Tinat, "Cesur kızlarsınız," dedi. "Ama Aşk Tapınağı'na bir daha gidip o genç kadınları getireceksiniz değil mi?" Fenn heyecanla, "Elbette," diye bağırdı. Tinat, "Yanınıza kaç adam lazım?" diye sordu.

Meren, "On kişi yeter," dedi. "Tapınaktaki kızlar için yedek atlar da gerekiyor. Onları, Kitangule yolunu kesen ilk ırmağın başına getiririz. Sonra dönüp Taita'yı bekleriz."

Gecenin büyük bir kısmını at üstünde geçirdiler. Fenn ile Sidudu önden gidiyor, Meren de Duman Yeli'yle arkadan takip ediyordu. Şafağın ilk ışıklarıyla, daha güneş doğmadan, tepeye vardılar ve aşağıdaki vadide bulunan Aşk Tapınağı'na baktılar. Fenn, "Tapınakta sabahlan ne yapılır?" diye sordu.

"Güneş doğmadan rahibeler kızları tapınağa götürür ve tanrıçaya dua edilir. Sonra da kahvaltı için yemekhaneye geçerler." "O zaman şimdi tapınakta olmaları gerekiyor?" Sidudu, "Öyle olmalı," dedi. "Ya canavar maymunlar?" "Emin değilim, ama onlar tapınak civarında ve ormanda devriye geziyordun" "Kızlara karşı daha iyi olan rahibeler var mı? İyi kalpli olanlar?"

Sidudu acıyla, "Hayır!" dedi. "Hepsi de zalim ve merhametsizdir. Bize kafesteki hayvanlarmışız gibi davranırlar. Gelen adamlara itaat etmeye zorlarlar ve rahibelerden bazıları da bizi kendi kirli zevkleri için kullanır." Fenn, Meren'e baktı. "Onları ne yapacağız?" "Yolumuza çıkamı öldüreceğiz."

Kılıçlarını çekip birbirlerine sokularak ve gizlenmeye çalışmadan vadiye doğru inmeye başladılar. Maymunlar ortalıkta yoktu, Sidudu onları ana binadan ayrı olan tapmağa götürdü. Atlarından indiler. Meren kapıya yüklendi ama içeriden kilitliydi.

Meren, adamlarına, "Arkamdan gelin!" diye bağırdı ve kalkanlarıyla hep birlikte kapıya yüklenip açtılar. Kızlar, orta şahında toplanmışlardı, başlarında da siyah giysili dört tane rahibe vardı. İçlerinden biri, uzun boylu, orta yaşlı ve yüzü çiçek bozuğu olan bir kadındı. Sağ elinde tuttuğu altın tılsımı Meren'e doğru kaldırdı.

Sidudu, "Dikkat et!" diye haykırdı. "Bu güçlü bir büyücü olan Nongai. Büyüsüyle sana zarar verebilir."

Fenn yayını çoktan germişti ve hiç tereddüt etmedi. Hemen okunu fırlattı. Ok, orta şahma kadar vınlayarak gitti ve Nongai'yi göğsünün ortasından vurdu. Tılsım elinden uçmuş ve kadın taş zemine serilmişti. Diğer üç rahibe kargalar gibi kaçıştılar. Fenn diğer ikisini de vurdu ama dördüncü rahibe sunağın arkasındaki bir kapıya ulaşmıştı. Kapıyı açmaya çalışırken, Sidudu'nun yolladığı ok kürek kemiklerinin ortasına saplandı. Kadın kanlı bir iz bırakarak yere kaydı. Diğerleri gömleklerini başlarına çekmiş, dehşet içinde bekliyordu.

Meren, "Konuş onlarla Sidudu," diye emretti. "Sakinleştir." Sidudu, kızlara koştı ve bazılarını yerden kaldırdı.

"Benim, Sidudu. Korkacak bir şey yok. Bunlar iyi adamlar ve sizi kurtarmaya geldiler." Sonra Jinga'yı gördü. "Yardım et Jinga! Doğru düşüncelerini sağlayalım!"

Meren, Fenn'e, "Hepsini dışarı çıkarıp atlara bindirin," dedi. "Her an canavar maymunların saldırısına uğrayabiliriz."

Kızları dışarı sürüklediler. Bazıları hâlâ inleyip sızlıyor ve ata zorla bindirilmeleri gerekiyordu. Meren acımasız davranıyordu ve sonunda Fenn'in de sabrı taşmış, birinin suratına tokadı indirip bağırarak zorunda kalmıştı. "Kalk hadi sersem şey, yoksa seni maymunlara bırakırız."

Sonunda herkes atlara bindi ve Meren, "Dörtnala, ileri!" diye haykırarak Duman Yeli'ni mahmuzladı. Terkisinde, ona ve birbirlerine sarılmış iki kız vardı. Nakonto ve İmbali, Fenn'in deri üzengilerine tırmanmışlardı. Sidudu da Jinga'yı terkisine, başka bir kızı da önüne oturtmuştu. Diğer atlarda da en azından üçer tane kızla birbirlerine sokulmuş vaziyette tapınağın çimlerini geçtiler, tepeye, oradan da Kitangule yoluna çıkacaklardı.

Orman yoluna girmek üzereyken karşılarına iki tane maymun çıktı. Beş tanesi de dallara tırmanmıştı ve altlarından geçerken atların üstüne atladılar. Aynı anda, yeşilliklerin arasından böğüren ve kükreyen başka maymunlar ortaya çıktı. Kimileri binicilere saldırıyor, kimileri güçlü çeneleriyle atların bacaklarını ısırıyordu.

Nakonto'nun sağ elinde kısa saplı bir mızrak vardı ve canavarların üçünü arka arkaya hakladı. İmbali'nin baltası da havayı yararak inip kalktı ve iki maymun daha öldü. Meren ve Hilto ile diğer askerler de kılıçlarını çekerek maymunları öldürmeye başladılar. Ama canavar maymunlar korkusuz ve sabit fikirli oldukları için çılgınca boğuşuyorlardı. Ağır yaralı olsalar bile atlıları yere düşürmekten vazgeçmiyorlardı. İki tanesi Duman Yeli'ne saldırdı ve arka bacaklarını ısırmaya çalıştı. Duman Yeli üst üste iki kez güçlü çifteler attı. Birinde maymunlardan birinin kafatası ezildi, diğerinde ise öbür maymunun çenesini boynuna gömdü.

Tapmak kızlarından biri Hilto'nun terkisinden indirildi ve Hilto tek darbede maymunun kafasını uçurana dek, hayvan sivri dişleriyle kızm gırtlığını paraladı. O arada Nakonto da bir sürü atı ısırarak son canavarı da hakladı. Atlardan biri öyle kötü yaralanmıştı ki İmbali bir balta darbesiyle kafasını ikiye ayırmak zorunda kaldı.

Sonunda yeniden toparlanıp vadide ilerlemeye başladılar. Yolun sonundaki çatala gelince doğuya, dağlara ve Kitangule Geçidi'ne yöneldiler. Bütün gece yol aldılar ve ertesi sabah erkenden ilerideki ovadan yükselen toz bulutunu gördüler. Öğlen olmadan, uzun ve yoğun göçmen grubunun ucuna yetişmişlerdi. Tinat kafilenin gerisini koruyordu ve onların geldiğini görünce dörtnala o tarafa

gelmeye başladı. "Hoş geldin Albay Cambyses!" diye bağırdı. "Kızları kurtardığını görüyorum."

"Evet bunlar kurtulanlar, ama çok zorlu anlar yaşadılar ve neredeyse yolun sonuna geliyorlardı."

Tinat, "Onlara arabalarda yer buluruz," dedi. "Ya sen ve arkadaşların? Bizimle Jarri'ye geliyor musunuz, yoksa geri dönüp ihtiyar büyücüyü bulmakta kararlı mısınız?"

Fenn, Meren konuşmadan atıldı, "Cevabı zaten biliyorsunuz Albay Tinat."

"O zaman sizinle vedalaşmak zorundayım. Cesaretinize ve bizim için yaptıklarınıza teşekkürler. Belki bir daha hiç karşılaşamayacağız ama dostluğunuz bana büyük onur veriyor."

"Albay Tinat, efendim, siz büyük bir iyimsersinizdir." Fenn, albaya gülümsedi. "Bizden o kadar kolay kurtulamayacağınızı garanti ederim." Kasırğa'yı albayın atına yaklaştırdı ve adamın sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. "Mısır'da yeniden karşılaşınca öteki yanağınızı da öpeceğim' Sonra Kasırğa'yı döndürüp Tinat'ı keyifli bir şaşkınlık içinde bırakarak uzaklaştı.

ARTIK KÜÇÜK BİR KAFİLE olmuşlardı, sadece üç kadın ve üç erkek vardı. Bu seferlik Nakonto ve İmbali de koşmaktansa ata binmeyi tercih etmişti ve her biri birer tane de yedek at götürüyordu. Yan yana giderken Fenn, Meren'e, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Dağların mümkün olduğunca yakınına," dedi Meren. "Taita gelince onu hemen bulmalıyız." Öbür yanından gelen Sidudu'ya döndü. "Dağın yakınlarında saklanabileceğimiz bir yer biliyor musun?"

Kız sadece bir an düşündü. "Evet," dedi. "Mevsimi gelince babamla mantar toplamaya gittiğimiz bir vadi var. Orada sadece birkaç kişinin bildiği bir mağarada kamp kurardık."

Çok geçmeden, batı ufkunda üç volkanın karlı zirveleri görünür olmuştu. Mutangi köyünün etrafından dolaştılar ve yabandomuzu avladıkları tepede durup yakılıp yıkılmış köye baktılar. Küllerin ve yanmış cesetlerin kokusu oraya kadar geliyordu. Kimse bir şey söylemedi ve dönüp batıya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Sidudu'nun onları götürdüğü mağara dağın eteğine gömülü durumdaydı. Ağaçlar ve yer katmanları tarafından öyle iyi gizlenmişti ki, önüne gelene kadar farkına varmadılar. Mağaranın yanında atlar için güzel bir otlak ve su ihtiyaçlarını karşılayacak bir pınar vardı. Mağaranın içi kuru ve sıcaktı. Sidudu'nun ailesi, dip taraftaki oyukta eski iki tencere ile birkaç alet bırakmıştı. Ayrıca büyük bir odun yığını vardı. Kadınlar akşam yemeğini hazırladı ve hepsi ateşin başına toplanıp yemeğe oturdular.

Fenn, "Burada yeterince rahat ederiz," dedi. "Ama kaleye ve Bulut Bahçeleri'ne giden yoldan ne kadar uzaktayız?" Sidudu, "Altı, yedi fersah," diye cevap verdi.

Meren geyik eti yahnisinden aldığı lokmayı çiğnerken, "Güzel!" dedi. "Göze çarpmayacak kadar uzak, ama aşağı indiğinde Taita'yı hemen bulacak kadar da yakın."

Fenn, "Eğer ve ne zaman kelimesini kullanmadığına sevindim," diye gözlemde bulundu.

Bir süre konuşmadan yemeklerini yediler, sadece bakır tencerelere değen kaşıkların sesi duyuldu.

Sidudu, "Onun geldiğini nasıl anlayacağız?" diye sordu. "Yolu mu gözetleyeceğiz?" Hepsi Fenn'e baktılar.

Fenn, "Buna gerek yok," dedi. "Geldiği zaman haberim olur. Beni uyarır."

Aylardır hareket halindeydiler, sürekli at binmiş, dövüşmüş, bitap düşmüşlerdi. Bunca zamandır, nöbet devri dışında deliksiz uyumak için ilk fırsatlarıydı. Fenn ile Sidudu gece yarısı nöbetini aldılar ve güneyde yıldızların oluşturduğu büyük haç ufka doğru inerken uykulu bir durumda mağaraya girip nöbeti devretmek üzere Nakonto ile İmbali'yi uyandırdılar. Sonra da uyku minderlerine yığılıp deliksiz bir uykuya daldılar.

Ertesi sabah şafak sökmeden önce Fenn, Meren'i sarsarak uyandırdı. Meren öyle bir yerinden fırladı ki diğerleri de uyandı. Fenn'in gözünde yaşlar görünce de hemen kılıcına sarıldı. "Ne oldu Fenn? Ne var?"

Fenn, "Yok bir şey," diye bağırdı. Meren, onun yüzüne dikkatle bakınca sevinçten ağladığını anlamıştı. "Her şey harika. Taita hayatta. Gece bana geldi."

"Onu gördün mü?" Meren, kızın kolunu yakalamış heyecanla sallıyordu. "Nerede şimdi? Nereye gitti?"

"Uyurken bana bakmaya gelmişti. Ben uyanınca ruh işaretini gösterdi ve yakında döneceğim, çok yakında, diye mesaj yolladı."

Sidudu minderinden fırlayıp Fenn'e sarıldı. "Ah senin adına çok sevindim Fenn ve hepimiz adına."

Fenn, "Artık her şey yoluna girecek," dedi. "Taita dönecek ve kurtulacağız."

EOS, "SENI YÜZYILLARDIR BEKLIYORDUM," demiş ve Taita, onun büyük Yalan'ın cisimleşmiş hali olduğunu bilmesine rağmen sözlerine inanmaktan kendini alamamıştı. Kadın dönüp mağaranın ağzına doğru yürüdü. Taita direnmeye çalışmadı. Onu takip etmekten başka bir şey yapamayacağını biliyordu. Ona karşı çıkabilmek için geliştirdiği tüm güçlere karşın, o anda kadının götüreceği yere gitmekten başka bir şey istemiyordu.

Girişten sonra, tünelin yosun kaplı duvarları Taita'nın omzuna sürtünecek kadar daralıyordu. Ayaklarının üstünde köpürüp tuniğine sıçrayan kaynak suyu buz gibiydi. Eos önde kayarmış gibi gidiyordu. Siyah ipeğin altında kalçaları iki yana salınan bir kobra gibi dalgalanmaktaydı. Kadın sudan çıktı ve dar bir taş yoldan yukarı tırmanmaya başladı. Tepede tünel genişlemiş ve oda gibi bir geçit halini almıştı. Duvarlar, üzerlerine çeşitli insan formları, gerçek ve hayali hayvan figürleri oyulmuş lacivert taşlarla kaplıydı. Yerler ise kaplan gözü denen kahverengi tonlarındaydı. Çatı, pembe kuvarstan yapılmıştı. Duvarlardaki dirseklere, insan başı büyüklüğünde kristal kayalar yerleştirilmişti. Eos yaklaşırken bu kristallerden yayılan gizemli turuncu ışık önünü aydınlatıyordu. Onlar geçip gidince kristaller sönüyordu. Taita bir iki kere iri maymun gölgeleri görür gibi oldu. Eos'un küçük çıplak ayakları altın sarısı taşların üstünde sessizce yol alıyordu. Taita o ayaklardan büyülenmiş gibiydi ve gözlerini alamıyordu. Kadın yürüdükçe havaya enfes bir koku yayılmaktaydı. Taita kokuyu da büyük bir zevkle içine çekiyor, zambakları hatırlıyordu.

Sonunda hoş ve ferah bir salona ulaştılar. Burada duvarlar yeşil malakittendi. Yüksek tavandaki bacalar yeryüzüne kadar ulaşıyor olmalıydı, çünkü onlardan içeri dolan güneş ışıkları duvarlarda zümrüt rengi yansımalar yapıyordu. Odadaki mobilyalar fildişinden oyulmuştu ve başlıca parçalar alçak iki kanepeydi. Eos gidip birine oturdu, bacaklarını altına almış ve pelerinin üstüne serip ayaklarını bile örtmüştü. Karşısındaki diğer kanepelyi gösterdi. "Lütfen rahatına bak. Benim sevgili onur konuğum Taita." Bunları Tenmass diliyle söylemişti.

Taita kanepeye gitti ve kadının karşısına oturdu. Kanepede işlemeli ipek bir minderle kaplanmıştı. Kadın, "Ben Eos'um," dedi.

"Niye bana sevgili dedin? Bu daha ilk karşılaşmamız. Beni hiç tanıyorsun."

"Ah Taita, seni senin kendini tanıdığın kadar iyi tanıyorum. Hatta belki daha bile iyi."

Sesi, Taita'nın o güne kadar dinlediği bütün müziklerden daha tatlıydı. Zihnini buna kapatmaya çalıştı. "Her ne kadar sözlerin mantığa aykırı olsa da nedense kuşku duyamıyorum. Beni tanıdığını kabul ediyorum ama ben, senin adından başka bir şey bilmiyorum."

"Taita, birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Sana sadece gerçeği söyleyeceğim. Sen de bana öyle yapmalısın. Son cümle bir yalandı. Benim hakkımda çok şey biliyorsun ve ne yazık ki çoğu yanlış bir sürü de önyargın var. İstersen seni aydınlatır, yanlışlarını düzeltirim."

"Söylesene nerede yanlış yapıyorum?" "Düşmanın olduğuma inanıyorsun." Taita ses çıkarmadı.

Eos, "Ben senin dostunum," diye devam etti. "Hayatta sahip olacağın en içten ve tatlı dost hem de."

Taita ciddi bir tavırla başını eğdi ama yine bir şey demedi. Ümitsiz ona inanmak istediğini fark etmişti. Bu da, kalkanını yüksek tutma kararlılığını alıp götürmüştü.

Bir süre sonra Eos yine konuştu. "Sana yalan söyleyeceğimi sanıyorsun, şimdiye kadar dediklerimin de senin bana söylediklerin gibi yalan olduğunu düşünüyorsun."

Taita, onun okuyabileceği bir aurası olmamasına seviniyordu; duyguları fokur fokur kaynamaktaydı.

"Sana sadece doğruyu söyledim. Mağarada karşına çıkardığım görüntüler gerçektir. Hiçbir hile karışmamıştı." "Güçlü imajlardı," diyen Taita'nın ses tonu tarafsız ve yorumsuzdu.

"Hepsi de gerçektir. Sana söz verdiğim her şeyi gücümün sınırları içinde." "Neden onca insan arasından beni seçtin?"

Eos küçümseyerek, "Onca insan mı?" diye sordu. "İnsanların tümü benim için beyaz karıncalar kadar

önemsiz. İçgüdüsel yaratıklar hepsi, makul ve akıllı değiller, çünkü o erdemlere erişecek kadar uzun yaşamıyorlar."

Taita, "Ben akıllı, bilgili, merhametli insanlar tanıdım," diye karşı çıktı. "Sen bu değerlendirmeyi kendi kısa hayatına göre yapıyorsun." "Ben epey uzun yaşadım."

"Ama fazla zamanın kalmadı," dedi Eos. "Neredeyse bitiyor ömrün." "Açık sözlüsün Eos."

"Dediğim gibi, sana sadece gerçekleri söyleyeceğim. İnsan bedeni kusurlu bir araç ve hayat geçici. Bir insan gerçek bilgeliğe ve anlayışa eremediğinde ölüyor. İnsan standartlarına göre sen bir Uzun Yaşayan'sın ve benim tahminime göre yüz elli altı yaşındasın. Bana göre, bu bir kelebeğin ömründen uzun değil ya da akşam karanlığında açıp gün doğmadan solan bir gece kaktüsününkinden. Ruhunun içinde barındığı fiziksel araç, yakında seni yan yolda bırakacak." Aniden sağ elini siyah ipek örtünün altından çıkarıp bir kutsama işareti yaptı.

Eğer ayakları güzelse, eli olağanüstüydü. Taita, onun zarif hareketine bakarken nefesinin kesildiğini ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Ama öyle olması gerekmiyor," dedi Eos yumuşak bir sesle. "Daha soruma cevap vermedin Eos. Niye ben?"

Eos, "Yaşadığın kısa süre içinde çok şey başarmışsın," dedi. Taita acı bir şekilde güldü. "Demek ki şimdi ben, genç ve güzel bir organı olan yaşlı ve çirkin bir adamım."

Kadın da o çingiraklı sesiyle gülmüştü. "Çok hoş ifade ettin." Elini tekrar pelerininin içine alıp Taita'yı onu görme zevkine mahrum bıraktı. Sonra konuşmaya devam etti. "Mağarada sana gençliğini gösterdim. Çok güzeldin ve yine öyle olabilirsin." "İstediğin genç ve güzel adamı seçecek durumdasın. Zaten bunu yaptığından hiç kuşku yok." Kadın hemen dürüstçe yanıt verdi. "En az on bin kere, ama güzelliklerine rağmen karıncaydılar."

"Ben farklı mı olacağım?"

"Evet Taita... evet."

"Ne yönden?"

"Zihnin," dedi Eos. "Şehvi tutkular çabuk geçer. Üstün bir zihin ise sonsuza kadar mutluluk verir. Büyük bir zekâ, ebediyen genç kalan bir bedende zamanla giderek keskinleşir; bunlar tanrısal özelliklerdir. Taita, sen çağlar boyunca hasretini çektiğin mükemmel yoldaş ve eşsin."

Saatlerce konuştular. Onun dehasının soğuk ve kötü niyetli olduğunu bildiği halde, yine de büyüleyici ve ayartıcı buluyordu. Fiziksel ve entelektüel açıdan enerji yüklendiğini hissetmekteydi. Sonunda sinir bozucu bir şekilde boşaltma ihtiyacı duydu ama daha ağzını açmadan Eos, "Senin için hazırlanan bir bölüm var," dedi. "Kapıdan çıkınca sağa dön ve koridorun sonuna kadar git." Eos'un tarif ettiği oda büyük ve görkemliydi ama Taita'nın zihni pıl pırıl olduğu için etrafındakileri fark edemedi. Hiçbir yorgunluk hissetmiyordu. Küçük bir bölmede altına tuvalet kovanı konmuş süslü bir tabur bulup kendini rahatlattı. Köşede, kristale oyulmuş bir bideye sıcak, kokulu sular akıyordu. Yıkıp temizlenince hemen yeşil salona döndü, gos'un hâlâ orada olduğunu umuyordu. Artık çatıdan inen bacalardan güneş ışığı yansımıyordu. Hava kararmış ama duvarlardaki kristal kayalar sıcak bir ışık yaymaya başlamıştı. Eos hâlâ bıraktığı yerde oturuyordu. Taita da karşısına yerleşti ve Eos, "Burada senin için yiyecek, içecek bir şeyler var," dedi. O güzelim eliyle Taita'nın yanındaki fildişi sehpayı gösteriyordu. O yokken gümüş tabaklar ve bir gümüş kadeh getirilip bırakılmıştı. Taita açlık hissetmiyordu ama meyveler ve şerbet iştah açıcı görünüyordu. Çabucak bir şeyler atıştırdı ve hevesle sohbetlerine döndü. "Ebedi yaşamdan çok rahatça söz ediyorsun."

"Bu, firavunundan kölesine bütün insanların düşü," dedi Eos. "Hayali bir cennette ebediyen yaşamının hasretini çekiyorlar. Ben doğmadan önce yaşamış eski insanlar bile mağaralarının duvarlarına bu hasreti gösteren resimler çizmiş." "Peki bunu gerçekleştirmek mümkün mü?" diye

sordu Taita. "Karşında bunun canlı bir kanıtı olarak oturuyorum."

"Kaç yaşındasın Eos?"

"Firavun Keops Giza'daki büyük piramidi dikerken ben çoktan yaşlanmışım." "Bu nasıl mümkün olabiliyor?" "Font'u duymuş muydun?"

Taita, "Eski çağlardan günümüze kadar gelen bir efsane," diye cevap verdi. "Font bir efsane değil Taita. Font var." "Peki nedir? Nerede bulunur?" "Bütün hayatın Mavi Nehri, evrenimizi yöneten asıl güç." "Gerçekten bir nehir veya kaynak mı? Ve niye Mavi? Bana tanımlayabilir misin onu?"

"Tenmass dilinde bile onun gücünü ve güzelliğini anlatacak kelimeler yok. İkimiz bir olunca seni ona götüreceğim. Mavi'de yan yana yıkanacağız ve gençliğin bütün ihtişamıyla çıkacaksın ondan." "Nerede peki? Gökte mi yerde mi?"

"Yer değiştiriyor. Denizler değişip, dağlar yükselip inince Font da onlarla birlikte hareket ediyor."

"Şimdi nerede?"

"Oturduğumuz yere fazla uzak değil," dedi Eos. "Ama sabırlı ol. Zamanı gelince seni ona götüreceğim." Yalan söylüyordu. Tabii ki yalandı sözleri. O Yalan'ın kendisiydi. Font var olsa bile, Taita, onun başka hiç kimseyi ona götürmeyeceğini biliyordu, ama yine de bu sahte vaat onu cezpt ediyordu.

Eos yumuşak bir sesle, "Benden hâlâ kuşkulandığımı görüyorum," dedi. "Sana iyi niyetimi göstermek için, yanına birini daha almana izin vereceğim Font'a giderken. Çok sevdiğin birini. Böyle biri var mı?"

Fenn! Taita, düşüncelerini o kadar hızla maskeleydi ki Eos bile okuyamazdı. Eos, ona bir tuzak kurmuştu ve Taita neredeyse tuzağa düşüyordu. "Böyle biri yok," diye cevap verdi.

"Bir kez sana baktığımda vahşi doğada bir göletin kıyısında oturuyordun. Yanında bir çocuk görmüştüm, sarı saçlı güzel bir çocuk."

Taita, "Ah, evet," dedi. "Adını bile hatırlamıyorum, şu senin karıncalardan biriydi. Sadece o gün için yanımda getirdiğim biri." "Onu da Font'a götürmek istemez misin?"

"Niye götüreyim ki?" Eos bir şey demedi ama Taita şakaklarında yine o peri parmağı gibi dokunuşları hissediyordu. Eos'un sözlerine inanmadığını ve zihnine girmeye ve düşüncelerini çalmaya çalıştığını biliyordu, psişik bir çabayla kadının girişini engelledi ve o da anında geri çekildi. "Yoruldu Taita. Bir süre uyumalısın." Taita, "Hiç yorulmadım," diye cevap verdi ve bu doğrudu. Kendini canlı ve zinde hissediyordu.

"Konuşacağımız o kadar çok şey var ki, uzun bir yarışa yeni başlayan atletler gibiyiz. Adımlarımızı yavaşlatmalıyız. Ne de olsa, kaderimizde sonsuza kadar yoldaş olmak var. Acele etmeye gerek yok. Zaman bizim oyuncağımız, düşmanımız değil." Eos yerinden kalktı ve tek kelime daha etmeden Taita'nın daha önce fark etmediği siyah duvardaki kapıdan süzülüp gitti.

KENDİNİ YORGUN HİSSETMEMESİNE RAĞMEN, odasındaki ipek yatağa uzanır uzanmaz derin bir uykuya daldı. Uyandığında tavandan gelen gün ışığı içeride oynaşmaktaydı. Kendini harika bir şekilde diri hissetti.

Kirli giysileri yok olmuş, onların yerine deri pelerininin yanına temiz bir tunikle bir çift yeni sandalet bırakılmıştı. Başının yanında bulunan fildişi sehpa da yiyecek bir şeyler vardı. Taita yıkandı, kahvaltısını edip giyindi. Eos'un yolladığı tunik, tenini okşayan yumuşacık bir kumaştan yapılmıştı. Sandaletler ise doğmamış keçi derisindendi ve altın varaklarla süslüydü. Tam ayağına göreydiler.

Eos'un büyük salonuna gidince içeride kimsecikler olmadığını gördü. Sadece havada onun kokusu vardı. Bir önceki gece kadının girdiği kapıya gitti. Önünde uzanan uzun geçit onu gün ışığına çıkardı. Gözleri ışığa alışınca, Bulut Bahçeleri kadar büyük olmayan ama ondan çok daha güzel başka bir kraterle karşılaştı. Hayatında bu kadar süslü ve gür ormanlar ve orkideler görmemişti. Tam önünde uzanan çimlerde, ortasında, içi ne gürül gürül parlak bir su akan şadırvanıyla küçük, mermer bir pavyon vardı. Su berrak olduğu halde, şadırvanın havuzunda biriken suyun yüzeyi kehribar gibi kara ve parlaktı.

Eos pavyondaki mermer bankta oturuyordu. Başını açtı ama yüzü öbür tarafa dönük olduğu için, Taita sadece saçını görebiliyordu. Sessizce kadına doğru ilerledi, onu habersiz yakalayıp yüzüne bir göz atmayı düşünüyordu. Saçı beline kadar dalga dalga iniyordu. Havuzdaki su kadar karaydı ama parıltısı kelimelerle anlatılacak gibi değildi. Taita yaklaştıkça, buklelerinin arasında değerli yakutlara benzer kıvılcıkların oynadığını gördü. Dokunmak üzere elini uzattı ama o arada Eos örtüyü başına örtüp Taita'nın yüzünü bir nebze bile görmesine izin vermedi. Sonra ona döndü. "Gel, ait olduğun yere, yani yanıma otur."

Taita bir süre sessizce oturdu. Kızmış ve hüsrana uğramıştı. Eos'un yüzünü görmeye hasretti. Kadın, onun ruh halini anlamış gibiydi ve elini omzuna koydu. Dokunuşu Taita'yı heyecanlandırmıştı ama kendini tuttu ve "Fiziksel görünüm üzerine epeyce konuştuk Eos," dedi. "Acaba bir kusurun mu var? Görüntüden utanıyor musun?"

Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi, kadını kışkırtmaya çalışıyordu. Ama cevap verirken Eos'un sesi tatlı ve sakindi. "Ben, kadın veya erkek, yeryüzüne gelmiş en güzel insanım."

"O zaman güzelliğini niye saklıyorsun?"

"Çünkü gözleri kör edebilir ve ona bakan erkekleri baştan çıkartabilir."

"Bu övünmeye inanmalı mıyım?"

"Bu övünmek değil Taita. Gerçeğin ta kendisi."

"Güzelliğini bana hiç göstermeyecek misin?"

"Hazır olunca güzelliğime bakabileceksin, sonuçlarını anladığın ve onları kabul etmeye hazır olduğun zaman." Eli hâlâ Taita'nın kolundaydı.

"Görmüyor musun, en hafif dokunuşum bile seni huzursuz ediyor? Kalbinin atışını parmaklarımın ucunda hissedebiliyorum." Elini çekip Taita'yi bir duygu karmaşası içinde bıraktı. Duygularını tekrar kontrol altına alabilmesi için aradan zaman geçmesi gerekti. "Başka şeylerden söz edelim. Bana soracak pek çok sorun var ve ben de sana doğru cevaplar vermeye söz verdim."

Bu daveti kabul eden Taita'nın sesi biraz boğuk çıkarmış gibiydi. "Nil'in kaynağına engeller koydun. Bunu yaparken amacın neydi?"

"İki amacım vardı. Biri, seni buraya getirtmek için bir çağrıda bulunmaktı. Buna direnemedin ve işte yanımda oturuyorsun." Taita bunu derin derin düşünüp, "Öteki neydi peki?" diye sordu. "Sana bir hediye hazırlıyordum." "Hediye mi?"

"Bir nişan hediyesi. Ruh ve ten olarak birleşince, sana Mısır'ın İki Krallığını vereceğim."

"Savaştıktan sonra mı? Bu ne kadar sapkın ve zalimce bir hediye böyle?"

"Çifte tacı sen takıp da. Mısır tahtına ikimiz yan yana oturunca, Nil'i serbest bırakacağım ve suları yine krallığımıza akacak... yani, pek çok krallığımızdan ilkinde." "O arada sadece insan denen karıncalar mı acı çekecek?"

"Daha şimdiden bütün yaratıkların lordu gibi düşünmeye ve davranmaya başladın, ki yakında öyle olacaksın zaten. Bulut Bahçeleri'ndeki mağarada sana göstermişim. Bütün ulusların hâkimiyeti, ebedi yaşam, gençlik, güzellik, bilgelik ve tüm çağların bilgisi, yani elmas dağ."

"Ödüllerin en büyüğü," dedi Taita. "Gerçekten." "Tamamen senin olacak."

"Buna orantılı bir şey istemeden önermeni hâlâ kuşkuyla karşılıyorum ama."

"Ah, bunu söylemişim. Teklifime karşılık, ebedi aşkı ve sadakatini istiyorum senden." "Bunca zamandır yalnız yaşamışsın, niye şimdi birini istiyorsun?"

"Ölümsüzlük sıkıntısına yakalandım, bu mucizeleri paylaşacak biri olmayınca yaşam çok sıkıcı geliyor."

"Benden istediğin sadece bu mu? O muhteşem zekândan bir parça tattım. Eğer güzelliğin de bununla eşdeğerse, ödeyeceğim bu bedel çok önemsiz görünüyor." Kadın yalanlan gerçek gibi sunuyordu. Taita da inanmış gibi yapıyordu. Karşılıklı dizilmiş iki ordunun komutanları gibiydiler. Bu, savaştan önceki çekişme ve manevra dönemi idi. Taita kendisinden çok Mısır ve Fenn için korkuyordu, bu ikisi onun sevgilileriydi ve her ikisi de ölümcül bir tehlike içindeydi.

Sonraki günleri o havuzun başında, gecelerin çoğunu da Eos'un yeşil salonunda geçirdiler. Eos ruhunu kapalı tutsa da, görünümünü Taita'ya yavaş yavaş açıyordu. Konuşmaları da günden güne daha ilginçleşmekteydi. Ara sıra gümüş tepside bir lokma meyve almak için uzanıyor ve ön kolunun ortaya çıkmasına izin veriyordu. Veya fildişi kanepesinde pozisyon değiştirirken eteğinin dizine kadar açılmasını sağlıyordu. Baldırının biçimi muhteşemdi. Taita, onun bu güzelliklerine alışmış olmalıydı ama alışmamıştı. Bütün bedeninin ortaya çıkacağı anı korkuyla bekliyordu. Onun cazibesine direnebileceğinden emin değildi.

Günler ve geceler korkutucu bir hızla akıp geçmekteydi. Aralarında şehvi ve astral yolculuklar oluyor, neredeyse dayanamayacakları bir hale geliyordu. Bir noktanın altım çizmek istediğinde, kadın, ona dokunuyor sonra elini geri çekiyordu. Bir keresinde elini kendi göğsüne koymuş ve Taita göğüslerinin sıcak esnekliğini hissedince, kasıklarında oluşan sancı yüzünden inlememek için bütün gücünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Kokusu asla değişmiyordu, daima zambak kokuyordu. Ama giysilerini sabah akşam değiştirmekteydi. Uzun ve bol şeyler giyiyor, yumuşacık kumaşların altındaki girintiler çok az belli oluyordu. Bazen sakin, bazen huzursuzdu. Öyle zamanlarda, insan eti yiyen dişi bir kaplan zarafetiyle Taita'nın kanepesinin etrafında tur atıyordu. Bir keresinde Taita'nın önünde diz çökmüş ve konuşmaya devam ederken elini tuniğinin üstünden utanmazca Taita'nın kasığına götürmüştü, parmakları erkekliğinin dibine gelince durup onun kabardığı hissederek geri çekilmişti. Bazen de yine siyahlara bürünüyor ve kendini tamamen gizleyip ayak parmağının ucunu bile göstermiyordu.

Bir sabah, onun yeşil salonundaydılar ve Eos'un üstünde yarı saydam beyaz bir ipekli vardı. Daha önce hiç beyaz giymemişti. Sohbetin ortasında aniden küçük çıplak ayaklarına basıp kalktı ve gelip Taita'nın önünde durdu. Büründüğü beyaz örtü etrafında bir bulut gibiydi. Teninin pembe ve fildişi tonları, giysisine ışık vurdukça kumaşın altından parlıyordu. Görüntüsü tüy gibi narindi. Karnı, bir tazıninki gibi düz ve pürüzsüzdü, altında gizemli bir üçgenin gölgesi görünüyordu. Göğüsleri, çilek rengi haleleri olan fildişi küreler gibiydi.

"Kendimi sana göstermemi sahiden istiyor musun lordum?" diye sordu.

Taita o kadar şaşırılmıştı ki hemen cevap veremedi. "Bütün ömrüm boyunca bu anı beklemişim gibi

geliyor," dedi.

"Bana tümüyle sahip olmanı istiyorum. Senden hiçbir şeyi sakınmayacağım. Sana hiç koşul ileri sürmeyeceğim. Karşılığında sevginden başka bir şey istemiyorum." İpekli kumaşı sıvayıp kollarını uzattı. Kolları ince, yuvarlak hatlı ve sıkıydı. O zarif parmaklarıyla örtüsünün ucunu tutup yavaşça yüzünü açmaya başladı. Çenesine kadar gelince durdu. Boynu uzun ve zarifti.

"Yüzüme bakmak istediğinden iyice emin ol. Sonuçlan konusunda seni uyardım. Güzelliğim ona bakan herkesi kendine esir etti. Sen dayanabilecek misin?"

Taita, "Beni mahvetse bile dayanmak zorundayım," diye fısıldadı Bunun savaşın kader anı olacağını biliyordu.

Eos, "Bak o zaman," dedi ve insanı çıldırtan bir yavaşlıkla örtüyü kaldırmaya başladı. Çenesi yuvarlak ve gamzeliydi. Dolgun ve kavisli dudakları olgun kirazların rengindeydi. Dudaklarını yaladı. Dili sivrileşti ve ucu, esneyen bir kedi yavrusunun gibi büküldü. Dudaklarında parlak bir iz bırakıp tekrar küçük, ışıltılı dişlerinin arasına çekildi. Elmacık kemikleri çıkık, alnı geniş ve derindi. Yay gibi kaşları, gözlerine mükemmel birer çerçeve oluyor ve koyu mücevher gibi gözleri, parıltılarıyla odayı aydınlatıyordu. Taita'nın ruhuna bakıyor gibiydiler. Kadının yüzünün her bir parçası mükemmeldi. Bütün olarak alındığında ise, kıyas kabul etmez bir güzellikteydi.

Örtüyü yeşil malakit taşlara atarken, "Seni memnun ettim mi lordum?" diye sordu. Kızıl pırıltıları olan saçları samur bir kürk gibi omuzlarından dökülüyordu. Dalga dalga beline kadar iniyor ve sanki kendi canı varmış gibi titreşiyordu. "Bana cevap vermedin," dedi. "Hoşuna gitmedim mi?"

Taita titrek bir sesle, "Zihnim güzelliğini kavramakta aciz kalıyor," dedi. "Bu güzelliğin onda biri bile kelimelerle ifade edilemez. Bu yüze bakınca, bir erkeğin büyük bir orman yangınında yanar gibi nasıl yanıp kül olduğunu anlayabiliyorum. Beni dehşete düşürüyor ama ona karşı koyamıyorum."

Kadın, ona biraz daha sokuldu ve Taita'yı zambak kokuları kuşattı. Sonra başında dikilip Taita yüzünü onun yüzüne doğru kaldırıncaya kadar bekledi. Yavaş yavaş eğildi; ılık ve yumuşak dudaklarını Taita'nın kılcalıklarına bastırıp. Kıvrık kedi dili ağzının derinliklerine kayd. Kısacık bir an için Taita'nın diline dolanıp öylece kaldı, ama sonra geri çekildi. Ama kadının tadı, muhteşem bir meyve gibi Taita'nın ağzına dolmuştu. Eos malakit taşlarda dönerek uzaklaştı. Saçları taşları süpürür gibiydi, neredeyse ensesi poposuna degecek kadar arkaya doğru büküldü, o arada etekleri dalga dalga uçuşuyordu. Ayaklan hızdan görünmeyecek şekilde dans ediyordu. Taita'nın gözleri takip edemez olmuştu. Sonra durdular ve kadın parmak ucunda bir heykel gibi yükseldi, sadece saçları dalgalanıyordu.

"Dahası var lordum," dedi sesinde, Taita'nın daha önce duymadığı derin, boğuk bir tını vardı. "Çok daha fazlası var. Yoksa yeterince gördün mü?"

"Sana bin yıl bile baksam, doymam."

Eos başının tek bir hareketiyle saçlarını omuzlarından attı ve için için yanan gözlerini Taita'ya dikti. Sonra, "Volkanın tam ağzındasın," diye uyanda bulundu. "Bu son aşamada bile geri çekilebilirsin. Ama bir kere girdin mi geri dönüşü olmaz. Senin için evren sonsuza kadar değişmiş olur. Bedeli ağırdır... hayal edemeyeceğin kadar. O bedeli ödemeye hazır mısınız?" "Hazırım."

Eos giysisinin bir omzunu indirdi. Omzunun kıvrımı uzun, zarif boynuyla mükemmel bir uyum sağlıyordu. Giysiyi biraz daha indirdi ve bir göğsü ortaya çıktı. Sonra diğerini de çıkardı ve yuvarlak, dolgun, dişi göğüsleri sallandı. Sonra giysiyi kalçalarının çıkıntısına doğru indirdi. Göbeği yeni kar yağmış bir tarla kadar düzdü. Göbek çukurunda ateş gibi bir yakut parıldıyordu. Eos kalçalarını kıvrırdı ve giysi narin bacaklarından kayıp ayak bileklerine düştü.

Elbisenin içinden çıkıp çıplak olarak o uzun kıvrak adımlarıyla Taita'nın önüne geldi. Üstüne eğilip bir kolunu ensesine sardı. Diğer eliyle göğüslerinden birini avuçlayıp Taita'nın başını ona doğru eğdi

ve meme ucunu ağzına uzattı. Kulağına, "Em, lordum," diye fısıldadı.

Taita bebek gibi emerken meme ucu dudaklarının arasında irileşti ve yoğun, kremi bir sıvı salgılamaya başladı. Eos başını arkaya itip onu dudaklarının arasından çekene kadar, emmeye devam etti. "Bu kadar aç gözlü olma," diye azarladı. "Bedenimde senin için daha başka zevkler de var. Kendini hemen doyurmamalısın."

Sonra geri çekilip iki elini beline doğru kaydırıldı. Taita gözünü ellerinden ayıramıyordu. Eos ayaklarını açıp dizlerini büktü ve uyluklarını ortaya çıkardı. Taita, onun elinin kendi bacaklarının arasındaki siyah tüylerin arasına gömülüşünü izledi. Sonra kadın elini oradan çıkardı ve işaret parmağını uzattı. Parmak yan saydam bir ıslaklıkla parlıyordu. Boğuk bir sesle, "Bak, ne kadar derinim senin için," dedi ve ıslak parmağının ucunu başparmağına sürttü. İki parmağını ayırdığında aralarında jelâtinimsi bir madde uzadı. "Bu, bütün erkeklerin delirdiği gerçek ölümsüzlük iksiri," diyerek Taita'ya yaklaştı. "Ağzını aç lordum." Parmağını Taita'nın dudaklarının arasına soktu ve cinselliğinin çarpıcı kokusu Taita'nın duygularını altüst etti. O arada Eos, boştaki elini tuniğinin altına kaydırılmış ve erkekliğini kavramıştı. Zaten kazık gibi sertleşmiş olan organ, kadının becerikli parmaklarının arasında daha da sertleşip irileşiyordu.

Taita, Eos'un gözlerinin içine baktı ve bir süre önce orada olmayan, vahşi, yırtıcı bir açlık gördü. Bu açlığın, elinde tuttuğu şey için değil, şehvetle istediği ruhu için olduğunun farkındaydı. Kadın iki eliyle onu tutup ayağa kaldırdı ve önünde diz çökerek sandaletlerinin bağlarını çözüp ayaklarından çıkardı. Sonra başını uzatıp burnunu erkekliğine sürttü ve onu dudaklarının arasına alıp doymak bilmez bir şekilde emmeye başladı. Tekrar doğrulduğunda Taita'nın tuniğini başından çıkarttı ve onu kanepeye itti. Ata biner gibi tek bacağını üstüne atıp üzerine çömelerek onu gizli derinliklerine yöneltti.

Taita duyduğu zevkin yoğunluğu yüzünden ıstıraba dönüşmesi üzerine zevkle inledi. Kadın üstünde kıpırdamadan duruyordu. Derinlerdeki kasları nabız gibi atıyor, Taita'yı bir pitonun avını yutarken yaptığı gibi amansız bir şekilde kısıtıyordu. O kadar güçlü bir birleşme sağlamıştı ki ikisi de kıpırdamıyordu. Eos'un gözleri, öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanan bir savaşçının muzaffer parıltısıyla Taita'nın kilere dikilmişti. "Bana aitsin." Sesi bir yılanın tıslamasına benziyordu. "Sendeki her şey benim." Artık gizlenmeye gerek duymadan gerçek rengini gösteriyordu.

Taita cinsel saldırının başladığını hissediyordu. Sanki bir barbar sürüsü ruhunun kalesini kuşatmış, duvarları dövmekteydi. Kadına direnmek, kapılarını ona karşı kapatmak, onu geri püskürtmek için bütün güçlerini topladı. Taita'nın onu tatlılıkla pusuya düşürdüğünü anlayan kadının gözlerindeki bakış korku ile karışık bir şaşkınlığa dönüştü. Ondan sonra ölümcül bir ifade aldı ve yeniden yüklendi.

Başta eşit güçlerle birbirlerine karşı mücadele ettiler. Taita vücudunu bir yana çekiyor, kadın, ona karşı koymak için bütün ağırlığıyla yüklenince onunla birlikte kanepenin öbür tarafına yuvarlanıyordu. Birbirlerine kenetlenmiş şekilde yere düştüler, ama bu sefer kadın alttaydı ve Taita'nın ağırlığını taşıyordu. Bir anlık şaşkınlıkla, bedeninin derinlerindeki kasları gevşetmişti. Taita bu hatadan yararlanıp daha derinlere inmek, merkeze ulaşmak için abandı. Kadın anında kaslarını sıkıp ona izin vermedi. Birbirlerini hassas bir dengede tutup bütün güçleriyle zorlanarak sessizce mücadele ettiler.

Taita, onun yedek güçlerini çağırdığını hissetti ve kendisi de kendi yedeklerine başvurdu. Sonra Eos, Taita'nın üstüne psişik bir çığ gibi abandı. Taita'nın savunmasında bir gedik açmaya, ruhunun gizli köşelerine ulaşmaya çalışıyordu. Taita bedeninin esnediğini hissedebiliyordu. Eos'un gözlerinde yine muzaffer bir bakış belirmişti. Taita elini uzatıp boynundaki Lostris Tılsımını kavradı. Zihninden de güç kelimelerini geçiriyordu. Mensaar!

Erkeklği bu dürtüyle ileri atıldı ve kadın da bunu hisseder hissetmez anlamsız sözcükler haykırdı. Taita, "Kydash! Incube!" diye bağırdı. Tılsımdan, şimşek çakar gibi psişik bir kıvılcım çıktı ve Taita'nın ruhundan Eos'a doğru aktı. Yine kuvvetleri eşitlenmiş olarak birbirlerini kilitlemişlerdi.

Yağ kandillerinin fitilleri kısaldı, alevleri titreşti ve sönüp gitti. Odadaki tek ışık tepedeki bacadan geliyordu. Güneş dağların ardında batınca o da gitti ve karanlığın içinde savaşmaya başladılar. Bütün geceyi o şekilde, Taita'nın erkeklği kadının içine gömülü, onun kasları Taita'nın erkeklğini amansızca kıstırmış olarak, cehennemden fırlamış bir ikili olarak geçirdiler. Cinsel organları birer üreme ve zevk organı olmaktan çıkıp, ölümcül silahlara dönüşmüştü.

Şafağın ilk ışıkları içeri süzülürken, ikisi hâlâ birbirlerine kenetlenmiş durumdaydı. Işık güçlenince Taita, kadının gözlerini görebilmeye başladı. Derinliklerinde, kafese kapatıldığını yeni anlamış bir kuşun paniği belirtmeye başlamıştı. Kadın gözünü ondan kaçırmaya çalıştı ama Taita izin vermedi. İkisi de yorgunluk sınırını çoktan aşmıştı. Dayanma isteğinden başka tutunacak dallan kalmamıştı. Kadın uzun bacaklarını Taita'nın kalçasına, kollarını da sırtına dolamıştı. Taita da onu poposundan kavramış kendine doğru bastırıyordu. Sağ elinden bırakmadığı Lostris Tılsım 'ı da araya sıkışmış durumdaydı. Taita, kadına fark ettirmemek için büyük bir çaba harcayarak başparmağının tırnağıyla madalyonu açtı ve küçük kırmızı taşı avucunun içine aldı. Taşı kadının omurgasına bastırınca, kadından güç alan taşın ısındığını hissetti. Kadın feryat ederek güçsüz bir şekilde çırpındı ve ümitsizce onu dışarı itmeye çalışarak cinsel organını pompalamaya başladı. Taita, kendi yüklenişlerini onun zamanlamasına uydurdu. Kadın her gevşediğinde, oda biraz daha derine giriyordu. Nihayet son engele de ulaştı ve güçlü bir şekilde abanarak delip geçti.

Eos inleyip küfürler ederek Taita'nın altında yığılıp kaldı. Taita ağzını onunkine kapatıp dilini gırtlığına kadar soktu ve çığlıkları bastırdı. Onun varlığının gizli mabedine dalıp bilgisinin ve gücünün saklandığı sandıkları parçalayarak içindekileri almaya başladı. Bunu yaptıkça kendi gücü geri geliyor, kadından aldıkları yüz misline çıkıyordu.

Sonra Eos'un o güzelim yüzüne, o büyüleyici gözlerine baktı ve değiştiklerini gördü. Kadının ağzı açıktı, gümüş rengi salyaları akıyordu. Gözleri mat ve cansız çakıl taşlarına dönmüştü. Burnu, aleve tutulmuş bir balmumu topağı gibi irileşip çirkinleşmişti. Parlak teni solup çirkin bir sarı renk almış, kırışık sürüngen derisi gibi pul pul kurumuştu. Ağzının ve gözlerinin kenarlarında derin çatlaklar ortaya çıkmıştı. O dalga dalga, canlı saçlar, kurumuş baş derisinden sopa gibi uzanan tüylere dönüşmüştü.

Taita hâlâ onun içine gömülmüş durumdaydı ve kadının astral ve psişik güçlerini kendi içine alıyordu. O kadar muazzam bir birikimdi ki, bu aktarma işlemi saatler boyu sürdü. Taita'nın akıntının azalıp kesildiğini hissetmesine kadar, güneş ışınları malakit zemine dikey olarak vurur hale gelmişti. Sonunda kaynak tamamen kurudu. Taita ne var ne yoksa almıştı. Eos'un içi boşalmış, bomboş kalmıştı.

Taita erkeklğini geri çekti. Kadının üstünden yuvarlanıp ayağa kalktı. Cinsel organı şişmiş, morarmış ve yer yer sıyrılmıştı. Acısını bastırdı ve kanepesinin yanındaki gümüş sürahiye gitti. Kana kana su içtikten sonra kadının kanepesinin ucuna oturup onun yerde yatışını seyretti.

Açık ağzından kesik kesik soluk alıyordu. Gözleri boş bir bakışla salonun tavanına dikilmiş ve bedeni şişmeye başlamıştı. Güneşte kalmış bir ceset gibi, içine dolan çürüme gazlarıyla karnı davul gibiydi. İncecik kollan, bacakları patlayacak gibi görünüyordu. Eti gevşek ve şekilsiz bir hal almıştı. Taita, onun giderek şişen bedenini, kol ve bacaklarının hamur gibi batmanların arasında kayboluşunu izledi. Geride sadece, vücuduna oranla küçücük görünen başı kalmıştı.

Kadının irileşen bedeni giderek salonun yarısını doldurdu. Taita kanepeden atlayıp sırtını duvara dayayarak ona yer açtı. Yuvanın ortasındaki kraliyet hücrelerinde yatan kraliçe beyaz karıncaya

benzemişti. Kendi eti tarafından kapana kısıtılmıştı, sadece başını oynatabiliyor, geri kalan her şey kendi ağırlığının altında eziliyordu. Bu mağaradan asla kaçamayacaktı. Canavar maymunlar ona yardıma gelse bile onu bu haliyle dar geçitlerden sürükleyip açık havaya çıkarmaları imkânsızdı.

İçeriye iğrenç bir koku kapladı. Eos'un derisindeki gözeneklerden yoğun, yağlı bir sıvı sızıyor ve altına akıyordu, her damla çürümeye başlayan bedenin etkisiyle yeşile dönüşmekteydi. Mide bulandırıcı koku Taita'nın boğazını ve ciğerlerini yakıyordu. Bu çürümüşlüğün kokusu, iştahına kurban giden masumların, doğmamış bebelerin ve onları taşıyan annelerin çürüyen bedenlerinin kokusu, birçok ülkeyi mahveden felaketler yüzünden ölenlerin, çıkarıp yönettiği savaşlarda yok olan askerlerin, korku içinde boğdurduğu insanların, madenlerinde, taşocaklarında can veren kölelerin cesetlerinin kokusu. Her paslı soluğuyla onaya saldırdığı derin kötülüklerin iğrenç kokusuyla birleşmişti. Bu kokuşmuşluk karşısında Taita'nın duyularını kontrol mekanizması bile yetersiz kalıyordu. Sırtını duvara dayayıp kalan boşluklardan geçerek tünelin ağzına ulaştı.

Arkasından uğursuz bir ses geldi. Sanki dev bir kirpi dikenlerini sallamaktaydı. Eos'un grotesk kafası ona doğru yuvarlandı ve gözleri suratına dikildi. Hatları öylesine çarpılmıştı ki, o güzelliğinden eser kalmamıştı. Gözleri derin, kara çukurlara dönmüştü. Dudakları, kurukafalarda olduğu gibi, dişlerini ortaya serecek biçimde geriye doğru gerilmişti. Katlanılmaz çirkinliği sapkın ruhunun aynasıydı. Çatlak, boğuk bir sesle karga gibi gıklayarak, "Vazgeçmeyeceğim," dedi.

Taita soluğundaki iğrenç kokudan kurtulmak için geri çekildi ve doğrudan gözlerinin içine bakıp, "Yalan hiçbir zaman vazgeçmez," dedi. "Ama Doğru da öyle. Bu mücadelenin asla sonu gelmez."

Kadın gözlerini kapadı ve bir daha konuşmadı. Sadece hırıltılı solukları duyuluyordu.

TAITA GIDIP PELERİNİNİ BULDU , sonra yeşil salondan açık havaya çıkan geçide süzüldü. Kadının gizli bahçesine geldiğinde, güneş yamacın üstünde parlıyordu ama kraterin derinliklerini gölgede bırakmıştı. Eos'un canavar maymunları var mı, diye dikkatle etrafına bakındı, auralarını görmeye çalıştı ama bir şey göremedi. Eos'un yok olmasıyla birlikte onların da kendilerini yönetecek zekâdan mahrum kaldığını biliyordu. Hiç düşünmeden dağın tünellerinden, geçitlerinden çekilip bir yerde ölmeye gitmişlerdi.

Hava soğuk ve temizdi. Rahatlamış bir halde derin nefesler alarak Eos'un kokusunu ciğerlerinden attı ve kara havuzun yanındaki pavyona gitti. Kadın hâlâ genç ve güzelken oturdukları taş banka oturdu. Deri pelerinine sarındı. Kendini yorgun ve tükenmiş bulmayı bekliyordu, ama bütün benliğini bir sevinç kaplamıştı. Kendini gayet güçlü ve yorulmaz hissediyordu.

Önce bu duruma şaşırırdı, ama sonra cadıdan almış olduğu güç ve enerjiyle yüklendiğini kavradı. İçine dolan dağ gibi bilgi ve deneyim birikimini araştırmaya başlayınca, zihni yükselip genişledi. Eos'un var olduğu geçmiş bin yıla, başlangıç zamanlarına kadar geriye bakabiliyordu. Bütün ayrıntılar yeniydi. Onun heves ve arzularını kendisininmişçesine algılayabilmekteydi. Cadının zalimliğinin ve ahlaksızlığının sonsuzluğu şaşırtıcıydı. Şu anda net bir şekilde önüne serilene kadar, gerçek ve aşın kötülüğün doğasını anlayamamıştı. Kadından öğreneceği o kadar çok şey vardı ki, tek tek denemeye kalksa normal bir ömür yetmezdi.

Bilgiler iğrenç ve rezilce baştan çıkarıcıydı; Taita üstüne çökmeden önce bunların çekiciliğine karşı direncini geliştirmek zorunda olduğunun farkındaydı. Yoksa bunlar, onu da Eos gibi bir canavar haline getirebilirdi. Kadından söküp aldıklarını kendi birikimlerine ekleyince yeryüzünün en güçlü adamı haline geldiğini bilse de, mütevazılıktan vazgeçmiyordu Güçlerini harekete geçirdi ve muazzam yoğunluktaki pis düşünceleri, hafızasının en kuytu köşelerine kaldırdı, böylece onlar kendisini ele geçiremeyecek ama isterse o dilediği kısmını kullanabilecekti.

Kötülüklerle ek olarak, artık en az kendisinininki kadar bir bilgi birikimi de eline geçmişti ve sonsuza kadar hem ona hem insanlığa yararı dokunabilirdi. Eos'tan okyanusların, yeryüzünün ve cennetin doğasıyla ilgili gizlerin, ölümün ve yaşamın, yok etmenin ve yeniden yaratmanın anahtarlarını almıştı. Bunları zihninin ön planında tutacak ve böylece yayabilecek ve kullanabilecekti.

Zihnini toparlayıp yeniden düzenleyene kadar güneş battı ve akşam olmuştu. Ancak o zaman insani ihtiyaçlarının farkına vardı: günlerdir bir şey yememişti ve su içtiği halde susuzluktan ölüyordu. Artık cadının inini, içinde onun kadar yaşamışçasına biliyordu. Kraterden ayrıldı ve kayalık labirente dönüp canavar maymunların Eos'a hizmet ettikleri depoları, kilerleri, mutfakları buldu. En güzel meyvelerden ve peynirlerden biraz yiyip bir kadeh şarap içti. Sonra, zindeleşmiş olarak pavyona döndü. Şimdi ilk düşüncesi Fenn'le bağlantı kurmaktı.

Kendini toparlayıp onu açık ve net bir şekilde çağırdı. Hemen anladı ki cadının gücünü hafife almıştı. Fenn'e ulaşma çabalan bloke oluyor ve kadından yayılan güçle geri döndürülüyordu. O zayıf durumunda bile, kendisini ve inini koruyucu bir kalkanın ardına gizlemeyi başarmıştı. Taka çabalamaktan vazgeçti ve dağlardan kaçmanın yolunu aramaya yoğunlaştı. Eos'un zihnini karıştırıp onu dehşete düşüren, inanamayacağı keşiflerde bulundu.

Pavyondan tekrar çıkıp kayalık tünelden Eos'un yeşil salonuna gitti. İğrenç çürüme kokusu anında burnuna dolmuştu. Artık daha da şiddetli ve mide bulandırıcıydı. Tuniğinin ucuyla ağzını, burnunu kapatıp öğürmeye başladı. Kendi kokuşmuş gazlarıyla iyice şişen beden, artık içeriği tamamen kaplamıştı. Taita, onun insandan böceğe doğru bir metamorfoz geçirmekte olduğunu gördü. Gözeneklerinden sızıp vücudunu kaplayan yeşil sıvı parlak bir kabuğa dönüşmekteydi. Kadın kendine bir koza örmüştü. Dışarıda sadece başı vardı. Parlak saç bukleleri dökülmüş ve yerlere saçılmıştı. Gözleri kapalıydı. Hışırtılı solukları havayı titretiyordu. Kendini derin bir kış uykusuna yatırmıştı ve

Taita askıya alınmış bu yaşam formunun sonsuza dek dayanabileceğinin farkındaydı.

Böyle çaresiz bir şekilde yatarken onu tamamen yok edecek bir yol bulamaz mıyım, diye düşündü ve yeni bilgi birikiminden bunun için bir formül bulmaya çalıştı. Ama böyle bir formülün bulunmadığı sonucuna vardı. Kadın ölümsüz değildi, ama volkanın alevleri içinde yaratılmıştı ve ancak o alevlerde yok olabilirdi. Yüksek sesle, "Merhaba ve elveda Eos!" dedi. "Umarım on bin yıl daha uyursun ve o arada yeryüzü bir parça huzur bulur." Eğilip saç buklelerinden birini aldı. Kalın bir büküm haline getirip kemerindeki keseye yerleştirdi.

Kadınla duvar arasında zor zar sığabildiği boşluktan geçip salonun diğer tarafına ulaştı. Orada, tahmin ettiği gibi, gizli bir kapı vardı. Ayna gibi duvara öyle ustalıklarla oyulmuştu ki, insanın gözü aldanıyordu. Ancak elini uzatıp sağlam yeşil bir kayaya benzeyen şeye dokununca kapı ortaya çıkıyordu. Kapı da Taita'nın ancak geçebileceği genişlikteydi. Kendini dar bir geçitte bulmuştu. İlerledikçe ortalık karardı. Bir elini öne uzatarak ilerledi ve geçidin sağa doğru kıvrıldığını fark etti. Burada karanlıkta eliyle yoklayarak taş rafı buldu. Elinin tersiyle kilden yapılmış ateş potasına dokundu ve oradan da potanın sapındaki ipe ulaştı. İpi çekti. Dipte hafif bir parlama olunca da üfleyerek alev almasını sağladı. Ortalık aydınlanınca bir meşale yığını buldu. Bir tanesini yakıp taş rafta duran sepete de yedek iki meşaleyle ateş potasını koydu ve dar tünelde ilerlemeye devam etti.

Geçit dik bir yokuşla aşağı uzanıyordu, Taita sağ tarafta sallanan ipe tutunarak dengesini korumayı başardı. Nihayet geçidin sonundaki küçük, çıplak odaya ulaşmıştı. Odanın tavanı o kadar alçaktı ki, neredeyse iki büküm durmak zorunda kalıyordu. Ortada, kuyu ağzına benzeyen karanlık bir delik vardı. Meşaleyi deliğe tutarak aşağı baktı. Zayıf ışık, karanlık tarafından yutuluyordu.

Taita yerden kırık bir çömlek parçası bulup delikten aşağı attı. Taşın dibe çarpmasını beklerken içinden sayıyordu. Çukur sonsuz gibiydi. Tam karşısında odanın tavanına çekilmiş sağlam, bronz bir kanca duruyordu. Bu kancadan, deri şeritlerle örülmüş bir ip çukura sarkmaktaydı. Taita'nın tepesindeki tavan, Eos'un yaptığı sayısız ziyaret sırasında yukarı kaldırdığı meşaleler yüzünden kararmıştı. Kadın, meşalesini dişlerinin arasında tutarak ipi indirecek güce ve çevikliğe sahipti.

Taita sandaletlerini çıkartıp sepete koydu. Sonra meşalesini duvardaki bir çatlağa kısırdı, böylece aşağı inerken hafif de olsa bir ışık bulunacaktı. Sepetin sapını omzuna asıp ipe uzandı ve kendini çukurun boşluğuna bıraktı. İpte ara ara düğümler vardı; bu elleriyle ve çıplak ayaklarıyla daha rahat tutunmasını sağlıyordu. Önce ayaklarını sonra ellerini kullanarak aşağı doğru inmeye başladı. İnişin ne kadar uzun ve çetin olacağını bildiği için hızını dikkatle ayarlıyor, arada bir de durup dinleniyor ve derin nefesler alıyordu.

Çok geçmeden kasları titremeye, kolları bacakları güçten düşmeye başlamıştı. Devam etmek için kendini zorladı. Yukarıdaki odada kalan meşalenin ışığı artık çok azalmıştı. Zifiri karanlıkta sürekli iniyordu, ama Eos'un hafızası sayesinde yolu biliyordu. Sağ baldırına kramp girdi, acısı dayanılır gibi değildi, ama zihnini o acıya kapattı. Elleri uyuşuk pençelere dönmüştü. Bir tanesinin kanadığını, yukarı kalkık başına düşen damlalardan anlıyordu. İpe tutunan parmaklarını açıp kapamaya çalıştı.

İndi, indi ve biraz daha indi, sonunda artık devam edemeyeceği bir noktaya geldi. Karanlıkta, terden sıırıslıklam olmuş bir halde ipe asılmış olarak durdu, ipte biraz daha kaymaya gücü kalmamıştı artık. Karanlıktan bunalıyordu. Kandan ıslanan parmakları kaymaya başlamıştı.

Güç kelimelerini tekrarlardı. "Mensaar! Kydash! Ncube!" Bir anda bacaklarının titremesi durmuş, elleri ipi daha sıkı kavrar olmuştu. Yine de perişan bedenini bir alttaki düğüme kadar kaydıracak gücü yoktu.

"Taita! Sevgili Taita! Bana cevap ver!" Fenn'in sesi sanki hemen yanı başındaymış gibi net ve tatlı gelmişti kulağına. Ruh işareti olan nilüfer çiçeğinin zarif hatları da gözlerinin önünde parlıyordu. Fenn yine onun yanındaydı. Taita artık, bitap haldeki cadının astral iletişimlerini engelleyemeyeceği

bir noktaya ulaşmıştı. "Fenn!" diye ümitsiz bir çığlık gönderdi.

"Ah, cömert İsis Ana'mıza şükürler olsun," dedi Fenn. "Çok geç kaldığımı sanmıştım. Zorda kaldığımı hissettim. Bana öğrettiğin gibi, bütün güçlerimi seninkilerle birleştiriyorum."

Taita titreyen bacaklarının güçlendiğini ve toparlandığını hissetti. Ayaklarını düğümden çekip sırf kollarıyla ipe tutunarak, parmak uçlarıyla aşağıyı yokladı. Aşağıya doğru kayıyordu. Fenn, "Güçlü ol Taita, yanındayım," diye güç verdi.

Taita'nın ayakları bir sonraki düğümü buldu ve ellerini kaydırıp biraz aşağıda yeniden tuttu. Bir yandan saydığı için daha yirmi düğüm inmesi gerektiğini biliyordu.

"Devam et Taita! İkimiz için devam etmek zorundasın. Sen olmadan ben bir hiçim. Dayanmalısın." Gücün, sıcak, astral dalgalar halinde geldiğini hissetti. "On dokuz... on sekiz..." Kanlı elleriyle kayarken düğümleri saymaya devam ediyordu.

Fenn zihninin içinden, "Sende gereken güç ve kararlılık var Taita," diye fısıldadı. "Ben de yanındayım. Senin bir parçanım. Bunu bizim için yap. Sana duyduğum sevgi için. Benim babam ve dostumsun. Sadece ve sadece senin için geri döndüm. Beni bırakma." "Dokuz... sekiz... yedi..."

"Gücün artıyor," dedi Fenn yumuşak bir sesle. "Bunu hissedebiliyorum. Yine birlikte olacağız."

"Üç... iki... bir..." Taita tekrar ayağını uzatıp aşağıyı yokladı. Ayağının altında boşluktan başka bir şey yoktu. Artık ipin sonuna gelmişti. Derin bir nefes alıp iki elini de bıraktı ve nefesini kesen bir hızla düşmeye başladı. Sonra, aniden, iki ayağı yere çarptı. Bacakları büküldü ve yuvadan düşen bir yavru kuş gibi yere yığıldı. Yüzüstü düştüğü yerde yorgunluktan ve sevinçten hıçkırarak öylece kalakaldı, doğrulup oturmaya bile mecali yoktu. "Taita iyi misin? Orada mısınız? Beni duyuyor musun?"

Taita oturmaya çalışırken, "Duyuyorum," diye cevap verdi. "Şu an için iyiyim. Sen olmasan başka türlü olacaktı. Gücün bana güç kattı. Şimdi gitmek zorundayım. Çağırımı bekle. Mutlaka tekrar ihtiyacım olacak sana."

Fenn, "Sakın unutma, seni seviyorum," dedi ve görüntüsü kayboldu, Taita yine karanlıkta yalnız kalmıştı. Sepeti karıştırıp ateş potasını buldu. Üfleyerek tekrar yanar vaziyete getirip meşalelerden birini tutuşturdu. Meşaleyi yukarı kaldırarak bulunduğu yeri incelemeye başladı.

Dar bir tahta iskelenin üstündeydi. İskele solundaki sarp duvara yaslanmış ve kayalara oyulan deliklere gömülmüş bronz cıvatalarla sağlama alınmıştı. Diğer tarafında ise karanlık bir boşluk vardı. Meşalenin zayıf ışığında aşağıyı fazla göremiyordu. Sürünerek iskelenin kenarına yaklaşip daha yakından baktı. Altında sonsuz bir karanlık uzanıp gidiyordu ve Taita yeryüzünün ta dibine ulaşan bir kanyonun üstünde asılı olduğunu anladı, oralara Eos bile inmemişti.

Biraz daha dinlendi. Susuzluktan ölüyordu, ama içecek bir şey yoktu. Zihin güçlerini kullanarak susuzluğunu bastırarak kol ve bacaklarındaki halsizliği giderdi. Sonra sepetten sandaletlerini alıp ip yüzünden yara bere içinde kalmış ayaklarına geçirdi ve sıkıca bağladı. Sonunda ayağa kalkıp dar iskelede aksayarak yürümeye başladı. Sol tarafındaki uçuruma karşı iskelenin tırabzanı yoktu ve aşağıdaki karanlık, direnmesi güç bir çekim yaratmaktaydı. Yavaş yavaş, her adımını dikkatle atarak ilerledi.

Zihninde Eos'un bu iskeleden, çayırdaki oynayan çocuklar gibi nasıl hopluya zıplaya geçtiğini ve dönüşte, yanan meşaleyi dişlerinin arasında tutarak o ipe nasıl rahatça tırmandığını gördü. Oysa kendisi şu anda bastığı yeri zor buluyordu.

Yürürken tahta iskelenin yerini kabaca oyulmuş bir kaya çıkıntısı aldı. Çıkıntıya ancak bir ayağı sığabiliyordu ve o kadar dik bir açıyla aşağı iniyordu ki, Taita düz durabilmek için duvara sıkıca yapışmak zorunda kalıyordu.

Kayadaki çıkıntının sonu gelmeyecekmiş gibiydi. Taita paniğe kapılmak üzereydi. Derin bir yarığa

ulaşana dek, yüzlerce yarım kol boyunu o şekilde inmek zorunda kaldı. Oradan dabaşka bir tünele geçiliyordu. Burada tekrar durup dinlenmesi gerekti. Meşaleyi kayaya oyulmuş bir deliğe taktı, daha önce aynı yere takılan meşaleler yüzünden kayanın o kısmı simsiyah olmuştu. Yüzünü ellerine gömüp nabızı yavaşlayana kadar derin derin nefes aldı. Meşale artık sönmek üzereydi. O sönmeden yenisini tutuşturdu ve tünelde ilerlemeye devam etti. Az önce indiği çıkıntıdan bile daha dik bir inişti. Nihayet aşağı doğru dönerek inen kayalık bir merdivene geldi. Yüzyıllar boyu Eos'un çıplak ayaklarıyla inip çıktığı basamaklar kaymak gibi olmuş ve ortaları çukurlaşmıştı.

Taita dağın iç kısmının antik volkanik borular ve çatlaklarla örülü bir bal peteği şeklinde olduğunu biliyordu. İçinde fokurdayan lavlar yüzünden kayalar sıcaktı. Havada boğucu bir sülfür dumanı vardı. Sonunda beklediği yol ayrımına ulaştı. Ana oluk, keskin bir açıyla dönerek aşağı doğru devam ediyordu. Taita hiç tereddüt etmeden daha dar olan tarafı seçti. Zemin kaba, ama hemen hemen düzdü. Birkaç kez kıvrılıp bükülen tünelde ilerledi ve sonunda başka bir mağaraya çıktı, içerisi ocaktan yayılan ışığa benzer kızıl bir ışıkla aydınlanmıştı. Bu güçlü ışık bile, aşağıdaki karanlığı delip geçemiyordu. Taita aşağı bakınca başka bir derin kraterin kenarında durmakta olduğunu gördü. Çok aşağılarda bir lav gölü fokurdamaktaydı. Yüzeyi kabarıp köpürüyor, erimiş kayalar ve kıvılcımlar saçıyordu. Yüzüne çarpan sıcaklık o kadar fazlaydı ki, korunmak için ellerini kaldırmak zorunda kaldı.

Çok yüksekteki yüzeyden gelen bir rüzgârla lavlar yukarı doğru emildi. Taita son anda geri çekilerek kükreyip uluyarak fişkırان alevlerden kurtulabildi. Önünde, fokurdayan kazanın üstünde asma köprü gibi uzayan bir kaya çıkıntısı vardı ve o kadar dardı ki, iki kişi yan yana yürüyemezdi. Taita tuniğinin eteklerini belindeki kuşağa sıkıştırıp yürümeye başladı. Neyse ki, rüzgâr sürekli değildi. Birden alevlenip birden duruyordu. Çılgınca dönüyor, bir anda yön değiştiriyordu. Bir an Taita'yı geriye doğru çekiyor, sonra tekrar ileri atıyordu. Birkaç kere dengesini kaybetti ve kayanın kenarına kadar geldi. Kollarını değirmen gibi savurarak güçlkle dengesini sağladı. Sonunda emekleyerek gitmeye başladı. Rüzgâr şiddetlenince yere yatıp kayaya yapıştıyordu. Aşağıda lavlar fokurdamaya devam etmekteydi.

Sonunda ileride başka bir sarp kaya duvarı görüldü. Taita o tarafa doğru sürünerek gitti ve üzerinde bulunduğu çıkıntının son parçasının ufalanıp aşağıdaki kaynar kazana düşmüş olduğunu fark etti. Yürüdüğü köprüyle karşı duvar arasında, uzun boylu bir adamın üç adımı kadar bir boşluk vardı. Kenara kadar gidip karşıya baktı. Duvarın yüzeyinde küçük bir açıklık vardı.

Eos'tan aldığı bilgiler sayesinde, onun bu köprüden yüzlerce yıldır geçmemiş olduğunu biliyordu. Son gelişinde çıkıntı karşıya kadar uzanıyordu. Demek ki sonradan kırılıp aşağı uçmuştu. Eos bunu bilmiyordu ve o yüzden kendisi de böyle kötü bir engelle karşılaşmayı beklemiyordu.

Bir miktar geri çekildi, sandaletlerini ayağından fırlattı ve sonra sepetin sapını omzundan indirip içindekileri boşalttı. Sandaletler ve sepet kenardan yuvarlanıp aşağıdaki lav gölüne düştü. Geri dönmeye gücü kalmadığı için mecburen ileri gidecekti. Gözlerini kapatıp soluklarını düzene soktu; kalan fiziksel gücünü toplayıp olanca zihinsel ve psişik gücüyle destek sağladı. Sonra yarışın başlama noktasına ilerleyen bir atlet gibi çömeldi. Rüzgârın arkadan esmesini bekledi. Sonra da bütün gücüyle karşıya doğru atıldı. Boşlukta uçarken atlayışının kısa kaldığını fark etti. Kazan aşağıda onu bekliyordu.

Derken rüzgâr yeniden şiddetlendi. Yön değiştirdi ve hızı iki katma çıktı. Bu sefer tam arkasından esiyordu. Tuniğinin eteklerini havalandırıp Taita'yı ileri doğru savurdu. Ama yeterli olmamıştı. Taita'nın alt kısmı yamaca çarptı ve son anda açıklığın kenarına tutunabildi. Bacakları boşlukta sallanır durumda, bütün ağırlığı kollarına binmiş olarak öylece kaldı. Kendini, dirseğiyle kenardan güç alacak kadar yukarı çekmeye çalıştıysa da, çok az yükselip yeniden eski durumuna döndü.

Cılgınca debelenerek yamaçta ayak dayayacak bir yer bulmaya çalıştı, fakat kaya dümdüzdü.

O anda aşağıdan yine lavlar yükseldi ve erimiş magma zerrecikleri çıplak bacaklarını, ayaklarını kavurdu. Dayanılmaz bir ıstırapla inledi.

"Taita!" Fenn acısını hissedip boşluktan ona sesleniyordu. "Yardım et bana," diye hıçkırdı.

Fenn, "Yanımdayım," diye cevap verdi. "Şimdi ikimizin bütün gücüyle... haydi!"

Acı bir üvendire gibiydi. Taita kollarındaki kirişlerin patladığını hissedecek hale gelene dek kendini yukarı çekti ve ağır ağır gözleri kenar hizasına gelene kadar yükseldi. Ama daha fazlasını yapamadı ve yeniden aşağı kaydı. "Fenn, bana yardım et!" diye tekrar haykırdı.

"Birlikte! Şimdi!" Taita, onun gücünü hissetti ve bu kez, bir kolunu kenara dayayacak kadar yükselmeyi başardı. Bir süre öyle kaldı, sonra kızın haykırışını duydu. "Yine birlikte Taita. Haydi!"

Taita, kendini biraz daha çekip diğer kolunu da kenara attı. İki koluyla tutunur hale gelince cesareti geri gelmişti. Yanan bacaklarının acısını unutup kendini iyice yukarı çekti ve bedeninin yarısı kayanın üstüne çıkmış oldu. Soluk soluğa çırpınarak sonunda kendini tamamen yukarı çekmeyi başardı. Oturacak gücü bulana kadar olduğu yerde yattı. Sonra bacaklarına bakıp yanıkları gördü. Tabanlarına yapışıp kalmış olan lav topaklarını temizlerken eti de onlarla birlikte ayrılıyordu. Baldırları yer yer su toplamış ve şişmişti. Acıdan kıvranıyordu, ama bütün gücünü kullanarak ayağa kalkmayı becerdi. Sonra yalpalayarak önündeki tünele daldı. Tabanlarının etleri açılmıştı ve kayada kanlı ayak izleri bırakıyordu. Aşağıdaki kızgın kazandan yükselen ışık, yolunu aydınlatmaktaydı.

Tünel bir süre sonra aşağı doğru inmeye başladı ve lavlardan gelen ışık azaldı. O sırada, kayadaki bir çatlağa kısırılmış ve yarısı kullanılmış bir meşale buldu. Eos'un uzun zaman önceki son gelişinden beri orada olmalıydı. Onu tutuşturacak bir şeyim yok ki, diye düşünürken cadıdan almış olduğu gücü hatırladı ve işaret parmağını meşalenin ucuna uzatıp psişik güçlerini orada yoğunlaştırdı.

Meşalenin ucunda bir kıvılcım belirdi. Sonra ince bir duman yükseldi ve birdenbire tutuşup yanmaya başladı. Taita meşaleyi çatlaktan çıkarıp yukarı kaldırarak yanık ayaklarının el verdiği hızla yürümeye başladı. Aşağı doğru inen başka bir hava bacasına ulaştı. Bu da basamaklar halindeydi, ama kaya yıpranmamıştı, taş ustalarının keski izleri hâlâ yeniydi. İnceye başladı ama basamakların sonu gelmeyecekmiş gibiydi ve dinlenmek için sürekli durmak zorunda kalıyordu. Bu molalardan birinde, haf bir hışırtı duydu, havada ve oturduğu kayada da bir titreşim algılamıştı. Ses sürekli değildi ama ağır atan dev bir nabız gibi yükselip azalıyordu. Taita bunun ne olduğunu biliyordu.

Bu kez büyük bir hevesle ayağa kalktı ve tekrar inmeye başladı. İndikçe ses kuvvetlenip netleşiyordu. Taita yoluna devam etti ve heyecanıla birlikte ses de artarak sonunda bacaklarının acısını bastırarak hale geldi. Ses artık zirveye çıkmıştı. Kayanın duvarları sallanıyordu. Taita ileri doğru atıldı ve sonra şaşkınlık içinde durdu. Burayı Eos'un anılarından bulmuştu, ama karşısına taştan bir duvar çıkmıştı. Ağır ağır, ıstırapla yürüdü ve duvarın dibinde durdu.

Doğal bir kayaya benziyordu. Üzerinde çatlak, delik filan yoktu, ama göz hizasına üç tane işaret kazınmıştı. Birinci çok çok eski olmalıydı, aşınmış ve sülfür gazlarının tahribatıyla okunamaz hale gelmişti. İkinci ondan birazcık daha yeniydi ve yakından bakınca minik bir piramidin dış hatlarının çizilmiş olduğunu gördü. Bu, bir rahibin ya da kutsal birinin ruh işareti olmalıydı. Üçüncüsü en yeni olandı ama o bile yüzlerce yıllıktı. Bu da Eos'un ruh işareti olan kedi patisiydi.

Demek ki bunlar, Taita'dan önce burayı ziyaret etmiş olanların simalarıydı. Zamanın başından beri sadece üç kişi daha gelebilmişti buralara kadar. Taşa dokununca soğuk olduğunu fark etti, onca krater ve lav alevinden sonra garip bir durumdu.

Derin bir huşu içinde, "Bu, insanların çağlar boyu aradığı Font'un Şrişi," diye fısıldadı. Elini kedi pençesi çizimine dayadı ve elinin altında kalan kısmın ısındığını hissetti. Yeryüzünün büyük nabzında bir ara olmasını bekledi ve cadıdan öğrendiği üç güç sözcüğünü tekrarladı, başka kimsenin bilmediği

bir fiil çekimiydi bu. "Tashkalon! Ascartow! Silondela!"

Kayadan gıcırtilar geldi ve elinin altında hareket eder gibi oldu. Taita daha kuvvetli bastırınca, boğuk gıcırtilarla kaya olduğu gibi yana doğru yuvarlandı. Ardında yine birkaç basamak merdiven ve tünelin içinde bir kıvrım vardı, o taraftan, yaralı bir aslanın kükremesine benzer bir ses geliyordu. Artık arada kaya da olmadığı için yeryüzünün nabızı Taita'nın kulaklarında patladı. Kendini toparlamasına fırsat kalmadan, sesin şiddetiyle bir adım geriye fırladı. Önünde uzanan tünel garip bir mavi ışıkla aydınlanıyor ve büyük nabız vurunca ışık da güçleniyordu.

Taita ana kapılara doğru ilerledi. Duvardaki karşılıklı deliklere iki meşale daha takılmıştı. Meşaleleri yakıp aksayarak kaynağa doğru inmeye devam etti. Mısır'ın yüce tapınaklarının kutsal odalarında bile duymadığı kadar derin bir huşu içerisindeydi. Geçidin sonundaki kıvrımı döndü ve başka bir kısa merdivenin başına ulaştı. Aşağıda bembeyaz ve düzgün kumsalı görebiliyordu.

Heyecandan tir tir titreyerek basamakları indi ve kendini, büyük bir yeraltı nehrinin kurumuş yatağına benzer bir yerde buldu. Az sonra, karanlık tünelde o nabız atışının duyulacağını ve mavi rengin görüneceğini biliyordu. Acaba, yaşam nehrinin gizemli sularına kendini bırakırsa sonuç ne olurdu?

Sonsuza kadar yaşamak, bir lütuftan çok bir lanet haline gelebilirdi. İlk çağlar geçtikten sonra, insan kaçıışı olmayan bir can sıkıntısı ve karamsarlıkla donup kalabilirdi. Acaba vicdan ve ahlak zamanla aşınır mıydı? Yüksek ilkeler ve namus zamanla yerini Eos'ta olduğu gibi sapkın bir kötülüğe ve ahlaksızlığa mı bırakırdı?

Sinirleri bozuldu ve kaçmak üzere döndü. Ama fazla oyalanmıştı. Yoğun mavi ışık tüneli kaplamıştı. Artık istese de kaçamazdı. Yüzünü tünele doğru döndü ve kendini yaklaşımakta olan gök gürültüsünü göğüslemeye hazırladı. Yeraltı nehrinin ağzından, kaynağı belirsiz bir parıltı yayıldı. Taita ancak akıntı çıplak ayaklarının etrafını sarınca anladı ki, bu ne gaz ne de sıvıydı. Hava kadar hafifti ama aynı zamanda yoğun ve ağırdı da. Tenine değerken buz gibiydi, ama altındaki eti ısıtıyordu.

Bu ebedi yaşam iksiriydi.

Hızla beline kadar yükseldi. Su olsa, ağırlıyla ayaklarını yerden keser ve Taita'yi nehir yatağı boyunca yeryüzünün derinliklerine kadar sürüklerdi. Oysa sadece yumuşak bir şekilde etrafına dolanmıştı. Gök gürültüsü başını kapladı ve mavi akıntı omuzlarına dek çıktı. Taita, kendini ağırlıksız ve özgür hissediyordu, devedikeni pamuğu kadar hafifti. Akıntı başına doğru çıkarken son bir derin nefes alıp gözlerini yumdu. Kapalı gözkapaklarının altından mavi akıntıyı görebiliyor ve gök gürültüsünü duyuyordu.

Mavi'nin beden deliklerinden içine dolduğunu hissetti. Gözlerini açarak onları da yıkadı. Tuttuğu nefesi bırakıp yeniden nefes aldı. Mavi iksirin burun deliklerinden gırtlığına, oradan da akciğerlerine aktığını duyumsadı. Ağzını açıp maviliği yudumladı. Mavilik akciğerlerinden süzülüp kanına karışır ve vücudunun her yerine taşınırken kalp atışları güçlendi. Titreşimlerini parmak uçlarında hissedebiliyordu. Yorgunluğu geçti ve kendini hiç bilmediği kadar güçlü hissetti. Zihni de kristal gibi berrak olmuştu.

Mavilik, yorgun yaşlı etini ısıttı, düzeltti ve yeniledi. Bacaklarındaki, ayaklarındaki acılar da geçmişti. Yeni yanmış derisi iyileşiyordu. Sinirlerinin sağlamlaştığını, kemiklerinin sertleştiğini duyumsuyordu. Omurgası dikleşiyor, kasları kuvvetleniyordu. Zihni, gençliğin verdiği merak ve iyimserlikle dolmuş, ama masumiyeti, artık sahip olduğu sonsuz bilgelik ve tecrübeyle yoğrulmuştu.

Sonra Mavilik yavaşça çekilmeye başladı. Gök gürültüsü, tünelde yankılar yaparak azaldı. Taita sessiz nehir yatağında öylece tek başına durup kendine baktı. Sırayla ayaklarını kaldırdı. Baldırlarındaki ve ayak tabanlarındaki yanıklar tamamen geçmişti. Derisi düzelmiş, şişler inmişti. Bacak kasları gururla kabarıyordu. Bacakları koşmak istiyordu. Geri dönüp merdivenden, açılan

kayaya doğru çıkmaya başladı. Basamakları uçar, beşer, hem de hiçbir çaba harcamadan atlıyordu. Ayakları hiç tökezlememişti. Kayaya gelince durdu. Meşaleleri kapıp döndü ve sihirli kelimeleri tekrarlardı. Kaya tekrar yerine oturmuştu. Şimdi taşın üzerinde bir imza daha kazılıydı, yaralı şahin, yani kendisinin ruh işareti. Dönüp dik yamacı tırmanmaya başladı. Font'un sonsuz gümbürtüsünü bir daha duydu ve yeryüzünün güçlü nabzı kendi göğsünde de yankılandı.

Artık dinlenmek için mola verme ihtiyacı duymuyordu; rahat rahat soluk alıyor, çıplak ayakları taşların üstünde uçar gibi gidiyordu. Yukarı çıktıkça Font'un sesi duyulmaz olmuştu. Çıkış sanki inişten daha kısaydı. Bir anda lav kazanının ışığı karşısına çıkıverdi. Aşağıda kaynayan lavlara bir daha baktı. Gözüyle, atlaması gereken mesafeyi tartacak kadar duraksadı. Az önce korkunç ve imkânsız gibi görünen şey şimdi çok basitti. Beş altı adım geri çekildi ve koşup atladı. Bu arada yanan meşaleyi de bırakmamıştı. Mükemmel bir dengeyle kenardan üç adım ileri indi. O anda başka bir şiddetli rüzgâr estiği halde sarsılmamıştı bile.

Daha önce emekleyerek geçmek zorunda kaldığı yoldan rahat rahat koşarak geçti. Rüzgâr tınışını bacaklarına dolayacak kadar esse bile hiç yavaşlamadı. Yol ayırımına gelip ana kola sapana kadar hiç durmadan koştu.

Oraya varınca bile, oyalanmak için bir neden görememişti. Nefesleri derin ama düzgün, bacakları sedir ağacının dalları kadar güçlüydü. Yine de meşaleleri duvardaki doğal çatlaklara kısıtıp tınışını kaldırarak taşa oturdu. Eteğini beline kadar kaldırıp hayranlıkla bacaklarını seyretti. Ellerini düzgün, gergin teninde gezdirdi. Derisinin altında her bir kası ayrı ayrı seçiliyordu. Sonra ellerinin farkına vardı. Ellerinin üstü genç bir adaminkiler gibiydi. Yaşlılık lekeleri kaybolmuştu. Kolları da bacakları kadar sıkı ve biçimliydi. Ellerini yüzüne götürüp parmaklarının ucuyla yokladı. Sakalı daha gürdü, boğazında ve gözlerinin altındaki deri gergindi; kırışıklık kalmamıştı. Yine gürleşen dalgalı saçlarını elledi.

Hatlarının nasıl değiştiğini düşünerek keyifle güldü. Keşke aynamı da getirseydim diye düşündü. En azından yüz yıldır kendini beğenme zevkini tatmamıştı.

"Tekrar genç oldum!" diye bağırarak ayağa fırladı ve meşaleleri aldı.

ÇOK GITMEDEN, DUVARDAN SIZAN ve doğal taş bir yalağa biriken bir tatlı su kaynağına rastladı. Durup içti ve yoluna devam etti. Koşarken bile aklında Ferin vardı. Onu aylardır görmemişti ve o günden bugüne kadar dış görünümünde ne gibi değişiklikler olduğunu merak ediyordu. Önceki gün kurdukları bağlantılar sırasında, onda köklü değişiklikler olduğunu hissetmişti.

Tabii ki değişmiştir, diye düşündü. "Ama benim kadar değil. Birbirimizi görünce şaşıracağız. O artık genç bir kadın oldu. Beni görünce ne yapacak acaba?" Onu tekrar görme fikri başını döndürüyordu.

Aradan geçen zamanın farkında değildi, hatta gece mi, gündüz mü, onu bile bilmiyordu ama yola devam etti. Sonunda, yine dimdik basamaklarla aşağı inen bir yolun başına geldi. Aşağı inince karşısına ağır deri bir perdeyle örtülmüş bir yol çıktı, perde mistik semboller ve karakterlerle süslüydü. Meşaleleri söndürüp perdeye yaklaştı. Üzerindeki bir yarıktan hafif bir ışık sızıyordu. Eskisinden çok daha iyi işiten kulaklarını iyice açarak perdenin arkasını dinledi. Hiç ses gelmiyordu. Dikkatle perdedeki yarığı biraz genişletip arkada ne var, diye baktı. Küçük ama muhteşem bir şekilde döşenmiş bir odaya bakmaktaydı. Kimse var mı, diye çabucak araştırdı ama hiçbir aura algılamadı. Perdeyi açıp içeri girdi.

Burası Eos'un özel odasıydı. Tavan ve duvarlar fildişi kaplanmış, kaplamaların üzerine mücevher gibi parlak renklere boyanmış enfes desenler çizilmişti. Odanın insanda yarattığı etki kadınsı ve büyüleyiciydi. Tavandan, bronz zincirlerin ucuna asılı dört tane yağ kandili sarkıyordu. Kandiller odaya kavun sarısı bir renk vermekteydi. Karşı duvarda ipek kaplamalı, minderlerle bezeli bir divan, odanın ortasında ise abanozdan oyulmuş alçak bir sehpa vardı. Sehpada çanak çanak meyve ballı çörekler, başka tatlılar, kapağı altın bir yunus şeklinde olan küçük bir kristal sürahi içinde kırmızı şarap duruyordu. Başka bir sehpada ise bir dizi papirüs rulosu ve güneşin, ayın, gezegenlerin hareketlerini gösteren, altın varaklı bir astroloji haritası vardı. Yerlere kat kat ipek halı serilmişti.

Taita doğruca ortadaki abanoz sehpaye gidip birkaç tane üzüm aldı. Cadının ininden ayrıldığından beri bir şey yememişti ve artık genç bir adamın iştahına sahipti. Çanaktaki meyvelerin yansını silip süpürdükten sonra, divanın yanındaki diğer kapıya gitti. Bu da, girişteki gibi süslü bir perdeyle örtülüydü. Taita kulak kesildi ama diğer taraftan bir ses gelmiyordu. Perdeyi açınca küçük bir bekleme odasıyla karşılaştı. Karşı duvardaki gözetleme deliğinin altında bir tabure duruyordu. Taita oraya gidip delikten bakmak üzere eğildi.

Baktığı yer Yüksek Konsey salonuydu. Burası Eos'un, yüksek dağından inip Konsey oturumlarını gözetlediği ve yönettiği yerd. Yani Taita'nın, Aquer, EkTang ve Caithor'la ilk karşılaştığı yer. Şu anda salon boştu ve yarı karanlıktı. Arkadaki yüksek pencereden karanlık gökyüzü ve Kentaurus takımıyıldızının bir kısmı görünmekteydi. Taita takımıyıldızının ufukta yaptığı açığa bakarak zamanı tahmin etti. Gece yarısını geçmişti ve saray uykudaydı. Tekrar Eos'un odasına dönüp kalan meyveleri de yedi. Sonra divana uzanıp uyurken kendisini gözlerden saklayacak bir büyü yaptı ve gözlerini kapar kapamaz uykuya daldı.

YÜKSEK KONSEY SALONUNDAN GELEN konuşmalarla uyandı. Aradaki duvarlar sesleri boğuyordu ama Taita çok iyi işittiği için Lord Aquer'in sesini tanımıştı.

Hemen divandan kalkıp Eos'un gözetleme deliğine koştu. Tepeden tırnağa savaş giysileri içindeki sekiz savaşçı büyük bir saygıyla kürsünün önünde diz çökmüştü. İki oligarşin yüzü de onlara dönüktü. Lord Aquer ayaktaydı ve karşısındaki askerleri azarlıyordu.

"Kaçmışlar, ne demek? Size onları yakalayıp karşıma getirmenizi emretmişim. Şimdi kalkmış bana, sizi atlattıklarını söylüyorsunuz. Bu ne demek, açıklayın?"

"Peşlerine iki bin adam taktık. Özgürlükleri fazla uzun sürmeyecek." Konuşan Yüzbaşı Onka'ydı. Lord Aquer'in gazabı karşısında köpek gibi sinmişti.

"İki bin öyle mi?" diye bağırdı Aquer. "Askerlerimizin geri kalanı nerede? Bu ihtilali bastırmak için bütün orduyu görev basma çağırmanı emretmişim. Orduya bizzat ben, komuta edeceğim. O hain Tinat Ankut'u ve işbirlikçilerini bulacağım. Hepsini, duyuyor musun? Özellikle de yeni gelen Meren Cambyses'i ve peşine taktığı diğerlerini. İşkenceyle öldürülmelerini seyredeceğim. Asla unutulmayacak birer örnek olacaklar!" Subayları süzdü ama hiçbiri konuşmaya ve hatta ona bakmaya cesaret edemiyordu.

"Elebaşlarını yok ettikten sonra, Jarri'deki bütün göçmenlerin icabına bakacağım. Hepsi de hain. Konsey'in emriyle, bütün mallarına tanrıça ve devlet tarafından el konacak. Erkekler madenlere gönderilecek... köle açığımız var zaten. Yaşlı kadınların ve on iki yaşından büyük çocukların köle ağıllarına kapatılmasını istiyorum. Daha küçük olanlar hiç istisnasız kılıçtan geçirilecek. Güzel kızlar üreme programı uygulayan çiftliklere yollanacak. Ordunun geri kalanını toplaman ne kadar sürecek Albay Onka?"

Taita, Onka'nın albaylığa terfi edip daha önce Albay Tinat'ın yerine geçtiğini tahmin etti.

Onka, "Bugün öğleden önce hazır olacağız yüce lordum," diye cevap verdi.

Taita şaşkınlık içindeydi. Kendisi dağlardayken Jarri'deki her şey değişmişti. Şimdi ilk düşüncesi Fenn ve Meren'di. Belki de Onka'nın eline geçmişlerdi bile. Bir an evvel Fenn'le bağlantıya geçip, durumu öğrenmek istiyordu, ama Aquer'in planlarına kulak misafiri olmak da çok önemliydi.

Aquer emir vermeye devam ederken o da gözetleme deliğinin başından ayrılmadı. Tecrübeli bir komutandı ve belli ki taktikleri etkili olacaktı. Ama Taita da ona karşı kendi planlarını yapabiliyordu. Sonunda Aquer albaylarını gönderdi ve iki oligarş salonda yalnız kaldılar. Aquer öfke içinde kendini tabureye attı.

"Etrafım aptallarla ve ödleklele sanlı," diye şikâyet etti. "Bu isyan nasıl olur da burnumuzun dibinde ortaya çıkabilir?"

"Bu işin içinde o sözde büyücü Gallalalı Taita'nın kokusunu alıyorum," dedi EkTang. "Bu isyanı onun başlattığından hiç kuşum yok. O doğruca Mısır'dan ve Nefer Seti'den geldi. Biz, onu Jarri'ye kabul eder etmez de, iki yüz yıldır ilk defa isyan çıktı."

Aquer, "İki yüz on iki yıldır," diye düzeltti.

"Evet, iki yüz on iki yıldır, o ukalanın niyeti hiç iyi değildi. Asıl ona ne yapacağız?"

"Biliyorsun ki Taita tanrıçanın özel konuğu ve kendisiyle tanışmak üzere dağa gitti. Eos tarafından çağrılanlar asla geri dönmez. Artık onu düşünmemize gerek yok. Bir daha asla göreceğiz değiliz. Jarri'ye getirdiği diğerleri de yakında mahkeme huzuruna çıkacak..." Aquer lafını yarıda bıraktı ve öfkeli ifadesi değişti. Keyifle gülümsüyordu şimdi. "Evlatlığı olan o Fenn denen kızla da bizzat ben ilgileneceğim." Taita, adamın aurasında shevi parıltılar gördü. EkTang, "Yaşı yeterince büyük mü?" diye sordu.

"Bana göre hepsi yeterince büyüktür." Aquer anlamlı bir hareket yaptı.

"Herkesin zevki kendine," dedi EkTang. "Eğlence anlayışlarımız farklı olabilir." Sonra iki oligarş

kalkıp salondan çıktılar. Taita da cadının özel odasına döndü ve Fenn'le bağlantıya geçmeden önce kapının süngüsünü çaktı. Hemen hemen aynı anda zihninde kızın yüzü canlandı ve o tatlı sesinin kulaklarında çınladığını duydu. "Buradayım." "Seni daha önce aramıştım. Tehlikede misin?"

"Hepimiz tehlikedeyiz ama şu an için bir sorun yok. Ülke karmakarışık. Sen neredesin Taita?"

"Dağdan kaçtım ve Yüksek Konsey salonunun yakınında bir yerde gizleniyorum."

Fenn'in şaşkınlığı o durumdayken bile açıkça görülüyordu. "Ah Taita her şekilde beni şaşırtmayı ve sevindirmeyi başarıyorsun."

Taita, "Karşılaştığımızda daha da sevindireceğim," diye söz verdi. "Sen veya Meren, bana gelebilir misiniz, yoksa ben mi sizi bulmalıyım?"

"Biz de saklanıyoruz ama aramızda en fazla altı, yedi fersah mesafe ar," dedi Fenn. "Nerede buluşmamız gerektiğini söyle."

"Kalenin kuzeyinde tepenin yamaçlarına gömülü bir vadi var. Dağ yoluna yakın, saraydan üç fersah kadar ötede. Vadi girişinin üstündeki yamaçta, fark edilmesi kolay akasya ağaçları var, uzaktan bile görünüyor, at kafası şeklinde. Orada buluşalım." Taita zihninden ağaçların görüntüsünü aktardı.

Fenn, "Gayet belirgin," diye cevap verdi. "Sidudu görünce tanır. Eğer tanıyamazsa seninle yine bağlantı kurarım. Hemen git oraya Taita. Bu uğursuz yerden ve Jarrililerin gazabından bir an evvel kaçmamız lazım."

Taita odayı çabucak tarayarak bir silah veya kılık değiştirmesine yarayacak bir şeyler aradı ama ikisini de bulamadı. Ayakları hâlâ çıplaktı ve üzerinde toz toprak içinde kalmış, yanan magma parçalarıyla delinmiş tuniği vardı. Dışarı çıkıp boş salona daldı. Tina'tın onu kaleye ilk getirdiği zaman girdikleri yeri gayet iyi hatırlıyordu. Koridora çıkınca orayı da bomboş buldu. Oligarşlar giderken muhafızları da yollamış olmalıydı. Binanın arka tarafına geçti ve tam arka avluya açılan çift kanatlı yüksek kapıya yaklaşmıştı ki biri bağırarak onu durdurdu. "Hey, oradaki! Dur ve kendini tant."

O telaş arasında kendisini gizleyecek büyüü yapmayı unutmuştu. Dostça bir tebessümle döndü. "Bu sarayın büyüklüğü başımı döndürdü," dedi. "Belki yolumu bulmama yardım edersin."

Onu durduran adam kale muhafızlarındandı ve üniforma giymiş, iriyarı, orta yaşlı bir çavuştu. Kılıcını çekmiş, kavgaya hazır bir suratla Taita'ya doğru geliyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı tekrar. "Bana pis bir hırsızmışsın gibi geliyor."

Taita iki elini havaya kaldırıp, "Sakin ol dostum," dedi. Hâlâ gülümsüyordu. "Albay Onka'ya acil bir mesaj getirmiştım."

"Albay çoktan çıktı." Çavuş sol elini uzattı. "Mesajı bana ver, tabii sahiden bir mesaj getirdiysen. Ben, ona ulaştırırım."

Taita kesesine davranıyormuş gibi yaptı ama adam yaklaşıncaya bileğine yapışıp çekerek dengesini bozdu. Çavuş içgüdüsel olarak tüm ağırlığıyla geri çekildi. Taita da adamın üstüne gitti ve iki dirseğini bütün gücüyle göğsüne indirdi. Çavuş şaşkın bir çılgılık atarak dengesini kaybedip sırtüstü yuvarlanmıştı. Taita bir leopar hızıyla üzerine atılıp çenesinin altına şiddetli bir darbe indirdi. Adamın boynundaki omurlar çatırdayarak kırılmış ve anında ölmesine yol açmıştı.

Taita, onun yanına çömelip miğferini çözmeye başladı, amacı kılık değiştirmek için üniformasını kullanmaktı, ama daha miğferi çavuşun başından çıkaramadan başka bir bağırış duyuldu ve iki muhafız kılıçları çekili olarak Taita'ya doğru koşmaya başladılar. Taita çavuşun kılıcını kapıp gelenleri karşılamak üzere ayağa fırladı.

Kılıcı sağ eline almıştı. Ağır bir piyade kılıcıydı, ama tutuşu rahattı. Uzun yıllar önce Firavun'un alayları için silah kullanma talimatları yazmıştı ve kılıç özel ilgi alanına giriyordu. Sonradan sağ kolunda kılıç kullanacak güç kalmamıştı ama artık hem güçlü, hem de çevikti. İlk saldırganın

hamlesini savuşturdu, ikincisini de başını eğerek atlattı. O durumdayken, kılıcını savurdu ve adamın ayak bileğinin arkasında, aşil tendonunu kesti. Sonra zıplayıp doğruldu ve daha iki adam ne olduğunu anlayamadan aralarına daldı. Yaralı olmayan muhafız dönüp ona karşılık vermeye çalıştı ama o sırada gardım fazla indirmişti ve Taita kılıcını onun koltukaltına sokup göğsüne kadar yardı. Sonra bir bilek hareketiyle kılıcı döndürüp yarayı büyüttü ve kılıcı rahatça geri çekti. Kurbanı dizlerinin üstüne çöküp ağzından kanlar fişkırtarak yere yığıldı. Taita daha önce yaraladığı askerle karşılaşmak üzere döndü.

Adamın gözleri dehşet içindeydi ve kaçmaya çalışıyordu ama yaralı ayağına hâkim olamıyordu ve düşmek üzereydi. Taita, onun yüzüne hamle edermiş gibi yaptı ve adam gözlerini korumak üzere gardını yükseltince kılıcı karnına sapladı ve geri çekildi. Adam kılıcını düşürüp dizlerinin üstüne çökmüştü. Taita bir daha atılıp ensesinden, miğferinin altından sapladı kılıcını. Asker yüzüstü devrildi ve öylece kaldı.

Taita iki cesedin üstünden atlayıp ilk öldürdüğü adamın yanına koştu. Bunun üniformasında kan lekeleri yoktu. Çabucak sandaletlerini çıkarıp giydi. Ayağına uymuşlardı. Kılıç kemerini ve kınını aldı, son olarak da miğferiyle pelerinini kapıp bir yandan giyinerek kapıya doğru koşmaya başladı. Kapıya vardığında yavaşladı ve koyu kırmızı pelerine kirli, yırtık pırtık tuniğini örtecek şekilde sarındı. Bir yandan da kapıdaki nöbetçilerin zihnini uyuşturacak bir büyü yapmıştı. Nöbetçiler ona ilgisiz bir tavırla baktılar ve aralarından geçip mermer basamaklardan avluya indi.

Tören alanı, Onka'nın sefere çıkmaya hazırlanan adamları ve atlarıyla kaynıyordu. Taita kurumla yürüyüp yüzbaşılara bağırarak emirler yağdıran Onka'yı da görmüştü. Kargaşadan yararlanıp Onka'nın burnunun dibinden geçerek ahırlara yöneldi. Onka, ona doğru bakmış, ama tanıdığını gösteren bir harekette bulunmamıştı.

Taita yakalanmadan ahırlara ulaştı. Burada da aynı çılgın koşturmaca vardı. Nalbantlar atları nallıyor, zırh tamircileri ok uçlarını ve kılıçları biliyor, seyisler subayların atlarını eyerliyordu. Taita'nın aklında sıranın arasından bir at çalma fikri vardı ama bunu başarmanın neredeyse imkânsız olduğunu anlamıştı. At çalmaktan vazgeçip avlu kapılarına doğru ilerledi.

Kokuyu takip ederek binaların arkasındaki helaları buldu. Kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Yukarıdaki duvarda bir nöbetçi dolaşıyordu ve birazdan kopacağını bildiği şamatayı bekleyerek olduğu yere sindi. Çok geçmeden kale tarafından öfkeli haykırışlar duyuldu. Düdükler çalınıyor, silah başına boruları ötüyordu. Nöbetçi de koşarak ne olduğunu anlamaya gitmişti. Taita'ya arkası dönüktü.

Taita tuvaletlerin düz damına tırmandı. Oradan duvarın tepesine ulaşmak mümkündü. Koşarak gitti ve atlayıp duvardaki korkuluğa tutundu. Sonra kendini yukarı çekip bir bacağını parmaklığın üstüne attı. Duvarın tepesinde yuvarlanarak öbür uca gitti ve kendini aşağı bıraktı. Uzun bir düşüşü ama bacaklarını büküp yerde yuvarlanarak etkisini azaltmıştı. Nöbetçi hâlâ ona bakmıyordu. Ormanın kıyısı yakın olduğu için ok gibi fırlayıp açık alanı geçti ve ağaçların arasına daldı. Kendini toparlamak için bir dakika kadar durduktan sonra, gizlenmek için kurumuş dere yataklarını, uzun otları ve çalılırları kullanarak yukarı tırmanmaya başladı. Tepeye varınca dikkatle etrafı inceledi. Bulut Bahçeleri'ne giden yol tam altından geçiyordu. Bomboştı. Koşarak yola inip karşıya geçti ve bir çalılığın arasına gizlendi. Bulunduğu yerden, bir sonraki burunda bulunan at başı şeklindeki ağaçlığı görebiliyordu. Kendini aşağı bıraktı, koşarken gevşemiş taşlar ayaklarının altından sağa sola sırıyordu. Dengesini yitirmeden dibe ulaştı. Koşmaya devam etti ve bir açıklığa geldi. Vadinin iki yanı dik bir şekilde yükseliyordu. Kısa bir süre ilerledikten sonra döndü ve vadi girişini görebileceği bir noktaya tırmanıp beklemek üzere yerleşti.

Güneş önce tepeye ulaştı, sonra ufka doğru alçalmaya başladı. Taita, vadiyi kesen yoldan bir toz

bulutunun kalktığını gördü. Doğuya doğru hızla yol alan büyük bir süvari birliğine benziyordu. Aradan bir saat daha geçti ve bu sefer yaklaşan hafif toynak sesleri duydu. Hemen doğruldu. Aşağıda bir grup atlı ortaya çıkmış ve durmuştu.

Önde, doru bir ata binmiş olan Sidudu vardı. Taita'nın saklanmakta olduğu vadiyi göstermekteydi. Meren atını kızmkinin yanından sürüp başa geçti. Grup atlarını tırısı kaldırdı, Meren'in hemen arkasında gri bir taya binmiş çok güzel, genç bir kadın vardı. Uzun bacakları çıplaktı ve omuzlarına dökülen sapsarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. İncecikti, omuzlan gururla dimdik durmaktaydı. Taita o mesafeden bile göğüslerinin ağartılmış beyaz keten tuniğini gerdiğini fark edebiliyordu. Rüzgâr altın buklelerini savurup yüzünü ortaya çıkarınca Taita keskin bir soluk aldı. Bu Fenn'di, ama onun tanıdığı ve sevdiği küçük Fenn'den çok farklıydı. Bu, kendine güvenen, güzelliğinin ilk baharını yaşayan genç bir kadındı.

Fenn gri taya biniyordu ve Duman Yeli'ni de yedeğine almıştı. Hilto onun sağ tarafındaydı. Nakonto ile İmbali de peşlerinden atla gelmekteydiler... demek ki o yokken yeni beceriler geliştirmişlerdi. Taita çömeldiği kenardan aşağı inmeye başladı. Son derin seti de atlayarak aştı. Kırmızı pelerini kanat gibi açılmıştı ama deri miğferin göz bandı da yüzünün yansını örtüyordu. Doğruca Meren'in önündeki yola indi.

Eğitilmiş bir savaşçının reflekslerine sahip olan Meren, onun Jarri üniformasını hemen fark etmiş ve kılıcını çekip dörtlüye üstüne gelmeye başlamıştı. Taita, kendi kılıcına sarılacak fırsatı ancak bulabildi. Meren eyerden sarkıp başına hamle yaptı. Taita hamleyi kendi kılıcıyla karşıladı ve kenara sıçradı. Meren atını şaha kaldırarak başını çevirdi. Sonra yeniden hücumla kalktı. Taita başındaki miğferi çıkarıp kenara fırlattı. "Meren! Benim, Taita," diye bağırdı.

"Seni yalancı! Büyücü'ye hiç benzemiyorsun!" Meren saldırmaktan vazgeçmemişti. Eyerden sarkıp kılıcını dengeledi, hedefi Taita'nın göğsünün ortasıydı. Taita kenara kaçıldı ve Meren hızla geçerken kılıcının ucu omzunu sıyırdı. Taita bu kez Fenn'e seslendi. "Fenn! Fenn, benim, Taita!"

Fenn de, "Hayır! Hayır! Sen Taita değilsin! Ne yaptın ona?" diye haykırdı. Meren ise tekrar saldırmak üzere atını döndürüyordu. Nakonto da mızrağını omzuna kaldırmış, fırlatmak için Meren'in aradan çekilmesini beklemekteydi. İmbali attan inmiş baltasını kaldırmış koşuyordu. Ardından da kılıcını çekmiş olarak Hilto geliyordu. Hem Fenn, hem Sidudu yaylarını geriyorlardı.

Fenn'in gözleri öfkeden zümrüt gibi parlamaktaydı. "Ona bir şey yaptın sen alçak. Okumu o kara kalbine gömeceğim," diye haykırdı.

"Fenn! Ruh işaretime bak!" Taita bunu Tenmass diliyle söylemişti, Fenn'in çenesi havaya kalktı. Sonra yaralı şahin işaretinin Taita'nın başının üzerinde olduğunu gördü ve geçirdiği şoktan yüzü bembeyaz kesildi. Hayır! Hayır! Sahiden o! Bu Taita! Kılıcını kaldır, sana diyorum! Meren, kılıcını kaldır!" Meren aniden dönüp atını dizginledi.

Fenn ise Kasırğa'dan atlayıp Taita'ya doğru koşmaya başlamıştı. İki koluyla boynuna atılıp yürek burkan bir şekilde hıçkırmaya başladı. "Ah! Taita! Ah!" Öldüğünü sandım. Seni öldürdüğlerini sandım." Taita, onu sıkıca göğsüne bastırdı, bedeninin kıvrak ve diri olduğunu hissedebiliyordu. Fenn'in tatlı kokusu burun deliklerine dolmuş ve duygularını ayaklandırmıştı. Kalbi göğsüne sığmıyormuş gibiydi ve konuşamıyordu. Diğer hayretler içinde bakarken sessiz bir yoğunlukla birbirlerine sarılmış olarak kalmışlardı. Hilto her zamanki soğukkanlı havasına bürünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Nakonto ve İmbali ortak büyü korkularıyla sağa sola tükürüp, kötü ruhlara karşı korunma sağlamaya çalışıyordu.

Meren, "Bu o değil," dedi. "Ben Büyücü'yü herkesten iyi tanırım. , Bu genç hayvan o olamaz."

Uzun bir süre sonra Fenn geri çekilip Taita'ya bir kol boyu uzaktan baktı. Yüzünü dalgın bir şekilde inceledikten sonra gözlerini onunkilere dikti. "Gözlerim, o değil diyor ama kalbim doğruyu biliyor."

Evet, bu sensin. Ta kendisinin. Ama lordum, nasıl bu kadar gençleşip eşsiz bir güzelliğe kavuştun?" Parmaklarının ucunda yükselip Taita'yı dudaklarından öptü. Herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Meren de atından atlayıp yanlarına koştu. Taita'yı Fenn'in elinden aldı ve sımsıkı sarıldı. "Hâlâ inanmıyorum! Böyle bir şey mümkün değil!" Güldü. "Ama kılıç kullanmandan anlamalıydım Büyücü, başkası olsa çoktan haklamıştım." Hepsi heyecanla etraflarını sardı.

Sidudu önünde diz çöktü. "Sana çok şey borçluyum Büyücü. İyi olduğuna çok sevindim. Eskiden ruhun güzeldi, ama şimdi etin de güzel olmuş,"

Nakonto ile İmbali bile sonunda büyü korkularını yenip huşu içinde ona dokunmak için gelmişlerdi.

Hilto, "Bize döneceğinden bir an bile kuşku duymadım," diye bağırdı. "Görür görmez de sen olduğunu anlamıştım." Kimse bu söylediklerine inanmadı.

Meren arka arkaya soru yağmuruna tutarken Fenn de sağ koluna girmiş, parlayan gözleriyle yüzünü seyrediyordu.

Nihayet Taita hepsine gerçekleri hatırlattı. "Bunları sonraya bırakalım. Şu anda tek bilmeniz gereken Eos'un artık ne bize ne de Mısır'a zarar veremeyeceği." Duman Yeli'ne bir ıslık çaldı. Hayvan cilveli bir tavırla göz süzüp burnunu boynuna gömdü. "Demek en azından sen tanıdın beni sevgilim." Taita da kolunu hayvanın boynuna doladı ve Meren'e baktı. "Tinat nerede?"

"Kitangule Nehri'ne doğru yola çıktı Büyücü. Jarrililer planlarımızı anladılar. Hemen harekete geçmeliyiz."

Vadiden ayrılıp ovaya doğru yola koyulduklarında güneş batıyordu. Ormana geldiklerinde ise hava kararmış ve Sidudu yine başa geçmişti. Taita yıldızlara bakarak kontrol etmiş ve kızın doğru yöne gittiğini anlamıştı. O da bütün dikkatini Fenn ile Meren'e verebilirdi. Taita ortada olmak üzere, üçü yan yana, üzengileri birbirine değerek gidiyorlar, Fenn ile Meren, ona yokluğunda olup bitenleri anlatıyorlardı.

Sonra Taita, "Saraydayken Aquer'in Konseyi'nin konuşmalarını duydum," dedi. "Kendisi ordunun başına geçiyor. Öncüleri, bizimkilerin doğuya doğru gittiğini bildirmiş. O da, Tinat'ın Kitangule Nehri'nin başındaki tersanelere gittiğini ve gemilere el koymak niyetinde olduğunu anlamış, zaten Jarri'den kaçmanın tek yolu nehir. Bana şimdi Tinat'ın tam nerede olduğunu ve yanında kaç kişi bulunduğunu söyleyin."

"Yaklaşık dokuz yüz kişi, ama adamların çoğu maden ocaklarında gördükleri muamele yüzünden hasta ve güçsüz. Savaşabilecek durumda en fazla üç yüz kişi vardır. Geri kalanı da kadın ve çocuk."

Taita, "Üç yüz mü?" diye bağırdı. "Aquer'in beş bin tane eğitilmiş savaşçısı var. Eğer Tinat'a yetişirse canına okur."

"Daha da kötüsü, Tinat'ın atı da az. Çocukların bazıları çok küçük. Onlar ve hastalar yüzünden ağır ilerliyor."

Taita sert bir tavırla, "Gemileri ele geçirmek için hemen bir birlik yollaması lazım. O arada biz de Aquer'i oyalamalıyız," dedi.

"Tinat, onu Kitangule Geçidi'nde durdurmayı umuyor. Elli adam orada bir orduyu tutabilir, en azından kadınlar ve hastalar gemilere yetişene kadar," dedi Meren.

"Unutma ki, Aquer'in öncüleri ülkeyi Sidudu kadar iyi tanıyor," diye hatırlattı Taita. "Geçitten geçmeden tersanelere ulaşmanın bir yolunu biliyorlardır mutlaka. Onun bize gelmesini beklemek yerine, ummadığı bir anda biz onu vurmamız lazım." Taita, ondan söz edince Meren, Sidudu'ya göz atmıştı. Taita içinden, Zavallı Meren, dedi, demek ünlü zampara da abayı yakmış. Kendi kendine güldü ama "Eğer Aquer'i durduracaksa daha fazla adama ihtiyacımız olacak," dedi. "Ben burada kalıp onu bekleyeceğim. Meren, sen Fenn'i de yanına al ve hemen Tinat'ı bulun..."

Fenn, "Ben senden ayrılmam," diye bağırdı. "Seni kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken bir daha asla

bırakmam seni."

"Ben haberci değilim Büyücü. Bana haberciymişim gibi davranma. Fenn gibi ben de seninle kalacağım. Hilto'yu gönder," dedi Meren de.

Taita geri çekildiğini gösterir bir hareket yaptı. "Kimseye tartışmadan emir veremeyecek miyim ben?"

Fenn, "Muhtemelen hayır," dedi ciddi bir tavırla. "Ama Hilto'yla kibarca konuşmayı deneyebilirsin."

Taita teslim oldu ve Hilto'yu çağırdı. "Atının gidebildiği kadar hızla gidip Albay Tinat Ankut'u bul ve seni benim gönderdiğimi söyle. Aquer'in, onun niyetini bildiğini ve peşine düştüğünü anlat. Jarrililer onları yakalamadan önce Tinat'ın bir öncü birlik yollayıp gemileri ele geçirmesi lazım. Kitangule Geçidi'ni herkes gemilere binene kadar tutma fikrini beğendiğimi de söyle, ama bana en iyi adamlarından yirmi kişi göndermesi gerek. Bu çok, çok acil. Hilto, onun vereceği adamları doğu yolundan Mutangi'ye doğru getir, yolda buluşalım. Şimdi git! Hemen!" Hilto selam verip tek kelime etmeden yola koyuldu.

Taita, Meren'e döndü. "Bize lazım olan, Aquer'i bekleyecek bir pusu yeri bulmak. Ne tür bir yer aradığımızı sen gayet iyi bilirsin. Sidudu'ya sor bakalım, böyle bir yer var mıymış?" Meren atını mahmuzlayıp Sidudu'nun yanına gitti ve dikkatle dinleyen kıza, Taita'nın sorusunu yöneltti.

O lafını bitirir bitirmez Sidudu, "Böyle bir yer biliyorum," diye atıldı. Gururla, "Sen çok akıllı bir kızsın," diyen Meren'le bir an bakıştılar. Taita, "Gel o zaman Sidudu," diye seslendi. "Göster bakalım sahiden Meren'in dediği kadar akıllı mıymışsın?" Sidudu onları gittikleri yoldan çıkararak güneye doğru yöneltti. Bir saat gittikten sonra, alçak, ağaçlı bir tepede atını dizginleyip ay ışığında aşağıdaki vadiyi gösterdi.

"Orada Ishasa Nehri'nin geçit yeri var. Suyun parıltısını görebilirsiniz. Lord Aquer'in Kitungule Geçidi'ne ulaşmak için geçeceği yer burası olmalı. Su, atların yüzebileceği kadar derindir. Onlar suya girince, yamacın tepesinden ok ve kaya atabiliriz. Nehirde başka bir geçit bulmak için kırk fersah daha gitmeleri gerekir." Taita geçidi dikkatle inceleyip başını salladı. "Daha iyi bir yer bulabileceğimizden kuşkuluyum." Meren, "Size demiştim," dedi. "Onda iyi bir savaşçı gözü var."

"Yay taşıdığını görüyorum Sidudu." Taita, kızın omzunda asılı olan silahı gösteriyordu. "Kullanabiliyor musun?" "Fenn öğretti bana," dedi Sidudu.

Meren de, "Sen yokken Sidudu usta bir okçu oldu," diye doğruladı. Taita, "Bu genç hanımın marifetlerinin sonu yok galiba," dedi. "İyi ki o da bizimle birlikte."

Atlarını güçlü bir akıntı olan geçitten yüzdürüp karşıya geçtiler. Doğu kıyısına ulaşınca yolun yamaçların arasından iyice daralarak uzandığını gördüler. Atlılar ancak tek sıra halinde geçebilirdi. Taita ve Meren yukarı tırmanıp durumu incelediler. Taita, "Evet," dedi. "Burası işimizi görür."

Dinlenmelerine izin vermeden önce, pusuyla ilgili planlarını açıkladı ve hepsine tek tek görevlerini tekrarlattı. Ancak ondan sonra atlarından indiler, hayvanlara karabuğdayla dolu yem torbalarını taktılar ve koşum takımlarını çözdüler.

Kamp soğuktu, Taita ateş yakılmasına izin vermemişti çünkü. Karabuğday çöreği ile biberli sosa batırılmış keçi eti dilimlerini atıştırdılar. Yemekleri biter bitmez Nakonto mızrağını alıp geçitte nöbet tutmaya gitti. İmbali de onu takip etti. Fenn, Taita'ya, "Artık onun kadını," diye fısıldadı. Taita, "Şaşırmadım, ama eminim ki Nakonto en azından tek gözünü geçitten ayırmaz," dedi kuru bir sesle. Fenn, "Birbirlerine âşıklar," dedi. "Büyücü senin ruhunda hiç romantizm yok." Sonra gidip uyku minderini aldı ve diğerlerinden uzak bir nokta seçip kare şeklindeki derilerle yapılmış örtünün üstüne yaydı.

Sonra tekrar Taita'nın yanına döndü. "Gel." Onu elinden tutup yatağa götürdü, tuniğini çıkarmasına yardım etti ve katlayıp burnuna götürdü. "Çok güçlü kokuyor," diye belirtti. "İlk fırsatta yıkarım."

Taita'nın yanma diz çöküp üstüne karelerden yapılmış örtüyü örttükten sonra kendi tuniğini de çıkardı. Ay ışığında bedeni solgun ve ince görünüyordu. O da örtünün altına kayd ve vücudunu Taita'ya yasladı.

"Bana döndüğün için çok mutluyum," diye fısıldadı ve içini çekti. Bir süre sonra dönüp tekrar fısıldadı. "Taita." "Efendim?"

"Aramızda biraz yabancılık var gibi." "Artık uyuman gerek. Yakında sabah olacak."

"Hemen uyuyacağım." Tekrar sessizleşti ve onun değişmiş bedenini yokladı. Sonra yumuşak bir sesle, "Taita, bu nereden geldi? Nasıl oldu böyle bir şey?" diye sordu.

"Mucizevi bir şekilde. Görünüşüm de öyle değişti. Sonra anlatacağım. Şimdi uyumak zorundayız. Seninle küçük yabancıların tanışması için daha pek çok fırsat olacak."

"Onu tutabilir miyim Taita?" "Zaten tutuyorsun ya."

Fenn bir süre yine konuşmadı. Sonra, "O kadar da küçük değil," diye fısıldadı. "Ve gittikçe daha çok büyüyor." Bir süre sonra mutlulukla ekledi. "Bana artık onunla da arkadaş olduk gibi geliyor, yabancılığımız geçti. Artık üç kişiyiz. Sen, ben ve o." Onu tutarak uykuya daldı. Taita'nın aynı şeyi yapabilmesi ise bayağı uzun sürmüştü.

Nakonto uyandırdığında sadece birkaç dakika uyumuş gibiydi. Taita "Ne oldu?" diyerek doğrulup oturdu. "Batıdan gelen süvariler var." "Nehri geçtiler mi?"

"Hayır. Açıkta ordugâh kurdular. Galiba karanlıkta geçmek istemiyorlar." "Diğerlerini de kaldır ve atları eyerleyin ama ses çıkarmadan."

Şafağın ilk ışıklan hafifçe ortalığı aydınlatırken Taita yamacın kenarına karınüstü yatmış geçide bakıyordu. İki kız da iki yanındaydı. Nehrin karşı kıyısında Jarri kampında hareket vardı, askerler nöbet ateşlerine odun atmaktaydı. Pişirdikleri etin kokusu üçlünün uzandığı yere kadar geliyordu. Artık hava Taita'nın kelle sayabileceği kadar aydınlanmıştı. Birlikte otuz kişi kadar vardı. Bazıları etleri pişiriyor, diğerleri hayvanların üstüne örtülerini seriyordu. Birkaç tanesi de çalıların arasına çömelmiş özel işlerini halletmekteydi. Yakında yüzlerini bile görmek mümkün olacaktı.

Sidudu korkuyla, "Onka," diye fısıldadı. "O surattan nasıl nefret ediyorum."

Fenn de, "Ne hissettiğini gayet iyi anlıyorum," diye fısıldayarak cevap verdi. "İlk fırsatta onun icabına bakacağız." "Bunun için dua ediyorum."

Taita, "İşte Aquer ve EkTang da orada," diye gösterdi. İki oligarş diğerlerinden biraz uzakta duruyordu. Sabah ayazında dumanları tüten çanaklardan bir şey içiyorlardı. "Daha toparlanamamışlar. Bunlar alayların önünden yola çıkmış. Yakında suyu geçmeye başlayacaklar ve bize de bir fırsat doğacak. Eğer geçmezlerse, o zaman da Hilto takviye birliğini getirene kadar gölge gibi takip ederiz." Fenn gözlerini kısarak, "Buradan Aquer'i okla vurabilirim," dedi!

"Mesafe uzun ve rüzgâr etkili sevgilim." Taita, onu yatıştırmak için kolunu okşadı. "Onları uyarmış oluruz ve avantaj onlara geçer." Onka'nın dört adam seçmesini ve emirler yağdırmasını izlediler, konuşurken geçidi gösteriyordu. Adamlar atlarına koşup bindiler ve sırayla kıyıya gelip suya girdiler. Taita, onların gelişini Meren'e de işaret etti.

Dört at akıntıyla boğuşup ayaklarını yere değdirmek için çabalayarak karşıya geçti. Askerler üstlerinden sular akarak kıyıya çıkmışlardı. Dar patıkaya girmeden önce dikkatle etrafa bakındılar. Meren ve adamları gizlenmişti. Karşı kıyıda Onka'nın askerleri üç sıra olmuş atlarının başında bekliyorlardı.

Nihayet toynak sesleri duyuldu ve öncülerden biri dar patikadan kıyıya döndü. Orada durup kollarını başının üstünde sallayarak, "Bu tarafta her şey yolunda!" diye bağırdı. Onka, adamlarına bir emir verdi ve hepsi atlanma binip tek sıra halinde suya doğru ilerlemeye başladı. Onka geçişi daha iyi kontrol edebilmek için geride kalmıştı, ama Taita, Aquer ile EkTang'ın en başta olduğunu görünce

şaşırdı. Bunu beklemiyordu. Etraflarındakilerin onları koruyabileceği şekilde ortada olacaklarını düşünmüştü.

"Galiba onları ele geçirdik." Heyecandan sesi gergin çıkmıştı. Meren'e hazır olmasını işaret etti. Birliğin başındaki iki oligarş atlarını suya soktular. Yan yolda hayvanlar yüzmeye başladı ve akıntı yüzünden birlik nizamını bozdular.

Taita, "Hazır olun," diyerek iki kızı uyardı. "Bırakın oligarşlarla arkalarındaki üç adam kıyıya çıksın, sonra peşlerinden gelmeye kalkan herkesi vurun. En azından kısa bir süre, Onka, adamlarını tekrar toparlayana kadar oligarşları ana birlikten koparmış oluruz."

Akıntı güçlüydü ve sudan geçenlerin arasında büyük boşluklar oluşmuştu.

Taita sessizce, "Oklarınızı alın!" diye emretti. Kızlar sırtlarındaki sadaklara uzandılar. Aquer'in atı dibe değdi ve kendini kıyıya attı. EkTang da arkasına takılmış üç askerle onu takip etti. Sonra arada bir boşluk vardı ve birliğin geri kalanı hâlâ nehri geçmeye çalışıyordu.

Taita, "Şimdi!" diye bağırdı. "Liderlerin arkasındaki askerleri vurun."

Fenn ile Sidudu ayağa fırladılar ve uzun yaylarını gerdiler. Mesafe kısaydı, kolay bir atıştı. Oklarını fırlattılar ve iki ok sessizce aşağı doğru süzüldü. İkisi de hedefi buldu. Askerlerden biri eyerinde yalpaladı ve Sidudu'nun okunun çakmaktaşından ucu karnına saplanırken acıyla haykırdı Buji. Arkasındaki adamın boynuna da Fenn'in oku girmişti. Adam iki eliyle oku tuttu ve sırtüstü suya düştü. Atları dönüp arkadan gelenlerle çarpışınca birliğin geri kalanında bir karmaşa yaşandı. Aquer ve EkTang dar patikaya doğru atıldılar.

Taita, "Ah evet, iyi çalışmışsınız," diyerek kızları övdü. "Ben bırakıp koşmanızı emredene kadar devam edin." Sonra onlardan ayrıлып aşağıdaki dar patikaya koştu.

Meren, oligarşların yola girmesine izin vermiş ve iki Shilluk, adamların arkasından fırlamıştı. İmbali, EkTang'a yetişti ve baltasını savurdu. Tek hareketle oligarşın sol bacağını dizinden koparmıştı. EkTang bağırdı ve atını hızlandırmaya çalıştı, ama tek bacakla dengesini kaybetti ve kurtulmak için hayvanın yelesine yapışarak yana doğru devrildi. Bacağından kanlar fişkiriyordu. İmbali bir daha yetişti ve baltasını yeniden savurdu. EkTang'ın kafası omzunun üstünden düşüp taşlı yola yuvarlandı. Sinirleri gevşeyen elleri bir süre daha atının yelesinde kaldı ve sonra açılıp düştü. Başsız bedeni yandan yere devrildi.

EkTang'ın ardından gelen asker haykırarak İmbali'ye doğru atıldı. Nakonto da mızrağını fırlattı. Mızrak adamın sırtına saplanarak onu olduğu yere mıhladı. Mızrağın ucu göğsünü delip bir kol boyu dışarı çıkmıştı. Adam kılıcını düşürdü ve eyerden yuvarlandı. Meren de sıradaki son askerin yanında koşuyordu. Adam, onun geldiğini görünce kılıcını kınından çıkarmaya davranmıştı, ama o daha kılıcını kavrayamadan Meren atılıp kılıcını karnına sapladı. Adam sırtüstü yere düştü. Doğrulmasına fırsat vermeden, Meren gırtlığına bir darbe daha indirdi ve dönüp Aquer'in peşine düştü. Oligarş, onun geldiğini görüp atını mahmuzlayıp hızla ileri atıldı. Meren ile İmbali arkasından koştular ama yetişemediler.

Taita yukarıdan Aquer'in kurtulduğunu görmüştü. Tepeden onun gittiği yöne doğru koştu ve iyice kenara yaklaşıp atlamak için hazır bekledi.

At tam altından geçerken Aquer'in arkasına atladı, Aquer sarsıntıyla dizginleri elinden kaçırdı ve düşmemek için çabaladı. Taita bir kolunu adamın boynuna sarıp sıkmaya başladı. Aquer de hançerini çekmiş, kolunu geriye doğru uzatarak Taita'nın yüzüne saplamaya çalışıyordu. Taita boştaki eliyle onun bileğini yakaladı ve boğuşmaya başladılar.

Sırtındaki ağırlık yüzünden dengesini yitiren at patikanın yanında yükselen duvara çarptı ve gerileyip şaha kalktı. Taita ile Aquer, birbirlerine kenetlenmiş durumda hayvanın sağrısından yere yuvarlandılar. Yere çarptıklarında Aquer üstte kaldı ve bütün ağırlığı Taita'nın üstüne çöktü. Şok

yüzünden Taita'nın elleri gevşemişti. O toparlanamadan Aquer döndü ve hançerini Taita'nın gırtlığına dayadı. Taita, adamın bileğini yeniden sıkıca tutup büktü. Aquer bütün gücüyle hançere abanıyor, ama bir şey yapamıyordu. Taita'da artık genç bir adamın gücü vardı ve Aquer'in fiziksel gücü azalalı çok olmuştu. Kolu titremeye başladı ve yenilmiş bir ifadeye büründü. Taita, ona gülümsedi. "Artık Eos yok," dedi. Aquer irkildi. Kolu gevşedi ve bu kez Taita dönüp onun üstüne çıktı. Aquer, "Yalan söylüyorsun," diye haykırdı. "O tanrıçadır, tek gerçek tanrıçadır."

"O zaman tek gerçek tanrıçanı çağırsana Lord Aquer. Gallalalı Taita'nın seni öldürmek üzere olduğunu söyle." Aquer'in gözleri dehşetle açıldı. "Yine yalan söylüyorsun," diye soludu. "Sen, Taita değilsin. Taita ihtiyar bir adamdı ve artık öldü." "Yanlıyorsun. Ölen Eos oldu ve yakında sen de yanına gideceksin." Taita gülümsemeye devam ederek Aquer'in bileğini kıracaktı gibi sıktı. Aquer feryat etti ve hançer parmaklarının arasından düştü. Taita kalkıp adamı çevirdi ve çaresiz bir şekilde yüzüstü tuttu.

O anda Meren koşarak yetişmişti. "İşini bitireyim mi?"

Taita, "Hayır," diyerek Meren'i durdurdu. "Sidudu nerede? Bu adam çok ona karşı günah işledi!" Kızların koşarak tepeden indiklerini gördü. Az sonra yanlarına gelmişlerdi. Fenn, "Taita, kaçmamız lazım! Onka, adamlarını topladı ve karşıya geçiyorlar!" diye bağırdı. "Bu domuzu hakla da gidelim." Taita, Sidudu'ya baktı. "Seni, Onka'ya veren adam buydu," dedi. "Arkadaşlarını dağa gönderen de buydu. İntikam senindir." Sidudu duraksadı.

"Bu hançeri al." Meren yerden Aquer'in hançerini alıp kıza uzatmıştı.

Fenn koşup Aquer'in miğferini başından çıkardı. Saçından bir tutamı kavrayıp başını geriye çekti. "Kendin ve dağa yolladığı bütün kızlar adına kes gırtlığını Sidudu." Sidudu'nun ifadesi kararlı ve sert bir hal almıştı.

Aquer, onun gözlerinde ölümü görünce sızlanıp çırpınmaya başladı. "Hayır! Lütfen, beni dinle. Sen daha bir çocuksun. Böyle hunharca bir iş sonsuza kadar ruhunu yaralar." Sesi boğuklaştı ve neredeyse duyulmaz hale geldi. "Anlamıyorsunuz, ben tanrıçaya itaat ettim. O ne buyurduysa onu yaptım. Bana bunu yapamazsınız."

Sidudu, "Anlıyorum ve yapabilirim," dedi. Adamın yanına geldi ve Aquer ağlamaya başladı. Sidudu hançeri kulağının dibine dayayarak uzun, derin bir yara açtı. Et açılmış ve derinlerdeki ana damar kesilmişti. Aquer'in nefes borusundan tiz bir ses yükseldi. Bacakları spazmla debelendi. Gözleri yuvalarında döndü. Dili dışarı fırladı ve ağzından kanlı köpükler fişkırdı.

Taita onu itip yüzüstü çevirerek boğazlanmış bir domuz gibi kendi kanında boğulmaya bıraktı. Sidudu ise hançeri elinden atıp doğrulmuş, ölmekte olan oligarşi seyrediyordu.

Meren arkasından gelip kıza sarıldı. Yumuşak bir sesle, "Oldu ve gayet iyi oldu," dedi. "Ona acımaya değmez. Artık gitmemiz gerek."

Atlarına doğru koşarken nehri geçmekte olan Onka ve adamlarının bağırıışlarını duydular. Hemen hayvanlara atlayıp Taita ve Duman Yeli başta olmak üzere dar yoldan ileri fırladılar. Tepeye tırmanınca durup önlerinde uzanan yemyeşil ovaya baktılar. Mavi ufukta, sivri zirveleri olan başka tepeler görünüyordu.

Sidudu elini kaldırdı. "İşte orası Albay Tinat'la buluşacağımız Kitangule Geçidi." Meren, "Ne kadar var aramızda?" diye sordu.

"Elli fersah, belki biraz daha fazladır," deyip dönerek nehir geçidine baktılar.

O arada askerlerinin başındaki Onka kıyıya çıkmış ve cesetleri görünce bağırılmaya başlamıştı. "Elli fersah! Demek ki önümüzde epeyce yol var," dedi Meren.

Atları bayır aşağı koyuverdiler ve ovaya doğru ilerlediler. Az önce buldukları tepede Onka ve adamları görüldüğünde, onlar da ovaya ulaşmıştı. Askerler vahşi çılgınlıklarla bayırdan inmeye

başladılar, Onka'nın miğferindeki beyaz devekuşu tüyünden sorguç, onu diğerlerinden ayırt ediyordu.

Taita, "Burada oyalanmaya gerek yok," dedi. "Hadi gidelim."

Yarım fersah gittikten sonra, Sidudu'nun bindiği kısırağın diğer atlara yetişemediği ortaya çıktı. Adımlarını ona göre ayarlamak zorunda kaldılar. Meren ve Fenn, onu bekliyorlardı. Fenn, "Dayan!" diye seslendi. "Seni bırakmayacağız." Sidudu, "Atımın gücü kalmadı," diye bağırdı. Meren, "Korkma," dedi. "Ona bir şey olursa ben, seni terkime alırım."

Fenn, "Hayır," diye itiraz etti. "Sen çok ağırsın Meren. Fazladan yük hayvanını öldürür. Kasırga ikimizi de rahatça taşır. Ben alacağım Sidudu'yu."

Taita üzengilerinin üstünde kalkıp geriye baktı. Arkalarındakiler dağılıyordu, hızlı atlar diğerleriyle arayı açmıştı. Onka'nın tüylü miğferi baştaki üç Jarrilinin ortasında dalgalanıyordu. Atını iyice zorlayarak arayı kapatmaktaydı. Taita karşıdaki dağlara baktı. Onka onlara yetişmeden orada olmaları imkânsızdı. Sonra gözüne başka bir şey takıldı. İleriden ince bir toz bulutu kalkıyordu. Kalp atışları hızlandı, ama kontrol altına almaya çalıştı. Şimdi yanlış ümitlere kapılmanın sırası değildi. Herhalde bir ceylan veya zebra sürüşüydü. Ama gözüne bir metal parıltısı ilişti. "Silahlı adamlar!" diye mırıldandı. "Ama acaba Jarrililer mi, yoksa Hilto ile takviye birliği mi?" O daha karar vermeden, arkasından uzak bir ses duydu. Bu Onka'nın sesiydi.

"Seni görüyorum hain fahişe! Seni elime geçirince karnındaki piçi ellerimle söküp alacağım. Canlı canlı pişirip etini de gırtlığına tıkacağım."

Fenn, Sidudu'ya, "Bu pisliklere kulağımı tıka," dedi ama kızın gözünden yaşlar akıyor, tınığını ıslatıyordu.

"Ondan nefret ediyorum!" dedi. "Bütün ruhumla nefret ediyorum."

Arkalarından Onka'nın sesi giderek yaklaşıyordu. "Piçini yedirdikten sonra sana en nefret ettiğin şeyi yapacağım. Benden kalan son anı bağırsaklarında olacak. Cehennemde bile unutamayacaksın beni." Sidudu hıçkırıklara boğulmuştu. "Ona aldırılmamalıdır," dedi Meren. "Kulaklarını ve zihnini kapa." "Bunları duyacağına keşke ölseydim Meren."

"Bir anlamı yok ki. Ben seni seviyorum. O domuzun bir daha sana zarar vermesine izin vermem."

O anda Sidudu'nun kısırağı ön ayağıyla otların arasında gizlenmiş bir firavunfaresi çukuruna girdi. Kemiği kuru bir dal gibi kırılan hayvan takla attı. Sidudu da baş aşağı fırlamıştı. Fenn ve Meren hemen ona doğru hızlandılar.

Fenn, "Hazır ol Sidudu, seni alacağım," diye haykırdı ama Sidudu ayağa kalkınca dönüp arkasına baktı. Artık Onka diğer adamların bayağı önüne geçmiş yaklaşıyordu. Hırsla öne eğilmiş, atını son sürat koşmaya zorluyordu. "Âşığıyla buluşmaya hazır ol!" diye bağırdı. Sidudu omzundan yayını alıp sadağına uzandı.

Onka keyifli bir kahkaha attı. "Bakıyorum kendine bir oyuncak bulmuşsun. Ölmeden önce sana daha güzel bir oyuncak vereceğim!"

Onka, onu ok atarken hiç görmemişti. Sidudu duruşunu aldı ve yayını gerdi. Artık Onka'nın yüzünü görebiliyordu. Onka da onun gözlerindeki ölümcül öfkeyi görmüş ve kahkahası yarıda kalmıştı. Sidudu yayın telini dudaklarına deşirdi. Onka atının başını çevirip kaçmaya çalışıyordu. Sidudu okunu fırlattı. Ok, adamın kaburgalarına saplandı ve iki eliyle çıkarmaya çalışırken kılıcını düşürdü, fakat okun keskin ucu çok derine girmişti. Altındaki hayvan, bir daire çizdi. Sidudu bir ok daha fırlattı. Onka'nın o anda arkası dönüktü ve ok sırtının ortasına, iyice derine saplanmış, böbreklerinde ağır ölümcül bir yara açmıştı. Onka bu kez o oku yakalamak için debelendi. Sidudu bir ok daha attı, bu sefer de akciğerlerini parçalamıştı. Onka yarı inler, yarı iç çeker gibi bir ses çıkarıp arka üstü yere düştü. Ayaklarından biri üzengiye takılı kalmış ve dörtnala koşmaya başlayan atın arkasında, başını yere vuravura bir süre sürüklenmişti. Sonra da, artık iyice çılgına dönen at, başına bir çifte

savurdu.

Sidudu yayını tekrar sırtına asıp dörtnala gelen Fenn'i karşılamak üzere döndü. Fenn uzandı, Sidudu zıpladı ve birbirlerinin kolunu sımsıkı yakaladılar. Fenn, Kasırğa'nın hızından yararlanarak arkadaşını terkesine çekti. Sidudu iki kolunu Fenn'in beline sardı ve yine dörtnala yola devam ettiler.

Onka'nın ölümü üzerine vahşi çılgınlık atan öteki üç Jarrili giderek yaklaşıyordu. Onları Meren karşıladı. Birini kılıcıyla aşağı indirdi ve diğerleri çarpışmamak için iki yana açıldılar. Sonra, uygun bir fırsat kollayarak etrafında dönmeye başladılar, ama Meren'in kılıcı havada pırıltılar yaratarak durmaksızın hareket ediyordu. Bu arada, Taita ile iki Shiliuk da onun zorda olduğunu fark etmişler ve hızla geri dönmüşlerdi.

Yan yana geçerlerken Taita, Fenn'e, "Asil bir çözüm oldu," diye bağırdı. "Artık geçide gidin. Biz size yetişiriz." "Seni bırakamam Taita."

Omzunun üstünden, "Hemen arkanızdan geleceğim!" diye bağırarak Taita dövüşün ortasına daldı. Jarrililerden birini eyerinden düşürdü ve diğeri de kendini tek başına buldu, diğer arkadaşları daha gerideydi. Kendini savunmaya çalıştı, ama Nakonto uzun mızrağını karnına saplarken, İmbali de baltasını kılıcı tutan koluna savurup bileğinden kesti. Adam geri çekilip eyerinde yalpalayarak arkadan gelenlerle buluşmak üzere dörtnala uzaklaştı.

Taita, "Bırakın gitsin!" diye emretti. "Fenn'i takip edin." Geri kalan askerler peşlerinden gelirken hızla yola koyuldular. Taita ileriye baktı: yabancı atlı grubu çok yaklaşmıştı. Doğruca birbirlerinin üstüne gidiyorlardı.

"Eğer bunlar da Jarriliyse, atları siper olarak kullanacağız," diye bağırdı. Yani atlar halka oluşturacak, kendileri de inip onların arkasından savunma yapacaklardı.

Taita gelenlere daha dikkatle baktı. Artık gözleri çok keskin olduğu için, grubun başındaki kişiyi Meren'den ve Fenn'den önce tanımıştı. "Hilto!" diye haykırdı. "Bu Hilto!"

Meren de, "İsis'in tatlı soluğu adına, haklısın," dedi. "Baksanıza, Tinat'ın alayının yarısını kapıp gelmiş." Hilto'nun gelmesini beklerken atların hızını tırıs düşürdüler. Bu durum, peşlerindeki Jarrililerin kafasını karıştırmıştı, çünkü onlar gelenlerin kendilerinden olduğunu düşünüyorlardı. Kuşkuyla durdular.

Meren, Hilto'yu, "Horus'un yaralı gözü adına, hoş geldin eski dostum Hilto," diye karşıladı. "Gördüğün gibi, kılıçlarınızı sınavabileceğiniz diye size de birkaç serseri bıraktık."

"Nezaketin beni öldürecek albayım," diyen Hilto gülüyordu. "Biz bunları hallederiz. Yardımınıza ihtiyacımız yok. Siz bir an önce Albay Tinat Ankut'un beklediği Kitangule Geçidi'ne gidin. Çok gecikmeden biz de arkanızdan geliriz."

Hilto peşinde Tinat'ın adamlarıyla dörtnala ilerledi. Adamlara emirler verdi ve savaş formasyonu oluşturdular. Sonra doğruca, birbirlerine sokulmuş olan Jarrililerin üstüne gittiler. Aralarına dalıp saflarını bozdular. Arkalarından ovanın girişine kadar kovalayıp yetiştiler.

Taita kendi grubunu mavi dağlara doğru götürdü. Kasırğa'nın üstünde giden iki kıza yetiştiklerinde, Meren atını dizginleyip Sidudu'ya, "Bir iblis gibi ok attın," dedi. "Onka içimdeki iblisi ortaya çıkardı."

"Bence bütün borçlarını altın parayla ödemiş oldun. Artık sen ve iblisin, geceleri huzur içinde uyuyabilirsiniz."

Sidudu ağırbaşlı bir tavırla, "Evet Meren," dedi. "Ama ben, savaşçı olmayı hiç istemezdim, koşullar mecbur etti. Artık bir eş ve anne olmayı tercih ederim."

"Çok övgüye layık bir istek. Eminim ki, bu isteği seninle paylaşacak iyi bir erkek bulursun."

"Ben de öyle umuyorum Albay Cambyses." Başını öne eğip kirpiklerinin arasından Meren'e baktı. "Kısa bir süre önce bana sevgiden söz..."

"Kasırga artık yorulmaya başladı," dedi Meren ciddi bir tavırla. "Terkimde sana yer var. Gelir misin?"

"Büyük bir zevkle albay." Kollarını Meren'e uzattı. Meren de onu rahatça tutup terkisine oturttu. Kız iki kolunu Meren'in beline sardı ve başını sırtına dayadı. Meren, onun titremelerini ve ara sıra, tutamadığı bir hıçkırıkla sarsılışını hissediyordu. Kalbi sızladı. Onu ömür boyu koruyup kollamak istiyordu. Taita ile Fenn'in arkasından yola devam ettiler, onlar\ dan sonra da Nakonto ve İmbali geliyordu.

Onlar daha dağın eteğine ulaşmadan, Hilto ile birliği yetiştirdi. Hilto rapor vermek üzere Meren'in yanına geldi. "Yedi tanesini öldürüp atlarımızı aldık. "Geri kalanın da dövülecek hali kalmadı zaten. Gitmelerine izin verdim. Çünkü arkalarından nasıl bir kuvvet geldiğini bilmiyordum."

"Doğru olanı yapmışsın Hilto."

"Ele geçirdiğimiz atlardan birini Sidudu'ya getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler. Şimdiye kadar yaptıkların yeter. O bulunduğu yerde güvende. Eminim Tinat'a yetişince atlara ihtiyacımız olacak. Oraya götürelim."

Geçide doğru tırmanırken uzun göçmen kafilesinin kuyruğunu yakaladılar. Çok hasta ve güçsüz olanlar iki tekerlekli el arabalarıyla ya da tahtırevanlarla dostları ve aileleri tarafından taşınıyor, büyük bir çoğunluk ise yaya olarak gidiyordu. Babalar küçük çocuklarını omuzlarına almışlar, anneler de bebeklerini sırtlarına bağlamışlardı. Çoğu Meren'i tanıyor ve yanlarından geçerken, "Bütün tanrıların merhameti üstüne olsun Meren Cambyses. Bizi o acı hayattan kurtardın. Çocuklarımız özgür olacak," diye sesleniyordu.

Üreme çiftliklerinden kurtulan küçük kızlar, Fenn ile Sidudu'nun peşinden koşup onlara dokunmaya çalışıyordu. Bazıları ise hüngür hüngür ağlıyordu. "Bizi dönüşü olmayan dağdan kurtardınız. Çok cesur ve iyisiniz. Teşekkürler Sidudu. Tanrılar seni korusun Fenn."

Delici bakışları ve mağrur duruşuyla kadınların ilgisini çekmiş olsa da, kimse Taita'yı tanımamıştı. Fenn bu ilginin farkındaydı ve sahiplenici bir tavırla Taita'nın yanında gidiyordu. Bu şekilde tırmanışları biraz ağır oldu ve bir kez daha Kitangule Geçidi'ne ulaştıklarında güneş batmaya başlamıştı.

Tinat gelişlerini sınır kalesindeki gözcü kulesinden gördü ve merdivenden inip uzun adımlarla kapının önüne onları karşılamaya geldi. Meren'i selamlayıp Fenn ve Sidudu'ya sarıldıktan sonra Taita'ya baktı. "Bu kim?" diye sordu. "Bu kadar güzel bir erkeğe güvenemem."

"Ona hayatın pahasına güvenebilirsiniz," dedi Meren. "Zaten kendisini gayet iyi tanıyorsun. Sonra açıklarım, gerçi sen de benim gibi inanamayacaksınız."

"Ona kefil oluyor musun Albay Meren?" "Bütün kalbimle." Fenn, "Ben de öyle," diye atıldı. "Ve ben de." Bunu da Sidudu söylemişti. Hilto da, "Ben de," dedi. Tinat omuz silkip kaşlarını çatı. "Azınlıkta kaldım, yine de son kararımı vermiş değilim."

Taita sakin bir sesle, "Bir kez daha şükranlarımı sunarım Albay Tinat," dedi. "Tıpkı Tamafupa'da beni Basmaraların elinden kurtardığın zamanki gibi."

"Tamafupa'da bulduklarımın arasında sen yoktun ki," dedi Tinat.

"Ah, unutmuşsun." Taita başını salladı. "Ama Meren'le beni, onun göz ameliyatından sonra Bulut Bahçeleri'nden indirdiğini hatırlarsın mutlaka. Sadakatini ve Mısır'a dönme özlemini ilk kez o zaman belli etmiştin. Eos'u ve onun güçlerini nasıl tartıştığımızı hatırlıyor musun?"

Tinat, Taita'ya daha dikkatle baktı ve gergin duruşu değişti. "Lord Taita! Büyücü! Bulut Bahçeleri'nde ölmemişsin. Bu sen olamazsın!"

Taita, "Emin ol ki benim," diye gülümsedi. "Ama dış görünüşümde önemli değişiklikler olduğunu kabul ediyorum." "Genç bir adam olmuşsun! Bu inanılmaz bir mucize, ama sesin /e gözlerin beni ikna

ediyor." Koşup Taita'nın eline yapıştı. "Eos'la oligarşlara ne oldu?"

"Oligarşlar öldü, Eos da artık bize bir şey yapamaz. Şimdilik bu kadarı yeter. Sende durum nasıl?"

"Buradaki Jarri birliklerini şaşırtan bir oyun oynadık. Zaten yirmi adam vardı ve hiçbiri kaçamadı. Cesetlerini uçurumdan attık. Görüyor musun? Akbabalar başlarına üşüştü bile." Tinat gökyüzünde dönen leşçil kuşları gösterdi. "Tersaneyi ele geçirmek ve gemileri emniyete almak üzere yüz adam gönderdim."

"İyi iş çıkarmışsın," dedi Taita. "Artık tersaneye gidip kumandayı sen ele almalısın. Bütün gemileri topla, insanlar gelince herkesi bindir ve başlarına iyi bir rehber koyup gönder. Tüm filo, Nalubaale Gölü kıyısında, hani gergedan avlamak için kıyıya indiğimiz yerde toplanmalı." "Orayı gayet iyi hatırlıyorum."

"Dağdan inerken geçidin başındaki köprüye yirmi tane iyi balta kullanan adam bırak. Bizden son kişi de geçince, köprüyü uçursunlar."

"Siz ne yapacaksınız?"

"Meren'le ben, Hilto'ya kattığın adamların bir kısmıyla kaleyi bekleyeceğiz. Köprü uçurulana dek Jarrilileri oyalamak için." "Başüstüne Lord Taita." Tinat, yüzbaşılarını çağırarak telaşla uzaklaştı.

Taita, Meren'e döndü. "Hilto ile iki Shilluk'u ve ayırabildiğin kadar adamı, göçmenlere yardıma yolla. Hızlanmaları gerek. Bak! Asıl Jarri ordusu ile aramızda fazla mesafe kalmadı." Ordunun geldiği yönü gösterdi. Güneşin son ışıklarında, ovanın çok gerisinde, Jarri ordusu süvarilerinin ve iki tekerlekli savaş arabalarının kaldırdığı büyük toz bulutu görünüyordu.

Taita, Fenn'i de yanına alıp çabucak küçük kaleyi ve geçidin ağzındaki savunma hatlarını teftişe çıktı ve durumu oldukça vahim buldu, duvarlar alçak ve bakımsızdı. Ancak yeteri kadar cephaneye mutfak ve kiler gayet iyi durumdaydı. "Düşmanı burada fazla tutamayız," dedi Fenn'e. "En iyi savunmamız hız." Zorlukla ilerleyen göçmenlere baktılar.

"Yola devam etmek için yiyeceğe ihtiyaçları var. Sidudu ile size yardım edecek genç kadınlar bulun ve geçerlerken onlara yiyecek verin, özellikle de küçük çocuğu olanlara. Sonra da tersaneye gönderin. Sakın burada dinlenmelerine izin vermeyin, yoksa hemen ölürlər."

Meren de dönüp onlara katılmıştı. Taita ile ikisi merdivenden gözcü kulesine tırmandılar. Taita yamaçtaki yüksek çıkıntıyı gösterip, "Ayırabildiğin bütün adamları orada topla," dedi. "Büyük kayalar toplayıp kenara dizesinler. Patikadan çıkınca Jarrililerin üstüne yuvarlayacağız." Meren koşarak aşağı inip adamlarını toparlamaya gitti, Taita da hızla Fenn'in yanına döndü. Fenn yiyecekleri hazırlamak için uygun kadınları seçerken o da sağlam bulunduğu adamları Meren'e yardıma yolluyordu.

Sonunda karmaşayı düzene çevirebildiler. Kafile hızlandı. Bir şeyler yiyip içince herkes kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Onlar geçerken Taita erkeklerle şakalaşıyor, yorgun ve isteksiz kadınları gülümsetip, sırtlarındaki bebeleri daha yükseğe kaldırmalarına yardım ediyordu. Herkese yeni bir kararlılık hâkim olmuştu. Akşam çökerken Fenn'in yardımcılarının kahkahaları geceyi tatlandırıyor, Hilto'nun artçılarının meşaleleri kafilenin sonunu gösteriyordu.

Meşalelerin ışığında Hilto'nun uzun boylu gölgesini görüp kafileyi hızlanmaya teşvik eden sesini duyunca, Fenn, "İsis'in yardımıyla, galiba herkesi geçirebileceğiz," dedi.

Taita koşarak onları karşılamaya indi. "Çok iyi iş çıkardın iyi kalpli Hilto," diye selamladı. "Jarri öncülerine rastladınız mı?"

"Güneş batarken kaldırdıkları toz bulutundan beri bir şey görmedik. Ama çok uzakta olamazlar." Hilto ve adamları iki omuzlarında birer çocuk taşıyorlardı.

Taita, "Bütün hızınızla devam edin," diye emretti ve boş yoldan aşağı koşmaya devam etti. Bütün kafile geçip gidince durup dinledi ve aşağıdan boğuk bir uğultu geldiğini duydu. Diz çöküp kulağını taşa dayadı. Şimdi daha iyi duyuyordu. "Savaş arabaları ve yürüyen adamlar." Ayağa fırladı. "Çok

hızlı geliyorlar." Tekrar Hilto'nun bulunduğu noktaya döndü. Sıradaki son kişi, sırtına bağladığı çocuğuyla yürümeye çalışan bir kadındı. Ağlayıp sızlayan iki çocuğu da peşinden sürüklüyordu. "Yorulдум. Ayaklarım acıyor." "Dinlenemez miyiz? Eve dönemez miyiz?"

Taita iki çocuğu alıp omzuna yerleştirirken, "Zaten eve dönüyorsunuz," dedi. Sonra, "Sıkı tutunun," diye tembihleyip diğer elini de anneye uzattı. "Hadi gel. Çabucak çıkarız şimdi." Kadını da çekerek tepeye tırmandı.

"İşte geldik." Çocukları yere indirdi. "Şimdi bu iki güzel kız size güzel yiyecekler verecek." Onları Fenn ile Sidudu'ya doğru itti, sonra perişan ve endişeli anneye döndü. "Artık kurtuldunuz." "Kim olduğunu bilmiyorum, ama iyi bir insansın sen."

Taita onları bırakıp Hilto'nun yanına döndü. Son göçmenlerin de tepeye ulaşıp diğer yandan inmeye başladığını gördüler. Şafak sökmek üzereydi. Taita, başını kaldırıp Meren'in durduğu yere baktı. Meren el salladı, adamları bulabildikleri ne kadar kaya, taş varsa kenara yığılmıştı.

Taita, Fenn ile Sidudu'ya, "Gözcü kulesine tırmanın," diye emretti. "Ben de size katılacağım." Fenn bir an itiraz edecekmiş gibi durdu ama sonra tek kelime etmeden döndü.

Çok geçmeden Taita savaş arabalarının kaleye doğru tırmandıklarını duydu. Dikkatlerini dağıtıp tepede bekleyen Meren'le adamlarını fark etmemelerini sağlamak üzere o tarafa yürüdü. Aniden ilk araba virajı alıp karşısına çıktı. O Taita'ya doğru tırmanırken, arkasından diğerleri de gelmeye başlamıştı. Her arabanın yanında bir düzine asker koşuyordu, dik yokuşu tırmanırken arabaların kenarlarına tutunmuşlardı. Toplam sekiz araba vardı ve arkalarından piyade kütlesi gelmekteydi.

Taita gizlenmeye çalışmadı ve öndeki arabadan bir bağırış koptu. Sürücü kırbacını şaklattı ve araba bozuk yolda ileri atıldı. Taita kıpırdamadı. Bir asker kargısını fırlattı, ama Taita irkilmedi bile. Silahın beş altı adım ötesinde yere düşüp kırılmasını izledi. Bir sonraki kargı ona değebilirdi ama yana çekilerek omzunun dibinden geçip gitmesini sağladı. Fenn'in kuleden, "Buraya gel Taita," diye haykırdığını duydu. "Kendini tehlikeye atıyorsun." Ona aldırmayıp arabaları izlemeyi sürdürdü. Sonunda hepsi bir araya gelmişti: dönüp kaçacak yerleri kalmamıştı. Meren'e elini salladı. "Şimdi!" diye haykırdı ve sesi yamaçta yankılandı. "Şimdi! Şimdi! Şimdi!"

Meren'in adamları işe koyuldular. İlk kayalar yamaçtan yuvarlanmaya başladı. İnerken önlerine çıkan gevşek kayaları da sürüklüyorlardı. Arabacılar sesi duyup haykırarak kaçışmaya başlamışlardı. Ama o daracık yolda sığınabilecekleri bir yer bulunmuyordu. Kayalar arabaları ezip zıplayarak bir alt yoldan tırmanan askerlerin üstüne düşüyordu. Sonunda yol tamamen kapanmıştı.

Taita kendi kendine, "Artık buradan bir süre araba geçemez," dedi. "Hatta yayalar bile zor geçer." Tatmin olmuştu. "Bütün sabah bununla uğraşacaklar." Meren'e adamlarını kaleye indirmesini işaret etti. O arada kendisi de kuleye tırmanıp son göçmen kafilesinin de arkadaki bayırda gözden kaybolmuş olduğunu gördü.

Fenn, onu görünce o kadar sevinmişti ki kendini tutamayıp boynuna atıldı. "Benim için çok değerlisin lordum," diye fısıldadı. "Başının etrafında uçuşan kargıları görünce kalbim duruyordu."

"Madem bana bu kadar değer veriyorsun, o zaman Jarri ordusu yetişmeden önce karnımı doyurmalısın."

"Dağdan döndüğünden beri pek buyurgan oldun. Bu da hoşuma gidiyor lordum." Fenn gülerken mutfağa gitti. Dönünce korkuluğa dayanarak yumurtalarını ve karabuğday çöreklerini yediler. Jarrili komutanın, Meren'le adamlarının kayaları attığı yerdeki durumu incelemek üzere elli kişilik bir keşif kolu gönderişini izlediler. Komutan yolun ortasında, bir ok atımı mesafede duruyordu. Uzun boylu yağız bir adamdı ve miğferinde albay olduğunu gösteren tavus kuşu tüyleri vardı.

Taita, "En azından adamın görünüşünü beğenmedim," diye belirtti. Esmer yüzünde köşeli, sert bir çenesi, iri, kanca gibi bir burnu vardı. "Onu tanıyor musun Sidudu?"

"Tanıyorum Büyücü. Sert ve merhametsiz bir adamdır, hepimiz nefret ederiz."

"Adı ne?"

"Albay Soklosh."

Taita, "Albay Yılan yani," diye tercüme etti. "Adaşına çok benziyor zaten."

Albay yukarının durumunu tespit eder etmez kalenin önündeki molozu temizlemeleri ve kaledekilerin gücünü sınamaları için adamlarını yolladı.

Taita, Fenn'e, "Birkaç ok atın şunlara," dedi. İki kız hemen yaylarını aldılar. Sidudu'nun oku bir Jarrilinin burnunun dibinden geçmiş ve adam dönüp kaçmaya başlamıştı. Fenn de başka birini baldırından vurdu. Adam kurt gibi uluyarak tek ayağının üzerinde sekerek uzaklaştı. Arkadaşları yetişip destek oldular ve okun sapını kırdılar. Sonra iki yaralıyı aralarına alıp geri çekildiler. Uzun bir aradan sonra, zırhlı adamlardan oluşan bir birlik virajı dönüp kaleye gelen yola çıktı.

"Bu sefer aşağı inme sırası bende galiba," diyen Meren, merdivenden korkuluğa kaydı. İkinci piyade dalgası da ok mesafesine ulaşınca, Hilto'ya, "Hazır ol!" diye bağırdı.

Hilto da, "Hep birlikte!" diye adamlarına emir verdi. Adamlar kılıçlarını kınlarına sokup yaylarını aldılar. "Hizaya bak! Nişan al! Gönder!"

Oklar, sabah ışığında çekirge sürüsü gibi kara bir bulut halinde fırladı. Jarrililerin üstüne yağarken adamların zırhlarından takırtılar yükseliyordu. Birkaç kişi devrildi ama diğerleri safları sıklaştırıp kalkanlarını başlarının üstüne kaldırdılar ve koşmaya başladılar. Hilto'nun adamları aralıksız ok yağdırıyordu ama kalkanlardan oluşan çatı yüzünden Jarrililere bir şey olmuyordu. Kale duvarının dibine kadar gelmişlerdi. Ön saftakiler duvardan destek alarak durdular ve ikinci sıradaki adamlar onların omzuna tırmanarak bir piramit oluşturdular. Üçüncü sıra da onları merdiven gibi kullanıp duvarın tepesine kadar ulaştı. Hilto'nun adamları kılıçlarla, mızraklarla gelenleri püskürttü. Onların yerine yenileri tırmanıyor, kılıçları birbirine çarpıyordu. Adamlar bağılıyor, küfrediyor ve acıyla haykırıyordu. Küçük bir grup Jarrili korkuluğa tutunmayı başardı, ama bu avantajı kullanmalarına fırsat kalmadan Meren, Nakonto ve İmbali başlarına çöktüler. Çoğunu kılıçtan geçirip kalanları da geri püskürttüler.

Kulede, Fenn ile Sidudu, Taita'nın iki yanında durmuş, dikkatle nişan alıp adamlarını toparlamaya çalışan yüzbaşılara ok atıyorlardı. Saldın tamamen başarısızlığa uğramış ve düşman, ölümlerini duvarın dibinde bırakıp, yaralılarını sürükleyerek geri çekilmişti.

Soklosh öğlene kadar iki atak daha yaptı. Meren'in adamları ilk atağı, savaş arabalarına yaptıkları gibi geri püskürttüler. Ancak, ikinci atakta, üç koldan birden saldırdı ve bu kez çabucak yaptıkları saldırı merdivenlerini de getirmişlerdi.

Aynı anda kalenin iki ucundan ve ortasından hücum ettiler. Savunmadakiler gayet muntazam dizilmişti, ama bu sefer Meren, onları daha küçük guruplara bölmek zorundaydı. Bu defaki ümitsiz bir savaştı ve Taita da onlara katılmak üzere kuleden inmişti. Kızları, cephanelikte bulduğu oklarla birlikte kulede bırakmıştı. Sabahın geri kalan kısmında, savaş duvarın üstünde yaşandı. Nihayet Jarrilileri püskürtebildiklerinde, Meren'in adamları perişan durumdaydı. On iki adamları ölmüş ve on tanesi de savaşamayacak kadar ağır yaralanmıştı. Diğerlerinin hepsinde de ufak tefek yaralar vardı ve ölesiye yorulmuşlardı. Aşağıdan, Soklosh'la yüzbaşılarının yeni bir atak için emirler yağdığını duydular.

"Onları daha fazla tutabileceğimizi sanmıyorum." Meren aşağıda küçük gruplar halinde oturmuş, Fenn ile Sidudu'nun koşturduğu tulumlardan su içen, körelen, örselenen kılıçlarını bileyen, yaralarını saran veya boş gözlerle öylece duran adamlarına baktı. Taita, "Binaları ateşe vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Meşaleler yanar durumda." Sadece duvarın temelleri taşandı, geri kalan her şey, ana bina da dahil

keresteden inşa edilmişti. Ağaç yaşlı ve kuru olduğu için kolay yanacaktı. Alevler tamamen sönene dek de, Jarrililer geçemeyecekti.

Taita, Meren'i orada bırakıp korkuluğun diğer başına gitti. Bir köşeye çömelip pelerinini başına örttü. Adamlar merakla ona bakıyordu. Biri, "Ne yapıyor?" diye sordu. Başka biri, "Uyuyor herhalde," dedi. "Dindar olduğu için dua ediyor." "Dualarına ihtiyacımız var."

Fenn, onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve önünde durup hem gözlerden uzak kalmasına yardım etti, hem de psişik güçlerini onunkiler birleştirdi.

Böyle şiddetli bir mücadeleden sonra Taita kendine gelebilmek için çok çaba harcadı, ama sonunda bedeninden kurtuldu ve astral özü zirvelerin üstüne yükseldi. Savaş alanına baktı ve muazzam Jarri ordusunu gördü, en az üç bin adam daha gelmekteydi. Sonraki saldırının da hemen kalenin dibinde, ama duvardan görünmeyecek bir yerde hazırlanmakta olduğunu fark etti. Sonra dağların üstünden geçip Kitangule Nehri'ne ve uzaktan görünen göle baktı.

Tinat'ın adamlarının tersanede olduklarını gördü. Garnizonu ele geçirmişlerdi ve gemileri bir araya toplamakla meşguldüler. İlk göçmenler gemilere binmeye başlamıştı bile. Ama daha yüzlercesi dağdan aşağı inmekteydi. Taita yeryüzüne yaklaşan derin geçidin üstüne geldi. Masif gri kaya kütlelerinde, asma köprü minik ve önemsiz görünüyordu. En son köprüden zayıf ve yaşlı göçmenler geçiyordu. Tinat'ın adamları onlara yardım ediyor, baltalı ekip de köprünün direklerini devirip keresteleri aşağıdaki uçuruma atmak üzere hazır bekliyordu. Taita geri döndü ve çabucak bedenine girip başını açtı ve ayağa fırladı. Fenn alçak sesle, "Neler gördün Taita?" diye sordu.

"Bizimkilerin çoğu köprüden geçmiş," diye cevap verdi. "Kaleyi şimdi terk edersek onlara yetiştiğimizde kalanlar da köprünün üstünde olacak. Fenn, Sidudu ile ikiniz atları hazırlayın."

Sonra koşarak Meren'in yanına döndü. "Adamlarını kaldır. Duvarlaateşe verin ve bir sonraki ataktan önce yola koyulun."

Artık dövüşmeyeceklerini anlayan adamların morali yükselmişti, ısa bir süre içinde, silahlarını ve yaralıları taşıyarak bitişik nizamda kalenin arka kapılarına ulaştılar. Taita kalenin ateşe verilmesini denetlemek üzere arkada kalmıştı. Jarri garnizonunda yerleri döşemek ve yatakların İtina sermek için saz kullanılıyordu. Şimdi o sazlar duvarların dibine döşenmişti. Meren'in adamları depodan buldukları kandil yağlarıyla sazları ıslattılar. Yanar meşaleleri üstlerine fırlatınca sazlar hemen parladı. Ahşap duvarlar öylesine şiddetle yanmaya başlamıştı ki, Taita ile meşaleciler kaçacak zaman ancak bulabildi.

Fenn, Kasırğa'ya binmiş, Duman Yeli'ni de Taita için hazır tutuyordu. Başında Meren ile Hilto'nun bulunduğu son müfrezenin ardından onlar da yan yana inmeye başladılar.

Asma köprüye gelip de, hâlâ en azından yüz göçmenin geçmekte olduğunu görünce dehşete düştüler. Meren gecikmenin sebebini anlamak üzere atını kalabalığa doğru sürdü. Beş tane yaşlı ama şamatacı kadın, derin uçuruma gerili dar tahtaların üstünden geçmeyi reddediyordu. Yolun ortasına yatmış dehşet içinde haykırarak, yanlarına yaklaşıp tekmeler savurmaktaydılar. "Ölmemizi istiyorsunuz!" diye uluyorlardı.

"Bizi burada bırakın Jarrililer öldürsün, o uçuruma düşmekten iyidir." Korkuları bulaşıcıydı. Arkadan gelenlerde onlara takılıyor ve yolu tıkıyorlardı. Meren, kadınların elebaşını yakaladığı gibi omzuna attı ve yürümeye başladı. Kadın yüzünü tırmalayıp kulağını ısırma çalıştıysa da, çürük dişleri bronz miğfer üzerinde bir etki yaratmıyordu. Meren omzunda kadınla, koşarak köprüye daldı. Altındaki tahtalar titriyor, köprü tehlikeli bir biçimde iki yana sallanıyordu. İhtiyar kadının feryatları arttı ve Meren aniden sırtında bir ıslaklık hissetti. Kahkahalarla güldü. "Bayağı terlemiştim. Serinlettiğin iyi oldu." Karşı yakaya ulaşıp kadını yere indirdi. Kadın son bir gayretle Meren'in gözünü oymaya çalıştı ve yere düştü. Meren, onu orada bırakıp koşarak geri döndü. O arada Hilto ile

adamlarından üçü de ihtiyar kadınları sırtlamış köprüyü geçiyorlardı, kadınlar çırpınıp haykırıyordu. Arkalarından insanlar düzenli bir şekilde gelmeye başlamıştı. Ama yine de bu gecikme onlar için iyi olmayacaktı. Meren kalabalığı itekleyerek kuyruğun sonundaki Taita'ya ulaştı.

"Kalenin yanması Soklosh'u fazla tutamaz. Herkes geçmeden bize yetişecek. Son insanımız geçmeden de köprünün desteklerini kesemeyiz."

Taita, "Bu dar patikada, üç adam bir orduyu durdurabilir," dedi.

Meren, ona baktı. "Hilto ile biz ikimiz mi?" diye sordu. "Seth'in kalçasındaki azmış çıbanlar adına, Büyücü her şeyin nasıl değiştiğini unutuyorum. Sen artık yeryüzünün en güçlü ve usta kılıcısın."

"Bugün bu iddiayı sına ma imkânı bulacağız," dedi Tatia. "Ama olur da birimiz düşersek diye, yerimize geçecek cesur adamlar bulmalısın."

Soklosh'un adamlarının bağırı şlarını, atlarının nal seslerini ve silahlarının şakırtısını duyduklarında, köprüyü geçmek için sıra bekleyen en az elli göçmen daha vardı.

Taita, Meren ve Hilto, omuz omuza patikaya mevzilendiler. Taita ortada, Hilto, onun solunda Meren ise uçurum tarafındaydı. Gerektiğinde işe girişmek üzere Nakonto ile on seçkin adam da geride bekliyordu. Biraz aşağıda, Fenn ve Sidudu atlarında, Taita ile Meren'in atlarının dizginlerini de tutarak oturuyorlardı. Yaylarını hazırlamış durumdaydılar. At üstünde oldukları için Taita ile diğerleri başlarının üstünden karşıyı görebiliyorlardı.

Jarri tugayının ön safları köşeyi döndü ve karşılarında duran üç adamı görünce aniden durdu. Arkadan gelenler üstlerine bindirince bir karmaşa yaşandı ama sonunda toparlandılar. Sonra sessizce o üç kişiye baktılar. Karşılarındaki kuvvetin zayıflığını algılamaları fazla uzun sürmedi. Ön aftaki iriyarı çavuş kılıcıyla onları gösterip başını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Üç bine karşı üç! Ha! Ha! Ha!" Adam gülmekten katılmıştı. "Ah, elimi kirletmeme değmez." Kılıcını kalkanına vurmaya başladı. Etrafindakiler de onu taklit ederek tehditkâr bir ritim tutturdular. Bu durumda ilerlemeye başladılar. Fenn de gerili yayının üstünden onları izliyordu. Tam adamlar hücumu geçerken gözünü ve yayını sakallı çavuştan ayırmadan, 'Ortadaki benim,' diye fısıldadı. "Sen de diğer taraftakini al."

Sidudu, "Zaten onu kestirmiştim gözüme," diye mırıldandı.

Fenn, "Şimdi," diye bağırdı ve okları aynı anda havalandı. Taita'nın başının üstünden geçti. Biri Jarrili çavuşun gözüne saplandı: adam arkaya doğru düşerken, ağır zırhıyla iki kişiyi daha devirmişti. Sidudu'nun oku ise onun yanındaki adamın ağzına isabet etmişti. Adamın ağzından iki diş fırladı ve ok gırtlığına saplandı. Arkadaki askerler öfkeyle haykırarak cesetlerin üstünden atlayıp Taita ile iki arkadaşına saldırdılar. İki taraf iç içe geçtiği için kızlar artık ok atmaya cesaret edemiyordu.

Ama yol çok dar olduğu için ancak üç Jarrili öne geçebilmişti. Taita eğilip ona saldıran adamın hamlesini savuşturdu ve kılıcını savurarak bacaklarını kesti. Adam düşerken de, göğüs lüğünün şeritlerinin arasından kılıcını kalbine sapladı. Hilto da hasmının hamlesini kılıcıyla karşılamış, karşı atağıyla da miğferinin altındaki boşluktan dalıp adamı öldürmüştü. Cesetlerin üstünden atlayan üç Jarrili daha saldırdı. Meren kendisine saldıranı bileğinden yakaladığı gibi uçurumdan aşağı fırlattı. Taita da hasmını kılıcıyla durdurup sol elinde tuttuğu hançeri kamına sapladı ve adamı geri itti. Meren başka birinin üstüne atılmış ve adam düşerken kafasına bir tekme atarak onu da uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Hilto başka bir Jarrilinin başına hamle yaparak bronz sorguçla birlikte adamın kafasını uçurdu. Çok güçlü bir darbe olduğu için kılıç saplanmış, kabzası Hilto'nun elinde kalmıştı.

Hilto, "Kılıç! Bana başka bir kılıç verin!" diye haykırdı. Ama geridekiler kılıcı yetiştiremeden başka birinin saldırısına uğradı. Hilto adamın suratına elindeki kabzayla saldırdı, ama adam başını eğerek hamleyi savuşturdu ve kılıcını Hilto'ya sapladı. Darbe yerini bulmuştu ama Hilto, adamı belinden kucaklayıp kendi arkadaşlarına doğru itti. Arkadan gelen Jarrili, Hilto'nun elinden

kurtulmaya çalışan adamı öldürdü. Fakat Hilto da ağır yaralanmıştı ve o gün artık savaşamayacaktı. Arkadaşları onu köprüye doğru çekerken yerini Nakonto aldı. İki elinde de kısa saplı birer mızrak vardı; ikisini birden öyle bir hız ve ustalıkla kullanıyordu ki, bronz kafalılar ancak dans eden bir ışık kümesi görebiliyordu. Üçlü, yolda ölmüş ve ölmek üzere olan Jarrililerden bir yığın bırakarak köprüye doğru geriliyordu. Adımlarını göçmen kafilesinin köprüyü geçiş hızına göre ayarlamaktaydılar.

Sonunda Fenn, "Herkes geçti!" diye haykırdı. Melodik sesi çarpışma seslerinin arasında rahatça fark ediliyordu. Taita geri dönüp bakmadan önce, son bir hamleyle karşısındaki adamın gırtlığını kesti. Köprü boştu.

"Baltalı adamlara işe başlamalarını söyle. Köprüyü uçursunlar!" diye bağırıp emrinin tekrarlandığını duyarken karşısındaki düşmana döndü. Başların üzerinden Soklosh'un beyaz tavuskuşu tüyünden sorgucunu görüyor ve adamlarına verdiği sert emirleri duyabiliyordu. Ama Jarrililer arkadaşlarının katledildiğini görmüşlerdi, ayaklarının altındaki zemin kandan vıcık vıcık olmuştu. Yola cesetler yığılmıştı ve hevesleri azalıyordu. Taita dönüp bir daha arkasına bakma fırsatı buldu. Baltaların sesini duyabiliyordu. Ancak, at üstündeki iki kız henüz köprüyü geçmemişlerdi. Bir de boşluğu doldurmak üzere bekleyen küçük grup vardı.

Taita onlara, "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Hepiniz geri gidin!" Adamları onları yalnız bırakmak istemedikleri için duraksadılar. "Size söylüyorum. Gidin! Burada artık bir şey yapamazsınız."

Meren de, "Geri!" diye kükredi. "Bize yer açın. Oraya geldiğimizde acele etmemiz gerekecek."

Kızlar atları çevirdiler ve köprünün tahtalarını tıkrıdarak karşıya geçmeye başladılar. Diğer adamlar da peşlerinden koşarak geçmişlerdi. Yüzleri Jarrililere dönük olan Nakonto, Meren ve Taita ağır ağır köprüye doğru çekilerek tam ortasında mevzi aldılar, iki yanlarında derin uçurum vardı. Ana direkler kesilirken balta sesleri yamaçlarda yankılanmaktaydı.

Düşmanlardan üçü köprüye saldırdı. Ayaklarının altındaki tahtalar titreşti. Kalkanlarını kaldırarak ortada duran üçlüye çarptılar. İki taraf da çarpışırken bir yandan da dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. İlk Jarri atağı geçiştirilince yerdeki kanlar yüzünden ayakları kayan, arkadaşlarının cesetlerine tırmanmaya çalışan ikinci grup onların yerini aldı. Diğerleri de arkalarından daracık köprüye üşüşüyordu. Kılıçlar çarpıştı. Adamlar yere düşüp köprüden uçuruma kaydı. Bu arada balta darbeleri tahtaları sarsıyor, haykırışlar balta sesleriyle birlikte yankılanıyordu.

Köprü aniden, pirelerini dökmeye çalışan bir köpek gibi sallandı. Bir tarafı kopmuş ve çarpılmıştı. Yirmi tane Janili çığıllıklar atarak boşluğa uçtu. Taita ile Meren dengelerini sağlamak için diz çökmüşlerdi. Sadece Nakonto ayakta duruyordu.

Fenn, "Buraya gel Taita!" diye haykırdı, yanındakiler de, "Gelin! Köprü gidiyor. Çabuk olun!" diye bağıırıyordu.

Taita, Meren'e, "Geriye!" diye kükredi ve Meren akrobat gibi koşmaya başladı. Nakonto'ya da, "Koş!" diye emretti, ama Shilluk'un gözünü kan bürümüştü. Gözleri düşmana dikilip kalmıştı ve Taita'yı duymamış gibiydi. Taita kılıcının tersiyle vurdu. "Geriye! Dövüş bitti!" Sonra kolundan yakalayıp sürüklemeye başladı.

Nakonto uykudan uyanmış gibi başını sallayıp Meren'in peşinden koşmaya başladı. Taita da birkaç metre arkalarından koşuyordu. Meren köprünün başına ulaştı ve taşların üstüne atladı, ama tam o anda ana halatta kırbaç şaklaması gibi bir çatırtı oldu. Köprü şöyle bir havalanıp sonra eskisinden daha dik bir açıyla aşağı sarkmıştı. Öbür uçta hâlâ tutunmaya çalışan Jarrililer tek tek aşağı döküldüler. Köprünün bir sonraki sarsıntısından hemen önce Nakonto da taşla atlamıştı.

Taita hâlâ şiddetle sarsılan köprünün üstündeydi. Kenara doğru kaydı ve kendini korumak için kılıcı bir tarafa fırlatıp yüzüstü yere yapıştı. Köprü tahtalarının arasındaki boşluklara parmaklarını

geçirerek sıkıca tutundu. Köprü bir daha sallandı ve yamacın yüzeyinden dimdik aşağı sarkmaya başladı. Taita'nın ayakları boşlukta sallanıyordu. Ayağını köprüye dayamaya çalıştı, ama sandaletleri tahtaların arasındaki boşluklara sığmıyordu. Kol gücüyle kendini yukarı çekti.

O sırada başının yakınına bir ok saplandı. Karşı yakadaki Jarrililer ok atmaya başlamıştı ve Taita'nın kendini savunacak hali yoktu. Ellerini kullanarak yukarı tırmanıyordu. Bir eliyle bir üst boşluğa tutunuyor, sonra diğer elini onun yanına getiriyordu. Köprü büküldüğü için her seferinde tutunacağı boşluk daralmaktaydı. Sonunda parmaklarını geçireceği bir yer kalmadı ve çaresiz bir şekilde havada asılı kaldı. O sırada gelen ok tuniğinin ucunu tahtaya mıhladı.

"Taita!" Bu Fenn'in sesiydi ve Taita yukarıya bakabilmek için boynunu uzattı. Kızın yüzü on adım ötedeydi. Kannüstü yere uzanmış aşağı bakıyordu. "Ah tatlı İsis, düştün sandım." Sesi titriyordu. "Biraz daha dayan." Geri çekildi. O sırada Taita'nın sol kulağına bir ok daha saplanmıştı.

"İşte, şuna tutun." Taita'nın yanına ucu ilmekli bir halat sarkmıştı. Bir eliyle ilmeği yakalayıp başından geçirdi ve koltukaltına kaydırıldı.

"Hazır mısınız?" Fenn'in gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Halatın diğer ucu Kasırğa'nın eyerine bağlı. Seni yukarı çekeceğiz." Başı yine gözden kayboldu. Halat yukarıdan çekilip gerginleşmişti. Taita yukarı doğru çıkarken ellerini, ayaklarını kullanarak asılı duran köprüden korunmaya çalışıyordu. Üzerine ok yağmaya devam ediyordu, ama Jarrililerin ağaca çıkmış leopara havlayan köpek sürüsü gibi ulumalarını duysa da, oklardan hiçbiri ona dokunmadı.

Nihayet zeminle aynı hizaya geldi ve Meren ile Nakonto'nun güçlü elleri tarafından kenara çekildi. Ayağa kalktı ve Fenn, Kasırğa'nın dizginlerini bırakıp ona koştu. Gözyaşları içinde Taita'ya sarıldı.

GÖÇMENLERİN KIYIYA İNİŞİ BÜTÜN gece devam etti ve şafağın ilk ışıklarıyla son kişi de Kitangule Nehri'nin kıyısına adımını attı. Tinat, onları tersane kapısında bekliyordu ve hemen Taita'nın yanına koştu. "Seni iyi gördüğüme sevindim Büyücü, ama dövüşü kaçırdığım için üzgünüm. Bayağı şiddetli geçmiş diye duydum. Jarrililerden ne haber?"

Taita, "Yola gözcüler bıraktım, yaklaştığını görünce bizi uyaracaklar," dedi. "Bu insanları hemen gemilere bindirmeliyiz." Önce atları yüklediler, sonra da kalan göçmenleri.

Sonuncusu gemiye binmeden, gözcüler dörtnala tersaneye daldılar. "Jarrililerin öncü birlikleri bir saate kadar burada olur."

Meren'le adamları iskeledeki son göçmenleri hızla gemilere bindirdiler. Bütün araçlar dolunca, kayıkçılar kürekle asıldı ve gemilerin pruvaları akıntıya doğru çevrildi. Fenn ile Sidudu, Hilto'nun tahtirevanını taşıyarak filonun son gemisine binmişlerdi. Kızaklarda yirmi tane gemi kaldığı için Taita birkaç adamla birlikte onları tahrip etmek üzere kıyıda kaldı. Adamlar yanan meşaleleri gemilere fırlattılar ve tahtalar tutuşunca hemen nehre ittiler. Tersanenin duvarında bekleyen gözcülerden de, düşman görüldü, işareti gelmişti.

Gemilere yetişmek için son bir telaş yaşandı. Taita ile Meren iki kızın endişeyle beklediği güverteye atladılar. Meren dümene geçti ve kürekçiler iskeleden ayrıldı. Öncü Jarri birlikleri dörtnala tersaneye daldıklarında, hâlâ ok menzilindeydiler. Adamlar atlarından inip kıyıda dizilerek ok yağdırmaya başladı, ama kimse yaralanmadı.

Meren gemiyi akıntıya kaptıracak şekilde dümeni çevirdi, böylece ilk dönemece hızla ulaşacaklardı. O uzun dümen yekesine abanırken dönüp arkalarındaki Jarri dağına baktılar. Belki Eos'un krallığından kurtuldukları için sevinmeleri gerekirdi, ama hepsi sessiz ve ciddiye.

Taita ile Fenn diğerlerinden uzakta ayakta duruyorlardı. Fenn sonunda sessizliği bozdu. Sadece Taita'nın duyabileceği kadar alçak sesle konuşuyordu. "Avımız başarısız oldu," dedi. "Kaçtık ama cadı kurtuldu ve Nil artık akmayacak."

"Henüz oyun bitmedi. Taşlar hâlâ masada," dedi Taita.

"Ne demek istediğini anlamadım lordum. Biz savaşı bırakıp Jarri'den kaçıyoruz ve cadıyı hayatta bıraktık. Mısır'a ve Firavun'a bu zavallı kaçaklarla, kendi sefil varlıklarımızdan başka götürecek bir şeyin yok. Mısır hâlâ kötü yazgısına mahkûm."

"Hayır, sadece bu dediklerini götürmüyorum. Eos'un bütün bilgeliği ve astral gücü de yanımda."

"Mısır kuraklıktan, kıtlıktan ölürse bunun Firavun'a ne yaran olacak?" "Belki cadının anılarını kullanarak onun büyülerini bozabilirim."

Fenn ümitle onun yüzüne bakarak, "Yoksa büyülerinin anahtarını buldun mu?" diye sordu.

"Bunu bilmiyorum. Ondan bir dağ ve bir okyanus dolusu bilgi ve tecrübe aldım. Zihnim, bilincim onlarla dolup taşı. Çok fazla kemiği olan bir köpek gibi, onların çoğunu gömmek zorundaydım. Belki bir kısmını bir daha bulamayacağım kadar derine gömmüşümdür. En iyi ihtimalle bile, hepsini ayıklamak sindirmek zaman alacak. Senin yardımına ihtiyacım var. Zihinlerimiz birbirine öyle uyumlu ki, ancak sen yardım edebilirsin bana bu görevde." Fenn, "Bu benim için onurdur Büyücü," demekle yetindi.

Jarrili atlılar birkaç fersah boyunca kıyıda onları izledi, ama bataklıklar ve sık ormanla karşılaşınca takibi bırakmak zorunda kaldı. Ay Dağları'ndan inen yağmurlarla şiddetlenen akıntı sayesinde, filo, düşmanı geride bırakmıştı.

Gece olmadan önce, baştaki gemiler, aylar önce nehir yukarı gelirken geçtikleri ivintilere ulaşmıştı. Şimdi beyaz sular onları küçük çağlayanlara fırlatıyor, iki kıyı köpüklerin arasında gözden kayboluyordu. Küçük Jarri birliğinin bulunduğu kıyıya savrulunca, garnizonun bomboş olduğunu gördüler ve askerlerin gelenin düşman filosu olduğunu anlar anlamaz ortadan aşağı uzatıyor ve

şefkatle ama acemi bir şekilde onu tutuyordu. Uykuya dalmadan önceki son uyuşuk sözleri genellikle Taita'nın kendisine değil, elinde tuttuğu parçasına söylenmiş oluyordu. "Merhaba benim tatlı adamcığım, seninle oynamayı seviyorum ama artık yatıp uyuan lazım, yoksa bütün gece bizi uyutmazsın."

Taita, onu deli gibi istiyordu. Yeni bulduğu erkekliği ile hasretini çekmekteydi, fakat birçok bakımdan o da Fenn kadar masum ve bilgisizdi. Tek kaybolduğunu anladılar. Barakalar bomboştu ama depolar silah ve malzemeler doluydu. Bulabildikleri her şeyi iki mavnaya yükleyip doğuya doğru yolarına devam ettiler. Gemilere bindikten sadece on gün sonra, Kitangule Nehri'ni ağzından muhteşem Nalubaale Gölü'nün maviliklerine açılmış ve kuzeye dönerek kıyı kıyı Tamafupa tepelerine doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Bu sefer yolculukları sakın geçiyordu. Taita, kendisi ve Fenn için güvertenin bir köşesinde, kürekçilerin hemen ötesinde sakın bir yer ayarlamıştı. Bir de yelken gererek mahremiyetlerini sağladı. Günlerinin çoğunluğunu orada el ele durarak geçirdiler. Göz göze otururken Taita sürekli Fenn deneyim' Bulüt Meri'ndeyken yaşadıklarıydı ve onlarda da be Tenmass dilinde bir şeyler fısıldıyordu. Zihninde toplanan yeni bilgileri aşk mcı olarak değil silah olarak da kullanmak zorunda kalırım, ancak bu dilde aktarabilirdi.

Taita konuşurken Fenn'in zihninin ve astral ruhunun ne kadar derinlere uzandığını net bir şekilde anlıyordu. Kız, ona neredeyse aldığı kadarını geri veriyor ve bu deneyim ikisini de güçlendirip zenginleştiriyordu. Ayrıca, bu yoğun ve sürekli zihinsel aktivite onları yormuyor, aksine can tutuyordu.

HER AKŞAM FILO GÜNEŞ batmadan önce demir atıyor ve büyük çoğunluk sadece demir nöbetçisini gemide bırakıp kıyıya iniyordu. Genellikle Taita ile Fenn de gün ışığının bu son saatlerini kıyıda ve ormanın kenarın da gezinerek kökler, bitkiler ve yabani meyveler toplayarak değerlendirilmekteydi. Akşam yemekleri ve gereken ilaçlar için yeterince malzemeleri yaşadıklarının, şimdi hissettiği acı tatlı duyguyla uzaktan yakından alakası yoktu ve bu duygu her geçen gün biraz daha keskinleşmekteydi Fenn, ona sokulup yatınca, o da aşkını göstermek için yanıp tutusu her ne kadar kadınlığın olsa da udulen Fenn en son eşiği aşmaya henüz hazır olmadığını, söylüyordu. Kendi kendini, önümüzde bir ya da belki birçok ömür var, diyerek aştırıyor ve kararlı bir şekilde uykuya dalıyordu.

KÜREKTEKİ ADAMLAR, KAYIP ÜLKELERİNİN aşkıyla küreklere asıldıkları toplayınca da, kampın geri kalanından uzak bir yere kurdukları barınağa dönüyorlardı. Bazı akşamlar, hazırladıkları yemeği paylaşmak üzere ren ile Sidudu'yu da davet ediyorlar, ama çoğu zaman baş başa kalıp gecenin ilerleyen vakitlerine kadar çalışmaya devam ediyorlardı.

Sonunda yataklarına uzanıp kareli postu üzerlerine çekince, Taita Fenn'i kollarının arasına alıyordu. Kız da ona iyice sokulup hiç farkına varmadan genç kalıyordu ve sonunda Tamafupa karşıdan görünmeye başlamıştı. Herkes küpeştere toplanmış korku içinde bakıyordu. Burası kötülüklerle dolu bir yerdin en cesur olanlar dahi ürküyordu. Burnu dönüp de Nil'in ağzını tıkayan Kızıl Taşlar'ı görünce Fenn, Taita'ya sokuldu ve onu rahatlatmak için elini tuttu. "Hâlâ burada. Efendisiyle birlikte devrilmiştir diye umuyordum."

Taita cevap vermedi. Onun yerine dümendeki Meren'e seslendi, "Körfezin başına doğru gidelim.

Beyaz kumsalda kamp kurdular. O gece herhangi bir kutlama olmadı. Herkes gergin ve kuşkuluydu. Yola devam etmek için ne Nil vardı, ne de herkesi Mısır'a götürecekt kadar at.

Sabah olunca Taita gemilerin kumsala çekilmesini ve sökölmesini emretti. Kimse böyle bir şey beklemiyordu ve Meren bile ona kuşkuyla bakıyordu, fakat yine de emirlerini sorgulamaya kalkışan olmadı. Eşyalar ve teçhizat indirilince, tespit pimleri yivlerinden çıkartıldı ve gövdeler parçalarına ayrıldı.

"Herkesi, her şeyi, tekneleri, yükleri, insanları bacağı olmayan şaman Kalulu'nun yaşadığı burundaki yamaca taşıyın."

Meren şaşkın bir şekilde, "Ama orası nehirden yüksekte," diye hatırlattı.

Taita esrarengiz bir ifadeyle ona bakınca, ayağını yere sürüp ne yapacağını bilemez bir halde durdu. Taita sonunda, "Büyük gölden de yüksekte," dedi. "Bu önemli mi Büyücü?" "Olabilir."

"Hemen işe koyulayım."

Her şeyi yukarı taşımak tam altı gün sürdü. Nihayet gemilerin son parçaları da Kalulu'nun köyünün kararmış harabeleriyle çevrili meydana yığıldığında Taita dinlenmelerine izin verdi. Fenn'le ikisi kendi barınaklarını ileride yamaçta, Nil'in kurumuş yatağına ve ağzını tıkayan devasa kayaya bakan bir yerde yapmışlardı. Şafakta, sazlardan örölü tentenin altında oturup gökyüzündeki bulutları yansıtan muazzam mavi gölü seyrettiler. Baraj ve üstündeki yamaçta kurulmuş olan küçük Eos tapınağı olduğu gibi karşılarında ydı.

Üçüncü günün sabahı Taita, "Fenn artık hazırız," dedi. "Güçlerimizi topladık. Sadece dolunayı beklememiz gerekiyor." "Bugünden itibaren dolunaya dört gün var."

"O zamandan önce cadiya karşı yapabileceğimiz son bir girişim daha var."

"Kararın her ne ise ben hazırım Büyücü."

"Eos etrafına astral bir barikat kurmuştu."

"Onun inindeyken seninle bu yüzden konuşamamıştık."

"Savunmasını son kez sınamak istiyorum. Tabii ki tehlikeli olacak, ama ikimiz güçlerimizi birleştirip kalkanını delebilir ve gizli yerine göz atabiliriz." Yeniden göl kıyısına indiler. Giysilerini yıkayıp berrak suda banyo yaptılar. Bu törensel bir temizlikti, kötölük pislikte yuvalanırdı. Çıplak bedenleri güneşin altında kururken Taita, Fenn'in saçını taradı ve ıslak buklelerini ördü. Fenn de aynısını onun yeni sakalına yaptı. Dişlerini yeşil sürgünlerle ovup kampa götürmek üzere kokulu yapraklar topladılar. Barınaklarına ulaşınca, Fenn ateşin içindeki közleri üst üste yığı ve Taita topladıkları yaprakları serpiştirdi. Sonra el ele bağdaş kurup oturdular ve ferahlatıcı, uyarıcı dumanı kokladılar.

İlk kez birlikte astral bir yolculuk yapmayı deneyeceklerdi, ama her şey yolunda gitti. Ruhları birleşerek gölün üstünde yükseldi ve ormanların üstünden batıya doğru kaydı. Jarri ülkesini yoğun bir

bulutla kaplı buldular; sadece Ay Dağları'nın zirveleri görünüyordu ve karlı zirveler yalın bir ışıkla parlamaktaydı. Bulut Bahçeleri'nin gizli vadisi onların buzlu kucağında yuvalanıyordu. Taita ve Fenn, cadının kalesine doğru süzıldüler ama alçaldıkça, sanki fosseptik çukurunda yüzüyorlarmış gibi hava bulanık ve ezici bir hal alıyordu. Yoğunluğu ve ağırlığı girişlerini engelliyordu. İkiisi tek ruh halinde birleşmiş olarak bu yorucu ortamı aşmaya çalıştılar. Yoğun bir tinsel çabadan sonra, cadının inindeki yeşil salona doğru inmeyi başardılar.

Eos'un devasa kozası Taita'nın son gördüğü yerde duruyordu, ama koruyucu kabuğun oluşumu tamamlanmıştı, yeşildi ve elmas gibi parlamaktaydı. Taita amacına erişmişti. Fenn'i, Eos'u sadece gölgeli tezahürler olarak değil gerçek haliyle de görsün diye getirmişti. Artık zamanı gelince bütün güçlerini birleştirip onun üzerinde yoğunlaştırabileceklerdi.

Bulut Bahçeleri'nden geri çekilip dağları, ormanları ve gölü aşarak bedenlerine döndüler. Taita, Fenn'in ellerini bırakmamıştı. Kız yeniden canlanınca İç Göz'üyle ona baktı. Aurası ocakta kızdırılmış metal gibi korku ve öfkeyle yanmaktaydı.

"O şey!" diyerek Taita'ya yapıştı. "Ah Taita düşünebileceğimden de korkunçtu. Sanki o kabuğun içinde evrenin tüm kötülükleri, tüm melanetleri toplanmıştı." Yüzü bembeyaz kesilmiş, teni soğumuştur.

Taita, "Düşmanını gördün. Artık kendini güçlendirmelisin aşkım," dedi. "Bütün cesaretini ve gücünü toplaman gerekiyor." Kıza sımsıkı sarıldı. "Yanımda olmana ihtiyacım var. Sen olmadan onu yenemem." Fenn'in suratı kararlılıkla sertleşti. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Taita."

"Bunu bir an bile düşünmedim zaten." Sonraki birkaç gün boyunca, Taita bütün gizli sanatlarını Fenn'in Eos'un görüntüsüyle sarsılan ruhani güçlerini desteklemekle harcadı.

"Yarın gece dolunay olacak, yani ay döngüsünün en uğurlu hali. Biz hazırız, vakit de geldi." Fakat Taita o sabah şafak vakti Fenn'in hıçkırıklarıyla uyandı. Kızın yüzünü okşarken, kulağına, "Uyan sevgilim. Sadece rüyaydı," dedi. "Ben burada, yanıdayım."

"Sarıl bana Taita. Kötü bir rüya gördüm. Eos büyüyle beni bulmuştu. Hançerini karnıma sapladı. Hançer aynı zamanda kızdırılmıştı." İnledi. "Acısını hâlâ hissedebiliyorum. Rüya değildi. Gerçektir. Yaralandım ve çok acı çekiyorum."

Taita'nın yüreği ağzına gelmişti. "Kamına bir bakayım." Kızı yavaşça yatırıp örtüyü dizine kadar çekti ve elini düz, beyaz karnına koydu.

Kız, "Ağrı bir şey değil Taita," diye fısıldadı. "Kadının açtığı yara kanıyor."

"Kanıyor mu? Yara nerede?"

"Burada!" Fenn bacaklarını açıp elini aşağı kaydırıldı. "Kan bacaklarımdan arasındaki yarıktan akıyor."

"Daha önce olmadı bu... yani bu yaşına kadar?"

"Hiç olmadı," dedi Fenn. "İlk kez başıma geliyor."

"Ah canım benim." Kızı kollarına aldı. "Bu zannettiğin şey değil. Eos'tan gelmiyor. Bu, Doğru'luk tanrılarından gelen bir armağan ve kutsama. İmbali niye anlatmamış bilmiyorum ama artık tam bir kadın oldun." "Anlamıyorum Taita." Hâlâ korku içindeydi. "Bu senin ay dönemin, kadınlığının gururlu sembolü."

Taita yaşadıkları güçlüklerin, çektiği sıkıntıların onun doğal gelişimini geciktirdiğini tahmin ediyordu. "Ama sancı niye var?"

"Sancı kadının bir parçası. Kendisi acı içinde doğar ve günü gelince o da acı içinde doğurur. Bu hep böyle olmuştur."

"Peki niye şimdi oldu bu? Tam senin bana ihtiyacın varken?"

"Fenn, kadınlığı sevinçle karşılamaksın. Tanrılar seni donattı. Bir bakirenin ilk ay dönemi doğanın en güçlü tılsımıdır. Ne cadı ne de Yalan'ın yandaşları bugün sana karşı duramaz." Yataktan kalktılar

ve Taita, ona keten bir bezi nasıl katlayıp arasına kurutulmuş bitkiler koyarak akıntının olduğu yere yerleştireceğini gösterdi. Tekrar yıkandılar ve göl suyundan biraz içtiler ama bir şey yemediler.

"Erkek aslanla dişisi aç karnına daha iyi avlanır," dedi Taita. Barınaklarından çıkıp ana kampa doğru yürüdüler. Gergin bir sessizlik içindeki insanlar, onların geçişini seyretti. Tavırlarında ve görünüşlerinde, kaderlerini değiştirecek bir iş yapmak üzere olduklarını belli eden bir hal vardı.

Sadece Meren yanlarına geldi. "Yardıмым gerekiyor mu Büyücü?" "İyi kalpli Meren, her zaman sadıksın ama bu kez senin gelemeyeceğin bir yere gidiyoruz." Meren, Taita'nın önünde diz çöktü. "O zaman yalvarırım beni dualarınla kutsa."

Taita elini onun başına koydu. "Tanrılar her zaman seninle olsun." Sonra Fenn ile ikisi kamptan ayrılıp yamaçtan göle doğru inmeye başladılar. Hava boğucu ve durgundu, yeryüzü sessizliğe bürünmüştü. Hiçbir hayvanın sesi çıkmıyor, kuşlar uçmuyordu. Gökyüzü parlak, can acıtıcı bir mavilikteydi, sadece gölün üzerinde minik bir bulut asılı kalmıştı. Taita bakarken bulut şekil değiştirip kedi pençesine dönüştü.

"Cadı kozasının içindeyken bile onun için yarattığımız tehlikenin farkında ve üstümüze geliyor," dedi Fenn'e yavaşça. Fenn, ona iyice sokuldu ve sonunda yamacın başına ulaştılar. Durup bebek Nil'i doğduğu yerde boğan Kızıl Taşlar'a baktılar.

Fenn yüksek sesle, "Acaba bu büyüklükte bir şeyi yerinden oynatacak insan veya doğa gücü var mıdır?" diye sordu.

"Burası Yalan'ın gücüyle yapıldı. Belki Doğru'nun gücüyle yıkılır." İkisi birden dönüp Eos tapınağına baktılar.

Taita, "Hazır mısınız?" diye sorunca Fenn başını salladı. "O zaman gidip Tapınağında yüzleşelim Eos'la."

"Oraya girersek ne olur Büyücü?"

"Bunu ben de bilmiyorum. En kötüsünü bekleyip ona göre hazırlanmalıyız." Taita durup göle bir daha baktı. Yüzeyi düzgün ve cam gibiydi. Kedi pençesi şeklindeki bulut hâlâ yükseklerde duruyordu. El ele tutuşarak, damı kubbe şeklindeki tapınağa giden taş döşeli yolda ilerlediler. O anda hafif bir rüzgâr çıktı. Yanaklarında rüzgârın ölü eli gibi soğuk parmaklarını hissettiler. Rüzgâr, gölün cilalı yüzeyini de kırıştırdıktan sonra başladığı gibi kesildi. Yukarı doğru yürümeye devam ettiler. Yan yola gelmeden rüzgâr bir daha esti. Hafifçe ıslık çalarak küçük bulutu ufukta dağıttı ve gölün yüzeyinde karanlık lekeler oluşturdu.

Rüzgârın sesi giderek keskinleşti. Sonra bütün gücüyle onlara saldırdı. Uluyarak giysilerini parçaladı ve Taita'nın sakalını dövdü. Birbirlerine sarılarak rüzgâra karşı dayanmaya çalıştılar. Gölün yüzeyinde dalgalar oynaşyordu. Kıyı boyunca dizili ağaçlar yerlere yatıyor, dallan çatırdıyordu. Bin bir güçle tapınağın çift kanatlı kapısına kadar tırmandılar. Kanatlardan biri menteşelerinden sarkmış, diğeri ise küt küt çarpıyordu. Rüzgâr aniden uluyarak ikisini de kaptığı gibi öyle bir kapattı ki, duvarlardaki badanalar çatlayıp döküldü.

Taita elini boynuna götürüp altın zincirin ucundaki Lostris Tılsımı'nı kavradı. Fenn de Taita Tılsımı'na sarılmıştı. Sonra Taita boştaki eliyle kesesine uzanıp Eos'un kalın saç buklesini çıkardı. Elinde sıkıca tuttu ve yer öyle bir sarsılmaya başladı ki, kapalı kanatlardan biri yerinden fırlayıp önlerine düştü. Kapının üstünden atlayıp tapınağın yuvarlak, sütunlu girişine ulaştılar. İçerideki hava ağır ve kötülük doluydu. İçinde yürümeye çalışmak derin bir bataklığa gömülmek gibiydi. Taita, Fenn'i kolundan tuttu ve geçitten geçirip tapınağın diğer tarafına götürdü. Nihayet çiçek biçimindeki kapıya gelmişlerdi. Kapının pervazlarına cilalı fildişi, malakit ve kaplan gözü rengi taşlar döşenmişti. Timsah derisinden yapılmış kapı kapalıydı. Taita tam ortasına Eos'un saçıyla vurdu. Kapı ağır ağır, gıcırtyla açıldı. İçerisinin görkeminde bir eksilme yoktu, büyük beş uçlu yıldızda bulunan

amblemli mermer ve yarı değerli taşlarla alev alev yanmaktaydı. Fakat gözleri ister istemez ortadaki fildişi kakmaya takılmıştı. Çatıdaki delikten vuran güneş ışığı ağır ağır ama kararlı bir şekilde yıldızın kalbine doğru ilerliyordu. Yakında öğle olacaktı.

Dışarıda rüzgâr uluyarak duvarları dövüyor, çatıdaki kiremitleri, sazları sarsıyordu. Taita ile Fenn oldukları yere mihlanmış güneş ışığını izlemekteydiler. Huzme fildişi yuvarlağa girince Yalan'ın gücü zirveye ulaşmış olacaktı.

Çatıdaki delikten buz gibi bir esinti girdi. Bir kobra gibi tıslayarak etraflarındaki havayı yarasa ve akbaba kanatları gibi çırpıştırdı. Güneş huzmesi fildişi halkaya değmişti. İçeriye kör edici beyaz bir ışık doldu ama ikisi de ne irkildi ne de gözünü kapadı. Fildişi diskin ortasında beliren Eos'un ruhani işaretine odaklanmışlardı. Cadının iğrenç kokusu odaya dolarken Taita bir adım geri çekildi ve saç buklesini havaya kaldırdı.

"Tashkalon!" diye bağırarak saçı fildişi halkaya fırlattı. "Ascartow! Silondela!" Eos'un güç sözlerini ona karşı kullanıyordu. Rüzgâr aniden kesildi ve tapınağa buz gibi bir sessizlik hâkim oldu.

Fenn de Taita'nın yanına çekilip tuniğinin uçunu kaldırdı. Sonra bacaklarının arasındaki bezi yırtıp Eos'un saçının üstüne attı. Tatlı, berrak bir sesle o da "Tashkalon! Ascartow! Silondela!" diye tekrarladı. Tapınak temellerinden sarsıldı ve yeryüzünden derin bir gümbürtü koptu. Karşı duvarlardan biri dışa doğru bükülüp bir yığın moloz halinde çöktü. Arkalarında da çatı kirişlerinden biri kırılmış ve çürümüş sazları da beraberinde indirerek revağın ortasına düşmüştü.

Gök gürültüsünü andıran bir gürültüyle tapınağın zemini yarıldı. Beş uçlu yıldızın tam ortasından geçen derin çatlak fildişi diski parçalayıp Taita ile Fenn'i ayırarak ortalarından geçti. Açılan yarığın dibini görünmüyordu. Yeryüzünün dibine kadar iniyormuş gibiydi.

Fenn, "Taita!" diye feryat etti. Ayrılmışlardı ve kız, ondan aldığı gücün mum gibi eriyip gittiğini hissedebiliyordu. Açılan yangın kenarında yalpaladı ve bir anda aşağıya doğru oburca çekildi.

"Taita düşüyorum. Kurtar beni!" Kollarını havada döndürüp yay gibi geriye bükülen sırtını dikleştirmeye çalışarak mücadele etmeye çalıştı.

Taita aralarında oluşturdukları astral güçleri tam olarak fark etmemişti ve koşarak yarığın üstünden atlayıp son anda Fenn'i düşmekten kurtardı. Kızı kucağına aldığı gibi çiçek biçimindeki kapıya koştu. Fenn'i göğsüne sıkıca bastırarak Eos'un ondan almış olduğu gücü yeniliyordu. İç mabetten çıkıp tapınağın dış kapısına doğru koşmaya başladı. O arada, çatı kirişlerinden biri yerinden fırlayarak tam önlerine düştü. Taita, onun da üzerinden atlayıp koşmaya devam etti. Bir kasırga sırasında küçük bir geminin güvertesindeymiş gibiydi. Dörtbir yanında derin çatlaklar açılıyordu. Taita üzerlerinden atlayarak yoluna devam etmekteydi. Yer yerinden oynamıştı. Dış duvarlardan biri daha fazla gürültüyle yıkıldı ama Taita molozları da aşarak açık havaya çıkmayı başardı.

Elementlerin ezeli kaosu daha dinmemişti. İnip kalkan yeryüzü üzerinde dengesini sağlamaya çalışan Taita derin bir şaşkınlıkla gölün gitmiş olduğunu fark etti. O berrak mavi suların yerinde şimdi muazzam bir kuru havza vardı, balık sürüleri çırpınıyor, timsahlar debeleniyor ve hantal hipopotamlar çamurda basacak yer bulmaya çalışıyordu. Kızıl taşın engel çırılçıplak kalmıştı ve büyüklüğü inanılmazdı.

Çalkantı aniden kesildi ve yerini garip bir durgunluk aldı. Bütün yaratıklar donup kalmış gibiydi. Ne bir ses ne bir hareket vardı. Taita, Fenn'i yavaşça yere bıraktı ama boş göle bakmakta olan Fenn ondan ayrılmadı. Kurumuş dudaklarının arasından, "Dünyaya neler oluyor?" diye soludu.

"Ezeli güçlerin dünyayı paylaşma girişimiyle oluşan bir deprem." "Hathor ve İsis'e şükürler olsun ki geçti."

"Daha bitmedi. Onlar sadece öncü şoklardı. Bütün güç ortaya çıkana kadar yaşanan bir sükûnet devresi bu." "Gölün sularına ne oldu?"

Taita, "Yerkabuğunun hareketiyle emilip gitti," dedikten sonra elini kaldırdı. "Dinle!" Güçlü bir rüzgâra benzeyen bir hışırtı duyuluyordu. "Sular geri geliyor!" Boş havzayı gösterdi.

Ufukta, krem rengi köpüklerle bezeli mavi bir su dağı, ezici bir heybetle karaya doğru ilerlemekteydi. Dıştaki adaları silip süpürerek gelen dev dalga, kıyıya çarptıkça kükreyerek göklere çıkıyordu. Daha birkaç fersah ötede olmasına rağmen zirvesi şu anda buldukları yamacın tepesini aşmış gibiydi.

Fenn, "Bizi de alıp götüreceksin! Sürükleneceğiz! Kaçmamız gerek!" diye haykırdı. Taita, "Kaçacak yerimiz yok," dedi. "Yanımda sıkı dur."

Fenn, onun etraflarına koruyucu bir büyü yapmakta olduğunu hissetti ve hemen kendi psişik güçlerini de onunkilere kattı.

Yeryüzü yeni bir sarsıntıyla yerinden oynadı, o kadar şiddetliydi ki ikisi de dizüstü düşmüşlerdi, ama birbirlerine tutundular ve yaklaşan dalgaya baktılar. Sanki gökler yarılmış gibi kulakları sağır eden bir gürültü vardı.

Kızıl Taşlar'da temelinden tepesine kadar sarsılıyordu. Bütün yüzeyi derin çatlaklarla örülmüştü. Devasa dalga kayanın tepesinde yükseldi ve bütün gücüyle, köpük köpüğe üzerine bindirdi. Kaya görünmez olmuştu. Sonra bir gümbürtüyle paramparça oldu ve kızıl taş parçaları boş Nil yatağına doğru çekilen dalgayla birlikte sürüklendi. Koca koca taşlar, kum zerrecikleri gibi nehir yatağına yayılmıştı. Göl sulan, gürleyerek açılan gediğe doluyordu. Nehir yatağı bu hacimdeki suyu kaldıracak kadar derin ve geniş olmadığı için sular kıyılardan taşıp iki yakadaki ağaçların üst dallarına kadar çıkmıştı. Suyun köküyle birlikte yerinden söktüğü ağaçlar, akıntıya kapılmış odun parçaları gibi sürüklenmekteydi. Yükselen su zerrecikleri, nehrin üstünde olağanüstü güzellikte gökkuşakları oluşturuyordu.

Geri çekilen dalga, buldukları yamaca doğru gelmekteydi. Onları da önüne katıp götürecekmış gibi görünüyordu, ama oraya varmadan gücü azaldı. Gücünün kalanıyla tapınağın parçalanmış duvarları etrafında döndü ve çekilmeden önce Fenn ile Taita'nın dizlerine kadar ulaştı. Kolkola girip birbirlerine tutundular. Sulan onları da sürükledi, ama ikisi bir olup göle kadar sürüklenmek için direndiler.

Yavaş yavaş bütün elementler eski sükûnetine kavuştu, yer sarsıntıları kesildi ve gölün suları duruldu. Şimdi sadece Nil Nehri kuzeydeki Mısır'a doğru güçlü bir şekilde akıp gitmekteydi.

Fenn, "Nehir yeniden doğdu," diye fısıldadı. "Tıpkı senin gibi Büyücü. Nil yenilendi ve tekrar gençleşti."

Muhteşem güzelliklerden hiç bıkmayacakmış gibiydiler. Saatlerce orada durup huşu içinde etrafları seyrettiler. Sonra Fenn bir dürtüyle kollarını açıp batıya doğru baktı. O kadar şiddetli dönmüştü ki, Taita korktu. "Ne oldu Fenn?"

Kız, "Bak!" diye heyecanla haykırdı. "Jarri ülkesi yanıyor!" Ufuktan koca koca, gri, ürkütücü duman bulutları yükseliyor, güneşin hizasına kadar çıkıp bütün yeryüzünü kasvetli bir gölgeye boğuyordu. "Nedir bu Taita? Cadının krallığında neler oluyor?"

Taita, "Tahmin yürütebilecek durumda değilim," diye itiraf etti. "İnanılmayacak kadar büyük bir şey, tahminde bulunmak imkânsız."

"Bir kez daha Jarri ülkesinin üstüne gidemez miyiz, belki bu facianın sebebini ve sonuçlarını öğrenebiliriz?"

"Hemen gitmeliyiz, hadi hazırlanalım." Kükreyen nehre doğru oturup el ele tutuştular ve ruhları aynı anda yükseldi. Duman bulutuna ve altında yayılan topraklara doğru süzüldüler.

Aşağı bakınca ülkenin harap olduğunu gördüler; köyler alev alev yanıyor, tarlalar zehirli duman ve küllerin altında yok oluyordu. Saçları, giysileri tutuşmuş insanların koştuğunu gördüler. Kadınların,

çocukların feryatları içinde bağırdığını duydular. Ay Dağları'na yaklaşıncaya, zirvelerin havaya uçmuş olduğunu anladılar. Kraterlerinden aşağı kızgın lav nehirleri akıyordu. Nehirlerden biri oligarşların kalesini de kaplamış ve yakıp kül etmişti.

Bütün bu yıkımın ortasında, sadece Bulut Bahçeleri el değmemiş olarak duruyordu. Ama sonra, krateri çevreleyen zirvelerin de yükselip sarsıldığını gördüler. Onlar izlerken, başka bir volkanik patlama dağın yarısını havaya uçurdu. Dev gibi kayalar gökyüzüne püskürdü. Bulut Bahçeleri de yerle bir olmuştu. Daha önce gelip baktıkları kraterden de lavlar fişkırmaya başladı. "Cadı? O ne oldu?"

Taita, Fenn'i de alıp kıyametin ortasına daldı. Astral özleri, fiziksel bedenlerini anında kavurup küle çevirecek müthiş ısılarla dayanıklıydı. Eos'un inine doğru süzöldüler ve kozanın bulunduğu salona geldiler. Yeşil malakit duvarlar çoktan kora dönüşmüştü, sıcak yüzünden seramikler yerinden fırlayıp parçalanıyordu.

Kozanın kabuğundan da dumanlar yükselmekteydi. Parlak yüzeyi kararıp çatlamaya başlamıştı. Yavaşça dönüp debelendi ve aniden açıldı. İçinden fokur fokur kaynayan sarı, yapışkanimsi bir sıvı aktı. Koku dayanılır gibi değildi. Sonra koza alevler içinde kaldı ve kül oldu. İğrenç sıvının son kalıntıları da parlak malakitlerin üzerinde kara bir leke bırakarak buhar olmuştu. Mağaranın tavanı patlayarak açıldı ve kaynar lavlar çatlaklardan süzülerek cadının salonunu işgal etmeye başladı.

Taita ile Fenn geri çekilip dağlara doğru yükseldiler. Aşağıda, yıkım bitmişti. Jarri kül ve lavların altında kaybolmuştu. Sonunda fiziksel bedenlerine döndüklerinde, gördüklerinden ve yaşadıklarından o kadar etkilenmiş durumdaydılar ki, bir süre ne konuşabildiler ne de yerlerinden kımlıdılar. El ele, göz göze oturdular. Sonra Fenn'in gözlerine yaşlar doldu ve sessizce ağlamaya başladı.

Taita, onu yatıştırmaya çalışarak, "Bitti artık," dedi. Fenn, "Eos ölmüş müdür?" diye sordu. "Ne olur bunun bir göz yanığı olmadığını söyle. Lütfen Taita gördüklerimizin gerçek olduğunu söyle."

"Gerçektir. Onu öldürebilecek bir tek şey vardı o da oldu: doğduğu gibi, volkanın alevleriyle yok oldu." Fenn, kendini Taita'nın kucağına attı, Taita da ona sarıldı. Tehlike geçtiği için kızın gücü de kalmamıştı. Tekrar ürkmüş bir çocuk haline gelmişti. Günün geri kalanını yemyeşil Nil'i seyrederek geçirdiler. Sonra, yükselen toz ve duman bulutlarının ardında güneş battı ve Taita ayağa kalkıp Fenn'i de kucağına alarak köye doğru yürümeye başladı.

İnsanlar geldiklerini görmüş ve onlara doğru koşmaya başlamışlardı, çocuklar heyecanla çığlıklar atıyor, kadınlar sevinçle bağıryorlardı. Yanlarına ilk gelen Meren oldu. Taita, Fenn'i yere bırakıp dostuna kollarını açtı. Meren elli adım uzaktan, "Büyücü!" diye bağırdı. "Size bir şey oldu diye çok korktuk. Ama sana daha çok güvenmeliydim. Büyülerinin her şeyi önleyeceğini bilmeliydim. Nil yeniden akıyor!" Taita'yi sevinçle kucakladı. "Nil'e ve anayurdumuza yeniden hayat verdin!" Diğer koluyla da Fenn'e sarıldı. "İkinizin yarattığı mucizenin boyutlarını hiçbir zaman kavrayamayacağız, ama Mısırlılar kuşaklar boyu size minnettar kalacak." Sonra bayram sevinci içindeki kalabalık çevrelerini sardı. Şarkılar, kahkahalar, danslar ve sevinç gösterileri bütün gece sürdü.

NİL'İN YENİDEN KENDİ SINIRLARI içinde akar hale gelmesi haftalar sürdü. O zaman bile, dibindeki koca koca kıvrıl kayaları un ufak edebilecek bir şiddette, köpüre köpüre akmaya devam etti. Yine de Taita gemilerin kıyıya indirilip yeniden monte edilmesini emretti.

Meren, "Bunları tepeye taşımaysaydık her şeyimizi yitirecektik," diye itiraf etti. "O vakit seninle tartıştığım için beni bağışlamayı ve anlayış göstermeni diliyorum Büyücü."

Taita, "Elbette," diye gülümsedi. "Ne de olsa yıllardır bu hallerine alışığım."

Tekneler kıyıda yeniden monte edilince, Kalulu'nun harap köyünden ayrılıp sahildeki ağaçlıklı bölgede kamp kurdular. Burada, Nil'in güvenle seyir yapılacak kadar yatışmasını beklediler. Kamptaki bayram havası devam ediyordu. Jarri ordusundan ve Eos'un uğursuz güçlerinden kurtulmuş olma duygusu herkes için bir sevinç ve neşe kaynağıydı. Yakında, onca sevdikleri ve özledikleri ülkelerine doğru uzun yolculuklarının son ayağına başlayacak olmak da bu duyguları artırıyordu.

Nalubaale Gölü'nde yaşayan devasa bir dişi hipopotam, Nil'in yeniden açılan ağzına çok yaklaşmış ve akıntıya kapılmıştı. Muazzam gücü bile, hayvanı anaforlara kapılıp sürüklenmekten kurtaramamıştı. Kayalara çarpa çarpa her tarafı parçalanmıştı. Ölümçül yaralarıyla kendini kampın hemen aşağısında kıyıya attı. Mızraklı ve baltalı elli adam hipopotamın üstüne atıldı ve zaten ölmek üzere olan hayvan fazla direnemedi. Hemen olduğu yerde derisini yüzüp parçaladılar.

O gece nefis karın yağlarına sarılmış taze etler elli ayrı ateşte kızartıldı ve insanlar yine bütün gece bayram edip eğlendi. Tıka basa doydukları halde, tuzlayıp tütsüleyecek bir sürü et artmıştı ve bu onlara birkaç hafta yeterdi. Bütün bunlara ek olarak, nehir kükreyen sulara yolunu şaşırmış yayınbalıklarıyla doluydu, bazıları yetişkin bir insan kilosunda olan balıklar kıyıda kolayca yakalanabiliyordu.

Jarri karargâhından aldıkları karabuğday epeyce fazla olduğundan, Taita bir kısmının bira yapmak üzere mayalanmasına izin vermişti. Nehir, küreklere asılmalarına izin verecek duruma geldiğinde hepsi güçlü, dinlenmiş ve yolculuğa yeniden başlamaya hevesliydi.

Nil, artık Jarri'ye gelirken gördükleri o iç bunaltıcı cılız su akıntısı değildi. Her büklüm, her sıgılık, her kayalık sürprizlerle doluydu ve Taita geceleri seyir yapma riskini göze alamıyordu. Akşam olunca kıyıya yanaşıp sahildeki çalılarla çevirdikleri bir kamp kuruyorlardı. Daracık güvertelerde gün boyu sıkışan atlar, gece yarısına dek otlaklara salınıyordu. Meren bir grup adamla ava çıkıp ne bulabilirse getiriyordu. Hava kararır kararmaz adamlar ve insanlar çalıların arkasındaki güvenli sığınaklarına çekiliyorlardı; atların ve taze av etlerinin kokusunu alan aslanlar, leoparlar çalılarının etrafında dolanıp kükrüyordu.

Çok insan ve hayvan olduğu için barınak sıkışık oluyordu. Ama onlara duyulan saygı ve sevgi yüzünden, her zaman Taita ile Fenn için küçük ama özel bir köşe ayrılmaktaydı. Cennetlerinde baş başa kalınca konu her zaman vatanları oluyordu. Daha önceki yaşamında Aşağı ve Yukarı Krallık'ın çifte tacını taşımış olmasına rağmen, bugünkü Fenn'in Mısır hakkında yegâne bilgisi Taita'dan duyduklarından ibaretti. Ülke, halk, din, sanat ve âdetler konusunda tüm ayrıntıları bilmek istiyordu. Özellikle de, çok uzun zaman önce doğurduğu çocukları ve şimdi ülkeyi yöneten torunlarını merak ediyordu. "Bana Firavun Nefer Seti'yi anlatsana."

"Bilinecek her şeyi biliyorsun ya zaten."

"Olsun, bir daha anlat. Onunla yüz yüze geleceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum. Sence büyükannesi olduğumu hemen anlar mı?"

Taka, "Anlasa şaşarım. Yarı yaşından bile küçüksün, üstelik o kadar genç ve güzelsin ki sana âşık bile olabilir," diye dalga geçti.

Fenn ise büyük bir ciddiyetle, "Böyle bir şey asla olamaz," diye cevap verdi. "Birincisi enest olur, ikincisi, ben sana aidim." "Öyle misin Fenn? Sahiden benim misin?"

Fenn'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bir büyücü ve âlim olarak, bazen çok kalın kafalı oluyorsun Taita. Tabii ki sana aidim. Sana diğer hayatımda söz verdim. Kendin söyledin ya." Taita konuyu değiştirdi.

"Ensesti nereden biliyorsun? Kim öğretti sana?"

"İmbali. O bana, senin anlatmadığın şeyleri anlatır."

"Peki bu konuda ne dedi?"

Fenn tarafsız bir tavırla, "Kan bağıyla bağlı insanlar cima yaparsa ensest olurmuş," dedi.

Bu lafi onun ağzından duyan Taita'nın nefesi kesilmişti. Çekinerek "Cıma mı?" dedi. "O ne demek?"

Fenn sıkılmış bir havada, "Sen ne olduğunu biliyorsun ya Taita," dedi. "Biz seninle hep cima yapmıyor muyuz?"

Taita yine soluğu kesilmişti. "Nasıl yapıyoruz bunu?"

"Pekâlâ da biliyorsun. El ele tutuşup birbirimizi öpüyoruz. İnsanlar böyle cima eder." Taita tuttuğu soluğu bıraktı ama Fenn, onun bir şeyler sakladığını anlamıştı. "Ne yani, öyle değil mi?" "Sanırım öyle, yani en azından bir kısmı."

Bu kez Fenn'in kuşkuları iyice arttı ve gecenin geri kalanında alışılmadık bir biçimde suskunlaştı. Taita, onun kolayca vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Ertesi gece, geliş yolundan anımsadıkları bir şelalenin yukarısında kamp kurdular. O zamanlar nehir neredeyse kupkuruydu, ama şimdi ormandaki yüksek ağaçlarda suların geldiği yeri gösteren işaretler vardı. Kıyıda kalanlar kampın etrafını çevirmek için çalı keserken Taita ile Fenn, Kasırğa ile Duman Yeli'ne atlayıp hayvanların kıyıya inmek için kullandıkları bir patikayı tırmanmaya başladılar, yerde bufalo ve fillerin ayak izleri ile öbek öbek pislikleri görünüyordu. Yaylarını hazır tutarak dikkatle ilerlediler, her köşeyi dönüşte bir sürüyle karşılaşmayı bekliyorlardı. Ancak, fillerin böğürmelerini, yakınlardaki dalların kırılmasını duydukları halde, hayvanlara rastlamadan tepeye varmışlardı. Atlarını otlamak üzere salıp yürüyerek devam ettiler.

Taita nehrin bu kesiminin, sadece dar kayalık boğazdaki cılız bir akıntı olduğu zamanlardaki halini düşündü. Şimdi sular köpürüyor, yüksek kıyılardan kayalara dökülüyordu. İleriden, görmedikleri şelalelerin kükremesi duyuluyor ve serpintileri onlara kadar ulaşıyordu.

Sonunda, ana çağlayanların üstündeki burna ulaştınca, Nil'in genişliği iki yüz adımdan sadece yirmi adıma inmişti. Aşağıda, parlak gökkuşağı çemberlerinin altından geçen akıntı, yüzlerce metre küplük bir sel halinde boğazın köpüklü sularına karışmaktaydı.

"Mısır şelalelerinden önceki son çağlayan bu," dedi Taka. "Yani yolumuzdaki son engel." Manzaranın güzelliği karşısında kendinden geçmişti.

Fenn de aynı derecede ilgili görünüyordu, ama aslında aklında başka düşünceler vardı. Dudaklarında yarım bir tebessüm, gözlerinde hülyalı bir bakışla Taita'nın omzuna yaslandı. Sonunda konuştuğunda sesi boğuk bir fısıltı halinde çıktı ama yine de Nil sularının gürültüsünü bastırabiliyordu. "Dün İmbali ile tekrar konuştum bu cima etme konusunu." O yemyeşil gözlerini Taita'ya dikmişti. "Bana hepsini anlattı. Tabii atların ve köpeklerin bunu yaptığını görmüştüm ama bizim de aynı şeyi yapacağımız hiç aklıma gelmemişti."

Taita verecek doğru dürüst bir cevap bulamadı. "Artık dönmemiz gerek," dedi. "Güneş batıyor ve aslanlar avlanmaya çıkmadan o yoldan inmek zorundayız. Bunu sonra konuşuruz."

ATLARINI EYERLEYİP KIYIYA YÖNELDİLER . Genelde sohbetleri hiç kesilmez, bir fikir başka bir fikri doğururdu. Ama bu sefer ikisinin de söyleyecek bir şeyi yoktu ve geldikleri yoldan sessizce iniyorlardı. Taita ne zaman Fenn'e kaçamak bir bakış fırlatsa onun hâlâ gülümsediğini görüyordu.

Kampa ulaştıklarında kadınlar yemek pişiriyor, erkekler ise küçük gruplar halinde toplanmış konuşup bira içiyor, gün boyu kürek çekmekten yorulan kaslarını esnetiyordu. Atlarından inerken Meren koşarak yanlarına geldi. "Neredeyse bir arama ekibi yollayacaktım."

Taita, "İz sürüyorduk," dedi ve dizginleri seyise uzattı. "Yarın gemileri söküp şelalelerin etrafından taşımamız gerekecek. Yol çok dik, yanı yapılacak zor işler var bizi bekleyen!"

"Bu konuyu konuşmak için bütün yüzbaşılıarı ve ekip başlarını topladım. Senin kampa dönmeni bekliyorduk."

Fenn, Taita'ya, "Sana yemek getireyim," dedi ve ateşin başındaki kadınlara doğru yürüdü.

Taita toplananların başında yerini aldı. Bu toplantıları, hem belli hareketleri planlamak hem de hepsine ilginç ya da önemli bulduğu konuları gruba duyurma fırsatı yaratmak için oluşturmuştu. Ayrıca, kötülük yapanların huzurunda hesap vereceği bir adalet ve disiplin mahkemesiydi.

Toplantı başlamadan önce Fenn bir çanak yahniyle bir tas bira getirdi. Giderken de kulağına, "Lambayı söndürmeyip seni bekleyeceğim," diye fısıldadı. "Seninle ikimizin de konuşacağı önemli konular var."

Bu sözlerden dolayı merakı Kapıları Taita toplantıyı kısa kesti. Tekneleri nasıl taşıyacaklarını kararlaştırır kararlaştırmaz, ayrıntıları halletmeyi Meren ile Tinat'a bırakıp ayrıldı. Ateş başında oturan kadınların yanından geçerken hepsi iyi geceler dileyip kendi aralarında kıkırdaştılar, sanki hoş bir sırları varmış gibiydiler. Meren, onların kulübesini kampın en uzak köşesine, yeni kesilmiş sazların arkasına kurdu. Taita açık kapıdan içeri girerken Fenn'in sahiden de yağ kandilini yanık bırakmış olduğunu gördü, kendisi de örtünün altına girmişti. Tamamen uyanıktı. Doğrulup oturdu ve postun beline kadar inmesine izin verdi. Lamba, göğüslerini yumuşak bir ışıkla parlatıyordu. İlk ay döneminden bu yana irileşmiş ve daha da biçimli bir hal almışlardı. Göğüs uçları kiraz taneleri gibi dikilmiş, hareleri de artık daha koyu pembeydi.

"Beklediğimden çabuk geldin," dedi yumuşak bir sesle. "Tuniğini köşeye at. Yarın yıkarım. Şimdi yatağa gel." Taita kandili üflemeğe üzere eğildi ama Fenn engelledi. "Hayır, bırak yansın. Seni seyretmek istiyorum." Taita, onun yanına uzandı. Fenn dönüp yüzüne baktı.

Taita, "Bana bir şey söyleyeceksin galiba," diyerek onu teşvik etti.

Kız, "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve alnındaki saçı parmaklarıyla geri itti. "Bazen yüzüne baktığımda öyle mutlu oluyorum ki, içimden ağlamak geliyor." Eli Taita'nın kaşlarında, sonra da dudaklarında gezindi. "Mükemmelsin." "Sırrın bu muydu?"

"Bir kısmı," diyen Fenn elini boynundan göğsündeki kaslara indirdi. Sonra aniden Taita'nın göğüs uçlarından birini yakalayıp başparmağıyla işaret parmağının arasında sıktı. Taita soluyunca tatlı bir kahkaha attı.

"Burada fazla bir şeyin yokmuş lordum." Sonra kendi göğüslerinden birini avuçladı. "Oysa bende ikimize de yetecek kadar var." Aradaki uyumsuzluğun ciddi bir değerlendirmesini yaptılar ve Fenn devam etti. "Bu akşam Revi ateşin başında bebeğini emzirirken seyrettim. Revi, bebek emince bundan hoşlandığını söyledi." Taita'ya eğilip göğsünü uzattı, meme ucunu dudaklarına değdirdi. "Sen de benim bebeğimmişsin gibi yapalım mı? O duyguyu merak ediyorum."

Bu sefer soluma sırası ondaydı. "Ah! Ah! Bunun böyle olabileceğini hiç tahmin etmezdim. Karnımda bir şeyler hissediyorum." Bir süre sessiz kaldıktan sonra boğuk bir sesle güldü. "Ah! Bizim adamcık da uyanmış." Ona uzandı. Parmakları giderek daha marifetli olmuştu. "Bu gece siz toplantı yaparken İmbali ile konuştuğumdan beri onu düşünüyordum. Bana ne dedi biliyor musun?" Taita'nın ağız hâlâ

dolu olduğu için cevabı anlaşılmadı. Fenn, onun başını geri itti. "Bana dediklerine asla inanamazsın." Taita gülümsedi. "Bana söyleyeceğin sır o mu?" "Evet o."

"Söyle o zaman. Hevesle bekliyorum."

"Çok ayıp, onun için kulağına söylemem lazım." İki avucunu Taita'nın kulağına dayadı, ama kıkırdamaktan konuşamıyordu. Sonra, "Mümkün olamaz, değil mi?" diye sordu. "Bizim adamcık ne kadar büyük baksana. Asla sığmaz. Eminim ki İmbali benimle alay ediyordu."

Taita soruyu enine boyuna düşünüp dikkatle yanıt verdi. "Emin olmanın tek bir yolu var o da denemek."

Fenn kahkahalara boğulup Taita'nın yüzünü inceledi. "Şimdi sen de beni sınırıyorsun."

"Yok, ben ciddiym. Deneyip aksini kanıtlamadan, İmbali'yi uyduruyor diye suçlamak haksızlık olur." Uzanıp parmaklarını kızın karnına, oradan da aşağıdaki yumuşak kıvrırcık tüylere indirdi. Fenn sırtüstü yatıp boynunu uzatarak onun elini seyretti. "Ben öyle düşünmemiştim. Haklısın elbette. İmbali benim sevgili arkadaşım. Ona haksızlık etmek istemem." Uysal bir tavırla bacaklarını iki yana açtı. Gözleri kocaman oldu ve "Sen ne yapıyorsun orada?" diye sordu. "Çiçeğin yeterince büyük mü diye bakıyordum."

"Çiçeğim mi? Sen ona öyle mi diyorsun? İmbali başka bir şey demişti."

"Eminim demiştir," dedi Taita. "Ama düşünecek olursak tam bir çiçeğe benziyor. Parmağını ver de göstereyim. Bak bunlar taç yaprakları, buradaki tepe de stameni." Bir botanikçi olarak, Fenn bu tanımı itiraz etmeden kabullendi.

"Ben, onun sadece suları atmak için olduğunu sanıyordum," dedi ve bir süre konuşmadı. Sonra sırtüstü yatıp gözlerini yumdu ve hafifçe iç geçirdi. "Orayı sıırıslıkam hissediyorum. Yine kanamam mı var Taita?"

"Hayır, bu kan değil."

Sonunda Fenn utangaç bir şekilde, "Acaba sadece parmaklarınla değil senin adamcıkla da denemeli miyiz?" diye sorana kadar konuşmadılar. "İster miydin?"

"Evet, sanırım çok isterdim." Çabucak doğrulup oturdu ve şaşkınlıkla Taita'nın erkekliğine baktı. "Bu imkânsız ama iki katı olmuş gibi görünüyor. Bir parça korkuyorum ondan. İçime girebilmesi için büyülerinden yapman gerekebilir."

Aralarında geliştirdikleri bağ o kadar kuvvetliydi ki, Taita, onun yaşadığı duygulan kendi yaşıyormuşçasına anlayabiliyordu. Aurasını okuya okuya, ihtiyaçlarını ondan önce bilir hale gelmişti. Bu kez de adım adım, ne fazla hızlı ne fazla ağır davranmadan ilerledi. Fenn canını yakmayacağını anlayınca gevşemiş ve kendini tamamen ona bırakmıştı. Taita Bulut Bahçeleri'nde öğrendiği bütün hünerleri ortaya dökerek Fenn'in bedenini hassas bir müzik aleti gibi çalışıyordu. Arada onu tam sınıra getiriyor, sonra geri çekip hazır olduğu uygun anı buluyordu. Birlikte giderek yükseğe, inanılmaz yüksekliklere eriştiler. Sonunda, yeryüzüne dönerken Fenn çığlık atmaya başladı.

"Ah, kuru beni tatlı İsis. Ölüyorum. Yardım et Hathor. Yardım et bana!" Taita'nın sesi de onunkine karışmıştı, onun çığlığı da Fenn'inki kadar vahşi ve sınırsızdı.

Meren, onların çığlıklarını duyup elindeki bira tasını düşürerek ayağa fırladı. Tasın içindekiler ateşe dökülmüş ve buharlar yükselmişti. Kılıcını kınından çıkardı ve çarpışmaya hazır bir şekilde Taita'nın kulübesine koştu. Nakonto da neredeyse onun kadar hızlıydı, iki elinde kısa saplı birer mızrakla Meren'in peşinden koşuyordu. Yarı yola gelmeden Sidudu ile İmbali önlerini kesti.

Meren, "Kenara çekilin!" diye bağırdı. "Başları dertte. Yanlarına gitmeliyiz."

"Geri dön Meren Cambyses!" Sidudu küçük yumruklarını Meren'in göğsüne indiriyordu. "Senin yardımına ihtiyaçları yok. İkisinden de teşekkür alamazsın."

İmbali de erkeğine, "Nakonto, seni aptal Shilluk!" diye bağırdı. "Kaldır o mızrakları. Hiç mi bir şey

öğrenmedin o budala hayatın boyunca? Rahat bırak onları!"

İki savaşçı kafaları karışmış bir şekilde, önlerine dikilen kadınlara bakıyordu. Sonra utançla birbirlerine baktılar. Meren, "Yani sahiden mi?..." diye söze başladı. "Büyücü ile Fenn yardım istemiyor mu?..." Aptal aptal bakıyordu.

Sidudu, "Evet sahiden," dedi. "Sahiden o işi yapıyorlar." Kararlı bir şekilde kolundan tutup ateşin başındaki taburesine götürdü. "Sana yeniden bira koyayım."

"Taita ile Fenn ha?" Sersemlemiş bir şekilde başını salladı. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Sidudu, "Sen hariç herkesin," dedi. "Galiba kadınlar ve ihtiyaçları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Sonra onun kızdığını fark edip yatıştırmak için elini omzuna koydu. "Ah, erkeklerin ihtiyaçları konusunda her şeyi biliyorsun ama. Eminim ki Mısır'da bu alanda üstüne yoktur."

Meren ağır ağır yatıştı ve Sidudu'nun söylediklerini düşündü. "Galiba haklısın Sidudu," diye itiraf etti sonunda. "Kesinlikle neye ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum. Bilseydim onu bütün kalbimle verirdim sana."

"Vereceğini biliyorum sevgili Meren. Bana karşı her zaman iyi ve kibar davrandın. Kendini tutmanın sana ne kadar güç geldiğini de anlıyorum."

"Seni seviyorum Sidudu. Maymunlardan kaçarken gördüğüm andan beri seviyorum."

"Biliyorum." Meren'e iyice yaklaştı. "Sana anlatmıştım. Jarri'de başıma gelenlerin çoğunu biliyorsun, ama anlatamadığım şeyler de var. O canavar Onka..." sesi kesildi, sonra hafif bir sesle, "Yaralar bıraktı bende," dedi.

Meren, "O yaralar iyileşecek mi?" diye sordu. "Hayatım boyunca bekleyebilirim."

"Buna gerek yok. Senin yardımınla tamamen iyileşti, izi bile kalmadı." Sonra utanarak başını öne eğdi. "Belki bu gece yatağımı kulübene getirmeme izin verirsin..."

"İki yatağa ihtiyacımız yok." Meren'in yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. "Benimki yeterince geniş. Senin gibi minik bir şeye fazlasıyla yer var." Kendisi kalktı ve Sidudu'yu da kaldırdı. Onlar alevin ışığında uzaklaşırken İmbali ile Nakonto da ikisini seyrediyordu.

İmbali keyifli ve anaç bir ses tonuyla, "Ah bu çocuklar!" dedi. "Gözlerinin önündekini görmelerini sağlamak hiç kolay olmuyor, ama artık işim bitti. Hem de bir gecede ikisi birden! Kendimden çok hoşnudum."

Nakonto sert bir tavırla, "Daha yakınındakileri görmüyor olmayasın kadın?" dedi.

"Ah, demek ki işim daha bitmemiş, yanılmışım." Güldü. "Gel hadi Shillukların büyük şefi. Mızrağını keskinleştiriyim. O zaman daha iyi uyursun." Ayağa kalkarken bir daha güldü. "Tabii ki ben de."

YÜZLERCE YILDIR FILLERİN ÇIĞNEYİP yol haline getirdiği bir patika vardı, ama çok dar olduğu için önce yolu genişletmek üzere zaman ve emek harcamaları gerekiyordu. Sonunda filoyu taşıyıp tekrar suya indirmeyi başardılar ve akıntının ortasında küreklere asıldılar. Akıntı hızlıydı ve onları kuzeye doğru sürüklüyordu, ama aynı zamanda tehlikeliydi. Beş gemiyi su altındaki sivri uçlu kayalara kurban verdiler. Üç adam ve altı at sulara sürüklendi. Semliki Nianzu Gölü'nün açık sularına ulaştıklarında neredeyse bütün gemiler hasar görmüştü. Nil'in tekrar akmaya başlamasından sonraki kısacık sürede, suları önemli derecede yükselmişti. Sığ ve çamurlu hale gelmiş olan dere yatağı, şimdi güneşin altında mavi mavi parlıyordu. Kuzeye doğru bakınca uzaktan kıyıyı görmek mümkündü, ama batı yönünde kara hiç görünmüyordu.

Kıyı boyunca, onlar giderken orada olmayan pek çok yeni köy vardı. Belli ki buralara yeni yerleşmişlerdi, ızgaralarda yeni tutulmuş balıklar pişiyor, sıcak közler parıldıyordu ama filonun geldiğini gören köy halkı kaçıp gitmiş oluyordu.

İmbali, Taita'ya, "Ben bu kabileyi tanırım," dedi. "Çekingen balıkçılardır, bize bir şey yapmaya kalkışmazlar. Zaman tehlikeli ve etrafları savaşçı kabilelerle çevrili olduğu için kaçıyorlar."

Taita onarım için gemilerin kıyıya çekilmesini emretti. Tinat ile Meren'i kamp kurma işinin başına bıraktı. Kendisi ve Fenn de, çevirmen olarak İmbali ve Nakonto'yu yanlarına alıp sağlam kalmış bir tekneyle gölün batı kıyısına, Semliki Nehri'nin ağzına doğru yola çıktılar. Taita, Nil'in diğer büyük kolunun da yeniden akmaya başlayıp başlamadığını anlamaya kararlıydı, belki de o kol hâlâ Eos'un uğursuz büyülerinin etkisi altındaydı. Karnak'a vardıkları zaman Firavun'a Mısır'ın refahı ile ilgili her konuda bilgi verebilmeliydi.

Doğudan esen uygun rüzgâr sayesinde yelken açarak kürekçilerin yükünü biraz hafifletebiliyorlardı. Pruvanın önünden köpükler saçarak, beyaz kumsallar ve kayalık burunlarla kaplı bir kıyı şeridi boyunca yol aldılar, ufukta haşmetli dağlar görünüyordu. Beşinci gün güneyden gelip göle karışan geniş bir nehir ağzına ulaştılar. Taita, İmbali'ye, "Bu Semliki mi?" diye sordu.

İmbali, "Daha önce hiç buralara kadar gelmemiştim. Bilemiyorum." diye cevap verdi.

"Emin olmak zorundayım. Burada yaşayan birilerini bulmamız gerek " Bu kıyılarda yaşayanlar da gemiyi görür görmez kaçıp gitmişti, ama sonunda uzakta eski püskü bir kano gördüler. Teknedeki iki ihtiyar adam o kadar meşguldü ki, geminin geldiğini görememişlerdi. Sonra ağlarını bırakıp plaja kaçmaya çalıştılar, ama kadirganın önünden geçmelerine imkân yoktu. Sonunda çaresiz vazgeçip kendilerini kazanda pişirilmeye hazırladılar.

Kimsenin onları yemeyeceğini anlayan iki ak sakallının çenesi açılmıştı. İmbali sorunca o nehrin Semliki olduğunu ve yakın zamana kadar suyu olmadığını anlattılar. Hayata dönüş mucizesini tarif ettiler. Yeryüzünün ve dağların sallandığı gün, gölün suları dev gibi dalgalarla göklere yükselmiş ve nehir de suyla dolmuştu. O gün bugündür de, ta çok eskiden olduğu gibi gürül gürül akmaktaydı. Taita, onlara boncuklar, bakır olta uçları armağan etti ve şanslarına inanmakta güçlük çeken iki ihtiyarı kendi hallerine bıraktı. Fenn'e, "Burada işimiz bitti," dedi. "Artık Mısır'a dönebiliriz."

Nil'in ağzındaki kamp yerine dönünce, Meren ile Tinat'ın onarım işlerini bitirdiklerini ve gemilerin yine suya inmeye hazır olduğunu gördüler. Taita demir alma emrini vermek için öğle rüzgârının çıkmasını bekledi. Üçgen yelkenlerin ve küreklerin yardımıyla gölün açık sularında yol almaya başladılar. Rüzgâr lehlerine olduğu için güneş batmadan önce kuzey kıyıya vardılar ve Nil'in, Naiubaale ve Semliki Nianzu gibi iki büyük gölün sularıyla beslendiği koluna girdiler. Artık, gelirken geçtikleri bölgeden kuzeye doğru gidiyorlardı.

Yolculuklarının bir sonraki engeli ölümcül çeçe sinekleri idi. Atları iyileştirecek Tolas çöreklerini bitireli çok olduğu için kıyıda gelen ilk sinek öndeki geminin güvertesine konar konmaz, Taita filonun nehrin ortasında seyretmesini emretti. Gemiler tek sıra halinde dizildi ve çok geçmeden

Taita'nın kararının isabetli olduğu anlaşıldı. Sinekler oraya kadar gelemiyordu, böylece zarar görmeden ilerlemeye devam edebiliyorlardı. Taita, hava kararınca da gemilerin kıyıya yanaşmasına izin vermedi ve ay ışığında seyir yaptılar.

İki gün ve üç gece daha nehrin tam ortasından gitmeye devam ettiler. Nihayet, uzaktan bakire göğüslerini andıran tepeleri gördüler, burası sinek bölgesinin kuzey sınırıydı. Taita yine de atları tehlikeye sokmak istemedi ve kıyıya yanaşma izni verene kadar fersahlarca yol aldılar. Karaya çıktıklarında sinek olmadığını ve Adari Kalesi'ne az bir yol kaldığını görünce rahatlamıştı.

Albay Tinat neredeyse on bir yıl önce terk ettiği garnizonun ne halde olduğunu görmek için herkesten fazla sabırsızlanıyordu. Sürgündekileri bulup ülkelerine götürmenin kendi sorumluluğu olduğuna inanmaktaydı. Filo kalenin bulunduğu tepelerle aynı hizaya gelince gemileri kıyıya bağlayıp atlarla yola çıktılar.

Sakin nehir yolculuğundan sonra yeniden güzel atlara binmek çok keyifliydi ve bir grup atlı eşliğinde geçitten geçip kaleyi çevreleyen yemyeşil platoya bakma imkânı bulan Taita, Tinat ve Fenn'in morali yüksekti.

Fenn, "At cerrahı Tolas'ı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Onu yeniden görmeyi çok istiyorum. Bana çok şey öğretmişti."

Taita, "Atlar konusunda harikaydı," diye ona hak verdi. "Duman Yeli'ne göz dikmişti ve gördüğünü iyi bir atı ayırt edebilecek biriydi." Kısrağın boynunu okşadı ve o da kulaklarını dikip Taita'yı dinlemeye başladı. "Seni benden çalmak istiyordu, öyle değil mi?" Duman Yeli burnundan hava verip başını salladı. "Sen de muhtemelen güle oynaya gidecektin onunla, seni vefasız hoppa."

Kaleye doğru ilerlediler ama çok geçmeden ciddi bir sorun olduğunu fark ettiler. Otlaklarda ne bir at ne de bir sığır vardı, duvarların arkasından dumanlar yükselmliyordu ve korkuluklara çekilmiş hiçbir bayrak yoktu.

Tinat, "Nerede benim insanlarım?" dedi. "Rabat güvenilir bir adamdır. Şimdiye kadar bizi fark etmiş olması gerekirdi... tabii hâlâ buradaysa." Taita, "Duvarların hali perişan," diye bağırana kadar tırısta yola devam ettiler. "Her yer ıssız görünüyor."

"Gözcü kulesi yanmış," dedi Tinat da ve atları eşkinle koşturmaya başladılar.

Kale kapılarına varınca ardına kadar açık olduklarını gördüler. Girişte durup içeriye baktılar. Duvarlar yangından kararmıştı. Tinat üzengilerinin üstünde kalkıp gür bir sesle korkuluklara doğru seslendi. Ne bir cevap geldi ne de üstlerine doğrultulan silahlar göründü, ama garnizonun yardımına koşmakta aylarca gecikmişlerdi. Kapıdan içeri girince ana avludaki ocakların etrafına saçılmış zavallı kalıntıları gördüler.

Yamyamlık izlerini tanıyan Taita, "Chimalar!" diye bağırdı. Chimalar, omuriliğine ulaşmak için uzun kol ve bacak kemiklerini ateşte pişirmiş, sonra iri taşların arasında ezmişlerdi. Kırık kemik parçaları dörtbir yana dağılmıştı. Aynı şekilde kurbanların kafataslarını da kavrulup kararana dek ateşe atmışlar, sonra da haşlanmış yumurta gibi kırıp yemişlerdi. Taita onların halka halinde oturup pişmiş kafataslarını elden ele geçirişlerini, yarı pişmiş beyin parçalarını parmaklarıyla alıp ağızlarına atışlarını hayal etti.

Kafatası artıklarına bakarak kurbanların sayısını tahmin etmeye çalıştı. "Galiba garnizondan kurtulan olmamış," dedi. "Chimalar kadın, erkek çoluk çocuk kim varsa hepsini öldürmüş." Duydukları dehşet ve isyanı anlatmak için kelimeler yetmiyordu.

Fenn, "Bakın!" diye fısıldadı. "Bu minik bir bebekmiş. Kafatası ancak olgun bir nar kadar." Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Taita, "Kalıntıları toparlayın," diye emretti. "Gemilere dönmeden önce onları gömmeliyiz."

Duvarın dışında küçük bir ortak mezar kazdılar ne de olsa gömülecek fazla bir şey kalmamıştı.

"Yine de Chima ülkesinden geçmek zorundayız," diyen Tinat'ın yüzü soğuk ve sertti. "Eğer tanrılar merhamet ederse o katil köpeklerle hesaplaşmama izin verirler."

Gitmeden önce, belki kurtulan olmuştur diye kaleyi ve etrafındaki ormanı araştırdılar, ama kimsecikler yoktu. "Gafil avlanmış olmalılar," dedi Tinat. "Hiç çarpışma izi yok."

Kederli bir suskunluk içinde kıyıya yöneldiler ve ertesi gün yola çıktılar. Chima bölgesine ulaşınca, Taita her iki kıyıya birer atlı öncü ekip gönderdi.

"İçerilere girin ve gözünüzü açık tutun. Sakın Chimaları kuşkulandıracak bir şey yapmayın. İzlerine rastlayacak olursanız, derhal dönüp bize haber verin."

Dördüncü gün Tinat'ın dileği kabul oldu. Nehirde geniş bir bükümü döner dönmez, kıyıda gözcülerin başındaki Hilto'nun el salladığını gördüler. Öndeki gemi kıyıya yanaşırken Hilto güverteye atlayıp Taita'yı selamladı. "Büyücü, kıyıda az içeride büyük bir Chima köyü var. İki, üç yüz vahşi var köyde toplanmış." "Seni gören oldu mu?" diye sordu Taita. "Hayır. Hiçbir şeyden kuşkulandırmıyorlar."

"Güzel." Taita diğer gemide bulunan Tinat'la Meren'i de çağırdı ve çabucak saldırı planını açıkladı. "Katledilenler Albay Tinat'ın adamlarıydı, o yüzden intikam almak onun hakkı. Albay bu gece büyük bir kuvvetle kıyıya çık... Chimalar tarafından görülmemek için gece gitmelisin. Karanlık iyice bastırınca köyle ormanın kıyısı arasında mevzi alın. Şafağın ilk ışıklarıyla biz de gemileri köye getiririz ve Chimaları trompetlerle veya birkaç ok atarak baskına uğratarız. Kesinlikle ağaçlara doğru kaçacaklardır. Sorusu olan var mı?"

Meren, "Güzel ve sade bir plan," dedi, Tinat da başını sallayarak onayladı.

Taita devam etti. "Chimalar kaçmaya başlayınca, Meren'le ikimiz de adamlarımızı alıp peşlerine düşeceğiz. Bir kısaç hareketle hepsini kıstırmış oluruz. Adarı Kalesi'nde gördüklerinizi unutmayın. Esir ya da köle almak yok. Hepsini tek tek öldüreceğiz."

Alacakaranlık çökünce, köyün planını bilen Hilto, Tinat'ın birliğinin önüne düştü ve yola koyuldular. Gemiler karşı kıyıda bağlı olarak geçirecekti geceyi. Taita ile Fenn döşeklerini ön güverteye serip gökyüzünü seyretmeye başladılar. Fenn, onun semavi cisimleri, takımyıldızlarıyla ilgili efsaneleri anlatmasını seviyordu. Ama sonunda hep aynı konuya geliyordu. "Yine benim yıldızımı anlatsana Büyücü, hani ben öldükten sonra oluşan Lostris Yıldızı'nı. Ama başından başla. Nasıl öldüğümü, beni nasıl mumyalayıp mezarımı süslediğini de anlat." Tek bir ayrıntıyı atlamasına bile izin vermiyordu. Taita, onun saçından bir bukle kesip Lostris Tılsımı'nı yapışını anlatırken her zamanki gibi sessizce ağlamaya başladı. Uzanıp tılsımı avucuna aldı. "Sana döneceğime hep inandın mı?" diye sordu.

"Daima. Her gece yıldızının doğuşunu izler ve gök kubbeden kaybolma zamanının gelmesini beklerdim. O zaman bana döneceğini biliyordum."

"Çok mahzun ve yalnızdın herhalde?"

Taita, "Sensiz olunca hayatım ıssız bir çöl gibiydi," dedi ve Fenn yine ağlamaya başladı.

"Ah, canım Taita'm, bu yeryüzünün en hüznü ve en güzel hikâyesi. Lütfen şimdi seviş benimle. Seni bütün ruhumla ve bedenimle istiyorum. İçimde olmanı, özüme dokunmanı istiyorum. Bir daha asla ayrılmamalıyız."

ŞAFAK SÖKERKEN, FILO YÜKSELMEKTE olan pusun arasından güneye doğru süzülmeğe başladı. Küreklerin sesi pusun içinde boğuluyordu, garip bir sessizlik hüküm sürmekteydi. Okçular, hazır vaziyette küpeştelere dizilmişlerdi. Sisın arasından kulübe damlan görününce Taita, Meren'e dümen kolunu kıyıya çevirmesini işaret etti. Kıyıda bir köpek havladı, ama onun dışında çıt çıkmıyordu. Pus, sabah rüzgârıyla dağılırken Chima köyü üstündeki örtü kaldırılmış gibi ortaya çıktı.

Taita kılıcını havaya kaldırıp seri bir hareketle aşağı indirdi. Bu işaretti ve ceylan boynuzundan borularını çalmaya başladılar. Boru sesleriyle yataklarından uğrayan yüzlerce çıplak Chima, kıyıya yanaşan teknelere aval aval bakıyordu. Sonra ümitsiz feryatlar yükseldi ve vahşi bir panik havası içinde kaçmaya başladılar. Çoğunda silah yoktu ve uyku sersemliği içinde sarhoş gibi düşe kalka ağaçlara doğru gidiyorlardı. Taita kılıç tutan kolunu bir daha kaldırdı ve kolu iner inmez okçular Chimaları ok yağmuruna tuttu. Taita oklardan birinin anasının sırtında bağlı bebeğe isabet ettiğini ve onu delip geçerek kadını öldürdüğünü gördü.

"Kıyıya çıkıyoruz!" Pruva sahile değer değmez atlayıp koşmaya başladı.

Mızraklı ve baltalı adamlar da Chimaların peşinden koşuyordu. İleride Hilto'nun pususuyla karşılaşarlarda yeni bir dehşet ve panik havası yaşanmaktaydı. Tinat'ın adamlarının kılıçlan inip kalkıyor ve geri çekilen kılıçlardan ıslak bir emilme sesi çıkıyordu. Çıplak bir Chima, dirseğinden kesilmiş kolu sallanarak Taita'ya doğru koştu. Bedenine kan fişkirdikçe vahşi çığlıklar atıyordu. Taita bir kılıç darbesiyle kafatasının yansını uçurdu. Sonra, onun arkasından gelen kadını da sarkık göğüslerinin ortasına indirdiği tek kılıç darbesiyle öldürdü. O anda ne acıma ne de pişmanlık duyuyordu. Bir sonraki Chima çıplak ellerini kaldırarak kendini korumaya çalıştıysa da Taita, onu da üstüne konan bir çeçe sineği gibi ezip geçti.

İki taraftan kuşatılmış olan Chimalar ağa takılmış balık sürüsü gibi çırpınıyordu. Misilleme soğuk ve acımasız, kıyım kanlı oluyordu. Birkaç Chima bronz kuşatmayı kırıp nehre ulaşmayı başardı. Ama bunu yapanları da okçular ve timsahlar bekliyordu.

Taita, ölümlerle ve ölmek üzere olanlarla dolu alanın ortasında buluşunca, Tinat'a, "Kaçan oldu mu?" diye sordu. "Kulübelere saklanan birkaç kişi oldu. Gidip onları çıkaralım mı?"

"Hayır. Artık silahlanmışlardır ve köşeye kısırılan leopardlar kadar tehlikeli olurlar, kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum. Kulübelerin damlarını ateşe verin."

Güneş ağaçların üstünde yükseldiğinde her şey bitmişti. Tinat'ın adamlarından ikisinde hafif yaralar vardı, ama Chimalar tamamen yok edilmişti. Cesetleri sırtlanlara bırakıp gemilerine döndüler ve öğle olmadan kuzeye doğru tekrar yola koyuldular.

Ön güvertede yan yana otururken, Taita, Fenn'e, "Artık önümüzde sadece Büyük Güney bataklıkları kaldı," dedi. "Yani seni bulmuş olduğum bataklıklar. Sen de o kabilelerden biriyle yaşayan küçük bir vahşiydin."

Fenn, "Her şey ne kadar uzakta kaldı artık," diye mırıldandı. "Anılarım soldu bile. Öteki hayatımı bile ondan daha iyi hatırlıyorum. Umarım o hayvan Luolarla karşılaşmayız. Onları tamamen unutmak istiyorum." Altın lülelerini savurarak başını Taita'nın göğsüne dayadı. "Daha hoş şeylerden söz edelim," dedi. "İmbali'nin karnında bir bebek büyüyor, biliyor musun?"

"Ah! Demek ondanmış. Nakonto'nun ona bir garip baktığını gördüm. Ama sen nereden biliyorsun bunu?"

"İmbali söyledi. Çok gururlanıyor. Bu bebeğin Nakonto gibi büyük bir savaşçı olacağını söylüyor."

"Ya kız olursa?"

"O zaman da İmbali gibi büyük bir savaşçı olur..." Fenn güldü. "Bu onlar için güzel bir şey ama bizim açımızdan üzücü." "Niye?"

"Yakında onlardan ayrılacağız korkarım. Artık baba da olacağına göre, Nakonto'nun avare

savaşçılık günleri sayılı demektir. İmbali ile çocuğunu alıp köyüne dönmek isteyecektir. Shilluk ülkesine yaklaştığımızı göre, bu da yakında olur herhalde."

Ormanlar ve fil bölgesi geride kalınca, kıyılardaki manzara da, yer yer düz tepeli akasya ağaçlarıyla bezeli geniş savanalara dönüşmüştü. Kahverengi bedenleri beyaz beneklerle kaplı kule gibi zürafalar, yüksek dallardaki ağaçları yiyor, altlarında, tatlı savana otlaklarında antilop ceylan, Afrika geyiği, çizgili zebra sürüleri geziniyordu. Yeniden akmaya başlayan Nil, bereketiyle onları tekrar kendine çekmişti. İki gün daha gittikten sonra, uzun, geriye yatık boynuzlarıyla yüzlerce hörgüçlü sığınn dik kıyılarda otlandığını gördüler. Başlarında genç siyah çobanlar vardı. Taita, Fenn'e, "Bunlar kesinlikle Shilluk," dedi. "Nakonto evine kavuştu."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bak ne kadar uzun ve sıırım gibiler; tünemiş leylekler gibi tek ayak üstünde gayet dengeli duruyorlar. Ancak Shilluk olabilirler."

Nakonto da onları görmüş ve her zamanki uzak, ilgisiz tavrı uçup gitmişti. Güverteyi sarsan bir savaş dansına başlayıp kıyıda rahatça duyulacak tiz bir sesle tempo tutmaya başlamıştı. İmbali, onun bu garip hallerine gülüp alkışladı ve teşvik etmek için bağırma başladı.

Çobanlar, gemiden birinin kendi dilleriyle şarkı söylediğini duyunca koşarak kıyıya geldiler ve şaşkın şaşkın ziyaretçilerine bakmaya başladılar. Nakonto içlerinden ikisini tanıdı ve "Sikunela! Timbai!" diye seslendi. Arkadaşları şaşkınlıkla, "Sen kimsin yabancı?" diye bağırdı. "Ben yabancı değilim. Amcanız Nakonto'yum, ünlü savaşçı!"

Oğlanlar heyecanla yerlerinden fırlayıp köye, büyüklerine haber vermek için koşular. Çok geçmeden yüzlerce Shilluk kıyıda toplanmış hayretle Nakonto'ya bakıyordu. Sonra Kısa Boylu Nontu, karısı ve çocukları kıyıya geldi.

Nakonto ile Nontu hasretle kucaklaştılar. Sonra Nontu, kadınlara komutlar yağdırdı ve onlar da koşarak köye gitti. Biraz sonra başlarında rahatça taşıdıkları köpüklü bira çanaklarıyla döndüler.

Kıyıda kutlama günlerce sürdü ama sonunda Nakonto, Taita'ya geldi. "Artık yaşlı olmayan büyük adam, seninle uzaklara gittim," dedi. "Çok güzeldi, özellikle de savaşlar, ama beraberliğimiz burada bitiyor. Sen kendi halkına dönüyorsun, ben de kendi halkımla kalmalıyım."

"Bunu anlıyorum. Yolunu birleştirebileceğin iyi bir kadın buldun ve çocuklarının da senin boyuna geldiğini görmek istiyorsun. Belki onlara da babaları kadar ustaca mızrak kullanmayı öğretebilirsin."

"Bu doğru, benden genç olan yaşlı baba. Ama ben olmazsam bataklıkta yolunu nasıl bulacaksın?"

"Bana, seni tanıdığım zamanki yaşında iki tane maceraya ve savaşa susamış adam bul. Onlar bizimle gelip yolu gösterebilir." Nakonto Büyük Güney Bataklığı'nda yol gösterecek iki yeğenini seçti. Taita, "Bunlar çok genç," dedi. "Kanalları bulabilecekler mi?"

"Bir bebek anasının memesini bulmayı nasıl bilir?" diyen Nakonto güldü. "Gidin artık. Seni her zaman bir büyüğüm olarak ve güzellikle hatırlayacağım."

"Geminin deposundan, kendine beş yüz güzel sığır alacak kadar boncuk seç." Bir Shilluk'un zenginliği sahip olduğu sığırların ve oğulların sayısı ile ölçülürdü. "Ayrıca yüz tane de bronz mızrak ucu al ki, oğulların her zaman iyi silahlarla donanmış olsun."

"Sana ve saçları Nil'in sularında dans eden güneşe benzeyen kadının Fenn'e dua edeceğim."

İmbali ve Fenn gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar. Nakonto ile İmbali, adımlarını öndeki gemiye uydurarak, el sallayıp dans edip veda sözleri haykırarak bütün sabah kıyı boyunca onlara eşlik etti. Sonunda durdular ve Fenn ile Taita da onların uzun boylu figürleri küçülene kadar geminin kıçından onları seyrettiler.

İLK KASVETLİ PAPIRÜS MANZARASI belirip, uçsuz bucaksız ufku kaplayınca, Nakonto'nun yeğenleri pruvada yerlerini aldılar ve dümendeki Meren'e, dar kanalda, sazların arasından görünmeyen dönüşleri işaret etmeye başladılar.

Nil yükseldikçe bataklıkta da su artmış ve kuru yer kalmamıştı, o yüzden günlerce kıyıya çıkamadılar. Ama onları kuzeye doğru götüren rüzgâr değişmedi ve üçgen yelkenleri iyice şişirip, sazların arasından gelip sokağın böceklerin bulunduğu bataklıktan hızla ilerlemelerine yardım etti. Fenn, sık sık rüzgârın doğal olmayan bu yardımseverliğini düşünüyordu. Sonunda, Taita'nın Eos'tan aldığı güçleri kullanarak elementleri kendi dilediği gibi yönettiğine karar verdi.

Bu durumda, bataklığın içindeki yolculuk dayanılmaz değildi. Taita'ya fazla ihtiyaç duyulmuyordu ve o da seyir işini Meren ile Nakonto'nun yeğenlerine, diğer bütün konulan da Tina'ta bırakabiliyordu. Fenn'le ikisi, günlerinin ve gecelerinin büyük bir kısmını ön güvertedeki özel köşelerinde geçirmekteydiler. Konuştukları konular arasında başı çeken, birinci olarak Taita'nın Eos'la karşılaşması ve ikinci olarak da Font'u, onun mucizevi olanaklarını keşfetmesiydi. Fenn, onun Eos'u tanımlamasını duymaktan asla bıkmıyordu. "Gördüğün en güzel kadın o muydu?" "Hayır Fenn. En güzeli sensin."

"Çenemden kurtulmak için mi söylüyorsun yoksa bu doğru mu?"

"Sen benim minik balığımsın ve bütün okyanusların en tatlı yaratığı olan altın bir dorado'sun."

"Ya Eos? O da bu kadar güzel değil miydi?"

"Çok güzeldi ama katil köpekbalığı da güzeldir. Onunki uğursuz ve ürkütücü bir güzelliği."

"Bedenleriniz birleştiğinde benimle olduğu gibi miydi?"

"Tıpkı ölümle yaşam kadar farklıydı. Onunla soğuk ve zalim bir birleşmeydi. Oysa seninle sıcak, sevgi ve tutku dolu oluyor. İkimiz birleşince, ruhlarımız da gizemli bir bütünlüğe ulaşıyor ve ayrı ayrıken olduğundan daha güçlü bir hal alıyor."

"Ah Taita, sana inanmayı o kadar çok istiyorum ki. Niye Eos'a gidip onunla birlikte olduğunu biliyorum ve anlıyorum ama yine de kıskançlıktan içim içimi yiyor. İmbali erkeklerin birçok kadından zevk alabileceğini söylerdi. O sana zevk vermedi mi?"

"Onun şeytani temasından nasıl tiksindiğimi anlatacak kelime yok. Ağzından çıkan her kelimedem, ellerinin ve bedeninin her temasından hem korkuyorum hem de iğreniyordum. Beni öyle kirletiyordu ki bir daha hiç temiz olamayacakmışım gibi geliyordu."

"Sen böyle konuşunca artık kıskanmıyorum. Sadece çektiğin acılar için sana karşı büyük bir şefkat duyuyorum. Acaba hiç huzur bulabilecek misin?"

"Font'un mavi sularında yıkanınca, hem yaşlılık yüklerinden hem de günah ve suçluluk duygularından arındım." "Bana yine Font'u anlatsana. O Mavi'yle kuşatıldığında neler hissettin?" Taita, yaşadığı mucizeyi bir daha anlattı. Sözleri bittiğinde Fenn bir süre konuşmadı ve sonra, "Volkanlar patlayınca Font da Eos gibi yok oldu," dedi.

"O yeryüzünün can damarı. Doğanın tüm yaşamını kontrol eden ve diriltiren ilahi gücü. O asla yok edilemez, yoksa bütün canlılar da ölür."

"Peki hâlâ varsa ne oldu şimdi ona? Nereye gitti?"

"Gelgit ve ay tarafından emilen denizler gibi yeryüzünün özüne çekildi." "Bir daha insanlar ulaşamayacak mı ona?"

"Bence hayır. Zamanla tekrar yüzeye çıkacağına inanıyorum. Belki de yeryüzünün uzak bir köşesinde çıkmıştır bile." "Nerede Taita? Nereden çıkacak?"

"Sadece Eos'un bildiği kadarını biliyorum. Yine büyük bir volkanla muazzam bir su birikintisine yakın bir yerde olacak. Ateş, toprak, hava ve su, dört element."

"Font'u bulan biri çıkacak mı?"

"Kuzeyde uzaklarda bulunan Etna volkanı püskürdüğünde yeryüzünün derinliklerine çekilmişti. O zamanlar Eos'un ini de oradaydı. O da alevlerden güç almıştı. Yüz yıl boyunca Mavi Nehir'in yeniden yüzeye çıktığı yeri aradı. Bu kez Ay Dağları'nda buldu. Şimdi de yine yeraltına indi."

"Sen ne kadar genç kalacaksın Taita?"

"Kesin olarak söyleyemem. Eos bin yıldan uzun bir süre genç kaldı. Bunu böbürlenmelerinden ve anılarından biliyorum."

"Şimdi sen de Font'ta yıkandığına göre, sana da öyle olacak demek ki," dedi Fenn.

"Bin yıl yaşayacaksın." O gece kâbuslar içinde ağlayıp sayıklayarak Taita'yı uyandırdı. Sonra uykusunda onun adını söyledi: "Taita beni bekle! Geri gel! Beni bırakma." Taita onun yanaklarını okşayıp, gözkapaklarını öperek yumuşak bir şekilde uyandırdı. Yaşadıklarının rüya olduğunu anlayan Fenn boynuna sarıldı. "Sen misin Taita? Gerçekten sen misin? Beni bırakıp gitmedin mi?" "Seni asla bırakmayacağım," dedi Taita. "Bırakacaksın." Sesi hâlâ hıçkırıklarla kesiliyordu.

Taita, "Asla," diye tekrarladı. "Seni tekrar bulmam çok uzun sürdü.

Bana o aptal rüyayı anlat Fenn. Peşinden canavar maymunlar mı kovalıyordu yoksa Chimalar mı?"

Fenn hemen cevap vermedi, hâlâ kendine gelememişti. Sonunda fısıldayarak, "Aptalca bir rüya değildi," dedi. "Anlat bana."

"Rüyamda yaşlanmışım. Saçlarım seyrelmiş, ağarmıştı... gözlerime dökülüyordu. Derim kırışmış, ellerim kemikli pençelere dönmüştü. Belim bükülmüştü, ayaklarım şişmiş ağrıyordu. Arkandan atıldım ama sen o kadar hızlı yürüyordun ki, yetişemedim. Ben yere düştüm ve sen de bilemediğim bir yerlere gittin." Yine rüyasını yaşamaya başlamıştı. "Sana seslendim ama beni duymadın." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Bu sadece bir rüya." Taita, ona sıkıca sarıldı ama Fenn şiddetle başını salladı.

"Bu gelecekle ilgili bir görüntü. Arkana bile bakmadan dönüp gittin. Uzun boylu ve dimdiktin, bacakların güçlüydü. Saçın da gür ve parlaktı." Uzanıp Taita'nın saçını kavradı ve büktü. "Tıpkı şimdiki gibi."

"Tatlım benim, kendini böyle üzmemelisin. Sen çok genç ve güzelsin."

"Şimdi belki öyle. Ama sen hep böyle kalacaksın oysa ben yaşlanıp öleceğim. Seni yine yitireceğim. Soğuk bir yıldız dönmek istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum."

Taita, elinde çağların bilgeliği olduğu halde onu rahatlatacak sözleri bulamadı. Sonunda onunla tekrar sevişti. Fenn kendini öyle bir coşkuyla ona veriyordu ki, sanki ruhları gibi fiziksel bedenlerini de bir bütün haline getirmeye, ölümden bile ayrılmamayı sağlamaya çalışıyordu. Nihayet, şafak sökmeden az önce, sevişmekten ve üzüntüden perişan bir halde uykuya dalabildi.

ZAMAN ZAMAN, UZUN VAKIT önce terk edilmiş Luo köylerinden geçiyorlardı. Sırıklar üstüne kurulmuş kulübeler, nehrin yükselmesiyle sular altında kalmıştı. Fenn, "Sular yükselince kuru yerler aramaya gitmiş olmalılar," dedi. "Ancak sular çekilince geri dönerler."

Taita, "İyi olmuş," dedi. "Karşılaşılsaydık savaşmak zorunda kalacaktık ve bu yolculuk zaten yeterince uzadı. İnsanlarımız yurtlarına kavuşmayı dört gözle bekliyor." Fenn, "Tıpkı benim gibi," dedi. "Gerçi bu hayatta ilk kez gidiyorum ama olsun."

O gece Fenn yine kâbuslar gördü. Taita, onu zihninin karanlık dehşetinden kurtarıp, okşayarak, öperek uyandırdı ve kollarına aldı. Ama Fenn hâlâ ateşi varmış gibi titriyor ve kalbi koşan bir atın nal sesleriyle güm güm atıyordu. Taita yumuşak bir sesle, "Yine aynı rüyayı mı gördün?" dedi.

Fenn, "Evet ama bu daha da kötüydü," diye fısıldadı. "Bu sefer yaşlılık yüzünden gözlerim de bozulmuştu ve seni ancak sisin içinde yürüyüp giden bir gölge halinde görebiliyordum." Tekrar Fenn konuşana kadar ikisi de sessiz kaldı. "Seni kaybetmek istemiyorum ama tanrıların bağışladığı bu güzel yılları da nafile özlemler ve acılarla israf etmek de istemiyorum. Güçlü ve mutlu olmalıyım. Birlikte geçirdiğimiz her dakikanın tadını çıkarmalıyım. Mutluluğumu seninle paylaşmalıyım. Bu korkunç ayrılık konusunu, o an gelip çatıncaya kadar hiç açmayalım bir daha." Bir süre daha sustu. Sonra zor duyulur bir sesle, "O an eninde sonunda gelecek nasıl olsa," dedi.

"Hayır sevgili Fenn," dedi Taita. "Öyle olması gerekmiyor. Bir daha hiç ayrılmayacağız, asla." Fenn, Taita'nın kollarında sakın bir şekilde yatmış onu dinliyordu, nefes alıp verişini bile zor duyulmaktaydı. "Bunu önlemek için ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

"Bana da anlat!" Taita anlattı. Fenn, onu sessizce dinledi ama lafi biter bitmez yüzlerce soruya boğdu. Taita onlara da cevap verince, "Bu ömür boyu sürebilir," dedi. Taita'nın önüne serdiği vizyonun büyüklüğü karşısında gözü yılmıştı. Taita, "Belki sadece birkaç kısa yıl sürer," diye cevap verdi. "Ah Taita, kendimi zor tutuyorum. Ne zaman başlayabiliriz?"

"Eos'un Mısır'a yaptığı zararın etkilerini gidermek için daha yapılacak çok şey var. Onlar biter bitmez başlayabiliriz." "O vakit gelene kadar gün sayacağım."

GÜNLER GEÇTİKÇE, UYGUN RÜZGÂRLAR devam etti, kürekçiler keyifle şarkılar söylediler, moralleri yüksek, kollar ve sırtları dayanıklıydı, Nakonto'nun yeğenleri kanallardan sorunsuz bir şekilde geçiriyordu gemilerini. Taita her gün öğle vakti direğin tepesine tırmanıp karayı görebilmek için uzaklara bakıyordu. Beklediğinden epey önce, bitmek tükenmek bilmez gibi görünen papirüslerin ardında beliren ilk ağaçları görebildi. Kadırgaların omurgalarının altında Nil'in sulan giderek derinleşti ve iki tarafı kaplayan sazlıklar azaldı. Sonunda Büyük Güney Bataklığı bitti ve karşılına, Nil'in uzun yeşil bir yılan gibi kıvrılarak gittiği, uzak, sisli ufukta kaybolduğu muazzam ovalar çıktı.

Gemileri dik yamaçlı kıyıya bağladılar. Tinat ile adamları günlerdir ilk kez kuru toprakta kamp kurmakla uğraşırken, atları da indirdiler. Bir fersah ötede, sekiz zürafadan oluşan bir sürü düz tepeli akasya ağaçlarının yapraklarını yemekle meşguldü.

Taita, Tinat'a, "Shilluk ülkesinden ayrıldığımızdan beri taze et yemedik," dedi. "Yayın balığından başka bir şey yemek herkesin hoşuna gidecek. Bir av ekibi oluşturmayı öneriyorum. Kamp kurma işi bitince, insanları bırakalım dinlenip eğlensinler."

Taita, Meren ve iki kız, yaylarını alıp atlarına bindiler ve uzun boyunlu benekli hayvanların peşine düştüler. Kıyıya çıkmaktan atlar da binicileri kadar hoşnuttu; açık alanda, boyunlarını esnetip kuyruklarını sallayarak koşuyorlardı. Zürafalar onların geldiğini uzaktan görmüş ve akasya ağaçlarının arkasından çıkıp ovada dörtlüye kaçmaya başlamıştı. Ucu püsküllü uzun kuyruklarını sırtlarına doğru kıvrıp iki taraftaki bacaklarını aynı anda ileri attıkları için, sanki ağır ağır uzaklaşıyor gibiydiler. Ama onlara yetişebilmek için avcıların atlarını sonunu kadar zorlaması gerekiyordu. Onlara yetişince, zürafaların çıkardığı tozdan korumak için gözlerini iyice kısmak zorunda kalmışlardı. Taita, eti herkesi doyurmaya yetecek irilikte yarı yetişkin bir erkeğin sürünün gerisinde kaldığını fark etti, üstelik daha yumuşak ve leziz olacaktı.

Onu diğerlerine gösterip, "İşte bunu yakalayacağız!" diye bağırdı. Hayvana yaklaşırken, yayını gerip ilk okunu attı ve arka bacağına gerisindeki kirişten vurdu. Hayvan yalpalayıp düşecek gibi olduysa da dengesini bulup koşmaya devam etti ama yaralı bacağına sürüyerek gidiyordu ve yavaşlamıştı. Taita ötekilere işaret verdi. İki gruba ayrılıp zürafayı iki yandan sıkıştırdılar. Birkaç yüz metreden ok üstüne ok yağdırarak göğsünden vurdular. Kalbine ve ciğerlerine ulaşmaya çalışıyorlardı ama hayvanın derisi zırh gibi ve hayati organları derinlerdeydi. Zürafa kanlar içinde, kuyruğunu oynatıp, her ok isabet ettiğinde acıyla inleyerek koşmaya devam ediyordu.

Biniciler, atlarını iyice yaklaştırıp, okların daha etkili olacağı bir menzile girdiler. Sidudu, Meren'in az gerisindeydi ve Meren dönüp omzunun üstünden göz atana kadar onun avın peşinden ne kadar pervasızca at koştuğunu fark etmemişti.

Kıza, "Çok yakınsın!" diye bağırdı. "Arayı aç Sidudu!" Ama uyarmakta çok geç kalmıştı: zürafa durup, atı ürkütecek bir çifte savurdu. Sidudu dengesini kaybetmiş ve kafa üstü uçmuştu. Külçe gibi yere düştü ve tozların arasında neredeyse zürafanın ayaklarının altına doğru yuvarlandı. Hayvan, Sidudu'nun kafatasını parçalayacak ikinci bir çifte attı ama neyse ki başının üstünden geçti. Sonunda yuvarlanması durdu ve ölü gibi yere serildi. Meren hemen atını döndürmüş ve yere atlamıştı.

O, kıza doğru koşarken, Sidudu sersemlemiş bir şekilde oturdu ve şaşkın şaşkın güldü. "Yer görüldüğünden sertmiş." İhtiyatla şakaklarını yokladı. "Kafam da düşündüğümde yumuşakmış."

Taita da Fenn de onun düştüğünü görmemişti ve zürafanın peşinden gidiyorlardı. Taita, Fenn'e doğru, "Oklarımız onu öldürecek kadar derine işlemiyor," diye bağırdı. "Kılıçla bitirmem lazım işini."

Fenn endişeyle, "Kendini tehlikeye atma," diye bağırdı ama Taita uyarıyı duymazdan gelip ayaklarını üzengilerden çıkardı.

"Duman Yeli'nin başını tut," diye bağırarak dizginleri Fenn'e attı. Sonra kılıcını kürek kemiklerinin

arasında asılı olan kınından çıkarıp yere atladı. Atın ivmesinden yararlanarak ileri fırlayacağını ve kısa bir süreliğine zürafayla aynı hızda koşabileceğini hesaplamıştı. Hayvanın her adımında devasa arka toynağı Taita'nın başından daha yükseğe çıkıyordu ve Taita da fırsattan yararlanıp araya dalmıştı. Ama zürafa en yakındaki toynağını yere koyup ağırlığını onun üstüne verdiğinde, benekli derisinin altındaki tendonun neredeyse kendi bileği kadar olduğunu gördü.

Koşarken kılıcı iki eliyle kabzasından kavradı ve tendonu hemen iç dizin üstünden kesmeyi planlayarak bütün gücüyle savurdu. Hedefi tutturmuş ve tendon kauçuk gibi bir ses çıkararak kopmuştu. Bacak çöktü ve zürafa sağrısının üzerine devrildi. Tekrar doğrulmaya çalıştı ama bacağı sakatlanmıştı. Kalkamayıp yana doğru yıkıldı. Bir an için boynunu Taita'nın erişebileceği bir yere uzattı. Taita hemen fırlayıp kılıcını hayvanın ensesine, tam omurgaya denk gelecek şekilde sapladı. Zürafa debelenirken geri kaçtı. Sonunda hayvanın dört bacağı da katılaştı ve hareketsiz kaldı. Gözkapakları titreşti ve kirpikleri iri gözlerini örttü.

Taita cesedin yanında dururken Fenn, Duman Yeli'ni de yedeğine almış olarak yetişti. "Çok hızlıydın." Sesi hayranlık doluydu. "Tıpkı güvercine dalan bir doğan gibiydin." Atından atlayıp Taita'ya koştu, saçları özgürce uçuşuyordu, güzelim yüzü av heyecanı ile kıpkırmızı olmuştu.

"Ve sen de o kadar güzelsin ki, ne zaman sana baksam gözlerim kamaşıyor." Taita, onu kollarının arasına alıp yüzüne baktı. "Seni bırakabileceğimi nasıl düşünebilirsin?" "Bunu sonra konuşuruz, bak Meren ile Sidudu geliyor."

Meren, Sidudu'nun atını yakalamıştı ve kız atına biniyordu. Yakına gelince giysisinin yırtılmış olduğunu, göğüslerinin açıkta kaldığını fark ettiler. Üstü başı toz toprak içindeydi. Yanağı da sıyrılmıştı ama gülümsüyordu. "Hey Fenn," diye seslendi. "Eğlenceli bir oyundu değil mi?"

Dördü en yakın akasya ağaçlarının yanına gittiler ve gölgede dinlensinler diye atlarından indiler. Surtulumunu elden ele geçirip susuzlukları j nı giderdikten sonra, Sidudu tuniğini çıkarıp Taita'nın kendisini muayene etmesine izin verdi. Muayene fazla uzun sürmedi.

"Giyinebilirsin Sidudu. Bir yerinde kırık yok," diye kızı rahatlattı. "Tek yapman gereken nehirde yıkanmak. Çürüklerin de birkaç güne kadar geçer. Şimdi Fenn ile benim sizinle konuşmak istediğimiz çok önemli bir konu var." Taita'nın ava çıkmalarını istemesinin asıl nedeni buydu. Planlarını anlatabilmek için baş başa kalmalarını arzu etmişti.

Meren ile Sidudu'nun filonun beklediği yere dönmelerine izin verdiğinde güneş öğleni geçmişti. Giderken ikisinin de ruh hali farklıydı endişeli ve mutsuz görünüyorlardı.

Sidudu, Fenn'e hararetle sarılıp, "Sürekli olarak gitmeyeceğine söz ver," dedi. "Benim için kardeşten ilerisin. Seni kaybetmeye dayanmam."

Fenn, "Bizi görmesiniz de Taita ile ben yanınızda olacağız. Bu sadece küçük bir sihir. Daha önce de pek çok kez görmüştün," diye ona söz verdi.

Sonra Meren konuştu. "Epeyce eksilmiş gibi görünse de, sağduyuna hâlâ güveniyorum Büyücü. Bir zamanlar bana ihtiyatlı olmamı hatırlattığın günleri hasırlıyorum. Şimdi sana bakıcılık etmesi gereken benim. Bacaklarının arasında sallanan bir şey olunca bir erkeğin ne kadar pervasızlaştığını görmek tuhaf."

Taita güldü. "Akıllıca bir gözlem iyi Meren. Ama boşuna kendini üzme. Fenn ile ben ne yaptığımızı biliyoruz. Gemilere dön ve gerekeni yap."

Meren ile Sidudu nehre doğru gittiler, ama eyerlerinde dönüp dönüp, endişeyle arkalarına bakıyorlardı. Gözden kaybolana kadar en az on kere el salladılar.

Taita, Fenn'e, "Şimdi de kaybolma sahnemizi kurmalıyız," dedi ve dürülü olarak eyerlerinin arkasında duran şiltelerini almaya gittiler. Aralarına temiz giysiler de gizlemişlerdi. Tozlu, ter lekeli tuniklerini çıkarıp bir an keyifle birbirlerinin çıplak bedenini seyrettiler. Taita temiz tuniğini almak

üzere eğildi ama Fenn, onu durdurdu. "Çok acele etmemize gerek yok lordum. Diğerlerinin bizi aramaya gelmesi için daha var. Hazır çıplakken bu anı değerlendirmeliyiz."

"Meren, Tinat'a öldüğümüzü bildirince bütün insanlar cesetlerimizi bulmak için buraya koşacak. Gelip de bayağı canlı olarak bulabilirler sonra."

Fenn onun bacaklarının arasına uzandı. "Meren'in bununla ilgili sözlerini hatırlıyor musun? Hani bir erkeği nasıl pervasızlaştırdığı hakkındaki? Eh, ben de birlikte pervasızlaşabiliriz diyorum." "Beni böyle tutunca istediğin yere götürebilirsin, hiç itirazım olmaz." Fenn şeytanca gülümseyerek Taita'nın önünde diz çöktü.

Taita, "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bu benden öğrendiğin bir şey değil."

"İmbali, bana kıymetli bilgiler vermişti. Ama artık sus lordum, çünkü sana cevap veremem. Ağzım başka bir işle meşgul olacak."

Olayı tam zamanında bitirdiler ve nehir yönünden dörtnala gelen atlıların kaldırdığı tozu görmeden, yapacakları hilenin hazırlıklarını bitirdiler. Sonra akasyaların arasına çekilip bir ağacın dibine sessizce oturdular. El ele tutuşarak etraflarını bir gizlenme büyüsüyle kapladılar.

Tinat ile Meren bir toz bulutunun arasından göründüklerinde, dörtnala gelen silahlı kalabalığın çıkardığı sesler de iyice artmıştı. Gelenler, Duman Yeli ile Kasırğa'yı otlanırken görünce hemen oraya üşüştüler ve Taita ile Fenn'in yirmi adım ötesinde durdular.

Meren, "Ah, Seth'in karaciğeri ve bağırsakları adına!" diye haykırdı. "Eyerlerdeki kanı görüyor musun? Tam sana anlattığım gibi. Cin onları alıp götürmüş."

Koyu renk lekeler zürafa kanıydı ama Tinat bunu bilmiyordu. "İsis ve Osiris aşkına, bu ne trajik bir iş." Eyerinden atladı. "Etrafı iyice arayın, büyücüyle eşine dair bir iz bulmaya çalışın."

Kısa bir süre sonra Taita'nın yırtık, kanlı tuniği bulundu. Meren tuniği iki eliyle tutup yüzüne götürdü. "Taita bizden çalındı. Ben artık babasız bir oğulum," diye hıçkırdı.

Taita, Fenn'e, "Korkarım iyi kalpli Meren rolünü biraz abartıyor," diye fısıldadı.

Fenn de, "Onda böyle bir yetenek olduğunu hiç bilmiyordum," dedi. "Tapınaktaki temsili törende Horus'u mükemmel canlandırabilirmiş."

Tinat, "Firavun'a gidip Taita'nın götürülmesine izin verdiğimizizi nasıl söyleriz?" diye sızlandı. "En azından cesedini bulmalıyız."

"Sana söyledim Albay Tinat. İkisinin de cin tarafından göğe çekilişini gördüm." Meren, onu ikna etmeye çalışıyordu.

Ama Tinat inatçı ve kararlıydı. "Yine de araştırmaya devam etmemiz lazım. Her yeri karış karış aramalıyız." Adamlar bir kez daha geniş bir hat halinde yayılarak ağaçların arasında ilerlemeye başladı.

Meren ile Tinat baştaydı ve Meren, Taita ile Fenn'in az ötesinden geçti. Geçerken kendi kendine söyleniyordu: "Gel artık Tinat, bu kadar domuz kafalı olma. Gemilere dönelim ve büyücüyle oyunlarıyla baş başa bırakalım."

Tam o anda arayanlardan biri Fenn'in kanlı tuniğini bularak heyecanla bağırdı. Meren, adama doğru koştu ve onun araştırmayı bitirmesi için Tinat'la tartıştığını duydular. Kanlı giysiler yüzünden ikna olan Tinat sonunda inadı bıraktı. Duman Yeli ile Kasırğa'yı da alarak zürafanın cesedinin yattığı yere gittiler, hayvanın derisini yüzüp parçalayacak ve etleri gemilere götüreceklerdi. Taita ile Fenn de ayağa kalkıp silahlarını aldılar ve kuzeye doğru yola koyuldular.

Fenn hülyalı bir şekilde, "Seninle baş başa kalmayı çok seviyorum," dedi. "Durup yine o ağacın altında dinlenecek miyiz?" "Galiba içindeki canavarı uyandırdım."

"Benim küçük canavarım hiç uyumuyor ki. Daima uyanık ve oyun oynamaya hazır. Umarım seni yormuyordur lordum?"

Taita, onu ağaçların altına çekti. "Görelim bakalım kim önce kimi yoruyormuş."

TAITA'NIN KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE kaybolduğunu duyan herkes yasa boğulmuştu. Ertesi gün atları gemilere yükleyip tekrar yola çıktıklarında cenaze mavnalarının oluşturduğu bir alay gibi gidiyorlardı. Üstelik sadece büyücülerini değil, Fenn'i de yitirmişlerdi. Onun güzelliği ve sevimliliği uğur getiren bir tılsım olmuştu. Sidudu gibi genç kadınlar, özellikle de üreme çiftliklerinden kurtardıkları Fenn'e tapıyordu.

Sidudu, Meren'e, "Doğru olmadığını bildiğim halde, onun eksikliği beni çok üzüyor," diye fısıldadı. "Taita bu zalim oyunu niye oynuyor?"

"Kendisi ve Fenn için yeni bir hayat kurmak istiyor. Onun yaşlı ve gümüş sakallı halini bilen çok az kişi, bu sihirli dönüşümü anlayacak. Onun yeniden doğuşunu kara büyü'nün eseri bir uğursuzluk sayacaklar. Fenn ile ikisi korku ve nefret duyulan kişiler haline gelecek."

"Yani onları bulamayacağımız bir yere mi gidecekler?"

"Ben de aynı şeyden korktuğum için seni rahatlatamayacağım." Kolunu kızın omzuna attı. "Bundan itibaren, biz de kendi yolumuzu bulmalıyız. Birbirimize güç katmalı, birbirimizle ilgilenmeliyiz." Sidudu, "Ama onlara ne olacak? Nereye gidecekler?" diye ısrar etti.

"Taita seninle benim anlayamayacağımız bir bilgeliği arıyor. Bütün hayatı bir araştırmadan oluşuyordu. Şimdi yaşamı ebedi olduğuna göre, arayışı da ebedi olacak." Söylediklerini bir an düşünüp, devam etti, ender görülen parlak sezgilerinden birine tanık oluyordu. "Bu büyük bir nimet de olabilir, büyük bir yük de."

"Onları bir daha gözümüzle hiç göremeyecek miyiz, ne olur öyle olmayacağını söyle."

"Gitmelerinden önce bir daha göreceğiz. Bu kadarından eminim. Bize karşı asla o kadar zalim olmazlar. Ama yakında bir gün tamamen gitmiş olacaklar."

Meren konuşurken bir yandan da akıp giden kıyıya bakıyor, Taita'nın bırakacağına söz verdiği işareti arıyordu. Sonunda parlak bir ışık huzmesi gördü, cilalı bir metalden yansıyan güneş ışığıydı bu. Eliyle gözlerine gölge yapıp ileriye baktı. "İşte orada!" Dümeni kıyıya çevirdi. Kürekçiler küreklere asıldı. Meren daha gemi yanaşmadan atlamış ve ucu toprağa saplı olarak duran kılıca doğru koşmaya başlamıştı. Kılıcı çekip aldı ve başının üstünde sallamaya başladı. Arkadaki kadırgada olan Tinat'a, "Taita'nın kılıcı!" diye haykırdı. "Bu bir kehanet!"

Tinat bir arama ekibi yolladı ve kıyıyı yarım fersah boyunca dört bir yana doğru taradılar, ama bir insanın varlığını gösterecek başka bir iz bulamadılar.

Meren, seni kurnaz ihtiyar tilki, diye düşündü. Bu zirveyi o kadar ustaca oynadı ki ben bile inandım. İçinden gülümsedi ama adamlara, "Araştırmayı sürdürmek boşuna," derken ağırbaşlı havasına bürünmüştü. "Bu işler bizim anlayışımızı aşıyor. Eğer Taita, yani büyücü bile yenildiyse biz ne yapabiliriz? Kendi başımızı da derde sokmadan filoya dönmeliyiz." Adamlar batıl inançlarının verdiği korkuyla bu teklifi hemen kabul ettiler ve kadırgalara döndü. Herkes tekrar gemilere biner binmez Meren yolculuğa devam emrini verdi. Kürekçiler yerlerim aldı ve bir fersah boyunca kimse konuşmadı.

Hilto kürekçilerin başındaydı. Aniden başını kaldırıp şarkı söylemeye başladı. Sesi oldukça güçlüydü, savaşın ortasında insanlara komuta eden bir sestiydi. Şarkısı sessiz nehir boyunda yayılıyordu: "Selam sana yılları sonsuza uzanan ve dehşet saçan tanrıça HagenSa. Selam, ilk direği diken ustalara. Selam yeryüzünün en uzak köşelerinde yaşayanlara. Her gün, günbatımıyla ölenlere. Şafakta yeniden doğanlara. Nilüfer gibi gençliği yeniden çiçek açanlara. Taita'da kelimelerin gücü var. Bırakın ilk direği geçsin!"

Bu Ölüm Kitabı'nın ilk bölümünde bir krala yapılan ağıttı. Bir anda bütün insanlar şarkıya katıldı ve nakaratı söylemeye başladı. "Bırakın bizim takip edemeyeceğimiz yere gitsin.

Bırakın karanlık yerlerin sırlarını öğrensin.

Yüce Tanrı Horus'un bilge yılanı olsun."

Hilto bir sonraki bölümü söyledi:

"Selam, Seth, dünyalar yıkan.

Selam, Ruhların Yüce Hâkimi,

büyük korkuyu yaratan kutsal ruh.

Birak Taita'nın ruhu ikinci sütunu da geçsin.

Onda sözlerin gücü var.

Birak Taita, Osiris'in Nilüfer Tahtı'na giden yolu bulsun,

Arkasında İsis ile Hathor'un durduğu."

Diğer erkekler ve kadınlardan bazıları nakaratı tekrarlardı:

"Bırakın bizim takip edemeyeceğimiz yere gitsin.

Bırakın karanlık yerlerin sırlarını öğrensin.

Bırakın geçsin! Bırakın geçsin!"

Baştaki geminin kıç tarafında dümen yekesini sıkıca kavramış olan Meren de onlarla birlikte söylüyordu. Yanında duran Sidudu'nun sesi titriyor ve yüksek notalara çıkarken, duygularının ağırlığıyla tamamen kesiliyordu.

Meren, dümen yekesinde duran kaslı sağ kolunda hafif bir temas hissetti. Şaşkınlıkla irkilip koluna baktı. Kimse yoktu ama temas çok belirgindi.

Taita'ya hizmetinde bir çırakken, kaynağa doğrudan bakmaması gerektiğini öğrenmiş olduğu için, bakışlarını yana kaydırıp ve gözünün önünde muğlak bir şeklin belirdiğini gördü. Üzerine odaklanınca kayboluyordu. Dudaklarını oynatmadan, "Büyücü, burada mısınız?" diye fısıldadı.

Cevap veren ses de aynı şekilde hava gibi hafifti. "Yanımdayım ve Fenn de Sidudu'nun yanında."

Planladıkları gibi, kadirge Taita'nın kılıcı sapladığı yere bağlıyken güverteye çıkmışlardı. Meren, diğerleri görebilir diye sevincini belli etmemeye çalıştı. Gözlerini çevirdi ve o zaman Sidudu'nun yanında duran belli belirsiz hayali fark etti.

Şaşkın şaşkın etrafına bakman Sidudu'yu, "Fenn sol elinin yanında duruyor," diye uyardı. "Hayır, onu göremezsin. Sana dokunmasını iste." Sidudu, Fenn'in görünmez parmaklarının yanağına değdiğini hissedince tebessümü parlak bir hal aldı.

Akşamüzeri kıyıda kamp kurmak üzere gemileri bağladıklarında, Meren toplanan kalabalığa, "Öndeki geminin ön güvertesinde, aramızdayken en sevdiğiniz yere bir mabet yapacağız," dedi. "Yeraltı dünyasındaki ilk sütuna ulaşmadan önce, bu varlık dünyasında esir kalan ruhları orada dinlenebilir."

O küçük köşeye hasır bir perde gerdiler ve kayıp çiftin döşekleriyle eşyalarını oraya koydular. Her akşam Sidudu perdenin dışına yemek, bira ve su bırakıyor, sabaha kapları boş buluyordu. Büyücünün ruhunun hâlâ onları kolladığına inanan insanların cesareti artmış ve filonun havası aydınlanmıştı. Erkekler yine gülüyorlar ama ön güvertedeki mabetten uzak durmaya bakıyorlardı.

Tekrar Qebui'ye, Kuzey Rüzgârının Yeri'ne ulaşmışlardı. Burada çok uzun süredir üstünde yolculuk ettikleri Nil, doğudaki dağlardan akan başka bir güçlü nehirle birleşerek asıl Nil'i oluşturuyordu. Son gördüklerinden bu yana Qebui fazla değişmemişti, sadece civardaki tarlalar iyi sulanmış ve ekin dolmuştu, bir de kentin çamur duvarlarının dışındaki yeşil otlaklarda at ve sığır sürüleri yayılmıştı. Aniden ortaya çıkan yabancı gemilerin oluşturduğu bu büyük filo garnizonu, kent halkını şaşırtmış ve

dehşete düşürmüştü. Ancak Meren ilk geminin pruvasında belirip, iyi niyetlerini bildirdikten sonra tanıyabildi Vali Nara, onu.

"Bu Albay Meren Cambyses!" diye bağırdı valilik okçularının başındaki yüzbaşıya. "Sakın ok atmayın."

Nara, kıyıya ayak basar basmaz Meren'i sıcak bir şekilde kucakladı. "Dönmenizden umudu keseli çok olmuştu, Firavun Nefer Seti adına size bütün kalbimizle hoş geldiniz diyoruz." Nara, Tinat'la tanışmıyordu. General Lotti komutasındaki sefer onun vali olmasından önce düzenlenmişti. Ama tabii ki seferden haberi vardı ve Meren'in, Tinat'ı hayatta kalan komutan olarak tanıştırmasını kabullendi. Ama kıyıda konuşurken, Nara sanki başka birinin ortaya çıkmasını beklermiş gibi gözünü gemilerden alamıyordu. Sonunda kendini daha fazla tutamadı ve patladı. "Beni bağışlayın iyi albaylar, ama yüce Büyücü, Gallalalı Taita'ya, o olağanüstü adama ne olduğunu bilmek zorundayım."

"Size anlatmak zorunda olduğum hikâye hem çok garip hem de inanılmayacak kadar muhteşem. Ama önce insanları karaya çıkarıp ihtiyaçlarını görmek zorundayım. Yıllardır sürgündeler ve çok uzun, zorlu, tehlikeli bir yolculukla gelebildiler imparatorluğumuzun bu ileri karakoluna kadar. Görevimi bitirir bitirmez, gelip size raporumu eksiksiz olarak sunacağım, sanırım siz de Kamak'taki firavunluk sarayına iletirsiniz."

"Bağışlamanızı dilerim." Nara'nın Tanrı vergisi nezaketi geri gelmişti. "Ev sahipliği yapmayı unuttum. Hemen karaya çıkarın onları, sonra da iyice dinlenin."

O akşam, kalenin toplantı salonunda Nara, Meren, Tinat ve kıdemli yüzbaşılara bir ziyafet verdi. Kendi personeli ve kentin ileri gelenleri de davetliydi. Yiyip içtikten sonra Nara kadehini onların şerefine kaldırdı ve duygulu bir hoş geldin konuşması yaptı. Sonra Meren'den, konuklara, güneydeki yabancı diyarlarda başlarından geçen maceraları anlatmasını rica etti. "O gizemli, keşfedilmemiş diyarlardan ilk kez sizler döndünüz. Orada neler keşfettiğinizi anlatın bize. Nil Ana'mızın doğduğu yere ulaşabildiniz mi, onu anlatın. Nasıl olup da kurduğunu, sonra nasıl olup da tekrar böylesine güçlü akmaya başladığını arılatın. Ama hepsinden önce, büyüçü Gallalalı Taita'ya ne olduğunu söyleyin."

İlk Meren konuştu. Yıllar önce oradan geçtikten sonra başlarına gelen her şeyi anlattı. Tamafupa'da Nil'in kaynağına nasıl ulaştıklarını, nehrin akmasını önleyen Kızıl Taşlar'ı nasıl bulduklarını anlattı. Tinat tarafından kurtarılıp Jarri'ye gidişlerini, Yüksek Konsey'in huzuruna çıkışlarını anlattı.

"Şimdi de Albay Tinat Ankut'u davet ediyorum," dedi. "Kendisi General Lotti komutasındaki seferin kaderini ve kurtulanların Jarri'ye gidip orada nelerle karşılaştıklarını anlatacak." Yerini Tinat'a bıraktı.

Her zamanki gibi Tinat'ın anlatımı özlü ve süslemelerden uzaktı. Net askeri terimlerle, Kraliçe Lostris zamanında Lord Aquer tarafından kurulan Jarri hükümetini anlattı. Sonra da büyüçü Eos tarafından ülkenin nasıl bir acımasız tiranlığa dönüştüğünden söz etti. Anlatımını sade bir cümleyle bitirdi. "Nilin akışını durdurmak için o kayayı oraya diken bu cadıydı. Amacı Mısır'a boyun eğdirmek ve kölesi haline getirmektir." Dinleyicilerin öfkelerini dile getirip, bağırarak sorular yöneltmesiyle ortalık karıştı.

Nara ayağa fırladı ama ortalığı yatıştırması biraz zaman aldı. "Tekrar Albay Meren'i davet ediyorum. Lütfen sorularınızı hikâyesinin sonuna saklayın, çünkü o arada eminim birçok sorunuzu yanıtlamış olacaktır."

Meren, Tinat'tan daha iyi bir konuşmacıydı ve konuklar onun Büyücü Gallalalı Taita'nın Eos'la yüzleşmek üzere inine gidişini heyecanla dinlediler. "Tek başına ve psişik güçlerinden başka silahı olmadan gitti. Bu iki usta arasında yaşanan doğaüstü çarpışmanın boyutlarını kimse bilemeyecek. Tek bildiğimiz, sonunda Taita'nın onu yenmiş olduğu. Eos ve kötülükle dolu krallığı yok edildi. Nil

Ana'mızın önüne diktiği engeller kaldırıldı ve nehir tekrar akmaya başladı. Taita'nın güçleriyle nasıl dirilip kendine geldiğini anlamak için Qebui'den geçen nehre bir bakmanız yeter. Albay Tinat'ın yardımıyla, bunca yıldır Jarri'de esir tutulan insanlarımız kurtuldu. Bu gece sizlerle oturuyorlar."

Vali Nara, "Ayağa kalksınlar," diye bağırdı. "Kalksınlar ki bu kardeşlerimize ülkemize hoş geldiniz diyebilelim." Tinat'ın alayındaki yüzbaşılarda diğer subaylar teker teker ayağa kalkıp isimlerini, rütbelerini söylediler ve sözlerini hep aynı beyanda bulunarak bitirdiler. "Bu gece, değerli liderlerimiz Albay Meren Cambyses ve Albay Tinat Ankut'tan dinlediğiniz her şeyin doğruluğuna tanklık ederim."

Onlar bitirince Nara yine sözü aldı. "Bu gece pek çok mucize duyduk, hepimiz huşu içinde kaldık. Ancak, zihnimi yakan bir soruyu sorduğumda, buradaki tüm dinleyiciler adına konuşacağımı da biliyorum." Etkileyici bir tavırla durdu. "Söyleyin Albay Cambyses, büyücü Taita'ya ne oldu? Neden artık kendisi başınızda değil?"

Meren'in ifadesi vakurdu. Bir süre, açıklamakta zorlanıyormuş gibi durdu. Sonra derin bir iç geçirdi. "Aslında en üzücü, acı verici görevim, büyücünün artık aramızda olmadığını bildirmek. Gizemli bir şekilde ortadan kayboldu, Albay Tinat ve ben kaybolduğu yerde özenle kendisini aradık, ama bir başarı elde edemedik." Tekrar durup başını salladı. "Her ne kadar cesedini bulmayı başaramamış olsak da, giysilerini ve atını bulduk. Tuniği ve eyeri kan içindeydi. Onun kaybını ancak birtakım uğursuz doğaüstü varlıklarla açıklayabildik ve büyücünün ölmüş olduğu kararına vardık." Meren'in sözleri acı iniltiyle karşılandı.

Vali Nara kıpırdamadan oturuyordu, yüzü solmuştu ve çok üzgün görünmekteydi. Nihayet salondaki sesler kesilip, herkes ona bakmaya başlayınca ayağa kalktı. Konuşmaya başladı ama sesi çıkmıyordu. Kendini zorlayarak yeniden başladı.

"Bu trajik bir ölüm. Gallalalı Taita hem güçlü hem de iyi bir adamdı. Kayıp haberini Firavun Nefer Seti'ye üzgün bir kalple göndereceğim. Qebui bölge valisi olarak, nehir kıyısına, hayat veren Nil Ana'mızı kurtardığı için Gallalalı Taita adına bir anıt dikilmesini sağlayacağım." Başka bir şey daha diyecek gibiydi ama başını sallayıp arkasını döndü. O ziyafet salonundan çıkınca, bütün konuklar da küçük gruplar halinde peşinden gidip karanlığın içinde dağıldı.

Beş gün sonra, kent halkı ile güneyden gelen yolcular, iki Nil'in birleştiği kavşakta yeniden toplandı. Vali Nara'nın diktiği anıt, yekpare mavi granit blokundan oyulmuştu. Üzerinde çok güzel hiyerogliflerle yazılmış bir metin bulunuyordu. Taş ustaları gece gündüz çalışarak anıtı o güne yetiştirmişti.

"Bu anıt, Firavun Nefer Seti'nin adına, İki Krallık'm Hükümdarı olarak yirmi altıncı yılında dikilmiştir, tanrılar ona ebedi yaşam bağışlasın!"

Saygıdeğer Büyücü, Gallalalı Taita, NilAna'nın kaynağına ulaşmak, kutsal sularının Mısır İmparatorluğu ve halkı adına yeniden akmasını sağlamak için tarihi yolculuğuna bu noktadan çıkmıştır.

Ruhani güçlerinin etkisiyle bu tehlikeli girişimi başarıyla sonuçlandırmıştır. Dualarımız her zaman onunla olsun!

Vahşi ülkelerde trajik bir şekilde hayatını yitirmiştir. Kendisi Mısır'a asla dönemese de, anısı ve ona duyduğumuz şükran, tıpkı bu anıt gibi on bin yıl yaşayacaktır.

Bu övgü sözleri, tanrıların sevgilisi Büyük Firavun Nefer Seti adına Qebui bölge valisi olan ben Nara Tok tarafından yazılmıştır."

Sabahın ilk ışıklarıyla granit anıtın etrafına toplanıp Horus ve Hathor'a dualar ettiler, Taita'nın ruhunu koruması için yalvardılar. Sonra Tinat ile Meren, insanları yine gemilere yerleştirdi. Bir kez daha yola koyuldular. Bu, dönüş yolculuklarının son uzun bacağıydı, iki bin fersah daha yol gidip, altı

büyük şelale aşacak ve Mısır'ın bereketli topraklarına gireceklerdi.

Nil'in suları çok yükseldiği için, şelaleler de çok güçlü akıyordu. Ama Jarri gemileri tam bu koşullara göre tasarlanmıştı ve Meren de usta bir nehir kılavuzuydu. Bir sorun yaşadığında, dirseğinin dibinde duran Taita rehberlik ediyordu. İkisi birlikte, filoyu hasara uğratmadan, hiç kayıp vermeden götürmekteydiler.

Beşinci ve altıncı çağlayan arasında, nehir yolculuğa neredeyse bin fersah daha ekleyen büyük bir kıvrım yapıyordu. Vali Nara'nın gönderdiği yardımcılar, onlardan beş gün ilerideydi ve körfezi dolanmadan kervan yolunu izleyerek gidebiliyorlardı. Taşıdıkları raporlar, filonun ilk çağlayandan Mısır vadisine indirilmesinden beş gün önce Asuvan bölge valisinin eline geçmişti. O noktadan sonra, yolculuk bir zafer geçidine dönüştü.

Her iki kıyı da hayat getiren suların altındaydı. Köylüler tarlalarda çalışmak üzere köylerine dönmüşlerdi ve ürünleri yeşermeye başlamıştı. Gemiler geçerken halk kıyılara hücum ediyor ve palmiye yaprakları sallıyorlardı. Nehre yasemin çiçekleri atıyorlar, sevinç gözyaşları döküp karanlıktan, esrarengiz güney diyarlarından gelen kahramanlara dualar ederek, övgüler yağdırıyorlardı.

Her kentte, yolcular vali, asiller ve rahipler tarafından karşılanıyor, coşkulu törenlerle tapınaklara götürülüyorlardı. Onları eğlendiriyor, ziyafetler veriyor, çiçek yağmuruna tutuyorlardı.

Taita ile Fenn de onlarla birlikte karaya çıkıyordu. Fenn, bir zamanlar yönettiği ülkeyi bu hayatında ilk kez görmekteydi. Mısır'da kimse onları şimdiki halleriyle tanıyamazdı, o yüzden Taita uzun süredir ardına gizlendikleri büyüü kaldırmıştı. Yine de yüzlerini örtüyorlardı, yalnızca gözleri görünürken kalabalığa özgürce karışmaktaydılar.

Fenn, Taita'nın dile getirdiği her şeyi kendi gözüyle görmekten çok mutluydu. O zamana kadar Öteki hayatıyla ilgili anıları sisli, parça parçaydı ve onları birleştiren Taita oluyordu. Ama artık ülkesinin topraklarındaydı ve her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Sanki aradan sadece birkaç yıl geçmiş gibi, yüz yıl önceden kalan yüzleri, sözleri ve eylemleri gayet net anımsıyordu.

Kom Ombo'da gemileri tapınak binalarının muazzam duvarlarının altına yanaştırdılar. Kumtaşından bloklara devasa tanrı ve tanrıça heykelleri oyulmuştu. Yüksek rahibe ile maiyeti, yolcuları karşılamak üzere kıyıya indiklerinde, Taita, Fenn'i alıp, Hathor Tapınağı'nın bomboş koridorlarından geçirerek, serin iç mabede götürdü.

"İşte şimdiki halinin ruh imajını ilk kez burada görmüştüm," dedi.

Fenn, "Evet! Gayet iyi hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Burayı çok iyi hatırladım. Kutsal havuzdan sana doğru yüzmüştüm. Konuştuklarımız da aklımda." Zihninden prova edermiş gibi bir süre düşündükten sonra, "Beni tanımadığın için ayıp sana, çünkü ben Fenn'im," dedi. Bunları, Taita'nın yüreğini burkan tatlı, çocuksu bir sesle söylemişti. "Tam bu ses tonuyla konuşmuştun."

"Bana verdiğin cevabı hatırlıyor musun?" Taita başını salladı. Aslında çok iyi hatırlıyor ama onun söylemesini istiyordu, "Dedin ki..." Taita'nın sesini taklit ediyordu bu kez. "Seni gayet iyi tanıyorum. Tıpkı ilk gördüğüm zamanlardaki gibisin. Gözlerini asla unutmam. O zaman da şimdi de, Mısır'ın en yeşil ve en güzel gözleri onlar."

Taita hafifçe güldü. "Nasıl da kadınsı bir tavır! İltifatları asla unutmazsınız."

"Özellikle de böyle güzel olanları," dedi Fenn. "Sana bir hediye getirmiştım. Ne olduğunu hatırlıyor musun?" "Bir avuç kireç," diye atıldı Taita. "Paha biçilmez bir armağan."

"Şimdi ödeyebilirsin. Borcun bir öpücük. Ya da ne kadar öpücüğe değerse." "Aklımdaki sayı on bindi."

"Teklifini kabul ediyorum lordum. İlk yüzünü peşin alacağım. Sonrakileri de azar azar ödersin."

KARNAK'A YAKLAŞTIKÇA, SEVINÇLİ KALABALIKLAR yüzünden, ilerleyişleri gittikçe yavaşlıyordu. Nihayet Firavun'un sarayından dötrnala gelen kraliyet ulakları belirdi. Firavun, filo komutanına bir an önce Karnak'a gelip huzura çıkmasını emrediyordu.

Taita, heyecanla gülen Fenn'e, "Torunun Nefer Seti hep sabırsız bir çocuk oldu zaten," dedi.

"Onu görmeyi nasıl da hasretle bekliyorum! Meren'e çabuk olmasını emretmesine sevindim. Nefer Seti şimdi kaç yaşındadır?"

"Herhalde elli dört, kraliçesi ve başkadını Mintaka da fazla genç delildir. Tıpkı senin gibi vahşi ve dikbaşı olduğunu görünce ne yapacağını seyretmek ilginç olacak. Bir kez ayaklandı mı o da neredeyse senin kadar yırtıcı olur."

"Bunları söylerken bize hakaret mi ediyorsun, iltifat mı, anlayamadım. Ama bir şeyden eminim. Ondan hoşlanacağım, yani torunumun çocuğunun annesinden."

"Başı dertte ve bize ihtiyacı var. Hâlâ Eos'un ve sahte peygamberi Soe'nin etkisi altında. Eos ölmüş ve güçleri yok olmuş olsa bile, Soe hâlâ onu avucunda tutuyor. Onu kurtarmak son kutsal görevimiz. Sonra ikimiz kendi düşlerimizin peşine düşeceğiz."

Böylece Karnak'a, yüzlerce kapısı, sayısız güzellikleri olan ve hepsi suların akmasıyla yeniden toparlanan şehre ulaştılar. Kalabalık, Yukarı Krallık'ta rastladıklarından daha yoğun ve daha gürültücüydü. Kent kapılarından yığınlar halinde geliyorlar ve havada davul gümbürtüler, borazan sesleri, bağırışlar çınılıyordu.

Kraliyet rıhtımında, rahiplerden, asillerden ve ordu generallerinden oluşan bir hoş geldin komitesi beklemekteydi. Hepsi de resmi kıyafetlerini giymişlerdi ve yanlarında neredeyse onlar kadar gösterişli maiyetleri bulunuyordu.

Meren ve Tinat kıyıya adım atar atmaz, borular var gücüyle öttü ve kalabalıktan alkışlar yükseldi. Başvezir, onları bir çift görkemli savaş arabasına götürdü. Her iki araç da altın yapraklar ve kıymetli taşlarla süslü olduğu için güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Arabalara, Firavun'un ahırlarından seçilmiş, biri süt beyazı, biri abanoz karası iki muhteşem at koşulmuştu.

Meren ve Tinat, arabaların basamaklarına atlayıp hayvanları kamçılادılar. Kraliyet yolunda, taş sfenkslerin, savaş zırhlarına bürünmüş kahraman heykellerinin arasından tekerlek tekerleğe ilerliyorlardı. Önlerinde bir süvari birliği gidiyor, arkalarından da Kraliyet Muhafız Birliği askerleri koşuyordu. Kalabalıktan yükselen sesler bir kasırğa gibi esmekteydi.

Çok uzaktan, Taita ile Fenn de kılık değiştirmiş olarak saray kapısına kadar yürüdüler. Orada durup el ele tutuştular ve gizlenme büyüsü yaparak saray muhafızlarının arasından geçip, büyük kraliyet salonuna girdiler. Saraylılar ve seçkinlerden oluşan kalabalığın uzağında durdular. Karşıdaki yükseltilmiş platformda, Firavun Nefer Seti ile kraliçesi fildişinden yapılmış tahtlarında yan yana oturmaktaydılar. Firavun, mavi savaş tacını, yani Khepresh'i takmıştı. Bu, yanları saf altın disklerle süslü yüksek bir taçtı; alın kısmında Aşağı ve Yukarı krallığın simgesi olan birbirine sarılmış kobra ile akbaba başlan bulunuyordu. Firavun makyaj yapmamıştı ve üst kısmı çıplaktı, katıldığı elli savaştan kalan yara izleri görünüyordu, fakat göğüs ile kol kasları hâlâ düzgün ve sıkıydı. Taita onun aurasını inceledi ve çabalarında güçlü, görevine sadık olduğunu gördü. Yanındaki Kraliçe Mintaka da aynı taçtan takmıştı ama onunki gümüş süslüydü ve yüzünde çocuklan için çektiği acıların izleri vardı. Aurası da karmaşık ve mahzundu, kuşku ve suçluluk duygularıyla oluşmuş çatlaklar vardı. İstirabı derindi ve tek başına çekiyordu.

Albay Meren Cambyses ve Albay Tinat Ankut, kollan iki yana açık olarak taçların önünde eğilmişlerdi. Firavun ayağa kalktı ve elini kaldırdı.

Salona derin bir sessizlik hâkim oldu. Firavun konuşmaya başlayınca, sesi, kaidelerinden yüksek, boyalı tavana doğru uzanan kumtaşı sütunların arasında yankılandı.

"Her iki krallığımda ve bütün yabancı dominyonlarımda bilinsin ki, Meren Cambyses ile Tinat Ankut gözümde büyük değer kazanmıştır." Durdu ve Başveziri Tentek önünde diz çöküp gümüş bir tepsi uzattı, tepside rulo halinde duran bir papirüs vardı. Firavun papirüsü alıp açtı. Parşömeden çıkan bir sesle okumaya başladı. "Bu hediyelerle, herkes bilsin ki Lord Tinat Ankut'u asillığe yükselttim ve ona Esna'nın altındaki Nil kıyılarında bir nehir birimi bereketli toprak bağışladım." Bir nehir birimi on fersah kareye denkti, yani muazzam bir tanm alanıydı. Tek hareketle Tinat zengin bir adam olmuştu ama dahası da vardı. Nefer Seti okumaya devam etti. "Şu andan itibaren, Lord Tinat Ankut Yukarı Krallık'ındaki ordumda generallığe yükselmiştir. Phat Lejyonu'nun komutanı olacaktır. Bütün bunlar benim lütufum ve ihsanımdır." Kalabalık hep bir ağızdan, "Firavun bağışlayıcıdır," diye bağırdı.

"Kalk Lord Tinat Ankut ve gelip beni kucakla." Tinat kalkıp Firavun'un çıplak sağ omzunu öptü ve Nefer Seti de yeni mülkünün senetlerini onun sağ eline koydu.

Sonra, hâlâ önünde yere kapanmış olarak bekleyen Meren'e döndü. Tentek ikinci bir gümüş tepsi uzattı. Firavun tepside başka bir papirüs alıp okumaya başladı. "Burada hazır bulunanlar, bütün halkıma söyleyin ki, Lord Meren Cambyses'i asillığe yükselttim ve kendisine, Assuit'in üstünde, Nil kıyısında üç nehir birimi bereketli toprak bağışladım. Şu andan itibaren, Lord Meren, Aşağı Krallık ordumda mareşallığe yükselmiştir. Dahası, ona özel bir lütuf olarak Altın Şükran ve Altın Kahramanlık nişanlarını bağışlıyorum. Kalk Lord Meren."

Meren gelip önünde durunca, Firavun omzuna ağır altından Şükran ve Kahramanlık nişanlarını astı. "Kucakla beni Lord Mareşal Meren Cambyses," dedi ve Meren'i yanağından öptü.

Meren, hazır ağız Firavun'un kulağına yakınken, "Size Taita'dan haberlerim var, ama yalnız sizin kulaklarınız için," diye fısıldadı.

Firavun'un Meren'in omzunu tutan eli bir anda kasıldı ve hafif bir sesle, "Tentek, seni doğrudan huzuruma çıkarır," dedi.

Bütün salon önlerine kapanmışken, Firavun kraliçesini elinden tutarak salondan çıkardı. Taita ile Fenn'in görünmeden durdukları yerin birkaç adım ötesinden geçtiler. Meren, Tentek yeniden görünüp, alçak sesle konuşana kadar bekledi. "Firavun sizi huzuruna kabul edecek. Beni takip edin lordum." Meren geçerken, Taita, Fenn'in elini tuttu ve peşinden onlar da gittiler.

Tentek, Meren'i huzura aldı ama Meren yeniden reverans yaparken Nefer Seti yanına gelip sıcak bir şekilde ona sarıldı. "Sevgili dostum ve Kızıl Yol yoldaşım, döndüğünü görmek ne güzel. Keşke bana büyücüyü de getirebilseydin. Onun ölümü beni yüreğimden vurdu." Sonra Meren'i bir kol boyu uzakta tutup yüzüne baktı. "Duygularını gizlemekte hiç başarılı değilsindir. Seni rahatsız eden ne, söyle bana."

Meren, "Gözleriniz her zamanki gibi keskin. Hiçbir şey kaçmıyor. Size verilecek haberlerim var," dedi. "Ama önce kendinizi büyük bir şoka hazırlamalısınız. Söyleyeceğim şey öyle garip ve harika ki, ilk duyduğumda aklım almamıştı."

"Hadi artık lordum." Nefer Seti, Meren'in kürek kemiklerinin arasına onu sersemleten bir darbe indirdi. "Konuş!"

Meren derin bir nefes aldı ve baklayı ağzından çıkardı: "Taita yaşıyor."

Nefer Seti gülmeyi kesip hayretle Meren'e baktı. Sonra yüzü karardı, kaşları çatıldı. "Benimle şakalaşmak tehlikeli olur, lordum," dedi soğuk bir tavırla.

"Doğruyu söylüyorum, yüce Krallar Kralı." Şu haliyle Nefer Seti en cesur yüreği bile titretirdi.

"Eğer bu doğruysa ve senin ruhunun iyiliği için umarım doğrudur Meren Cambyses, o zaman söyle bana, şimdi nerede Taita?"

"Tek bir şey daha söylemek zorundayım yüce, bağışlayıcı efendim. Taita'nın görünümünü çok değişti."

İlk görüşte tanıyamayabilirsiniz."

"Yeter!" Nefer Seti'nin sesi yükselmişti. "Nerede o?"

Meren çatlak bir sesle, "Bu odada," dedi. "Yakınımızda duruyor." Sonra daha da zayıf bir sesle, "En azından öyle olduğunu umuyorum," diye ekledi.

Nefer Seti sağ elini hançerinin kabzasına götürmüştü. "Beni kötülüğe teşvik ediyorsun Meren Cambyses."

Meren deli gibi boş odaya bakındı ve zavallı bir sesle, "Büyücü, yüce Büyücü! Kendini göster, yalvarıyorum sana. Firavun'un gazabına uğramak üzereyim!" Sonra rahatlayarak bir çığlık attı. "Bakın Majeste!" Siyah granitten oyulmuş uzun bir heykeli gösteriyordu.

Nefer Seti öfkeyle, "O Taita'nın heykeli, Başheykeltıraş Osh tarafından yapıldı," dedi. "Bana Büyücü'yü anımsatsın diye oraya koydum ama o sadece bir taş, sevgili Taita'm gibi etten kemikten değil."

"Hayır Firavun. Heykele değil, onun sağ tarafına bakın."

Meren'in gösterdiği yerde, çöldeki seraplar gibi titrek ve saydam bir bulut ortaya çıkmıştı. Firavun gözlerini kırıştırdı. "Orada hiçbir şey yok. Sadece hava var. Ne bu, cin mi? Hayalet mi?"

Serap giderek yoğunlaştı ve katı bir şekil aldı. Nefer Seti heyecanla, "Bu bir adam!" diye haykırdı. "Gerçek bir insan!" Hayretle bakıyordu. "Ama Taita değil. Bu güzel genç adam benim Taita'm değil. Belli ki onun da kendini gizleme büyüsü var."

Meren, "Evet büyü," dedi. "Ama en ak ve asil türünden. Taita tarafından yapılmış bir büyü. Bu Taita."

"Hayır!" Nefer Seti başını sallıyordu. "Bu adamı tanımıyorum, canlı mı değil mi onu bile bilmiyorum."

"Lütfünüzle bu büyücü gençleşti ve yenilendi."

Nefer Seti'nin bile nutku tutulmuştu. Tek yapabildiği kafasını sallamaktı. Taita yüzünde sıcak, sevgi dolu bir tebessümle ona bakarak hareketsiz durmaktaydı.

Meren, Firavun'a, "Heykele bakın," diye yalvardı. "Osh o heykeli yaptığında Büyücü yaşlı bir adam olmuştu ama şimdi genç haliyle bile ona ne kadar benziyor. Alnının derinliğine ve genişliğine, burnunun, kulaklarının şekline, ama hepsinden çok da gözlerine bakın."

Nefer Seti kuşku içinde, "Evet... belki de onun hayalidir gördüğüm," diye söylendi. "Hey, hayalet! Gerçekten Taita isen, sadece ikimizin bildiği bir şeyler söyleyebilirsin bana."

Taita, "Evet öyleyim Firavun," dedi. "Size böyle bir sürü şey söyleyebilirim ama aklıma hemen gelen bir tane var. Hatırlar mısınız, daha İki Krallık'ın Firavun'u değilken, hâlâ Prens Nefer Memnon'ken, benim öğrencimdiniz ve size taktığım isim Mem'di?"

Firavun başını salladı. "Gayet iyi hatırlıyorum." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüş ve bakışları yumuşamıştı. "Ama böyle bir şeyi bir sürü kişi bilebilir."

"Danasını da söyleyebilirim Mem. Hani siz çocukken, Gebel Nagara Gölü'nün kıyısına güvercin tuzakları kurmuştuk, sonra da kutsal kuşunuz şahin gelsin diye yirmi gün beklemiştik?"

Nefer Seti, "Benim kutsal kuşum asla tuzaklara gelmez," dedi ve Taita aurasındaki titreşimden onun bir tuzak kurmak üzere olduğunu gördü.

"Şahininiz gelmişti," diye itiraz etti. "Mısır'ın çifte tacında hakkınız olduğunu kanıtlayan güzel bir şahindi hem de." "Onu yakalamıştık," diye atıldı Nefer Seti. "Hayır Mem. Şahin tuzaga gelmeyi reddetmiş ve uçup gitmişti." "Biz de avdan vazgeçmiştik."

"Yine hayır Mem. Hafızanız sizi yanıltıyor. Kuşun peşinden vahşi doğaya dalmıştık."

"Ah evet! Acı suları olan Natron Gölü'ndeydik."

"Bir kez daha hayır. İkimiz Bir Umm Masara Dağı'na gitmiştik. Ben sizi halatla tutarken, siz dağın

doğu yamacındaki şahin yuvasına tırmanmıştınız yavrulan almak için." Artık Nefer Seti, Taita'ya parlak gözlerle bakıyordu. "Yuvaya vardığınızda kobranın sizden önce gelmiş olduğunu gördünüz. Kuşlar ölmüştü, yılanın zehirli ısırığı öldürmüştü onları."

"Ay Büyücü, bunları senden başka kimse bilemez. Seni kabul etmediğim için bağışla beni. Sen hayatım boyunca benim rehberim ve akıl hocam oldun, oysa ben seni inkâr ettim." Nefer Seti pişmanlıkla kıvranıyordu. "Sendeki değişim yargı gücümü azalttı. Nasıl oldu bunlar, anlatsana."

"Anlatacak çok şey var," dedi Taita. "Ama önce görüşmemiz gereken başka konular bulunuyor. İlk olarak, size birini takdim etmek istiyorum." Taita elini uzattı ve hava bir kez daha titreşip genç bir kadına dönüştü. O da Nefer Seti'ye gülümsüyordu.

"Daha önce de yaptığın gibi yine büyülerinle kafamı karıştırdın," dedi Nefer Seti. "Bu yaratık kim? Onu niye bana getirdin?" "Adı Fenn ve sağ el yolunda ustadır." "Bunun için çok genç." "Daha önce başka hayatları da olmuştu."

"Eşsiz bir güzelliği var." Ona şehvetli bir erkeğin gözüyle bakıyordu. "Ama onda tanıdık gelen bir yan da var. Gözleri... ben bu gözleri tanıyorum." Hafızasını yokladı. "Bana çok iyi tanıdığım birini hatırlatıyorlar."

"Firavun, Fenn benim eşim."

"Eşin mi? Nasıl olabilir? Sen bir..." Dilini tuttu. "Bağışla beni Büyücü. Sana hakaret etmek veya seni kırmak istememiştim." "Doğru Firavun, bir zamanlar hadımdım, ama artık bir erkeğim, tam ve bütün olarak. Fenn de benim kadınımdır." Nefer Seti, "Çok şey değişmiş," diye protesto etti. "Daha ben bir bilmeceyi çözemeden sen önüme bir tane daha koyuyorsun..." Fenn'e bakmayı sürdürerek sustu. "Bu gözler. Bu yeşil gözler. Babam! Bunlar babamın gözleri Fenn benim kral soyumdan geliyor olabilir mi?"

Taita, onu hafifçe payladı. "Hadi ama Mem! Önce karşına çıkardığım sırlardan şikâyet ediyorsun, sonra da daha fazlasını istiyorsun. şu kadarını söyleyeyim ki, Fenn senin kanından. Senin kanın onun da kanı, ama çok eski zamanlardan." "Başka hayatları da oldu demiştin. O hayatlardan birinden mi?" "Aynen öyle."

Nefer Seti, "Açıkla bana!" diye emretti.

"Daha sonra bunun için vaktimiz olacak. Bu arada, siz ve Mısır hâlâ tehdit altındasınız. Nil Ana'mızın sularını kesen cadı Eos'u zaten biliyorsunuz."

"Onu kendi ininde yok ettiğin doğru mu?" "Artık cadı yok, ama yandaşlarından biri hâlâ iş başında. Adı Soe! Tehlikeli bir adam." "Soe! Bu isimde bir adam tanıyorum. Mintaka söz etmişti. Bir vaizmiş, yeni tanrıçanın müritlerinden."

"Adını tersten okuyunca Eos oluyor. Tanrıçası da cadıydı. Soe'nin amacı sizi ve soyunuzu yok etmek, çift krallık tacını Eos adına ele geçirmek."

Nefer Seti'nin yüzü dehşetle çarpıldı. "Bu Soe başkadınım Mintaka'nın sırdaşı. Mintaka, ona inanıyor. Soe. onu yeni dine döndürdü."

"Neden engel olmadınız?"

"Huyuna gitmek istedim. Mintaka ölen bebeklerimizin acısıyla perişandı. Soe, onu rahatlattı. Ben de bunda bir zarar görmedim." "Bunda büyük bir zarar var," dedi Taita. "Size ve Mısır'a. Soe korkunç bir tehdit. Cadının son taraftarı, yeryüzünde kalan son izi o. Büyük Yalan'ın bir parçası."

"Ne yapmalıyım Taita? Nil tekrar akmaya başlar başlamaz Soe ortadan kayboldu. Başına ne geldiğini bilmiyoruz." "Her şeyden önce, onu yakalayıp size getirmeliyim. Mintaka onun öyle bir esiri olmuş ki, her dediğine inanıyor. Kötülüklerinin itirafını kendi ağzından duymadıkça, kimseyi dinlemeyecektir." Nefer Seti, "Benden ne yapmamı istiyorsun Taita?" diye sordu.

"Kraliçe Mintaka'yı uzaklaştırmalısınız. Batı kıyısındaki Memnon Sarayı 'nda özgür olmalıyım. Onu

Assuit'e götürüp Hathor Tapınağı'nda kurban kesin. Tanrıçanın size görüldüğünü ve şimdi yeraltı dünyasında olan sevgili bebekleriniz Prens Khaba ile küçük kız kardeşi Unas için bunu Mintaka ile ikinizden istediğini söyleyin."

"Hathor'a kurban sunmak istediğim doğru. Kraliçe ile ikimiz kraliyet teknesiyle beş gün içinde yola çıkacağız, yeni ayın doğduğu gece yani. Başka ne istiyorsun benden?"

"Lord Meren ile en iyi savaşçılarınızdan yüz kişiye ihtiyacım var. Meren'de sizin otoritenizi temsil eden Şahin Mührü olmalı." "Hepsi olacak."

Çok geçmeden firavunla kraliçesi gemilerine bindiler ve uzaklaştılar, o arada Meren ile Taita da askerlerle birlikte batı kıyısına geçmişlerdi. Mintaka'nın sarayına doğru yola koyuldular ve şafakla birlikte orada oldular.

Saray halkı şaşırılmıştı. Saray veziri, arkasında muhafızlardan oluşan bir ekiple girişlerini engellemeye çalıştı. Ancak saray muhafızları yiyip içip eğlenmekten gevşemiş durumdaydı. Gergin bir şekilde, yüz sıkı savaşçıyı süzüyorlardı. Meren Şahin Mührü'nü gösterdi. "Firavun Nefer Seti'nin emriyle geldik. Kenara çekilin de geçelim!"

"Elinde Şahin Mührü var." Vezir teslim oldu ve saray muhafızlarının yüzbaşısına döndü. "Adamlarını geri çek ve benden haber gelene kadar koğuşlarınızda kalın."

MEREN VE TAITA SARAYIN SÜTUNLU girişine daldılar, çivili sandaletleri mermer zeminde çın çın ötüyordu. Taita artık gizlenme büyüsunü kaldırmıştı. Onun yerine timsah derisinden bir göğüslük ve ona uygun bir miğfer takıyordu, miğferin vizörü yüzünü gizlemekteydi. Heybetli ve tehditkâr bir görünümü vardı. Saray görevlileri ve Mintaka'nın hizmetkârları kaçacak delik arıyordu.

Meren, "Araştırmaya nereden başlayacağız Büyücü?" diye sordu. "O yaratık hâlâ burada mı saklanıyor acaba?"

"Soe burada."

"Çok eminsin."

Taita, "Havada Eos'un pis kokusu var," dedi. Meren gürültülü bir şekilde havayı kokladı. "Ben almıyorum."

"On adam bizimle kalsın. Geri kalanları bütün Kapıları tutacak şekilde yerleştir. Soe, fiziksel görünümünü değiştirebilir, o yüzden kimse saraydan ayrılmamalı, ne erkek, ne kadın, ne de hayvan." Meren onun emirlerini ilettiler ve adamlar görevlerinin başına dağıldılar.

Taita özellikle büyük, bol eşyayla döşenmiş salonlara, odalara bakıyor, Meren ve ekibi de kılıçları çekili olarak peşinden geliyordu. Taita zaman zaman durup, avının peşindeki bir tazı gibi havayı kontrol ediyordu.

Sonunda kraliçenin iç bahçesine geldiler, burası yüksek kumtaşı duvarlarla çevrili, üstü açık, geniş ve ferah bir avluydu. Çiçekli ağaçlarla süslü yollar, ortada bir fiskiye, ipekli minderlerle bezeli mermer banklar vardı. Askerlerin gelmesi üzerine, Mintaka'nın oda hizmetçileri sazlarını bırakıp kaçmıştı ve genç kadınların parfüm kokularıyla portakal çiçeklerinin kokusu birbirine karışmıştı.

Avlunun öbür ucunda asma yapraklarıyla sarmalanmış küçük bir çardak bulunuyordu. Taita hiç duraksamadan ona doğru ilerledi, adımları seri ve kesindi. Ortada, pembe mermerden yüksek bir kaide, üzerinde de aynı mermerden oyulmuş bir heykel vardı. Birisi heykelin ayaklarının dibine yasemin demetleri bırakmıştı ve çiçeklerin baygın kokusu havayı sarmıştı. Güçlü bir afyon gibi insanın duyularını uyuşturuyordu.

Taita, "Cadının çiçekleri," diye fısıldadı. "Bu kokuyu gayet iyi hatırlıyorum." Sonra kaidenin üstündeki heykeli inceledi. Gerçek boyutlardaki heykel, yüzü örtülü bir kadın heykeliydi; pelerininin kıvrımları başından ayak bileklerine kadar inmekteydi. Zarif ayakları öyle bir ustalıkla oyulmuştu ki, sanki soğuk taştan değil, et ve kemikten yapılmış gibi duruyordu.

Taita, "Cadının ayakları," dedi. "Burası da Kraliçe Mintaka'nın ona tapındığı yer." Şimdi cadının kötülük kokusu yasemin kokusundan daha keskin geliyordu Taita'nın burnuna. Alçak sesle, "Lord Meren, adamların bu heykeli devirsin," dedi. Ele avuca sığmaz Meren bile, cadının mabedini dolduran iğrenç havadan etkilenmiş gibiydi. O da emirlerini kısık bir sesle verdi. Askerler kılıçlarını kınlarına sokup, omuzlarıyla heykele yaslandılar. Hepsi güçlü kuvvetli adamlardı ama heykel devrilmemek için direniyordu.

Taita, Eos'un güç kelimesini bir kez daha ona karşı kullanarak, "Tashkalon!" diye bağırdı. Heykel kıpırdadı, mermerin üstünde kayan mermerden, cadının son çığılığı gibi cırtlak bir ses çıktı. Bu ses askerlerin ürkmesine ve geri kaçılmasına yol açmıştı. Taita kılıcını ağır ağır devrilmeye başlayan Eos heykeline uzatarak, "Ascartow!" diye bağırdı bu kez.

Sonra da, "Silondela!" dedi ve heykel bütün ağırlığıyla taşların üstüne düşüp parçalandı. Sadece zarif ayaklara bir şey olmamıştı. Taita gidip ikisini de kılıcının ucuyla yokladı. Ayaklarda yavaş yavaş çatlaklar oluştu ve ikisi birden pembe bir toza dönüştüler. Kaidenin üstündeki çiçekler de kuruyup kararmıştı.

Taita ağır ağır kaidenin etrafında döndü. Birkaç adımda bir mermere vuruyordu. Arka duvara gelene kadar tok sesler çıkmıştı. Burada mermerden boş bir yankı geldi. Taita geri çekilip duvarı inceledi.

Sonra gelip elinin ayasını sağ üst köşeye dayadı ve hafifçe bastırdı. Bir iç mekanizmanın harekete geçtiği duyuldu ve bütün panel olduğu gibi dönerek açıldı.

Bir süre herkes sessizce kaidenin arka duvarında açılan karanlık boşluğa baktı. Ancak bir kişinin geçebileceği genişlikteydi.

Taita, "Eos'un sahte peygamberinin saklanma yeri," dedi. "Büyük salondan meşaleleri getirin." Askerler emri yerine getirmeye koştular. Döndüklerinde, Taita meşalelerden birini aldı ve deliğe tuttu. Karanlık bir boşluğa doğru inen taş basamakları gördü. Hiç tereddüt etmeden içeri girdi ve basamaklardan inmeye başladı. On üç basamak vardı; sonra uzun bir adamın rahatça geçebileceği yükseklik ve genişlikte bir tünel uzanıyordu. Yere sade kumtaşı tuğlalar döşenmişti. Duvarlarda resim veya kabartma yoktu.

Taita, Meren'e, "Arkamdan ayrılmayın," dedi ve tünele daldı. İçerideki hava bayat ve ağırdı, nemli toprak ve gömüleli çok olmuş ceset kokusu vardı. Taita iki kez yol ayrımına geldi ama her seferinde hiç durup düşünmeden içgüdüsel olarak birini seçti. Sonunda, ileride bir ışık gördü. Kararlı bir şekilde yürümeye devam etti.

Büyük amforalarda yağ, su ve şarap muhafaza edilen bir mutfaktan geçti. Karabuğday ekmeği ile dolu ahşap fiçılar ve sepetler dolusu meyve sebze de vardı. Tavandaki kancalara tütsülenmiş butlar asılmıştı. Odanın ortasındaki ocağın küllerinden kıvrılarak yükselen duman, tavandaki havalandırma deliğinde kayboluyordu. Alçak tahta masada yansı yenmiş bir yemek ve bir sürahi kırmızı şarap durmaktaydı. Küçük bir yağ kandili köşelerde gölgeler yaratıyordu. Taita karşı duvardaki kapıya doğru ilerledi. Kapı, tek bir lambayla aydınlatılmış loş bir hücreye açılıyordu.

Bir köşeye atılmış bir tunik, bir pelerin ve bir çift sandalet vardı. Yere bir döşek serilmişti, üstünde de çakal postundan yapılmış bir örtü vardı. Taita örtüyü bir ucundan tutup kenara çekti. Örtünün altından en çok iki yaşında, koca meraklı gözlerini Taita'ya dikmiş bir erkek çocuk çıkmıştı.

Taita eğilip elini çocuğun kabak kafasına koydu. Bir cızırtı duyuldu ve kavrulmuş et kokusu geldi. Çocuk haykırdı ve Taita'nın elinden kurtuldu. Başında Taita'nın el izi değil, Eos'un kedi pençesi oluşmuştu. Meren, "Çocuğu yaraladın," diye söylendi, sesi merhamet doluydu.

Taita, "O çocuk değil," diye cevap verdi. "Cadının son uğursuz müridi ve filizi. Başında beliren şekil onun ruhani işareti." Yaratığa dokunmak için yeniden uzandı ama o haykırarak uzaklaştı. Taita sonunda ayak bileklerinden kavrayıp baş aşağı salladı, yaratık kıvranıyordu. "Maskeni kaldır Soe. Efendin olan cadı yeraltı alevlerinin arasında yok oldu. Artık güçlerinden hiçbiri işine yaramaz." Sonra çocuğu döşeğe fırlattı, yattığı yerde sızlanıyordu.

Taita sağ eliyle bir hamle yaparak Soe'nin oyununu bozdu. Çocuk şekil değiştirmiş ve yavaş yavaş cadının elçisine dönüşmeye başlamıştı. Sonunda, gözleri kor gibi parlayan, hatları kin ve nefretle çarpılmış olan Soe ortaya çıktı. Taita, Meren'e, "Şimdi tanıdın mı onu?" diye sordu.

"Seth'in pis nefesi adına, bu Demeter'in peşine kurbağaları salan Soe. Onu son gördüğümde, bu iblisin dölü, akrabası olan bir sırtlanın sırtında gecenin karanlığına dalıyordu."

Taita, "Bağla onu!" diye emretti. "Karnak'a gidip Firavun'un huzuruna çıkacak."

ASSUIT'TEN KARNAK'A DÖNDÜKLERİNİN ERTESİ gününün sabahında, Kraliçe Mintaka, sarayın özel salonunda Firavun'un yanında oturmaktaydı. Yüksek pencerelerden içeriye parlak güneş ışığı doluyordu. Ama bu kraliçeyi etkilemiyordu, dalgın ve perişan görünüyordu. Meren, onu sanki birkaç gündür değil, yıllardır görmemiş gibiydi.

Firavun, kraliçesinininkinden daha yüksek bir tahttaydı. Göğsüne çapraz olarak geçirilmiş altın silahlar adalet ve ceza sembolleriydi. Başında, İki Krallık'ın Pschent, yani Yüce Kral anlamına gelen, yüksek, kırmızı beyaz tacı vardı. Kararlarını kayıt altına almak üzere iki yanına iki kâtip oturmuştu.

Firavun Nefer Seti, Meren'i huzuruna kabul etti. "Sana verdiğim görevi basardın mı Lord Mareşal?" "Başardım yüce Firavun. Düşmanınız elimde." "Senden de bunu beklerdim. Yine de çok memnun oldum. Sorularıma cevap vermesi için buraya getirebilirsin." Meren mızrağını üç kez yere vurdu. Anında, ön tane muhafızın çivili sandaletlerinden çıkan sesler salonu doldurdu. Kraliçe Mintaka, aralarındaki tutukluyu görene kadar, askerlere donuk gözlerle bakıyordu.

Soe'nin ayakları çıplaktı ve üzerinde sadece beyaz ketenden bir peştamal vardı. Ayak ve el bileklerine ağır bronz zincirler takılmıştı. Yüzü bitkindi ama çenesini meydan okurcasına havaya kaldırmıştı. Mintaka nefesini tuttu ve ayağa fırladı, Soe'ye dehşet ve hayretle bakıyordu. "Firavun, bu yüce ve güçlü bir kâhin, isimsiz tanrıçanın bir hizmetkârı. Düşman değil! Ona böyle davranamayız." Firavun ağır ağır başını çevirip ona baktı. "Eğer düşmanım değilse neden benden saklamak istedin?" Mintaka bocaladı ve bir eliyle ağzını örttü. Sonra tahtına yığıldı, yüzü kül gibi olmuş, gözlerinde acı bir ifade belirmişti. Firavun tekrar Soe'ye döndü. "Adını belirt!" Soe, ona baktı. "Ben isimsiz tanrıçadan daha üstün bir otorite bilmiyorum," diye beyan etti. "O söz ettiğin kişi artık isimsiz değil. Adı Eos'tu ve kesinlikle tanrıça değildi." Soe, "Sakın ha!" diye bağırdı. "Seni saygısız! Tanrıçanın gazabı hızlı ve kesindir."

Firavun onun bu feveranına aldırmadı. "Cadıyla birlikte Nil Ana'nın önüne engel koyma komplosuna karıştın mı?" Soe, "Ben sadece tanrıçaya cevap veririm," diye hırladı. "Yine cadıyla birlikte, doğaüstü güçler kullanarak Mısır'a veba bulaştırdın mı? Amacın beni tahttan devirmek miydi?" Soe, "Sen gerçek kral değilsin!" diye bağırdı. "Sen bir gaspçı ve döneksin! Eos, yeryüzünün ve bütün ulusların hâkimidir!" "Çocuklarımı, kraliyet soyundan gelen prens ve prenseslerimi öldürdün mü?"

Soe, "Onlar kraliyet soyundan gelmiyordu," diye iddia etti. "Sıradan insanlardı. Sadece tanrıça kraliyet soyundan gelir." "Kraliçemi onurlu yolundan ayırmak için uğursuz girişimlerde bulundun mu? Benim tahtıma cadıyı geçirmekte sana yardım etmesi için ikna ettin mi?"

"O senin tahtın değil. O Eos'un hak ettiği taht."

"Kraliçeme çocuklarını diriltmeyi vaat ettin mi?" Firavun kılıç kadar soğuk ve keskin bir sesle sormuştu. Soe'nin cevabı, "Mezar asla meyve vermez," oldu. "O zaman yalan söyledin. On bin tane yalan! Yalan söyledin, cinayet işledin ve imparatorluğuma fitne ve fesat soktun." "Eos'un hizmetinde yalanlar güzellik, cinayet soylu bir harekettir. Ben fesat sokmadım. Gerçekleri yaydım." "Soe kendi kendini mahkûm ettin." "Bana zarar veremezsin. Tanrıçam beni korur."

"Eos yok edildi. Artık tanrıçan yok." Firavun'un sesi ciddiydi. Sonra Mintaka'ya döndü. "Kraliçem, yeterince duydun mu?" Mintaka sessizce hıçkırmaktaydı. O kadar yıkılmıştı ki, konuşamıyordu, ama başını salladı ve utanç içinde elleriyle yüzünü örttü. Firavun sonunda salonun arkasında sessizce duran iki kişiye baktı. Taita'nın miğferinin vizörü inikti ve Fenn'in yüzü bir örtünün ardında gizliydi. Sadece yeşil gözleri görünüyordu. Firavun, "Eos'un nasıl yok edildiğini söyle," diye buyurdu.

"Yüce kişi, o alevler tarafından yutuldu."

"Demek ki onun yarattığı da aynı kaderi paylaşacak."

"Bu onun hak ettiğinden daha merhametli bir ölüm yolu, kendisi masumlara karşı daha zalimdi." Firavun düşünceli bir tavırla başını salladı, sonra tekrar Mintaka'ya baktı. "Benim ve Mısır

tanrılarının gözünde kendini temize çıkarman için sana bir şans vermek istiyorum."

Mintaka kendini onun ayaklarına attı. "Ne yaptığımı anlamamıştım. Bana, sen tanrıçayı kabul edersen Nil'in yeniden akacağını ve çocuklarımızın dirileceğini söylemişti. Ona inandım."

"Bütün bunları anlıyorum." Firavun, Mintaka'yı ayağa kaldırdı. "Sana biçtiğim kefarete, Soe'yi ve cadının son izini topraklarımdan sürüp atacak olan ateşi kendi soylu elinle tutuşturmandır."

Mintaka durduğu yerde sendeledi ve çaresizliği son haddine çıktı. Sonra kendini zorlayarak, "Ben Firavun'un sadık eşi ve bendesiyim," dedi. "Ona itaat etmek görevimdir. Bir zamanlar inanmış olduğum Soe'nin altındaki odunları ben tutuşturacağım."

"Lord Meren, bu zavallı yaratığı avluya götürüp kazığa bağlat. Kraliçe Mintaka da seninle gelecek."

Askerler Soe'yi mermer basamaklardan avluya indirdiler. Meren de, koluna asılarak güçlükle yürümekte olan Mintaka ile birlikte arkalarından gitti.

Firavun, Taita'ya, "Benimle kal Büyücü," dedi. "Düşmanımızın sonuna tanıklık edeceksin." Birlikte avluya bakan balkona çıktılar.

Avlunun ortasında, kütüklerden ve kurumuş papirüs demetlerinden oluşan büyük bir yığın vardı. Her tarafına kandil yağı dökülmüştü. Yığının üstündeki platforma tahta bir merdiven dayanmıştı. İriyarı iki cellat merdivenin dibinde bekliyordu. Soe'yi askerlerden aldılar ve bacakları onu taşımadığı için merdivenden yukarı sürükleyip kazığa bağladılar. Merdiveni çekip, onu tepede tek başına bıraktılar. Meren avlu kapısının önünde duran mangalın başına gitti. Zifte bulanmış bir meşaleyi alevlerin arasına daldırdıktan sonra, yanar durumda getirip Mintaka'ya verdi. Kraliçemi, odun yığınının dibine kadar götürüp geri çekildi.

Mintaka başını kaldırıp balkonda duran Firavun'a baktı. Acınacak bir haldeydi. Firavun başını salladı. Kraliçe bir an daha durdu ve sonra yanar durumdaki meşaleyi papirüslerin üstüne fırlattı. Bir alev dili yığının yanından uzayınca sendeleyerek geri çekildi. Alevler ve siyah duman saray çatısının üstüne yükselmeye başlamıştı. Alevlerin ortasından Soe başını bulutsuz gökyüzüne kaldırarak, "Duy beni Eos," diye haykırdı. "Tek gerçek tanrıça! Sadık hizmetkârın çağırıyor seni. Beni bu ateşten çıkar. Bu zavallı Firavun'a ve bütün dünyaya gücünü, kutsal varlığını göster!" Sonra, yangının çatırtıları arasında sesi duyulmaz oldu. Sıcak dumanlar onu kuşatırken öne doğru sarktı ve alevlerin ardında kayboldu. Bir anda kararıp bükülmüş ve insan olmaktan çıkmıştı ama hâlâ direğe bağlıydı. Derken odun yığını kendi içine doğru çöktü ve Soe yangının ortasında gözden kayboldu.

Meren, Mintaka'yı alıp kraliyet salonuna götürdü. Mintaka güzelliğini ve vakarını kaybetmiş, narin, bir ihtiyara dönüşmüştü. Gidip Firavun'un önünde diz çöktü. "Lord kocam, beni bağışlamamı diliyorum," diye fısıldadı. "Aptal bir kadındım ve yaptıklarım için bir mazeretim yok."

Nefer Seti, "Bağışlandın," dedi ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi durdu. Mintaka'yı ayağa kaldırmaya niyetlendi ama sonra geri çekildi. Böyle tereddüt etmenin kutsal bir firavuna yakışmayacağını biliyordu ve yardım ister gibi Taita'ya baktı. Taita da Fenn'in koluna dokundu. Fenn başını sallayıp, örtüsünü kaldırarak altın güzelliğini ortaya serdi ve gidip Mintaka'nın üstüne eğildi. "Gelin madam," diyerek Mintaka'nın koluna girdi. Kraliçe başını kaldırıp ona baktı. "Kimsiniz siz?"

Fenn, "Sizi gerçekten düşünen biriyim," diye cevap verdi ve kraliçeyi kaldırdı.

Mintaka onun yeşil gözlerine bakıp hıçkırmaya başladı. "Yaşınızın ötesinde iyi ve akıllı olduğunuzu hissediyorum." Ve kendini Fenn'e teslim etti. İkisi birlikte salondan çıktılar.

Nefer Seti, Taita'ya, "Kim o genç kadın?" diye sordu. "Artık daha fazla bekleyemeyeceğim. Hemen söyle Büyücü. Bu bir emirdir."

Taita, "Firavun, o, büyükanneniz Kraliçe Lostris'in yeniden dirilmiş halidir," diye cevap verdi. "Bir zamanlar âşık olduğum ve şimdi yeniden âşık olduğum kadın."

MEREN'İN YENİ MÜLKÜ NIL kıyısında otuz fersah boyunca uzanıyordu. Merkezinde kraliyet saraylarından biri ve şahin tanrı Horus'a adanmış bir tapınak bulunmaktaydı. Üç yüz tane müstecir çiftçi, Nil sularıyla sulanan bereketli tarlaları işliyordu. Ürünlerinin yüzde ellisini yeni toprak sahibi, Lord Mareşal Meren Cambyses'e veriyorlardı. Yüz elli toprak kölesiyle iki yüz tane köle ve savaş esiri, sarayda, mülkün ev olarak kullanılan özel bölümünde çalışıyordu.

Meren, mülküne Karim EkHorus, yani Horus Bağları adını vermişti. O yılın baharında ekinler ekilirken ve toprak cömertken, Firavun Karnak'tan nehir yoluyla bütün kraliyet ailesiyle birlikte, Lord Meren ile gelininin düğün törenine gelmişti.

Meren ile Sidudu birlikte nehir kıyısına geldiler. Meren bütün mareşal nişanlarını takmıştı, miğferinde tavuskuşu tüyleri, çıplak göğsünde altın Kahramanlık ve Şükran zincirleri vardı. Sidudu saçına yasemin çiçekleri yerleştirmişti ve giysisi Cathay'dan gelen beyaz ipekli bir bulut gibiydi. Nil suyuyla dolu sürahileri kırdılar ve herkes neşeye bağırıp, tanrılardan iyi dileklerde bulunurken öpüştüler.

Eğlenceler on gün, on gece sürdü. Meren sarayı şarap çeşmeleriyle donatmak istemiş ama karısı Sidudu anında böyle savurganlıkları yasaklamıştı. Meren, onun ev yönetimini ele geçirmeye ne kadar hazır olduğunu görünce irkilmişti ama Taita, onu rahatlattı. "Senin için yeryüzünün en iyi eşi olacak. Tutumluluğu bunu kanıtlıyor. Savurgan bir kadın, kocanın yatağına girmiş akrep gibidir."

Nefer Seti, her gün Taita ve Meren'le dört saat boyunca oturup hevesle Ay Dağları'na yaptıkları maceralı yolculuğu dinliyordu. Öykü bütün ayrıntılarıyla anlatılmazsa, bir daha anlatmalarını istiyordu. Sidudu, Fenn ve Mintaka da yanlarında oluyordu. Fenn'in etkisiyle kraliçenin hali değişmişti. Kederinden ve suçluluk duygularının ağırlığından kurtulmuş, eskisi gibi sakin, mutlu bir kadın olmuştu. Herkes, kocasının gözünde de tamamen eski yerini aldığından emindi.

Hikâyenin bir yeri, özellikle de Nefer Seti'yi büyülemişti. Tekrar tekrar o kısma döndü. "Bana Font'u bir daha anlat," dedi Taita'ya. "Tek bir ayrıntısını bile atlama sakın. Lavların üstündeki taş köprüden geçtiğin bölümden başla."

Taita öyküyü bitirdiğinde yine tatmin olmamıştı. "Mavi'nin ağzındaki tadını tarif et: "Neden yuttuğun zaman su gibi boğmadı seni?"; "Soğukmuydu yoksa sıcak mı?"; "Font'tan çıktuktan ne kadar sonra fark ettin bu mucizevî değişiklikleri?"

"Lavlardan yanan bacaklarının hemen iyileştiğini ve gücünün tümüyle geri geldiğini söyledin, gerçekten öyle mi oldu?"

"Şimdi Font da volkanın içinde yok olduğuna göre, bir daha geri gelmeyecek mi? Ne kadar büyük bir kayıp. Sonsuza kadar bir daha elimize geçmez mi?"

Taita, "Tıpkı bağışladığı yaşamsal güçler gibi Font da ebedidir. Bu yeryüzünde yaşam var oldukça, Font da olmak zorunda," diye cevap verdi.

"Yüzyıllar boyunca filozoflar bu sihirli Font'u hayal etti, tüm atalarım onu aradı. Ebedi yaşam ve ebedi gençlik, bunlar ne eşsiz hazineler?" Firavun'un gözleri parlamış ve adeta dini bir coşkuya kapılmıştı. Birdenbire heyecanla bağırdı. "Onu benim için bul Taita. Emretmiyor, yalvarıyorum sana. Payıma düşenden olsa olsa yirmi, otuz yılını kaldı. Git Taita, git Font'u yeniden bul."

Taita'nın Fenn'e bakması gerekmiyordu. Sesi zaten zihninde berrak bir şekilde çınlamaktaydı. "Sevgili Taita, ben de kralınla birlikte yalvarıyorum. Beni de yanına al. Font'un saklandığı yeri bulana kadar yeryüzünü dolaşalım. Ben de o Mavi'de yıkanayım ki, yanında kalabileyim, aşkını ebediyen tadayım."

"Firavun." Taita onun hevesli gözlerine baktı. "Mademki emrediyorsunuz, ben de itaat etmek zorundayım."

"Eğer başarırsan ödüllerin sınırsız olacak. Bu dünyada var olan tüm hazineleri ve onurları

ayaklarına sereceğim."

"Sahip olduklarım bana yeter. Kralımın sevgisine ve kadınıma sahibim. Gencim ama çağlar boyu birikmiş bilgeliğe sahibim. Bunu kralıma ve kadınıma duyduğum sevgi için yapacağım."

TAITA, DUMAN YELİ'NE, FENN de Kasırğa'ya binmişti. İkisinin de yedeğinde yüklü birer at vardı. Bedevi gibi giyinmişlerdi, kılıç ve yay taşıyorlardı. Meren ile Sidudu, Karim EkHorus mülkünün doğusundaki tepelerin başına kadar onlara eşlik ettiler. O noktadan ayrılıyorlardı. Sidudu ile Fenn iki kız kardeş gibi gözyaşları içinde sarıldılar, Meren de Taita'ya sarılıp yanağından öptü.

"Zavallı Büyücü! Ben yanında olmadan ne yapacaksın?" Sesi boğuklaşmıştı. "Gözümün önünde olmayınca, başını belaya sokmadan bir gün bile geçiremeyeceğini garanti ederim." Sonra Fenn'e döndü. "Ona iyi bak ve bir gün bize geri getir."

Taita ile Fenn tekrar atlarına binip tepeden inmeye başladılar. Yarı yolda durup arkalarına baktılar, yukarıdan iki küçük figür de onlara bakıyordu. Meren ile Sidudu son kez el salladılar ve atlarını döndürüp gözden kayboldular. Fenn, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Önce bir denizi, büyük ovaları ve sonra da yüksek sıradağları geçmemiz lazım." "Ya ondan sonra?"

"Sonra, yabanıl bir ormanın derinliklerinde yer alan, bilgelik ve yenilenme tanrıçası Saraswati'nin tapınağına gideceğiz." "Ne bulacağız orada?"

"İç Göz'ünü açacak akıllı bir kadın. Böylece kutsal Font'a giden yolu bulmak için bana yardım edebileceksin." "Yolculuğumuz ne kadar sürecek peki?"

"Yolculuğumuz hiç bitmeyecek, her zaman birlikte olacağız," dedi Taita. Fenn sevinçle güldü. "O zaman lordum, hemen başlayalım." Yan yana atlarını mahmuzladılar ve bilinmeyene doğru yola koyuldular.

SON